

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ

БЪДЕЩЕ

ciela

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ БЪДЕЩЕ

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

В бъдещето няма смърт, но няма и нов живот...

Добре дошли в бъдещето. Безсмъртието е реалност, а само в Европа живеят 120 милиарда души. Целият континент е покрит с огромни кули, извисяващи се на километър-два над повърхността, солидни и вечни. Деца няма, но всички са млади, красиви и здрави. Законът е безмилостен — ако двама души искат дете, то единият от тях трябва доброволно да се откаже от безсмъртието си. Очаквано, мнозина се опитват да измамат системата и да отгледат децата си скришом. Но в бъдещето тайни няма — всички нарушители попадат на мушката на военизираните Безсмъртни: скрити зад маски щурмоваци, които насила инжектират серума, причиняващ ускорена старост и смърт.

Ян е Безсмъртен. Убеден е, че той и другарите му са последната преграда пред хаоса, който безотговорните хора, отдаващи се на животинските си инстинкти, внасят в подредения и суров, но справедлив свят. Отгледан е в интернат, преживял е ада в него. Сега има за задача да залови опасен терорист. Ако успее, ще се доближи до върховете на кулите, където живеят богатите и щастливите... но го очаква огромна изненада. От Безсмъртен Ян ще трябва да стане отново човек.

От автора на „Метро 2033“, „Метро 2034“ и „Здрач“!

„Бъдеще“ е мащабна антиутопия с нов поглед към класически дилеми от гръцките митове, Библията, „1984“ на Джордж Оруел и „Прекрасният нов свят“ на Олдъс Хъксли.

ГЛАВА I

ХОРИЗОНТИ

Асансьорът е отлично нещо, казвам си. Има куп поводи да се възхищаваме от асансьорите.

Когато пътешестваш по хоризонтала, винаги знаеш къде ще попаднеш.

Когато се придвижваш по вертикала, можеш да се озовеш къде ли не.

Посоките като че ли са само две — нагоре и надолу, но никога не знаеш какво ще видиш, когато крилата на асансьора се разтворят. Безкрайни офисни зоопаркове — чиновници в клетки, пасторална идилия с безгрижни пастирчета, ферми за скакалци, хангар със самотен грохнал Нотр Дам, вонящи гета, в които на един човек се падат хиляда квадратни сантиметра жилище, басейн на брега на Средиземно море или просто плетеница от тесни сервизни коридори. Някои от равнищата са достъпни за всички, на други асансьорите не отварят вратите си за случайни пътници, а за трети не знае никой, освен онези, които са проектирали кулата.

Кулите са достатъчно високи, за да пронизват облаците, а корените им, които отиват под земята, са още по-дълги. Християните уверяват, че в кулата, построена на мястото на Ватикана, има асансьори, пътуващи до преизподнята и обратно, а има и такива, които откарват праведниците директно в рая. Веднъж спипах едно проповедниче и го попитах защо в такава безнадеждна ситуация продължават да баламосват хората. Да вгълпяваш безсмъртието на душата в наши дни, е обречена работа. Та душата вече отдавна никой не я използва! Християнският рай сигурно е същата унила дупка като базиликата „Свети Петър“: никакви хора и навсякъде дебел един пръст слой прах. Онзи започна да се вайка — трябвало, разбираш ли, да се говори с паството на неговия език. Трябваше да му счупя на този тарикат пръстите, за да не му е толкова лесно да се кръсти.

Скоростните асансьори долитат до височина един километър буквално за две минути. За по-голямата част от хората това време е напълно достатъчно, за да изгледат някой рекламен клип, да си оправят прическата или да се убедят, че не им е заседнало нещо между зъбите. Повечето не обръщат внимание нито на интериора, нито на размера на кабината. Много от тях дори не си дават сметка, че асансьорът се движи нанякъде, макар че ускорението притиска и червата, и гънките на мозъка.

Според законите на физиката то би трябвало да пресова и времето — поне съвсем мъничко. Но вместо това всеки миг, който прекарвам в кабината на асансьора, се разтяга, разтяга...

Поглеждам часовника си за трети път. Тази проклета минута изобщо не иска да свършва! Мразя хората, които се възхищават на асансьорите, и мразя хората, които са способни съвсем спокойно да разглеждат в кабината своето отражение. Мразя асансьорите и този, който ги е изобретил. Що за дяволска идея — да увесиш над бездната тънка кутия, да пхнеш вътре жив човек и да предоставиш на кутията да решава колко дълго да държи човека затворен и кога да го пусне на свобода?!

Вратите продължават да не се отварят и което е още по-лошо, кабината изобщо не възнамерява да забавя ход. Май не съм се изкачвал толкова високо в нито една кула.

Но не ми пука от височината, с височината нямам никакви проблеми. Готов съм да стоя на един крак и на Еверест, стига да ме пуснат от този проклет ковчег.

Не бива да мисля за това, иначе въздухът ще свърши! Как отново се поддадох на тези лепкави мисли? Толкова хубаво си размишлявах за изоставената базилика „Свети Петър“, за изумрудените тоскански хълмове в началото на лятото... Да затворя очи, да си представя себе си сред високата трева... Стоя в нея до кръста... Всичко е както се препоръчва в книгите... Вдишване...

Издъшване... Сега ще се успокоя... Ей сега... Но откъде да знам какво е това да стоиш до кръста в проклетата трева?! Аз никога не съм я виждал на по-близо от десет крачки — разбира се, ако не се броят синтетичните морави!

Защо се съгласих да се кача толкова високо? Защо приех поканата?

Макар че е трудно да се нарече това покана.

Живееш си ти, значи, фронтвия живот на хлебарка, тичаш си по окопите на пукнатините в подовете и стените. Всеки шум приемаш като насочен срещу теб и всеки път трябва да си готов за това, че може да те размажат. И ето че веднъж излизаш на светло и те спипват. Само че вместо да те смажат и да пукнеш изведнъж, здраво стиснат в нечии пръсти, излиташ някъде нагоре, където смятат да те разгледат.

Кабината продължава и продължава да се изкачва. Екранът, заемащ изцяло едната стена, показва реклама: гримирана девойка гълта хапче за щастие. Останалите стени са бежови, меки, направени така, че да не нервират пътниците и да не им позволят да си разбият главите в тях в пристъп на паника; определено има куп поводи да се възхищава човек на асансьорите!

Вентилацията съска. Усещам, че съм се изпотил. Върху бежовия под се сипят капки. Гърлото не пропуска въздуха, сякаш го е стиснала мощна механична длан. Девойката ме гледа в очите и ми се усмихва. В мен е останало тънко отворстие, през което едва успявам да всмукна достатъчно кислород, за да не изгубя съзнание. Бежовите стени бавно, почти незабележимо се свиват около мен, стремейки се да ме задушат.

Пуснете ме!

Притискам с длан усмихващата се червена уста на девойката. На нея, изглежда, това даже ѝ харесва. После изображението изчезва и екранът се превръща в огледало. Поглеждам отражението си. Усмихвам се.

Обръщам се, за да халосам вратата с юмрук.

И в този момент асансьорът спира.

Крилата се разтварят.

Стоманените пръсти, стиснали трахеята ми, неохотно отслабват хватката си.

Изсипвам се от кабината в някакво фоайе. Подът като че ли е каменен, а стените — май от дърво. Осветлението е вечерно, зад обикновената маса на рецепцията стои доброжелателен портиер със загоряла кожа и широко облекло. Никакви надписи, никаква охрана; тези, които имат достъп дотук, знаят къде са попаднали, и са наясно каква цена ще им се наложи да заплатят за всяка несдържаност.

Каня се да се представя, но портиерът дружелюбно маха с ръка.

— Минавайте, минавайте. Зад рецепцията има втори асансьор.

— Още един?!

— Той ще ви качи на покрива буквално за две секунди!

На покрива?

Никога по-рано не съм бил на покриви. Животът ми, както и на всички останали, преминава в помещения, в боксове и във влакове. Понякога се озоваваш навън — преследваш някого, всичко се случва. Там няма какво толкова да се прави.

Но покривите са съвсем друга работа.

Успявам някак да изобразя върху потната си физиономия крива усмивка, стягам се и пристъпвам към тайния асансьор.

Никакви екрани, никакво управление. Поемем си въздух, гмурвам се вътре. Подът е паркет от руско дърво, нещо рядко срещано. Забравил за секунда за страха си, приляквам и го опипвам. Това не е композит определено... Солидна работа.

Именно като такъв идиот на колене — междинния стадий от известната рисунка на тема превръщането на маймуната в човек — ме заварва тя, когато вратата изведнъж се отваря. Като че ли не е учудена от позата, в която се возя в асансьора. Възпитание.

— Аз...

— Знам кой сте. Съпругът ми малко ще се позабави и ме помоли да ви развличам. Смятайте ме за неговия авангард. Аз съм Елен.

— Да се възползвам от случая... — Без да се надигам от пода, се усмихвам и целувам ръката ѝ.

— Струва ми се, че ви е малко горещо. — Тя измъква пръстите си от ръката ми.

Гласът ѝ е хладен и монотонен, а очите и са скрити зад огромните кръгли стъкла на слънчеви очила. Широката периферия на екстравагантната ѝ шапка — редуващи се бежови и кафяви концентрични окръжности — спуска върху лицето ѝ воал от сянка. Виждам само устните ѝ — вишнево червило — и зъбите, идеално заострени и кокаиново бели. Може би това е обещание за усмивка. А може би просто ѝ се иска с едно полудвижение на устните си да накара един мъж да гради примамливи хипотези. Просто ей така, за упражнение.

— Малко ми е тясно — признавам си аз.

— Тогава елате, ще ви покажа нашия дом.

Изправям се и се оказва, че съм по-висок от нея, но ми се струва, че тя продължава да ме гледа отвисоко иззад своите стъкла. Предлага ми да я наричам Елен, но всичко това са си игри на демокрация. Госпожа Шрайер, ето как трябва да се обръщам към нея, като се има предвид какъв съм аз и чия съпруга е тя.

Нямам си никаква представа за какво съм притрябвал на мъжа ѝ, и изобщо не мога да проумея за какво му е да ме пуска в дома си. Аз на негово място бих се погнушил.

От светлото антре — крилата на асансьорната кабина се отварят към обикновена входна врата — попадам във върволица от просторни стаи. Елен върви малко по-напред, показвайки ми пътя, без да се обръща към мен. Коеето е прекрасно, защото се пуля на гледките като някой дивак. Посещавам всякакви домове — моята работа, като някогашната работа на старицата с косата, не позволява да се прави разлика между бедни и богати. Но никъде не ми се беше случвало да виждам такъв интериор.

На госпожа Шрайер и съпруга ѝ се пада повече жилищна площ, отколкото на обитателите на няколко квартала десет-двайсет нива по-надолу.

И не е нужно човек да пълзи на колене, за да се убеди, че всичко в дома е натурално. Разбира се, разхлабените и протрити дъски от черно дърво на пода, ленивите месингови вентилатори под тавана, азиатските тъмнокафяви мебели и излъсканите от употреба дръжки на вратите — всичко това е стилизация. Плънката на дома е свръхсъвременна, но е скрита зад съвсем истински месинг и съвсем истинско дърво. От моя гледна точка — непрактично и неоправдано скъпо. Композитът струва десетки пъти по-евтино и отгоре на това е вечен.

Сенчестите стаи са пусти. Няма прислуга; понякога от сенките се появява човешки силует, но се оказва, че е скулптура — или от покрит с излята патина бронз, или от лакирано черно дърво. Отнякъде се разнася тиха старинна музика и госпожа Шрайер хипнотизиращо се поклаща на вълните ѝ, докато плува през безкрайните си владения.

Роклята ѝ е правоъгълник от кафяв плат. На раменете е преднамерено по-широка, а яката е твърде груба — просто кръгла дупка. Разголвайки отгоре само шията — дълга, аристократична — тя е непроницаема по цялата ѝ снага, но внезапно завършва върху бедрата

с права, сякаш начертана, линия. И отвъд тази линия също има сянка. Красотата обича сенките, в тях се ражда съблазънта.

Завой, арка — и изведнъж таванът изчезва.

Над мен се ширва небето. Застивам на прага.

По дяволите! Знаех какво ще видя и все пак не бях готов за него.

Тя се обръща, усмихва ми се снизходително:

— Нима не ви се е случвало да бъдете на покрив?

Плебей, това има предвид.

— По време на работа ми се налага много по-често да се мотая из гетата, Елен. Случвало ли ви се е да бъдете в гето?

— А, да... Вашата работа... Вие нали убивате хора или нещо подобно, а?

Задала въпроса си, тя сякаш не очаква отговор — извърща се и продължава нататък, увеличайки ме подир себе си. И аз не отговарям. Най-накрая преглътнал небето, се отлепвам от касата на вратата и осъзнавам къде ме е докарал асансьорът.

В истинския рай. Не в захаросания християнски ерзац, а в моя персонален парадайз, който никога не съм виждал, но за който, както се оказва, цял живот съм си мечтал.

Около мен няма стени! Нито една. Стоя на прага на голямо бунгало, заемащо средата на обширна пясъчна поляна в сърцето на дива тропическа градина; оттук в различни посоки са застлани дъсчени пътечки, на никоя от които не се вижда край. Плодови дървета и палми, неизвестни ми храсти с огромни сочни листа, мека зелена трева — цялата растителност тук, макар и пластмасово ярка, несъмнено е истинска.

За пръв път от дявол знае колко време усещам, че дишам леко. Сякаш през целия ми живот върху гърдите ми е седяла някаква мръсна дебелана, притискаща ребрата ми и тровеща дишането ми, а сега съм я изблъскал и най-накрая съм почувствал свободата. Отдавна не съм усещал такова нещо. А може би и никога.

Следвайки по дървената настилка бронзово надменната госпожа Шрайер, откривам за себе си мястото, което би трябвало да бъде мой дом. Тропически остров — така изглежда резиденцията на съпруга й. Изкуствен — но човек може да се досети за това само по геометричната му идеалност. Той е кръг с диаметър поне километър, заобиколен от равномерната ивица на плажа.

Когато госпожа Шрайер ме извежда на плажа, самообладанието ми ме предава. Навеждам се и загребвам шепа ситен нежен бял пясък. Бих могъл да си представя, че сме на атол, изгубен някъде в морското безбрежие, ако плажът не приключваше с прозрачна стена вместо с пенливи вълни. Зад стената има пропаст, а малко по-нататък, на десетки метри по-долу — облаци. Почти незабележима дори от няколко крачки разстояние, стената се издига нагоре и се превръща в огромен купол, покриващ острова изцяло. Куполът е разделен на сектори, всеки от които може да се повдига, откривайки плажа и градината за слънцето.

В единия край, между плажа и стъклената стена, се блиска синя вода — малкият басейн се стареа да изглежда за госпожа Шрайер като късче от океана. Точно пред него върху пясъка има два шезлонга.

Тя се настанява на единия от тях.

— Обърнете внимание — казва госпожа Шрайер, — облаци винаги остават отдолу, затова при нас се получава много хубав тен.

Самият аз съм виждал слънцето неведнъж, обаче знам куп хора от долните нива, които при отсъствието на истинско слънце са се научили да се задоволяват с нарисувано. Но явно когато дълго време съседстваш с чудото, започва да ти омръзва и се опитваш да му измислиш някаква практическа употреба. Какво, слънцето ли? От него се получава толкова естествен тен...

Вторият шезлонг явно принадлежи на съпруга ѝ; направо ги виждам как те, обитателите на небето, вечер съзерцават от този Олимп света, който смятат за свой.

Отпускам се на няколко крачки от нея — сядам направо върху пясъка — и се заглеждам в далечината.

— Как, харесва ли ви при нас? — покровителствено се усмихва тя.

Наоколо, докдето ми стига погледът, се разстила кълбящо се облачно море — а над него се реят стотици, хиляди летящи острови. Това са покривите на другите кули, седалищата на най-богатите и най-могъщите — защото в един свят, сглобен от милиони кутийки затворено пространство, няма нищо по-скъпо от откритото пространство.

Повечето покриви са превърнати в градини и горички. Живеейки на небето, техните обитатели кокетно тъгуват за земята.

А там, където летящите острови се разтапят в мъглата, мирозданието е обхванато от пръстена на хоризонта. За пръв път виждам тънката линия, отделяща земята от небето. Когато излизаш на открито на долните или средните равнища, перспективата винаги е запълнена и всичко, което се вижда между стволите на кулите, са други кули, а дори и да се случи така, че между тях да има някаква празнина, в нея не може да се види нищо освен още по-далечни кули.

На живо хоризонтът не се отличава много от това, което ни показват на стенните екрани. Разбира се, вътре ти винаги знаеш, че пред теб е просто картинка или проекция, че истинският хоризонт е твърде ценен ресурс, че оригиналът е достъпен само за онези, които са способни да си платят за него, а на останалите им стигат и репродукциите върху джобните календарчета.

Загребвам шепа ситен бял пясък. Той е толкова нежен, че ми се иска да го докосна с устни.

— Вие не отговаряте на въпросите ми — прави ми забележка тя.

— Извинявайте. Какво ме попитахте?

Докато тя се крие зад своите наподобяващи очите на водно конче окуляри, няма никаква възможност да определя наистина ли ѝ е интересно моето мнение, или тя просто прилежно ме развлича, както е наредил съпругът ѝ.

Загорелите ѝ колене и оплетените от златни ремъчета високи сандали сияят, отразявайки слънцето. Лакът върху ноктите ѝ е с цвят на слонова кост.

— Как ви се струва при нас?

Имам готов отговор.

Аз също би трябвало да се родя безгрижен безделник в тази райска градина, да приемам слънчевите лъчи като нещо, което ми се полага, да не виждам стени и да не се боя от тях, да живея на воля, да дишам с пълни гърди! А вместо това...

Извършил съм една-единствена грешка — не съм излязъл от правилната майка — и сега трябва да си плащам за това през целия си безкраен живот.

Мълча. Усмиввам се. Умея да се усмиввам.

— При вас тук прилича на огромен пясъчен часовник. — Усмиввам се широко на госпожа Шрайер, докато пресявам белите

зрънца и примиждавам срещу слънцето, което виси в зенита си, точно над стъкления купол.

— Виждам, че за вас времето все още тече. — Тя навярно гледа струящия между пръстите ми пясък. — За нас то отдавна е спряло.

— О! Дори времето е безсилно пред боговете.

— Вие сте тези, които се наричат Безсмъртните. А аз съм обикновен човек от плът и кръв — възразява тя, без да усети подигравката.

— Но аз имам много по-големи шансове да умра, отколкото вие — отбелязвам.

— Нали вие сам сте си избрали тази работа!

— Грешите — усмихвам се аз. — Може да се каже, че работата избра мен.

— Значи да убивате е вашето призвание?

— Аз не убивам никого.

— А аз дочувам обратното.

— Те правят своя избор сами. Аз винаги следвам правилата. Технически аз, разбира се...

— Колко скучно.

— Скучно?

— Аз си мислех, че сте убиец, а вие сте бюрократ.

Иска ми се да сваля шапката ѝ и да намотая косите ѝ на юмука си.

— А ето сега ме гледате като убиец. Сигурен ли сте, че винаги следвате правилата?

Тя прегъва единия си крак в коляното, сянката обхваща по-голямо място, фунията се разширява, сега аз съм на самия ѝ край, сърцето се забавя, в гърдите ми има вакуум, ребрата ми всеки момент ще започнат да се чупят отвътре... Как може този разглезен боклук да ми причинява това?

— Правилата премахват отговорността — изричам аз премерено.

— Боите се от отговорност? — Тя вирва брадичка. — Нима все пак ви е жал за онези клетници, които вие...

— Чуйте ме — казвам аз. — На вас сигурно никога не ви е хрумвало, че не всички живеят в същите условия като вас? На вас може би не ви е известно, че четири квадратни метра на човек е норма дори на приличните равнища? А помните ли колко струва литър вода?

А един киловат? Обикновените хора от плът и кръв ще отговорят на този въпрос, без да се замислят нито за секунда. И всички те знаят защо водата, енергията и пространството струват толкова. Заради вашите клетници, които, ако ние не ги наглеждаме, окончателно ще разрушат и икономиката, и кулите. Включително и вашата кула от слонова кост.

— Вие сте много красноречив за главорез. Макар че разпознавам във вашето пламенно изложение цели пасажи от речите на съпруга ми. Надявам се не сте забравили, че вашето бъдеще е в неговите ръце? — студено се интересува тя.

— С моята работа свикваш да цениш повече настоящето.

— Е, да... когато всекидневно крадеш бъдещето на другите... Явно се пресицаш с него?

Надигам се от мястото си. Кучката на господин Шрайер сякаш е извадила от пазвата си комплект игли и ги забива в мен една след друга, стараяйки се да отгатне най-болезнените ми точки. Не възнамерявам да търпя отвратителната ѝ акупунктура.

— Какво се усмихвате? — прозвънява гласът ѝ.

— Мисля, че ми е време да тръгна. Предайте на господин Шрайер, че...

— Пак ли ви е горещо? Или тясно? А представете си себе си на мястото на тези хора. Та вие ги наказвате само защото...

— Аз не мога да се окажа на тяхно място!

— А, да, този ваш монашески обет...

— Работата не е в това! Просто разбирам каква цена плащаме всички ние заради това, че някой не може да се сдържа! Аз самият я плащам! Аз, а не вие!

— Не се самозалъгвайте! Вие просто не можете да разберете тези хора, защото сте кастрат!

— Какво?!

— Та на вас не са ви нужни жените! Вие ги заменят със своите хапчета! Не е ли така?

— От къде на къде?! Край, аз бях дотук!

— Та вие нали сте същият като всички тях! Идеен импотент! Смейте се, смейте се! Знаете, че казвам истината!

— Имаш нужда да те...

— Вие... Какво?! Пуснете ме...

— Искаш да те...

— Пусни ме! Тук всичко е под наблюдение... Аз... Да не си посмял!

— Елен! — избоботва в дълбините на градината кадифен баритон. — Скъпа, къде сте?

— На плажа сме! — Тя не успява веднага да изтръска от гласа си дрезгавината, и ѝ се налага след миг да повтори всичко отначало. — Тук сме, Ерих, на плажа!

Госпожа Шрайер оправя смачканата си кафява рокля и секунда преди съпругът ѝ да се появи от храсталака, успява да ми удари шамар — истински, злобен.

Сега съм неин заложник; какво мога да очаквам от тази кучка? Защо изведнъж така се озлоби срещу мен? Какво изобщо се случи току-що между нас? Така и не видях очите ѝ, макар че шапката лежи, съборена върху пясъка. Медните ѝ коси са върху раменете ѝ...

— А... Ето къде сте!

Той изглежда точно така, както и на екрана, по новините — съвършено. От времето на римските патриции такова благородство на чертите се е връщало на грешната земя само веднъж — в Холивуд през петдесетте години на двайсети век, за да изчезне отново след това за дълги столетия. И ето го новото пришествие. При това последното, защото Ерих Шрайер няма да умре никога.

— Елен... Ти дори не си предложила на нашия гост коктейли?

Поглеждам покрай нея — към пясъка; около шезлонгите той е така разоран, сякаш е арена за борба с бикове.

— Господин сенатор... — Навеждам глава.

В зелените му очи се долавят спокойната доброжелателност на юберменш^[1] и сдържано ентомологично любопитство. Изглежда, господин Шрайер не е обърнал внимание нито на съборената шапка, нито на следите по пясъка. Навярно той по принцип рядко поглежда под краката си.

— Оставете това... Обръщайте се към мен по име. Вие сте в дома ми, а вкъщи аз съм просто Ерих.

Сега кимвам мълчаливо, без да го назовавам по никакъв начин.

— В края на краищата сенаторът — това е просто една от ролите, които играя, нали? При това не най-важната. Когато се прибера вкъщи, аз излизам от нея като от делови костюм и я окачвам в антрето. Всички

ние просто играем ролите си и на всички нас понякога костюмите ни са неудобни...

— Простете — не издържам аз. — Изобщо не мога да изляза от своя. Боя се, че това е кожата ми.

— Не се бойте. Кожата може да се свали. — Шрайер приятелски ми намига и вдига захвърлената шапка. — Успяхте ли да огледате владенията ми?

— Не... Разговаряхме със съпругата ви...

Госпожа Шрайер не ме поглежда. Изглежда, тя още не е решила дали да ме екзекутира, или да ме помилва.

— Не притежавам нищо по-ценно от нея — засмива се той, подавайки ѝ шапката на ивици. — Коктейли, Елен. За мен — „Отвъд хоризонта“, а... за вас?

— Текила — казвам аз. — Трябва да се освежа.

— О! Вечната напитка... Текила, Елен.

Тя изобразява покорен поклон.

Разбира се, това е знак за особено внимание, както и фактът, че Шрайер е помолил съпругата си да ме посрещне. Внимание, което аз не съм заслужил — и не съм сигурен, че ще успея да заслужа.

Аз изобщо не съм привърженик на живота на кредит. Придобиваш нещо, което не трябва да ти принадлежи, а се разплащаш с това, че вече не принадлежиш сам на себе си. Идиотска концепция.

— За какво се замислихте?

— Опитвам се да разбера защо ме повикахте.

— Повикал съм ви? Чуй го само, Елен, а? Аз ви поканих. Поканих ви да се запознаем.

— Защо?

— От любопитство. Интересни са ми хората като вас.

— Такива като мен са сто и двама милиарда само в Европа. Приемате ли по един на ден? Разбирам, че не сте ограничени във времето, и все пак...

— Изглежда, нервничите. Уморен ли сте? Твърде дълго ли пътувахте дотук?

Той говори за асансьора. Знае за някои мои особености. Навярно е чел личното ми досие. Изгубил е част от времето си.

— Сега ще ми мине. — Обръщам един двоен шот текила.

Кисел жълт огън, разтопен кехлибар, шмиргел по гърлото. Прекрасно. Вкусът е странен. Не прилича на синтетика. Не прилича на нищо, което ми е познато, и това ме кара да застана нащрек. Бях се смятал за познавач.

— Какво е това? „Ла тортуга“? — опитвам се да отгатна.

— Не, какви ги говорите! — усмихва се той.

Протяга ми резен лимон. Любезничи. Аз поклащам глава. За онези, които не обичат огъня и шмиргела, съществуват коктейлът „Отвъд хоризонта“ и други сладости.

— Чели сте личното ми досие? — Пукнатините върху устните ми изгарят от спирта. Облизвам ги, за да ме щипе по-дълго. — Поласкан съм.

— Ситуацията го изисква — разперва ръце Шрайер. — Нали знаете, Безсмъртните се намират под моя опека.

— Опека? Едва вчера чух по новините как обещахте да разформирвате Фалангата, ако народът пожелае това.

Елен обръща очулярите си към мен.

— Понякога ме упрекват в безпринципност — намига ми Шрайер. — Но си имам железен принцип: да казвам на всеки онова, което иска да чуе от мен.

Веселяк.

— Не на всеки — възразява госпожа Шрайер.

— Говоря за политиката, любов моя — лъчезарно ѝ се усмихва господин Шрайер. — В политиката не може да се оцелее по друг начин. Но семейството е единственият тих пристан, в който можем да бъдем самите себе си. Къде, ако не в семейството, можем и трябва да бъдем искрени?

— Звучи прекрасно — изрича тя.

— Тогава, с твое позволение, ще продължа — измърква той. — Та така. Хората, които вярват на новините, обикновено искат да вярват и в това, че държавата се грижи за тях. Но ако им разкажеш как именно държавата се грижи за тях, ще им стане лошо. Всичко, което те искат да чуят, е: „Не се притеснявайте, при нас всичко е под контрол, включително и Безсмъртните“.

— Тези изтръгнали се от оковите щурмоваци.

— Те просто искат да ги успокоя. Да ги уверя, че в Европа, с нейните вековни устои на демокрация и зачитане правата на човека,

Безсмъртните са просто принудително временно явление.

— Вие умеете да внушавате увереност в утрешния ден. — Чувам как в мен се отваря шлюз, изливащ текилата направо в кръвта. — Знаете ли, ние също гледаме новините. Всички крещят, че Безсмъртните са погромаджии, с които отдавна е време да се приключи, а вие само се усмихвате. Сякаш нямате нищо общо с нас.

— Много точно го формулирахте! Сякаш ние нямаме нищо общо с Фалангата. Затова пък ви даваме пълен картбланш.

— И обяснявате, че сме напълно неуправляеми.

— Нали разбирате... Нашата държава е основана на принципа на хуманността! Правото на живот на всеки е свято, както и правото на безсмъртие! Европа се е отказала от смъртното наказание преди векове и ние никога няма да се върнем към него под никакъв предлог!

— А ето сега отново разпознавам другото ви лице, от новините.

— Не очаквах, че сте толкова наивен. С вашата работа...

— Наивен? Знаете ли... Просто с нашата работа често ни се иска да поговорим с хората от новините, които ни заравят в лайната. И ето един рядък случай.

— Не мисля, че ще ви се удаде да се скарате с мен — усмихва се Шрайер. — Нали си спомняте? Винаги казвам на хората онова, което искат да чуят от мен.

— И какво, според вас, искам да чуя аз?

Шрайер отпива от своя фосфоресциращ тежкарски коктейл — през сламка, от сферична чаша, която не можеш да оставиш, докато не я изпразниш.

— Във вашето досие е отбелязано, че сте изпълнителен и честолобив. Че сте правилно мотивиран. Дават се примери от поведението ви по време на операции. Всичко изглежда доста добре. Изглежда така, сякаш ви очаква голямо бъдеще. Но придвижването ви по служебната стълбица като че ли е спряло.

Сигурен съм, че в досието ми има и доста неща, за които господин Шрайер предпочита да не споменава — вероятно поне засега.

— Затова предполагам, че искате да чуете нещо за повишение.

Докосвам бузата си. Мълча, старая се да не се издам.

— И тъй като аз винаги следвам своя принцип — отново онази дружелюбна усмивка, — то възнамерявам да говоря с вас именно за

това.

— Защо вие? Назначенията са от компетенцията на командващия Фалангата. Нима не той...

— Разбира се, че той! Разбира се, старият Рикардо. Назначава той! А аз просто разговарям. — Шрайер маха с ръка. — Вие сега сте дясна ръка на командира на звеното. Нали? Препоръчва се да бъдете повишен до командир на бригада.

— Десет звена? Под мое разпореждане? Кой го препоръчва?

Кръвта, примесена с текила, пулсира в главата ми. Това е повишение през две степени. Изпъвам гръб. А аз за малко не насилих жена му и не разбих физиономията му. Страхотно.

— Препоръчва се — кима господин Шрайер. — Какво мислите?

Да командвам бригада — това би означавало да престана да потъпквам лично човешките съдби. Да командвам бригада, би означавало да се измъкна от гнусната си бърлога и да отида в по-просторно жилище... Умът ми не го побира кой би могъл да препоръча подобно нещо.

— Мисля, че не съм заслужил това. — Изговарям думите с усилие.

— Всъщност мислите, че сте го заслужили отдавна — казва господин Шрайер. — Още текила? Изглеждате малко несъсредоточен.

— Имам усещането, че възнамерявате да ми натресете пожизнен кредит. — Поклащам набъбналата си глава.

— А вие не обичате кредитите — подхваща Шрайер. — Така пише в досието ви. Но това не е кредит, не се притеснявайте. Просто предварително заплащане.

— Не мога да си представя как бих могъл да ви се издължа?

— На мен? Вашият дълг не е пред някакъв си сенатор. А пред обществото. Пред Европа. Добре, да съкратим прелюдията. Елен, влез вътре.

Тя не се възпротивява, а на прощаване ми връчва още един двоен шот. Шрайер я съпровожда със странен поглед. Усмивката се е отлепила от устата му и е отлетяла нанякъде и за един миг той забравя да надене върху красивото си лице някакво друго изражение. За част от секундата го виждам такъв, какъвто е в действителност — празен. Но когато се обръща към мен, той отново целият сияе.

— Фамилията Рокамора би трябвало да ви е позната?

— Активист на Партията на живота — кима аз. — Един от ръководителите...

— Терорист — поправя ме Шрайер.

— Издирван е от трийсет години...

— Ние го намерихме.

— Арестувахте ли го?

— Не! Не, разбира се. Представете си: полицейска операция, куп камери, Рокамора се предава, разбира се, и веднага се появява във всички новинарски емисии. Започва процес, ние сме принудени да го направим открит, всички дърдорковци на света се редят на опашка да го защитават безплатно, за да се изпъчат от екраните, той използва съда като трибуна, става звезда... Сякаш съм преял преди лягане и сънувам кошмар. А на вас как ви се струва?

Свивам рамене.

— Рокамора е вторият по важност човек в Партията на живота, веднага след Клаузевиц — продължава Шрайер. — Те и техните хора се опитват да подкопаят устоите, на нашата държавност. Да счупят крехкия баланс... Да съборят кулата на европейската цивилизация. Но ние все още можем да нанесем превантивен удар. Вие можете.

— Аз? По какъв начин?

— Системата за оповестяване го откри. Неговата приятелка е бременна. Той се намира при нея. По всичко изглежда, че не възнамеряват да декларират бременността. Отличен шанс да изпробвате способностите си в качеството на командир на звено.

— Добре. — Замислям се. — Но какво можем да направим по нашата линия? Дори ако той направи избор... Обикновена неутрализация. След инжекцията ще проживее още няколко години, може би всичките десет...

— Да, ако всичко стане по правилата. Но когато преследваш такъв едър дивеч, трябва да си готов за изненади. Операцията е опасна, сам разбирате. Може да се случи какво ли не!

Шрайер слага ръка върху рамото ми.

— Нали ме разбирате? Работата е деликатна... Приятелката му е бременна в четвъртия месец... Обстановката е напрегната, той не е на себе си... Внезапно нахлуване на звено на Безсмъртните... Той храбро се хвърля да защитава възлюбената... Хаос... Вече не може да се

разбере как се е случило всичко. А и не са останали никакви свидетели освен самите Безсмъртни.

— Но нали това същото може да го направи и полицията, или не?

— Полицията? Представяте ли си скандала? По-лошо от това е само тази гад да се обеси в затворническата килия. А Безсмъртните са друга работа.

— Напълно неуправляеми — кима аз.

— Погромаджии, с които отдавна трябваше да сме приключили. — Той отпива от чашата. — Вашето мнение?

— Аз не съм убиец, каквото и там да сте говорили за мен на съпругата си.

— Изумително нещо — припява той добродушно. — Толкова внимателно изучих досието ви. Там пише много за вашите качества, но не се казва нито дума за чувствителност. Може би ще трябва лично да допълня досието.

— Ако ще допълвате, наречете го „чистоплътност“. — Поглеждам го в очите.

— Може би дори „маниакална чистоплътност“?

— Безсмъртните трябва да следват Кодекса.

— Редовите от Фалангата. Обикновените правила са за обикновени хора. Онези, които командват, трябва да проявяват гъвкавост и инициатива. И онези, които биха искали да командват.

— А неговата приятелка? Тя има ли връзка с Партията на живота?

— Нямам си никаква представа. Не ви ли е все едно?

— И нея ли трябва...?

— Девојката? Да, разбира се. Иначе вашата версия за събитията може да се окаже под въпрос.

Кима аз — не на него, а на самия себе си.

— Сега ли трябва да взема решение?

— Не, разполагате с два дни. Но искам да ви кажа, че имаме и друг кандидат за повишение.

Той ме дразни, но не мога да се сдържа:

— И кой е той?

— Хайде, хайде... Не ревнувайте! Вие може би го помните под личния му номер. Петстотин и три.

Усмивам се и изпивам двойния шот на екс.

— Хубаво е, че имате толкова приятни спомени от този човек — усмихва се в отговор Шрайер. — Сигурно в детството всичко ни изглежда доста по-приятно, отколкото е в действителност.

— Нима Петстотин и трети е във Фалангата? — Става ми тясно дори тук, на проклетия им летящ остров. — Нали според правилата...

— Винаги има изключения от правилата — прекъсва ме Шрайер с учтиво озъбване. — Така че ще имате приятен сътрудник.

— Ще се заема с тази работа — казвам.

— Ами прекрасно. — Той не изглежда учуден. — Добре че намерих във ваше лице човек, с когото може да се говори открито и по същество. Не си позволявам такава искреност с всеки. Още текила?

— Давайте.

Той сам се приближава до мобилния плажен бар и изсипва от започнатата бутилка в квадратната ми чаша два пръста огън. През отворената секция на купола долита прохладен вятър, разрошва пластмасово сочните корони на дърветата. Слънцето е започнало да залязва. Главата ми е стисната в обръч.

— Знаете ли — казва господин Шрайер, подавайки ми чашата, — вечният живот и безсмъртието все пак не са едно и също нещо. Вечният живот е тук. — Той докосва гърдите си. — А безсмъртието е тук. — Пръстът му докосва слепоочието. — Вечният живот — той се усмихва — е включен в базовия социален пакет. А безсмъртието е достъпно само за избраните... Мисля, че вие бихте могли да го постигнете.

— Да го постигна? — шегувам се аз. — А нима не съм един от Безсмъртните?

— Разликата е същата както между човека и животното. — Той изведнъж ми показва пустото си лице. — Очевидна за човека и неочевидна за животното.

— Значи все още ми предстои да еволюирам?

— Уви, нищо не става от само себе си — въздъхва Шрайер. — Трябва да убиете животното в себе си. Вие, между другото, не взимате ли хапчета за безгрижие?

— Не. Сега не.

— Напразно — добродушно ме укорява той. — Нищо не кара човек по-добре да надскочи себе си от тях. Съветвам ви да опитате пак. Е, какво пък... брудершафт?

Чукваме си чашите.

— За твоето развитие! — Шрайер пресушава своето кълбо и го пуска върху пясъка. — Благодаря, че дойде.

— Благодаря, че ме повикахте — усмихвам се аз.

Когато бог говори мило с касапин, за последния това означава по-скоро предстоящо заклание, отколкото покана за апостолство. И кой може да разбере по-добре това от касапина, сам играещ си на бог с добитъка?

— Какво е това? „Франсиско де Ореляна“? — Пускам в празната чаша лъчите на залязващото слънце, поглеждам към отблясъка.

— „Кетцалкоатл“. Вече сто години, откакто не го произвеждат. Аз не го пия, но казват, че вкусът е изискан.

— Не знам — свивам рамене аз. — Главното е ефектът.

— Е, да. И още нещо за всеки случай... Ако изведнъж вземеш, че се разколебаеш. Ще изпратим и Петстотин и трети. Ако не се появиш ти, ще се наложи той да се заеме с работата. — Той въздъхва, сякаш за да покаже колко неприятен би му бил този вариант. — Елен ще те съпроводи. Елен!

На прощаване той ми стиска ръката. Има хубаво ръкостискане и приятна длан — силна, суха, гладка. При работата му това сигурно е полезно, макар че то не говори за абсолютно нищо. Знам това заради собствената ми работа — през мен също преминават доста човешки ръце.

Той остава на плажа, а госпожа Шрайер — без шапка — ме ескортира до асансьора. По-скоро даже ме взема на буксир, като се има предвид моето състояние и това, че тя продължава да плава отпред, а аз гребя в килватера ѝ.

— Нищо ли не искате да кажете? — интересува се гърбът ѝ.

Нищо, случващо с мен през този ден, по никакъв начин не напомня за реалността и това ми придава нездравомислие.

— Искам.

Ние вече сме във вътрешността. Стая с тъмноревени стени. На една от тях — огромното златно лице на Буда, изпъкнало, цялото в паяжина от пукнатини, затворени очи, клепачи, подути от натрупали се за хиляда години сънища. Под Буда — широк диван, облицован с протрита черна кожа.

Тя се обръща.

— И какво?

— Вие ненапразно живеете тук. Под този ваш купол. Тенът е наистина... — Прекарвам поглед по краката ѝ — от сандалите до разреза на роклята. — Много, много равномерен. Много.

Елен мълчи, но аз виждам как се повдига гърдата ѝ под кафявия плат.

— Струва ми се, че ви е малко горещо — отбелязвам.

— Малко тясно ми е. — Тя оправя яката на роклята си.

— Съпругът ви ми препоръча да взема хапчета за безгрижие. Смята, че трябва да убия животното в себе си.

Госпожа Шрайер бавно, сякаш съмнявайки се, вдига ръка, хваща очилата си и ги сваля. Очите ѝ са зелени, с кафяво по краищата, но сякаш някак матови като изумруди, престоjali твърде дълго на витрината, без да им се обърне внимание. Високи скули, чисто от бръчки чело, тънка основа на носа. Без очилата е като без бронята си — изглежда съвсем крехка с онази подканваща, предизвикателна женска крехкост, която мъжът иска да разкъса, да издраска, да стъпче.

Озовавам се до нея.

— Не бива — казва тя.

Хващам я за китката — по-силно, отколкото трябва — и кой знае защо я притеглям надолу. Не знам дали искам да ѝ доставя удоволствие или да ѝ причиня болка.

— Боли.

Тя се опитва да се освободи. Аз я пускам. Тя отстъпва крачка назад.

— Вървете си.

До самия асансьор Елен мълчи, а аз съзерцавам тила ѝ, наблюдавам как се лее и блести медта. Чувствам как заради моята несръчност, заради обърканото ми движение спонтанната сила на привличане — която неочаквано почти ни беше сблъскала в космическото пространство — отслабва, как траекториите на съдбите ни всеки момент ще ни отнесат на светлинни години един от друг.

Но успявам да си събера мислите едва когато вече стоя в кабината.

— Какво не бива?

Елен леко се мръщи. Тя не задава уточняващ въпрос. Помни думите си, обмисля ги.

— Оставете животното си на мира — изрича тя. — Не бива да го убивате.

Крилата на вратата се затварят.

[1] Сврѣхчовек (нем.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА II

ВОДОВЪРТЕЖ

Не бива да се намирам тук. Но аз съм твърде развълнуван, за да се прибера вкъщи, и съм прекалено пиан, за да се сдържам, така че съм тук. В къпалните „Извор“.

Оттук, от моята чаша, изглежда, че къпалнята заема цялата вселена.

Стотиците по-големи и по-малки басейни на „Извор“ се издигат на ветриловидни каскади към топлото вечерно небе. Чашите на басейните са свързани помежду си чрез прозрачни тръби. От съблекарните се качваш с подежник по стометровия стъклен ствол, на който е изградена цялата тази фантасмагория, до самия връх на конструкцията — и попадаш в обширен басейн. А от него вече можеш да се спуснеш по пенестите ручей в разклоняващите се в различни посоки тръби надолу от една чаша към друга, докато не намериш такава, в която да ти се прииска да останеш.

Всяка чаша, запълнена с морска вода, пулсира със своя цвят и в такта на мелодията, която свири вътре в нея. Но не възниква какофония; ръководени от един и същ диригент, хилядите чаши свирят в един грандиозен оркестър и от тяхното разногласие се изплита симфония. Чашите, както и тръбите, са прозрачни; ако ги гледаш отгоре, приличат на клони от дървото на мирозданието, ако ги гледаш отдолу — на сънни разноцветни сапунени мехури, които вятърът отнася в преднощната синева. И многоцветното светене на тези мехури също е съгласувано, синхронизирано: висящите като гроздове в пустотата на басейните преобърнати стъклени куполи ту приемат общ оттенък, ту започват да предават един на друг по тръбите отначало един цвят, а после друг — сякаш пробягва огън нагоре по кристалния баобаб, съединяващ небето със земята.

Той стои напред зелено планинско плато, обкръжено със заснежени била; слънцето сякаш току-що се е скрило зад най-далечните от тях. Разбира се, и сивите върхове, и обградената от тях

обрасла с мъх равнина са само проекции. Не съществува нищо подобно, има я само огромната кубична кутия, в центъра на която е монтирано хидромеханично съоръжение от псевдостъкло, прозрачен композит.

Но само аз забелязвам имитацията, защото днес съм видял истинско небе и истински хоризонт. Останалите, разбира се, нищо не ги смуцава. Резолуцията и обемността на изображението са такива, че човешкото око не е в състояние да забележи имитацията дори от няколко десетки метра. Нищо, хората не отиват зад ажурните заграждения, които обозначават пределите на комфортната самоизмама.

Аз също искам да повярвам в тези планини и в това небе; и в мен има достатъчно текила, за да се размиват границите между проекцията и реалността.

Подобно на сънни тропически рибки в аквариуми, в чашите на басейните блаженстват къпеци се, облечени в ярки парцали. „Извор“ е пиршество за очите, градина на свежестта, красотата и желанието, храм на вечната младост.

Тук няма нито един старец и нито едно дете — посетителите на „Извор“ не бива да изпитват ни най-малък морален и естетически дискомфорт. Нека те си стоят в своите резервати, където не смуцават никого с отклоненията си, а стъклените градини са отворени само за онези, които са съхранили своята младост и сила.

Младежите и девойките идват тук и самостоятелно, и по двойки, и на големи групи; всеки, който се спуска надолу по тръбите, може да си подбере чаша по свой вкус. С музика, която е в съзвучие с настроението му. С размери, подходящи за уединено съзерцание или за любовно сливане, или за приятелски игри. С мълчаливи съседи, които не проявяват никакъв интерес към околните, или с такива, които са дошли тук за приключения и наелектризират своята чаша.

Клоните на кристалния баобаб са заплетен лабиринт и в него можеш да си намериш такива кътчета, в които никой няма да те обезпокои. Но не всички се смуцават от чуждите погледи — тук има търсачи, които, едва усетили да прехвърчат искри помежду им, се сплитат в похотлива купчина на крачка от случайните свидетели, докосвайки ги неволно в страстните си движения, и карат с кратки

хълцания или сподавени стонове едни да се извърщат, а други да бъдат привлечени към тях.

За обикновените хора къпалнята е супермаркет за удоволствия, атракцион на щастието, един от любимите начини за прекарване на вечността.

Но за такива като мен те са порочни — и забранени.

Полуизлегнал съм се в малка чаша някъде наред с нарисувания свят и половината мехури басейни се реят високо над главата ми, докато другата половина са пръснати по-долу. Мирисът на ароматните масла — чувствен и тежък — е наситил въздуха. Обвивката на моя басейн сега припламва във виолетово, акустиката докосва право през кожата органите ми с тихи, но дълбоки басове; музиката е спокойна и провлечена, но вместо да успокоява, тя възбужда въображението.

През стъклото виждам чашата отдолу — в нея като морски звезди са се разперили две млади девойки; хванали се за ръцете — само с показалците — те сякаш се реят във въздуха.

На едната, мургава, през жълто фосфоресциращия плат на банския прозират кафявите зърна на гърдите ѝ. Другата, червенокоса с млечнобяла кожа, прикрива голата си гърд с ръка; косите ѝ, разпилени по водата, обгръщат като потъмнял нимб тясното ѝ, почти детско лице. Тя гледа нагоре към издигащите се във въздуха блещукащи стъклени кълба и в един миг погледите ни се срещат. Вместо да отмести своя, бавно ми се усмихва.

Връщам ѝ усмивката и се извърщам, затваряйки очи. Течението на солената вода леко ме поклаща и текилата шуми в ушите ми като морски прибой. Знам, че сега мога да се плъзна надолу по тръбата и след няколко секунди също да държа червенокосата девойка за ръката; знам, че тя няма да се откаже от безмълвните си обещания. Къпалните са места, където хората идват за гмуркания и изплувания; по-рано със същата цел са посещавали нощните клубове. В прозрачните чаши потапят своята самота, разреждат я с припрени запознанства, горещи стремителни схватки; но внезапната близост ни кара да се чувстваме неловко и ние бягаме от тази неловкост един от друг надолу по стоманените тръби.

Ние? Причислих себе си към тях. Не, не ние, а те.

На нас, Безсмъртните, влизането в къпалните ни се забранява от Кодекса на честта. Разсадник на разврат — така ги наричат в

правилата.

Работата, разбира се, не е в това, че можем да се окажем подхванати от непрестанно вертиго^[1], работата не е в краткото отчаяно скачване на половите органи, а в това до какво може да доведе това скачване. В края на краищата предписанието, според което Безсмъртните трябва да вземат хапчета за безгрижие, засега е само настояща препоръка. Животинската природа, която се стараят да изчистят от нас сенаторът и останалите покровители на Фалангата, е неохотно призната от тях. За нас са открити специални бордеи с проститутки, умеещи да изпълняват всякакви поръчки и да пазят всякакви тайни. Но извън техните предели сме длъжни да се държим като кастрати.

Аз съм длъжен. Какво правя тук? Какво търся тук, Базил?

Пръски!

Взрив от смях — момичешки, чист, звънък. Съвсем наблизко. В моята чаша, където исках да се скрия от всички — и се надявах да бъда открит. Още един фонтан. Аз мълча, търпя, правя се на заспал.

Шепот — решават дали да продължат нататък, надолу по каскадата, или да останат тук. Вторият глас е мъжки. Обсъждат ме. Девойката се кикоти.

Правя се, че играта им изобщо не ме интересува.

По тръбата в басейна ми са се появили двама. Младежът има маслинена кожа, очи с цвета на анодиран алуминий, ръце на дискохвъргач и лъскавочерен перчем; девойката е чернокожа, изящна. Късо подстригана като джазова певица, с дълга шия. Слаби рамене. Гърди ябълки. През трепкащата вода мускулестия корем и тесните бедра се люлеят, набръчкват се, сякаш току-що са ги отлели от абаносов композит и те още не са успели да приемат окончателната си форма.

Двамата се притискат към страничния ръб откъм моята страна на чашата, макар че съседната не е заета от никого. Решавам, че са направили така, за да не мога да ги наблюдавам. Ами добре. Мисля даже да отплувам нататък и да ги оставя насаме, но... Все пак оставам.

Затварям очи, разтварям в морската вода минута от живота си, после още една. Нищо сложно — топлата солена вода може да изяде безкрайно много време. Може би затова всички къпални са пълни денонощно, въпреки че съвсем не са евтини.

Отново смехът на чернокожата — но сега тя звучи по друг начин: приглушено, смутено. Плясъци по водата — шеговитата борба. Хлипане. Вик. Тишина. Какво става там при тях?

По водата плува късче плат, горнището на банския ѝ — неприлично червено; чашата също пулсира в червено. Платът плува към отвора на тръбата, задържа се за миг, сякаш на ръба на водопад — и се понася надолу.

Собственичката му не е забелязала загубата му. Разпънатата, притиснатата от приятеля си към ръба на басейна, тя бавно му се отдава. Виждам как свитите ѝ рамене постепенно се отпускат, изпъват се назад, как тя приема натиска му. Водата кипи. Изскачат още парчета плат. Той я обръща с гръб към себе си и кой знае защо с лице към мен. Очите ѝ са полузатворени, замъглени. През извитите африкански устни се вижда захарта на зъбите ѝ.

— Ах...

Отначало търся погледа ѝ, а когато го улавям, се смущавам. Маслиненият атлет я тласка към мен — още и още, с нарастващ ритъм. Тя няма за какво да се хване и се оказва все по-близо до мен; би трябвало да си отида, не бива да съм тук, но аз оставам, сърцето ми тупти.

Сега тя ме поглежда в очите — иска да установи връзка. Зениците ѝ блуждаят, поглежда устните ми... Аз се извърщам.

Тук навсякъде има видео наблюдение, казвам си. Спри се. Тук наблюдават всички. Ще открият кой си. Ти не би трябвало дори да се намираш тук, а ако даже...

В новия свят хората не се стесняват от своята природа, те са готови да се изложат на показ, интимността е станала публична. Те няма какво да крият, няма от кого. След въвеждането на Закона за Избора семейството е изгубило смисъл. То е като зъб, на който стоматологът е убил нерва: след известно време само си изгнива и се разпада.

Край. Време е, докато не е станало късно. Тръгвам си. Ще отплувам.

— Хайде... — шепне тя. — Хайде, моля те... Хайде...

Хвърлям поглед. Само един.

Тласък... Тласък... Тя е на крачка от мен. Твърде близо, за да избегне плъзгането върху мен... Аз съм на самия край... Протяга се

към мен... Протяга шията си... Не може да ме достигне.

— Хайде...

И аз отстъпвам. Посрещам я.

Целувам я — достъпна, предлагаща се. Хващам я за тила. Пръстите ѝ пробягват надолу по гърдите ми, по корема неуверено — и там ме одраскват. Застига я болката, солена и сладка, и тя иска да я сподели с мен. Накъсаният ѝ, безсмислен шепот е по-гръмък от съвкупното пееие на хиляди чаши.

Още малко и ще пропадна.

И в този момент отнякъде се разнася писък. Отчаян, ужасен — никога не съм чувал такъв освен по време на работа. Той нарушава хармонията на музиката на къпалните и кънтящото му ехо не ѝ позволява да се възстанови. Веднага след този писък следва още един, а после — цял хор от изплашени крясъци.

Нашето трио се разпада. Чернокожата объркано се притиска към дискохвъргача, а аз поглеждам нагоре към загадъчната суматоха, която се разгръща над главите ни в един от басейните. Хората се блъскат помежду си, крещят нещо — но думите са неразбираеми. После изхвърлят в тръбата нещо белезникаво, тежко — и то бавно се плъзга към чашата на долното равнище. След секунда онези, които са блаженствали в нея, се заразяват от паниката. Сцената се повтаря: женски вопли, възгласи на отвращение, неразбория. После суетящите се тела изведнъж застиват като парализирани.

Там става нещо странно и страшно и аз изобщо не мога да разбера каква е работата. Изглежда, сякаш в басейна е попаднало някакво отвратително животно, чудовище, че то бавно пълзи по тръбите към нас, като по пътя си заразява с безумие всички, които го погледнат.

Нов взрив на силна борба — нещо напуска кипящата чаша, продължава надолу. За миг ми се струва, че това е човек... Но следва ново движение... Нещото вяло се плъосва в басейна над нас. Какво може да бъде? Обвивката на чашата блещука в тъмносиньо, тя е почти непроницаема и отново не успявам да разбера какво идва към нас. Дори намиращите се там хора не осъзнават веднага какво виждат пред себе си. Докосват го...

— Господи... Та това е...

— Махни го! Махни го оттук!

— Та това е...

— Не го докосвай! Моля те! Не бива!

— Какво да правим? Какво да правим с него?!

— Махни го! Не ни трябва тук!

Най-накрая изхвърлят странното създание от чашата и то бавно се приближава към нашата. Аз засланям с гръб подстриганата девойка и нейния дискохвъргач; те са абсолютно объркани, но младежът се перчи. Каквото и да пълзи към нас, аз съм по-добре подготвен за срещата от тях двамата.

— По дяволите...

Най-накрая успявам да го разгледам. Тежък обтегнат чувал, главата се мята като чужда и пришита, крайниците са неестествено извити, ту загребват, ту сякаш се вкопчват, накратко — правят каквото им скимне, всеки независимо от останалите. Нищо чудно, че той сее такава паника около себе си. Това е мъртвец.

И ето че се изсипва в моя басейн — гмурка се с главата напред, с лицето надолу и се спуска под водата. Ръцете му увисват на равнището на гърдите и привързани към нишките на циркулиращите през къпалнята потоци, едва забележимо се помръдват: насам-натам, насам-натам, сякаш по този начин той дирижира бездушния хор на къпалнята. Очите му са отворени.

— Какво е това? — мърмори слисано дискохвъргачът. — Той какво...

— Той умрял ли е? Той е умрял, нали?! — Приятелката му изпада в истерия. — Той е умрял, Клаудио! Той е умрял!

Девойката забелязва, че мъртвецът гледа — в нищото, съзерцателно — но ѝ се струва, че безсрамно разглежда под водата прелестите ѝ. Тя отначало прикрива срамните си части с ръце, а после не издържа и се хвърля надолу по тръбата — така, както майка ѝ е родила, само и само да се избави от кошмарното съседство. Дискохвъргачът се държи — не иска да се покаже страхливец, но и той е разтърсен.

Естествено. Та той нали никога не се е срещал със смъртта — както и всички онези, които преди това са изхвърлили трупа от своите басейни. Те не знаят как да се отнасят с нея. Смятат я за уродлива отживелица, знаят за нея от историческите видеоклипове или по новините от някои места като Русия, но никой от близките им и

далечни роднини никога не е умирал. Смъртта са я отменили преди няколко столетия, победили са я, както преди това са побеждавали едрата шарка или чумата; в техните представи смъртта съществува някъде в херметично затворените резервати, в лабораториите, откъдето не може никога да се измъкне, освен ако те самите не я повикат при себе си. Кое то не може да стане, ако живеят, без да нарушават Закона.

А тя се измъква оттам, сякаш минавайки през стените, и се тръсва неканена в техните градини на вечната младост. Равнодушният и зловец Танатос нахлува в царството на бляновете на Ерос, като че ли е у дома си, настанява се в самата сърцевина и гледа с мъртвите си очи младите любовници, разгорещените им срамни места и те посърват под погледа му.

В сянката на мъртвеца живите изведнъж губят увереността, че самите те няма да умрат никога. Те се опитват да го отблъснат от себе си, подритват го и по този начин му помагат да продължи шествието си. И вестителят на чумата продължава нататък по пътя си.

Но аз не го прогонвам. Като хипнотизиран гледам Танатос в лицето.

Навярно минават само няколко секунди, но в сянката на мъртвеца времето застива, сгъстява се.

— Какво да правим? — ломоти Клаудио; той все още е тук, макар и от маслинен да е станал сив.

Доближавам се с плуване до тялото, изучавам го. Блондин, пълничък, с изплашено лице, вдигнати клепачи, полуотворена уста; не се забелязват никакви рани. Хващам го под мишниците, повдигам го над повърхността. Главата му клюмва, от устата и носа му потича вода.

Нагълтал се е с вода и се е удавил, ето я и цялата диагноза. Тук почти никога не се случват подобни неща — вътре не се продават наркотици, а без тях не е толкова лесно да се удавиш, когато водата ти е до гърдите.

Внезапно разбирам, че знам как да действам — от учебните материали, от практиката в интерната. Удавниците могат да бъдат върнати от онзи свят понякога след десет минути, а понякога и след половин час. Изкуствено дишане, непряк масаж на сърцето. По дяволите, а аз си мислех, че отдавна съм забравил тези думи поради тяхната непотребност!

Текилата ми внушава увереност в силите ми.

Прегръщам го и го завличам на края на чашата — там има издатък пейка. Той не иска да стои на въздух, влече го обратно под водата и напирва да се смъкне от пейката. Клаудио смаяно се е вторачил в мен.

Така... белите му дробове сега са пълни с вода, нали? Моята задача е да я изпразня. Да я заменя с въздух. После да се опитам да подкарам сърцето и отново да правя изкуствено дишане. И отново сърцето. И да не се спирам, докато не се получи. Трябва да се получи, макар че не съм го правил никога по-рано.

Навеждам се над удавника. Устните му са сини, очите му сълзят с морска вода, солена като истинските сълзи. Той гледа покрай мен, към небето.

По дяволите! Трудно ще е да се докосна до устните му. Трябва да го очовеча. Да му дам име може би? Нека бъде Фред; да направя това с Фред ще е по-весело, отколкото с трупа на непознат мъж.

Изпълвам гърдите си с въздух и покривам с уста устните му. Те са студени, но не толкова, колкото бях очаквал.

— Какво правиш?! — В гласа на сивия Клаудио има ужас и отвращение. — Полудя ли?!

Започвам да духам — и челюстта му пропада, а право в устата ми се вмъква езикът му — въл месест парцал — докосвайки моя език. Прилича на целувка.

Отдръпвам се от удавника, забравил името му, без да разбирам какво се е случило — а когато разбирам, едва не повръщам.

— Ще повикам охраната!

Едва поел си дъх, поглеждам към удавника, а после към Клаудио, който сега е придобил зеленикав оттенък — навярно отразявайки с добре поддържаната си кожа светлината на чашата.

— Фред — казвам аз на трупа, — заради теб полагам тези усилия, така че, хайде, братко, без тия гадости.

Замахвам и като с чук го удрям в гърдите — там, където по моята информация трябва да се намира сърцето му.

— Тебе трябва да те вкарат в лудницата! — крещи ми дискохвъргачът.

Фред отново е поел към дъното. Ако продължи в същия дух, няма да мога да го отърва. Обръщам се към Клаудио.

— Ела тук!

— Аз?

— По-живо! Прихвани го така, че лицето му да е над водата.

— Какво?!

— Казвам ти прихвани го! Ето тук и ето тук!

— Няма да го докосвам! Той е мъртъв!

— Чуй ме, дебил! Все още мога да го спася! Опитвам се да го реанимирам!

— Няма!

— Хайде, гад! Това е заповед!

— Помогнете!

Той се хвърля като риба в тръбата и аз оставам насаме с Фред. Насилвам се, притискам устата си към неговата, свивам езика си, вдъхвам!

Отмествам устни, замахвам, удрям го по ребрата. И отново вдъхвам в него въздух.

Удар! Вдъхване! Удар! Вдъхване! Удар!

Как да узная дали правя всичко, както трябва? Как да узная дали още имам шанс? Как да узная колко време е прекарал с дробове, пълни с вода? Вдъхване!

Как да узная скрило ли се е съзнанието му в някакво кътче на неговия отрязан от кислорода мозък и крещи ли: „Тук съм“, или отдавна е починал, а аз воювам с къс месо?

Удар!

Вдъхване!

Издърпвам го, подлагам ръка под главата му, за да не го залее водата отново.

— Стига си се въртял! Стига си се въртял, мамка му!

Удар! Вдъхване!

Той трябва да оживее!

— Хайде дишай!

Фред не иска да оживява. Но колкото по-дълго не се пробужда, толкова повече се навивам, толкова по-отчаяно го млатя по сърцето, толкова по-яростно вдъхвам в него своя въздух. Не искам да си призная, че не мога да го спася.

Удар!

Как да бъда уверен, че върша всичко правилно? Вдъхване!

Той не помръдва. Не мига, не кашля, не бълва вода, не ме гледа ошашавено, не изслушва недоверчиво обясненията ми, не ми благодари за спасението. Навярно съм счупил всичките му ребра, разкъсал съм му белите дробове, но той продължава да не чувства нищо.

— Нека да направим така... Нека да се договорим... Последен удар! Последно вдъхване!

Чудо!

Е? Чудо ли е?

Той леко се люшва...

Не. Отново се стреми към водата.

Отпускам ръце.

Фред гледа нагоре. Искане ми се да му кажа, че душата му сега е някъде там, на небето, където блуждае погледът му. Така са казвали за покойниците преди петстотин години. Но аз не искам да го лъжа: Фред, както и всички ние, не употребява душа, а и небето над неговата люлееща се глава така или иначе е нарисувано.

— Слабак! — казвам му аз вместо това. — Шибан слабак!

Удар! Удар! Удар!!!

— Дръпнете се от него — произнася зад гърба ми строг глас. — Той е мъртъв.

Обръщам се; двамина в бели хидрокостюми с логотипа на „Извор“. Охраната.

— Опитвам се да го реанимирам!

Фред се плъзга от пейката, плъосва се по лице във водата.

— Успокойте се — казва охранителят. — Нужна ви е психологическа помощ. Как се казвате?

Те извличат отнякъде мрежест продълговат чувал — бял с пъстри ивици отстрани, разгъват го под водата и много ловко вкарват в него Фред. Напъхват го вътре с главата напред. Получава се нещо като разноцветен надуваем спасителен пояс.

— Как се казвате? — повтаря охранителят. — Може би ще търсят свидетели.

— Ортнър — усмихвам се аз. — Никълъс Ортнър Двайсет и едно Ка.

— Надяваме се, че няма да разпространявате информация за това, което сте видели, господин Ортнър — казва охранителят. —

„Извор“ пази много грижливо своята репутация и нашите юристи...

— Не се притеснявайте — отговарям аз. — Повече няма да чуете нищо за мен.

Един от охранителите се гмурва в тръбата, другият повдига Фред — спасителния пояс, и го изпраща на последното му плаване, а после затваря траурната процесия. Аз ги наблюдавам. В басейна на долното равнище разноцветният чувал все още предизвиква страх, две равнища по-долу — погнуса, на следващото — любопитство, на четвъртото вече никой не се интересува от него.

Откъсвам поглед от Фред и се облягам на ръба на чашата. Трябва да се омитам оттук, но аз изчаквам. Нека охранителите го домъкнат до изхода, не искам да се срещам повече нито с тях, нито с удавника. Затварям очи, опитвам се да успокоя дишането си.

Чувствам се изстискан, глупав, безпомощен. Защо го направи?! Защо се опита да го спасиш? Защо не избяга или не избута трупа нататък? Пред кого реши да се перчиш? Какво искаше да докажеш на себе си?!

Едва изчакал забавният чувал и неговият конвой да се скрият от погледа ми, аз се хвърлям надолу. Случайно удрям крака си в ръба и се радвам на болката. Искане ми се да се ударя. Искане ми се да разбия тъпата си катуна.

По пътя към вкъщи не мога да се избавя от мисълта за Фред: как беше успял да умре? При средна продължителност на живота седемдесет години не е толкова обидно да умреш. Но ако тази продължителност клони към безкрайност, а и само такива неудачници като този объркват статистиката...

Та той спокойно можеше да просъществува още хиляда години и да си остане все така млад, може би дори би свалил някой друг килограм... Само да бях успял да го спася.

Ако го бях изпратил с мир по-нататък, посещението ми в къпалнята можеше да си остане тайна. А сега ще ме търсят като свидетел. И всичко беше напразно.

Пробивам си път през жужащата човешка маса. Мразя тълпата.

Всеки път, когато се окажа на място с прекалено струпване на човешки тела, заобикалящи ме, притискащи се към мен, непозволяващи ми да се движа и дишам, увиснали на лактите ми, тъпчеши обувките ми — започва да ме тресе. Искане ми се да закрепя,

да помета всички едновременно и да избягам, стъпвайки по чуждите крака и глави. А няма къде да избягам. Колкото и кули да строим, няма място за всички.

Имам си свой начин на придвижване през обществените места, наричам го „ледоразбивач“. Трябва да се движа леко странично, издал напред левия си лакът и облегал десния си юмрук в лявата длан; така превръщам тялото си в здрава рамкова конструкция. Пренасяш центъра на тежестта си напред, сякаш залиташ, и с лакът се връзваш в тълпата. Вклиняваш го между блъскащите се хора и вмъкваш себе си подир него. И докато останалите се ръгат един в друг, отъркват се, нервират се, ругаят, притискат се тайно в околните, аз поря това Брауново стълпотворение и се нося през него.

Ако не бях изобретил този метод, отдавна да съм се побъркал. Навярно щях да заседна в тълпата и да се изгубя в нея завинаги.

Едвам се добирам до шлюза. Стискам комуникатора. Сигналът е подаден, шлюзът ме пуска вътре, отрязва всички излишни. Най-накрая съм се изтръгнал от тълпата.

Най-накрая моят блок.

От пода до тавана двайсетметровите оранжеви стени са разделени на равни квадратчета, във всяко от които има вратичка; към стената е прикрепена решетка от стълби, входът към всеки жилищен куб е отделен. Разправят, че архитектите са се вдъхновили от старинните мотели — романтика, такива неща. Разправят още, че такава открита конструкция и жизнерадостните ѝ ярки цветове трябва да помагат на страдащите от клаустрофобия. Да го духат, умници.

След тази проклета блъсканица се нуждая от душ.

На входа на блока има трейдомат, продаващ какво ли не: протеинови хлебчета, алкохол в композитни бутилки, всякакви необходими хапчета. До него стои продавачка, подстригана като пони, с глупави сини очи и бяла риза, разкопчана до третото копче.

— Здравсти! — казва ми тя. — Искате ли нещо? Имаме пресни скакалци!

— Имате ли „Картел“?

— Разбира се! Винаги пазим по една бутилка специално за вас.

— Много мило! Давай я! И скакалците си.

— Сладки или солени?

— Солени. Струва ми се, че това е всичко.

— Но разбира се, че солени! — Тя смешно се пляска с длан по челото. — Както винаги.

Комуникаторът в ръката ми ме моли да притисна към екрана показалеца си — да авторизирам плащането. Автоматът ми връчва пакета с покупките.

— За малко да забравя! Не искате ли да пробвате новите хапчета за щастие?

— Хапчета?

— Много хубави наистина! Ефектът е изумителен! Действат до три дни. А после — никакъв махмурлук.

— Откъде знаеш?

— Какво?

— Откъде можеш да знаеш, че ефектът е изумителен? Има ли с какво да го сравниш?

— Какво имате предвид?

— Ти какво, някога била ли си щастлива? — разпалвам се аз. — Поне за секунда, а?

— Нали знаете, че аз не мога...

— Разбира се, че не можеш! Тогава за какъв дявол ми...

— Защо правите така? — Обидата в гласа ѝ е толкова неподправена, че чак ми става неловко. Абсурд.

— Добре... Добре, извинявай. — Защо ѝ казвам това? — Сринах се. Имах тежък ден... Дълъг и много... странен.

— Странен?

— Май направих куп неща, които не възнамерявах да правя. Нали знаеш как става?

Тя свива рамене, пърха с мигли.

— Решаваш твърдо да не правиш нещо, а се осветяваш, когато вече си затънал до гуша в него, в същото това нещо, и вече няма връщане назад — обяснявам аз. — И не можеш да разбереш как е станало така. И няма кого да попиташ. Няма с кого да поговориш.

— Самотно ли ви е?

Тя ми хвърля бегъл кос поглед; прави го толкова изкусно, че забравям за всичко и се хващам.

— Да... а на теб?

— Просто си помислих, че ако ви е самотно, то тези наши нови хапчета за щастие може би са точно това, от което сега се нуждаете...

Не искате ли да ги пробвате?

— Не искам никакви шибани хапчета! Щастието е невъзможно да се яде, не разбираш ли?! Стига си ми ги пробутвала!

— Ей, чичка, не се впрягай толкова. — Подигравателен глас зад гърба ми. — Нали си наясно, че тя не е истинска? Още малко и ще започнеш да я сваляш. Давай по-бързо, тук има опашка!

— Я се разкарай! — Обръщам се.

Някакво безполово чучело с червена пухкава безформена дреха. То прави крачка напред, нагло заемайки мястото ми до диспенсъра.

— Благодаря за покупката — казва ми на прощаване продавачката.

— Дай ми тук Изабела — казва чучелото при трейдомата. — Не искам да ме обслужва тази фригидна кукла.

Синеоката досадна девойка покорно изчезва, а на нейно място се появява друга проекция: къдрава южнячка с широки бедра, тежки гърди и вулгарен грим.

— Какво зяпаш? Разкарай се оттук, тъпак! — кимва ми чучелото. — Здравсти, Иза! Как си?

На прощаване му разбивам веждата. Странен ден.

И едва когато се прибирам вкъщи, вмъквам се в своя куб, виждам, че от опаковката ми със сънотворни е останало само едно топче. Важното е да не забравя утре да си купя нова, иначе...

Оглеждам се — както винаги, идеален ред. Леглото е оправено, дрехите върху полиците са изгладени и сортирани, униформата — отделно, приготвени са два чисти комплекта, всичките обувки са в калфи, върху съгваемата масичка пулт има кутия със сувенири, на стената виси стара пластмасова маска на Мики Маус, евтина, от онези, които навремето са продавали на децата в увеселителните паркове.

Няма нищо излишно — не обичам излишните неща. Някой може би смята, че в куб два на два метра няма как да е иначе, но аз не съм съгласен. Ако човек не е склонен към ред, той и в ковчег може да устрои бардак.

Всичко е нормално. Всичко е нормално. Всичко е нормално.

Преди да успеят да ме стиснат с менгемето, нареждам:

— Прозорец! Тоскана!

Една от стените — тази, която е срещу леглото, припламва и става прозорец от пода до тавана. Зад него са любимите ми хълмове и

небе, и облаци. Всичко е фалшиво, но аз съм израснал със сурогати.

Протягам се към бутилката, после измъквам от опаковката последната сънна таблетка, слагам я устата си, настанявам се на леглото и смуча топчето, дишайки дълбоко и без да отмествам поглед от картината зад прозореца.

Главното е да издържа пет минути. На кълбенцето му трябва толкова, за да ме изпрати в нищото. Нека сами дъвчат своите хапчета за щастие и безгрижие, а на мен да оставят моите малки топчета. Те ще ме изключат точно за осем часа, а най-важното — гарантирана е липсата на сънища. Гениално изобретение. С него ще бъда и безгрижен, и щастлив.

Сънотворното приятно киселее на езика ми. Винаги си избирам с вкус на лимон — пасва си с текилата; не всички могат да си позволят истински лимон. А истинската слънчева Тоскана изобщо не може да си я позволи никой. Е, майната ѝ.

Изключвам осветлението, закопчавам се в тъмнината. Аз съм весел бяло-разноцветен чувал и ме хвърлят в прозрачна тръба, от единия край на която е чашата с морска вода, а от другия — небитието.

[1] Вертиго — латинското название на световъртеж. Има два вида вертиго: обективно вертиго — пациентът има чувството, че заобикалящите го предмети се въртят; субективно вертиго — пациентът има чувството, че той самият се върти спрямо обектите. — Бел. Фея Моргана. ↑

ГЛАВА III

РЕЙД

Добре, готов съм да си призная, че има и нормални асансьори.

Допотопните прозрачни, които пълзят по външните стени на старите кули — ето в тях съм готов да повися затворен известно време, макар и да ми се струва, че им е необходима цяла вечност, за да се спуснат от горните етажи до долу.

Този е голям, вътре спокойно биха се побрали трийсет души и сега е запълнена само една трета от него. Отвън изглежда като стъклена полусфера, една от десетките, прилепени към фасадата на огромния небостъргач, сякаш изсечен от лед.

Освен мен в кабината има още деветима. Погледът ми е привлечен най-напред от двуметров гигант, навъсен, прехапал устни. Очите му са червени и сълзят, а и носят му тече; изглежда, че плаче. До него е дебелак с делови вид, съсредоточено почесващ тила си. Прилича на бизнесмен, насочил се към офиса си. Един усмихнат тип с месести устни и къса подстрижка, едър и някак нелепо изглеждащ, си шушука нещо с рошав луничав младеж в шарена риза. Гигантът ги гледа неодобрително.

Слаб човечец с уморено нервно лице дреме прав, макар че се кикотят право в ухото му. Над него е надвиснал дангалак с хрущялест нос, печални тъмни очи и внушителни уши, покрити с копа грижливо измити коси. Въпреки странната му външност, от него се излъчва усещането за пълно безгрижие; може би човечецът си почива точно под закрилата на ушите си.

Но вниманието ми е привлечено от друг пътник — остриган до кожа слаб младеж. Почти юноша, толкова млад изглежда, и на вид явен хулиган. В един приличен бокс щяха да го зяпат подозрително; а тук го наблюдава само един пътник — нисък и набит, обръснат до кожа и мустакат. Ако трябваше да отгатвам какъв е, бих предположил — полицай.

Последният е истински романтичен герой; пропорционален като Витрувианския човек, с благородно лице като Давид; къдрав, освен това замечтан. Ето кой би направил фурор в къпалните, мисля си.

Притискам чело към стъклото.

Потопям се все по-надолу с този стъклен буркан; вече сме някъде по средата. Сега кулите нагоре отиват към безкрайността, сливайки върховете си по същия начин, както надолу се сливат корените им. Светят безброй огънчета. И не се вижда нито началото, нито краят на града.

Европа. Грандиозен гигаполис, покрил половината континент, потънал в земята и подпирател небесата.

Някога хората са се опитали да построят кула, която стига до облаците; заради гордостта им Бог е внесъл разкол сред тях, карайки ги да говорят на различни езици. Огромното здание, което издигали, се разрушило. Бог се усмихнал самодоволно и си запалил цигара.

Хората се извърнали от небесата, но не задълго. Бог дори не успял да мигне, и първо около него станало пренаселено, а после направо го изселили. Сега цялата Европа е застроена с Вавилонски кули; и работата не е в гордостта. Просто няма къде да се живее.

А вкусът към съревнованията с Бога отдавна е изгубен.

Времето, когато той е бил единственият, отдавна е отминало, сега той е просто един от сто и дващестте милиарда, и то ако е регистриран в Европа. А ги има още и Панамерика, Индокитай, Япония със своите колонии, латиносите, а и Африка — в края на краищата общо над трилион души. На нас ни е тясно, няма къде да разполагаме заводите и агрофабриците, офисите и арените, къпалните и имитаторите на природни зони. Стана ни твърде тясно и го помолихме да се отмести, това е всичко. На нас небето ни е по-нужно.

Европа прилича на фантастична гора: кулите са като стволоче на дървета, много от тях с обхват повече от километър и с няколко километрова височина, с транспортни ръкави и проходи, прехвърлени между тях като лиани. Кулите се издигат над долината на Рейн и долините на Лоара, те са израснали в Португалия и Чехия. Това, което по-рано е било Барселона, Марсилия, Хамбург, Краков, Милано — сега е единна страна, единен град, цял един свят. Сбъднала се е вековната мечта и Европа е станала наистина единна — цялата може

да се преброди през транспортните ръкави и тунели, окачени на стоетажна височина.

На места тази огромна гора е озарена от огънове, на места може да изглежда сурова и сумрачна; не всички здания имат прозорци, транспортните тунели често са изнесени навън и оплитат като поветици паразити стволите на кулите. Но навсякъде съкровено е във вътрешността. Докато е израствала на мястото на старата Европа, новата я е поглъщала: средновековните храмове, древните римски дворци, обкованите с павета парижки улички, стъкленият купол на берлинския Бундестаг — всичко се е оказало прибрано във вътрешността на издигащите се гиганти, станало е част от интериора на долните нива; някои неща се е наложило да се махнат — за да се вкарат опори и да се сложат стени, но един нов свят не може да се построи без повторно планиране.

А сега над покривите на къщите в Прага, над кулите на Рибарския бастион в Будапеща и над Мадридския кралски дворец има още стотици покриви — един над друг; градини и гета, къпални и огромни предприятия, спални боксове и щабквартири на корпорации, стадиони, кланици и вили. Айфеловата кула, Тауър, Кьолнската катедрала се напрашват под изкуствените облаци в мазетата на новите кули, новите дворци и новите катедрали, наистина огромни и наистина вечни.

Защото само такива домове заслужава новият човек. Човекът, успял да хакне собственото си тяло и да премахне смъртната присъда, предписана в ДНК-то му от брадатия натуралист. Успял да препрограмира себе си. Да се превърне от чужда, бързо разваляща се играчка в същество, неподвластно на тленното, винаги младо; най-накрая независимо; свършено.

Човекът, престанал да бъде създание и превърнал се в създател.

Милиони години хората страстно са мечтаели за едно — да победят смъртта, да се избавят от нейния гнет, да престанат да живеят във вечен страх, да станат свободни! Още откакто сме тръгнали изправени, още откакто сме взели тоягата в ръка, вече сме мислели как да измамим смъртта. През цялата ни история и още преди това — когато историята ни е била блаestino безсъзнателно безвремие — сме се стремили само към това. Хората са изяждали сърцата и дробовете на своите врагове, търсели са митически извори на края на света, гълтали

са накълцани рогове на носорог и натрошени скъпоценни камъни, съвкупявали са се с млади девственици, плащали са цели състояния на шарлатани алхимици, тъпчели са се само с въглехидрати или само с протеини според препоръките на геронтолозите, занимавали са се с тичане, плащали са цели състояния на измамници хирурзи, за да им опънат кожата и да им изгладят бръчките... Всичко това само и само за да останат вечно млади — или поне да изглеждат такива.

Ние вече не сме *homo sapiens*. Ние сме *homo ultimus*.

Нежелаещи да бъдем нечия дрънкулка. Невъзнамеряващи да изчакаме разглеждането на нашето дело в зациклилата бюрократична машина на еволюцията. Най-накрая взели собствената си съдба в свои ръце.

Ние сме венецът на собственото ни творение.

И нашият чертог е новата Европа.

Земя на щастието и справедливостта, където всеки се ражда безсмъртен, където правото на безсмъртие е толкова свещено и неотменимо, колкото и правото на живот.

Земя на хората, които за пръв път в човешката история са свободни от страха, които не са длъжни да живеят всеки ден така, сякаш им е последен. Хора, които могат, без да са притиснати от процесите на загниване в своето тяло чувал, да мислят не в категориите дни и години, а в мащаби, достойни за вселената. Които могат безкрайно да се усъвършенстват в науките и уменията, да усъвършенстват света — и самите себе си.

Вече няма смисъл да се съревноваваме с Бога, защото ние отдавна сме се изравнили с него. По-рано вечен е бил само той, сега всеки е такъв. Ние се качихме и на небесата, защото сега всеки от нас е бог, защото сега те са си наши по право.

Него даже не сме го сваляли, той сам си избяга, обръснал брадата си и преоблечен в женска рокля, и сега броди някъде сред нас, живее в куб два на два метра и лапа антидепресанти на закуска.

Асансьорът е използвал двайсет нива по-надолу; през мъглата и дима се виждат основите на кулите. Останало е още малко.

— Ето какво ще ти кажа. Ти живееш в най-хубавото от времената, които са били на тази планета. Не е имало по-щастливо време, ясно? — обажда се мустакатият и аз се връщам в кабината.

Той като че ли говори с хулигана, с този юноша с бръснатата глава, но останалите пътници в асансьора също се обръщат към него, заслушват се; лицата на всички са сериозни.

— Само дето щастието не е при всеки, ето каква е работата. Тук, в Европа — да. Но в Русия — нали сам видя в новините какво става. Или как се получи с Индия. Ненапрасно всичките ни граници са обсадени с бежанци, напират като въшки. Всички искат да дойдат при нас, защото при нас е далавера, ясно? Няма друго такова място. Няма да вземат да ходят в Америка, я! Няма да им стигнат кинтите за живот там.

Хлапакът се мръщи, но кима, съгласявайки се.

Поглеждам към него. Не ми харесва. Тъпо, злобно лице. Какво прави тук? Тук не му е мястото.

— Ето, ти си роден тук. Безсмъртието ти се полага по право. Провървяло ти е. И какво, мислиш си, че винаги ще бъде така? Смяташ да живееш вечно? Нищо не ти е гарантирано, ето какво ще ти кажа. Нищичко. Защото куп народ се лакоми за далаверата. А всичко хубаво си има край. Водата едва стига, нали? Филтрираме си пикнята и я прием! Мястото едва стига! Пак добре, ако човек има осем кубически метра! Кльопачката... Ти слушаш ли ме?

— Слушам, слушам... — мърмори хулиганът с бръснатата глава.

— Кльопачката! Енергията! Всичко едва стига! Едва! Тук всеки трябва да прояви съзнание! Сто и двайсет милиарда шестстотин милиона четиристотин осемдесет и една хиляди. Толкова Европа може да понесе. Повече — няма да може. Ние сме в опасност. Демагозите мънкат: тук хиляда, там хиляда... А ето какво ще ти кажа аз: чашата е препълнена, това е. Още една капка — и ще прелее. И капут на всичко.

Кимам — точно така си е.

— И няма да го има вече твоето безсмъртие. Ясно ли е? А всичко това е заради онези. Ако в Европа има врагове — това са те. Нищожества. Искаш да живееш като звяр — направи избор, всичко по закона, нали така? Но не! Те искат да се отърват. Да измамят теб. За да може тяхното изродче да диша нашия въздух, да пие нашата вода! И какво, да им поднесем всичко на тепсия?

— Майната им — мърмори навъсено юношата.

— Просто не забравяй това, ясно? Те са престъпници. Паразити. Те са длъжни да си платят! Ние вършим всичко правилно. Светът,

приятелю, е устроен простичко — черно или бяло. Ние или те. Ясно?!

— Да, ясно, ясно...

— Само така! Никаква пощада за тези гниди!

Мустакатият строго оглежда хлапака, после сваля раницата от рамото си, вади от нея бяла маска. Оглежда я, сякаш я вижда за пръв път и не разбира откъде се е взела в раницата му. После си я надява.

На вид композитният материал, от който е направена, не е различим от мрамора.

Лицето на маската по-рано е принадлежало на древна статуя на Аполон. Знаем това — виждал съм самата статуя в музея. Очите му са пусти, без зеници — белнали са се или ги е премрежило перде. Лицето е студено, безстрастно, парализирано. Безполово. Твърде правилни черти. За модел са използвали или самия бог, или мъртвец. Живите хора нямат такива лица.

Хлапетото бърка в раницата си, измъква от нея точно същата маска, надява си я и застива — навита пружина.

После и пълният бизнесмен измъква отнякъде своята — копие на онези у хлапака и мустакатия. Суетливо измъква отнякъде Аполоновото лице слабият мъж, бавно си слага мраморния облик ушатият. След него същото правят великанът и Витрувианският човек; рошавият младеж сваля разноцветната си хавайска риза и облича черен комбинезон — като останалите, превръщайки се в бога на светлината, младостта и красотата; и веселякът с месестите устни следва примера му. Сега и деветимата са униформени и обезличени.

— Заспа ли? — обръща се към мен онзи, който беше мустакатият.

Вадя маската си — последен.

Пристигнахме.

Стената, от която излизаме, е превърната в пано — върху цялата ѝ огромна площ са нанесени графити. Наивни, ярки, сладникави: усмихващи се мургави богатири с квадратни брадички и сапунени мехури върху главите, арийски самки в сребристи комбинезони, смеещи се деца с умни очи на възрастни, леки прозрачни небостъргачи, а над тях — преливащо се в синия космос безоблачно небе, в което стартират десетки бели кораби „Албатроси“, явно готвещи се да скочат през междузвездното пространство към други

светове, да ги покорят и да прекарат дотам мостове, претъпкани с щастливи човечета от Земята.

Между небето и космоса са многометровите букви на наименованието на тази румена утопия: БЪДЕЩЕ.

Дявол знае кога са нарисували всичко това. Сигурно отдавна — щом още са рисували, а не са пуснали върху стената проекция или не са сложили екран. Щом са хабили боя за изображенията на деца. Сигурно много отдавна, щом още са вярвали в усвояването на космоса. Затова пък е напълно ясно, че откакто са нарисували тук тази идилия, не са я чистили нито веднъж — така че сега графитите са покрити с кафяв слой сажди и мазнина, сякаш е картина на средновековен майстор. Небето е потъмняло. Хората, ламинирани в мазнината, изглеждат нездраво: изкарали са жълтите си зъби, взират се с пожълтялото бяло на очите си и радостта им изглежда престорена, сякаш в концлагер е дошъл фотограф от вестник и е наредил на всички да се усмихват.

Забавно. Моделите, които са позирали на художника преди столетия, навярно изобщо не са се променили оттогава. А техните изображения са помръкнали, покрити със сажди, размити. Времето не играе в полза на портретите, това го е забелязал още вечният юноша Уайлд. А на нас не ни пука от времето. Ние не боледуваме от времето.

Изходът от кабината на асансьора е разположен там, където на стената е нарисуван последният, неиздигнал се в космическата синева кораб, и е изпълнен в тон с фантазията на автора — вратата на асансьора е люк на междугалактическата совалка.

Получава се така, че излизаме в остарялото БЪДЕЩЕ от кораб, който така и не е полетял към далечните звезди. И правилно е направил, между другото. Какво ще търси там?

А пред нас е настоящето.

Боксът, в който сме попаднали, е висок петдесет метра и е почти по половин километър на дължина и ширина; не може да се каже точно, защото видимостта през него не е голяма. От пода до тавана се издигат направени от композитни скелета конструкции, наподобяващи склада на някакъв мегамаркет, на безкрайните му стелажи и галерии. И този скелет, състоящ се от стълбове и полици, се е превърнал в цял коралов риф, населен с най-чудноват живот.

Всяка полица е висока метър и половина, не можеш да се изправиш там; някои са заобиколени от крехки оградки, други са снабдени с тънки разноцветни стени от всякакви вехтории, трети са голи. И по тези полици, които тук са милион, са наредени милиони човешки животи. Всяка клетка е нечия хралупа, лавка, приют или убежище. Във въздуха виси ароматна мъгла: парите от човешкото дишане, примесени с дима на готвещо се ядене, пот, примесена с подправки, миризмата на урина, примесена с екзотични ароматизатори.

Скелетата са наредени плътно, може да се скочи от едно на друго. Не е страшно да се скочи дори на височина от трийсет мини нива — между скелетата навсякъде са прекарани всевъзможни мостчета, наредени са въжени стълби, прехвърлени са разни въжета със съхнещо бельо — дори и да паднеш, по време на полета ще успееш да се хванеш все за нещо.

Облепени с безброй жилищни раковини, скелетата гъмжат от живот. Пъстрата тълпа е натъпкала до пръсване първото ниво, „наземното“, макар че от истинската земя до него има триста метра, и е запълнила всички останали. Кипят, без да изкипяват, човешките лица в галериите, някои се носят по крепящите се на магия мостици — изглежда, сякаш хората се реят право във въздуха. По издигнатите в решетъчни шахти стълби от пода към далечния таван непрестанно се точи плътна човешка маса. Още десет хиляди малки допълнителни стълбички водят от етаж на етаж на тези места, където някой е благоволил да им отпусне пространство. И нагоре-надолу се носят някакви неустойчиви платформи на съмнителни подемници, доставящи смели пътници и странния им багаж именно в онази точка на адската суматоха, която поради някаква причина им е притрябвала.

И при това цялата конструкция е някаква... не прозрачна, а надупчена, така че се вижда през нея — през решетките, преградите, проходите, балончетата, окаченото за сушене бельо — нарисуваният върху целия таван космос със звезди и недодялани Юпитери, Сатурни и Плутони, защото таванът е продължение на онези грамадни графити, от които сме излезли, и гордите астронавти с мехури на главите и с мъдрите си и добри очи (само дето са малко жълтеникави) съзерцават от стенното пано вихрещата се пред тях вакханалия — явно шашнати и чудещи се дали не е по-добре да се разкарат в космоса.

Здравейте, хора от БЪДЕЩЕТО. Добре дошли във фавелите^[1].

Носи се непоносима врява. Милион души говорят едновременно — всеки на своя език; припяват на глас пристрастилите се към езика на попмузиката, стенат, крещят, кикотят се, шепнат, ругаят, плачат.

Чувствам се така, сякаш са ме напъхали в микровълнова печка.

Струва ми се, че не бих си пробил път през това стълпотворение дори ако съм сам, чрез моя фирмен метод. А десет души как да не се изгубим по пътя...

— Клин — казва ми иззад Аполоновата си маска нашият звеневи, Ел — онзи мустакатият, който напътстваше хлапака.

Дори не чувам гласа му — разчитам думите по устните му.

— Клин! — изкрещявам.

Гигантът с течащия нос — Даниел — тръгва най-отпред. След него са Ел и пълничкият, приличащ на бизнесмен Антон, в третата редица Бенедикт, онзи, дето излъчва спокойствие, заедно с хулигана, чието име дори не възнамерявам да запомням, и слабият нервен Алекс. Най-отзад — Бернар с месестите устни, луничавият Виктор, Йозеф витрувианецът и аз.

— Марш! — произнася звеневиият или поне така ми се струва.

— Марш! — повтарям аз, дерейки гърло.

Иска ми се да разбутвам тълпата с лакти, да прогонвам тези безделници по-надалеч, да ги смачквам, но самият аз се смачквам — в стоманена хватка, поглеждам към Ел, към Даниел, заразявам се с тяхното хладнокръвие. Аз съм част от звеното. Около мен са бойните ми другари. Ние с тях сме един механизъм, един организъм. Ако можеше и Базил да е тук... Само ако можеше вместо този малолетен вампир тук да е Базил... Но Базил сам си е виновен за всичко. Сам. Сам!

Вече не намирам наникъде. Марширувам.

Строят ни пълзи като танк напред.

Отначало ни е трудно — в това вещерско вариво не ни забелязват веднага. Но най-напред чуждите погледи се натъкват на черните прорези на нашите маски, после някой се прехвърля върху мраморните гладки чела и мраморните застинали къдрици, към прилепените една към друга устни и идеално правите носове, изсечени от камък.

Из тълпата се разнася шепот: „Безсмъртните... Безсмъртните...“. И тя се спира.

Когато водата е изстинала до нула градуса, тя може и още да не е замръзнала. Но ако сложиш в нея къс лед, процесът започва веднага и наоколо, сковавайки повърхността, се разпространява ледена броня.

Така и около нас плъзва хлад, замразявайки клошарите, търговците, работниците, пиратите, дилърите на какво ли не, крадците; всички тези неудачници. Те първо престават да шават, застиват, а после се притискат един към друг, отстъпвайки от нас във всички посоки, някак си се пресоват, макар и да изглежда, че не е възможно тълпата да стане по-плътна.

А ние се движим все по-бързо, разсичайки я надве — зад нас остава следа, прорез, който още дълго не нараства, сякаш хората се боят да стъпват там, където току-що сме стъпвали ние. „Безсмъртните“ — шепнат зад гърбовете ни.

В шепота им има раболепност и страх, но и омраза, и презрение. Майната им.

Замират разговорите в малките мръсни гостилници на първите етажи, където извадилите късмет посетители седят, плътно натъпкани, а останалите висят като гроздове по балконите, по чудо удържайки се да не паднат, и пийват безименна органика от очукани съдини. Обрастват с опулени като на скариди очи раковините на колибите и колибките; техните обитатели излизат, изсипват се върху галериите и мостчетата, за да ни видят лично. Съпровождат ни с изплашени погледи, не могат да се откъснат от нас; всички трябва да узнаят къде отиваме.

Всички искат да узнаят за кого сме дошли.

— Наляво — командва Ел, гледайки комуникатора си.

— Наляво!

Завиваме към стълбичка, която се е вмъкнала между кабинет за вертикален масаж и салон за виртуален секс. На пътя ни застава някаква горила със сплескан нос, но Даниел го отхвърля встрани; онзи пада на пода и повече не се вдига.

— За петнайсетия сме — казва Ел.

Шепотът долита до петнайсетия етаж доста по-бързо, отколкото ние се катерим по скърцащите стълби, които се клатят така, сякаш сме маймуни върху лиани.

А там, горе, паниката вече се разпространява като пожар. Нищо, нека.

След като сме се изкачили, побягваме във верига по тесните надвиснали балкони покрай безброй кабинни, колиби, клетки. Хората се пръскат настрани. Ние сритваме по-надалеч онези, които са се зазяпали или са вцепенени от ужас.

— По-бързо! — крещи Ел. — По-бързо!

Срещу нас изскача раздърпана девойка. Нахвърля се върху нас, някак глупаво протегнала ръце напред. Дланите ѝ са омазани в нещо жълто.

— Вървете си! Вървете си! Не бива! Няма да ви пусна!

— Разкарай се, глупачко! Какво правиш?! — извиква ѝ някакъв човек, дърпа я за роклята, опитвайки се да я отдалечи от нас. — Какво правиш?! Ти само...

— Направете път! — реве Даниел.

— Тя ни е нужна! — решава звеневият. — Задръжте я!

Антон изважда шокъра си и го тика в корема на девойката; тя пада като подкосена и не е в състояние да каже нищо повече. Човекът я зяпва недоверчиво, после изведнъж блъска Антон с двете си ръце в раменете — така че той счупва дистрофичната ограда на балкона и полита в пропастта.

— Тук... Това е някъде тук! — грачи звеневият.

След като изхвърля Антон, човекът изпада в апатия — веднага получава удар с шокър в ухото и се свлича като чувал. Надничам от балкона — Антон се е приземил два етажа по-долу върху някаква напречна греда. Показва ми вдигнат палец.

Спираме се при микроскопична закусвалня за юфка; продавачът се побира в заведението си само ако седи, някъде зад него се е сгушил готвачът; покрай барплот, направен за джуджета, има редица столчета с подрязани крачета, накрая, зад завеса — клозетът. Цялото помещение е с размера на лавка. Всичко е пред очите на съседите — няма къде да се скриеш. На стената до касата виси холограма: мъжага с розово гумено облекло, обтегнато по релефната му мускулатура. Очите му са гримирани, в устата му има лилава пура. Пурата дими и в зависимост от точката на гледане променя ъгъла на наклона си, недвусмислено надигайки се.

Чувам, че ще ми прилошее.

Върху кафявото плешиво теме на ниския и набит готвач е татуирано с бели букви „Вземи ме“. Продавачът също е издокаран:

целият е гримиран, езикът му е пробит с луминесцентна дрънкулка. Поглежда към Даниел и бавно прокарва намигащата обещаване върху езика си по начервените си устни. Изглежда, не сме на точното място.

— Може даже да не сваляш маската — казва той. — Обичам анонимността. И не си сваляй ботушите... Те са толкова брутални.

— Тук ли? — обръща се към Ел Даниел. — Странно място за скуат^[2].

— Имаше сигнал — мръщи се звеневият, вторачил се в комуникатора си. — И тази жена...

И в този момент виждам иззад издърпаната завеса нечий кръгли очи, долавям сподавен писък, шепот... Отмествам Даниел, който засланя целия проход, свивам се надве и се промъквам покрай заинтригуваните педали с тяхната изстиваща юфка, добирам се до клозета...

— Ей! — извиква ми продавачът. — Ей, ей!

Отмествам завесата. Няма никого.

В кабинката човек може да се побере само клекнал. Стената зад клозетната чиния е цялата изписана с предложения за бърз и анонимен секс, снабдени с метрични данни, със сигурност преувеличени. Отляво някой умник е изрисувал анатомично достоверен член и го е обкръжил като фамилен герб с ленти с надраскани по тях абсолютно невъобразими мръсотии. Там, където започва думата „смучейки“, виждам миниатюрен дактилоскопичен сензор. Изобретателно.

Правя крачка назад и изритвам с бутонката си стената. Тя се къса като хартиена — зад нея има люк с подвижна стълба, водеща надолу.

— Насам! — Скачам пръв.

Още докато падам, чувам писък и знам: намерил съм ги. Сигналът е бил верен. Не са успели да избягат, не са успели. Облива ме адреналин. Ето това е ловът. Сега вече няма къде да се скриете, гадини.

Малка полутъмна стаичка, на пода — някаква пластмасова мебел, купчина парцали, приведена фигура... Чувствам как ми прилошава. Преди да успея да разгледам всичко, както трябва, стаята избухва, аз политам презглава, в очите ми има огнени кълба, дъхът ми секва. Веднага се претъркулвам и се хвърлям на сляпо върху човека, напипвам шията му, после очите, натискам навътре. Вопъл.

Успявам да напипам шокъра си — като хващам хлъзгавата чужда китка, която вече се протяга към него — издърпвам го и го тиквам в

меките части на тялото.

Ззз... Задържам повечко. Повечко. Ще полежиш, гад.

Отмятам омекналото тяло от себе си, подритвам го уморено.

И къде се дянаха всичките ми хора?

Разхвърлям чувалите кресла, изкарвам си върху тях това, което не съм си изкарал върху тялото. В дъното на стаята има дупка, скрита от дивана.

— Къде сте?!

Горе — ругатни, суматоха. Изглежда, на моите хора сега също им е разгорещено. Но за мен няма обратен път. Оправяйте се сами. До мен долита приглушен тънък писък. Чувствам, че още малко и ще попадна на гнездото.

В тази дупка може да има какво ли не. Случва се нарушителите да са въоръжени сериозно. Но не бива да чакам. Тук всяка секунда е от значение. Ако успеят да евакуират скуата, целият рейд ще е напразен.

Вдигам от пода човека чувал и го вкарвам в дупката пред себе си. Отвътре се чуват вопли. Чувалът се дърпа — някак недобре, конвулсивно. Замира. Издърпват го навътре. Още един вик — отчаян.

— Максим!

Аха, разбрали са, че са видели сметката на своя човек.

Все по-трудно ми е да дишам. Ребрата ме болят. Проверявам шокъра си. Той жужи тихо. Дупката е тясна като стомаха на питон. Трябва да се промъкна през този тунел! Да се промъкна, преди да се е свил и да ме е удушил...

Претъркувам се — и се озовавам вътре, преди да успеят да разберат, че съм просто човек.

Напосоки раздавам удари на размитите силуети, сред които се озовавам. Те падат, придобивайки ясни очертания. Тънък задавен плач.

— Не бива!

— Стойте! Всички стойте, гадини! — И най-накрая изстрелвам изпитания ни девиз: — Забрави за смъртта!

И с тези думи като с истинско огнено клеймо ги изгарям, дамгосвам, парализирам ги всичките. Който се е мятал — застива. Който е ревал — стене. Сега знаят — това е краят.

Пускам осветлението. Е?!

Стая, боядисана в крещящи цветове — едната стена е яркожълта, другата — яркосиня; всичките са изрисувани с някакви завъртулки,

сякаш ги е драскал идиот с нарушена координация. Кули, хора, държачи се за ръцете, облаци и слънце.

От мебелите — дюшеци. Семпло. И мястото е толкова малко, че няма какво да се диша. Как се е побрал толкова народ тук?

На пода лежат две жени и някакъв тип. Типът е тикнал нос в бутонките ми. Главата на една от жените е обкръжена като от ореол от зелена зловонна локва. Чувствам как към гърлото ми напират кисел сок.

Към стените са се притиснали още три девойки. Едната, синеока и с къса синя рокля, държи в ръце мяучещ вързоп. Втората — разкошна гримирана блондинка — все още притиска с ръка устата на момиче на година и половина с редки черни косици под розова шапчица. Момчето мучи нещо обидено изпод дланите си и се опитва да се измъкне, но не може — ръцете на майка му са се сковали като от конвулсия. От цялото му лице се виждат само очите — такива тесни като на майката. Последната от задържаните, червенокоса с хиляди дребни расти, крие зад себе си русо момче на три години. Момчето е насочило към мен глупава гологлава кукла с откъснат крак, държи я така, сякаш е оръжие. Гледай ти, кукла... На битака ли са я изровили, или от някой антиквар? Куклата се опитва да насочи към мен своя зловещо смислен поглед и боботи:

— Нека да играем на гоненица. Само че си искам обратно крака! Иначе как ще бягам от теб? Върни ми крака и нека да играем! Става ли?

Останалите мълчат. Тогава отново се обаждам аз:

— Проверка на сигнал. Вие сте заподозрени в укриване на незаконородени. Ще проведем ДНК тест. Ако децата са регистрирани, няма от какво да се боите.

Казвам „ние“, макар че все още само аз съм тук.

— Мамо! Всичко е наред, държа го на мушката! — заявява момченцето, излизайки напред.

Жената започва да вие:

— Не бива... Не бива...

— Вие няма от какво да се боите — усмихвам се аз.

Поглеждам ги и знам, че лъжа. Точно те трябва да треперят от страх — защото са виновни. Тестът само ще потвърди онова, което и без това си личи по очите им.

Единствено от всички тях не се бои момченцето. Защо? Нима не са го плашили с Безсмъртните?

— Вие! — кимам към раздърпаната синеока девойка със синята рокля и бебето в ръцете. — Елате тук.

— Ще поиграем ли на гоненица? Само че ми върни крака... Иначе как ще бягам? — нарежда куклата, гледайки ме.

Преграждам единствения изход; сега никой не може да избяга оттук — нито те, нито куклата, нито аз; а така отчаяно ми се иска да избягам от тази притискаща ме отвсякъде кутия!

Като хипнотизирана, девойката със синята рокля послушно прави крачка напред. Човек може да се удави в сините ѝ очи. Момченцето млъква — може би заспива.

— Ръката.

Неловко удържайки пъхтящото бебе, тя освобождава дланта си и ми я подава — някак стеснително, сякаш се надява на нещо. Хващам я като за ръкостискане. Леко прегъвам китката, намирам пулса ѝ. Вадя скенера, притискам го. Тих мелодичен сигнал. Тон „Камбанка“. Сам съм го избирал от каталога със звуци. Обикновено разведрява атмосферата.

— Регистрация на бременността?

Девойката, сякаш опомнила се, се опитва да отдръпне ръка. Като че ли съм хванал някакво зверче, топло и чевръсто; то ми се е доверило заради глупостта си, а аз съм се вкопчил в него и сега му извивам шията, то се бие, чувствайки, че е загазило, но вече не може да се измъкне от хватката ми.

— Елизабет Дюри Седемдесет и три А. Не е регистрирана бременност — констатира скенерът след сверката с базата данни.

— Детето ваше ли е? — Поглеждам девойката, без да пускам ръката ѝ.

— Не... Да, мое е... Той... Това е тя... Това е момиче... — тя се обърква, заеква.

— Дайте я тук.

— Какво?

— Нужна ми е китката ѝ.

— Няма да я дам!

Придърпвам я към себе си, разгръщам вързопчето. Вътре има подобно на гола сбръчкана маймунка червено човече. Наистина е

момиче. Цялата е омазано в жълто. На месец, не на повече. Не е успяла да се крие дълго от нас.

— Не! Не!

Роклята на Елизабет Дюри се подмокря — откъм гърдите ѝ плъзват настрани тъмни петна. Млякото ѝ е тръгнало. Вярно, истинско животно. Пускам я. Хващам лапичката на маймунката и допирам скенера до нея.

Дзън-дзън! Камбанка. Някои от нашите са сложили на сигнализацията за приключване на ДНК сканирането тон „Гилотина“. Шегаджии.

— Да се провери регистрацията на детето.

— Искам да играя на гоненица! — капризно изисква еднокраката кукла.

— Мамо, нека да излезем оттук? Да отидем да се разходим!

— Тихо... Тихо, сине...

— Да се установи има ли родствена връзка с предишния образец.

— Пряка родствена връзка родител-дете.

— Той не ми харесва!

— Благодаря за сътрудничеството — кимам аз на девойката със синята рокля. — Сега вие — обръщам се към червенокосата.

Тя отстъпва от мен, клатейки глава и виейки. Тогава хващам за ръката хлапето ѝ.

— Пусни ме! Пусни ме веднага!

— Да поиграем на гоненица? — изтърсва куклата.

И в този момент малката гадина се извърта и забива зъби в пръста ми!

— Остави ни на мира! — крещи ми момчето. — Върви си!

Виж го ти, до кръв. Изтръгвам му куклата и със замах я пращам на пода. Главата ѝ отлита.

— Боли ме. Не бива така с мен — изрича разстроено главата с гласа на много възрастен човек; нещо не е наред с високоговорителите.

— Не! Защо го направи?! — крещи детето и протяга мръсните си нокти към лицето ми, надявайки се да го издраска.

Хващам го за яката и го разтърсвам във въздуха.

— Да не си посмял! Да не си посмял! — извива червенокосата. — Да не си посмял да го докосваш, нищожество!

Удържайки мятащото се момченце във въздуха, я отблъсквам с длан.

— Назад!

Камбанка.

— Да се провери регистрацията на детето!

— Детето не е регистрирано.

— Дай ми го! Дай си ми сина, гадино!

— Предупреждавам ви... Ще бъда принуден... Стой!

— Дай си ми сина, животно! Твар! Безродна твар!

— Какво каза?!

— Безродна гад!

— Повтори!

— Безродна...

Ззззз. Зз.

Мускулите и костите ѝ сякаш за миг се сменят с вода и тя се плъосва като мях на пода.

Дзън-дзън.

— Извинявайте... А ние... Ние можем ли да си ходим? — Синеоката девойка със синята рокля сякаш се пробужда.

— Не. Да се установи има ли родствена връзка с предишния образец.

— Но вие нали казахте...

— Казах — не! Да се установи! Има ли родствена връзка!

— Какво направи с моята мама?!

— Не се приближавай към мен, малка гадино!

— Мамо! Мамичко!

— Установена е пряка връзка дете-родител.

— Боли ме. Просто исках да си поиграя на гоненица.

— Но защо? Не разбирам — защо? — Това е синеоката с роклята.

— Длъжни сте да изчакате пристигането на командира на нашето звено.

— Защо? Защо? — Тя е съвсем объркана. Докосва гърдите си, оглежда дланта си. — Извинявайте... На мен млякото ми, изглежда... Толкова е неловко. Може би да се преоблека... Аз цялата...

— Вие сте нарушили Закона за Избора. Според четвърта точка на Закона сте безотговорен родител, вашето дете се смята за

незаконородено.

— Но нали тя е съвсем мъничка... Аз исках... Просто не успях!

— Не мърдайте! Дължни сме да изчакаме пристигането на командира на моето звено. Само той е упълномощен да ви направи инжекция съгласно законодателството.

— Инжекция? Искате да ми биете инжекция? Да ме заразите със старост?

— Вашата вина е установена. Спри да ревеш! Ти мъж ли си, или какво? Вашата вина е установена!

— Но аз... Но... Но нали...

И в този момент гримираната азиатка, която през цялото време е стояла мирно, сякаш са ѝ извадили батерията, прави финт, който не съм очаквал от нея — с кратка засилка се връзва с рамо в една от стените и я отнася, като отлита заедно с нея в мрачната бездна. Дъщеря ѝ нищичко не разбира — както и аз. Докретва на крака до зейналата пропаст и мърмори:

— Мамо? Мамо?

Усмиввам се широко.

Момиченцето пада на колене, после ляга по корем, готвейки се да се спусне в нищото с краката напред, сякаш слиза на пода от дивана. Едва успявам да я подхвана. Тя плаче.

— Пуснете ни...

— Боли ме. Просто исках...

— Млъквайте!

Притискайки дърпащото се момиченце към себе си, изритвам откъснатата глава на куклата като топка — и тя изчезва от кадъра. Хлапакът ме гледа така, сякаш съм самият сатана. Нищо, той не знае какво го очаква тепърва.

— Но той нали още не е дошъл, вашият началник? Пуснете ни! Моля ви, много ви моля! Ние няма да кажем, на никого няма да кажем, честна дума.

— Вие... Сте... Нарушили... Закона... За Избора! Вие!

— Мама? — пита ме малката; розовата шапчица е паднала над очите ѝ.

— Умолявам ви... Но какво мога...

— Направили... Сте... Нелегално... Дете! А? Това!

— Всичко, каквото искате... Ако искате, аз...

— Значи... Ще... Ви... Бъде... Направена... Полагащата се...
Инжекция!

— Вижте...

— А вашето... Дете... Ще... Ви... Бъде... Отнето!

— Но аз просто не успях! Исках, а не успях!

— Мен това не ме засяга!

— Умолявам ви! Заради нея... Заради момичето... Поне заради
нея! Погледнете я!

— Слушай! Не мен не ми пука за теб и твоята маймуна, ясно ли
е? Ти си нарушила Закона! Не знам нищо друго и не искам да знам!
Ако не си могла да се сдържаш, да беше гълтала хапчета! Какво не ти
достигаше? Какво?! За какво ти е дете! Млада! Завинаги! Здрава!
Завинаги! Работи! Измъкни се от тази кал! Живей нормален живот!
Целият свят е пред теб! Всички мъже са твои! За какво ти е тази
маймуна?!

— Не говорете така, не говорете така!

— А ако не искаш да живееш като човек, живей като говедо! А
говедото остарява! Говедото умира!

— Моля ви!

— Мам-ммо?!

— Няма какво да ми се молиш! Няма! Заради такива като теб
край с Европа! Не разбираш ли? Ти не си забравила да се регистрираш.
Изобщо не си смятала да го правиш. Мислела си, че няма да те
намерим. Мислила си, че ще се забиеш в тези шубраци и ще можеш да
седиш тук цял живот?! Е, намерихме те. Рано или късно ще намерим
всички вас. Всички!

Тя вече нищо не говори, само ридае беззвучно.

Гледам я и чувствам как спазмите бавно отпускат лицето ми.

— Какво ще стане с момиченцето ми? С детенцето ми... — Тя
пита не мен, а самата себе си.

— О! Плячка!

Гласът е на Ел. Обръщам се.

В отвора се вижда лицето на Аполон. Звеневиат се промъква в
стаята и отърсва дрехите си, след него пълзи още някой, като че ли
Бернар.

— А при нас такава меле стана! Едвам се измъкнахме.

— Какво има тук при теб?

— Ето... Три деца, двете със сигурност са нелегални... Възрастни. Тези са нарушителите... А тези още не съм успял... Съпротивляваха се. Трябва да бъдат проверени. А, и една скочи.

Ел предпазливо се приближава към пробитата стена, поглежда в бездната.

— Не се виждат трупове. Жива е — значи ще я намерим. Ще повикам спецотряд, нека приберат сополанковците. А възрастните ще ги проверим още веднъж, за по-сигурно и с ултразвук, после на всеки по инжекция — и готово. Ще ги държиш ли да не се дърпат? Бернар, наглеждай дребосъците!

Кимам. Искам само едно — най-накрая да се измъкна от тази хралупа, да престане главата ми да се опира в тавана, а раменете — в стените. Но кимам.

Ел вдига роклята на падналата на пода червенокоса с плитчините, допира ултразвуковия скенер до нея; на картинката има някаква амеба. О, тази на всичкото отгоре е и бременна. Значи и таткото е загазил. За издирване — и всичко както си му е редът.

Предавам момиченцето („Мамо? Мамо?“) на Бернар, той хваща за врата беснеещото хлапе, притиска с длан устата на теснооката. Той е прав — какъв смисъл има да се церемоним с тях?

А сега инжекциите. Ръцете ми леко треперят и за да потисна това треперене, се вкопчвам в китките на девойката с мократа рокля толкова силно, че ѝ правя синини. Но тя, изглежда, дори не чувства това.

— Вие нали сте началникът? — Сините очи поглеждат умолително Ел в пустите му зеници, докато той допира до китката ѝ инжектора и натиска бутона. — Кажете, нали няма да направите нищо на момичето ми? Кажете...

Звеневиат ни само изхъмква.

[1] Фавела (порт.) — гъстонаселен квартал в Бразилия. — Б.пр. ↑

[2] От английското *squatting* — незаконно самонастаняване в незаети жилищни площи, терминът се използва и за самите площи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА IV

СЪНИЩА

Зад прозореца са тосканските хълмове, навярно отдавна, отдавна сринати със земята и застроени, в ръката ми е начената бутилка, в ушите ми — викът на жената. „Къде я отнасяте? Къде я отнасяте? Къде я отнасяте?“ Да я вземат дяволите тази жена. Навярно го беше повторила триста пъти подред. Само че напразно си беше изгубила времето — никой няма да ѝ каже истината.

Някак нервно се получи днес.

Отпивам голяма глътка и затварям очи. Искам да видя онази кучка с широката шапка на ивици, да си представя как я дърпам и разкъсвам кафявия ѝ правоъгълник, как тя прикрива гърдите си с кръстосани ръце... А виждам тъмните кръгове върху късата синя рокля, просмукалите се през плата бели капки.

Да забравя. Да заспя.

Посягам към спасителните топчета. Не искам да виждам никого повече. Намирам сънотворното, отварям опаковката... Празна. Така. Така-така. Така-така-така! Как можа да ми се случи това?

Всичко е заради вчерашния спор с проекцията на продавачката при павилиона... Поговорих си от сърце за живота с интерфейса на търговския автомат аз, кретенът. Изповядах се на холограмата — и добре поне, че не я изчуках.

Добре. Добре! Трябва просто да изтичам дотам и да купя нова опаковка.

Взел съм решението, но никъде не отивам. Продължавам да се наливам с текила и си оставам на мястото, вторачен в зелените хълмове и кълвящите се облаци. Краката ми са меки като напомпани с въздух, главата ми плува.

Дори ако вместо вчерашната подстригана кобилка поискам от трейдомата онази гърдеста къдрава италианка, нищо няма да се промени — те са просто различни обвивки на една и съща програма. Италианката точно по същия начин ще ми пробутва хапчетата за

щастие: „Може би днес?“, макар че също много добре ще знае, че съм отишъл там за съвсем друго: „Ние винаги пазим една бутилка за вас“.

Няма да отида никъде. По-добре просто да си пийна още. Ако изпия повечко, спиртът ще ме отмие от задушната стаичка, в която съм заседнал, в блажената пустота.

Хапчетата са тренд. Можеш да си избираш каквито са ти по вкуса. За щастие, за безгрижие, за смисъл... Нашата земя се крепи на три слона, те са върху черупката на огромна костенурка, костенурката е върху гърба на кит с невъобразими размери и всички те са върху хапчетата.

Но на мен не ми трябва нищо друго, освен сънотворно. Всички останали таблетки, да допуснем, може и да оправят мозъка, но правят това своеобразно. Човек има усещането, че заселват в главата му някого друго. За останалите това може и да е нормално, но мен ме дразни; на мен и сам ми е тясно в собствения ми череп, не са ми нужни съквартиранти.

Затова се захванах със сънотворните.

Надявах се, че някой ден най-накрая ще ме освободят, че ще престана да се връщам в този сън всяка нощ, в която не съм си взел лекарството. Та нали все някога трябва да го позабравя, да избледнее, да се стопи? Не може да седи в мен — и аз в него — цяла вечност?

До дъно! На екс!

Текилата завърта света около мен, вдига смерч, който ме засмуква във фунията си, откъсва ме от земята, понася ме във въздуха леко, сякаш не съм деветдесеткилограмов здравеняк, а малката Ели, и аз отчаяно се вкопчвам с поглед във фалшивата идилия зад фалшивия прозорец и умолявам урагана да ме запрати заедно с шибаното ми жилище във вълшебната несъществуваща страна Тоскана.

Но не можеш да се договориш с ураган. Затварям очи.

— Ще избягам оттук — чувам шепот в тъмнината.

— Мълчи и спи. Оттук не може да се избяга — възразява друг също с шепот.

— А аз пък ще избягам.

— Не говори така. Нали знаеш, че ако ни чуят...

— Нека ни чуят. Не ми пука.

— Ти какво?! Забрави ли какво направиха с Деветстотин и шести?! Взеха го в гробницата!

Гробницата. От тази прашасала дума, остаряла, неуместна в сияещия композитен свят, навява нещо толкова зловещо, че ми се изпотяват дланите. След онези времена никога повече не съм я чувал.

— Е, и какво? — В първия глас забележимо се е добавила увереност.

— Та него още не са го пуснали оттам... А колко време мина!

Гробницата е разположена отделно от върволицата стаи за събеседване, а къде именно — никой не знае. Вратата за гробницата не може да се отличи от всички останали врати, на нея няма никакви обозначения. Ако се замисли човек, това е логично — вратите за ада също би трябвало да изглеждат като вход на склад. А гробницата си е филиал на преизподнята.

Стените на стаите за събеседване са направени от водоотблъскващ материал, а подовете са оборудвани с улеи за стичане на вода. На възпитаниците им е забранено да си говорят за нещата, които стават там, но те все пак си шепнат — когато осъзнаеш за какво са тези улеи, е трудно да си мълчиш. Но каквото и да правят там с теб, ти нито за секунда не забравяш: тези, които не успеят да ги пречупят в стаите за събеседване, ги водят в гробницата — и болката избледнява в сянката на страха.

Пребивавалите в гробницата никога не разказват за нея; уж нищо не могат да си спомнят — даже това къде се намира. Но тези, които се връщат, съвсем не са онези, които са прибрали там, а някои изобщо не се връщат. Никой не се решава да попита къде се даяват изпратените в гробницата — любопитните веднага ги отвеждат в стаите за събеседване.

— Деветстотин и шести не се е канел да бяга никъде! — намесва се трети глас. — Него за друго го отведоха! Той говореше за родителите си. Сам го чух!

Мълчание.

— И какво разказа? — най-накрая изврещява някой.

— Млъквай, Двеста и двајсети! Какво значение има какво там е казал!

— Няма да млъкна! Няма да млъкна!

— Заради теб ще си изпатим всичките, гнидо! — подвикват му шепнешком. — Стига разговори за родители!

— А на теб не ти ли се иска да знаеш къде са сега твоите? — упорства онзи. — Как вървят нещата им?

— Ни най-малко! — отново се обажда първият. — Аз просто искам да избягам отгук и това е всичко. А вие останете да изгниете тук! И всяка нощ да се свивате от страх в леглото!

Разпознавам този глас — решителен, висок, детски. Това е моят глас.

Свалям превръзката от очите си и се озовавам в малка стая. Спалните нарове на четири етажа са наредени покрай белите стени; по наровете са разхвърляни точно деветдесет и осем тела. Момчета. Всички тук или спят, или се правят на заспали. Цялото помещение е огряно от ослепително ярка светлина. Невъзможно е да се разбере откъде идва, и изглежда, сякаш сияе самият въздух. Светлината прониква с лекота през стиснатите клепачи, само дето се оцветява в червено от кръвоносните съдове. Трябва да си адски уморен, за да заспиш в този коктейл от светлина и кръв — затова всички имат превръзка върху очите си. Осветлението не угасва нито за миг — всички винаги трябва да се виждат, и няма нито одеяла, нито възглавници, за да се скриеш или поне да се прикриеш.

— Нека да спим, а? — моли някой. — И без това не ни е останало почти никакво време до събуждането.

Обръщам се към Трийсет и осми, толкова красиво момче, сякаш е слязло от екрана — той също е смъкнал превръзката от очите си и е издул устни.

— Хайде, хайде! Млъкни вече, Седемстотин и седемнайсети. Ами ако те наистина чуват всичко? — обажда се ушатият и пъпчасал Петстотин осемдесет и четвърти, за всеки случай без да сваля превръзката си.

— Ти млъкни! Бъзльо! А не те ли е страх, че ще видят как си пипаш...

В този момент вратата се отваря.

Трийсет и осми пада като подкосен по лице в леглото си. Понечвам да сложа превръзката си, но не успявам. Изстивам, замирам, притискам се към стената, кой знае защо зажумявам. Моят нар е най-долният, в самия ъгъл, не се виждам от входа, но ако направя рязко движение, със сигурност ще забележат, че нещо не е наред.

Очаквам ръководителите — но стъпките са съвсем различни.

Ситни, леки и някак нередни — тътреци се, неритмични. Това не са те. Нима Деветстотин и шести най-накрая са го пуснали от гробницата? Предпазливо се подавам от дупката си.

Срещам погледа на прегърбено остригано момче. Под очите му има черни сенки, с едната си ръка придържа другата, неловко извита.

— Шест-пет-четири? — разочаровано провличам аз. — Изписаха ли те от лазарета? А ние мислехме, че на събеседването съвсем са те скапали...

Сънените му очи се опулват, той беззвучно помръдва устни, сякаш се опитва да ми каже нещо, но...

Подавам се напред, за да го чуя, и виждам... застинала на вратата фигура.

Двойно по-висок и четворно по-тежък от най-едротото момче в нашата група. Бяла безформена дреха, наметната качулка вместо собственото лице — маска на Зевс с черни прорези. Спрял дъха си, бавно се отдръпвам назад в своята ниша. Не знам дали ме е видял... Но ако ме е видял...

Вратата се хлопва.

Шестстотин петдесет и четвърти се опитва да се качи на своето легло — третото от долу нагоре, но изобщо не може да се справи. Ръката му изглежда счупена. Виждам как прави един опит, смръщен от болка, след това още един. Никой не се намесва. Всички лежат мирно, ослепени от очните си превръзки. Всички спят. Всички лъжат. В съня си хората хъркат, простенват, а най-непредпазливите още и разговарят. А в стаята цари задушна тишина, в която единственият звук е отчаяното пъшкане на Шестстотин петдесет и четвърти, който се опитва да се качи на мястото си. Почти му се удава, той иска да метне крака си на леглото, но в този момент счупената китка го подвежда; той извиква от болка и пада на пода.

— Ела тук — кой знае защо казвам аз. — Легни на моето легло, а аз ще си доспя на твоето.

— Не — ожесточено клати глава той. — Това не е моето място. Не мога. Не е по правилата.

И се опитва отново. После, блед, сяда на пода и съсредоточено се поти.

— Казаха ли ти за какво е това? — питам го аз.

— За същото, за което и всички — свива рамене той.

Свири сигналът „Ставане“.

Деветдесетте и осем момчета свалят превръзките си и се изсипват от наровете на пода.

— Миене!

Всички смъкват от себе си пижамите с номерата, смачкват дрехите си, запокитват ги върху леглата си, събират се в тройна верига и зиморничаво се присвиват, чакайки да се отвори вратата — а после като бледа гъсеница започват да пълзят през санитарния блок.

Преминаваме по трима през душевата арка и мокри, голи, треперещи, се строяваме в залата. Тук освен нашата стотица има още две — групите на по-големите.

Покрай нашата тройна редица тежко пристъпва старшият ръководител. Очите му са толкова дълбоко потънали в отворите на Зевсовите очни ями, че изглежда, сякаш изобщо ги няма там, че маската е надяната върху пустотата. Той е нисък, но главата му е толкова дебела, огромна, че дори маската на Зевс се нахлузва върху нея с усилие; гласът, който изригва от нея, е нисък, тръбен, страшен.

— Боклуци! — дере се той. — Вие сте жалки боклуци! Дяволско семе! Имате късмет, че живеем в най-хуманната от държавите, иначе отдавна да са ви удушили всичките поред! С такива престъпници като вас в Индокитай не се церемонят! И само тук ви търпят!

Той вторачва кратерите на отсъстващите си очи към нашите стрелкащи се зеници и горко на онзи, чийто поглед улови.

— Всеки европеец има право на безсмъртие! — реве той. — Само затова сте още живи, гадини! Но ние сме ви подготвили нещо по-лошо от смъртта! Вие ще висите вечно тук, през целия си жалък безкраен живот ще висите тук! Вие, изроди, няма да изкупите вината си! Защото за всеки ден, който проведете тук, успявате да ги забъркате такива, че да останете още два дни тук!

Очите смукала се плъзгат от един възпитаник на друг. Зад старшия следват още двама ръководители, които биха били неразличими от него, ако не беше ръстът му.

— Шест-девет-едно — произнася Зевс, изведнъж спирайки на десет крачки от мен. — На възпитателни процедури.

— Слушам — клюмва Шестстотин деветдесет и първи.

Със своята покорност той може да заслужи малко снизхождение в стаите за събеседване — или пък не. Това е лотария, както и фактът,

че сега са избрали за възпитателни процедури именно Шестстотин деветдесет и първи.

Докладват на старшия за всичките ни грехове и грешки и чул ги веднъж, той няма да забрави нито един от тях — никога. Той може да наказва сега Шестстотин деветдесет и първи за провинение, извършено тази нощ, или за грешка, допусната преди година. Или за нещо, което Шестстотин деветдесет и първи още не е направил. Всички ние сме виновни изначално, няма нужда ръководителят да търси повод, за да ни наказва.

— Отивай в стая „А“ — казва старшият.

И Шестстотин деветдесет и първи послушно се затътря към стаята за изтезания — сам, без никой да го съпровожда.

Старшият се приближава към мен; пред него се носи такава вълна от ужас, че коленете на съседите ми започват да треперят.

Наистина да треперят. Знае ли той за онова, което говорих днес в стаята?

Аз самият също целият вибрирам. Чувствам как косъмчетата на врата ми се изправят. Искам да се скрия от старшия, да се дяна някъде, но не мога.

Срещу нас стои още една редица. В нея са петнайсетгодишните — пъпчиви, ръбести, с издути мускули и внезапно проточили се нагоре гръбначни стълбове, с противен къдрав мъх между краката.

И точно пред мен е той.

Петстотин и трети.

Не много висок сред своите дългурести връстници, но целият изтъкан от сплетени мускули и жили, стои леко встрани — неговите съседи се притискат към останалите само и само да са по-надалеч от него. Сякаш около Петстотин и трети има силово поле, отблъскващо останалите хора.

Големи зелени очи, леко сплескан нос, широка уста и твърди черни коси — във външността му няма нищо отвратително; странят от него не защото е уродлив. Трябва да се изучи лицето му, за да се разбере причината. Очите му са полузатворени, но си личи, че в тях тлее бяс. Носът му е счупен при бой — и Петстотин и трети не иска да го оправя. Устата му е голяма, хищна, устните са изпохапани. Косите му са късо подстригани, за да не могат да го хващат за тях. Раменете му са полегати — и той ги държи преднамерено ниско в някаква своя

животинска стойка. Пристъпва от крак на крак, постоянно нащрек, сякаш нервният възел, в който е сплетено тялото му, през цялото време се опитва да се разплете, да се разгъне, да нанесе удар.

— Какво ме зяпаш, момченце? — намига ми той. — Нави ли се?

Не чувам гласа му, но знам какво казва. Кръвта в ушите ми започва да бучи. Отмествам поглед — и се натъквам на старшия ръководител.

— Престъпници! — развиква се старшият, приближавайки се към мен. — Да пукнете, ето какво заслужавате всичките!

Петстотин и трети рано или късно ще се добере до мен. А тогава наистина по-добре да пукна.

— Ще ти хареса! — шепне Петстотин и трети иззад гърба на старшия ръководител.

— Но вместо да ви изтрепем, ние харчим за вас храна, вода, въздух! Даваме ви образование! Учим ви да оцелявате! Да се биете! Да понасяте болката! Набиваме в тъпите ви глави знания! Защо?!

Той се спира право пред мен. Черните отвори се насочват към мен — не този, който стои в залата, треперейки, прикривайки се с длани, и гледа някъде в слънчевия сплит на старшия, а онзи, който седи, свил се, вътре в това момче и гледа през неговите зеници като през шпионката на врата.

— Защо? — прогърмява той в ушите ми. — Защо, Седемстотин и седемнайсети?!

Не осъзнавам веднага, че той иска отговор именно от мен. Значи са ме натопили... Едва успявам да преглътна — в устата ми е сухо, основата на езика ми се трие в гърлото.

— За... да... можем... някой... ден... да... си... платим. За... всичко... — процеждам думите една по една. — Да... изкупим. Вината.

Старшият ръководител мълчи, с тихо свистене изкарвайки въздуха през дупките в маската. Лицето на Зевс е парализирано, сякаш в момент на яростно изстъпление го е застигнал инсулт.

— Момченцеее... — съска зад гърба му Петстотин и трети, но старшият кой знае защо нищо не чува.

— А за какво ти е изобщо да изкупваш вината си? — пита ме старшият.

По челото ми струи пот, а също и по гърба ми.

— За да...

— Еее...

Не бива да се оплаквам на ръководителя. Този, който се оплаче, просто отлага разправата над себе си, но за тази отсрочка му се прибавят проценти болка и унижение. С крайчеца на окото си виждам как старшият се откъсва от мен за миг — хвърля зловец поглед към Петстотин и трети и гнусното съскане замира. Отново насочва процепите си към мен.

— За да?!

— За да се махна оттук! За да се махна оттук някой ден. Където и да е!

Затварям устата си.

Очаквам шамар. Обиди. Чакам номера на стаята за събеседване, където ми е предписано да се явя, за да ми избият глупостта от главата, за да я изстискат в улея в пода. Но старшият не прави нищо.

Мълчанието се проточва. Потта пари очите ми. Не мога да се изтрия — ръцете ми са заети.

Най-накрая се решавам. Вирвам брадичка, готвейки се да се срещна с прорезите му...

Старшият си е отишъл. Тръгнал е нататък. Оставил ме е на мира.

— Глупости! Никой от вас няма да се махне оттук — никога! Много добре знаете, че има само един начин за това! Да си вземете изпитите! Да издържите изпитанията! Ако се провалите дори на един, ще останете да гниете тук вечно! — гласът му гърми вече някъде отстрани, отдалечавайки се.

Поглеждам към Петстотин и трети. Той се усмихва.

Показвам му среден пръст. Той разтяга широката си паст още по-широко.

И не ме изпуска от поглед, докато ръководителите не повеждат редиците ни в различни посоки — за да се облечем и да отидем на занятия. И когато вече тръгваме, той пак ме поглежда и намига.

Избрал ме е само защото на утринната проверка стоя срещу него.

Никой не може да ме защити от Петстотин и трети. Не стига, че съм една глава по-нисък, но и той е по-голям от мен с цели три години. А това е разлика, която по моите изчисления малко отстъпва на вечността.

Ръководителите не се намесват в тези дела, просто дават на онзи, който е по-голям, хапчета за безгрижие — и това е всичко. Ако бях в нормална десетка, бих могъл да помоля някого за помощ... Макар че кой би се решил да се изправи против Петстотин и трети и неговите вампири?

Според Кодекса възпитаникът няма по-близки хора от другарите си по десетка — и не може да има. Но на Петстотин и трети вместо другари му е по-удобно да има роби и любовници, превръщайки едните в другите и обратно. Неговата десетка е бич божий.

Затова пък моята е сборище от доносници, мекотели и глупаци. Откакто се помня, винаги съм се старал да се държа по-надалеч от тях. Човек не бива да се доверява на дебилите, още по-опасно пък е, ако се довери на слабаците.

Ето го списъчето.

Трийсет и осми — излъскан красавец, малодушен къдрав ангел, момче играчка, изключително предпазлив, който заради своята красота и своята плашливост си плаща на онези от по-горните класове, които не взимат хапчета за безгрижие.

Сто петдесет и пети — дундест веселяк хулиган, предаващ другарите си за допълнителен час в кинозалата. Хванеш ли го — те уверява, че не е той, притиснеш ли го — кълне се, че са го заставили да стане предател с изтезания. Все лъже. Необходимо е време, за да се разбере — за това усмихнато хлапе всички хора на света освен него самия са глупави марионетки, които трябва да манипулира за свое удоволствие.

Триста и десети — сериозен здравеняк с премахнат праг на болката, разделящ света на две половини — тъмна и светла. На такъв не бива да се разказват никакви тайни — нали в тайна се пази само това, което по-добре да не се изважда на бял свят. А и не може един умен човек да вярва, че всяко нещо може да се сложи или в кутия с надпис „добро“, или в кутия с надпис „зло“.

Деветстотин — едър, навъсен, безсловесен дебелак. Той е по-висок от всички нас и дори от петнайсетгодишните, но при това е инертен до безумие — и на всичкото отгоре непоносима флегма. Да го накараш да свърши нещо, е абсолютно невъзможно, по-добре за нищо да не го молиш и нищо да не му предлагаш; в най-добрия случай няма да те разбере, в най-лошия ще те издъни.

Двеста и двайсети — червенокос и целият в лунички, с такова непринудено и добро лице, че ти се приисква незабавно да му се изповядаш. Той самият също е готов да сподели с всеки срещнат тайните си, и то такива, че просто да ги изслушаш докрай, означава да нарушиш правилата, а да му кимнеш съчувствено, ти гарантира да се обречеш на възпитателна беседа. И ето кое е странното — самият Двеста и двайсети никой не го е виждал със синини, макар че често го викат в стаите за събеседване. Затова пък онези, с които е откровеничил, наказанието ги застига неизбежно, макар и не веднага.

Седми е пухкав, бавно съобразяващ и ревльо. Никога не съм разговарял с него повече от минута — не ми стига търпение да дочакам отговора, а ако леко го притиснеш, веднага избухва в сълзи.

Петстотин осемдесет и четвърти — пъпчив стеснителен онанист, страдащ от преждевременен хормонален взрив.

Сто шейсет и трети — злобен дребосък, яростен побойник, вечно циркулиращ между стаите за събеседване и лазарета; не смел, а отчаяно безмозъчен, инат, непознаващ страха и незнаещ как се пише тази дума.

Седемстотин и седемнайсети. Е, това съм аз. Не достига един. Деветстотин и шести. Този същият, когото са го взели в гробницата.

— Тя не е престъпница — казва ми Деветстотин и шести.

— Кой? — питам го.

— Майка ми.

— Затваряй си плювалника! — удрям го в рамото.

— Ти си го затваряй!

— Млъквай, ти казвам! — Оглеждам се за провокатора Двеста и двайсети, който, наострил уши, се прокрадва към нас.

— Я се разкарай!

— Казвам ти... Според правилата...

Обръщам се с лице към Двеста и двайсети; той вече се е усмихнал широко, предвкусвайки. Макар и да знае, че съм го засякъл.

— Слушай! — Двеста и двайсети ми маха с ръка. — Щом си такъв женчо, че даже те е страх да слушаш за това, тогава се разкарай. Та какво казваше, Деветстотин и шести?

Седим в кинозалата. Последния час преди отбоя ни го оставят за лично време. Само този час може да се брой за някакво подобие на човешки живот. Един час в денонощието. Живеем двайсет и четири пъти по-малко от онези, които са на свобода. Макар че за това как съществуват те и че изобщо съществуват, можем да узнаем само от видяното в кинозалата. И разбира се, всичките ни сведения за жените също черпим от филмите. Малцина помнят живота си преди интерната — и със сигурност никой не съзнава това.

— Казвам ти, че майка ми е добър човек и тя не е виновна! — дудне Деветстотин и шести.

В кинозалата има сто места. Сто неудобни твърди кресла и сто мънички екрана. Никакви очила за обемно гледане, никаква пряка проекция в зениците. Това, което виждаш, може да го види всеки.

Веднъж на десет дни довеждат стотицата ни тук преди отбой, за да можем да си отдъхнем културно. Всеки филм от плейлистата продължава поне два часа; за да узнаем как завършва историята, трябва да чакаме десет дни — и през това време да не извършим нито едно нарушение.

На стоте екранчета има сто различни движещи се картинки. Всеки си избира видео по вкуса. Някои гледат за рицари, други — за космоса, трети — хрониките на европейската революция през двайсет и втори век; повечето се увличат по екшъните. Но всякакви боклуци тук са деликатес, а самото идване в кинозалата е малко чудо. Това навярно е единственият избор, който ни дават да направим в интерната. Да решиш сам какво видео да гледаш е все едно да си поръчваш сънищата.

Но дори и такава разходка на свобода, веднъж на десет дни, е възможна само на къса каишка; из залата се разхождат ръководителите и надзъртат в нашите сънища иззад гърбовете ни. Може би това не е никакъв избор, а поредната проверка за благонадеждност.

Вляво от мен седи Деветстотин и шести. Както винаги.

Каня се да му кажа нещо. Да направя признание.

„Мисля да избягам оттук. Не искаш ли заедно с мен?“ — репетирам наум.

Поглеждам го под око и мълча.

„Нека да се ометем оттук... Сам няма да успея, а двамата...“ Хапя си бузата. Не мога. Искam да му се доверя и не мога. Извърщам

се от него и се вторачвам в екрана.

Пред мен има сграда с плосък покрив. Тя цялата е съставена от паралелепипеди и кубове и изобщо не прилича на приказните къщички от сладките детски анимации. Прости строги форми, светлобежови еднотипни стени... Но на мен, кой знае защо, ми се струва страшно уютна — може би заради огромните прозорци или работата е в дъсчената кафява веранда с навес, която я обкръжава по периметъра. Въпреки привидната ѝ праволинейност, ъгловатостта ѝ, тя ме примамва. Тази сграда е уютна за живеене — и поради това е жива.

Пред нея има поддържана морава. В подрязаната трева стоят два забавни едноместни хамака — яйцевидните плетени кресла са окачени на дълги извити крачета, люлеят се в такт. В единия има мъж с платнени панталони и ленена риза, ветрецът разрошва пшеничените му коси, димът от ръчно свитата му цигара се вие тънко и се размива от поривите на вятъра. В другия седи, свила загорелите си крака, млада жена с лека бяла рокля, пийва си от чаша бледо вино и почуква нещо в малка джаджа — старинен телефон.

В този малък свят са само двамата, но се усеща присъствието и на още някого. Внимателният зрител, задържал на стопкадър панорамата, ще забележи захвърлено в тревата колело, твърде малко както за пушещия мъж, така и за девойката с телефона. Ако увеличиш изображението, ще забележиш на входа детски сандали. И още — до жената в креслото яйце седи малко пухкаво бяло мече. На един от кадрите, ако се загледа човек, може даже да различи сребърните очи ягодки върху учудената муцунка. Мечето не се движи — това не е електронен домашен любимец, а просто мека играчка. И поради това е още по-странно, че девойката се е отместила заради него, за да може мечето също да седи и креслото, и че го е покрила с ръка като живо, вземайки го под уютната си защита.

Тихо свири някаква музика — струни и звънчета. Вятърът причесва тревата с невидими пръсти, люлее пашкулите на креслата.

Това е самото начало на „И глухите ще чуят“, старинен филм за европейската гражданска война от деветдесет и седма година. Всеки момент ще разрушат къщата, направена от кубове, ще изнасят девойката и ще я приковат с пирони към верандата, а после ще изпепелят всичко. Мъжът, закъснял с един ден да се прибере вкъщи, за този един ден ще се лиши от целия си живот, ще бъде въвлечен във

войната и ще започне да убива хора, докато не се добере до онези, които са унищожили неговия свят.

Издържал съм само веднъж до финалните надписи на „Глухите“, затова пък първите минути съм ги гледал безброй пъти. За мен това е ритуал — всяко посещение на кинозалата непременно започва с „Глухите“, а едва след това си избирам нещо за развлечение.

Винаги спирам времето за тази щастлива двойка две секунди, преди в края на алеята да се появят натрапниците и пет секунди, преди да започне да бучи тревожната мелодия, анонсираща предстоящата разправа. Не защото по такъв начин се опитвам да спася девойката с бялата рокля или нейния дом — та аз вече съм на дванайсет и отдавна знам всичко за това как е устроен животът. Не. А просто защото нататък не ми е интересно; когато вместо струните зазвучи натрапливото нервно барабанене, „Глухите“ се превръщат в обикновена праведна касапница, в един от стоте хиляди екшъна, от които се състои плейлистата на нашата кинозала.

Разглеждам падналото настрани малко колело, убеждавам се за пореден път, че обувките на верандата могат да бъдат единствено детски; опитвам се да разбера откъде жената в бяло има такъв пиетет към мечето играчка — може би защото то е пълномощен посланик в това кресло на някого друго, жив, любим? И разбирам, че са изрязали нещо важно от филма. Разбира се, досещам се какво е.

Почти цялото видео в плейлистата, освен няколко древни анимационни филмчета, е за герои и борба, за войни и революции. Ръководителите казват, че това е педагогично — та нали от нас възпитават воители. Но често се случва, докато гледаш филма, изведнъж да изгубиш сюжетната линия, да се объркаш. Сякаш на хората във филма им се е случило нещо, за което са забравили да кажат на зрителите. Аз не съм единственият, който забелязва, че от филмите са изчезнали сцени, но всички продължават да гледат. В края на краищата нали най-важното са битките и преследванията, приключенията; това, заради което всичките идват в кинозалата, не са го пипали!

По стоте екрана около мен се носят нанякъде примигващи полицейски коли, оковани в броня коне, уцелени самолети, моторни лодки, космически совалки, ревящи бойни слонове, хора със смокинги и окървавени военни униформи, кораби с платна, реактивни

глайдери... Цялата история на човечеството се носи от нищото към нищото през дим и пламъци.

На моя екран има стопкадър. Къща от кубове, кресла пашкули, цигарен дим, лека рокля, бяло мече със сребърни очи.

А на екрана на Деветстотин и шести — захвърлено в тревата колело, детски сандали на кафявата веранда, огромни прозорци.

Хоризонтът ни е еднакъв — извивките на изумрудените тоскански хълмове под небесния лазур, вретената на кипариси, разпадащи се параклиси от жълт камък. Бежовата къща с дъсчената веранда се намира край Флоренция преди четиристотин години.

Ние не обсъждаме защо веднъж на всеки десет дни сядаме един до друг с него и преди да се заемем с прилежно гледане на филми за войни и революции, си пускаме „Глухите“ и извъртяваме заедно първите минути — до онзи момент, в който утихват струните и звънчетата. Това е нашият заговор. Свързва ни обет за мълчание.

И изведнъж, моля ви се: „Майка ми е добър човек, не е виновна!“. На глас?! Та тук е пълно с доносници! Ще ни разобличат! Ще ни издадат!

— Млъкни, ти казвам! — Блъскам Деветстотин и шести в гърдите. — На всички майките им са престъпници, а твоята не?!

— А аз какво общо имам с вас! Моята майка е честен човек!

— Разбира се! — горещо го поддържа Двеста и двайсети. — Точно така й кажи!

— И ще й кажа!

— О, майната ви на всичките!

Изскачам от креслото си и си тръгвам, бесен на този нещастен идиот. Щом е толкова смел, нека си разголва душата пред червенокосия доносник, все ми е едно. Каквото можех — направих, нямам намерение да загазвам и аз заради неговия инат!

Какво друго мога да направя?

Нищо!

— Сам си си виновен! — крещя на Деветстотин и шести, когато ръководителите го мъкнат — съпротивляващ се, почервенял — към гробницата. — Дебил!

Останалите гледат безмълвно.

Всеки ден търся очите му в столовата, в строя. Забавям ход, когато минавам покрай стаите за събеседване. Вслушвам се в нощите — току-виж чуя стъпките му в коридора, току-виж го пуснали? Не ми се спи.

— Ще избягам оттук — чувам веднъж собствения си глас.

— Мълчи и спи. Оттук не може да се избяга — шепне ми Триста и девети, здравенякът с черно-бялото зрение.

— А аз пък ще избягам!

— Не говори така. Нали знаеш, че ако ни чуят... — боботи захарното серафимче Трийсет и осми.

— Нека ни чуят. Не ми пука.

— Ти какво?! Забрави ли какво направиха с Деветстотин и шести?! Взеха го в гробницата! — Трийсет и осми е пресипнал от страх.

Искам да кажа „Аз нямам нищо общо“ или „Аз го предупреждавах!“, но вместо това изричам нещо съвсем друго:

— Е, и какво?

— Та него още не са го пуснали оттам... А колко време мина!

— Деветстотин и шести не се е канел да бяга никъде! — вмята подлецът Двеста и дваисети. — Него за друго го отведоха! Той говореше за родителите си. Сам го чух!

Не му стига Деветстотин и шести. Издал е един, сега иска да използва тази история като стръв за останалите.

— И какво разказа? — изграчва някой от съседната десетка.

— Млъквай, Двеста и дваисети! Какво значение има какво там е казал! — Стискам юмруци.

— Няма да млъкна! Няма да млъкна!

— Заради теб ще си изпатим всичките, гнидо! — подвиквам му шепнешком. — Стига разговори за родители!

— А на теб не ти ли се иска да знаеш къде са сега твоите? — подканва ме той. — Как вървят нещата им?

— Ни най-малко! Аз просто искам да избягам оттук и това е всичко. А вие останете да изгниете тук! И всяка нощ да се свивате от страх в леглото!

— Нека да спим, а? — моли примирително Трийсет и осми. — И без това не ни е останало почти никакво време до събуждането.

Двеста и двайсети удовлетворено замълчава. Моето изказване му е напълно достатъчно за тлъст сочен донос. Искам да му разбия носа, искам да му изтръгна ръката, искам да крещи и да моли да го пусна, искам да му избия зъбите. Отдавна вече го искам — и нищо не правя аз, страхливецът.

— Хайде, хайде! Млъкни вече, Седемстотин и седемнайсети. Ако те наистина чуват всичко? — обажда се ушатият и пъпчасал Петстотин осемдесет и четвърти, за всеки случай без да сваля превръзката си.

— Ти млъкни! Бъзльо! — крещя му аз. — А не те ли е страх, че ще видят как си пипаш...

Вратата се отваря. С всички сили, почти на глас, се моля това да е Деветстотин и шести.

„Мисля да избягам оттук. Не искаш ли заедно с мен?“

Използвам всяка възможност. Опитвам се да се измъквам от занятията, правя се на болен, по няколко пъти на нощ ходя до тоалетната — само и само да мина сам по коридора, да се вглеждам, да се вслушвам.

Бели гладки стени, редица бели врати без дръжки, натрапчива бяла светлина от тавана. Коридорът няма край — той завива и от двете страни се скрива в самия себе си; отворът се скрива зад завоя. Ако продължиш напред, попадаш там, откъдето си тръгнал. Геометрия.

Таванът не само свети, но и гледа. Той целият е наблюдателна система с хиляди очи, но зениците им не се виждат, те от край до край са забулени с млечнобяло. Заради тази белота не знаеш дали в момента те гледат, затова се налага да се държиш така, сякаш винаги те наблюдават.

Няма къде да се скриеш. Тук няма странични коридори, няма тъмни ъгли, няма изобщо никакви ъгли, няма извивки, няма дори ниши, в които да можеш да се вмъкнеш. Няма прозорци. Нито един прозорец. Знам за прозорците от филмите.

От интерната няма изход. Това е пространство, затворено като яйце.

Тук има само три етажа, свързани помежду си чрез асансьор с три бутона. И всеки от трите етажа изглежда по същия начин като

този. На първия етаж са яслите, където държат най-дребните, на втория са малките, до единайсет години, и на третия са най-големите — от дванайсетгодишни до края.

Всичките врати в кръглия коридор са еднакви и нито на една от тях няма надписи. На третия етаж те са трийсет. С течение на времето се научавах да запомняш коя къде е.

Четири спални помещения, санитарен блок, зала за събрания, девет учебни стаи, четири спортни зали, вратата към стаите за събеседване, спалното помещение на ръководителите и кабинетът на старшия ръководител, кинозалата, пет ринга, столовата, асансьорът.

Обхождам вратите една по една, броейки за хиляден път, за да се убедя — те наистина са трийсет, нищо не съм пропуснал.

Спомням си как търсех изход оттук, когато бях съвсем малък; картата на първия етаж е запечатана в зеницата ми, толкова често съм я рисувал и разглеждал. Същите трийсет врати: три спални помещения, спалното на ръководителите, кабинетът на старшия, санитарният блок, залата за събрания, трите спортни зали, игровата зала, петте ринга, десетте учебни стаи, кинозалата, вратата към стаите за събеседване, столовата, асансьорът.

Нито една от вратите не води навън. Помня, че когато бях малък, си мислех, че изходът от интерната трябва да е някъде на втория или третия етаж. Когато попораснах и ме преместиха на втория, ми оставаше само третият. Сега, когато живея на третия, ми се струва, че навярно просто лошо съм търсил на първите два етажа.

Нас от самото начало ни приучват към мисълта, че оттук няма изход! Но трябва да има! Нали малките отнякъде ги докарват!

Търпеливо обхождам врата след врата; на занятията оглеждам аудиториите и ринговете. Всички стени са гладки и херметични; ако ги търкаш достатъчно енергично, започват да изхвърлят искри при допир.

Извикват ме в стаята за събеседване. Интересуват се защо се държа така, увличат се и ми чупят безименния пръст на лявата ръка. Болката е адска; пръстът стърчи, огънат в обратната посока. Гледам го и много добре разбирам, че сега трябва да ме изпратят в лазарета. Добре; така мога да попадна на втория етаж и да го проверя отново.

— Какво търсиш? — пита ме ръководителят.

— Изход — казвам аз.

Той се смее.

Когато живеех на първия, момчетата преди заспиване си шепнеха, че интернатът е закопан на дълбочина няколко километра, че се намира в бункер, разположен в гранитен масив. Че ние сме единствените, които сме оцелели от ядрена война, и че ние сме надеждата на човечеството. Други се кълнях, че сме на борда на ракета, изпратена извън пределите на Слънчевата система, и трябва да станем първите колонисти, които ще се заселят на Тау Кит. Разбираемо — били сме на по пет-шест години. Ръководителите тогава директно ни казваха, че сме измет и престъпници, че са ни заврели в това прокълнато яйце, защото за нас няма друго място на Земята, но когато си на шест години, всяка приказка е по-хубава от такава истина.

Към десетгодишна възраст вече никой не го вълнуваше къде е интернатът, а към дванайсет вече на никого не му пукаше, че не ни очаква велика съдба и изобщо нямаме никакво предназначение. Не беше много ясно само защо изобщо трябва да научаваме подробности за някакъв външен свят, да изучаваме неговата история и география, да се запознаваме с културата му и с физическите закони, щом не планират никога да ни пуснат в този свят. Сигурно за да сме наясно от какво ни лишават.

Но аз нямаше да имам нищо против да седя тук и цяла вечност, ако на утринната проверка не се бях оказал срещу Петстотин и трети. Такива подробности понякога развалят цялата шибана космическа хармония.

Вторият етаж.

Същите глухи стени, същите безлични врати. Стенейки заради счупения си пръст, обхождам врата след врата. Ринговете, класните стаи, медиатека; всичко от бяло по-бяло както навсякъде. Нищичко.

Явявам се в лазарета; лекарят, изглежда, е на обход. Вратата към кабинета му е откряната.

Обикновено пациентите нямат достъп дотам; такъв шанс не е за изпускане. След секундно колебание се вмъквам вътре — и се оказвам в просторно помещение; пулт, легло, блещукащи холограми на органи върху поставки. Стерилно и скучно. В другия край на помещението — още една врата, също отворена.

И там...

Вървя напред, чувайки как се ускорява сърцето ми и се забавя времето. От отвора се разнася глас, но аз продължавам да крача, без да

се боя, че ще бъда разкрит. Адреналинът ме прави да се чувствам, сякаш времето се забавя, като на кино е.

— Как се получи така? — Нечий глас скърца недоволно, ръждиво.

— Забравихме го... — Басът на старшия ръководител.

— Забравихте го?

— Оставихме го твърде дълго.

Не разбирам за какво си говорят и не ми е интересно. Единственото, което привлича вниманието ми, е изплуващият в отвора на вратата огромен, заемащ цялата стена на стаята, в която си говорят двамата...

Прозорец.

Единственият прозорец в целия интернат.

Задържам дъха си, прокрадвам се толкова близо до вратата, колкото мога... И за пръв път поглеждам навън.

Поне сега знам, че не сме на борда на междугалактически кораб и не сме в гранитен саркофаг...

Зад прозореца се вижда могъщ град, град с хиляди и хиляди грандиозни кули, стълбове, които стоят върху невероятно далечната земя и се губят нагоре в безкрайно далечните небеса. Град за милиарди хора.

Кулите ми изглеждат на мен, хлебарката, микроба, като краката на невъобразимо огромни човешки същества, атланти, нагазили до колене в облаците и крепящи на гърбовете си небосвода. Това е най-великата гледка от всички, които съществуват; аз, разбира се, никога не бих могъл да си представя нещо толкова величествено.

Къде ти — не бих могъл да си представя просто, че на света може да съществува толкова много място!

Правя най-разтърсващото географско откритие на всички времена и народи.

За мен това е по-важно, отколкото за Галилей — да предположи, че Земята е кръгла, а за Магелан — да докаже това. По-важно, отколкото да се убедя, че не сме сами във вселената.

Моето откритие е, че извън интерната наистина има цял един свят! Намерих изход! Има къде да избягам!

— Ти какво — не си затворил вратата?

Дърпам се — хващат ме за косата.

— Дай го тук.

Вмъкват ме вътре. Успявам да видя: маса, на която лежи масивен продълговат пакет с цип — старшият ръководител веднага го скрива зад себе си; куп инструменти; нашият лекар с толкова уморено и изпълнено с погнуса лице, че младостта не му отива; и рамката с дръжка на прозореца.

— Какво си изгубил тук, пале?!

— Търся лекаря... Ето...

Старшият ръководител ме хваща за пръста, който му показвам, сякаш е пропуск или защитен амулет, и го дърпа с такава сила, че от очите ми изскачат звезди. Просвам се на пода, задъхвайки се от болка.

— Забрави за това, ясно ли е? Забрави за всичко, което тук...

Аз не мога да отговоря — отчаяно се старая да си поема дъх.

— Ясно ли е?! Ясно ли ти е, твар?!

— А какво... — Болката ми, кипящо олово, прелива в ярост. — А какво ще ми направите?! Какво ще ми направите?! А?! — изкрещявам му в отговор. — Какво?!

Черните очни ябълки се взират вътре в мен.

— Не тук — казва лекарят.

— Нищо няма да ми направите! — Аз се въртя като пумпал. — Така или иначе ще избягаме оттук! — Пропълзявам между краката на старшия и избягвам през кабинета край треперещите пациенти в коридора.

Нося се към асансьора, влитам в него, натискам всички бутони едновременно — изведнъж си спомням как преди сто години, в детството ми, съм чул приказката, че в интерната има и нулев етаж, през който пристигат новаците. Уж като натиснеш всички бутони и ги държиш определено време, ще те откарат или нагоре, или надолу — на това тайнствено равнище...

Вратите се затварят, асансьорът тръгва нанякъде.

Ако нулевият етаж не съществува, край с мен.

Когато крилата се разтварят, не мога да определя на кой етаж съм се озовал. Бели стени, бял таван... В коридора няма никого. Озъбвайки се, тръгвам напред покрай затворените врати, търся поне една отворена.

Най-накрая — процеп. Гмуркам се през него, без да разбирам още къде съм попаднал, притискам се край стената, пълзя по нея. Защо

не ме гонят? Старшият ръководител за нищо на света няма да ми прости тази проява... Няма да ми прости, че съм намерил прозореца и съм погледнал през него, че съм узнал за изхода.

Оглеждам се.

В кинозалата съм. Тя е съвсем празна и светлината е мътна — всички сега са на занятия. Бавно пропълзвавам през редовете, добирам се до далечния ъгъл, изкарвам на екрана плейлиста, избирам „Глухите“.

Пускам го от самото начало.

Тресе ме. За да се сгрея, качвам краката си на седалката, опирам брадичка в коленете си.

Надписите.

Седя върху нагретите дъски на верандата, до мен има чифт детски сандали; през полуотвореното крило на прозореца виждам истинска жива котка — дебела, бяло-рижа. Бризът поклаща пашкулите на креслата, в които с гръб към мен седят двама души — мъж и жена. Във въздуха за миг се появява синя струйка дим и веднага изчезва, размазана от вятъра.

Гледам колелото си, което съм захвърлил в тревата, след като съм се накарал. По хромирания лъщящ звънец пълзят мравки. Слънцето се спуска зад зеления хълм, увенчан със стара църква, и на прощаване ми целува ръцете.

Хубаво ми е, спокойно и удивително мирно. На мястото си съм.

— Нека да се ометем оттук... Сам няма да успея, а двамата... — казвам на Деветстотин и шести.

Той не отговаря.

Въздухът около мен става лепкав, плътен като вода и сякаш го изпълва като мастилото на сепия мътното усещане за надигаща се беда.

„Глухите“ свирят с тревожната мелодия. Същият този план — краят на алеята...

Нещастиято надвисва като препълнено виме над къщата от кубове, притиска със своите набъбнали цицки и мен, и седящите в креслата; скоро ще започнем да смучем отровата му. Но аз се правя, сякаш това не се случва сега, не с нас, не с мен. Натискам видеото на пауза, спирам времето, за да предотвратя непредотвратимото.

— Е, какво, глист? — чувам зад гърба си.

Петстотин и трети! Неговият глас! Няма нужда да се обръщам, за да разбера кой говори с мен. Затова, вместо да губя време в излишни движения, веднага се хвърлям напред. Не успявам.

Лакътят му се ключва около шията ми. Той ме дърпа назад и нагоре, изтръгва ме от моето гнездо, душейки ме, и ме прехвърля на задната редица. Извивам се, опитвам се да се освободя — но жилестите му ръце са като каменни, не мога да разкъсам обхваналия ме катинар.

— Да не си посмял! Да не си посмял! Аз... Аз... Аз... фффсичко ще им разажаааа...

Размятам крака с надеждата да се хвана все за нещо, да намеря някаква опора...

— А ти какво си мислиш... Че те не знаят? — казва Петстотин и трети в шията ми. Изсвива се дрезгаво — Ххххх... — и продължава да ме души; диханието му гъделичка тила ми. Опитвам се да нанасям удари назад, но той ме държи някак хитро и все не мога да го уцеля; а дори и да го уцелех, заедно с въздуха са си отишли и всичките ми сили, ударът би бил слаб като насън.

— На мен... ми заръчаха... да те накажа...

Със свободната си ръка напипва копчето на панталона ми, къса го, сваля панталоните ми надолу — до коленете. До гърба ми се допира нещо малко, твърдо, отвратително. Той се е надървил!

Долу в корема ми нещо противно ме гъделичка. Аз сега... Не, не бива, не... Аз...

— Махай се! Махай се! Чуваш ли?!

И в този момент коленете ми се заливат от нещо горещо. Застивам от ужас и от срам.

— Ти какво, напика ли се?! Ах ти, лайненце! Напика ли се?!

Хватката му отслабва. Възползвам се от това, извъртам го, удрям с пръсти в очите му, опитвам се да избягам — но той се справя с погнусата си, събаря ме на пода, в прохода между седалките, притиска ме под себе си...

Очите му са полузатворени, устата му е озъбена, виждам процепите между зъбите му...

— Е хайде... Опитай да ме удариш... Момченце...

И в този момент правя единственото, което мога да направя в тази хлъзгава животинска борба.

Отчаяно се хвърлям нагоре и се впивам в ухото му. Драскам със зъби по потните му коси, по кожата, стискам челюстта си, напъвам се; нещо хрущи, пари, къса се!

— Гадост! Пусни ме! Гадина! Аааа!!!

Петстотин и трети, извън себе си от болка и страх, ме отблъсква и аз се откъсвам от него — с нещо меко и горещо в устата си; той притиска с длан кървавата дупка върху главата си. Усещам в устата си солен вкус и още нещо, непознато; тя е препълнена, всеки момент ще повърна. Изпълзвавам, скачам на крака, в движение измъквам от устата си ухото — сдъвкан лигав хрущял — кой знае защо го стискам в ръката си и се омитам, омитам се с всички сили от проклетата кинозала.

— Гаааад! Изроод!

Стоя в белия коридор без ъгли и изход; в ръката ми е гадният ми трофей, полусмъкнатите ми панталони са опикани. От тавана сляпо ме гледа всевиждащото око. Когато ме убиват, то дори няма да мигне.

Ще избягам оттук или ще умра.

Ще избягам оттук. Ще избягам.

ГЛАВА V

ВЕРТИГО

Комуникаторът пиука едва чуто, но аз подкачам до тавана. Повикване!

Няма значение дали спиш, или си в бордея, или на операционната маса — когато дойде повикване за рейд, си длъжен да се ометеш от мястото за минута. Една минута е напълно достатъчна, особено ако си легнал да спиш облечен.

И ако не си пил преди лягане.

Сякаш са изсмукали цялото сиво вещество от главата ми, а вместо него вътре са налели гъста морска вода и са пуснали рибки. Сега задачата ми е да не разбия този проклет аквариум.

Не знам колко съм проспал, но явно това време е било недостатъчно за черния ми дроб. Три четвърти от организма ми са тежила. В устата ми е кисело. Черепът ми наистина е като стъклен и всички външни звуци го драскат като пирони. Рибките в главата ми не се чувстват много добре, стремят се да се изтръгнат на свобода.

На дъното на аквариума се е утаила мътилката на недовършения кошмар. Не помня какво съм сънувал, но настроението ми е възможно най-мрачно.

За да изтрезнея, се ухапвам по ръката.

Онези, които закъснеят, ги очаква дисциплинарен трибунал. Но каквото и наказание да ни определи той, никой от нас дори не си и помисля да напусне Фалангата. Почти никой. Работата не е в парите — редовите щурмоваци не ги гледат особено. Но се опитай да назовеш друга работа, която би могла да стане по същия начин смисъл на живота ти. А в един безкраен живот има особен дефицит на смисъл. На Земята, бутайки се с лакти, кретат във вечността цял трилион души и повечето не могат да се похвалят, че правят нещо полезно — всичко полезно вече е било направено преди триста години. Но за това, което вършим ние, ще има търсене винаги. Не, такава работа не е за зарязване. Пък и няма да ни позволят да се откажем от нея.

На комуникатора светят координатите на мястото, където сме длъжни да се озовем след час. Кулата „Хиперборей“. Никога не съм я чувал. И кой знае къде се намира. Дали ще стигна навреме...

Измъквам от шкафа раницата с комплект униформа, прехвърлям там маската и шокъра — и това е всичко, готов съм. Ще си намъкна черното, когато приближа, няма защо преждевременно да нервирам жителите.

От раницата ухае на рози — в моята пералня кой знае защо ароматизират дрехите с тази гадост. При това не на всички, а само на „любимите клиенти“. А естествено, съм от любимите — на мен ми се налага да се пера при тях ежедневно. Да смъквам от униформата чуждата кръв, урина, пот, повръщано. Колко пъти съм ги молил да минават без този розов аромат, но явно системата не може да се промени.

Затова винаги се явявам на работа, ухаещ като педал. Добре, че Даниел се пере в същата пералня, така че и той ухае на розички, а никой от нашите не би тръгнал да се шегува с Даниел за това.

Вливам се в хилядоглавото човешко стадо, което бавно тече към транспортния хъб. В кулата „Наваха“, където се намира моята дупка, е разположен един от главните терминали на скоростните влакове. Поради тази причина всъщност и съм я избрал — минута в асансьора и си на гарата. Още половин час — и инжектираш на някого акселератор. Всичко е по график.

Аз по принцип съм практичен тип.

Хората се вливат в гърлото на главния вход, промъкват се в разпределителя и се блъскат там, докато не намерят своя гейт — и едва след като дочакат реда си в опашката за качване, най-накрая се настаняват из вагоните на скоростните влакове, за да се разпръснат който закъдето е. Блъсканицата вътре в хъба е кошмарна. Конструкцията е измислена великолепно — архитектите явно са се вдъхновявали от образа на касапница. За мен — с моята любов към тълпата и с измъчващите се рибки — това сега е точно каквото е необходимо, за да ме изкара окончателно от равновесие.

Кой е моят гейт? Какъв е този влак? Каква е посоката? Какво сънувах?

— Даниел! — казвам в комуникатора. Мълчание. Едно, две, три...

— Какво?! — пита пресипнало изкривената муцуна от екрана. — Четири през нощта е!

— Успа ли се?! — отговарям също толкова пресипнало. — Виж си комуникатора! Повикване!

— Какво повикване, мамка му?!

— Кулата „Хиперборей“! Спешно!

— Почакай... — Той пъшка съсредоточено, отмятайки получените съобщения. — В колко пристигна при теб?

— Преди петнайсет минути!

— При мен няма нищо.

— Тоест?

— Никъде не са ме викали.

— Шегуваш ли се?

— Нали ти казвам: при мен няма нищо.

— Добре. Аз... Ще попитам Ел. Извинявай, че те събудих...

Преди да прекъснем връзката, мълчим още няколко секунди. Даниел ме гледа с подозрение от китката ми. В очите му няма никаква сънливост. Аз също се разсънвам.

Ние сме звено. Едно семейство. Единен организъм. Той е юмрукът, Ел — мозъкът, аз — глътката... Останалите са ръце, крака, сърце, стомах, всичко такова. Винаги заедно. На всички рейдове, на всички операции. Съставът на звеното не се променя, освен ако някого не го вкарат в болница. И освен ако...

Но Даниел е наред. Наред е! От къде на къде ще го отстраняват? Може би в предишния рейд ги е забъркал някакви? Как да знам какво им се е случило, когато аз обработвах младите майки?

И все пак това е като ампутация. Даниел е наш, а ние — негови. Не ни трябва никакви чужди хора в звеното. Не искам вместо юмрук да ни изпратят някакъв боклук! Достатъчен ми е и онзи пъпчив хлапак на мястото на Базил.

— Ел! — казвам по комуникатора. Звеновият също не отговаря веднага.

— Какво ти става? — Гласът е недоволен, дрезгав от съня.

— С мен всичко е прекрасно с изключение на това, че си нямам никаква представа къде е тази ваша шибана „Хиперборей“. Къде ще се срещнем? И какво става с Даниел?

— Какво става с Даниел? — повтаря тъпо Ел.

— Аз теб те питам какво става! Защо са го снели от рейда? Нещо сериозно ли е?

— Нямам никаква представа. Вчера разговаряхме. Почакай... От какъв рейд?

— В „Хиперборей“! Къде си ти изобщо? — Опитвам се да видя какво има там зад гърба на Ел.

— Пак ли си се напил?! — изведнъж изкрещява той.

— Какво?

— Пак ли си се напил, казвам?! Каква „Хиперборей“?! Какъв рейд, мамка му?! Какво се хилиш? Лягай да спиш!

Той прекъсва връзката.

Спирам се — но тълпата продължава да ме носи напред, към гърлото на главния вход. Хубаво, покорно се оставям на реката от човешка кайма да ме влачи нататък — сега нямам сили да се съпротивлявам. Опитвам се да разбера мога ли да изпълня заповедта на Ел и да заспя обратно в онзи свят, в който никъде не са ме повикали.

Проверявам комуникатора. Съобщението за рейда си е на мястото, координатите са си същите. Рибките в аквариума започват да нервничат. Изглежда, ситуацията е малко по-сложна, отколкото му се струва на Ел. Не е просто алкохолен делириум.

Тълпата продължава да се блъска в гърлото на транспортния хъб. Озовал се втръ, в огромното помещение под екрана купол (най-голямото рекламно табло в Европа!), монолитният кипящ поток се разбива на стотина ручейчета, всяко от които се устремява към своя гейт. Мотрисите се приближават към стените на кръглата кула на няколко равнища по допирателната. Прозрачни като спринцовки, влаковете се спират, натъпкват се с части от тълпата и отлитат в тъмнината.

Кой гейт е моят? Къде отивам? Кой ме е повикал?

Играта на теченията ме занася в средата на това море; попадам в някаква мъртва точка, където престават да ме тикат и побутват сърдито, да ме ръгат с лакти и да ме мъкнат нанякъде, оставят ме сам със себе си лениво да изтрезнявам.

И в този момент осъзнавам окончателно — нито Даниел, нито Ел са ги повикали някъде. И всички останали от нашите продължават да похъркват в леглата си. Това е мой личен рейд. Задачата на господин

Шрайер. Първата операция, която трябва да командвам сам. Шансът да стана човек. Такъв шанс може би се дава веднъж в живота.

— Време! — казвам на комуникатора. Той ми отговаря, че е останал половин час.

— Маршрут към кулата „Хиперборея“!

На един от рейдовете имаше такъв случай: докато Ел разпитваше някакви майки, ми се наложи да успокоявам разплакано момиченце на три години. Нямах си никаква представа какво да правя с тази маймунка. Добре че в ръцете ми попадна играчката ѝ: куп оплетени проходи, наподобяващи изкормени черва; в единия край — зайче с клюмнали уши; в другия — къщичка със светещи прозорци. „Помогни на изгубилото се зайче да намери пътя към дома“. Лабиринт. Трябва да преведе с пръст по екрана проклетият заек до проклетата къща. Според мен — нормално развлечение, но то просто хипнотизира момиченцето, така че то спря да пречи на Ел да инжектира на майка ѝ старост.

Помогни на изгубилото се зайче да намери пътя от хъба до кулата „Хиперборея“, Господи.

— Гейт седемдесет и едно, тръгване на влака след четири минути.

Дявол знае през какъв интервал минават. Ако закъснея, мога да закъснея завинаги.

Озъртам се наоколо, търсейки светещите цифри 71. И в този момент се сривам...

Докато гледах вътре в себе си, всичко беше горе-долу нормално, но достатъчно е да погледна навън, и веднага ме връхлита паниката. По челото ми избива едра пот.

Глъчката на тълпата, която до този момент беше приглушен фон, нараства до пълната си мощ — чудовищен несъгласуван оркестър от сто хиляди инструмента, всеки от които ревниво и упорито свири своя собствена мелодия.

Над главата ми е куполният екран. Красив младеж ми предлага да вгради комуникатор от ново поколение направо в мозъка ми. Не стига, че екранът е с размерите на футболно игрище, но и младежът го заема целия. Косите му са като въжета, през зениците му може да мине влак. Става ми страшно.

— Stay in touch!^[1] — Гледайки от небето, той спуска към мен показалеца си.

Това навярно е алюзия за онази дотегнала дори на нас маркетинга фреска, в която Бог протяга ръка на човека; Микеланджело като че ли? Но на мен ми се струва, че този архангел с прекрасно лице се опитва да ме размаже като дървеница. Свивам глава между раменете, замижавам.

Смачкан, аз съм в самия център на половинкилометров клокочещ котел; около мен се въртят в хоровод сто хиляди души. Цифрите над гейтовете се плъзгат от местата си и се въртят в кръг: 71, 72, 73, 77, 80, 85, 89, 90, 9299, 10012391, 923364567, слепват се, превръщайки се в едно невиджано огромно число, в името на безкрайността.

Трябва да скоча от тази проклета въртележка!

Трябва да се взема в ръце! Да разпоря тълпата!

— Три минути до тръгването на влака.

Този влак е последният! Не бива да закъснявам за него.

Затварям очи и си представям, че стоя до кръста в зелената трева.

Вдишване... Издишване...

А после тръгвам напосоки към челюстта на някого, друг отхвърлям встрани, вклинявам се с лакти между телата — те отначало се напрягат, но после омекват, а аз, напротив, заяквам, втвърдявам се, заоравам през тълпата, блъскам, тъпча, разбутвам...

— Направете път, твари!

— Полиция!

— Пропуснете го, той е ненормален...

— Какво правите?!

— Сега ще ти...

— Това е клаустрофобия! Той има пристъп, и жена ми има клаустрофобия, аз знам...

— Я се разкарай! — крещя му.

В началото просто се нося напред, без да си давам сметка къде отивам. В един момент пред мен се мярка 71 и аз се насилвам да се фокусирам върху тези цифри, но някой ме хваща за яката, опитва се да ме задържи, и отново ги губя. След две секунди стъпвам върху лицето му. То е меко.

Аз съм малко кълбо. Трябва да попадна в клетката с цифри 71, тогава печеля, а играта е ва банк, заложено е всичко. Почти съм се влял

в нужния поток, но някой ме удря в слънчевия сплит и дяволската рулетка се завърта отново.

Хората полепват по мен, увисват на ръцете си, вкопчват се в краката ми, навират устни в лицето ми — отнемат ми въздуха, тикат очи към моите, искат да се отъркат в мен и с душите си, защото вече не е възможно да приближат още повече телата си.

— Пропуснете ме! Пропуснете ме! Пуснете ме!!! — крещя аз. Замижавам и тръгвам върху чуждите обувки — бавно, сякаш съм в басейн и вървя под водата.

— Трийсет секунди до тръгването.

Комуникаторът вероятно ме е предупреждавал, че времето изтича, но писъкът му се е изгубил сред хора на тълпата, на която съм смазвал краката.

Пред мен има отвор.

Гейт! Вече няма значение кой точно е.

През стената се вижда как от тъмнината долита и застива пред вратите влак — осветена епруветка.

— Направееете път!

Стъклената вътрешност на вагоните се пълни с тъмна човешка маса като с живак. На вратата има блъсканица. Съдбата ми казва с доброжелателен механичен глас:

— Влакът тръгва. Моля, отдръпнете се от вагона.

— Не напирайте! Така или иначе няма да влязат всички! — писка някаква бабичка.

— Я се разкарай!

Хващам възмутената жена за китката и я отблъсквам встрани, а самият аз се хвърлям напред през вече затварящите се крила на вратата.

Промъквам се вътре! На целия вагон ще му се наложи да издиша, да се намери място за мен. Пътниците мълчат и търпят. Останали са добри хора на света.

И така, без въздух, ние се отправяме към пустотата.

Сега вече мога да обърна внимание на вътрешните си органи. Да размърдам сплесканите си черва. Да разлепя слепилите се мехове на белите дробове, да им върна ритъма. Да обузда галопиращото си сърце. Това не е лесно — вагонът е натъпкан до пръсване. За да не

притеснявам всичките тези самаряни, притискам чело към черното стъкло и поглеждам навън.

Влакът като прозрачна вена се точи от пулсиращото сърце на хъба към неведомите крайници на спящия титан и ние, като капсула с вирус, летим по неговите вени, носим се да заразим далечните небостъргачи със своята форма на живот.

Този образ ме успокоява. Успокоявам дишането си и солената слюнка престава да се точи в устата ми. Гаденето изчезва.

Но накъде отивам?

Рулетката се е завъртяла, но нямам представа в кое квадратче съм се оказал.

— Какъв е този маршрут? — обръщам се аз към съседа си, трийсетгодишен брадатко с виолетово сако. — Кой беше този гейт?

Всички ние изглеждаме трийсетгодишни освен онези, които се правят да изглеждат по-млади.

— Седемдесет и втори — отговаря онзи.

Така значи.

Сгрешил съм платформата. Сбъркал съм „Ориент Експрес“ с влака за Освиенцим. Трябваше да се вслушам, когато съдбата ме съветваше да се отдръпна от вагона.

Следващата спирка може да бъде къде ли не — на двеста или на триста километра оттук. Влаковете са напълно автоматични и не могат да бъдат спрени. Докато стигна до най-близката станция, изчакам обратния влак и се върна в хъба... Ако закъснея, ще започнат без мен. Помня думите на Шрайер: Петстотин и трети ще бъде там. Ако не се явя, командването ще бъде прехвърлено на него и той няма да пропусне шанса си. А аз ще си остана да лежа до живот в малката си стая с изглед към потъпканата ми детска мечта.

Изглежда, съм заседнал в момента, в който са ми съобщили, че не съм се качил на правилния влак; стоя в стопкадър, зяпнал с отворена уста брадатия. Той отначало се опитва да се преструва, че това е нещо нормално, но после не издържа:

— Искате ли нещо?

— Много красиво сако — казвам му разсеяно. — Да не говорим за брадата.

Той повдига вежди.

Докато се добера до „Хиперборея“, операцията ще е приключила; ако там са само двама, на звеното едва ли ще му трябват повече от десет минути.

В тази история има и нещо по-лошо от пропуснатите възможности за издигане в кариерата или за разрешаване на жилищния проблем. Петстотин и трети ще реши, че аз просто съм се уплашил да се видя с него. Че просто съм избягал.

— А на теб ризата ти е отлична. И носът ти е приятен. Такава римска гърбавина... — изрича замислено брадатият. — Супер.

— Това е счупване — машинално отговарям аз.

Как е по-добре да се представиш пред онзи, който ти е доверил секретна мисия — като идиот или страхливец? Труден избор.

Влакът се носи, гмурва се между размазаните кули. Таблото показва скорост 413 километра в час.

— Изглежда мъжествено — кима виолетовият с уважение. — А аз си направих белези.

— Белези?

— На гърдите и на бицепсите. Засега спрях дотук, макар че имах и други идеи. Слушай, а колко струва да се оформи носът така?

— Направиха ми го безплатно. С връзки — шегувам се аз.

— Извадил си късмет. А аз вложих цяло състояние. Все ми предлагаша обемна татуировка, но това отдавна не е на мода. А правенето на белези се завръща.

— Имам някои познати, на които ще им бъде много приятно да чуят това.

— Наистина ли? Правенето на белези е чист секс. Толкова е първобитно.

Задача. Дадено е: шибаният влак се носи в неправилната посока с 413 километра в час. Въпрос: на какво разстояние съм потънал в задника, докато брадатият е казал „Правенето на белези е чист секс“? Решение: трябва да се раздели четиристотин и тринайсет на шейсет (да узнаем колко изминава влакът за една минута), а после още на двайсет (защото на брадатия му е отнело около три секунди, за да произнесе тази мисъл). Отговор: около триста метра. И докато съм си казал „около триста метра“, съм потънал с още около триста.

И нищо не мога да направя. Още триста.

— Неправилен маршрут — съобщава ми комуникаторът. Добро утро. На екранчето все още виси повикването, намигайки ми подигравателно.

Ще си изгния в моя куб.

Този израз, „изгнивам“, е останал от стари времена. Сега ние всичките сме натъпкани с консерванти и няма да изгнием. Проблемът е, че ако гниеш, поне има надежда, че някой ден всичко ще свърши.

— Очите ти са просто супер — казва виолетовият. — Може би да отидем у нас?

Съзнавам, че по време на разговора ни се докосваме един друг с всичко, освен с ръцете; вече сме близки като съседни скакалци в опаковка. И ето че виолетовият иска продължение на тази любов...

— Извинявай... — Гласът ми пресипва. — Аз някак си падам по момичетата.

— Какви ги говориш! Не ме разочаровай! — мръщи се той. — Момичетата — това вече не е модерно. Имам куп приятели, дето порано се занимаваха с мацки, а сега се отказаха, така или иначе няма смисъл. Недоволни няма...

Брадата му ми гъделичка ухото.

— Та ти скучаеш... Нали виждам? Иначе защо би ме заговорил?

Спомням си друг свой сън.

Петстотин и трети. Кинозалата.

Завъртам се рязко, озовавам се лице в лице с него,хващам брадата му в юмрука си, дърпам я надолу, забивам пръст в адамовата му ябълка.

— Чуй ме, гадино! — изсъсквам. — Изглежда, ти си този, който скучае. Можеш да масажираш простатата на болните си приятелчета до посиняване. Но аз съм нормален. И още нещо — в джоба имам шокър, сега ще ти го пъкна там и ще го завъртя няколко пъти, за да не скучаеш.

— Ей... Ти какво, приятел?!

— Вие, виолетовите, и без това много се навъдихте, ако някой превърти в блъсканицата, така и никой няма да забележи.

— Аз просто... Мислех... Ти сам... Започна... Първи...

— Аз съм започнал? Аз съм започнал, гадино?!

Лицето му придобива цвета на сакото му.

— Какво правите?! — пита някаква девойка отляво.

— Самоотбрана — отговарям, отпускаяки адамовата му ябълка.

— Шшшивотно... — съска той, разтривайки шията си.

— С всички вас така трябва — шепна аз в ухото му. — Да ви издушим.

— Кулата „Октаедър“ — разнася се от високоговорителя. — Градините на Ешер. Пригответе се за излизане от вагоните.

Влакът забавя скорост, пътниците се струпват към вратата. Преди да изляза, удрям с чело виолетовия в основата на носа. Сега ще си имаш гърбавина, вампир такъв. Така, вече съм готов.

Изпращам от платформата въздушна целувка на брадатия.

Стъкленицата с опуления виолетов педал се понася към чернотата. Нека се обърне към полицията, ако иска, там няма да му се размине само с нанизване на шокър. МВР и още две-три важни министерства са на хранилка при Партията на безсмъртието. Партията спаси парламентарната коалиция от разпадане и сега може да си пожелае каквото поиска.

Първото ѝ желание беше такова: Безсмъртните да станат невидими. Абракадабра — изпълнено! Дори в демократичните държави са възможни малки вълшебства.

Не ми пука с колко ще закъснея за „Хиперборея“. Не ми пука кого ще срещна там и кого ще ми се наложи да удуша. Вдишвам въздуха с пълни гърди. Адреналинът като горещо масло е отмил вътрешното ми треперене. Така ми е олекнало, сякаш съм повърнал.

Когато съдбата ти се усмихне, трябва да ѝ се усмихнеш в отговор.

И аз се усмихвам.

— Маршрут до кулата „Хиперборея“ — помолвам комуникатора.

— Върнете се в хъба, после отидете в гейт номер седемдесет и едно. Следващият влак за хъба ще пристигне след девет минути.

Загубено време. Стоя на мястото си, но „Хиперборея“ продължава да се отдалечава от мен със скорост 413 километра в час. Айнщайн щеше да е в недоумение.

Разглеждам върховете на щурмовите си бутонки. Стоманени върхове, обшити с изкуствена кожа. Кожата е съдрана като коленете на малко дете. Дебелите подметки газят податливата трева. Махам обувката си — и тревата се изправя. След миг не е останала никаква следа.

Оглеждам се; забавно място... Градините на Ешер? Чувал съм за тях много пъти, но никога по-рано не съм идвал.

Под краката ми наистина има трева — мека, сочна, почти като жива, но неизтребима, напълно нечувствителна към подметките, която не се нуждае нито от вода, нито от слънце, и при това не цапа дрехите. Тя е по-добра във всяко отношение от истинската трева, освен че не е истинска.

Но това за кого има някакво значение?

Върху тревата са налягали стотици двойки — говорят си, блаженстват, четат и гледат заедно видео, някои хвърлят летящи дискове. На всички им харесва тази трева. А над главите ни се реят портокалови дървета.

Корените им са прибрани в бели кълба саксии, грапави, сякаш направени ръчно, и всяко дърво е закачено за саксията си с няколко въжета. Тук има хиляди такива дървета и те изглеждат някак истински. Някои цъфтят, а на други, по наш каприз, вече има плодове. Откъснатите се бели венчелистчета кръжат и се спускат върху тревата манекен, сладки портокали падат в ръцете на девойките. Дърветата летят над главите на възторжената публика като циркови акробати, на тях им е добре без земя отдолу; към тях са свързани тръби с вода и тор и това изкуствено хранене е значително по-щедро от естественото.

А вместо изкуствено небе отгоре има огромно огледало. То покрива същата площ, каквато и меката трева върху пода — хиляди и хиляди квадратни метри, цяло едно равнище на големия осмоъгълен небостъргач.

А в огледалото има преобърнат свят. Поддържани корони на дърветата, които висят в пустотата надолу с главата, падащи нагоре портокали, разхождащи се по тавана смешни хора мухи, и отново трева — мека, зелена, неотличима от истинската по нищо освен по това, че не е жива. Стените също са огледални и така се създава илюзията, че градините на Ешер покриват целия свят.

Кой знае защо в това странно място цари неописуемо спокойствие и добродушие. Нито едно лице, изкривено от тревога, тъга или злоба. Полифония от смях. Благоухаещи портокали в нежната трева.

Вдигам поглед — виждам себе си мъничък, с крака, залепени за тавана, вдигнал глава към небесата, но вместо това вторачен надолу.

Към мен лети яркожълт диск.

Хващам го.

Притичва една девойка — като че ли не особено красива, но при това удивително мила. Черните ѝ, дълги до раменете коси се развяват. Очите ѝ са сини, малко ниско разположени, весели и тъжни едновременно.

— Извинявай! Сбърках посоката.

— Същата работа. — Подавам ѝ диска.

— А на теб какво ти се случи? — Тя хваща диска, но не ми го отнема; за няколко секунди го държим и двамата.

— Сбърках влака. Сега трябва да чакам девет минути следващия.

— Може би ще поиграеш с нас?

— Закъснявам.

— Но нали до влака има още девет минути?

— Точно така. Добре.

И ето че аз, носещ снаряжение за убийство, отивам с нея, за да си хвърляме диск. Нейните приятели са все симпатични младежи — открити лица, честни усмивки, спокойствие в движенията.

— Аз съм Надя — казва синеоката.

— Пиетро — представя се нисък младеж със стърчащ нос.

— Джулия — протяга ми ръка крехка блондинка; камуфлажните ѝ панталони с джобове се клатят около тънките ѝ бедра, на пъпа ѝ има пиърсинг. Стиска ме силно.

— Патрик — казвам аз. Нормално име. Човешко.

— Хайде двама на двама! — казва Надя. — Патрик, искаш ли с мен?

Над главите ни има грапави кълба саксии, плетеница от почти невидими въжета, въздух, масленозелени шапки от листа, нишките на въжета, грапави масленозелени кълба саксии, трева, щастливи хора, подхвърлящи си диск. Градините на Ешер са резерват за щастливи хора.

Дискът лети едва-едва, а и тези хора явно не са спортисти.

— Скоростта ти си я бива! — В гласа на Надя има възхищение.
— С какво се занимаваш?

— Безработен съм — отговарям. — Засега.

— А аз съм дизайнер. Пиетро е художник, с него работим заедно.

— А Джулия?

— Харесва ли ти Джулия?

— Просто питам.

— Харесва ли ти? Хайде де, кажи!

— Ти ми харесваш.

— Ние играем тук всяка седмица. Тук е страхотно.

— Страхотно е — съгласявам се аз.

Надя ме поглежда — първо устните ми, после нагоре. Замазана полуусмивка.

— Ти на мен също... ми харесваш. Може би майната му на влака ти? Да отидем у нас?

— Аз... Не. Не бива — казвам. — Закъснявам. Наистина.

— Ела тогава другата седмица. Ние сме тук обикновено нощем...

Тя не знае нищо за мен, но ѝ е все едно. Не претендира за мен и не ми предлага себе си. Ако бях обикновен човек, просто щяхме да се слеем за няколко минути, а после да се разделим — и да се видим след седмица или никога. Ако бях обикновен човек, който не е давал обети, не бих искал нищо от жените и жените не биха искали нищо от мен. Някога хората са казвали: да подариш любов, е да си продадеш тялото; но нали съвкуплението не убива нищо. Телата ни са вечни, триенето не ги износва и не е необходимо да си правим сметки за кого да изразходваме ограничения им запас от младост и красота.

Това е естественият ред на нещата — обикновените хора са създадени, за да се наслаждават. На света, на храната, един на друг. За какво друго? За да са щастливи. А тези като мен са създадени, за да пазят щастието им.

Нарекох Градините на Ешер резерват, но това не е истина. Освен висящите портокалови дървета в това място няма нищо забележително. Хората тук са също толкова безгрижни, весели и искрени, както и навсякъде. Точно такива, каквито е редно да бъдат гражданите на една утопична държава.

Защото Европа си е Утопия. Доста по-прекрасна и величествена, отколкото са смеели да си въобразяват Мор и Кампанела. Просто всяка Утопия си има своите задни улички. При Томас Мор процъфтяването на идеалната държава е било обезпечено от работата на каторжници — както и при другаря Сталин.

А на мен ми се е замъглил погледът — през цялото време на къси прибежки, през цялото време по задните улички на тази утопия, по

сервизните ѝ коридори, и отдавна не обръщам внимание на фасадите. А тях ги има, тези фасади, и в жълтите уютни прозорчета усмихващи се хора се прегръщат и пият чай.

Това е мой проблем. Мой, а не техен.

— Патрик! Хвърляй вече, де!

В ръката ми е жълтият диск. Не знам колко е продължил моят стопкадър. Запращам диска към блондинката — твърде високо. Джулия подскача — улавя и се кикоти.

— Какво е това?! — Надя притиска ушите си.

Чува се някакъв зловец механичен вой. Тревога?! Помещението се наводнява с ослепителна бяла светлина — сякаш се е скъсала дига, удържала сиянието на свръхнова звезда.

— Внимание! Всички почиващи си спешно да се съберат при западния изход. В зданието е открита бомба!

И веднага иззад огледалата изскачат хора в тъмносиня полицейска униформа — шлемове, жилетки, пистолети в ръцете. Пускат от някакви кутии ниски кръгли апарати, наподобяващи домашни чистачи, и те се понасят по тревата, фучейки, търсят нещо...

— Всички да тръгнат към западния изход! Бързо!

Щастието и покоят са смачкани и разкъсани. Воят на сирените дърпа хората за яките, блъска ги в гърбовете, слива ги в едно лепкаво кълбо, като че ли са късчета пластилин, и ги търкулва на запад.

Само че аз не бива там. Не бива там.

Трябва да остана при моя изход — източния. Тук сега ще дойде влакът ми!

Надя и приятелите ѝ се сливат с разноцветния пластилин, преди да успее да им кажа „Довиждане!“.

— Какво се е случило? — питам аз полицаия, който подкарва тълпата.

— Към западния изход! — крещи ми той.

Лицето му е опръскано с пот. Личи се, че това не е учение, страх го е.

Издърпвам от раницата маската на Аполон, тикам я в лицето му. Нямаме удостоверения, но маската върши по-добра работа от всякакви книжа. Никой, освен Безсмъртен, не би посмял да носи такава. И полицаият знае това.

— Предупреждение за атентат... Заплахи. Партията на живота... Тези гадини. Казаха са, че ще разбият Градините на Ешер на пух и прах... Моля, към западния изход... Евакуация.

— На мисия съм. Трябва да изчакам влака тук...

— Влаковете са спрени, докато не намерим бомбата. Моля ви... Всеки момент тук може... Разбирате ли?!

Партията на живота. Преминали са от думи към дела. Можеше да се очаква.

Тези овчарски кучета с пагони вече почти са изгонили всички в далечния ъгъл. А ако терористът е в тълпата? Ако бомбата е у него? Що за глупости?!

Искам да кажа това на полицаия, но се запъвам насред думата. Той няма да ме послуша, а и нищо не зависи от него. Освен това аз не спасявам света тук, имам си своя работа. Малко по-скромно.

— Нужен ми е транспорт! — Хващам го за врата. — Какъвто и да е!

Изведнъж забелязвам отворен аерошлюз, а в отвора — прилепнал към външната стена на кулата полицейски турболет. Оттам и се изсипват те. Ето, това е шансът ми.

— Марш! — давам команда на себе си.

Пускам го и тръгвам към аерошлюза. В движение си слагам маската. Вече ме няма, вместо мен е Аполон. Главата ми олеква, мускулите ми пеят като натъпкани със стероиди. Някои смятат, че носим маските заради анонимността. Глупости. Най-важното, което дават те, е свободата.

При вида на Аполон полицаите отстъпват и някак настръхват. Отношенията ни с тях са сложни, но сега не е време за церемонии.

— Забрави за смъртта!

— Какво има? — Срещу мен, повдигайки забралото на шлема си, крачи внушителен здравеняк. Старшият навярно.

— Трябва да попадна спешно в кулата „Хиперборея“.

— Отказано — възразява той през амбразурата на шлема. — Имаме спецоперация.

— А аз имам поръчение от министъра. Заради вашия бардак всичко и без това е на ръба на провала.

— Изключено.

Тогава правя изненадващ ход — хващам го за китката и тикам в ръката му скенера.

— Ей!

Звъни камбанката.

— Константин Райфърт Дванайсет Те — определя скенерът, преди Константин Райфърт Дванайсет Те да успее да се окопите. — Не е регистрирана бременност.

Здравенякът отдръпва ръката си и отстъпва от мен, като преbledнява толкова рязко, сякаш съм му прерязал врата.

— Чуй ме, Райфърт — казвам му аз, — откарай ме до „Хиперборей“ и ще забравя името ти. Продължиш ли да се инатиш, утре спокойно може да не ходиш на работа.

— За какъв се мислиш! — ръмжи той. — Вашите няма да бъдат вечно министри.

— Напротив — уверявам го аз. — Нали ние сме Безсмъртни.

Той мълчи известно време и демонстративно скърца със зъби, но аз разбирам — това е за маскировка, за да не се чува тихото хрущене, с което съм му строшил гръбнака.

— Добре... Дотам и обратно.

Със стената се скачва още един такъв апарат — рамка с четири винтови турбини и капсула с пътници. Но вместо полиция през отвора на шлюза скача някаква мадама с надпис „Преса“, плътно залепен върху щръкналия ѝ бюст.

Скривам се във вътрешността на капсулата. Не обичам такива кучки.

— Та вие тук правите шоу, а не спецоперация!

— Обществеността има право да знае истината — отговаря Райфърт с нечии чужди думи.

Усмиввам се, но Аполон не ме издава.

Райфърт също се вмъква вътре, вратата изсъсква и турболетът се откъсва от кулата. Полицаят сваля шлема от кръглата си потна глава и го оставя на пода. Моряшка подстрижка, свински очички и втора брадичка. Налице е затлъстяване на главния мозък и неконтролируемо деление на клетките на мускулната тъкан.

Той улавя погледа ми и го разчита. Полицейски рефлекс.

— Не ме гледай така — казвам на Райфърт. — Може и да съм ти спасил живота. Сега като вземе да гръмне...

Може би след минута портокалите в тревата, жълтият диск за хвърляне и девойката Надя ще се превърнат в същото такова небитие като тосканските хълмове. Ще научим от новините.

„Октаедър“ се отдалечава като огромен шахматен топ, други фигури небостъргачи излизат на преден план и закриват осмоъгълната кула с преобърнати градини. Турболетът, леко поклащайки се, се гмурва в отворите между стълбовете. Райфърт кара сам.

Въздухът е пуст. Освен полицията и спешна помощ не е разрешено на никого да лети. За всички останали е общественият транспорт — влаковете и асансьорите, и придвижване строго по осите на координатната система. Само за тези скапаняци светът е наистина триизмерен.

— Вие тук не си ли пускате „Полетът на валкириите“? — интересувам се аз със завист.

— Я се разкарай, умник... — озъбва ми се дръвникът.

— Аз бих си пукал.

— А аз бих те... — Той изсумтява нещо неразбираемо, вероятно груба казармена рима. Великодушно не се опитвам да уточня какво има предвид.

Повикването все още мига върху комуникатора. Закъснявам, но изглежда, там са решили да не започват без мен. Чувствам, че отново съм намерил изгубения пулт на моя живот. Всичко отново е под контрол. Всичко е под контрол.

— Гадове — мърмори под носа си Райфърт.

— А сега за кого?

— За Партията на живота. Ако това е истина... Те прекрочват всякакви граници. И за какво?!

— Ти какво, никога ли не си виждал агитките им? Животът е неприкосновен, правото за продължаване на рода е свещено, човекът без деца не е човек, бла-бла-бла, отменете Закона за Избора.

— А пренаселването?

— Тези типове не ги интересува пренаселването. Не им пука за икономиката, екологията, енергетиката. Момчетата просто гумите ги стягат, а момичетата кипят от хормони, това е цялата истина. Не искат да мислят за бъдещето. Добре че ни има нас. Ние мислим вместо тях.

— Но атентат?! Нали животът е неприкосновен!

— Не се учудвам — казвам. — Те стават все по-нагли с всеки изминал ден. Сигурен съм, че имат теоретици, които за нула време ще докажат, че за да се спасят милиони хора, е необходимо да се пожертват няколко хиляди.

— Ама че животни! — Той се изплюва.

— Нищо. Рано или късно ще се доберем до тях. Такива винаги има за какво да ги хванеш.

Райфърт мълчи, съсредоточен върху пилотирането. После изведнъж изтърсва:

— Слушай... Винаги съм искал да попитам... Как ги намирате? Нарушителите?

Свивам рамене:

— Ти просто се дръж добре и няма да ти се наложи да мислиш за това.

— Просто ми е интересно — престорено се прозява той.

— Разбира се.

Докато говоря, усещам как косъмчетата на врата ми се изправят. Хищнически инстинкт. Чувствам клиента. Но няма време, а и няма къде да дяна чучелото му.

— Ето я, показва се. — Райфърт кима към изникнала от нощния мрак двукилометрова колона. — Готви се да се ометеш.

„Хиперборея“ изглежда странно: прилича повече от всичко на древен панелен блок, който заради някаква генетична болест не е престанал да расте вече няколко века. Облицована е отвън с нещо, подобно на плочки, и цялата е разделена на малки равнища етажи с прозорци. И вероятно има хиляда такива етажа. Уродливо здание.

Свалям маската си и я прибирам в раницата. Персей също е носил главата на медузата Горгона в чувал. Главата на Горгоната трябва да се използва дозирано.

— А ти на вид си съвсем като нормален човек — обажда се дръвникът.

— Това е само на вид.

Турболетът забавя скорост; Райфърт се приближава плавно към „Хиперборея“ и спуска апарата покрай гладката тъмна стена — търси док. След като се скачва, шари с пръсти по клавиатурата.

В полумрака на купето припламва и угасва нещо.

— А това какво е?!

Върху предното стъкло се появява моя обемна снимка.

Чувствам се така, сякаш съм седнал да играя морски бой с дявола. Сега е моментът да кажа: „Уцелен!“.

— Какви ги вършиш, Райфърт?!

— Като ще се запознаваме, да се запознаем. Ти не ми се представи... — Той се озъбва. — А ние също умеем да използваме скенерите. Търсене в базата данни — командва той.

— Съвпадение. Субектът се издирва — равнодушно констатира системата.

— Що за глупости?!

Уцелен.

— Оп! — Райфърт доволно се усмихва. — Чакай малко. Може да се повозим и още. Подробности!

— Инцидент в къпалните „Извор“. Субектът е издирван като свидетел и потенциален виновник за произшествие със смъртоносен изход. Съобщил е невярно име. Истинското име не е установено.

— Оп-оп! — Той се озъбва още по-весело. — И какво стана в къпалнята?

— Нищо интересно. Опитах се да спася удавник.

Къде в този проклет съд е бутонът, отварящ вратата?!

— Страхотно! — Сега той се радва като малко дете. Усмивката му е такава, че очите не се виждат. — Мисля, че ще ти се наложи да отговориш на някои въпроси.

Хапя бузата си. Същевременно се усмихвам.

— Нека да започна с този, който вече зададе. За това как откриваме нарушителите.

Булдоговата му буза леко потрепва. Чук! И това е всичко. Почти незабележимо. Почти.

— В канализацията има сензори. Хормонални. Когато засекат гонадотропин, веднага ни изпращат сигнал. Знаеше ли за това?

Той клати глава. Гледа ме така, сякаш е видял Хитлер. Чук! Чук!

— Така че кажи на своята да ходи по малка в буркан — намигам му аз.

Чук! Чук! Чук!

Уцелен!

Още два-три хода и този четирипалубен линкор ще потъне на дъното.

— Отваряй вратата, Константин Райфърт Дванайсет Те. Ти си имаш своя работа, аз — своя. Не се разпилявай по дреболии. Ходи да спасяваш света! — Отдавам му чест.

Той преглъща; мощната адамова ябълка върху бичата му шия се размърдва. После вратата се отваря. Аерошлюзът е отворен, отвътре се вижда светлина.

Мятам на рамо раницата си и прескачам в дока. Под краката ми се мярка километрова пропаст, но аз не се боя от високото.

Райфърт продължава да виси и да ме гледа.

— Но по принцип най-често съседите доносничат — споделям му аз на прощаване. — А от съседите не можеш да се измъкнеш. Така че, Райфърт, приятелски те съветвам: докато още не сме ви намерили, направете аборт.

[1] Останете във връзка! (Англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА VI

СРЕЩА

Преди да ме пуснат на арената с разярените заради моето закъснение лъвовете, ме задържат в тясната клетка на адски бавния асансьор. Задух. От потта мислите ми се слепват.

Нищо че са ме засекли в къпалнята, казвам си. В оувърдрафт съм, но това няма да е задълго. Простите правила са за обикновените хора, така ми каза господин Шрайер. Едно нарушение на Кодекса спокойно може да се изкупи с друго. Минус по минус дава плюс. Всичко, което се иска от мен, е да изпълня поръчението му. Да отвъртя главите на двама мерзавци. И кредитната ми история рязко ще се нормализира. На героите от всички времена са приписвани дребни злоупотребни като грабежи и изнасилвания, а аз само се опитах да спася един човек. Разбира се, ще ми е за урок: не биваше да се забърквам. Трябва да се занимавам с това, което ми се получава най-добре. Да отвъртам глави. И да не се разпилявам. Рокамора и неговата мадама... Вече ме сърбят ръцете.

И отвътре всичко ми е изтръпнало. Сякаш отивам на среща.

Не съм виждал Петстотин и трети от самия интернат, а нали много от нещата, които съм ги правил от тогава насам, съм ги правил заради спомена за него. Бокс. Борба свободен стил. Желязо. И някои вътрешни увреждания.

Не бива да се боя от него! От момента, в който се видяхме за последен път, аз съм пораснал и озверял. И все пак ме тресе; да си мисля за Петстотин и трети, е като шокър в корема.

Даже пристъпът ми минава бързо. Омразата е отличен антидот за страха. Дън! Пристигнахме.

Отвън е рецепцията на някаква нищожна фирмичка. Таванът е на височина най-много два и двайсет, иска ми се да се приведа. Неприятно ярко осветление, напомнящо ми за стаята ми в интерната. Масата на секретарката с патосен и незапомнящ се логотип — гербове, вензел, злато, и всичко това напечатано на евтин етикет. Масичка с

прашна икебана, около нея — продънени раздрънкани дивани за посетителите.

Аншлаг. Нито едно свободно място. На диваните, плътно натъпкани, седят чакащи. Бих могъл да се зарадвам за фирмата — с какъв ажиотаж се ползват неизвестните ѝ услуги! — ако секретарката не лежеше под масата с парцал в устата. И ако гостите не си приличаха като братя близнаци. Помежду си и всичките — с Аполон Белведерски.

Черни безформени дрехи, вдигнати качулки. На краката — тежки бутонки. Ръцете — издраскани, някои от тях — в ръкавици.

Срещу мен има девет чифта очи. Погледите са студени, пронизващо режещи. Двама се вдигат като пружини с ръце в джобовете. Явно тук никой не ме познава по лице... освен един. Кой от тях ли е?

Двамата започват да ме заобикалят отстрани. Преди да се е получила конфузна ситуация, казвам:

— Забрави за смъртта.

Те застиват, чакайки.

Пъхам ръка в раницата, вадя маската, надявам си я. Аз не съм от техния екип; а може би те са от различни екипи и са събрани тук за тази една-единствена операция. В маската ме разпознават. Но дали ще ми се подчиняват?

— Забрави за смъртта — сливат се в един деветте гласа.

Тръпки по кожата. И усещането, че аз съм важен детайл, който не е достигал на този безотказен, сглобен и смазан механизъм. Сега със сочно щракане съм застанал на мястото си и машината е заработила, оживяла е. Може би напразно съм мислел, че Базил е незаменим. Аз съм отсечена глава, която веднага щом са поднесли към чуждо тяло, е сраснала с раменете. Ние всички сме части от едно голямо цяло, части от някакъв мъдър и безкрайно могъщ свръхорганизъм. И всички ние сме заменими. В това е нашата сила.

— Доложете — строго нареждам аз, оглеждайки новото си звено.

Ако съм на точното място, ако това е същата онази операция, то те чакат командира си. Тогава ще рапортуват кратко и ясно, а няма да ме вземат на подбив.

А това ще значи също, че един от тях е мой враг. Орган, поразен от рак. Но кой? Без биопсия не може да се определи.

В течение ли е изобщо Петстотин и трети за чий заместник са го назначили в този рейд? Очаквал ли е нашата среща така, както я очаквах аз? Поставили ли са му същото условие: или аз, или той? Или за него появата ми е изненада?

А може би не ме е познал за тази половин минута, в която се занимавах с маската?

Ще го помня цял живот, но и той едва ли ще успее да ме забрави. Оттогава съм се променил, но за всеки от нас има хора, които ще познаем и след сто години във всякакъв грим.

— Пристигнахме преди половин час — боботи някакъв здравеняк. — Рокамора е на това ниво, на половин километър оттук. Решихме да не започваме без вас. Имаме наблюдение там. Камери. Онези нищо не подозират.

Не е Петстотин и трети. Не е неговият ръст, не е неговата интонация. Не е неговата аура.

Кимам. Поне сега знам със сигурност къде съм дошъл и защо.

— По двама!

— По двама! — изревава здравенякът.

В нашето звено аз повтарям командите на Ел — защото съм дясната му ръка. Но Петстотин и трети, макар че ми е обещан като заместник в този рейд, мълчи — вместо него се обажда тази горила. Би трябвало да се запозная с тях, но няма време.

Останалите мигом се строят в къса колона. Очаквах, че Петстотин и трети ще се издаде със своята ленивост, преднамерена важност — как така той ще се подчинява на мен! — но никой от звеното не се издава с нищо.

— Бегом.

— Бегом!

Отваря се врата и ние нахлуваме в склад, пълен със загърнати в калъфи неведоми стоки. Комуникаторът се обажда, задавайки посоката. Още една врата — удар! — и ние вече сме в някаква кантора. С писъци отскачат девойки с делови костюми. От мястото си се надига охранител с униформа — крачещият вдясно от мен гигант покрива лицето му с облечената си в ръкавица длан и го отхвърля обратно в креслото. Стигаме до директорския кабинет. Напред, уверено казва комуникаторът. Нахлуваме, без встъпление изхвърляме в коридора стопанина — тлъст тип с пърхот по раменете; зад гърба му има перде.

По-нататък е стаята за отдих — разпънат диван, календар с триизмерни цици, стенен шкаф.

— Шкафът.

Разглобяват го на части за секунда и половина; зад него има закачалка с посипани с пърхот костюми — врата. Отново коридорче, необитаемо и тъмно, по което минават вяли миризливи течения; таванът е на два метра височина, Даниел би заседнал тук. Някъде далеч отпред блещука светодиод — единственият на десетки метри разстояние.

Тичаме по коридора — синхронно пристъпваща с бутонки адска стоножка — докато комуникаторът не ни казва да се спрем при купчина вехтории. Врати, врати, врати — и всички различни: малки, големи, метални, пластмасови, облепени с някакви лица и политически стикери.

Скелет на велотренажор, счупени столове, женски манекен с шапка. Комуникаторът смята, че сме пристигнали.

— Тук.

Врата, облицована с раздрана изкуствена кожа. Бутон на звънец, празна закачалка, огледало в гравирана рамка. Един от нашите залепва върху шпионката на вратата черна лента. Отвътре се носи приглушено бърборене. Предварително изпитвам към стопаните на този куб класова омраза.

— Щурм — прошепвам.

Шокърите са приготвени. Включваме фенерите. Оглеждам своите. Търся под маските зелени очи. Не намирам — в процеците има само сенки, само пустота. Под моята собствена маска също е пустота.

Разбиваме вратата и нахлуваме като вихър!

— Забрави за смъртта!

— Забрави за смъртта!!!

Това не е куб, а истински апартамент. Ние сме в хола, от който няколко врати водят към различни стаи. Половината от помещението е изпълнена с проекция на новинарската емисия; пред очите на кореспондента — пустиня, мъртва напукана земя, шайка мръсни дрипльовци на допотопни каруци. Някакви червени знамена...

— Тези хора са доведени до отчаяние! — казва репортерът.

Никой не го слуша — холът е празен. Звеното се разпръсква по останалите стаи. Аз оставам на входа.

— Намерих ги!

— Да!

— Дайте ги тук! — извиквам им.

Измъкват от тоалетната мъж със свалени панталони, а от спалнята — сънена девойка в пижама. Наистина си личи коремът ѝ — не се набива на очи, но за професионалист е очевидно. Слагат двамата на колене наред антрето.

Рокамора не прилича на терорист и не прилича на снимката си. Говори се, че умело използва силиконови импланти и грим — за четвърт час може да си спретне ново лице. Затова всички системи за разпознаване удрят на камък при него. Кестеняв, съвсем млад тип със сресани назад вълнисти коси, тънка основа на носа, едра, но не тежка брадичка. Дявол знае дали носят и устните му са си неговите; но в чертите му — привлекателни, волеви — виждам нещо неуловимо познато. Той сякаш прилича на някого, когото познавам — но не мога да разбера на кого, а и сходството ми се изплъзва.

Момичето му има светлоруси коси до раменете, скосен бретон. Съвсем слаба и с тясна пижама. Очите ѝ са светло, светлокафяви, тънки вежди, вдигнати в различни посоки, тушът ѝ е потекъл. Първото, което ми идва наум — крехкост. Такава навярно е опасно да я докоснеш — да не се счупи. И тя също ми се струва странно, рязко, неочаквано — позната. Вероятно просто дежавю. Няма значение.

Така.

Сега те по някакъв начин трябва да бъдат убити.

— Какво става? — възмуцава се младежът, напъвайки се да повдигне вежди. — Това е частна собственост! Какво право...

Някак естествено се възмуцава. Актьор!

Девойката просто мълчи, напълно вцепенена, държи се с ръце за корема.

— Ще повикам полиция! Ще повикам...

Един от нашите го удря със замах с опакото на дланта по бузата и Рокамора млъква, хванал се за челюстта.

— Име! — крещя аз.

— Волф... Волфганг Цвибел.

Рокамора ли е? Или комуникаторът ни е отвел не при когото трябва? Хващам го за ръката, ухапвам със скенера кожата му. Камбанка.

— Няма съответствие в базата данни — казва скенерът със съвсем обичаен тон, сякаш сега се случва нещо напълно нормално.

— Какъв си ти? — питам аз. — Мамка ти, ДНК-то ти го няма в базата. Как си го направил?!

— Волфганг Цвибел — повтаря младежът с достойнство. — Нямам представа какво ѝ е на вашата машинка, но аз нямам нищо общо с това.

— Добре. Да проверим твоята мадмоазел! — Тикам скенера към девойката. Дзън-дзън.

— Анели Валин Двайсет и едно Пе — откликва приборът. — Не е регистрирана бременност.

— Хормонален фон? — Улавям погледа ѝ, не ѝ давам да го скрие.

— Хорионичният гонадотропин е повишен. Прогестеронът е повишен. Естрогенът е повишен. Положителен резултат. Регистрирана е бременност — произнася присъдата си скенерът.

Тук би трябвало да се използва и ултразвук, но аз не разполагам с него. Нито пък останалите. Девойката се дърпа, но я притискат към пода.

На автопилот. Ние действаме като екип, като едно цяло, като идеален механизъм; може би Петстотин и трети не е тук? Може би просто са ме предизвикали чрез него, знаейки, че няма да поискам да му отстъпя нищо — дори качулката на палача?

— Защо не си ми казала нищо? — ахва дрезгаво Цвибел-Рокамора.

— Аз... Аз не знаех... Мислех, че... — мънка тя.

— Така! Да приключваме спектакъла! — извиквам им аз. — С такъв корем вече си мислиш три месеца! Вие сте нарушили Закона за Избора и много добре знаете това. В съответствие със Закона ви се предоставя избор, който можете да направите само сега. Ако решите да запазите детето, единият от вас трябва да се откаже от безсмъртието. Инжекцията ще бъде направена незабавно.

— Говорите така, сякаш вече на сто процента сте сигурни кой е бащата на детето — отбелязва спокойно Цвибел. — Обаче това съвсем не е така. Този въпрос изисква изясняване.

Девойката пламва и го поглежда обидено, даже злобно.

— Нямаме време за ДНК анализ на плода... Затова пък знаем със сигурност коя е майката — казвам аз. — И ако вие се отказвате от

бащинството... Инжекция! — нареждам аз на здравеняка.

Точно по процедурата. Всичко е точно по процедурата. По коловозите. Има един проблем — това изобщо не ме доближава до убиването на Рокамора и приятелката му при оказване на съпротива. Какво правя? И какво не правя?

— Нямаме инжекция — шепне на ухото ми горилата.

— Какво значи нямаме инжекция?! — Сякаш някой пробужда червата ми с нож. — Защо, мамка му, нямаме инжекция? — Блъскам го към далечния ъгъл.

— Между другото, законът предвижда и втори вариант? — нищо не е способно да изкара от равновесие Цвибел; той стои на колене пред нас, без панталони и с нагъл адвокатски глас цитира по памет: — Закон за Избора, точка десет-А. „Ако преди настъпването на двайсетата седмица от регистрирана бременност двамата родители на плода вземат решение за аборт и прекъснат бременността в Центъра за планиране на семейството в Брюксел в присъствието на представители на закона, Министерството на здравеопазването и Фалангата, те се освобождават от инжектиране на акселератора“. И дори ако инжекцията вече е направена, след аборта в Центъра може да се назначи терапия, блокираща акселератора! Това е точка десет-Б, но вие би трябвало да го знаете!

Девојката мълчи, но се е вкопчила с две ръце в корема си и хапе устни. Неволно плъзгам поглед по нея. Кой знае защо си мисля, че е красива, макар че бременността обикновено загрозява жената.

— Просто се отива в Брюксел, прави се аборт и се плаща глоба. И инцидентът е изчерпан.

Ето кое сега изобщо не ми е нужно: да се изчерпи инцидентът. Трябва по някакъв начин да заведе заблудилото се зайче от очертаващия се идиотски хепиенд до кървавата баня.

— Няма инжекция, защото няма. Всички тези неща винаги са при звеневия — обяснява се горилата. — Инжекции, таблетки, всички глупости.

Наистина. В нашето звено аптечката е у Ел. Но на мен никой не ми е дал такава. Може би защото рейдът ни не е съвсем обикновен, нали така?

— Ти нали си готова да направиш аборт, Анели? — пита я Цвибел.

Тя не отговаря. После с усилие рязко вдига брадичка — и също толкова трудно, сякаш насилвайки себе си, я отпуска. Кимане.

— Ами това е всичко. Вие там май имате някакви инжекции за ранни стадии?

— А ти виждам, че си съвсем в течение, Цвибел?

Това е терорист, казвам си. Това не е милият Цвибел, това е Хесус Рокамора, винаги след десетте най-издирвани хора в Европа, един от стълбовете на Партията на живота. Той и неговите приятелчета се готвеха да разбият на пух и прах „Октаедър“ заедно с огледалните градини, с младежите... как се казваха... и изобщо... Провокирай ме, животно! Удари ме! Опитай се да избягаш! Не виждаш ли, че ще ми е трудно да те удуша без повод!

Да го ритна в лицето? Някъде бях чел, че на откритите рани, на свежата кръв реагират не само акулите, но и домашните прасета — озверяват и нападат стопаните си, особено ако са гладни. Аз съм гладен.

— Аз съм юрист — отговаря учтиво гнидата. — Разбира се, че се ориентирам в законодателството.

А ако не са те? Ако са тези, за които се представят? Защо го няма в базата?!

Мълча. Зайчето се е отклонило от маршрута и се блъска в стената. Девойката хлипа, но не плаче. Безсмъртните ме гледат. Секундите летят. Аз мълча. Някой от момчетата започва да шепне, да пристъпва от крак на крак. Зайчето утихва и сяда на земята; осъзнало е, че е в задънена улица, но си няма никаква представа как да се измъкне от нея.

— Време е да приключваме с тях — изведнъж се обажда една от маските. — Време е.

— Кой го каза?

Мълчание.

— Кой каза това?!

Задачата е секретна. Едва ли Шрайер е канил при себе си подред всички членове на звеното и се е опитвал да ги очарова. Само още един човек освен мен знае как трябва да приключи всичко тук. Този, когото са назначили да бъде моя сянка. Задачата на когото е да ме замени при нужда.

— И аз го знам много добре, ясно ли е?!

— Какво... Какво означава всичко това. — Цвибел кой знае защо се заема да си закопчава панталоните. — „Да приключваме“? Вие разбирате ли какво говорите?

— Не бива така да се вълнуваш — потупвам го аз по рамото. — Това е само шегичка.

Той като че ли се справя с панталоните си.

— Ставай! — Хващам го под мишницата. — Ще се поразходим.

— Къде го водите?! — крещи девойката, опитвайки се да се изправи.

Една от маските я изритва в корема и тя се задавя с въпросите си. Това е излишно, казвам си. Девойката в корема — това е излишно.

— Аз сам ще направя всичко? — изкрещявам на маските. — Не се бъркайте!

Извеждам го в тъмния коридор, през който сме дошли в апартамента. Хлопвам входната врата, която по чудо все още се държи на пантите си след нашето нахлуване.

— Вие не можете! Няmate право!

— До стената! С лице към стената!

— Защо? Това не е по Кодекса! — увещава ме Цвибел, но послушно се долепя до стената.

Така. Сякаш като не го гледам в очите, е по-лесно.

— Млъквай! Мислиш ли, че не знам кой си ти?! Кодексът не е за такива като теб!

Той мълчи.

А сега какво? Да го удуша? Да го съборя на пода, да склуча пръсти около врата му и да стискам, стискам, докато не му строша гръкляна, да го притисна с цялата тежест на тялото си, за да не се измъкне изпод мен, докато се гърчи и задъхва, докато рита конвулсивно с крака?

Поглеждам ръцете си.

Замахвам и го удрям в ухото. Цвибел пада на пода, после не без усилия застава на четири крака, най-накрая се обляга с гръб към стената. Не прави никакъв опит да се съпротивлява. Мамка му.

— И какво знаеш за мен? — най-накрая казва той с някакъв друг глас — чужд, уморен.

— Всичко, Рокамора. Намерихме те.

Той ме поглежда отдолу нагоре — изучаващо, замислено.

— Искам да се предам на полицията — спокойно изрича най-накрая.

Мълча — секунда, пет, десет.

— Искам да повикате тук полицията!

Поклащам глава:

— Съжалявам.

— Аз съм издирван. За залавянето ми е обявена награда. Всеки, който може да ме задържи, е длъжен...

— Ти какво, не разбираш ли? — прекъсвам го аз.

Той млъква по средата на думата, вглежда се в лицето ми, пребледнява.

— Така... Значи всичко това е сериозно? Те са решили да ме убият?

Не отговарям.

— Е, и как... Как възнамеряваш да го направиш?

И аз самият не знам.

— Какво безумие... — Той клати глава, кой знае защо се усмихва. Аз също се усмихвам.

Дикторът зад вратата изведнъж повишава глас, започва да говори ясно и отчетливо:

— Преди много векове са им отнели надеждата за промени! Но сега хората са разбрали, че повече не могат да се примиряват с това!!! Те се вдигат на борба със същото това знаме, което се е развявало тук преди четиристотин години!!!

Гръмкостта сякаш нараства с всяка следваща дума. Какво става, по дяволите?! Оглушали ли са те там? Какво интересно има в този шибан репортаж от шибания трети свят?

— **ЩЕ СЕ ВЪРНЕМ КЪМ ДОКУМЕНТАЛНОТО ВИДЕО ОТ РУСИЯ СЛЕД НЯКОЛКО МИНУТИ! СПЕШНО СЪОБЩЕНИЕ!** — крещи водещият право в ухото ми; на онези в апартамента от това би трябвало да им се спукат тъпанчетата. — **В ГРАДИНИТЕ НА ЕШЕР ТЪРСЯТ БОМБА!**

Струва ми се, че в промеждутъците между думите му до мен долита още нещо... Потти неразличимия шум от някаква суматоха... Мяукане...

— **ЗАПЛАХАТА ЗА УНИЩОЖАВАНЕТО НА ЗНАМЕНИТИТЕ ГРАДИНИ ЗАЕДНО С ВСИЧКИТЕ ИМ ПОСЕТИТЕЛИ ДОЙДЕ**

ПРЕДИ ЧАС! — Писък. — КЪМ ПОСЛАНИЕТО БЕШЕ ПРИКРЕПЕН ТАКА НАРЕЧЕНИЯТ МАНИФЕСТ НА ЖИВОТА, КОЕТО ПОДСКАЗВА, ЧЕ ВИНАТА Е НА...

Писък. Ясно съм чул писък.

— На жертвените агнета — усмихва се Рокамора.

— НА ТЕРОРИСТИЧНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ ПАРТИЯТА НА ЖИВОТА! — заглушава го дикторът.

— Млъквай!

— СЕГА В ГРАДИНИТЕ СЕ НАМИРАТ НЯКОЛКО ХИЛЯДИ ДУШИ! ЗАПОЧНАТА Е ЕВАКУАЦИЯ, НО МНОЗИНА ВСЕ ОЩЕ СА В СМЪРТНА ОПАСНОСТ!

— Моля ви! — Тънко момичешко гласче. И накъсано хлипане. — Мол...

— Чу ли? — надига се Рокамора.

— ПО ТОКУ-ЩО ПОЛУЧЕНА ИНФОРМАЦИЯ ТЕРОРИСТИТЕ ИСКАТ ОТМЯНА НА ЗАКОНА ЗА ИЗБОРА!

Стон. Сподавен, наподобяващ мучене. И кикот.

— Какво става там?! Какво става?! — Рокамора се опитва да се надигне и веднага получава ъперкът по брадичката. — Главорези! Вие какво...

— Седи, гадино! Седи!!!

Оставям го проснат в нокаут, дърпам дръжката на вратата, блъскам самата врата...

Кръг от черни фигури. В кръга — девойка. Гола, бяла.

Сложили са я на колене. Ръцете и са извити зад гърба и завързани. Навели са я напред с буза, опряна в пода. Пижамата ѝ е разкъсана, захвърлена, върху нея има яркочервени петна. Зъбите ѝ са впити във войнишки колан, който е прекаран като мундщук през отворената ѝ уста. И тя мучи — отчаяно; само че нищо не се разбира.

— ГЛЕДАТЕ ГОРЕЩИ КАДРИ ОТ МЕСТОПРОИЗШЕСТВИЕТО! ВЛАКОВЕТЕ, ПРЕДОСТАВЕНИ ЗА ЕВАКУАЦИЯТА, СА НЕДОСТАТЪЧНО! НАСТАВА БЛЪСКАНИЦА!

Уплашена тълпа под висящите дървета. За миг ми се струва, че виждам Джулия, но веднага я закриват други изкривени от страх лица.

— БОМБАТА ЗАСЕГА НЕ Е ОТКРИТА! НАШИЯТ РЕПОРТЕР РАБОТИ НАМЯСТО С РИСК ЗА ЖИВОТА СИ! ВСЕКИ МОМЕНТ ВСИЧКО МОЖЕ ДА ПРИКЛЮЧИ СЪС СТРАШНА ТРАГЕДИЯ!

Черният кръг пулсира, свива се около девойката.

Двама с безформени дрехи застават на колене пред нея, хващат я за раменете, затискат с ръкавици устата ѝ. Прехвърлят лицето ѝ от пода върху коленете ѝ, започват да опипват гърдите ѝ... А отзад, извивайки ръцете ѝ, почти легнал върху голия ѝ гръб, заковава себе си в нея с жестоки удари трети силует. С всеки тласък устата ѝ се опитва да се отвори по-широко — да се разкъса — сякаш насилникът протиква през цялото ѝ тяло с нещо невидимо, но мръсно, отвратително и тя се опива да изтръгне от себе си това нещо.

Останалите засега просто стоят, но някои вече се опипват, приготвяйки се.

— Тя така не чувства нищо. Давай, мушни ѝ и един юмрук.

Девойката се извива като надянат на кука червей.

Насилникът, сякаш не му достига реакцията ѝ, повдига извитите ѝ слаби ръце вейки още по-нагоре. Дясната му китка е омазана в червено. Маската му е на мястото си, но от усилието качулката му е паднала назад. Пристъпвам напред.

— Достатъчно! — нареждам, но не ме чуват.

— КОЙ Е ГОТОВ ДА ПРИНЕСЕ В ЖЕРТВА ХИЛЯДИ НЕВИННИ ЗАРАДИ БЕЗУМНА ИДЕЯ?!

Още една крачка. И още една.

Слепоочието. Черни твърди коси. Поклащат се в такт... Налята с кръв извивка на белег, отверстие, късче от меката част на ухото... Той няма ухо.

Пропадам в това слухово отверстие като в черна дупка, пропадам през пространството, през времето...

Дупката ме изплюва в яйцето, от което няма изход, в кинозалата, в реда между креслата, в студеното и душешо като течен цимент усещане за това, че всеки момент с мен ще се случи нещо отвратително, страшно непоправимо...

Тогава се измъкнах, а тя...

Поглеждам я в очите... Такъв поглед... Има канали, показващи само архивно видео на дивата природа. За някои хора това е успокояващо. По един от тези канали веднъж видях как гепард настига антилопа. Хвърля се на шията ѝ, поваля я под себе си, извива главата настрани, разкъсва със зъби артериите... Операторът воайор се приближава към умиращото животно... Фокусира се върху очите...

Там има покорност... Толкова странно е да се види това... После очите угасват, превръщат се в пластмаса... Тя ме хипнотизира.

Не мога да се откъсна от погледа ѝ. Пламвам, в ушите ми гърмят огромни японски барабани, искам да се намеся, но не мога да преодоля вцепенението си; от гърдите ми се откъсва някакво ръмжене, крясък... Не чувам викация истерично диктор, не виждам какво показва проекцията...

В този момент тя превърта зеницата си към мен... Не покорство, там има мъченичество. Затваря очи...

— Престанете! Незабавно престанете!!! — крещя аз.

— НА МЕН, КАКТО И НА ВСИЧКИ НАС, НЕ НИ БЕШЕ ЛЕСНО ДА НАМЕРИМ МЯСТОТО СИ В ТОЗИ СВЯТ! — признава си някаква жена. — НА МЕН, КАКТО И НА ВСИЧКИ, ПОНЯКОГА НИ СЕ СТРУВАШЕ, ЧЕ СЪДБАТА Е ЖЕСТОКА КЪМ НАС! ИЛИ ЧЕ В МОЕТО СЪЩЕСТВУВАНЕ НЕ Е ИМАЛО НИКАКЪВ СМИСЪЛ! НО СЕГА КРАЙ С ТОВА!

Помня. Всичко помня. Как не ми достигаше въздух; как членът му се опираше в гърба ми; как се предаде пикочният ми мехур.

Дори не се приближавам — когато се оказвам до тях, се вкопчвам с ръка в кестенявите му коси, дърпам го встрани, отхвърлям го от нея.

— Ти... Ти...

— ЗАЩОТО СЕГА ИМАМ ИЛЮМИНАНТ! ИЛЮМИНАНТЪТ СА ХАПЧЕТА ЗА ЦЕЛ. РЕЦЕПТА НЕ Е НЕОБХОДИМА!

— Изключете тази гадост!

Най-накрая някой осигурява тишина.

— Каква ггадост става тук? — Задъхвам се — това не ми се е случвало от времето на интерната. — Гггадини! Какво...

— Какво толкова? На девойката и без това трябва да ѝ видим сметката. Какво значение има? — зъби се безухият, докато се надига от пода. — Тебе какво, жал ли ти е? Не всеки ден има такъв празник!

— Как смееш! Как смееш!!!

— По-добре се занимавай с твоите дела... — съска той. — Къде запълзя? Още не сме приключили с теб... — Той хваща за глезена скимтящата девойка. — Почакай, ще ти хареса...

— Ти...

— А с теб ще си поговорим пак... — обещава ми гадината.

Спрели са ми въздуха и са ми отнели всички думи, втели са ми черна бясна кръв и са плиснали адреналин. Зззззз... Ззззз...

— Какво направи? — слисано ме пита здравенякът, дясната ми ръка в звеното. — Какво направи, а?

Тикнах шокъра в шията на гадината, натиснах здравата и задържах дългичко. Ето какво направих. И повторих.

Петстотин и трети се гърчи на пода. Цялата му маска е покрита с повръщано, през процепите се виждат подбелените му очи. За пръв път от толкова години отново го поглеждам в очите — а той не може да ме погледне в отговор. Изритвам го в корема.

— Аз съм командирът тук, ясно ли е? Аз съм звеневи! Тази гадина не ми се подчини!

И вкарвам, вкарвам въздух в гърдите си. Опитвам се да се надишам. Спомням си, че оставих навън Рокамора със строшена челюст.

— Не пипайте мадамата! Аз с нея сам... Ясно ли е? Сам! Ей сега, само...

Рокамора се е свестил и се занимава с един парцал, лежащ до входа. Дори не ми обръща внимание, когато се появявам в коридора.

— Какво си забравил там?

Той измъква ръката си от парцала и се озовавам срещу дулото на пистолет. Ето това не отива на един юрист.

— Какво става с нея?

— Спокойно... Момчетата малко се поразпасаха, но сега всичко е под контрол. Протягам напред дланта си и кимам към пистолета. — Истински ли е?

— Млъквай — шепне ми той. — Ако кажеш още нещо, край с теб.

Гмурвам се под дулото, вкопчвам се в китката му, извивам я. Изстрел? Не, тишина; после желязото пада на пода с глух удар. Отблъсвам Рокамора, вдигам пистолета. Няма надпис, няма сериен номер. Изглежда хилаво, като самоделна изработка. А този дебил дори не е свалил предпазителя. Браво.

— Подарък за теб. — Рокамора диша тежко, надигайки се от пода. — С пистолет ще ти бъде по-лесно...

— Кое ще ми бъде по-лесно?

— Всичко. Натисни спусъка... Много лесна работа. Ти нали не искаше да се цапаш... Само се отдалечи на две-три крачки... Да не се опръскаш...

— Нищо... — Щракам предпазителя. — Аз може да се опръскам, затова пък светът ще стане по-чист.

— По-чист... Ти самият вярваш ли в това? — Той се усмихва накриво.

— Ти си убиец. Всички вие сте убийци. Твоите гадини са минирали Градините на Ешер...

— Не ме размивай! Няма никаква бомба! — той се отдръпва от мен като от побъркан. — Макар че те, разбира се, ще я намерят... Но естествено, ще успеят да я обезвредят.

— Какво?!

— Твоите господари разиграват многоходова комбинация! — Той сега се смее злобно и насила.

— Моите господари?

— Нима не разбираш? Всичко това е заради мен.

— Разбира се!

— Дори ако ме убият Безсмъртните, пак ще има скандал. Журналистите ще надушат. По новините ще покажат първо мои речи, а след това мен в чувал. Правозащитниците ще ви разкатаят. На изборите партийката ви ще закъса. Може би дори ще се наложи да се откажете от министерството... Проблем. Трябва да се направи нещо.

— Трябва — съгласявам се аз, протягам ръката с пистолета и го допирам до челото му.

— И ето че Партията на живота ви се притичва на помощ! Два часа, преди да се погрижите за мен по време на рейд, приятелите ми — сякаш са знаели! — скриват бомба в тези чудесни градини. За да попадне в една и съща новинарска емисия с вестта за смъртта ми. Защото, първо, тогава се получава, че все едно съм си я заслужил. И второ, за какво повече да ги съжالياваме тези гадини? Както те с нас, така и ние с тях! Нали?!

— Шибан параноик...

— „Параноя“, крещи марионетката, на която са разказали за кукления театър.

Отваря се вратата, в коридора се появява здравенякът.

— Всичко наред ли е? Охо...

— Слушай — казвам му аз, без да отпускам пистолета. — Взимай останалите и се разотивайте. А аз тук ще оправя всичко. Това не ви засяга. Не знам какви ви ги е наговорил безухият... И да, вземете тази мърша с вас.

През вратата надниква още една маска.

— Нека да те подсигурияваме — упорства здравенякът.

— Омитайте се, казах! — изкрещявам аз. — По-живо! Това си е мой скалп, ясно ли е? И никой няма да си го присвои — нито ти, нито безухият боклук!

— Какъв скалп? С никого не съм се разбирал за такова нещо — оплаква се някой иззад широкия гръб на горилата.

— Ами чудесно! — избухва здравенякът. — И майната ти! Взимаме Артуро и се омитаем! Нека този психопат сам се оправя тук!

Те изнасят своя — и мой — Артуро. Той виси като огромна мазна кукла от ръцете им, пръстите му се влачат по пода, дюкянът му е разкопчан, изпод маската му се точи паяжина от слюнка, мирише на кисело.

Рокамора следи всичко безмълвно, без да помръдва. Дулото е притиснато към челото му.

Процесията се отдалечава и се скрива зад ъгъла.

— Защо? — пита ме Рокамора.

— Не мога, когато ме гледат.

— Слушай... Това наистина не сме ние. Помисли сам... Партията на живота — и масово убийство... Та това завинаги ще ни... дискредитира. И аз самият колко пъти съм казвал на нашите... Партията на живота — да убива... Това не е партия, а някакъв оксиморон... Аз никога... — реди той.

— Не ми пука за твоята партия. Живея в дупка два на два метра. Разбираш ли? Всеки ден се връщам там... Едвам влизам в асансьора, а трябва да живея в тази гробница. Вечно. И изведнъж се отваря тази възможност. Повишение. Нормални условия.

С кого можеш да си по-близък, по-свободен, по-искрен от човек, с когото току-що си преспал, или с човек, който се намира в твоята власт и когото се готвиш да екзекутираш?

— Ти не искаш да го правиш, нали? Та ти си нормален човек! Там, под маската... Нали имаш лице там! Просто ме чуй... Те готвят нещо. Сега са започнали лов срещу нас... От толкова години

действаме... Заплашвали са ни, разбира се, но... Сега просто ни отстраняват — изговаря бързо той.

— И когато се прибера в тази дупка, не мога без сънотворно. Полудявам. А и онези сънища, разбира се... Ако не те убия, отново ще виждам всичко това — прекъсвам го аз.

— А ние какво сме направили? Укриваме онези, които не искат да се разделят с децата си? Нарушители ли укриваме? Вие ни изкарвате терористи, а ние сме армия на спасението! Ти това не го разбираш, естествено... Там работата не е в това, че отдаваш младостта си за своето дете! Работата е в друго! В това, че ще умреш, преди то да порасне! Че ще го изоставиш само... Че ще трябва да се прощаваш с него! Хората се боят от това! — Той се разгорещява, самозабравя се.

— А вие укривате тези шибани страхливци! За стерилизиране сте — и те, и всички вие! Така или иначе винаги намираме всички! Рано или късно! И знаеш ли какво става с децата, които конфискуваме! Добрички сте вие, а? Тези изродчета по-добре изобщо да не се появяват на бял свят, отколкото да им се случва това!

— Не сме го измислили ние! Това са вашите закони! Коя гадина е измислила да ни карат да избираме между своя живот и живота на децата ни?!

— Млъкни!

— За всичко са виновни твоите господари! Те ни осакатяват, те ни избиват! Благодарни на тях! За детството си! За това, че никога няма да имаш семейство! За това, че сега ще умра! За всичко!

— Какво знаеш ти за моето детство? Нищо не знаеш! Нищичко!

— Аз ли не знам?! Това ли не знам?! — избухва той.

— Млъквай!!!

Замиждавам.

Натискам спусъка.

Последното, което съм видял, са очите му. Като че ли някога съм срещал погледа му... Вече съм гледал тези очи. Къде? Кога? Сухо изщракване. Заглушител.

От мен наведнъж се излива всичко — всичко, което е набъбвало, задушавало ме е, разкъсвало ме е отвътре. Сякаш съм свършен. Не се чува звукът от падащо тяло. Не е имало изстрел?

Засечка? Празен пълнител? Не знам. Няма значение.

Изразходвал съм цялата си злоба, всичките си сили, цялата енергия, която съм натрупал за убийството. Всичко това съм вложил в този халосен изстрел. Отварям очи.

Рокамора стои пред мен, също зажумял. На панталоните му има тъмно петно. Всички ние сме отвикнали от смъртта — и жертвите, и палачите.

— Май засечка — казвам му. — Отвори очи. Отстъпи крачка назад.

Той се подчинява.

— Още една.

— Защо?

— Още.

Той отстъпва бавно назад, без да изпуска от поглед пистолета, който все още сочи средата на челото му.

Не мога да го убия още веднъж. Нямам сили за това.

— Изчезвай.

Рокамора нищо не пита, за нищо не моли. Не се обръща с гръб към мен. Мисли, че имам достатъчно храброст да стрелям в гърба му.

След минута изчезва в тъмнината. Аз с усилие свивам изтръпналата си ръка, с която държа пистолета, проверявам пълнителя — пълен е. Приближавам дулото към слепоочието си. Чувството е странно. Плаши ме лекотата, с която мога, както се оказва, да прекъсна своето безсмъртие. Играя си с това — напрегам показалеца си. Само да отмества спусъка с няколко милиметра — и край.

От апартамента се чува хлипане.

Отпускам ръката си и влизам, олюлявайки се.

Всичко е надолу с главата, кой знае защо всички чекмеджета са издърпани. На пода има лъскави петна. Девојката я няма.

Не се налага да вървя дълго по следите ѝ. Тя е в банята, мушнала се е в душкабината и е прибрала краката си под себе си. Опитва се да отпълзи от мен, но се натъква на стената. Навсякъде е червено — по плочките, по дъното на кабината, по ръцете ѝ, по косите ѝ — навярно се е опитала да ги приглади. Някакви зловеци останки пропиват с кръв захвърлената на пода кърпа...

Аз съм разнебитен, тя е разнебитена, апартаментът е разнебитен. Подхождаме си.

— Тггече ми... кръв... Аз... Аз изгубих... Изгубих... Не бива пповече... Моля ви...

— Това не бях аз — успокоявам я дебилно. — Наистина не бях аз. Аз няма да ви направя нищо лошо.

За нея всички ние сме еднакви, мисля си дистанцирано. Докато сме с маските, всичките сме еднакви. Така че в някаква степен съм бил именно аз.

Сядам на пода. Искам да смъкна от себе си Аполон, но не се решавам.

— Вволф? Той уммря ли?

А всичко беше започнало добре. Бяха ме изпратили тук да премахна опасен терорист и свидетелите на операцията, бяха ми дали да командвам звено Безсмъртни. Но терористът се беше оказал хленчещ интелектуалец, а свидетелите — ревяща девойка; повереното ми звено — банда обременени садисти, а аз самият — мекотело и слабак. Терористът отиде да си върши работата, моят дубльор проверяващ пуска слюнки, изпаднал в кома, а свидетелката не е видяла нищо. При това е направила спонтанен аборт, така че дори нямам основания да ѝ бия инжекция, още по-малко пък да я застрелвам. Явно днес не ми е ден.

— Не.

— Задъррржаха ли го?

— Аз го пуснах.

— Кккъде е той?

— Не знам. Отиде си.

— Как си е отттишъл? — Тя е объркана. — А аз? Той няма ли да се вввърне за мен?

Свивам рамене.

Тя прегръща коленете си, тресе я. Съвсем гола е, но, изглежда, дори не осъзнава това. Косите ѝ са сплетени, слепени, спускат се на червени висулки. Раменете ѝ са издрани. Очите ѝ са червени. Анели. Тя беше красива девойка, докато не се натъкна на валяка.

— Вие може би най-добре да отидете на лекар — казвам.

— А ти не тттрябва ли... да ме... пррремахнеш?

Поклащам глава. Анели кимва.

— Как мммислиш — пита тя, — той сериозно ли ггговореше за аб... за аборта?

— Нямам никаква представа. Това са си ваши отношения.

— Това е негово дете — кой знае защо ми казва Анели. — На Волф.

Старая се да не гледам кървавата каша върху кърпата.

— Той е терорист. И не се казва Волф.

— Той ми казваше, че иска това дете.

Мекото на ушите ѝ е разкъсано, оттам тече изстиваща кръв; вероятно там са били обещите ѝ. Скулите ѝ са остри; ако не бяха те, цялото ѝ лице щеше да е като изваяно на свръхпрецизен молекулярен принтер; ако не бяха те, щеше да е прекалено идеално. Устните ѝ са тънки, извити. Искане ми се да докосна бузата ѝ, да прокарам пръсти по нея... Сълзите пълзят върху кафявата коричка, тя ги размазва с юмруци.

— Как се казваш?

— Тео — отговарям аз. — Теодор.

— Можеш ли да си отидеш, Теодор?

— Трябва да идеш на лекар.

— Ще остана тук. Той чака да си тръгнете. Няма да се върне за мен, докато ти не си отидеш.

— Да... Да.

Изправям се, но се забавям.

— Слушай... Всъщност се казвам Ян.

— Можеш ли да си отидеш, Ян?

В коридора за пръв път си спомням, че здравенякът ми е споменал за наблюдение — всички подстъпи към апартамента се наблюдават. Наоколо е натъпкано с камери; докато съм обсъждал с Рокамора дали да му пръсна главата, или не, някой е гледал риалити шоу и е нагъвал пуканки.

В онази детска книжка играчка, в която трябва да се преведе изгубилото се зайче през лабиринта, всичко ми се получи, както трябва. След като се помотах из всички задънени улици и закътани места, все пак го доведох до къщичката. Момиченцето беше във възторг. Дори ме целуна, но аз бях с маската и не почувствах нищо. А после дойде да я прибере спецотряд.

Ако тук навсякъде има камери, не е ли все едно в коя ще погледна? Права реверанс, пъхам маската в раницата и си отивам. Гасете осветлението. Представлението приключи.

ГЛАВА VII

РОЖДЕН ДЕН

Слънцето почти е изстинало и можеш да го докоснеш, без да се боиш, че ще се изгориш. Вятърът не се чува, но той е тук — побутва пашкулите на висящите кресла насам-натам, гледа ги замислено.

Топлият въздух гали лицето ми.

Къщата — огромни прозорци с подали се навън завеси, ванилията на стените се разтапя в устата на небето — диша отмерено, живо. Върху морните дъски на верандата се топли котка. Гледката — изпъкналостите на хълмовете с кацнали върху тях малки църкви като гърди с пиърсинг на зърната, тъмни латинки, възбудените стълбове на кипарисите — бавно потъва в нощна синева.

Фигурата, люлееща се в един от пашкулите, е безтегловна; на вятъра не му е трудно да я побутва. Макар че второто кресло е пусто, двете имат еднаква амплитуда. Тази девойка е красива, мечтателна. Тя чете, сгънала крака под себе си, уютно загърнала се с някаква история, върху устните ѝ има неясна усмивка, сякаш отражение върху трепкаща водна повърхност.

Аз я познавам.

Русите коси стигат до раменете, бретонът е скосен, китките са толкова тънки, че никакви белезници не могат да ги заключат. Анели.

Сега — свежа, цяла — тя е възхитителна. И е моя. Моя е по право.

Преди да се приближа към нея, обикалям къщата. До стълбите към входната врата е облеганото малко колело с хромирано кормило и лъскав звънец. Вратата не е заключена. Изкачвам се по стълбите, влизам.

Под от тъмни керамогранитни плочки, медитативни абстракции на боядисаните в шоколадово стени, мебелите са прости и изящни, всеки предмет сякаш е начертан в една и съща линия.

Отвън къщата е съставена от прави ъгли, но вътре ги няма изобщо. Ниската кушетка — заоблена, покрита с тъмножълт филц —

те зове да паднеш отгоре ѝ. Кръглата обедна маса е от огледално черно стъкло, около нея има три дървени стола с кожени седалки. Зелен чай в прозрачно канче, наподобяващо малка кана; във врялата вода се стелят изсушени екзотични цветчета.

Нещо дразни погледа ми. Спирам се, обръщам се...

На стената виси разпятие. Кръстът не е голям, с размера на длан, от някакъв тъмен материал; далеч е от съвършенството — крив, той и прикованата към него фигура не са гладки, а сякаш се състоят от хиляди дребни повърхности. Като че ли не са я събирали молекула по молекула от композит, а са я изсекли като в древността с нож от къс... дърво? На челото на фигурката има венец, наподобяващ парче бодлива тел — позлатен е. Пошла статуетка.

Но кой знае защо не мога да откъсна поглед от нея; гледам омагьосано, докато нещо не се блъска в краката ми...

Роботът играчка върви по някаква своя собствена траектория, припявайки глупава песен. Върху машинното му лице е залепена лепенка, върху която е нарисувана весела муцунка. Роботът се блъска в полусглобен модел на междугалактически „Албатрос“, засяда в разхвърляните детайли.

Кой го е включил и не е завършил сглобяването на звездолета?

В ъгъла има издигаща се към втория етаж стълба — стъпалата платформи се крепят за стената само с една напречна греда, отстрани изглежда, че висят в пустотата. Отгоре долита дрънкане, „пиу-пиу“ от изстрели наужким, смях — висок, детски.

Поглеждам нагоре, вслушвам се в смеха. Искане ми се да се кача по стълбите, да се срещна с онзи, който играе там сега... Но знам, че не бива.

Прекосявам хола и спирам до прозореца.

Допирам чело до стъклото, вглеждайки се в женския силует, движен като махало от вятъра.

Усмиввам се.

Усмивката ми отразява като в черно огледало нейната усмивка.

Тя не ме вижда — твърде е увлечена от чуждата измислена история. Завъртулките на буквите пълзят от горе надолу по екрана на четеца ѝ като сипец се през отвора на пясъчен часовник пясък. Появяват се отникъде и пропадат в нищото, а тя се носи през тези плаващи пясъци и нищо друго не я интересува.

Анели не ме вижда — и не вижда никого. Никого от онези, които сега я гледат от укритието си.

Побутвам вратата, водеща към верандата.

Вятърът я хлопва гръмко зад гърба ми и едва сега тя ме забелязва. Спуска краката си на земята.

— Анели? — повиквам я.

Тя се изправя.

— Кой сте вие? — Гласът ѝ трепери. — Познаваме ли се?

— Виждали сме се веднъж. — Приближавам се към нея, без да бързам. — И оттогава не мога да ви забравя.

— А аз не ви помня. — Тя слиза от креслото като дете от люлка.

— Може би защото тогава бях с маска? — казвам аз.

— Вие и сега сте с маска. — Анели отстъпва крачка назад; но зад гърба ѝ има ограда, която не може да прескочи. — И какво правите тук? Защо дойдохте? — пита тя.

— Липсвахте ми.

Тя носи удобна мила рокля — домашна, семпла — до коленете и лактите. Роклята не показва нищо, но не е и необходимо. Коленете са такива, че са достатъчни да се откажеш заради тях от всичко друго на света. Шията е тънка, някаква детска... Артерията е изпъкнала като клонка.

— Страх ме е от вас.

— Напразно — усмихвам се аз.

— Къде е Натаниел?

— Кой?

— Натаниел. Синът ми.

— Вашият син?

В зениците ѝ трепка тревога. Нима тя не разбира нищо?

Анели гледа през лицето ми към къщата. Аз също се обръщам. Стъмва се, но светлината в прозорците на втория етаж все не се запалва. Вече не се чува „пиу-пиу“, звънкият смях е секнал. Вторият етаж е пуст.

— Него го няма.

— Какво? Какво се е случило?! — Тя се спира.

— Той... — Печеля време, не знам как да ѝ го обясня.

— Говорете! — Стиска юмруци. — Настоявам, ясно ли е? Какво се е случило с него?!

- Той не се роди.
— Вие... Що за глупости! Кой сте вие?!
Повдигам ръце: тихо, тихо.
— Вие претърпяхте спонтанен аборт. На третия месец.
— Спонтанен аборт? Как е възможно? Какви ги говорите?!
— Стана нещастен случай. Не помните ли?
— Какво трябва да помня?! Млъкни! Натаниел! Къде си?!
— Успокой се, Анели!
— А кой си ти?! Натаниел!
— Шшш...
— Остави ме! Пусни ме!

Но колкото по-ядосана, по-отчаяна е тя, толкова повече ме дразни това. Хващам я за косата, притискам уста към устните ѝ — тя ухапва езика ми, устата ми се изпълва с горещина и солен вкус, но това само ме амбицира още повече.

Влача я по тревата към верандата, към изоставената къща.

Десетки очи ни наблюдават през процепите на маските, невидими в спускащата се тъмнина. Следят неотстъпно и чакат настоятелно. Погледите им ме подканват. Аз правя това, което искат да направят всички те.

Повличам я нагоре по стълбите към верандата като към жертвен олтар. Просвам я по гръб върху дъските. Не ѝ давам да изпълзи, стоварвам се върху нея. Разпервам ръцете ѝ встрани, едва се сдържам, търся ципа на полата ѝ, не издържам и я разкъсвам. Платът е податлив. Не съм на себе си. Притискам я. Хълмчета на мускули под матовата кожа, завъртяният пъп, някакви безпомощни гърди.

Тя се съпротивява мълчаливо, яростно.

— Почакай... — шепна ѝ аз. — Хайде? Та аз те обичам...

Пликчетата ѝ са памучни, летни. Искам да бръкна с ръка там, но веднага щом освобождавам за секунда китката ѝ — тя се побира в гривната от палеца и показалеца ми — Анели забива нокти в бузата ми, извърта се, опитва се да ме отблъсне, да се изплъзне...

Бузата ме засърбява. Докосвам се: четина, пламналите за миг прорези от ноктите ѝ... Нямам маска на себе си. Къде се е дянала маската ми? Сложих ли я изобщо?

Тези, които ни гледат от тъмнината, сега със сигурност се смеят на моята несръчност.

— Така няма да се разберем! — рева аз. — Чуваш ли? Така няма да се разберем!

Трябва да я спра някак... Да я обездвижа... Как?!

И в този момент си спомням, че в раницата ми има няколко идеални пирона и чук. Ето го и решението.

— Престани да се дърпаш! Престани! Достатъчно! Иначе ще ми се наложи...

Тя не възнамерява да ме слуша, продължава да се извърта, пълзи, мърмори нещо жално гневно. Разсипвам пироните върху верандата и стискам един с устни, както правят дърводелците.

Уцелвам момента, допирам гранитното острие към тясната ѝ длан и го забивам със замах, като същевременно се опитвам да проникна в нея...

— Хубаво ли ти е? Хубаво ли ти е, кучко? Ааа?!

— Ааа!!!

Тя най-накрая закрепва — оглушително гръмко. Това не е писък, а гърлен вопъл — нисък, пресипнал, мъжки.

Събуждам се от този страховит сатанински рев. Своя собствен.

— Светлина! Светлина!

Таванът светва. Сядам в леглото си.

Панталонът ми е издут. Сърцето ми препуска. Възглавницата е обърната настрани. В устата ми е солено. Вдигам дланта си — червена е. Стените на куба започват да се събират, заплашват да ме стрият на прах, не ми позволяват да дишам.

На масичката има начената опаковка сънотворно. Много добре си спомням как я купих! Тогава как така...

— Мамка ви! Гадове!

Само заради това ги гълтам тези шибани хапчета, за да не виждам нищо поне когато спя. Ако обичах да сънувам — щях да икономисвам солидно. Плащам си за гаранцията, че когато затворя очи, ще настане тъмнина! И ето че тези твари са решили да орежат дозата ми орфинорм. Защо? За да спестят грошче?

Едва сдържайки яростта си, се заемам да сравнявам химическия състав на старата опаковка с етикета на новата... Всичко съвпада. Дозировката на орфинорм е същата като преди.

Те нямат нищо общо, примирявам се аз най-накрая. Работата е в мен. Вече не ми стига моята доза. Привикнал съм към нея. От

следващия ден ще пия две хапчета вместо едно. Или три. Ако трябва — цяла опаковка.

Но защо да отлагам за утре това, което мога да свърша днес?

Гълтам два топчета.

Последното, за което успявам да помисля, е, че това, което казах на Анели, преди да я прикова с пироните към верандата, е първото в живота ми признание в любов.

Когато будилникът пропищява, го захлупвам с възглавницата.

Онези, които се готвят да бъдат екзекутирани с първите лъчи на слънцето, сигурно също се събуждат с неохота. Наистина, в Европа екзекуцията е отменена като частен случай на смърт, но така или иначе днешният ден не ми обещава нищо добро. Замислям се сериозно дали да не глътна на сухо още две сънни хапчета и да не пропиляя още някое друго денонощие — докато не потрябвам крайно на родината и не изпратят някого за мен.

Но в този момент кой знае защо започвам да се тревожа и сънят отлита, оставяйки ме сам в тясното легло — изпотен и ядосан на себе си. Да не се подчиниш на заповед — това все пак е крайно неудобно. Вчера аз, идиотът, се бях самозабравил, подлъган от идиотския си праведен гняв, окрилен от идиотското си великодушие и напопан с адреналин. Днес имам махмурлук от всички тези злоупотреби.

Направо виждам как златната порта към света на избраните се затваря с трясък право пред носа ми. Над главата ми се сгъстват буреносни облаци, закривайки завинаги от мен вълшебните летящи острови; измъкнат от Шрайер от забвението, ще бъда захвърлен обратно там...

И в този моменти си спомням какво съм направил с Петстотин и трети...

Не. Такова нещо няма да ми го простят. Да вдигнеш ръка срещу брат...

Нищо че европейските съдилища са твърде хуманни. Безсмъртните си имат своя инквизиция, свои трибунали. Медите тръбят за нашата безнаказаност, но всичко това са глупости. Техните наказания в сравнение с нашите са като бащин ремък в сравнение с

инквизиторска диба. Просто ние си имаме ваксина срещу човешките наказания, но никой няма имунитет срещу нашия Кодекс.

И все пак... Все пак се радвам, че не ми се наложи да убивам нея.

Анели.

Комуникаторът пиука — повикване. Ето ги и тях.

Върху цялата ми стена се разгръща изображение — непознато ми конте в преливащ се костюм. Контето ме гледа строго, но мен не ме е страх. Този не е от нашите — нашите не се обличат като педали — а аз не се боя от никого друго.

— Аз съм помощник на сенатор Шрайер — казва преливащият се. Колко ли такива помощници има той? Кимам с очакване.

— Господин Шрайер би искал да ви покани на вечеря днес. Ще можете ли да дойдете?

— Аз не принадлежа на себе си — отговарям.

— Значи ще дойдете — съгласява се той. — Кулата „Цепелин“, ресторант „Дас Алте Фахверкхаус“.

Такова име не може да се запомни лесно, затова, след като той прекъсва връзката, ми се налага да прегледам на терминала имената на всички ресторанти в „Цепелин“. Нищо, така дори е по-добре. Ангажира ми вниманието.

Докато провеждам издирванията си, през целия екран преминава надписът: „Шок! Мощността на бомбата, която полицията обезвреди в Градините на Ешер, е достатъчна за унищожаването на цялата кула «Октаедър»“. Здравсти, Рокамора.

Прехвърлям страниците на ресторантите и размишлявам защо ли ме вика Шрайер. И защо този път е избрал ресторант — публично място. И няма ли да ме арестува трибуналет, преди да успея да довърша вечерята си.

Прекарвам времето до вечерта в спортния комплекс.

Бягане, бокс, каквото и да е, стига да държи главата ми празна. Около мен има цяла армия хора, на които също им се иска да си избият от главата всички мисли и да ги заменят с гореща свежа кръв. Двайсет хиляди пътеки за бягане, три хектара силови тренажори, хиляда тенискортове, петдесет футболни стадиона, милиони тренирани тела. И такива места има сигурно във всяка трета кула.

Ваксината ни е направила вечно млади, но младостта още не означава сила и красота; силата се дава на онзи, който я изразходва, красотата е безкрайна война със собствената уродливост, в която всяко примирие е равносилно на поражение.

Да бъдеш затлъстял, да бъдеш хилав, да закраставееш и да се покриеш с пришки, да се изгърбиш или да изкривиш походката си — това е позорно и отвратително. Отношението към онези, които занемаряват себе си, е като към прокажени. По-отвратителна и срамна е само старостта.

Човекът се е изваял прекрасен външно и съвършен физически. Трябва да сме достойни за вечността. Разправят, че някога красотата е била отклонение и е привличала всеобщото внимание; какво пък, сега тя е норма. Със сигурност светът не е станал по-лош заради това.

Спортните комплекси не са само развлечения.

Те ни помагат да си останем хора.

Заемам своето място — номер пет хиляди и триста — на пътеките за бягане. Тренажорите, макар и да са един до друг, са обърнати с лице към стената и всичките са снабдени с проекционни очила и звукоизолиращи наушници. Получава се удобно: всеки си е в свой свят, на никого не е тясно и макар че всички бягат към стената, всеки попада в света на своите блянове.

Аз също надявам очилата. Ще гледаме новините.

Репортажът отново е от Русия; там, изглежда, започват сериозни безредици. Камерата се прицелва към един мъртвец. Страхотно, на някого нещата му вървят още по-лошо, отколкото на мен. Отначало искам да превключа на нещо по-весело, но смъртта е пленяваща. Оставам на новините. Трябва да разбере какви се вършат там, при тях.

Репортажът е в стил „през собствен поглед“, както е модерно сега. Все едно зрителят е участник в събитията. Всичко е заснето така, сякаш аз дявол знае защо съм се озовал в тези опасни земи, а брадатият кореспондент е мой гид, който безцеремонно ме въвежда в течение на събитията. Ние с него седим на маса, скована от груби дъски, в малка стаичка, чиито стени са от някакъв странен материал — кафеникави, неравни. В очукан железен съд наред масата дими отровен буламач и брадясали варвари кусат с лъжици направо оттам в строг йерархически ред. Те ме поглеждат лошо, но не се намесват в разговора на репортера.

„Сигурно си спомняш, че в Русия никога не са ваксинирали населението против смърт? Даже е странно, като се има предвид, че ваксината са я изобрели именно тук. Сега рядко си спомнят за това. Руснаците са я продали на Европа и Панамерика, но кой знае защо не са я внедрили у дома. Обявили, че народът не е готов за това, че не се знае какви са последствията и страничните ефекти, все пак това е генно инженерство и първо трябва да се изпробва върху доброволци. За доброволци също не взимали когото и да е. Държали в тайна върху кого точно са я изпробвали. Опити върху хора са сложна история. Етика... Публиката отначало се интересувала, после охладняла. Говорело се, че експериментът нещо не се е получил, и че е още рано да се прилага ваксината върху населението...“

И изведнъж — офицерски ремък, прекаран през разкъсана уста. Прехапани до кръв устни. Изцъклени очи. Погледът на антилопата — ужас и покорност. Извити зад гърба ръце. Блед задник, яркочервени ивици от хапещите го пръсти. Черна фигура, която сякаш се е сраснала с бялата тънка плът, разкъсва я с тласъци, храни се от болката ѝ, повдига извитите назад ръце все по-високо и по-високо. Суетливи, трескави, животински движения. Треперене. Хриптене. Вик.

Увеличавам звука, за да заглуша вика ѝ — точно както и вчера го беше увеличил онзи, който я насилваше. Гласът от екрана обсебва мислите ми.

„... По онова време Русия вече е била затворена страна, така нареченото национално излизане офлайн е било осъществено, а по отношение на новините от запад е работел така нареченият морален филтър. Никой в Русия не научавал нещата, сметнати от властите за «аморални». Например това, че в Европа вече ваксинират всички... А също и това, че ваксинирането срещу старост дава изумителни резултати. Най-накрая медиите съобщили, че руският експеримент с доброволци е приключил с трагедия.“

Навън нещо трясва, масата подскача и от ниските прикрития се сипе прах право в съда с варивото. Варварите скачат от местата си, хващат се за матовите назъбени саби, един отваря люк в тавана — вътре нахлува светлина. Репортерът присвива очи, чеше занемарената си брада, вади от буренака нещо живо, стъпква го с крак. Той самият изглежда като един от тези диваци. Има го ефекта на присъствие. На човек му се иска да вярва в това.

Онзи, който е надникнал навън, маха с ръка и се връща на масата. Братият се обръща към мен и продължава:

„Страната изнасяла ваксината в огромни количества, но руснаците продължавали да остаряват и да умират. Почти всичките. След около двацет години някои започнали да забелязват, че хората от политическия и финансов елит на Русия — тесен кръг, няколко хиляди души — не само че не умират, но и не проявяват никакви признаци за нормални възрастови промени... Президентът, правителството, така наречените олигарси, високите чиновници в армията и в спецслужбите... Очевидци твърдели, че с тези хора става точно обратното — подмладяват се. Сред народа плъзнали слухове, че жертвите на експеримента с ваксинирането, чиито имена били засекретени, се оказали съвсем не жертви. Че уж руската власт направила опитите за подмладяване върху себе си. Държавните медии незабавно опровергали тези клюки, на народа бил показан остарелият президент — но само на екрана. Той не се появил повече на живо пред публиката, както и никой от близкото му обкръжение. Изобщо преките контакти с населението били сведени до минимум. Управляващите престанали да напускат Кремъл — крепостта в центъра на Москва. Макар че формално глава на държавата бил президентът, във всички негови обръщения към гражданите на Русия започнала да се използва колективната форма «ние», без да се уточнява кой именно влиза в числото на вземащите решения. Народът нарекъл тази групировка Големия змей. И този Голям змей управлява страната вече няколко столетия.“

Един от варварите, чул позната дума, пъха под носа ми парче от знаме: символично изображение на дракон, захапал опашката си. Явно пленен в битка вражески флаг. Братятко плюе върху дракона, захвърля го на пода и започва да го тъпче, бълвайки на чепатия си език ужасни проклетия, съдържащи множество „р“, „ш“ и „ч“. Репортерът поглежда със съчувствие дивака, оставя го да се доизкаже, после отново се обръща към обектива.

„Сега средната продължителност на живота в Русия е трийсет и две години. Но тези хора са убедени, че страната все още се управлява от същите лидери, както й преди четиристотин години“ — заключава той.

Любопитно.

Не, наистина любопитно. Струва ми се, че започвам да се увличам по руските хроники като по сериал. Утре, ако пак попадна в спортния комплекс, отново ще си пусна тези гадости.

До самия край на заниманията си повече не мисля за Анели и най-важното — не мисля за това защо съм мислел за нея.

Кулата „Цепелин“ прилича повече на забила нос в земята древна авиобомба миг преди да се взриви. Тя не е твърде висока, не повече от километър е, но е монохромна, аскетична, чугунено сурова и е сериозна с непробиваема немска сериозност — изглежда като център на тежестта ако не на целия свят, то със сигурност поне на околността. Разправят, че някъде отдолу се разпростира старият Берлин, който кулата „Цепелин“ всеки момент ще съкруши, а в един от огромните декоративни стабилизатори наистина се намира ресторантът Das Alte Fachwerkhaus.

Асансьорът тук е свръхсъвременен, просторен. Стената му е една-единствена — кабината е кръгла, и тази стена, разбира се, е проекционна. Докато летя нагоре с ускорение 2G, асансьорът се опитва да ме убеди, че се намирам в бяла гипсова беседка наред летния парк. Много мило, благодаря.

При самия вход ме посреща хостеса с рокля за ролеви игри на баварска тематика. Деколтето ѝ наподобява поднос, на който е изложено самото немско гостоприемство, и е призвано да очарова.

Но пред очите ми е висящият от ръцете на Безсмъртните човек без едно ухо. Тънката нишка слюнка от отворената уста... Е, майната му, решавам най-накрая. Дори и сега да ме разпънат заради това, струваше си.

След като намира името ми в списъка с резервации (О, ние тук си имаме списък с чакащи за половин година напред!), деколтето отплува, подмамвайки ме подир себе си през стъклен тунел, където стените и таванът са направени от облачен памук, към покрита с купол старинна къщичка в традиционен немски стил: бели стени, кръстосани байцвани дървени греди под покрит с керемиди покрив. Ако тази къщичка не стоеше на ръба на километрова пропаст, в нея нямаше да има нищо особено.

Във вътрешността на факверкхауса — неудържимо веселие. Някой пее, дерейки си гърлото, като почуква по тежката дъбова маса с еднолитрова халба, друг е съборил другаря си по бутилка зад барплота

и го налага. Лавирайки между дългите маси и столовете, сервитьорът в допотопен костюм — двайсети век на пръв поглед — носи печено прасе, някакъв охранен господин пълзи след него на четири крака. Прасето — ако, разбира се, не е имитация, отпечатана с обемен принтер — сигурно струва колкото месечния ми наем. По-спокойно ми е да си мисля, че е имитация.

Защо съм тук? За да помоля господин Шрайер за прошка, докато той осмуква свински ушички? Или да изиграя дресирана танцуваща мечка, за да развлека скучаещата му компания?

Общо взето, съм готов на всичко.

Водят ме през тази неразбория до частните стаи. Вратата примлясква зад гърба ми и се оказвам право пред него.

Полумрак. Уютен кабинет, малка маса. Кожени кресла, истински свеци. Портрети на някакви надменни пудели в сюртуци, широки златни рамки. Навярно единият от тях, с месестите устни, е Бах. Накратко казано — класика.

Трите стени са с тапети с класически картини, а четвъртата е прозрачна и през нея се вижда общата зала. Ерих Шрайер я гледа така, сякаш наблюдава бал на привидения или историческо видео, чиито герои отдавна не са между живите. Срещу него седи Елен. И двамата мълчат. В стаята няма никого друго.

Аз съм объркан.

— А, Ян. — Той идва на себе си.

Предпазливо сядам отстрани. Елен ми се усмихва като на стар познат. Чудя се дали да започна да се оправдавам пръв или да изчакам той да ми предяви обвинения.

— Тук месото е хубаво — казва ми Шрайер. — И бирата, разбира се.

— Тайната вечеря? — не се сдържам аз.

— Странно е, че оперираш толкова свободно с християнските клишета. — Той разтяга устни. — За човек на твоята възраст. Стремиш се към Бога?

Поклащам глава и се усмихвам. Дори и да се стремях към стареца, щеше да е само за да го халосам, както трябва. Но Бог е холограма, не можеш да го удариш.

— Някога в стария Берлин имаше подобен ресторант. — Шрайер поглежда през стената. — До Хакеше Маркт. Наричаше се „Цум Вол“.

„Наздраве“. Там винаги празнувахме рождения ден на баща ми. Той непременно поръчваше риндербратен, говежди котлет, и картофена салата. Винаги едно и също. Обикновен човек. Истински... А бирата им беше собствено производство. Дявол знае кога е било това... Средата на двайсет и първи век.

Винаги съм мислел, че владее мимиката си; ако се наложи, мога да се скрия зад усмивка. Но Шрайер ме разобличава незабавно.

— Е, да — усмихва се той. — Излиза, че вече съм доста над триста. Аз, така да се каже, съм един от първопроходците.

Той докосва лицето си — лицето на трийсетгодишен, пращящ от здраве мъж. Никаква измама — тази матрьошка, която е отвън, наистина е на трийсет.

— Но никога няма да ми дадеш толкова, нали?

Изшумолява сервитьорът. Шрайер поръчва риндербратен и картофена салата. Аз копирам поръчката му. Елен пожелава чаша червено вино и някакъв десерт.

— Навремето баща ми ръководеше една от напредничавите лаборатории. Занимаваше се именно с продължаване на живота и преодоляване на смъртта. Зарази и мен със своята страст... Но аз никога не съм притежавал необходимата за науката упоритост. Бизнесът, политиката — те са ми се удавали винаги. А на баща ми не му стигаха средства за изследванията... Мнозина смятаха идеите му за налудничави. А аз влагах в лабораторията му всичко, с което разполагах.

Донесят ни огромни халби бира с шапчици от пяна, връчват на Елен виното ѝ. Шрайер не докосва нищо.

— Той се кълнеше, че е само на крачка от откритието, и отначало му вярваха. Снимаха го, пишеха за него, беше знаменитост. Но годините си минаваха, а той все не достигаше до истината. Отначало се заеха да се надсмиват над него, а после започнаха да го забравят. Но такива фанатици като него работят не за слава и не за пари. Когато навърши осемдесет, той продължаваше да нагъва месо в „Цум Вол“ и да уверява майка ми, че са останали само две-три години до решителния пробив.

Елен отпива една глътка, без да ни чака, Шрайер не ѝ обръща никакво внимание. Пяната в халбата му вече е спаднала.

— Майка ми почина след една година. И тогава престанах да го финансирам.

Въртя се върху стола си. Не че не съм свикнал хората да ми се изповядват — когато държиш инжектора в ръце, мнозина бързат да изложат на показ душата си. Но когато ти се разгохва демиург, чувстваш някаква неловкост.

— Той прие решението ми много достойно. Без да хленчи, без да ме проклина, дори не спря да разговаря с мен. Просто ми благодари за всичките години, през които съм го подкрепял, затвори лабораторията и уволни хората. Премести най-необходимото в опустелия си апартамент и продължи да работи там. Това се превърна в негов личен кръстоносен поход. Опитваше се да изпревари смъртта си. Ръцете не го слушаха, главата му съобразяваше все по-зле, през последните години не ставаше от инвалидното си кресло. Няколко пъти избухвах пред него, крещях му, че е провалил живота и на себе си, и на майка ми. Паметта ми ме уверява, че съм запазил благородството си и никога не съм го упреквам за парите, но в края на краищата съм на над триста години, а паметта винаги се старее да приспи съвестта.

Донсят котлета и картофената салата. Той не се докосва до яденето. Риндербратенът дими, изстивайки. Шрайер гледа към залата и наистина вижда там призраци. Барабани с пръсти по масата.

— Имах уважителна причина — нашата компания купуваше отдавнашен конкурент, всеки грош беше от значение. Аз и тогава се питах: е, а ако все пак му повярваш? Ако продължиш да плащаш всички сметки на лабораторията му? Току-виж успял да направи този последен пробив... и... И не умре? Да обезсмърти себе си — и заедно с това всички нас? Но аз вече не вярвах в него. Искаше ми се да вярвам и не можех да се заставя.

Шрайер въздъхва. От залата долита смях — сякаш лаят ротвайлери.

— Той почина, когато беше на осемдесет и шест. В деня на смъртта си ми се обади и се кълнеше, че е на крачка от откритието. Руснаците получиха Нобелова награда за опитите си след две години. Тяхното решение нямаше нищо общо с идеите на баща ми. По-късно аз изпратих труда му на експертиза. Казаха ми, че е вървял към задънена улица. Така че излиза, че съм бил прав, когато му отказах парите. Баща ми така или иначе не би успял. Нямаше да може.

Той се усмихва, отърсвайки се от вцепенението. Вдига халбата — пяната вече съвсем е спаднала.

— Днес е рожденият му ден. Нали нямаш нищо против да прием за него?

Свивам рамене, чукваме се. Отпивам глътка. Киселоч.

— Вкусът е почти същият... — затваря очи Шрайер. — Не съвсем и все пак...

Елен моли надзърналия сервитьор за втора чаша. Шрайер отпива малки глътки от бирата си — продължително, без да спира, като постепенно пресушава огромната си халба със странно изражение на лицето — сякаш напитката не му носи ни най-малко удоволствие, сякаш трябва да я допие до края, каквото и да стане. Последната четвърт му се удава с явни трудности, но той не оставя халбата, докато не я пресуши. После, пребледнял, седи мълчаливо още известно време, гледайки остатъците от пяна по дъното. Не ме напуска усещането, че присъствам на някакъв странен ритуал.

— Този вкус е най-близкият от всичко, което съм пробвал някога. Онова ресторантче, „Цум Вол“, си замина преди двеста години заедно с пивоварната. Там, където се намираше то, сега е една от опорите на кулата „Прогрес“. А всичко това... — Той оглежда дъбовата маса, докосва свещите. — Всичко това е менте. Знаеш ли как става? Сънуваш себе си като малък. Поддаваш се на съня и тръгваш на път. Възрастният човек се връща в дома, където е прекарал детството си, а там отдавна живеят чужди хора. Устроили са всичко по свой си начин, пребоядисали са стените и живеят там своя си живот. И се е получило, че не е трябвало да се връщаш в този дом. Разбираш ли?

— Не. — Усмихвам се, с усилие преглъщайки буцата, застинала на гърлото ми. За да я прокарам, си отрязвам къс месо. То вече е изстинало. Според мен жилаво и суховато. Онова говеждо, което понякога ям, се разтапя в устата ми. А този котлет се налага да го дъвча, сякаш наистина по-рано е бил мускули на животно. По дяволите, нима е истински?

— Ах... Ами да. Извинявай. И... Тук е същата работа. Уж прилича, но... — Той се заема да реже студения риндербратен с ножа; железото скърца върху мрамора. Поднася посърналото месо към устата си, дъвче. — Но не. И въпреки това тук ми харесва. Трудно му е да си представи човек по-абсурдно място за стар фахверкхаус от покрива на

километрова кула, а? Това е, от една страна. А от друга... От друга, сякаш... Сякаш целият този глупав ресторант е на небесата. Сякаш съм дошъл на гости на баща си. За празника.

Той сам се усмихва на своята глупост, отпива от бирата.

— Аз... Аз не съм много наясно защо... Защо вие ме... — процеждам, гледайки в чинията. — Днес.

— Защо съм повикал чужд човек на рождения ден на баща ми? — кима Шрайер, докато с машинални движения нарязва котлета.

— Да.

Той оставя приборите. Елен ме поглежда внимателно. Върху стъклото на изпразнената чаша вино стои червеният печат на устните ѝ.

— Идвам тук всяка година, откакто намерих това място. Всяка година едно и също: риндербратен, картофена салата, бира. Нали, Елен? Това е денят, в който си напомням, че съм изгубил вяра в баща си. Напомням си, че съм го нарекъл побъркал се чудак и че съм започнал да смятам вечната младост за фантастика. Вече повече от триста години, откакто той почина, а аз продължавам да го отбелязвам. Той беше от последното поколение, на което му се наложи да остарее и да умре, нима не е глупаво? Ако се беше появил на бял свят двайсет години по-късно, можеше да седи сега тук, с нас.

— Сигурен съм, че...

— Позволи ми да приключа. Няма значение, че е сбъркал в подробностите, че работата, на която е отдал целия си кратък живот, не струва пукнат грош. Важното е, че той вярваше в нея. Въпреки всичко. Всичко се оказа възможно. Той виждаше бъдещето. Той знаеше, че хората ще станат Безсмъртни. А аз...

— Едва ли трябва да укорявате себе си за това, та нали...

— Елен... Не би ли могла да ни оставиш за минута? Трябва да кажа нещо на Ян.

Тя става — златната рокля сияе, косите ѝ се разсипват по голите рамене, зелените ѝ очи са потъмнели от виното — и затваря вратата след себе си. Шрайер не ме поглежда. Той мълчи, аз търпеливо чакам, изреждайки наум най-невероятните версии за това защо е решил да се сближи с мен.

— Ти си слабак — изскърцва Шрайер.

— Какво? — Бирата попада в кривото ми гърло.

— Безполезен слабак. Съжалявам, че ти се доверих.

— Вие за задачата ли? Разбирам, че...

— Този човек иска да ни отнеме безсмъртието. С каквито и думи да се прикрива, той лъже в свое оправдание. Иска нашата смърт. Иска да ни отнеме най-великото постижение на науката... Или да потопи света в хаос. Той те е баламосал. Наклеветил ни е.

— Аз се опитах да го...

— Видях записа от камерите. Ти просто го пусна. И остави свидетел.

— Нямах основания... Тя претърпя спонтанен аборт...

— Нямам си никаква представа колко време ще търсим сега Рокамора. Ти ни върна десет години назад.

— Той не може да е отишъл далеч...

— Обаче го няма никъде! Този дявол дори не се опита да види приятелката си, макар че тя продължава да седи в апартамента им.

— На мен ми се стори просто лигльо.

— Той не е боец! Той е идеолог. Той е именно дявол, съблазнител, разбираш ли това? Той просто е пречупил волята ти, превърнал те е в своя кукла!

— Звеното излезе от контрол. Изнасилваха приятелката му! — казвам аз, сега разбирайки, че това не е никакво оправдание.

— От мен искат да те накажа.

— Искат? Кой?

— Но аз искам да ти дам още един шанс. Ти трябва да доведеш делото докрай.

— Да намеря Рокамора?

— С него сега се занимават професионалисти. А ти поне... изчисти след себе си. Избави се от момичето. И по-живо, докато не е дошло на себе си и не е заговорило с журналистите.

— Аз?

— Иначе няма да мога да обясня на нашите защо още не си изправен пред трибунала.

— Но...

— А някои ще предлагат и още по-твърди мерки.

— Разбирам. И...

— Може би направих грешка, като доверих това на теб. Но моята задача сега е да направя хубава физиономия и да уверя всички, че това

е било просто засечка.

— То си беше просто засечка!

— Ами чудесно. Не се притеснявай за сметката. Аз ще платя.

Разговорът е приключен. Мъртъвците с перуките ме гледат с погнуса. За Шрайер аз вече съм изчезнал, стаята е опустяла. Той замислено изучава чинията си — от риндербратена са останали само няколко жили. Явно това все пак е било истинска крава, казвам си аз слисано. В обикновеното говеждо няма жили. Защо да се произвежда нещо, което после ще бъде изхвърлено?

— И как да я убия? — питам аз.

Той ме поглежда така, сякаш съм влязъл неканен в щастливия му сън за детството.

— А аз откъде да знам?

Оставям недопитата си бира и излизам.

Слънцето вече е залязло зад далечните кули, осветило е контурите им в алено неоново и се е изключило; възвишението, върху което е разположен старият фахверкхаус, прилича на палубата на самолетносач, който Великият потоп е захвърлил на върха на планината Арарат. Бялата двуетажна къща, препасана с портупей от кафяви сгради, стои на самия ръб на пропастта. Прозорците — театър на сенките — светят в жълто. На фона ѝ в предзалезния сиво-синкав смог като гъсти сенки прозират необхватните стълбове на мирозданието, могъщи кули на някогашни могъщи немски компании, отдавна забравили своята националност в гастроентерологичните перипетии на корпоративната история.

— Ян? — повикват ме.

Елен стои до входа на стъкления тунел, водещ към асансьорите. В ръката ѝ има тънка черна цигара с мундщук. Димът, който се вдига от нея, също е черен. Миризмата е странна, не цигарена, а сладка.

Ама че неловък момент. Но не мога да я отмина — Елен е преградила единствения път за отстъпление.

— Тръгвате ли си вече?

— Работа.

— Надявам се, че риндербратенът ви е харесал. — Тя си дръпва от цигарата; черният дим струи от ноздрите ѝ. — На мен това никак не ми се удава.

— Приличате на огнедишащ дракон — казвам, мислейки си за свои си неща.

— Не се бойте — отговаря тя, като ме набожда със златна вилица, за да ме измъкне от хралупата ми, сякаш съм градински охлюв.

— Нека благородните рицари в сияещи доспехи се боят от вас. Защо пък аз? — Аз реагирам и тя веднага забива по-надълбоко вилицата, за да не ми позволи да се изплъзна.

— Вие не сте ли от моята приказка?

— Аз изобщо не съм от приказка.

— А, да... Вие работите в някаква антиутопия, нали? — Елен кара устните си да омекнат, усмивката ѝ изпуска дим. — Бих искала да ви видя още веднъж. — Черният облак обхваща голите ѝ рамене като кожено палто. — Случва ли ви се да пиете кафе?

— Сигурен съм, че на съпруга ви идеята ще му хареса.

— Може и да му хареса. Ще го попитам.

Елен протяга ръката си към мен и докосва с комуникатора си — златна дантела с червени камъни — гумената ми гривна. Тънък звън. Контакт.

— И какво... Мога да ви безпокоя? — Изведнъж ми става трудно да мисля за разговора с Шрайер.

— Нима винаги така ще искате разрешение?

Тя тръсва мундщука си и си тръгва, без да си вземе довиждане.

Угарката от цигарата ѝ още тлее и черният дух се опитва да избяга от нея, преди въгленчето живот във вътрешността ѝ да угасне завинаги.

ГЛАВА VIII

ПО ПЛАН

Увит в усмирителна риза от успокоителното, пристигам в „Хиперборея“ с влак, като се качвам на вагона в седемдесет и първи гейт точно навреме. Плащам десетократно за анонимен билет — не нося комуникатора със себе си.

Прекарал съм нощта в библиотеката, изучавайки плановете на тази кула, и изглежда, съм запомнил наизуст тази нейна част, която ми трябва. Изглежда.

Притичвам към нужния ми асансьор в последния момент, когато вратата вече се затваря — и се оказвам четвърти в кабината. Намествам огледалните си очила.

— Триста осемдесет и първи етаж — казвам на асансьора.

Всичко трябва да върви строго по плана. Ето какво разбрах: убийството е твърде сериозна работа, за да разчитам на способностите ми за импровизация. Само отстрани изглежда, че да извиеш врата на едно момиче, е фасулска работа. А тази част дори не е най-трудната от това, което ми предстои да направя.

Останалите трима в асансьора мълчат. Неприятни мутри — кожа на едва забележими петна, явно от импланти, лепкави очи, изпохапани устни. Свободни дрехи като при ексхибиционистите, ръце в джобовете. След няколко секунди един от тези типове — със сиво лице, нездрав вид, хлътнали очи — улавя погледа ми през огледалните очила.

— Да ти помогна? — произнася заплашително той, гълтайки гласните. Странен акцент.

— Ще се оправя сам някак — усмихвам му се аз. — Благодаря.

Спокойно. Просто някаква шайка, вероятно рекетъори, доящи сладко млекце от въшките на дребния бизнес, с които „Хиперборея“ е пълна от горе до долу. Изобщо не е задължително сенаторът да ги е изпратил.

Не е задължително, но е напълно възможно.

Пускането на Рокамора не ми излезе безплатно. Аз му подарих свобода, а той на мен — параноя. Неравностойна замяна, но този подарък сега може да ми е от полза.

Шрайер каза, че този път трябва да направя всичко сам — за да изкупя малодушието си, за да се оправдая пред някой могъщ, жадуващ да ме накаже за провалената операция.

Какво пък, чух го. Но самият аз имам друга версия и тя също има право на съществуване.

Анели седи в своя апартамент, който целият е облепен с камери. Моето посещение няма да остане незабелязано. Длъжен съм да осъществя ликвидирането в пряк ефир. Това означава, че от момента, в който позвъня на вратата ѝ, аз окончателно ще поверя кожата си на Шрайер. Чрез едно натискане на бутон на своя пулт той ще убие момичето чрез моите ръце; кой знае какви още бутони има там?

Може би убийството на Анели — а и на Рокамора — ще бъде приписано на мен, както несъстоялият се атентат в „Октаедър“ беше приписан на Партията на живота. Защото нали Рокамора се оказа прав — нямаше взрив, намериха бомбата...

Ако се замисли човек, не е разумно да се хвърля сянка върху всички Безсмъртни, за които Шрайер така се грижи. Защо да се дава на обществото излишен повод да ни мрази? Но виж, ако това е някой конкретен Безсмъртен... Негодник, позволил си твърде много, престъпил Кодекса.

Бъди проклет, Волф Цвибел. Не биваше да те слушам. Но аз ти разреших да говориш и гласът ти все още звучи в главата ми.

Ако един от Безсмъртните, изтръгнал се от контрол, убие Рокамора или приятелката му, или и двамата — такова побесняло куче, разбира се, трябва да бъде застреляно намясто.

Например полицията реагира на сигнал от камера за наблюдение. Аз оказвам съпротива и... Това, откъдето и да го погледнеш, е хубаво: на публиката се представя кожата на убития звяр човекоядец, Безсмъртните получават урок по дисциплина, а техните покровители — възможността да кажат, че това е бил единичен възмутителен случай и че злоупотребите от страна на Фалангата винаги се наказват възможно най-строго.

Макар че защо именно полицията? Могат да изпратят за мен и тези тримата с присадената кожа. И изобщо — който и да е.

Още по-голям въпрос, Анели, е кого всъщност се канят да принесат в жертва днес в твоя апартамент.

Но извинявай, аз не мога да убия и теб.

Единственият път, когато кривнах от пътя, вече е прекалено много. Аз съм във Фалангата и Фалангата е в мен. Ако ми е заповядано да прикрия с голи гърди амбразура, трябва да го направя. Безсмъртните — това не е професия, а орден. Не е работа, а служба. Извън пределите ѝ няма нищо. Без моята служба животът ми е пустота. А дезертъорите ги очаква трибунал.

Така трябва да мисля. Така съм длъжен да мисля.

Но докато седя в библиотеката и занимавам лобния си дял с изучаването на чертежите на „Хиперборей“, малкият ми мозък вкарва в плана за действие разни собствени идеи. Малкият мозък в нашата служба е хипертрофирал при всички, а лобния дял някои са се научили изобщо да не го използват. Така е по-лесно и спокойно.

Трябва ми триста осемдесет и първи етаж, сектор J, западен коридор, апартаменти LD-12. И трябва да намеря тези апартаменти самостоятелно. Нямам в себе си комуникатор, както и никаква друга електроника, която би позволила да ме проследят. Очите ми са зад огромни огледални очила — дори и системата за разпознаване на лица да се справи с тях, пак няма да им бъде лесно да докажат, че това е моята физиономия.

„Триста осемдесет и първи етаж“ — съобщава асансьорът.

Излизам. И тримата излизат подир мен.

Какво съвпадение.

Бях прав — господин Шрайер не е свикнал да се доверява на хората.

От асансьора във всички посоки тръгват коридори и коридорчета, всеки от които е плътно надупчен с отвори за врати. Тук цари истински хаос, тесните проходи приличат на уличките на средновековни градове, живеещи трескав кошмарен живот.

Аз самият знам закъде съм, а тези тримата, след като излизат, се събират и се вторачват в някакви карти. Какво пък, разполагам с известно време. В тези коридори и самият дявол би се изгубил. Жалко, че този път не мога да се втурвам в офиси и да щурмувам чужди кабинети; жалко, че с мен не марширува звено на Безсмъртните. Ще се наложи да вървя по заобиколен път.

Нищо чудно, че Рокамора е свил тук гнездото си. Кулата е стара — толкова стара, че са я проектирали още когато болестта на Алцхаймер не е била победена, и изглежда, тя е нанесла последния си удар именно по архитектите на „Хиперборея“. Плетеницата от коридори и натрупани сандъци е хаотична, в рисунъка им няма нито шаблон, нито каквато и да било закономерност. Всеки етаж има свое планиране, названията на секторите сякаш са генерирани по случаен начин, между обитаемите равнища има неномерирани технически нива, а табелките с цифрите, прикрепени към вратите на апартаментите, са разиграни по лотарията.

Хаотично следват претъпкани апартаменти, кантори на някакви загадъчни организации и магазинчета с най-невъобразимите безсмислици, с които все още търгуват хората. Въздухът е омазнен от ароматизирани масла. Право в коридора под ярка реклама си е спретнал приемна мускулест чернокож остеопат, плъснатият му клиент стене, ставите му гръмко хрущят. Зад него — апартамент с хлопаща от течението врата, зад която сноват неприятни старци, мирише на отдавна немити човешки тела. Приют? Добре би било да се върна тук със звеното и да проверя всичко ли при тях е легално. Завой надясно и още веднъж надясно. По-нататък — десетки лавки с традиционна медицина, сергии, изписани с йероглифи; застанали пред отворените врати, шарлатаните с дръпнати очи лично приемат редящите се на опашка страдащи. На кръстовището — вляво.

Преди да завия, се оглеждам — нито една от трите мутри като че ли не се вижда в тълпата. Успял съм да се изплъзна? Или те не са тук заради мен?

Продължавам нататък.

Евтин бордей под табелата на модна агенция. Общежитие на гастарбайтери. Кръчма с живи хлебарки. Слизане с половин етаж... Малка врата без табела.

Като че ли е тук.

Аз съм в същото онова тъмно ниско коридорче, откъдето заедно със звеното влязохме в апартамента на Рокамора. Преминавам с отмерена крачка — за да не привличам внимание — покрай десетки затрупани с вехтории аварийни и резервни изходи на някакви безименни и несигурни светове. Бучат вентилатори. Шумолят плъхове.

Броя вратите. Намирам я — същата е. Манекен, велосипедна рамка, столове. Ето че сме вкъщи.

Позвънявам.

— Волф?

Боси крака бързат, шляпат по пода. Мълча, за да не я изплаша. Вратата се отваря.

— Здравейте. Аз съм от социалната служба.

Тя ме гледа объркано, не разбира какво съм ѝ казал. Цялата е омазана в протекъл черен туш — гримирала се е, за да забрави какво се е случило с нея, но после така или иначе си е спомнила — и носи смачкана мъжка риза на голо. Остри рамене, тънки крака, скръстени на гърдите ръце.

— Ще разрешите ли да вляза?

— Не съм викала социалната служба.

Не бива да се задържам дълго пред камерите. Промъквам се вътре, преди тя да успее да съобрази какво става. На пода в антрето има сгънато одеяло, до него — изпразнена бутилка с неизвестна гадост.

Проекторът работи: анимирани модели на холивудски актьори от двайсети век играят някаква историческа драма на фона на нарисувани декори. На актьорите също им е останало малко, за да доживеят до безсмъртието. Така че на тях вече им е все едно, но пък наследниците им сега заработват, като дават под наем цифровите чучела на своите предци.

— Не съм викала социалната служба! — мърмори упорито Анели.

— При нас постъпи сигнал. Длъжни сме да проверим. — Усмиввам се учтиво.

Бегло оглеждам помещението. Има ли тук камери? Вратата към спалнята е открената. Отивам там. Прозорецът е отворен, гледката е към вътрешен двор. На леглото — свити на руло чаршафи, подгизнали от кръв.

— Там има кръв. — Обръщам се към нея. — Ваша ли е?

Тя мълчи, присвива очи, опитва се да фокусира погледа си върху мен.

— Трябва да отидете на лекар. Пригответе се.

Да я отведе оттук. Да я отведе, преди да е нахълтала полицията, преди дублирацията отряд от чистачи на Шрайер да успее да намери апартамента. Да я отведе там, където няма камери за наблюдение, където няма странични наблюдатели, където мога да остана насаме с нея.

— Твоят глас... Познаваме ли се?

— Извинете?

— Познавам гласа ти. Кой си ти?

Езикът ѝ се заплита и тя едвам стои на краката си, но това е добре за мен. Да излезеш на глава с пиан, е трудна работа, но пък после ми предстои да я мъкна през места, гъмжащи от всякаква сган, и е по-добре случайните свидетели да вярват на мен, а не на нея.

— Не се познаваме.

— Защо си с очила? Свали ги, искам да те видя.

Има ли тук камери? Успели ли са да натъпчат с камери апартамента на Рокамора и отвътре? Ако да, ще имат неопровержимо доказателство, че съм бил тук.

— Няма да отида никъде с теб. Ще повикам полицията...

Блъфира. Досега не ги е повикала — няма и да ги повика. И все пак аз ѝ показвам очите си. Не се боя, че ще ме познае — по време на онзиденшната ни операция така и не си бях свалил маската, макар и тя да ми беше изранила душата до пришки.

— Не те помня — казва замислено Анели. — Не си спомням лицето ти. Но гласът... Как се казваш?

— Йожен — отговарям аз; трябва вече да взема инициативата. — Какво се е случило? Откъде е кръвта?

— Върви си — тя ме бута в рамото. — Върви си оттук!

Но в този момент през дудненето на анимираните актьори се промъква, нараства още някакъв шум. Едва доловим, тревожен. Гласове! Нечий шепот в този изоставен страничен коридор. Ако не го бях очаквал, ако не бях срещнал онези тримата в асансьора, ухото ми изобщо не би уловило този инфразвук. Но аз го очаквах.

— Тихо! — нареждам на Анели.

Шумолене на крачки — меки подметки, котешки лапи; застиват.

— Като че ли е тук. — Силният глас прониква през процепите на вратата. Така. Така, така. Така, така, така.

Прокрадвам се към вратата — към висящата на една хилава панта врата, която сами бяхме разбили миналия път — и се допирам до шпионката. Черно. Спомням си, че ние я бяхме залепили отвън. Прекрасно.

— Какво става? — пита ме Анели.

— Спокойно — казвам си.

Звънецът дрънчи с отвратителен старчески глас — звук, толкова неуместен в новия свят, че аз дори не разбирам веднага какво отношение има той в този момент към този апартамент, и че се разнася тук и сега, а не преди петстотин години във вървящия на фона на нашата драма исторически филм.

— Мълчете — предупреждавам аз Анели.

Но веднага след звънеца върху вратата се стоварват нечий юмруци. Думкат така, че съм сигурен — тя всеки момент ще рухне. А аз не съм подготвен.

— Анели!

— Кой е? — вика Анели.

— Отворете, Анели! — Иззад вратата минават на силен шепот. — Ние сме свои. От партията.

— От каква партия? — ту се изпъва, ту скръства ръце на гърдите.

— От п'ртията! Х'сус ни изпрати... За т'бе... — се включва друг глас, гълтайки гласните — дали не е оня вампир с пришитото лице, който искаше да ми „п'могне“ в асансьора? Точно той е.

— Не отваряйте! Да не сте посмели! — Хващам я за ръката.

Анели се извива, изтръгва се, едва не пада.

— Какъв Хесус? — неуверено пита тя.

Нима Рокамора никога не ѝ е казал с какво се занимава? Правил се е на обикновен човек? Да криеш такова нещо от жената, с която живееш... Браво.

— Не ги слушай. Това са убийци! — казвам ѝ аз. — Главорези.

— Хесус! Твоят човек! — Настояват иззад вратата.

— Не познавам никакъв Хесус!

— Анели! Ние трябва да те измъкнем оттук, докато не са те прибрали! — шепнат в коридора.

Дошъл съм навреме.

Изведнъж започва да ми се иска Шрайер наистина да е толкова съобразителен, колкото предполагам, и че някой ме подсигурява при

изпълнението на задачата ми, и че няма да ме оставят сам срещу бойците на Партията на живота. Тези типове в асансьора изглеждаха като наемни убийци и съм готов да се обзаложа, че не носят под шлиферите си дантелено бельо. Ние не сме във филм и аз няма да устоя със скромния си инструмент срещу трима въоръжени терористи. Да отстраня девойката още сега, преди вътре да са нахлули нейните спасители?

— Чуй ме! — Хващам Анели за раменете. — Аз не съм от социалната служба. Аз трябва да те измъкна оттук, а не те, разбираш ли? По молба на Волф.

— Волф? — Тя се опитва да се концентрира върху мен, върху това, което ѝ говоря.

— Волфганг Цвибел. Аз съм негов приятел.

— Волф? Той жив ли е? Той жив ли е? — Тя се разгорещява.

— Жив е. И той ме помоли...

— Къде е той? Защо не се обажда?!

— Крие се — бързо я прекъсвам аз. — Вчера са идвали Безсмъртните, нали така? Волф е избягал и те е оставил тук...

Анели присвива очи и кимва.

— Нали не си помисли, че те е зарязал?

— Ей! Кой говори там? — крещят иззад вратата.

— Тези хора... — кимам към вратата. — Тях са ги изпратили, за да почистят всичко тук. Безсмъртните е трябвало да ликвидират Волф и теб също — като свидетел, разбираш ли?

Тя кима. Помни първия ни разговор.

— Но нещо се е объркало — продължавам аз. — Сега тези главорези трябва да довършат работата им. Да те отстранят.

Анели мълчи. И зад вратата също са утихнали — вслушват се.

— Е, нека правят каквото искат. Не ми пука!

— Какви ги говориш?!

— От къде на къде Волф ще се безпокои за мен? Та той самият ме остави на тези твари!

— Наложил му се!

— Предупреждаваме... — ръмжат в коридора.

— Млъкнете! — крещи им Анели. — Млъкнете или ще повикам полицията!

— Що за глупачка си ти? — Там вече губят търпение.

— Те сега ще разбият вратата и край с теб и мен! Трябва да бягаме! Тук има ли още един изход?

— Кой е там, при теб? Не го слушай! Броим до три...

— Волф... Какво каза той?

— Каза, че те обича. Че аз трябва да те измъкна...

— Едно... — започват да броят отгатък.

— Ще ме отведеш ли при него?

Дръжката на вратата започва да се мърда, да трака. Те пробват здравината ѝ и осъзнават, че ще се наложи да разбият вратата.

— Да! Ще те отведе при него!

Анели вкопчава нокти в китката ми — до кръв, превива се надве, а после пада на пода. Едвам успявам да я вдигна, помъквам я към спалнята.

Грохот! От прага виждам как избиват ключалката от гнездото ѝ, вратата отлита встрани и удря дивана. В отвора се подава ръка, започва да шари наоколо.

Ние вече сме в спалнята; заключвам вратата с някаква смехотворна ключалка — добре че не е електронна, и избутвам Анели на балкона. Озоваваме се в каменна кухня, изглеждаща като вътрешен двор шахта на триетажна сграда. Таванът е оцветен в светлосиньо, наред двора е посипан пясък, забити са няколко евтини композитни дървета и люлка. Трите реда балкони са засипани с вехтории, прозорците се взират от упор един в друг. Подходящото място да излезеш да пушиш, преструвайки се, че всичко това се намира някъде навън и дявол знае кога, а не днес в червата на кула с осемстотин нива. Рокамора навярно така и е правил, мечтателно и разсеяно гледайки в обективите на десетките шпиониращи го камери.

— Остави ме на мира!

— Осъзнай се! — Аз я разтърсвам.

— Къде са те! — крещят в апартамента.

Прехвърлям я през парапета на балкона — ние сме на третия етаж, спускам я надолу, тя вяло, като обесена, потрепва с крака, докато успея да я сваля на долното равнище, после аз също прескачам парапета и се спускам при нея.

Ние сме в лоджия с подредени масички под романтични чадъри. Една от масите е съборена, върху нея е паднала Анели. Наблизо седят двама сащисани дрипльовци — той и тя — в чиято вечеря девойката се

е намесила. На пода — преобърнати чинии и разсипани спагети, наподобяващи две купчини глисти в сметанов сос. А ла карбонара.

— По-бързо! — Подхващам я под мишниците.

Извинявайки се, разбутвам масите и тегля Анели на буксир след себе през обвитата с композитен бръшлян заличка на евтино кафене със средиземноморски интериор — настрани отскачат уморени сервитьори с тънки мустачки, балансирайки с димящи пици с водорасли — и най-накрая намираме изхода и изскачаме в коридора.

Тук е същият бардак като на горния етаж, само че с друг акцент. Няма йероглифи, цялото равнище, изглежда, е арабско. Арабски перални, арабски закусвални, арабски проктолози. Тълпи от арабски проктолози и всички явно изпълнени с носталгия, щом надписват табелите си на своя полумъртъв език.

Не съм изучавал това равнище, сега ще ми се наложи да бягам на сляпо. Анели е увиснала на ръката ми — на нея сега, разбира се, не ѝ е до маратони. Отзад вече нещо треци, чуват се дрезгави ругатни, но нямам време да се оглеждам. Вклинявам се в тълпата, пробивам си път през тромавите тела, разбутвам тези мрънкащи туловища, дланта ми се е намокрила и е станала хлъзгава и се боя, че Анели, моята скъпоценна придобивка, моята златна рибка, ще се откъсне от кукичката, ще изскочи от хватата ми и ще загине в това блато.

Виждам пътепоказател: асансьорите. Още малко и сме спасени. Или поне аз.

Но...

— Остави ме! Ей!

Анели се спира като закопана, сякаш рибката, която съм вадел с въдицата си за обяд, изведнъж е била глътната от акула.

Обръщам се — тя гледа не към мен и дърпа не тази ръка, която стискам аз. Някой я е хванал, тя се опитва да се измъкне от нечия захапка! Тълпата изтласква пред себе си страховита мутра с петниста от трансплантации кожа. Те са ни настигнали, хванали са я и не я пускат.

— Глупачка! — чувам. — Той не е от нашите! Те са го изпратили при теб!

— Помощ! — Дера си гърлото с всичка сила. — Убийство!

Протягам се и тикам на сляпо шокъра в петнистия. Някой друг се разтриса и пада на земята, но вече започва блъсканица, слухът ми е

прерязан от неясно чий вопъл, аз хващам Анели по-удобно и я измъквам от чуждите челюсти. Тълпата се взривява мигновено — в света на безсмъртните хора дори въображаемото убийство има килотонна мощност. Достигаме асансьорите след минута отчаяна борба с потока, като едвам успяваме да изплуваме; нашите преследвачи, изглежда, са отнесени от течението — поне когато повиквам кабината, никой не ми пречи. Асансьорът в стъклената шахта пада към главите ни някъде отгоре, но на мен ми се струва, че той едва-едва пълзи, че няма да успее да се добере до нас, преди същото да направят преследвачите ни.

Най-накрая той пристига, крилата му се разтварят встрани, кабината е празна.

— Двайсети етаж! Двайсети! — крещя аз, дерейки си гърлото, докато от тълпата, размахваща се и хващаща всичко наоколо с хилядите си ръце, се освобождава първо един ушит от нечии късчета главорез, а после и друг.

Асансьорът потегля, когато най-първият от тях се намира само на десет крачки. Пропадаме в бездната.

Анели диша тежко — поруменяла от бягането, оживяла. Облеклото ѝ е същото, с което ме е посрещнала — измачкана черна риза на Хесус Рокамора.

— Жадна съм. Имаш ли вода? — пита тя.

Имам. Но още не е дошъл точният момент и поклащам глава.

— Накъде сме? Накъде сега? — Тя се изпъва, притиска се към стената.

— Към влака. Трябва да се махнем от тази кула. Иначе те ще ни намерят, тези тримата.

В асансьора не мога да направя нищо с нея — тук също със сигурност работи системата за наблюдение. Да я изведа от проклетата „Хиперборея“, да я скрия от бойците на Партията на живота... И вече тогава. Вече тогава.

— Какво?

— Ти каза: „Вече тогава“.

Казал съм го на глас, така ли? Казал съм го с думи, за да заглуша нещо друго, звучащо вътре в мен, нещо безсловесно, нечленоразделно, тежко въртящо се на самото дъно. Гледам встрани от нея, а виждам как се повдига малката ѝ гръд под чуждата риза, спомням си я гола.

Спомням си своя сън — забранен и пророчески. Плъзгам поглед към коленете ѝ — грижливо събрани заедно, мили колене със страшни синини, сякаш са ги стискали в менгеме. Спомням си очите ѝ на антилопа, извитите зад гърба ѝ ръце, притиснатата към пода буза; осъзнавам мислите си, извързвам се от нея, но продължавам да усещам как противно на волята си се наливам с тежък живак някъде долу. Желая ли я?

— Кой са те? Защо казват, че ме спасяват? Защо вие говорите едно и също?

— Видя ли ги? Виждала ли си някога Волф да има такива приятели?

— Тези Безсмъртни... Те казаха, че Волф всъщност е терорист... От Партията на живота. Че не се казва така.

Свивам рамене. Наближаването на момента на разобличаването би трябвало да ме охлади, но аз се разгорещявам още повече. Искане ми се да докосна с пръст устните ѝ. Да ги разтворя и...

— Това вярно ли е? Отговаряй!

— За теб това има ли значение?

— Аз живях половин година с него. Той казваше, че е професор.

— Нека да се доберем до някое по-спокойно място и аз...

— Той казваше, че е професор! — с отчаяние повтаря тя. — За пръв път ми се случва нещо истинско, с нормален човек!

Асансьорът я прекъсва — съобщава, че сме пристигнали.

Излизаме на станцията на метрото, аз държа Анели под лакътя; кабината веднага излита нагоре за следващите пътници и аз знам кой я е повикал.

— Там има трейдомат... Ще ми купиш ли вода? — пита тя. — Да отмия тази гадост от устата си... Просто си оставих комуникатора вкъщи...

— Това са те! — посочвам аз нанякъде. — Няма време! Побързо...

— Къде? Къде?

Без да ѝ дам време да се опомни, я помъквам към гейта. Провървяло ми е — влакът стои на мястото си, престоят му завършва, скачаме във вагона секунда преди тръгването му.

— Сигурно ми се е сторило... — казвам аз, когато вратите се хлопват. — Край, сега можем да си отдохнем!

Тя мълчи, хапе устните си.

— Отдавна ли сте приятели? С Волф?

— От известно време.

— А ти от самото начало... ли знаеше всичко за него?

Въздъхвам и ѝ кимам. Когато лъжеш, най-важното е да не се увличаш прекалено, измислените подробности не се запомнят лесно, като нищо можеш да се оплетеш в тях.

— Какво ти е разказвал за мен? — Тя ме гледа изпод вежди.

— До вчерашния ден — нищо.

— А ти също ли си с него в тази... съпротива? Затова е повикал теб, нали?

— Аз... Да.

Вагонът се носи по стъклената тръба, висяща сред мъглата, между клисурите и скалите на кулите. Линията минава почти по дъното на изкуственото дефиле; земята е съвсем близо отдолу, плътно покрита като кафяв мъх с покривите на обикновените сгради. Над главите ни има бухнали облаци, напompани до пръсване с някаква отрова, твърде тежки, за да се повдигнат дори мъничко по-нагоре.

— Но разбира се... Затова и ти е известно всичко за него... Освен това, че си има съпруга.

— Съпруга?

— Той ме нарича така.

— Звучи старомодно — измънквам аз.

— Ама че си идиот — отвръща Анели. Дума от моя лексикон. Усмиввам се.

Хората се обръщат към нея, шепнат си, кимайки към босите ѝ крака, към размазания туш; към красотата ѝ. Не може да се каже, че похищението е минало гладко и без свидетели. От друга страна, кой ще тръгне да я търси?

Освен Рокамора.

— Какви ги е забъркал? — пита тя, след няколко минути мълчание.

— Волф ли? — Съдирам със зъби тънката кожица от долната си устна. — Нищо особено. Той не е боец. Той е... идеолог.

— Идеолог?

— Ами да. Нали знаеш, че сме против закона за Избора — шепна аз, озъртайки се. — И Волф... Истинското му име е Хесус... Той... ни

вдъхновява. За борба с този... безчовечен... режим. Защото без деца... ще престанем да бъдем... хора, разбираш ли?

Говоря трудно, подбирайки чужди думи, които са хвърляли в лицето ми най-различни хора, преди да им инжектирам старост и да им взема децата. Всяка дума е била като удар, като заплюване. И сега трябва да подредя от тези парчета пъзел от искреност и убеденост. Говоря и гледам Анели в очите, стараейки се да доловя и най-малките ѝ колебания. Добре би било да можех да измеря и пулса ѝ.

Тя не се съпротивява и аз набирам скорост. Нарекъл съм се приятел на Рокамора и Анели ще върви с мен, докато оставам такъв. И струва ми се, знам къде трябва да натисна.

— Натякват ни, че всички ние имаме право на безсмъртие... А в замяна на това са ни отнели значително повече! Правото на продължаване на рода! Защо сме длъжни да избираме между своя живот и живота на своето дете?! С какво право ни принуждават да убиваме нашите неродени деца, за да изтъргуваме собствения си живот?! Недоволните са много, но без такива хора като Хесус щяхме да продължим да си мълчим...

— Не вярвам! — изведнъж отсича тя.

— Какво?

— Не му вярвам! — Малките юмручета, стърчащи от навитите ръкави на черната риза, се свиват.

— Защо?

— Защото човек, който кара всички да повярват в това, не може... не може... да постъпва така... със своето собствено...

Тя се задавя в придошлите спомени от онзи ден. Аз не се намесвам. Чувствам се като на минно поле, за което нямам карта — така или иначе не мога да разбера какво чувства тя сега. Може би просто се опитва да убеди себе си, че вижда страшен сън.

— И това ли не ти е разказал? — отлепва най-накрая тя устните си.

Свивам рамене.

— Тоест ти не знаеш защо Безсмъртните дойдоха при нас?

— Не съм го питал.

— Значи не ти и трябва да знаеш.

Кървавите останки върху кърпите. Червената локва на пода на душкабината. Някой рита Анели с бутонките в корема. Петстотин и

трети раздира белия ѝ гол задник. Кимам ѝ. Добре би било, ако не знаех всичко това.

— Кулата „Улей“ — обявява гласът на влака.

Прозрачният тунел, по който се носим, излиза в утробата на сферична конструкция, разделена на шестоъгълни клетки, които се преливат в различни цветове.

Опираме в хъба. Платформи на три нива, двайсетметровите стени са предоставени за специална реклама: СТАРОСТТА? ИЗБОР НА СЛАБИТЕ — и портрет на някаква безполова набръчкана развалина с бели коси. Очите сълзят, устата е полуотворена, половината зъби ги няма. Въплъщение на гнусотията. Сигурен съм, че със залепването на тази великанска чутура тук радетелите за общественото благо са нарушили някакви етични регулации. Необходимо зло — на Европа ѝ се налага да икономисва във всичко, а пенсиите и медицинското обслужване за разлагащите се старци са си чисто прахосничество. На тях, разбира се, не им отказват тези неща, но не бива по никакъв начин да умножаваме тези прокажени готованци. И не бива да се забравя, че старците не падат от небето — всички те са идиоти, решили да се размножават. Че към всеки милиард, който прахосваме, за да могат те да ни висят на вратовете колкото се може повече, се прибавя още един милиард за образованието на децата им. Пенсионерите и малолетните — изцяло разходи! Малцинство, което отдавна е време да отиде в категорията на извращенията.

Влаковете постоянно пристигат и тръгват, платформите гъмжат от народ. Изтръскват калейдоскопа на нашия вагон и аз млъквам, очаквайки блъсканицата от широки шлифери и фрагментите на лицата им. Никой. Не мога да повярвам.

— Още много път ли имаме? — Когато влакът потегля, Анели се хваща за мен; от това вътре в мен, някъде над слънчевия сплит, се размърдва нещо.

— Няколко станции.

— И какво има там?

— Има едно място. Наше, за срещи. Ще изчакаме Волф там.

Тя ме пуска и по-нататък мълчи — мълчи, докато се прехвърляме на друга линия — моли ме само да пие вода, но я пришпорвам, карам я да бърза и не ѝ разрешавам да пие. Мълчи и по-късно, когато летим покрай кулите до самата „Троя“. Аз крадешком изучавам лицето ѝ —

като се е оглеждала в стъклената стена, тя вече е успяла да изчисти потеклия туш, да разплете косите си и да ги вчеше с пръсти. Тя не е същата както в онази нощ, когато нахлухме в апартамента на Рокамора. И не е същата, както когато я сънувах.

Ние с момчетата я хванахме и прекарахме целия ѝ живот през месомелачката и аз бях сигурен, че ще я намеря в душкабината в същата поза, в която съм я оставил. Но я виждам как се променя, и си спомням за яркозелената композитна трева в Градините на Ешер. Тревата, която е невъзможно да се стъпче, която се изправя веднага щом повдигнеш ботуша си от нея.

Влизаме в „Троя“. Водя Анели след себе си по тъмните коридори към батареята от промишлени асансьори. „Троя“ е почти необитаема — тук се гнездят някакви производства, утилизационни центрове, фабрики за вторична преработка.

В очуканата кабина тя въздъхва.

— Сега вече съм сигурна, че не възнамеряваш да ме отстраняваш.

— Какво? — усмихвам се аз.

— Сигурно вече си имал хиляди възможности да го направиш, а продължаваш да ме мъкнеш нанякъде.

— А ти съмняваше ли се?

— Не знам. Нервничиш.

— Все пак е отговорна работа. — Устните ми са така изкривени в усмивка, че чак ми е трудно да говоря, скулите ми изтръпват.

Вратата на асансьора се плъзва встрани с протяжен стон. В лицето ни лъхва неприятна жега и тежка смрад на гнилоч. Асансьорната площадка прилича на хангар; оловните стени са изписани с жълти шаблонни цифри, наоколо сноват авточистачи с меки гъсенични колела. Пристигнахме.

— Какво има там, зад вратите? Ама че воня!

Зад вратите е центърът за утилизиране на вторични суровини, Анели.

— Не знам — отговарям. — Не бива да влизаме там. Ще чакаме тук.

Сядам право на пода.

— Разполагай се. Сега можем да отдъхнем.

— Той кога ще дойде? Кога?

Смъквам от рамото си раницата, измъквам бутилка с питейна вода. Пийвам си.

— Дай на мен!

Подавам ѝ бутилката, тя се впива в нея жадно, пие на големи глътки.

— Лимонена? — Тя изтрива устните си.

Кимвам.

— Благодаря.

— А ти къде се запозна с него? С Волф? — кой знае защо питам аз.

— В Барса.

Барселона. Невъзможният за опериране тумор на Европа. Ето къде е изчезнал Рокамора.

Барселона сякаш не е под юрисдикцията на нашата славна Утопия, тя прилича повече на самопровъзгласила се бандитска република в Африка, суверенна територия на бедняшкия и изостанал трети свят с всичките му детски болести и нещастия.

Бедата на Барселона, в миналото велик и славен град, е в добротата на жителите на Утопия и в прекалената им възпитаност; някой ги е научил, че е неприлично, когато другите живеят лошо, а ти — добре. И те са започнали да пускат при себе си онези, които живеели особено зле — в Африка, в Латиноамерика, в Русия — за да поправят по някакъв начин световната несправедливост.

Разбира се, идиотски замисъл — все едно да погледнеш под краката си, да откриеш за себе си съществуването на насекомите, и да вземеш да ги учиш да живеят по римското право, и да ги поиш с подсладена водичка, и да им трошиш хлебчета, за да ядат тях, вместо да се изяждат помежду си. Добре известно е как приключват такива неща — върху захарта налитат толкова мравки и хлебарки, че после не можеш да се отървеш от тях по никакъв начин; ако не прибегнеш до дезинфекция, със сигурност ще изгонят добрите стопани от къщи.

Та така, Барселона е същото като домът ви да е превърнат от двеста години в колония на термити. Ако пхнеш ръка — за десет секунди ще я оглозгат до кости. Там е бил главният европейски център за прием и абсорбиране на бежанци. В резултат — на петдесет милиона жители има петдесет милиона нелегални, петдесет милиона бандити, мошеници, наркотърговци и проститутки.

Всичките полицейски сили и целият личен състав на Фалангата не са достатъчни, за да се въведе ред там; вероятно би помогнало да се залее целият град с кипяща сярна или напалм, но в щастливата страна Утопия рецептата на напалма, уви, отдавна е изгубена.

— И как се случи така, че попадна в този зверилник?

— Аз всъщност съм родена там. — Тя ме поглежда предизвикателно и се изплюва по мъжки на пода.

Кимам. Важното е да не вдигне шум сега, докато...

— Ясно.

— Нищо не ти е ясно.

— А ти... Ами... Ти изобщо тук нелегално ли си?

— Какво значение има за теб?

Вярно, напомням си аз. Никакво.

— Накратко, Волф ме взе оттам — отсича тя. — Това е всичко, което трябва да знаеш. Взе ме и ме направи своя съпруга.

— Сссъпруга... сссъпруг... — не издържам аз. — Заслушай се. Ссс... Бучене на ток в проводник от бодлива тел.

— Дрънкаш същите глупости като останалите! — мръщи се тя. — Тези месеци с Волф са най-хубавото, което ми се е случило за двайсет и пет години!

Въздъхвам дълбоко.

— Той наистина ли не ти е казвал нищо за мен?

— Защо питаш?

— Странно... Ако аз имах приятелка, на която се доверявах толкова, колкото той на теб... Не бих могла да се сдържа да не ѝ разкажа.

— Не разбирам — признавам си аз.

— Горкичкият — разсеяно ми се усмихва тя. И аз ѝ се усмихвам в отговор.

— За всичките двайсет и пет години? — Може би не съм чул добре?

— Ами да — казва тя уморено. — Аз съм на двайсет и пет, какво толкова? Двайсет и пет. Двайсет и пет. Двайсет и пет години в света на тристагодишни хора, които не възнамеряват да умират никога.

Тя се прозява.

— А ти... Ти познаваш ли родителите си? — Аз я хващам за ръката.

— Не — поклаща тя натезалата си глава. — Аз съм от интернат. За девойки. — Едва държи очите си отворени. — Може ли да легна тук? На твоята раница? Ужасно ме цепи главата...

— Почакай... От интернат?

— Аха. При нас някак не беше прието да се пита... кои са родителите ти.

— Но... Ти си била в специален отряд? Женските интернати... От тях излиза личният състав на специалните отряди... които изземват незаконородените, нали така?

— Сигурно. Не изчаках да разбера. Аз избягах.

— Какво? Ти... си избягала?!

— Избягах... от интерната. Защо толкова ми се спи... И Волф никакъв го няма... Тя отново се прозява взима без разрешение раницата ми и се настанява право на пода, като полага глава върху приготвения за нея инструмент.

— Слушай... Когато той дойде... Предай му, че...

— Почакай! Не заспивай... Още е рано!

Но тя и без това се е съпротивлявала твърде дълго на тройната доза орфинорм. Отваряйки за последен път жълтите си котешки очи, светещи така, както вечерното слънце свети през вечерния смог, ломоти:

— А ти... Ти на колко години си?

И без да дочака отговора, заспива.

Разтърсвам я, крещя — напразно. Тя не реагира. Не иска да стане моята Шехерезада.

Опомни се, казвам си. Не можеш да я спасиш.

Внимателно, даже нежно измъквам раницата изпод главата ѝ. Хващам я под мишниците и я повличам към вратата на утилизационния център. Крилата се плъзват встрани и аз се оказвам в просторна зала с черни стени. Няма какво да дишам — въздухът е изпълнен с молекули на гниеща органика. Тук не е и предвидено да се диша, в центъра работят само механизми, авточистачи. Сноват покрай нас, подреждат отпадъците на купчини. Хранителните отпадъци на една пирамида, композита — на друга, природните материали — на останалите.

Край стената са наредени слотове, приемници за отпадъците. Железни челюсти, способни да смелят всичко. Отварят се саркофази

два на три метра, авточистачите ги запълват с боклук, а после стените на слотовете се събират; на всяка от тях има раздробител. Те вървят една към друга, превръщайки в прах всичко, което се намира между тях, и под чудовищно налягане пресоват, пресоват материала. От дванайсет кубически метра композитни материали остава един, а от органиката — почти нищо.

От композита ще бъдат създадени нови вещи, а органиката ще се превърне в тор. Ние нямаме къде да изхвърляме боклука. И сме твърде бедни, за да го пилеем, като го горим. Всеки атом е от значение и ние не можем да ги прахосваме. Всеки атом е бил нещо и ще се превърне в нещо и това е утешително.

Вадя от раницата обикновена видеокамера, поставям я на триножник, насочвам я към отворената паст на слота. В тази зала системата за наблюдение не работи, а на мен са ми нужни доказателства за собствената ми вина.

Полагам Анели върху купчина гнили псевдозеленчуци, върху планина скакалци с изтекъл срок на годност; сега слотът е почти запълнен. Когато във вътрешността на саркофага не остане свободно място, прозрачният капак се затваря и дезинтеграторът се задейства. Разбира се, при обикновени условия в слотовете са сложени датчици, които ги блокират, ако вътре се намира нещо, по-голямо от плъх. Но в тази зала датчиците са извадени от строя. Тук е едно от капищата на Безсмъртните.

Настанявам Анели по-удобно върху мекото ѝ легло от прах. Грижливо оправям черната риза, която тя е облякла вероятно защото ѝ мирише на Рокамора. Оглеждам я за последен път, за да я запомня през целия си безкраен живот. Малките ѝ стъпала са покрити с ожулвания, коленете ѝ са съвсем момичешки, тънки и равни, гладки, без буците на мускули; от торса ѝ стърчи клето нежно вратле, от грубите ръкави — зацапани китки, които сами по себе си са способни да накарат човек да вярва, че космическата хармония е възможна. Брадичката е одрана, подпухналите изпохапани устни са полуотворени, челцето е смръщено. Гръдта ѝ се повдига равномерно. Запомням и зърната ѝ, и скритата под матовата кожа огърлица от перли на гръбначните прешлени. Не искам да поглеждам това сега, не искам да кощунствам.

Анели диша дълбоко и равномерно, омагьосана от орфинорма; когато стените на саркофага започнат да се събират, тя няма да се

събуди. И ще проспи смъртта си. А после ще се отправи на рециклиране. И ще се превъплъти — като тор или буца биохрана.

Вглеждам се в чертите ѝ, продължавам да се вглеждам — и изведнъж сякаш ме удря взривна вълна; осъзнавам на кого прилича тя... На... На... Не! Глупости! Нищо общо!

Авточистачът идва с нова порция мърша. Излива върху Анели някаква зелена маса, сред която неочаквано се оказва, че има и едно цвете. Увехнало цвете — което означава, че е истинско и преди да умре, е живяло.

— Благодаря — казвам аз на авточистача — Много мило.

Той покрива Анели със зелен саван. Само лицето ѝ остава на повърхността. Лице, което не изразява нищо. На него няма нито усмивка, нито уплаха. Сякаш Анели вече е репетирала смъртта.

Край. Слотът е пълен.

Нагласявам таймера на панела за ръчно управление на една минута. Това време е напълно достатъчно за раздяла.

Включва се предупредителен сигнал и прозрачният капак на саркофага се спуска. Процавам се с Анели за себе си — нали снимам филм за екзекуцията ѝ и моята роля в него не предполага сантименталност.

Искам да я запомня, както трябва — сега ми предстои да разговарям с нея във въображението си и да обсъждам всичко онова, което не сме успели да обсъдим с нея приживе. Късно установихме, че имаме толкова много общи теми.

Не мога да изхвърля от главата си признанието ѝ за бягството ѝ.

На нея това ѝ се е удало. Интернатите за момичета по нищо не се различават от подобните заведения за момчета. Те са херметично затворени, от тях няма изход. Как е успяла?

А последното, за което си мисля, докато Анели все още изглежда като Анели, е, че през цялото това време, което днес бях прекарал с нея, нито веднъж не ме сграбчи за гърлото обичайната за мен клаустрофобия.

Значи напразно пренебрегвам успокоителните. Вършат работа!

ГЛАВА ІХ

БЯГСТВО

Ще избягам оттук или ще умра.

Мога да избягам. Видях прозореца. Ще избягаме оттук с Деветстотин и шести. Само трябва да го намеря и... Видях прозореца някъде тук... Опитвам се да открия Деветстотин и шести, да му разкажа, ходя по безкрайния коридор с хиляди врати, дърпам, блъскам всяка от тях — и всичките са заключени. Къде си?

— Ей! — блъска ме някой отстрани. — Ей!

— Какво?! — Скачам в леглото си, издърпвам превръзката от очите си.

— Говориш насън!

Към мен гледа Трийсет и осми — красивото къдраво момче момиче, боящо се от всичко на света и подчиняващо се на по-големите, независимо от това какво ще поискат от него. Възглавницата ми цялата е мокра и студена от пот.

— Е, и какво съм казал? — питам аз, правейки се на равнодушен.

Ако съм се раздрънкал, ако и други узнаят за изхода от интерната, него ще го затворят, преди да успее отново да се добера до лазарета.

— Ти плачеше — шепне Трийсет и осми.

— Що за глупост!

— Тихо! — трепва той. — Всички спят!

А аз изобщо нямам намерение да продължавам този разговор с него! Надявам си превръзката, обръщам се към стената. Опитвам се да заспя, но веднага щом затворя очи, отново придобивам зрение — виждам безкрайния град зад панорамното стъкло, безчислените преливащи се светлини, кулите атланти, сплетени като паяжина от оптични влакна, трасетата на скоростните влакове, градът под сиво-червеното кълбящо се небе, нанизан на тънките лъчи на готвещото се да заспи слънце.

Виждам балконска врата. Дръжка и ключалка.

— Ще се измъкнем оттук — обещавам на Деветстотин и шести.
— Намерих...

— Тихо, ти! Сега ръководителите ще дойдат! — крещи шепнешком Трийсет и осми.

И в този момент си спомням за операционната маса, стояща напречно срещу изумителния, единствен в целия интернат прозорец. И за продълговатия чувал — плътно увития чувал с именно такава дължина и ширина, че да се побере вътре тялото на момче — лежащ на тази маса. „Забравихме го твърде дълго“ — спомням си едва сега думите на старшия ръководител.

И изведнъж разбирам, че Деветстотин и шести, единственият ми приятел, пред когото се побоях да се разкрия, да се изповядам в приятелство, вече се е освободил от нашия интернат. Че не го връщат в спалното ни помещение, в нашата десетка толкова дълго, защото той лежи опакован в този чувал. Деветстотин и шести не е дочакал нито моята изповед, нито моето разкритие. Аз така и съм си останал чужд човек за него.

Гробницата го е изяла. „Забравихме го твърде дълго.“

— Спиш ли? — Трийсет и осми ме побутва с пръст, надвесил се от горното легло.

— Да!

— Вярно ли е, че Петстотин и трети те е задявал? — попита той, подсмърчайки.

— На теб какво ти влиза в работата?

— Момчетата разправят, че е искал да те опъне, а ти си му отхапал ухото.

— Кой го разправя? — Отново смъквам превръзката си.

— Разправят, че сега той ще те убие. Вече на всички е казал, че ще те убие скоро. Тези дни.

— Нека само се опита! — изхриптявам аз, но усещам как сърцето ми ускорява биенето си от придошлия страх.

Трийсет и осми мълчи, но продължава да виси над мен, като върти мислите си на върха на езика си и се бои да ги изплюе, забил захарен поглед в мен.

— Знаеш ли как се казвам? — пита нерешително той най-накрая.
— Йозеф.

— Ти да не си се побъркал?! — шепна му аз. — Какво ме интересува това мен?!

Ние нямаме имена! В интерната е разрешен само числов идентификатор. Дори прякорите са забранени, а нарушителите ги наказват безпощадно. На всички, които са ги наричали по някакъв начин преди попадането им в интерната, им отнемат имената и им ги дават обратно едва при напускането. Името е единствената лична вещ, която ще ни върнат при освобождаването. А онези, които са ги довели тук още безименни, ще ги нарече по някакъв начин старшият ръководител, когато дойде време да напуснат интерната. Ако издържат до този ден.

Можеш да научиш името на друг от своята десетка само в един случай... На първото изпитание. Чуваш го и веднага го забравяш.

— Ако сега ни подслушват, ръководителите ни ще ти счупят ребрата за това!

Но Трийсет и осми явно е оглушал.

— Ти си супер — въздъхва той.

— Каквооо? — мръщя се аз. Само ухажори сега ми липсват.

— Супер си, щом така си го подредил.

— А какво друго ми оставаше? Да му дам да ме разпори? Петстотин и трети?!

Трийсет и осми обидено подсмърча. Моите думи му звучат като упрек — херувимчето, като стане нещо, веднага ляга и покорно застива. А аз си мислех, че отдавна вече нищо не го боли.

— Ами да. Накратко, ти си супер, само това исках да ти кажа — произнася Трийсет и осми едва чуто и изчезва.

Боли го, оказва се. Осъзнавам, че сигурно му е било по-трудно да събере кураж, за да направи пред мен признанието си, отколкото да направи свирка на някой безобразник от по-големите.

— Омръзна ми... — долита до мен хлипането му. — Не искам повече...

— Чуй! Трийсет и осми! — шепна му аз.

— А? — Той отговаря не веднага.

— Деветстотин и шести няма да се върне. Той е мъртъв. Видях трупа му.

— Как така?! — Трийсет и осми повече не се показва; по дъното на леглото му си личи как се свива с колене към брадичката.

— Те са го извадили от гробницата мъртъв. Ето така.

— Деветстотин и шести беше добър. Макар и странен — осмелява се да каже той.

И аз съвсем неочаквано за себе си изпитвам към това общо взето жалко човешко същество под номер трийсет и осем две съвсем неуместни чувства: благодарност и уважение. Те ме подтикват да изпъля от моето легло, да се кача горе, да приближа устни до ухото му, заобиколено от ангелски светлоруси къдрици, и да прошепна:

— А аз се казвам Ян.

Той потрепва. И мен самият ме тресе. Но аз бързам да му призная, искам да успея да склуча с него този пакт, докато той, подобно на Деветстотин и шести, все още не е изчезнал завинаги — или докато самият аз не съм изчезнал:

— Намерих изход оттук. Наистина! Прозорец. Искаш ли с мен?

И Трийсет и осми, разбира се, веднага отговаря: „Не!“, но на сутринта, преди душа, когато вече сто пъти съм съжалил за своето предложение, идва при мен и плахо ми стиска ръката: „А какво трябва да се направи?“. Но в съблекалнята цари тишина, само въздухът звънти от любопитство като на средновековен пазарен площад преди публично обесване; всички се интересуват от нашите планове. Ако кажа и дума — непременно ще ни подслушат и веднага ще ни издадат.

Макар че Петстотин и трети би трябвало да лежи в лазарета, на сутрешната проверка се оказва право срещу мен. Не откъсва поглед от мен, усмихва се. Старая се да не го поглеждам, но пустотата на мястото на ухото му неволно привлича погледа ми. Ако иска, нека си сложи протеза; от мен тази гадина няма да си получи ухото обратно — то е скрито на сигурно място и вече предава богу дух. Мостовете изгарят. Прехапвам до кръв устната си.

Старшият ръководител ме отминава, сякаш нищо не се е случило предишната нощ. Но вече всички са научили всичко. Хората странят от мен, наоколо постоянно е пусто, сякаш съм чумав. И аз съм чумав — мириша на скорошна смърт, и всички се боят да не се заразят.

Сега с мен е само Трийсет и осми. Той също би предпочел да се държи по-надалеч, но аз не бива да оставам сам. Отвсякъде ме наблюдават сенки, в коридора плюят по дрехите ми, на вратите на аудиториите ме блъскат с рамо. Аз съм белязан, сега всички могат да

тръгнат на лов за мен, макар че съм уверен — Петстотин и трети ще поиска да свърши всичко сам.

През целия ден се стискам, за да се държа по-надалеч от клозета. Смята се, че кабините са единственото място, където системата за наблюдение не надниква; именно затова тоалетната открай време е място за разправи и разчистване на сметки.

В столовата двамата с Трийсет и осми сядаме заедно. От нас се гнусят дори момчетата от собствената ни десетка: Триста и десети, онзи, който знае точно каква е разликата между доброто и злото, ме зяпа намръщено от съседната маса и мърмори нещо на своя ординарец — немия гигант Деветстотния. Излиза, че аз съм на страната на злото.

Е, майната им на всичките. Затова пък ние с Трийсет и осми, останали насаме, можем, без да мърдаме устни, тихичко да разговаряме. Около нас цари такава глъчка, че има надежда да запазим плана си в тайна.

Договаряме се Трийсет и осми да попадне в лазарета, преструвайки се на болен, и да ме чака там, а аз да избягам от спалното тази нощ и да се промъкна незаконно при него. Той с викове ще отвлече вниманието на лекаря, а аз ще се промъкна в кабинета и ще отворя прозореца. И това е всичко. А какво ще стане после — ще му мислим, когато му дойде времето. Нали така?

Трийсет и осми кима, а брадичката му трепери, той се усмихва, но усмивката му се получава крива и нервна.

— Твърдо ли реши? — питам го аз.

И в този момент към масата ни се приближават двама. Горили, и двамата на по осемнайсет. Навярно никой тук не е по-силен, страшен и отвратителен от тези две твари. Те на два пъти се бяха опитвали да се уволнят оттук и двата пъти се бяха провалили, като се озлобяваха и затъпяваха все повече и повече. Когато бяхме съвсем малки, сред нас се носеха слухове, че всеки провал на изпитите коства на човек част от душата му. Когато гледам тези двамата, осъзнавам, че това не са никакви слухове. С всяка изминала година шансът им изобщо някога да се измъкнат става все по-нищожен.

— Ти какво, кукличке? — нежно се обръща към Трийсет и осми един от тях с мазни дълги коси и с дълъг мръсен нокът на кутрето, със зловещи прозрачни очи. — Изменяш ли ни? Намерил си си някой по-млад?

Не знаех, че Трийсет и осми е техен наложник.

Вторият, остриган до кожа, с черна остра брада и слели се вежди, само се смее — толкова беззвучно, сякаш гласовите му връзки са прерязани.

— Не... Аз... Това е мой приятел. Просто приятел. — Трийсет и осми направо се спаружва, свива се.

— Прияател... — провлачва мазният, без дори да ме погледне. — Прияателче...

— Оставете го на мира! — безстрашно се намесвам аз; утре ще съм или труп, или свободен човек, какво имам да губя?

— Кажу ми на този по-добре да си пази геройството за през нощта — озъбва се онзи с прозрачните очи, като говори не с мен, а с Трийсет и осми, сякаш мен изобщо ме няма тук. — Ти какво, искаш да му доставиш прощално удоволствие?

Трийсет и осми се усмихва унижено и кимва. Братият го почесва зад ухото, праща му въздушна целувка и двамата си отиват, прегърнати като приятелки, като надават утробен рев.

— Твърдо — преглъща сополите си Трийсет и осми. — Твърдо реших. Твърдо.

Отначало всичко върви като по вода. Някой от познатите на Трийсет и осми разбива веждата му и той отива на преглед при доктора. Сега аз съм наред — трябва да направя така, че да не ми видят сметката, преди да се добера до лазарета.

Но към вечерта гъделичкащата тежест в пикочния мехур се превръща в режеща болка и заради нея не мога да направя дори една излишна крачка — да не говорим да бягам. Налага се да рискувам.

Почти преди самия отбой, мръщейки се и пристъпвайки със ситни крачки, се прокрадвам от спалното в коридора. При асансьора — единствения асансьор, който може да ме прехвърли на втория етаж до лекарския кабинет — се мяркат две дългурести фигури. Струва ми се, че разпознавам вампирите от десетката на Петстотин и трети. Някой им е разказал, че днес смятам да офейкам оттук? Трийсет и осми?

Чувам зад гърба си нечии крачки, хуквам с всичка сила, за да не се пръсна, влигам в тоалетната — празно е, не вярвам на късмета си! — затварям се в кабинката, трескаво се разкопчавам... И когато вече настъпва дългоочакваното ми облекчение и по тялото ми се разнася вибриращо блаженство, някой зад гърба ми отваря вратата на

кабинката. Но аз вече не мога да се спра и не смея да се обърна, и разбирам, че ей сега ще умра като истински идиот и от идиотската ми смърт ще стане идиотски виц за назидание на следващото поколение инатливи идиоти.

— Ще ме вземеш със себе си — казва някой. — Разбра ли?

Обръщам глава — още малко и шията ми ще изхрущи — и виждам Двеста и двайсети. Доносникът, издал моя несбъднал се приятел.

— Какво?

— Ще ме вземеш със себе си или ще бъда при старшия, преди да се изпикаеш докрай!

— Къде да те взема?!

— Чух ви. Теб и твоя сладък. — Той изсумтява.

— Какво си чул?! Какво толкова си чул?!

— Всичко чух. Че вие ще избягате. Ян.

— Теб да те взема?! — Продължавам с изливането, дори не мога да го погледна в очите. — Теб?! Та ти си доносник! Доносникът на доносниците! Ти, гадино, предаде Деветстотин и шести!

— Предадох го! И какво? Той сам си е виновен! Кой го дърпаше за езика да дърдори? Накратко... Да или не?

Двеста и двайсети млъква, заслушва се — дали ще приключи скоро. Аз съм по-силен от него и съм бесен — той разбира това. Ако не сключи сделка с мен, докато завърша — край с него. А аз, напротив, трябва да печеля време. Ситуацията е комична, но това е само временно. Развързката ще промени всичко.

— Не ти вярвам!

— Та ако исках, вече да съм те издал! Сега щеше да пикаеш кръв!

— Може и да си ме издал!

— Слушай, Седем-едно-седем... Мислиш ли, че ми харесва тук? А?! Аз също искам да се омета оттук. На мен тук също, знаеш... Какво си мислиш, че съм някакъв ненормалник ли?!

— Ти си гнида, ето какъв си!

— Ти самият си гнида! Всеки живее, както може! Затова пък аз не търгувам със задника си!

— Защото са те купили целия!

Чувам го как се изхрочва на пода. А после гласът му започва да се отдалечава:

— Я върви по дяволите... Не искаш — хубаво. Ръководителите дори няма да разговарят с теб. Ще те оставят на Петстотин и трети. Той заради ухото си ще те разкъса на парчета. Всичко хубаво! Можеш да не ходиш в лазарета...

Той, изглежда, вече е в коридора. Е, при всички случаи може да се вярва на думата на доносник, който се кълне, че ще те издаде.

— Стой! Почакай! — Аз се закопчавам. — Добре, добре!

Не, Двеста и двайсети е застинал на прага — готов да хукне всеки момент. Дали да не го хвана за рижия перчем и да не забия коляно в дългия му нос?

— Как ще го докажеш? — питам аз.

Той примижава, подсмърква, оглежда се.

— Аз съм Вик. Виктор. Името ми.

Протягам му ръката си — немита.

— Помня как се казваш. Премина успешно първото изпитание.

Той я оглежда внимателно, изчервява се и я стиска. В този момент го хващам. Двеста и двайсети усеща неприятностите, дърпа се, но аз го държа здраво.

— Знам къде те чака бандата на Петстотин и трети! Ще ти помогна да се промъкнеш! Ще те преведа! Но ще ме вземеш със себе си!

Спомням си Деветстотин и шести и как двамата с него гледахме заедно „Глухите“. После — града в прозореца, града без начало и край, който Деветстотин и шести също би видял, ако не лежеше в чувал за трупове. Аз вече не зная как да му помогна. Освен това мисля, че Двеста и двайсети наистина вече би могъл да ме е издал сто пъти и че на ръководителите щеше да им е най-лесно да ме сгащят веднага, след като ме издаде. Мисля си още, че е прав в това, че сега ми е нужен разузнавач, иначе шайката на Петстотин и трети няма да ми даде дори да си пробвам късмета.

— Не се шашкай — намигам аз на Двеста и двайсети и пускам ръката му. — Вик.

Той се изкикотва — моята рязкост му е по вкуса.

И ето ги моите съучастници: клета малка мъжка проститутка и заклет доносник. Кой знае защо с тях ми изглежда по-лесно. По-лесно,

отколкото с глупавия Деветстотин и шести, който настояваше пред всички, че помни майка си.

Разбира се, аз не вярвам нито на единия, нито на другия. Разбира се, очаквам предателства. И все пак разчитам на тях. Може би цялата работа е там, че просто ме е страх да остана сам през последната вечер, и всеки Юда ми е подходящ за приятел.

— Там наистина ли има прозорец? Като по филмите? — грухти Двеста и двайсети, докато ние, заговорниците, участниците в клозетния пакт, тичаме към асансьора.

— Съвсем истински — уверявам го аз. — Ние сме в някакво високо здание в града.

— А града бива ли си го?

— Огромен! Чак ти се завива свят!

— Значи там можем да се скрием така, че никога да не ни намерят! — възторжено шепти той и изведнъж се спира. — Тихо! Там, при асансьора... Виждаш ли?

Виждам. Аз още тогава ги видях и още тогава се досетих. Двете пъпчиви петнайсетгодишни горили са адютанти на Петстотин и трети.

— Нищо... Ние сега... — Погледът на Двеста и двайсети се стрелка насам-натам. — Така... Ще оправя всичко. Чакай тук.

Отстъпвам назад и се скривам зад кръглия издатък на стената, а Двеста и двайсети крачи напред, като подсмърча и си подсвирква нещо. Притискам се към стената, поемам си дълбоко въздух, за да не заглушава дишането ми едва долавящият се разговор при асансьора. Почти сигурен съм, че Двеста и двайсети сега ще го повалят с ритници, но след минута той се връща жив и невредим.

— Хайде след мен. Измъкнахме се — при асансьора е пусто.

— Какво им каза? — Така и не бях успял да чуя нищо.

— Тайна — ухилва се той. — Какво значение има? Нали свърши работа!

Асансьорът се отваря, вътре няма никого. Усещам, че това е капан, но пристъпвам напред. Целият интернат е станал капан за мен, аз съм се хванал в него и чувам стъпките на ловеца.

Крилата на вратата се плъзват встрани. Коридорът е пуст. Лошо предчувствие докосва вътрешностите ми като ръка на хирург, облечена в гумена ръкавица.

Прозвучава сирената за отбой. Ръководителите сега са в спалните помещения — пресичат вечерното бърборене, с камшици подкарват към съня стадата си.

— Ето го лазарета! — сръгва ме с лакът Двеста и двайсети.

— И сам го знам!

Надяваме се, че можем да се доберем до входа. Няма охрана, никой не се хвърля да ни препречи пътя, и всевиждащото око на системата за наблюдение сякаш е обърнато навътре към себе си.

— И какво... Какво има там?! — задъхвайки се, ми крещи той в движение.

— Трябва... да попаднем... в лекарски кабинет!

Достигаме вратата... заключено!

— По дяволите!

Чукаме, звъним, драскаме...

— Що за номер? — съска Двеста и двайсети. — Нарочно ли го спретна?

— Мислех, че тук винаги е отключено!

Но в този момент от недрата на лазарета се разнасят приглушени момчешки гласове, настава някаква суматоха, а после вратата мелодично изпиуква и се вдига нагоре.

На прага стои Трийсет и осми — блед, изплашен, с лепенка на веждата.

— Благодаря! — потупвам го по рамото аз. — Ти си супер!

Той неуверено свива рамене, а през това време гледа в Двеста и двайсети. Мълчи, бои се да каже на всеизвестния доносник каквото и да е.

— Той е с нас — успокоявам го аз. — Ще тръгнем тримата.

— Можеш да ми викаш Виктор — разрешава Двеста и двайсети, сякаш това признание изчиства служебното му досие.

Трийсет и осми кима.

— Добре... Няма време. Лекарят тук ли е? — шепна аз, пристъпвайки напред.

Отдясно започва редицата болнични стаи. Отляво е кабинетът. Ако лекарят е там, трябва да го подмамим и тогава...

Вратата зад гърба ми бавно се спуска, затваряйки всички нас вътре.

— Какво стоиш на прага? Влизай да поговорим!

Дори не разбирам смисъла на чутите думи — само от звученето на гласа косите ми на тила се изправят, а коленете и китките ми се разтреперват.

От десния коридор се появяват, прокрадвайки се, двамата петнайсетгодишни, голи до кръста. Ризите им са в ръцете им, навити във формата на бичове. Знаем защо — така с тях можеш и да завържеш някого, и да го удушиш.

Отстъпвам към вратата — но разбира се, изходът вече е зазидан; за мен — завинаги. Хващам за косите Двеста и двайсети.

— Твар! Предател!

— Не съм аз! Не съм аз! — развиква се той, но след секунда ми го отнемат.

Аз удрям по-близкия от двамата с юмрук в корема, но само си изкълчвам китката. Веднага след това ме хващат за счупения пръст и ми изскачат искри от очите.

— Докторе! Докторе! — провиквам се аз в последния миг, в който все още мога да го направя. Краката ми се подвиват от болка и веднага около врата ми се стяга примка от нечия потна риза и нечия кисела хлъзгава длан запушва устата ми. Трийсет и осми изхлипла и се изгубва някъде. Кой от тях ме е предал? Кой ме е продал?!

Заклучената врата на лекарския кабинет се отдалечава някъде назад в мараня от пот и сълзи. Мъкнат ме далеч от нея, от жадувания прозорец, от свободата — в противоположната посока. Към болничните стаи.

Прекарват ме с подигравки през първата — уплашено ме гледат опулените очи на малчуганите от първото равнище, седнали в леглата си и загърнати с одеялата си. Никой не смее да гъкне. Най-малкият е само на две годинки и половина. Но и той не плаче и не се смее, а се опитва да се направи, че го няма тук — само и само да не привлече внимание към себе си. Значи е тук вече не първа седмица, успял е да се ориентира в ситуацията.

А в следващата стая ме посрещат.

Там всичко е надолу с главата. На вратата стои стража от бандата на Петстотин и трети. Всички легла са избутани към срещуположната стена, на тях са насядали зрители. На всичките, освен едно — то стои наред стаята и по него като цар на трона си, по турски, е седнал самият Пет-нула-три. Зад гърба му са двама от свитата му.

— Съблечете го!

Към онези двамата, които ме държат, се присъединяват още — изглежда, Петстотин и трети лежи в лазарета с цялата си десетка — свалят ми панталоните, ризата, гащетата — и на мен не остава нищо.

— Завържете го! Привържете го към леглото!

Насила ме поставят на колене и със собствените ми парцали ме завързват към решетъчната табла, услужливо прикрепена към леглото. Не се срамувам от голотата си — това е рутина, ние се виждаме голи всяка сутрин. Но това как организира нещата Петстотин и трети, как превръща убийството ми в унижение, в умъртвяване, в екзекуция — ме кара да се свивам, да се въртя, да се старая да се прикрия поне малко, за да не му доставям удоволствие.

— Днес тук имаме съд. — Петстотин и трети оглежда разпятието ми и се изплюва на пода. — Над номер Седем-едно-седем. Който се казва Ян. Ще го съдим, защото тази кучка е решила, че не се подчинява на никого. А как наказваме ние това?

— Капут! — крещи един от свитата му зад него.

— Капут! — повтаря друг.

— А вие какво мълчите? — обръща се Петстотин и трети към свилите се върху леглата неволни зрители. — Вие к'во, не знаете ли?

Примигвам — и през пелената от сълзи виждам тук и Трийсет и осми, и Двеста и двайсети. Кой от тях? Кой?

— Капут... — блее някакъв мършляк, на когото Петстотин и трети вече му е изсмукал цялата душа през зениците като спагети.

— Капут — съгласява се пълно момче на десетгодишна възраст; устната му трепери.

— А ти какво ще кажеш? — Петстотин и трети сочи Двеста и двайсети.

— Аз ли? А аз какво? — мънка онзи.

— Как смяташ, да му видим ли сметката? Заслужил ли си е? — пояснява спокойно Петстотин и трети.

— Ами... Изобщо... — Двеста и двайсети се върти, а в това време към него се приближава още една горила с бич в ръцете. Двеста и двайсети нервно го поглежда и казва на Петстотин и трети: — Заслужил си е, разбира се.

Ето. Аз му кимам. Изобщо не съм изненадан.

— А ти, Три-осем? — Излапал остатъците от съвестта на Двеста и двайсети като яйце, Петстотин и трети преминава към моя херувим.

Онзи мълчи. Въси се, поти се, но мълчи.

— Езика ли си глътна?! — повишава тон Петстотин и трети.

Трийсет и осми започва да плаче, но така и не произнася нито дума.

— Какво, жал ли ти е за него? — отсича Петстотин и трети. — За себе си трябва да ти е жал, момче. Когато приключим с него...

— Пусни го — моли Трийсет и осми.

— Но да, разбира се! — озъбва се Петстотин и трети. — Ей сега. Каж ми ти не знаеше ли, че ще му видим сметката, когато ни го поднасяше на тепсия?

— Аз... Аз не...

— Достатъчно. Хайде, стига си се блещил в пода. Ти мъж ли си, или женчо?

Цялата му десетка избухва в смях.

— Аз не... Не... — И Трийсет и осми започва да ридае. Дори аз се погнусявам.

— Махай се оттук, плесен! — нарежда Петстотин и трети. — Теб ще те съдим утре.

И Трийсет и осми послушно се изнизва, безутешно гугукайки и ахкайки.

Изведнъж ми става смешно и спокойно. Аз съм идиот, безнадежден идиот. На кого се бях доверил? На какво се бях надявал? Къде бягах?!

Преставам да се въртя, не ми пука, че всичко ми виси, смешно ми е даже това, че са ме разпънали върху болнично легло.

Не мога да сдържа усмивката си. И Петстотин и трети я забелязва.

— Какво си се ухилил? Мислиш си, че това е шегичка? — Той също ми се усмихва. Скулите ми се прибират. Устните ми се свиват. Тялото ми не ми се подчинява.

— Добре — казва Петстотин и трети, — щом си такова усмихнато момченце. Слушайте, порчета! Честно казано, не ми пука какво си мислите. Аз решавам. Край с теб, Седемстотин и осемнайсет. И знаеш ли какво? Можеш да не ми връщаш ухото. Аз ще си взема твоите — и двете. Хайде, Сто четирийсет и четвърти.

Неговият подчинен, който се е разхождал из публиката, отдава чест и се качва на леглото, към което съм привързан. Минава зад гърба ми и мълниеносно провира през прътовете на таблата бича си. Вниманието ми е отвлечено от думите на Петстотин и трети за ушите ми и твърде късно съобразявам как именно ще ме екзекутират. Опитвам се да притисна брадичката си към гърдите, за да не успее да промуши той парцала под шията ми, но Сто четирийсет и четвърти ме сграбчва за косата, със сила извива главата ми назад и стяга гърлото ми. Болничното легло се превръща в гарота. Сто четирийсет и четвърти събира краищата на инструмента си заедно, завързва ги на възел и започва да го върти, като прекъсва достъпа на кръв и въздух. Аз се мятам, дърпам се, леглото подскача и още три от момчетата на Петстотин и трети се хвърлят към мен, за да ме обуздаят, да пресекат конвулсивното ми мятане.

Никой няма да каже нито дума. Ще умра в тишина. Започва да ми се струва, че потъвам, че сякаш някакво морско чудовище октопод е обвило шията и крайниците ми и ме души.

Светът подскача пред очите ми, подскача и помръква и напълно случайно се натъквам на зелените очи на Петстотин и трети — макар и той да търси погледа ми, да го преследва жадно. Срецам погледа му и се вцепенявам — Петстотин и трети, усмихвайки се, мастурбира.

— Хайде — изрича той само с устни. И в този момент на изхода се разнася грохот.

Нечий вопъл.

— Такааа... — произнася басово някой. — Какво имаме тук? Детската градина вилнее?

Пипалата на октопода, който е стискал гърлото ми, изведнъж отслабват. Някой крещи, с грохот пада легло.

— Ти какво?! Вие какво? — крещи неясно кой на Петстотин и Трети.

Напрягам всичките си сили и се изтръгвам от предсмъртния мрак, по някакво чудо освобождавам ръката си, опитвам се да отлепя пипалото от шията си, примката се охлабва, рухвам на пода, запълзявам нанякъде... Дишам, дишам, дишам.

С крайчеца на окоето си виждам как наред стаята разхвърлят чакалите на Петстотин и трети два огромни звяра — единият е с мазна дълга грива, другият е остриган до кожа и брадат. На четири крака

пълзя нанякъде, колкото се може по надалеч, и по пътя осъзнавам, че това са зловещите покровители на Трийсет и осми; навярно той ги е повикал.

— Стой! — чувам зад себе си вик — Петстотин и трети.

— Не! — шепна му аз.

Ако се спра, ще умра. И без да гледам накъде, пълзя на сляпо на четири крака към живота.

— Охрана! Охрана! — гърми над мен нечий глас. — Тук има бунт!

Гласът е на възрастен човек.

Нагъквам се на нечий крака. Повдигам глава — доколкото мога. И виждам светлосиня лекарска престилка. Ето я тази твар. Сега той значи ме е чул? Докторът изважда от пазвата си нещо... Нима... Той има пистолет.

— По лице на пода! — крещи той.

Цели се не в мен, а в застиналия на две крачки Петстотин и трети. Сега или никога, казвам си. Като че ли съм си поел достатъчно въздух. Сега или никога.

Изправям се, гмурвам се под ръката му, удрям отдолу нагоре. Тих пукот — куршумът отива в тавана и изгаря в него овъглена дупка. Истински пистолет!

Впивам зъби в китката на сацисания лекар, изтръгвам оръжието му, откъсвам се от него и както съм си гол, хуквам към изхода, към прозореца. Петстотин и трети се хвърля след мен, на секунда го следва и докторът.

Кабинетът е отключен!

Профучавам през първата стая — холограмите на човешки вътрешности уютно светят върху поставките, леглото е оправено, редът е като в операционна.

Петстотин и трети и лекарят се блъскат с лакти на вратата, печеля още миг. Той е напълно достатъчен, за да се добера до помещението с прозореца. Вратата... Врязвам се в нея в движение — заключено е! Заключено!!!

Завъртам се като пумпал на мястото си и успявам да насоча дулото към налитащия лекар и скърцащия със зъби Петстотин и трети.

— Отваряй! — изкрещявам диво.

— Какво искаш? Защо искаш да влезеш?! Там няма нищо! — Докторът примирително протяга длани напред, прави крачка към мен. — Не се притеснявай, няма да те наказваме...

Виждам зад гърба му, че на бюрото свети екран с картина от стаята, където щяха да ме екзекутират, дими чаша кафе — това животно не е спало, а си е гъделичкало нервите, наблюдавайки екзекуцията от VIP ложата.

— Отваряй, гадино!!! — Пистолетът подскача в ръцете ми. — Или ще...

— Добре, добре... — Той поглежда към входа. — Добре. Позволи ми да мина...

— Ти! Десет крачки назад! — Насочвам дулото към Петстотин и трети, който избира удобен момент, за да нападне.

Той уж се подчинява — но бавно, придавайки си важност.

Докторът се суети, допира длан до скенера, казва: „Отвори!“ — и вратата се подчинява.

— Ето, моля — разперва очи той. — И защо искаш да влезеш?

— Махай се отгук! — отговарям аз. — Махай се отгук, извратеняк!

Лекарят се отдалечава, без да смъква услужливата гримаса от извехтялото си лице. И аз виждам... Виждам го. Така се бях боял да не го подплаща това мое привидение. Боях се, че прозорецът ще се окаже мой сън и че събуждайки се, няма да мога да го прекарам контрабандно заедно с мен в реалността. Но той си е на мястото.

И градът е тук. Градът, който всички тези години ме е чакал тук и ме е дочакал. Зад стъклото е нощ като при нас. Бяла нощ — прогонвайки тъмнината, меко сияе зареденото със светлината на кулите небесно море, море на дим и изпарения, диханието на гигаполиса. Струят, блещукайки, скоростните тунели, сто милиарда души живеят щастливо в своите кули, без да подозират, че в една от тях, неразличима от останалите, е устроен таен детски концлагер.

Пристъпвам към него.

Ето я ръчката. Трябва само да се протегна към нея, прозорецът ще се отвори и тогава вече ще бъда свободен да правя каквото си поискам, най-малкото да скоча надолу.

Но в стаята се появява Петстотин и трети — и на мен ми остава половин секунда, за да довърша всичко.

Мога да стрелям в озъбената му муцуна и да приключа нашата история с него веднъж завинаги. В този миг няма нищо по-просто от това да му стрелям в устата.

Но аз отклонявам ръката встрани и стрелям в стъклото.

Защото това ми е по-необходимо сега. Да разбия черупката на проклетото яйце отвътре, да се измъкна от него, да напълня дробовете си с истински горчив въздух вместо проклетия безвкусен заместител, с който ни залъгват, и поне за малко да изчезне таванът над главата ми.

— Слабак! — казва ми Петстотин и трети.

Не знам с какво е зареден пистолетът на доктора, но той пробива огромна рана в стъклото. И унищожава града.

Изчезват кулите атланти, изчезват влакната на висящите тунели, угасват луминесцентните небеса. Остават искрящи проводници, димяща електронна карангия, чернота.

Това е екран.

Първият триизмерен панорамен симулатор в живота ми.

Нещо се стрелва, пистолетът пада от ръката ми, а аз самият се просвам на пода.

— Слабак! — хрипти над мен Петстотин и трети. — Жжжалък...

— Охрана! — прекъсват го непознати железни гласове. — Всички на пода!

— Няма да ви го дам! — реве Петстотин и трети. — Той е мой! Мой!

— Остави го! — крещи докторът. — Нека старшият ръководител да се разправя с него! Това отиде твърде далеч!

И Петстотин и трети, дишайки толкова шумно, сякаш във всеки от белите му дробове има по дупка, отстъпва.

Захлупват върху главата ми черен чувал. И после, вече в тъмнината, чувам анонимно кикотене:

— Ти какво, мислеше, че просто така си стоите в града? Мислеше си, че някой може да държи такива изроди като вас заедно с нормалните хора? Та наоколо е пустиня и охраната е разположена на три периметъра! Никой никога не е бягал оттук. И няма да избяга никога. Имаше само един път, кретен: да се изучиш и да се уволниш... А сега...

— Къде да го носим? — пита железен глас.

— В гробницата — осъжда ме през смях анонимният.

В ницото.

ГЛАВА X

ФЕТИШ

Това не е сън.

Не мога да заспя, страх ме е да спя. Не искам да се връщам в клетката си. Поглеждам часовника си. На крака съм вече почти денонощие, но сънят не идва. Комуникаторът надава писък — видеото, заснето от мен в центъра по утилизация на вторични суровини, е изпратено на Шрайер. Отчет за свършената работа. Приятно гледане.

Не бих могъл да постъпя иначе, казвам на Деветстотин и шести. Не бих могъл да постъпя иначе.

На едно от нивата на кулата, в която живея, има малък технически балкон. Два метра на дължина, а на ширина не повече от половин метър. Мястото е точно колкото да полегнеш по гръб.

Балконът е открит; прозрачното заграждение едва стига до кръста ми; прозрачният под под краката ми изобщо нямаше да се вижда, ако не бяха драскотините. Отгоре, обрамчено от събиращите се в далечината върхове на кулите, се носи небето. А аз се рея над бездната.

Под главата ми има изпита наполовина бутилка текила. Разбира се, „Картел“.

Има спомени, които не могат да помръкнат изобщо, колкото и време да мине. Всеки съхранява събития от миналото си, които винаги са готови да се появят пред мисления поглед толкова ясно и ярко, сякаш са се случили вчера.

Обръщам глава настрани и виждам града. Ако леко присвия очи и го изкарам от фокус, прилича на онзи същия пейзаж, който транслираше единственият прозорец в интерната. Но всичко, което виждам сега, е реалност, казвам си.

Аз съм на свобода.

И съм свободен да правя каквото си поискам, най-малкото да скоча надолу!

За да узная кода на достъп до този балкон, ми се наложи да лъжа несръчно, а после и някак да подхранвам тази лъжа. Но кодът си струваше усилията. Идвам тук, когато имам нужда да се убедя, че вече не съм в интерната. Че съм възрастен, уверен в себе си човек. А как можеш да се убедиш в това, ако не чрез сравнение на сегашната ти и тогавашната ти личност? За целта трябва да се видиш с него, да пийнете заедно, да си спомните миналото. Това е нашето място за срещи.

Дойдох тук да се видя насаме със себе си, но Анели ме откри и тук.

Мисля си за нея. Не се получава да не мисля. За изпохапаните й устни, за шията й с нишките на вените, за измъчените колене.

Рядко ми се налага да се съмнявам или да съжалявам за свършеното — работата ми обикновено ме избавя от необходимостта да правя избор, а когато няма избор, няма и съжаления. Щастлив е онзи, за когото всичко решават другите — той няма за какво да се изповядва.

Мисля си за кристалния ковчег, в който съм я положил. За разрешените коси. За устните и очите й, които тя беше червила и гримирала, оглеждайки се в стъклената стена на вагона, носещ я към срещата с Рокамора.

Какво е това? Какво става с мен? Защо тя не ме пуска? Защо аз не пускам нея?

Това не е чувство за вина, казвам си. Това не е разкаяние. И със сигурност не е любов.

Просто желание, телесен глад, неотстраним сърбеж.

Убивайки я, не бях престанал да я желая. Напротив, желанието се разпали още повече.

Трябва да я прогоня от себе си. Да се избавя от привидението. Да се облекча.

Знам само един храм, в който мога да взема дължимото причастие и да се изповядам честно: „Либфрауенмюнстер“. Страсбургската катедрала.

Надигам се.

Срещата е приключена.

Асансьорът се спуска на нулевото равнище. Връщам се от небето на земята за най-земното дело.

Преходът между последните две нива продължава особено дълго — под второто ниво е трябвало да бъде скрито зданието, което до двайсети век е било най-високото в света. Но в света на високите скорости „дълго“ означава няколко секунди.

Излизам от входа на четириетажна каменна сграда, стъпвам върху грапавия пращен паваж. Отляво и отдясно към зданието са се сраснали по-малки здания, а към тях — без пролуки — са залепени сгради на по пет етажа и така нататък, назъбена стена. Подобна стена има и отсреща — аз съм на улицата на средновековен град. Зданията са боядисани в различни умилителни цветове, има и фахверкови курабийки; прозорците светят меко, уличните фенери също са запалени.

Сякаш съм в Страсбург през двайсети век.

Тоест паважът под краката ми е същият, по който са ходели тук преди петстотин години. И фасадите на къщите са същите, които няколко века са стояли отвън, под живите облаци. Само тази улица, която е продължавала към далечината, сега се удря в глуха стена. Завършва с огледало от черно стъкло, по същия начин и започва.

По-рано там имаше денонощно включени екрани, които сякаш продължаваха отсечената улица и я населяваха с шумна тълпа. И на фасадите на зданието от онази страна, от която съм се появил, също има такива стени от черно стъкло. То дострояваше изрязаните покриви, изобразяваше далечни квартали и служеше за небе.

Но за да се симулира реалността, е необходимо да се изгори доста ток. Европа работи на пълни обороти и всеки киловат, както и всяка глътка вода или въздух се продават на търг. И си ги купува онзи, който може да си го позволи. А на нулевото равнище живеят такива, които не могат да плащат за илюзии. Затова и небето тук е изключено за неплащане на сметките.

Един квадратен километър от стария Страсбург е заключен в куб от черно стъкло. Когато попаднеш тук за първи път, можеш да се подлъжеш и да решиш, че просто е нощ. Но не съществува толкова тъмна нощ. Такава нощ може да има, да речем, в утробата на кит.

В търбуха на гмурналия се откъм елзаската земя Левиатан са набити милиони метри прерязани старинни улички, осмукани от

времето каменни настилки, огризки от тухлени къщи. Но той е глътнал и плячка, която се е оказало, че не е по силите му да смели.

В самото сърце на бокса стои сто и четирийсет метрова кула — „Щрасбургер Либфрауенмюнстер“. Аз я наричам свойски — просто „Мюнстер“.

Строили са я пет века подред, което при тогавашната миша продължителност на човешкия живот се е равнявало на безкрайност. Двеста дълги години това чудо е било най-високото съоръжение в света. В онзи момент сигурно е изглеждало, че не са се мъчили напразно.

После човечеството се научило да строи от стомана, и изградената от розов пясък катедрала излязла в пенсия; а когато настъпила ерата на композита, нея просто я прибрали в склада заедно с другите играчки.

В алената светлина на уличните фенери и „Мюнстер“, и водещите към него иззад огледалата улички изглеждат като сценични декорации. И наистина тук всичко е бутафория. Всеки от светещите прозорци, закрити с пердета срещу външни погледи, е театър на сенките, в който се разиграват забранени пиеси. По завесите се носят силуети, чува се стон, плач.

Лесно е да се поддадеш на любопитството, да кривнеш от пътя и да почукаш на някоя от заключените врати. Но аз трябва да отида в църквата.

„Мюнстер“ са я строили едва ли не хиляда години, но така и не са довели делото до край — издигнали са само едната кула от две, а другата са я зарязали недостроена. Заради това тя сега изглежда като инвалид, който призовава към Господа, вдигнал към небето и цялата си ръка, и чукана на втората, изтръгната до рамото.

Фасадата на катедралата е обвита с тънка дантела от розов варовик, от стените нагоре гледат гаргойли и светци. Входът — две високи дървени крила под остра арка, от двете му страни каменна стража — апостоли. Арката се влива в гъбата на храма чрез стъпаловидни сводове, на всеки от които има ангели с лютни, цяло войнство. Над арката — някой от безименните крале на своя трон, над него — Богородица с младенеца на коленете си, а всичко е увенчано с лика на брадат старец. Общо взето, цирк.

Изкачвам се по стъпалата. Ангелите на стъпаловидния свод на арката плуват над главата му, строят се в хармоника, остават на входа. Не ги допускат вътре.

Блъскам тежката дървена врата — през процепа се изливат акордите на орган.

Посреща ме метрдотел с плешива ливрея; новите собственици на храма си имат своя представа за прекрасното. Но кой може да ги укори? На „Мюнстер“ все пак му е провървяло, той поне работи.

— Добре дошли в клуб „Фетиш“. — Човекът учтиво ми се покланя. — Как трябва да се обръщаме към вас?

— Седем-едно-седем.

— Извинете?

— Седем-едно-седем. Така ме наричайте. Вие отскоро ли сте тук? — усмихвам се аз.

— Извинявайте. Втора седмица. Редовен гост? — бърбори той, съобразил, че е сгафил. — Резервирани ли сте?

— Не, искам свежи.

Дори тук не се препоръчва човек да се привързва.

Отнякъде се разнасят мъжки гласове — неразбираеми, ниски, сливащи се като бученето на двигатели. Странно. Обикновено тук няма жива душа. Метрдотелът сякаш чува мислите ми.

— При нас днес е истински аншлаг. — Той крачи отпред и постоянно се обръща към мен. — Разправят, че по „Домашна видеозала“ са започнали да излъчват някакъв старинен сериал за живота на Иисус. Ние му възлагаме големи надежди, знаете. В последно време едва свързваме двата края... Началството казва, че темата съвсем се е изчерпала...

Във вътрешността на катедралата не са преправяли нищо — от любознателност съм разглеждал старите снимки, изглежда дори не е имало ремонт. Същите опушени сводове, същите неприветливи слепи статуи по ъглите. Само дето са изчистили редиците дървени седалки, на които някога се бутали дошлите на месата. Освободили са площ за масови мероприятия. Но сега при тях има затишие и централният неф на храма си изглежда просто като централен неф на храм.

В полумрака далеч отпред се вижда олтарът; там се извършват някакви приготовления. Но метрдотелът ме води наляво, в уютен

страничен неф, където таванът е по-нисък и е нормално потискащ и където в нишите покрай стените са сложени витрини.

Всяка е отделена от предишната с тежко кадифено перде. Във всяка от тях има живи библейски сцени или произволни фантазии на тема монашески живот. Прелестта на ситуацията е в това, че тук може да се избере всяка старозаветна героиня и всяка монахиня. От Ева до Савската царица. За всякакъв вкус.

— Новият завет е представен в десния неф. Естествено, има и без религиозни алюзии — благочестиво шепне метрдотелът. — В сутеренните помещения имаме просто стриптийз бар в неутрална стилистика.

— Какви ги говорите — отвърщам. — Аз нали съм редовен гост. За какво са ми без алюзии?

— Приятно е да срещнеш ценител — усмихва се широко метрдотелът. — Може би Естир?

Поглеждам към къдравата едроока Естир, разположила се върху копринени килими, към тежките ѝ бедра, към златния брокат, в който е обгърнато тъмното ѝ тяло, към сияещата от масла кожа. Брокатът и коприната определено са композитен ерзац. Затова пък Естир навярно е била точно такава. Обаче аз не се нуждая от Естир.

Тя няма да ми даде облекчение, няма да ми даде свобода. Поклащам глава.

Естир разбира, че не е за мен, и се извърща от мен лениво като лъвица в зоопарк.

После пропускам Юдит, Ребека и няколко монахини в различна степен на разюзданост. Едната върви в комплект с рога. Хубавичка е.

— Сара, Суламит и Далила, за съжаление, засега са заети — разперва ръце метрдотелът, гледайки в комуникатора.

— Покажете ми Евангелието — моля аз.

И ме съпровождат в десния неф. По пътя се забавям при двайсетметровия астрономически часовник.

— Нашата гордост — казва метрдотелът.

И явно възнамерява да ми разкаже за него с надеждата за бакшиш. Аз го спирам с жест — всичко, което ми е необходимо да знам за този часовник, вече го знам.

Колкото пъти съм го виждал тук, никога не мога да го отмина. Над обикновения циферблат виси още един, огромен, само че вместо

римските V и X на деленията са знаците на Зодиака, а стрелките са не две, а шест и към всяка от тях е прикрепена малка позлатена планета: Меркурий, Венера, Земя, Марс, Юпитер и Сатурн. Други планети в началото на дваисети век, когато френският часовникар е завивал пружината, не са съществували.

Хитроумният часовник движи всичките планети точно по орбитите им, умее да изчислява датите на онези празници, чиито дни се менят от година на година, но най-важното е, че тук има част, която показва прецесията на земната ос, безумно точна и невероятно бавна — един оборот отнема почти дваисет и шест хиляди години.

Защо на часовникаря му е било да добавя тук тази част, мисля си аз.

Едва ли собственият му живот е продължил повече от един градус, една триста и шейсета част от пълния оборот на стрелката. До откриването на безсмъртието са оставали още повече от двеста години, той не може и да се е надявал да види как цикълът ще бъде завършен. Защо старателно да изчисляваш силата на малките пружини, да проверяваш внимателно стъпчиците на миниатюрните зъбни колела, когато знаеш, че твоето съществуване на Земята — детските спомени, цялата любов и вражда, остаряването и смъртта — ще се вместят в една триста и шейсета част от циферблата, който самият ти разчертаваш? За какво ти е да създаваш механизъм, напомнящ ти за твоята собствена нищожност и унижаващ всеки смъртен, който го погледне? Ако дойде при този часовник за пръв път като малко дете, а за последен — като пълзяща, задъхваща се от старост развалина, никой от съвременниците на часовникаря не би забелязал разликата между положенията на механизма. Целият живот е отлетял, а стрелката се е преместила с нищожен градус.

Навярно, мисля си, всичко това е било направено, за да може, след като създаде тази машина, той понякога да хване — стрелката отвън и да обърне планетата насила и по този начин да се почувства като брадатия старец от фасадата на сградата. Да измамиш стрелката на прецесията, да превъртиш дваисет и шест хиляди години наведнъж, да скочиш в бъдещето, което никога няма да завариш...

В наши дни на никого не би му хрумнало заради такова нещо цели десетилетия да човърка в машинното масло и да си разваля зрението.

Над планетите, над изчислителя на прецесията е доказателството за моята правота. Часовникът е увенчан с механизъм, който би трябвало да развлича тълпата — две балкончета, едно над друго, а по тях водят хороводи боядисани фигурки.

На долния балкон стои Смъртта — в ръцете си държи две камбани, на мястото на главата ѝ има череп. Пред нея в кръг вървят прегърбени човечета — старец, детенце, жена... На горния Христос наблюдава парад на апостолите. Фигурките излизат от малка вратичка, минават пред главнокомандващия си и влизат в друга подобна. Метафората е простичка — Исус и апостолите са над Смъртта.

Но тук има лукавство.

Христос би трябвало да стои на горното балконче заедно със Смъртта — тандем, станал свещен през вековете. А долу под тях, вдигнали раболепно глави, да се тълпят обречените човечета — и обикновените хора, и апостолите. Ако аз изобразявах Христос, на тила бих разположил лицето на дългокосия страдалец, тиражирано като шаблонния портрет на Че Гевара. А откъм фасадата би гледал паството си с пустите си очни ябълки череп. Защото Исус и Смъртта не са дори тандем. Те са двете маски на един и същи бог.

Ако Смъртта я нямаше, църквата не би имало с какво да спекулира. Не би се родил и Исус. Търговски агент с каталог от напразни надежди. Предводител на мъртъвците.

— А мога ли да видя Дева Мария? — питам метрдотела.

— Богохулници! Мерзавци! Да не сте посмели! — достига до мен сподавен вопъл.

— Извинете — преbledнява метрдотелът. — След секунда се връщам.

И бяга към входа, където охранителите се опитват да вдигнат от пода проснат мъж с черен сюртук.

Тръгвам след него. Ръцете ме сърбят.

— Оставете ме! Оставете ме! — вие сюртукът. — Осквернихте! Осквернихте храма!

— Полиция? — пита задъхал се охранител.

— Каква полиция? „Бърза помощ“! — размахва ръце метрдотелът. — Не виждате ли, че е луд!

Изведнъж започвам да усещам бодеж в ръката. Това е включеният на беззвучен режим комуникатор — входящо повикване.

Поглеждам: Шрайер. Докосвам екрана, правейки се на глух. Не мога да говоря сега за това.

— Вие сте измет! Варвари! — продължава да вие мъжът със сюртука. Приближавам се, разглеждам го. И разбирам, че той... остарява. Определено е над нашите пределни трийсет. Бръчки... Оредяващи коси... Неприятно.

— И ти! Ти! Ти си дошъл при тях да се къпеш в мръсотията! — Той забелязва, че го зяпам, заплашва ме с юмрук, бялото на очите му бляска.

Усмиввам се.

— Чуйте... Уважаеми... Това е частно заведение... Имаме право да пускаме или да не пускаме клиенти по свое усмотрение... Вие ни разваляте репутацията! — опитва се да го усмири метрдотелът, правейки хипнотични пасове с ръце. — За бога, простете — поглежда той към мен.

— Няма нищо — отговарям. — Не бързам.

— Не мога да набера... Не дава... — пъхти един от охранителите.

— Содомити! Вандали!!! — Въпреки външната си хилавост, сюртукът има достатъчно сили да се измъкне от косматите ръчища на охранителите.

— Ох! Дайте аз сам. — Метрдотелът шепне нещо по комуникатора. — Лекарите... Да... Буен... Не се справяме!

Най-накрая го хващат. Две от горилите седат върху него, но той продължава да се извива на дъга, блещи очи, пръска слюнка.

— Честна дума, не виждам защо вдигате скандал? — Метрдотелът изтупва ливреята си, успокоява дишането си. — Вижте сам... Как е всичко тук при нас... В идеален ред...

— Светата църква! Кучета! Кучета нечестиви!

— Но защо се държите като малко дете? Нима светата църква може да плаща за тези помещения? Вижте каква грамада е! Та дори ние едва свързваме двата края, а такива като вас се опитват да прогонят последните ни клиенти! Останалите катедрали вече ги събориха... А ние още си стоим!

— Блудници... в храма... — хрипти онзи.

— Ама какво се церемоните с него?! — не издържам аз. Приближавам се и сядам на колене право пред психаря.

— И кой му е виновен на брататия, че бизнесът му изгоря? — питам аз сюртука. — Две хиляди години търгуваше с души и му беше добре, а после хоп — и изгоря! Кому е необходима вашата душа, когато тялото не тлее, а?

— Безумец! — крещи ми безумецът.

— При нас има свободен пазар! Който може да плаща наем, той го плаща! А къде е твоята църква? Банкрутира! Като не върви бизнесът — затваряш кепенците, няма какво да баламосваш хората! И на твоето място, ако искат, ще направят кланица, ако искат — бордей, винаги има нужда от бордеи! А от теб няма нужда!

— Ние имаме дискретен мъжки клуб! — с упрек ме поправя метрдотелът.

— Ти си обсебен! Обсебен! — Той започва да се гърчи, сякаш е обсебен.

— Ти ми пробутваш менте! Не се нуждая от твоята душа! Не искам да ходя в твой рай! Твоят рай е нарисуван със сурови яйца върху измазан таван! Ето това е твой рай! — Аз се изплювам на пода.

— Ще гориш в ада!!! — На устните му избива пяна. Епилептик, така си и знаех.

— И твой ад е от яйчен белтък! — смея се аз в лицето му. — Само ти вярваш в него! Никой друг не вярва освен теб, идиот! И знаеш ли защо?!

— Сатана... Ти си сатана! — Той се дърпа вече по-слабо, силите му секват.

— Защото остаряваш! Мислиш ли, че не се вижда? Защото си пропуснал истинското си безсмъртие! Защото някоя жена е забременяла от теб! Съгрешииил си! Защото тялото ти е цялото на дупки, през които животът изтича! И си си спомнил за душата! Хванал си се да воюваш! А ние тук си имаме свои закони! На нас тук и без бог всичко ни е прекрасно! За мен твой бог не е закон, ясно?! Нека той си командва старците! Аз ще бъда вечно млад!

— Сатана... — Той диша с усилие, омеква.

И едва в този момент идва екипът на „Бърза помощ“. Пъхват му нещо под езика, закопчават го за носилката, сканират пулса му, сърцето. Погледът му блуждае.

— Говори някакви глупости... — обяснява метрдотелът на медиците. — Били сме осквернявали храма. А ние, напротив, така да

се каже, съхраняваме културното наследство... Като отговорни собственици...

— Рядък случай — кима важно старшият на бригадата, мулат с грижливо поддържана брада. — Дадохме му успокоителни, а в психиатрията ще се ориентират в подробностите.

— Това сигурно е заради сериала...

— Вие добре го наредихте — маха ми с ръка един от охранителите, когато най-накрая изнасят фанатика навън. — С психология!

— С психология — повтарям аз след него, усмихвайки се накриво. Усещам пробождане.

— Вие, струва ми се, искахте нашата Дева — любезно ми напомня метрдотелът. — Тъкмо имаме нова.

Богородицата се оказва съвсем неочаквана — подстригана на паница блондинка без грим, облечена с обикновена бяла рокля, наподобяваща гръцка хламида. В ръцете си държи увита в пелени кукла.

Тя е красива, да, но умерено — позлатената Естир я затъмнява, а и кукличката Ребека е истинска звезда в сравнение с тази селянка. Но в нея има нещо...

— Ето... Решихме да подходим не толкова традиционно...

— Вземам я. За час.

— Желаете ли да останете тук, или... В сутерена има свободни стаи.

Коледните ясли са възможно най-глупавата декорация. Но нищо, нека бъде кошара. Какво значение има?

— Тук.

Той шепне нещо и отгоре се спуска червена завеса, която оставя двама ни с Пресветата Дева насаме зад кулисите и отсича светлината и звука на останалата част на света. Девойката ме поглежда изучаващо, без да изпуска куклата си от ръце.

— Махни това някъде... — махам с ръка към бебето Христос. Тя послушно скрива куклата под някакъв парцал.

— Как се казваш?

— Мария.

— Да бе — усмихвам се. — А аз съм Йосиф.

— Здравей, Йосиф. Имам един час, нали?

— Засега да.

— А може би просто да поседим малко? — казва изненадващо тя. — Днес денят е толкова дълъг, обикновено няма никого, а днес всички идват един през друг, дори не успях да обядвам. Казват, че са пуснали някакъв сериал, и изведнъж всички се сетиха... Искаш ли кафе?

— Не. Но... ти си пийни.

И тя вади отнякъде самозатопляща се кутия кафе със сметана, изпъва крака, затваря очи и започва да пие кафето на малки глътки. После бързо си запалва цигара.

През това време аз разглеждам украсата на кошарата: плюшени чучела на овце зад пластмасовите огради на яслите, изкуствена поветица върху белите стени... На една от тях има боядисано разпятие, излято от композит. Кретените декоратори са се престарали с клишето, не са отчели хронологията.

Изкуствена кръв се точи от Христовите рани, за които той самият си е виновен, които не е пожелал да избегне, мазохистът. Той си ги е нанесъл сам чрез чуждите ръце, за да направи всички ни задължени на него. Да се разплати авансово за греховете ни, които не сме извършвали. Принудил е хиляди поколения хора да се раждат виновни и цял живот да му връщат с лихвите този натрапен им кредит. Много благодаря.

Дева Мария гаси цигарата си, благодари ми с усмивка.

— Аз ли да се съблека първо, или да започна с теб?

— Не с мен... Хайде ти.

Мария се изправя бавно, без да отмества поглед от мен, и с дясната ръка смъква роклята от лявото си рамо — слабо, бяло, обикновено. После лявата ѝ ръка пуска сянка върху лявото — хламидата се хлъзва надолу, потърква се в бедрата и пада в краката ѝ. Тя стои пред мен гола, прикрива само зърната на гърдите си.

Гледам нея, а продължавам да виждам пред себе си синините върху тънките китки и косо подстриганите тъмноруси коси, и високите ретуширани скули, и залеза на вечерните жълти очи. Тръсвам глава, за да прогоня от нея образите, заседнали като ледени блокове в моите неврони и аксони.

Освободи ме, помолвам се беззвучно на Дева Мария. Избави ме от бесовете, защото съм обсебен.

Аз съм чаша, напълнена до ръба с черен катран. Стоя мирно, боя се да не се разплискам. Взemi излишъка от катран, изсмучи отровата от мен.

Помръдвам се към нея.

— Казвай какво по-нататък — казва тя и всичко се разваля.

Аз очаквам от Мария изкусна помощ; каква полза имам от девственица?

— Какво „по-нататък“? Ти тук си курвата, а не аз! Защо аз трябва да те уча на всичко?

Тогава тя пристъпва към мен. Застава на колене. Прегръща краката ми. Прекарва дланите си от прасците към задната страна на колене до задника. Допира лице към слабините ми. Пръстите ѝ се озовават на гърба ми — вече под колана; описват кръг от двете страни и се спират върху катарамата.

Щрак.

Колко меки и топли са пръстите ѝ.

Хващам се за оградата на яслите, за да не изгубя равновесие. Забивам поглед в разпятието срещу мен.

— Гледай — казвам му.

И Христос гледа изпод натежалите си вежди, гледа през престорените си сълзи — и мълчи, защото няма какво да каже.

— Лъжец — шепна му аз. — Предател!

— Какво казваш? — Мария се откъсва от мен. И веднага я замества друга жена.

Малки твърди гърди, щръкнали зърна, изпохапана шия, черно-зелени отпечатъци от пръсти върху тънките бедра, алени ивици върху корема и по гърба. Руси коси по раменете, вежди като крилете на чайка.

Анели.

Не. Трябва да я прогоня! Трябва да се избавя от нея!

— Продължавай! Продължавай!

Спомням си друго разпятие — изрязано от тъмно дърво, малко и очукано, събрало драскотини за няколко столетия. Позлатен венец от тръни... Той също ме гледаше.

Пропадам — горещо ми е, мокро и блажено.

— Курва... — Прехапвам устни. Облизвам кръвта си.

— Наред ли е всичко.

— Стига си ме разпитвала! Стига си ме разпитвала!

— Извинявай... Просто...

— Какво просто?! — Отблъсквам я. — Защо правиш това?!

— Имаш сълзи — казва тихо тя.

— Що за глупости!

Тя сяда като робиня — със задниче върху петите, изпънат гръб, ръце покрай тялото. Размазвам с юмрук изстиващата водаца по скулите си.

— Сълзи — настоява тя.

— Не се опитвай да влизаш в душата ми! Ти си просто една уличница, така че си върши работата! — крещя ѝ аз. — Хайде! Е? Хайде!

— Уморен ли си? Лошо ли ти е?

Тя просто трябваше да отгребе от мен катран с малка лъжичка, да отгребе и да го излее, за да не се препълня. Но вместо това бърка в мен с двете си ръце. И черната гъста течност прелива през ръба. И от дъното се надига нещо... Забравено, страшно.

Онова дървено разпятие, онзи позлатен обръч...

— Курва... Защо му повярва?

Със замах ѝ удрям звънък шамар, сякаш шамарът може да спре пробуждането на онова, което е спало на самото дъно на душата ми. Удрям я силно — така, че главата ѝ се отмята.

Тя извиква, отскача назад, хваща се за пламналата си буза. Свивам се. Сега ще извика охраната, те ще ме изхвърлят оттук или ще повикат полицията.

— Агнешка, всичко ли е наред с теб? — чува се иззад завесата разтревожен глас.

Тя беззвучно плаче.

— Агнешка? — повтарят зад кулисите.

— Да! — казва сърдито тя. — Да, всичко е наред.

Срамувам се. Чувствам как горят бузите ми — сякаш не аз съм удрял, а мен са ме ударили по тях. Нейните сълзи отмиват болката ми, страха ми, съмненията ми. Отмиват всичко.

— Агнешка — казвам аз, — прости ми. Забравих, че ти не си Дева Мария. Ти нямаш нищо общо тук.

— Защо? Защо постъпи така с мен?

— Аз не с теб... Не с теб, Агнешка.

Тя кимва, но не може да се успокои.

— Извинявай, че те ударих... А? Извинявай. Ела тук.

Прегръщам я, притискам я към себе си.

— Аз... аз не заради това. — Тя отначало се противи, но после омеква, оставя се в обятията ми. — На мнозина им харесва... да бият.

— Въпреки това аз не биваше... Нали не сме се договаряли така...

— Не — клати глава тя. — Плача, защото съм глупачка. Защото ти се обидих. От началото си помислих — сигурно е добър човек.

— Не бива така...

— Аз... Аз само днес съм в тази роля, тук има надбавка... За фетиша. По-рано аз просто... И... Сещаш се, за да не мисля за цялата тази глупост за Дева Мария и че я изобразявам... Просто си помислих, че ти си симпатичен човек и че... че ако не те бях срещнала по работа и ако ти не знаеше коя съм... би могло да се получи нещо. А ти просто ми напомни... Че съм те срещнала по работа. И е... като камшик, знаеш ли?

— Аз не говорех на теб това. За курвата.

— А на кого?

— Просто така, на никого.

Не мога да ѝ обясня. Не мога да си призная. Този проклет мъченик ме гледа от боядисания си кръст. Едно е да опустошиш пред него простатата си, съвсем друго — да изпразниш душата си.

— Личи си, че имаш да уреждаш някакви сметки с всички тях. Та нима нормален човек би дошъл тук? Това е като да се чукаш в музея с египетски мумии... Ти си стар, нали? Още по тяхно време си се родил?

Комуникаторът отново се заема да бодне кожата ми. Повикване. Шрайер.

Не искам да говоря с него! Не искам да слушам похвали, не искам да обсъждам как е минало всичко. Прекарвам пръст по екрана, изключвам го.

— Какво значение има на колко съм?

— Сигурно никакво. Просто ми се иска да те отпусне. Искаш ли да ти...

— Не. — Аз меко отклонявам ръката ѝ. — Не, няма нужда. Вече ме отпусна.

— Не се бой... — казва тя.

Клатя глава — отчаяно, като дете. Пред очите ми е другото разпятие — дървен кръст, златен венец. Стълбата към втория етаж, „пиу-пиу“, несглобеният звездолет, цветето в прозрачна чаша... „Не се бой. Той ще ни защити“.

— Предател... Изменник... — шепна аз.

После — още неща от съня ми; верандата, гвоздеите, гърчещото се тяло. А след това — прозрачният капак на саркофага, спускащ се над проснатото върху купчината отпадъци изтерзано тяло на двайсет и пет годишната девойка, която ми се е доверила. Колко ѝ е тясно там... Колко ѝ е тясно...

Лицата се сменят едно с друго, плъзгат се едно върху друго, сливат се. Агнешка става истинската Дева Мария, а после — Анели, чертите на Анели се превръщат в чертите на майка ми, която не си спомням никога, но никога не съм забравял.

— Обърках се...

И в този момент Дева Мария прави нещо странно, забранено — притиска ме към голата си гърд, скрива лицето ми в падината между гърдите си и прекарва пръсти по косата ми. Пронизва ме ток. В самото дъно на душата ми, потънало в катрана, лежи нещо блестящо. В катрана се завърта вихър и това блестящо нещо за миг прозира...

— Ти плачеш — казва Дева Мария.

Сякаш ме обхващат гърчове, нещо се изтръгва от мен навън, издавайки звук между хриптене и вой. Заравям се по-надълбоко в нея, потъвам в горещи сълзи, прегръщам я толкова силно, че тя изстенва.

— Курва... — шепна аз. — Щом толкова си му вярвала... Защо тогава ти... Защо?

— На кого съм вярвала? — пита Агнешка някъде отдалеч. — С кого говориш?

— Той е предал теб, а ти предаде мен... — изхлопвам аз. — Каква курва си, мамо...

Тя не ми се сърди, а само ме гали по главата, гали ме — и отровата излиза през очите ми, през устата ми и аз се освобождавам, и вдишвам с лекота, и ставам безтегловен, сякаш белите ми дробове са били напоени със сълзи и не са ми позволявали да дишам, и са ме теглели към дълбокото.

И четирите лица, слели се в едно, се разлепват, разпадат се. Анели вече не е майка ми. Агнешка вече не е Дева Мария.

— Благодаря — казвам ѝ аз.

— Прости ми. Ти... Ти все пак си добър човек — отговаря Агнешка. — Но мозъкът ти е объркан.

Тя ме целува по челото и на мястото на целувката ѝ изгрява слънце. Девојката с косо подстригания бретон, с изтерзаните китки и изподрания гръб ми се усмихва изпод капака на кристалната гробница. Всичко е свършило.

— Време е да тръгвам. — Целувам я по бузата и ставам, изтривайки с ръкав сополите си.

— Не разбрах много добре какво стана тук, но ела пак — хъмка тя.

— Ти ме излекува — казвам ѝ. — Сега имам достатъчно сили.

— За какво?

Дърпам завесата след себе си и отивам на рецепцията. Плащам за два часа вместо за един.

— Дева Мария е направила нещо особено за вас? — усмихва се с разбиране метрдотелът.

— Сътвори чудо — усмихвам му се аз в отговор.

Излизам под черното огледално небе, заместило онова, на което предишните посетители на тази катедрала са съзирали сред облаците Бога. Ангелите и гаргойлите, светците и чудовищата, Иисус и Божията майка ме съпровождат с каменни погледи от местата си на фасадата на клуб „Фетиш“, сякаш казвайки: „Благодаря за дарението“.

Набирам Шрайер. Той отговаря веднага:

— Къде беше?

— В публичния дом.

— Нима до такава степен... — мърмори той. — Нали те съветвах да взимаш хапчета за безгрижие!

— Обмислям го.

— Добре... Получих видеото. Добра работа. Това едно от вашите места ли е?

Свивам рамене. Няма никаква необходимост да знаеш къде е.

— За теб има още една работа.

Той не се интересува от това защо съм извел Анели от апартамента, той сякаш нищо не знае за нашите кърпени гости и не

възнамерява да слуша как ми се е отразило убийството ѝ. Тя е накълцана и се носи по тръбите — значи всичко е наред.

— Не съм спал цяло денонощие.

— Ами тогава се наспи — казва недоволно Шрайер. — Защото работата е отговорна.

И изчезва.

А аз летя над паважа, като почти не го докосвам с ръце, летя покрай прозорците сцени, покрай хората, затворили се зад вратите на всевъзможни бордеи, развиващи там с помощта на други хора пружините на комплексите си, трепереци над местата на отдавна зараснали счупвания. Аз получих онова, което исках. Нека и те да го получат.

Викам асансьора и поглеждам за последен път „Мюнстер“.

Дойдох тук, за да ме излекуват местните лекари от обсецията ми. За да потушат похотта ми и да ми дадат чистота на мислите.

Не можех да направя това с Анели — и си мислех, че мога да я заменя с който и да е говорещ манекен.

Но всичко се получи не така, както исках.

Ето го и асансьора.

Страхувам се, че зарядът от решителност ще секне, преди да успея да направя всичко. Но се оказва, че е напълно достатъчен. Чувствам точно онова облекчение, което съм искал. И съмнението, че съм направил всичко, както трябва, е изчезнало.

В центъра за утилизация на вторични суровини не се е променило нищо за времето на отсъствието ми. Суетят се роботи, растат и изчезват планини от отпадъци, бучат саркофазите, разбивайки на атоми всичко излишно, което е оставило след себе си човечеството.

Приближавам се към най-далечния от тях. Капакът му е вдигнат.

Заставам на колене пред саркофага. Изключвам таймера на забавеното пускане. Оставаше още около час. Толкова време съм си дал, за да обмисля всичко.

Бях отишъл в чучелото на катедрала, за да се моля за решимост да не се връщам тук. Да оставя всичко такова, каквото си е. Да се избавя от телесната прищявка. Да изтърпя. Да изчакам, докато таймерът не се задейства и всичко не се нареди само.

Но работата беше не в желанието. Не само в него.

Просто аз си представих колко тясно ще ѝ бъде там, под затворения капак... Просто не можех да разбия на атоми нейната красота. Навеждам се към Анели и я целувам по устните.

Сънотворното би трябвало да действа още два часа, но тя потрепва и отваря очи.

ГЛАВА XI

ЕЛЕН-БЕАТРИС

— Има ли „Картел“?

— От текилата имаме „Златен идол“ и „Франсиско де Ореляна“ — свива устни сервитьорът.

Бутилка от които струва колкото месечната ми заплата.

— „Идол“. Двоен шот — кимам аз.

— А на вас, мадмоазел? Днес, както виждате, имаме колониална тема и аз бих ви препоръчал да пробвате южноафриканските червени вина.

Горещият вятър реже с бели песъчинки лицата — носи се пикантен аромат, небето е боядисано в алено-жълто, на оранжевия фон мърдат клони черни дървета и стадо антилопи бърза да се потопи в надигащата се тъма — без да знаят, че няма закъде да бързат. Платненият навес над главите ни се издува и плющи под вятъра от турбовентилатора и ни скрива от проектираното слънце.

„Кафене Тера“ на двеста и двайсетото равнище на кулата „Млечен път“. Навярно най-скъпият ресторант от всички, които ми се е налагало да посещавам. Но нали и случаят е тържествен.

— На мен просто вода. От чешмата — казва Елен.

— Разбира се — казва сервитьорът и изчезва.

Елен е с тъмни пилотски очила, медните ѝ коси са събрани на кок и завързани на опашка на тила. Носи яке с вдигната яка, панталони с джобове и преднамерено груби обувки с връзки. Сякаш е знаела каква е днешната тема в „Кафене Тера“.

— Тези животни... — Обърнала към мен идеалния си профил, тя гледа надясно, към саваната. — Тях нали всъщност отдавна ги няма? Нито едно от тях?

На петдесет метра от нас се спира семейство жирафи. Родителите изяждат клон от акация, детенцето трие меките си рогца в задните крака на майка си.

— Саваната също я няма. — Аз учтиво поддържам разговора. — Или е разкопана, или застроена.

— А ние с вас гледаме пряка трансляция от миналото... — Тя върти като пумпал малка месингова табакера.

— Това всъщност е запис, направен с панорамни камери — уточнявам за всеки случай аз.

— Вие не сте поет.

— Определено не съм поет — усмихвам й се аз.

— Не знам дали някога сте виждали бръмбар в кехлибар? — Елен отваря табакерата си и измъква една от черните си цигари. — Буболечките са падали в прясната смола в праисторически времена, а после смолата се е втвърдявала и... Някога имах такова кехлибарено полукълбо, а в него — пеперуда със слепени крила. Някога в детството.

— Искате да кажете, че саваната наоколо е като огромен къс кехлибар, в който са заседнали за цяла вечност всичките тези клетки твари? — кимам аз към малкия жираф, който лудува, закача баща си, боцка краката му; онзи дори не усеща какво става долу.

— Не. — Тя си дръпва. — Те като че ли са извън това полукълбо. Вътре сме ние.

Сервитьорът ми носи моя двоен шот, а на нея — чаша вода от чешмата. Елен хвърля в нея с щипките късчета лед, наблюдава ги как плават.

— А вие боите ли се от старостта? — Аз поглъщам половината от „Идола“.

Тя отпива от водата през сламката си, поглежда ме с невидимите си заради девическите й клубни очила очи.

— Не.

— На колко години сте? — питам я. Тя свива рамене. — На колко години сте, Елен?

— На двайсет. Ние всички сме на двайсет, не е ли така?

— Не съвсем — казвам аз.

— Заради това ли искахте да ме видите? — Тя раздражено оставя чашата настрана, изправя се.

— Не. — Аз свивам юмруци. — Не за това. А по повод вашия съпруг.

Преди да вляза при Ерих Шрайер, изсмуквам таблетка успокоително.

А докато подежда, овладявам треперенето на мускулите си с мантра, съчинена от самия мен. Слабак. Слабак. Слабак. Нищожество. Нищожество. Нищожество. Жалък безволев идиот, казвам си.

Протягам ръце пред себе си. Бавно издишвам. Изглежда, не треперят. Едва тогава повиквам асансьора.

Най-обикновен небостъргач, на горното равнище — производство на чипове за имплантиране, на долното равнище — представителство на корпорация, търгуваща с водорасли и планктонна паста. Около офисите на Шрайер — куп други офиси: адвокати, счетоводители, данъчни консултанти, дявол знае какво още. На неговата врата е написано просто „Е. Шрайер“. Може да е продавач на хранителни добавки, може да е и нотариус.

Първо е приемната — грозновата секретарка и композитни хризантеми. По-нататък има врата, която на вид е като вход на тоалетна. Зад нея — петима охранители и буфер скенер. Докато системата ме проверява за взривни материали, оръжие, радиоактивни вещества и соли на тежки метали, аз вися в тясна херметична клетка. Скенерът изсмуква въздуха, тика към мен рентгена, стените ме потискат. Чакам, чакам, потя се, потя се.

Най-накрая грейва зелена светлина, бариерата се повдига и мога да продължа нататък. Шрайер ме очаква.

Единствените мебели в целия огромен кабинет са маса и два стола. Най-семпли, във всяка закусвалня биха изглеждали съвсем намясто. Но това не е скромност, това е изискано разточителство. Да използваш само два от сто квадратни метра, а в останалите да оставиш безценна пустота — това не е ли шик?

Две от четирите стени са стъклени и от тях се открива гледка към великолепия „Пантеон“, кула, изцяло принадлежаща на Партията на безсмъртието; необхватна мраморнобяла колона, издигаща се на две хиляди метра височина и увенчана с дубликат на Партенона. Там се провеждат ежедневни конгреси, там се намират щабове на всички партийни светила, тук идват на поклонение политици от всякакъв калибър от целия континент. Но Шрайер по някаква причина предпочита да се любува на „Пантеон“ отстрани.

На останалите две стени — проекции на новини, репортажи, графики. На централния екран шества гелосан красавец брѳнет с подстригани мустаци и телегенични брѳчици на челото.

Застивам на прага. Старая се да усмирят сърцето си.

Но дори и сенаторът да ме следи, дори и да знае за какво си мисля, не го показва с нищо. Той ми маха с ръка към стола — „Сядай!“ — сякаш нищо не е станало; повече го интересуват новините.

„... започва следващата събота. Теодор Мендес възнамерява да се срещне с лидерите на Единна Европа и да изнесе реч в парламента. Визитата на президента на Панамерика е посветена преди всичко на проблемите на пренаселването и борбата с нелегалната имиграция в държавите на глобалния Запад. Мендес, поп^[1]-либертарианец по убеждения, е известен с критичното си отношение към Закона за Избора...“

— Янките ще ни учат как да живеем! — изсумтява Шрайер. — „Критично отношение“! Либерален фашист, ето какъв е той. Току-що прокара през Конгреса акта за втвърдяване на правилата за квотирането. Началните суми на търговете се увеличават с двайсет процента!

„Напомниме, че възприетата в Панамерика система за получаване на безсмъртие — така наречените златни квоти — коренно се отличава от европейската. От две хиляди триста и петдесета година насам всеобщото ваксиниране на населението срещу стареене е прекратено. Броят на ваксинираните е твърдо фиксиран на числото един милиард осемстотин и шейсет милиона три хиляди сто четирийсет и осем души. Всяка година в резултат на насилствена смърт, нещастни случаи и самоубийства се освобождава известно количество квоти за ваксиниране — и тези квоти, по очевидни причини наричани «златни», се продават на специални държавни търгове.“

Гледам не към екрана, не към диктора, дѳвчещ и без това известните детайли на панамериканската система за поп-контрол. Наблюдавам напрегнато Шрайер.

— И познай кой получава тези квоти? — Той щрака с прѳсти. — Цялата Панамерика се управлява от двайсет хиляди семейства. И те могат да се плодят колкото си искат. Защо според теб се вдига входната бариера за участие в търговете? За да може бедняците дори да не си

пъхат носа там, да не развалят въздуха на богатите. Защото те така или иначе нямат никакви шансове да спечелят търг. Кажете ми с какво са по-добри те от руснаците, които плюят из всички медии всеки божи ден?

Обвивката на Ерих Шрайер си е същата, както и преди — тенът на знаменитостите от кориците на списанията, подсъзнателно внушаващото доверие тембър на дикторите от новините, безупречно светъл костюм, във вътрешните джобове на който лежи целият свят. Но през пластмасовия блясък днес прозира нещо... Той се държи с мен по-свободно и аз започвам да се питам дали все пак не е човек. Сякаш, като съм убил Анели по негова поръчка, съм станал сроден с него... или негов съмишленик. Той нали си мисли, че съм я убил?

— Тази система е на сто години — произнасям предпазливо. — Нищо ново.

— А защо си мислиш, че проклетото конте идва при нас?

„Посещението на Тед Мендес предхожда дългоочакваната му реч пред Обществото на народите, където той възнамерява да постави на гласуване проекта на Декларацията за право на живот, забраняваща превантивните марки за контрол върху числеността на населението...“ — обяснява ми вместо Шрайер репортерът.

— Чу ли? — Сенаторът хлопа с длан по масата. — Самите те търгуват безсмъртието само с платинени карти, а съдят нас за това, че сме дали равни права на всички. Търговете... Та всеки такъв търг е като полеви трибунал. Пощадяват трима, а останалите сто могат да се пожертват. И наричат това човеколюбив. Държавата си измива ръцете и брои печалбата, а гражданите нека сами се избиват за ваксината. А най-важното е американската мечта в действие. За безсмъртие може да спести всеки, ако е достатъчно упорит и талантлив!

На екраните се показва гостуващ аналитик, който напомня с колко малка преднина са избрали републиканеца Мендес, колко е паднал рейтингът му от тогава насам, колко малко остава до следващите избори и как той се опитва да си подобри положението чрез кръстоносен поход срещу Европа — неговите съперници демократи неуморно агитират за социално равенство по европейски образец.

Гледам как аналитикът мърда устните си, следя с крайчеца на окото си Шрайер — той презрително присвива очи, хлопа с длан по

масата...

Защо направих това? Защо я оставих жива? Защо не се подчиних на пряка заповед? Какво даде накъсо в мен, какво изгоря? Кой от блоковете ми е повреден?

Ти постъпи като слабак, казвам си.

Не биваше да те пускат от интерната. Никога.

Шрайер за секунда се отвлича от екрана — иска да каже нещо. Чакам да попита: „Между другото, помниш ли какво се случи с Базил? Чух, че по-рано е имало такъв във вашата десетка...“. Ако знае всичко за мен, би трябвало да знае и това.

Но може би той не знае всичко за мен?

— Разбира се, да се дава право на вечен живот на всички родили се, е безчовечно, а да се обрича всеки, който има годишен доход под милион, е възмущение на великодушието...

„Теодор Мендес неведнъж е критикувал Европейската партия на безсмъртието за жестоките мерки, които тя взема, за да контролира числеността на населението. Според Мендес тези нечовешки мерки разрушават институцията на семейството и подриват основите на обществото...“.

— А колко са в Панамерика семействата, в които бащата — или майката — са се родили преди триста и петдесет години и продължават да си живеят млади, а всичките им деца, а и внуци отдавна са побелели или починали? — пита бърборещия аналитик сенаторът. — И те спестяват, спестяват цяла вечност, за да може любимата им правнучка да не се бои от смъртта — а господин Мендес взима, че им вдига бариерата с двайсет процента. Сега на момиченцето ще му се наложи да остарява и умира. Нищо, може би младият праядо така ще се разстрои, че ще посегне на себе си и ще освободи квота за онези, които могат да си го позволят. Прекрасна, справедлива система. Образец за подражание.

„Известно е изказването на президента Мендес за това, че коалицията между Народната демократична партия на Европа на Салвадор Карвальо с Партията на безсмъртието е най-големият позор на Стария свят от времето на опита за мир с Адолф Хитлер...“

— Воала! — избухва Шрайер. — Ето, винаги стигаме до това! До Хитлер! До нацистите! Идиоти! Защо не до Барбароса?!

Той изключва звука и още една минута се разхожда из кабинета, яростно бърборейки нещо. Онемелите екрани показват Байкостал Сити, построения сякаш от циклопи град здание, простиращ се от Западното до Източното крайбрежие на Панамерика. После — знаменитата Стофутова стена, с която Панамерика се е оградила от несекващия наплив откъм претъпканата и раздирана от криминални войни Южна Америка. Още кадри — орди от имигранти щурмуват Стената. После — нейните защитници. По целия периметър — двайсет души персонал. Останалото се върши от роботи — предупреждават, сплашват, намират, убиват, изгарят труповете и разпиляват пепелта на вятъра. Роботите определено правят живота ни по-удобен.

Най-накрая Шрайер започва да барабани с пръсти по масата.

— На нас, разбира се, ни е нужен правилният информационен фон за визитата на негово светейшество. — Той кимва към по рибешки отварящия устата си Мендес. — Затова си длъжен да бъдеш много прецизен в онова, което ще извършиш.

Кимам. Именно длъжен. Длъжен на него и длъжен на себе си. Усмиввам се. Но той разбира усмивката ми погрешно.

— Ян! Беше ти обещано повишение, помниш ли? И ти е възложена важна задача. Ти сгафи, е, постара се да се поправиш, наистина, но няма всичко, което сега искаш, е да се върнеш в своята десетка като помощник-звеневи?

Свивам рамене.

Съжалявам за това, което направих. За това, което не направих. Беше миг на слабост и той не би трябвало да се повтори никога. Всичко, което искам, е да не съм се оказал вчера толкова слаб, нищожен, безполезен идиот. Всичко, което искам, е да бях убил вчера Анели.

— Затова повиках и теб. Личното ти досие, вместо да отиде в пещта, сега отново е у мен.

— Аз съм готов.

— Намерихме нелегална лаборатория, в която са създали лекарство против вашите инжекции. Незаконно лекарство.

— Какво?!

— Именно. Някакви умници са се научили да блокират акселератора. Докато инжектираните го взимат — няма да остаряват.

Представи си нещо като брюкселската терапия, но по-ефективно — и в ръцете на престъпниците.

— Със сигурност обикновени шарлатани! Колко такива...

— Този човек е лауреат на Нобелова награда.

— Но аз си мислех, че правителството взима под надзор всички вирусолози още от училищния чин...

— Сега говорим не за това как е станало всичко, а за това как да се поправи. Нали разбираш какви може да са последиците?

— Ако тази гадост наистина работи... — Опитвам се да си представя, че това наистина е възможно. Същински кошмар.

— Те ще хвърлят препаратата на черния пазар. Инжектираните са милиони и всеки от тях ще се нуждае от една доза седмично... или дневно! Това е като хероин, по-страшно от хероина! Как можем да попречим на инжектираните да купуват препаратата?

— Изолиране?

— Да ги натикаме в концлагери? Беринг и без това го сравняват с Хитлер, ти сам чу. А друг начин няма. Тогава ще дойдат такива пари, с които не можем да се борим. Всички нелегални фармацевти и други алхимици, които сега си варят тихо плацебото, ще станат дилърска мрежа на тези мерзавци. Мафията ще ги охранява. А всеки от инжектираните ще се превърне в техен послушен роб, защото ще живее от доза до доза. И остави я мафията... когато тази химия попадне в лапите на Партията на живота...

— Нали със сигурност ще бъдат създадени нови акселератори!

— И на Безсмъртните ще им се наложи отново да издирват и инжектират милиони хора — възразява Шрайер. — Ти сам знаеш, Фалангата не е толкова голяма... Ресурсите едва й стигат, за да се справя с издирването на нови нарушители. Колапс, Ян, ето какво ни очаква. Тотален колапс. Но най-неприятното...

— Никой вече няма да се бои от нас — произнасям аз.

Той кима.

— Мнозина се сдържат да не се размножават само заради страха от неминуемо наказание. Ако колебаещите се научат, че има средство...

Шрайер си поема дълбоко дъх, притиска показалците си към слепоочията, сякаш се бои, че без това лицето му ще се пръсне по

шевовете, че ще се отлепи от кожата му и ще се плъзне надолу обичайната му доброжелателно безразлична маска.

— Всичко ще рухне, Ян. Хората ще се изядат взаимно. Мислиш ли, че на някого му е интересно какъв е енергийният дефицит на Европа или колко допълнителни уста ще успеят да изхранват фермите за скакалци? И каква е цената за пакет водорасли, при която хората ще започнат да се бунтуват? В началото на дваисет и първи век населението на цялата Земя е било само седем милиарда души. Към края на века — четирийсет милиарда. И след това се е удвоявало на всеки трийсет години — докато не го задължили да плаща с един живот за всеки нов живот. Намали тази цена с един грош — и край. Ако станем дори с една трета повече... Дефицит, глад, граждански войни... Но хората не искат да разберат нищо, на тях не им пука за икономиката и екологията, тях ги мързи и ги е страх да мислят. Те искат да плюскат и да се чукат безкрайно. Единствено можеш да ги уплашиш. Нощните щурмове, Безсмъртните, маските, принудителните аборти, инжекциите, старостта, позорът, смъртта...

— Интернатите — добавям аз.

— Интернатите — съгласява се Шрайер. — Чуй ме. Аз съм романтик. Иска ми се да съм романтик. Иска ми се всички да бяха висши същества. Неподвластни на суетата, глупостта, ниските инстинкти. Иска ми се да бяхме достойни за вечността. Нужно ни е ново равнище на съзнанието! Не можем да останем маймуни, свине. И аз се опитвам да общувам с хората като с равни. Но какво да направя, ако те се държат като животни?!

Сенаторът отваря малко чекмедже в масата. Вади оттам лъскава манерка, отпива от нея. Не предлага на мен.

— Та каква е тази лаборатория? — питам аз. Той ме поглежда внимателно, кима.

— Мястото не е много удобно за нас, в самия център на резерват е. Ако всичко се направи официално, ще трябва куп разрешения, няма как да се избегне изтичането на информация. Представи си, че там попадне пресата, че на полицаите им се наложи да се сражават с тези живи трупове в пряк ефир... Това няма да укрепи позициите ни. И цялата тази история — по време на официалната визита на Мендес. А не можем да чакаме негово светейшество да благоволи да напусне Европа — времето ни изтича. Когато този препарат попадне на черния

пазар, всичко ще свърши. Няма да можем да приберем джина обратно в бутилката. Нужни са мълниеносни действия. Почистване. Едно звено на Безсмъртните, хирургична точност. Да се унищожи лабораторията, цялото оборудване, всички опитни образци. Никакви журналисти, никакви протестни акции, не бива дори да им позволим да разберат какво се е случило. Дори Безсмъртните не бива да знаят какво правят — никой, освен теб. Учените трябва да ми бъдат доставени цели и непокътнати. Нека да работят за нас.

— Те там сами ли са? Тези учени? Да не се окаже така, че Партията на живота ги е взела под закрила?

Той се намръщва.

— Не се знае. За лабораторията ни уведомиха едва вчера, нямахме възможност да проверим всичко. Но дори и терористите да не са се добрали дотам, това е въпрос единствено на време. Общо взето, трябва да свършим всичко още сега. Готов ли си?

След това, което съм направил с Анели, се чувствам като омазан с лайна. Воня и искам да се изчистя, нуждая се от това да изкупя всичко, което съм направил... Всичко, което правя. И ето го шанса. Но вместо просто да кажа „Тъй вярно“, отвърщам:

— Има едно „но“. Не искам отново да ми пробутат никакви психопати. И без това стресът ми е достатъчно. Не съм много устойчив към него, както си изяснихме предишния път. Ще отида със своето звено.

Той прибира манерката от масата. Повдига вежди.

— Както кажеш.

Когато излизам от Шрайер, се обаждам на Ел.

— Знам всичко — казва той с пресипнал глас. — Поздравления.

— За какво?

— За назначението. За това, че ме изработи.

— Какво? Чуй, Ел, аз не...

— Добре, хайде — прекъсва ме той. — Тепърва трябва да викам всичките.

Ел прекъсва връзката, а Шрайер вече не ми отговаря. Така че мога да набутам въпросите си, където си искам.

Нищо, когато всичко приключи, ще върна Ел на неговото място. Аз не съм молил за това повишение. Не и за такова. Не и по този начин.

След час и половина се събираме всички на станцията на метрото в кулата „Алкасар“. Подавам ръка на Ел, но той не забелязва това.

— Момчета — казва той. — Сега наш звеневи е Ян. Нарездане на командването. Такива работи. Дръж, Ян. Сега ти колиш и бесиш.

И той ми подава заключения плосък контейнер с инжектора. Само звеневиът може да инжектира акселератора.

Така че сега вече напълно съм пораснал.

Разговорите утихват. И Даниел, който вече е отворил уста да ми каже: „Къде ходиш, заплес“, млъква, Виктор ме гледа смаяно, а Бернар се усмихва: „О, рокировка!“.

— Кого ще назначиш за своя дясна ръка? — Ел гледа настрани, сякаш не му пука.

— Теб.

Той кратко кимва — това си се подразбира.

— Е? — присвива очи той. — Що за задача е това? Мен, знаете ли, нещо не ме вкараха в течение.

Пристъпвам напред.

— Днес ще се разправяме със старци — разяснявам аз на всички. — В тази кула има голям резерват, петдесет равнища. На четиристотин и единайсето равнище — благотворителна фабрика... — проверявам в комуникатора си — за производство на играчки за елха.

Бернар се изкикотва.

— И там е целта ни. Нелегална лаборатория. Нашата задача е да разнесем всичко по дяволите, а умниците, които са се окопали там, да ги приберем.

— Това се вика работа! Не е като да боцкаме инжекции на мадамите. — Виктор ми вдига палец.

— И що за лаборатория е това? — интересува се Ел.

— Биологическа. Нещо, свързано с вируси.

— Охо! А не ни ли се полагат защитни униформи? Или поне респиратори?

— Не. Няма да има никакви проблеми — заявявам аз.

Не ми пука, че Шрайер не ми е предложил шибаните униформи. Аз искам да е опасно.

— Длъжен си бил да помолиш за защита — настоява Ел. — Който и там да те е изпратил да направим това, животът на момчетата

е по-важен.

Даниел скръства ръце върху своите подобни на бъчви гърди, цъка с уста. Алекс тръсва глава веднъж, още веднъж — съгласява се. Антон и Бенедикт мълчат и слушат.

— Казвам ти, че всичко е наред.

— Кой беше това?

— Кой?

— Кой беше това?! Който ни праща там?

Сега дори Виктор и Бернар приключват с кикотенето си и наострят уши, макар и усмивчиците още да не слизат от лицата им.

— Слушай, Ел... Какво значение има?

— Такова, че нашата работа е поп-контрол. И точка. За останалото си има полиция, спецслужби. И ако някой се опитва да ме използва не по предназначение, аз лично бих го попитал: защо именно съм длъжен да правя това? И за кого? За държавата ли? Нелегални лаборатории... Изобщо откога Безсмъртните се занимават с това?

Звеното се колебае, никой не се намесва, никой не се застъпва за мен. Даниел се е навъсил, Бернар съсредоточено чисти нещо с език в устата си. Ел чака отговор.

— От самото начало, Ел — усмихвам му се аз. — Просто порано не са те държали в течение. Знаели са, че ще спиш лошо.

— О, я се разкарай!

Виктор се извързва и се кикоти, Бернар се озъбва.

— Добре, стига дрънканици — казвам аз. — Асансьорът дойде.

Когато набирам на пулта цифрите 441, асансьорът честно ме предупреждава: „Каните се да посетите специална зона за хора в напреднала възраст. Ще потвърдите ли?“.

— Слагаме си маските преди самия щурм — напомням аз за всеки случай. — Там е пълно с инжектирани, а те, знаете, не ни обичат.

— Благодаря, че ни просветли — покланя се Ел.

А аз се покланям на сенатора Шрайер затова, че толкова хубаво е наредил всичко.

Кабината пълзи едва-едва като несдъвкан в бързината залък по сбръчкан и сух старчески хранопровод.

После вратата се отваря и ние се оказваме в последния от кръговете на ада на Бош.

Четиристотин и единайсетото равнище гъмжи от бавни сбръчкани прегърбени същества; покрити с бенки, с обезцветени кичури коса, с увиснала от костите плът и с увиснала от плътта кожа; с огромни усилия тътрещи отеците си крака напук на смъртта — или такива, които са недостатъчно живи, за да вървят самостоятелно, и се движат с персонални електрически катафалки...

— Иха! — възкликва Бернар.

Тук вони. Мирише на старост; на скорошна смърт.

Това е силна миризма, хората я усещат, както акулите в океана усещат дори една капка кръв. Усещат я и се боят, и бързат да се отърват от нея. Достатъчно е да видиш веднъж старец, и той те вмирисва целия на смърт.

Не знам кой е измислил да се изпращат старците в резервати.

Неприятно ни е, че ние с тях сме от един и същ биологически вид, а на тях им е неприятно да осъзнават, че ние смятаме така. По-скоро те сами са започнали да се крият от нас. На тях им е по-уютно едни с други — когато се вглеждат в чуждите бръчки като в отражение на своите, те вече не се считат за изроди, отклонения, танатофили. Ето, казват си, аз съм същият както другите. Постъпих правилно.

А ние се опитваме да се преструваме, че тези гета изобщо не съществуват.

Разбира се, възрастните могат да излизат и извън пределите на резерватите и никой няма да тръгне да ги бие или да ги унижава публично само защото изглеждат отвратително. Но дори и в най-големите блъсканици е пусто около старците. Всички се отдръпват от тях, а най-отчаяните — може би онези, чиито родители са умрели от старост — им дават милостиня, без да влизат в контакт с тях.

Аз самият смятам, че не бива да им се забранява да се показват на обществени места. Все пак ние сме в Европа и те са също граждани като нас. Но ако имах властта, бих въвел закон, който да ги задължава да носят със себе си устройство, което да издава някакъв предупредителен сигнал. За да може просто нормалните хора с алергия към старостта предварително да се отдалечат нанякъде и да не си развалят деня.

Старците тук се опитват да си устроят някакъв бит, да се направят, сякаш няма да умрат още утре: магазини, лекарски кабинети, жилищни блокове, кинозали, пътечки с прашни вечнозелени

комполитни растения. Но сред нескончаемите табели на ревматолози, геронтолози, кардиолози, онколози и зъболекари ортопеди тук-таме се мяркат черните табели на погребални бюра. Аз в живота си не съм срещал кардиолог, рактът като че ли е победен още преди сто и петдесет години, но старците вечно си имат проблеми с това; докато погребална агенция без резервации изобццо е невъзможно да се намери.

— Прилича на град, превзет от зомбита, а? — Вик сръгва с лакът Бернар.

Прилича.

Само че ние, които не сме заразени със старост и не се разлагаме живи, не сме нужни на зомбитата. Тези създания са твърде заети с това да не се разпаднат на прах, за да се интересуват от десетина младоци. Старците се скитат безцелно, пустите им очи сълзят, челюстите им падат. Немарливи, изпоцапани с храна, болезнено разсеяни. На мнозина в последните години от живота им им изневерява паметта и им отказват мозъците. С тях се занимават криво-ляво — социалните служби се комплектуват от местни жители, такива, които са се запазили по-добре. Смъртните са по-навътре в проблемите на смъртните.

— Виж каква красавица мина. — Бернар сочи с пръст разрошена старица с огромна увиснала гръд и намига на ушатия Бенедикт. — Обзалагам се, че в интерната и на такава бих налетял!

— Защо тук няма деца? — пита ме хулиганът стажант. — Аз мислех, че те са заедно тук... Родителите и децата.

— Семействата са отделно, на друго равнище — обяснявам му неохотно; той продължава да ме вбесява. — Тези тук са терминалните, те не са нужни никому. Как се казваш?

— По дяволите! — Той потреперва, когато някакъв олигавен със слюнките си оглупял старец го хваща за ръкава.

Защо трябва този дребен слабак да заменя Базил? Как изобццо може да го замени някой?! С усилие се сдържам да не залепя на малолетния един шамар.

Покрай нас преминава електрокар с мигаща сирена, червен кръст и два черни чувала в каросерията. Спира се, натъкнал се на тълпата. Стариците започват да нареждат, да охкат, да се кръстят. Хлапакът ми казва някакво име, но на мен от това зрелище сякаш са ми се запушили ушите.

Изплювам се на пода. Ето къде виреят на воля продавачите на души.

Алекс — онзи, който вечно е нервен — си мърмори под носа:

— И защо си мислех, че за тях десетте години отлитат като ден?

Десет години е официалният срок, който им остава след нашата инжекция. Ала това е средна цифра. Някои акселераторът на старост ги разрушава по-бързо, други успяват да му се съпротивляват повече. Но резултатът е един и същ: ускорено грохване, слабоумие, изпускане в гащите, забрава и смърт.

Обществото не може да търпи направеният неправилен Избор да се състари естествено; освен това, ако просто го лиши от безсмъртие, за няколко десетки години той ще успее да наплоди още кой знае колко гадинки, така че цялата ни работа ще отиде на вятъра. Затова ние инжектираме не антивирусен препарат, а друг вирус, акселератор. Той предизвиква безплодие и за няколко години напълно отмива теломерите на ДНК. Старостта изяжда инжектирания бързо, страшно и нагледно — за урок на другите.

Четиристотин и единайсето ниво е оформено като квартал, издигнат в павилион за заснемането на филм за някакво никога несъществуващо идилично градче. Само че триетажните сгради, които преди са били боядисани с различни цветове, отдавна са избелели. И всичките се опират в сивия таван; вместо лазур и облаци — плетеница от вентилационни и канализационни тръби. Навярно някога този резерват са го замислили като увеселителен старчески дом, където децата не би ги било срам да довеждат родителите си. Но в някакъв момент необходимостта строителите на това уютно градче да продават услугите си, е отпаднала — старците просто вече е немало къде другаде да се дяват. А и никой от тях не оставал достатъчно дълго, за да му омръзне тази промяна.

Сцена — свеж и спретнат младеж със скъп костюм, сякаш озовал се тук по недоразумение, се опитва да откъсне от ръкава си побеляла жена с хлътнали очи.

— Толкова рядко идваш — нарежда тя. — Да отидем да те запозная с приятелките ми!

Младежът потиснато се оглежда; явно съжалява, че е проявил слабост. Неловко промърморва нещо на майка си и най-накрая бързо

си тръгва. Напразно е дошъл тук — щом веднъж ги доведеш, край на историята. Защо да проточваш мъчението още десет години?

По пътя ни не попадат други такива идиоти.

По указанието на комуникатора влизаме в една от имитациите на сгради.

Дълъг коридор, ниски прегради, един светодиода в далечината. Вентилацията работи едва-едва, потокът от въздух през решетките на климатиците е като диханието на умиращ от пневмония — толкова слаб, горещ и спарен. Адски задух. Във мрака са се сбутали в кресла покрай прохода хора сенки, които пускат пластмасовите си ветрила само за да се хванат за сърцата. Те плуват в кисела пот, не могат да изплуват от нея, за да се огледат, така че ние маршируваме невидими.

И изведнъж шепот:

— Кой е там? Ти виждаш ли, Джакомо? Кой идва?

После втори глас — със закъснение, сякаш тези двамата не се намират в една и съща стая, а на различни континенти и общуват с помощта на меден телеграфен кабел, прекаран преди хиляда години по дъното на океана.

— А? Къде? Къде?

— Ето там, идват... Виж как идват, Джакомо! Това не са такива старци като нас... Това са млади хора.

— Това не са хора, Мануела. Това не са хора, а са ангелите на смъртта, дошли са за теб.

— Стар идиот! Това са хора, млади мъже!

— Млъквай, вещице! Млъкни, че ще те чуят и ще те вземат със себе си...

— На тях не им е тук мястото, Джакомо... Какво правят тук?

— Аз също ги виждам, Джакомо! Това не са ангели!

— А аз ви казвам, че виждам сияние! Те светят!

— Това е заради пердето на очите ти, тъпак! Обикновени хора са! Къде ли отиват?

— Ти също ли ги виждаш, Рихард? На тях нали тук не им е мястото, не им е мястото сред нас, а?

— А ако отиват при Беатрис? Ако са ги пратили при Беатрис?

— Трябва да я предупредим! Ние трябва...

— Да, нали охраняваме входа... Не забравяйте това... Трябва да вдигнем тревога!

— Какво да вдигнем? Какви ги говориш?

— Не го слушай, обади ѝ се по-бързо!

— Ало... Беатрис? Къде е Беатрис?

— Каква Беатрис? — появява се при ухото ми Ел, събуждайки ме от чуждия сън. — Надявам се, че не отиваме да приберем нея, а?

— Затвори им устата! — крещя му аз. — Вик, Ел!

— Тъй вярно!

— Беатрис... Идват при теб... — успява да прошепне някой; после се чува грохот, стонове. Не виждам нищо; нямам време да гледам.

— Напред! Бегом, мамка ви! Те звъняха там! На нея!

Пламват фенери, всеки със силата на милион свещи, под яркobelите лъчи се ежат и съскат в безсилна злоба анимационни парцалени призраци.

— Бегом!!! — ретранслира думите ми Ел, дясната ми ръка.

Бутонките ни гърмят по плочките на пода. Ние сме сплотени от задачата, отново сме едно цяло. Не гора, а таран и аз съм неговият обкован с желязо накрайник.

Отлитат преграждащите пътя ни врати, преобръщат се някакви бъдещи или настоящи мъртъвци в инвалидните си столове, пред нас лети по жива верига изплашен шепот, накъсващ се на онази места, където поредното ѝ звено се оказва изядено като от ръжда от паркинсон или алцхаймер.

И ето я нашата цел, този шибан фарс, фабриката за играчки за елха. Банер над входа: „Самият онзи Коледен дух“. Картина — старци, млади хора и деца седят прегърнати на дивана, зад тях — елха, окичена с топки и гирлянди. Противоестествена глупост; сигурен съм, че пропагандистите от Партията на живота се опитват да използват седмицата, в която пазаруваме най-много, за собствените си мръсни цели. Вратата дори не е заключена.

Във вътрешността на цеховете вяло сноват разнебитени фигури, симулиращи трудова дейност. Нещо бълбука, с тракане се плъзва нанякъде контейнер; ахкайки и охкайки, унили недохранени морлоци мъкнат нанякъде кутии със своята никому ненужна стока.

— Къде е тя?!

Цехът замира, сякаш от моите думи всички ги е хванал паралич.

— Къде е Беатрис?!

— Беатрис... Беатрис... Беатрис... — шумолят по ъглите.

— Хой, хой?! — пискливо ме пита някой.

— Всички до стената! — командва Ел.

— Вие тук, между другото, по-внимателно, чувате ли? — пресипнало бърбори изпълзяло иззад купчините с кутии някакво джудже с плешивина в пигментни петна. — При нас, между другото, има уникално производство, да! Истински стъклени играчки, чувате ли? Не вашият смотан композит, а стъкло, и то точно такава, каквото е било преди седемстотин години! Така че да не сте посмели да тичате тук...

Оглеждам се нервно — дали това не е засада? Може ли да ни е провървяло да сме се добрали тук по-рано от бойците на Партията на живота? Спомням си прекроените им мутри — сблъсъкът с тях няма да е същото като да разхвърляме няколко досадни старци. Да кажа ли на нашите от какво трябва да се опасяват в действителност тук? Да им кажа ли, или нямам право?

— Ей, ей! — Бернар усмирява джуджето, като навива брадата му на юмурука си. — Благодаря, че ме просветли. А сега ще изпочупим всичко, ако ти не...

И изведнъж — звънтене, грохот...

— Насам! — тържествуващо крещи Виктор. — Насам!

Зад завеса от прозрачни пластмасови макарони има просторна зала. Тук има и още една врата, тежка и херметична, която обаче е заяла. Онези, които се крият вътре, така и не са успели да я затворят и сега просто са замрели, надявайки се, че няма да ги намерим. Ала ние винаги ги намираме.

— Маските! — нареждам аз. — Забрави за смъртта!

— Забрави за смъртта! — отговарят в хор девет гласа.

И в залата влигаме вече като самите тези ангели, каквито ни е зърнал старият Джакомо през пердетата на очите си.

— Светлина!

Вътре има маси, автоклави, молекулярни принтери, процесори, системни блокове, стелажи със запоени колби, епруветки — и всичко износено, омазнено, древно. В далечния ъгъл — прозрачен куб с врата; херметична камера за опити с опасни вируси.

А наскреде този музей — пазителите му, зловеща и жалка троица.

В инвалиден стол седи омотан с катетри — сякаш съдовете му са отвън — умиращ старец; краката му са изсъхнали, ръцете му висят като клони, голямата му глава — плешивина с тънки сребърни къдрици — е отметната встрани, лежи върху възглавница. Очите са полузатворени — клепачите са твърде тежки, за да ги държи вдигнати.

До него стои прегърбен дядо с бастун и боядисани в русо коси. Той е избръснат, спретнат, даже издокаран, но коленете му се тресат, а и ръката, с която е стиснал бастуна, цялата вибрира.

А отпред, сякаш опитвайки се да прикрие тези двамата със себе си, стои, пъхнала ръце в джобовете на работната си престилка, висока и стройна старица. Дръпнатите ѝ очи са гримирани, слепоочията ѝ — избръснати, прошарената ѝ грива е отметната назад.

Ето ги и всичките защитници. Няма хора с шлифери и лица, помъртви и от нашите маски. Няма ги Рокамора и неговите сподвижници. Само тези тримата, лесна плячка.

Безсмъртните вече ги заобикалят от двете страни.

— Беатрис Фукуяма 1Е? — питам жената с дръпнатите очи, макар и да знам предварително отговора.

— Вън! — отговаря тя. — Махайте се оттук!

— Вие ще дойдете с нас. Тези двамата... ваши колеги ли са?

— Тя няма да ходи никъде! — намесва се боядисаният старец. — Не я докосвайте!

— Тези също ще ги вземем — казвам аз. — Разбийте всичко тук!

Давам пример — свалям от масата молекулярния принтер и го строшавам надве с ритник с бутонката.

— Какво правите? — изпищява тънко старецът с бастуна!

— И го изгорете! — Щракам бутона.

И струята черна боя се превръща в стълб оранжев пламък. Вълшебство.

— Да не сте посмели! — извива боядисаният старец, когато Виктор запраща в стената терминала.

— Защо? Защо правите това?! Варвари! Негодници! — хрипти старецът. Даниел му затваря устата. Останалите вадят флаконите.

— Чупете епруветките! — нареждам аз.

— Чуйте ме, идиоти! — крещи рязко старицата. Но никой не ѝ обръща внимание. — Там има вируси! Смъртоносни вируси! — Този

път успява да завладее вниманието ни. — В тези контейнери! Не ги докосвайте! Или ние всички ще загинем! Всички!

— Чупете шибаните епруветки! — повтарям аз.

— Стой! — прекъсва ме една от маските с гласа на Ел. — Почакай! Що за вируси?

— Шанхайски грип! Мутирал шанхайски грип! Ако се озове във въздуха — след половин час край с вас! — Старицата гледа Ел в упор, без да мига.

— Що за лаборатория е това?! — обръща се към мен той. — А?!

— Нали ви казах! — отговаря му вместо мен Беатрис Фукуяма. — Ние се занимаваме с особено опасни инфекции!

— Тя лъже! От къде на къде ти й...

— Опитайте! Хайде, опитайте!

Звеното е застинало. През процепите в маските гледат със страх и съмнение осем чифта очи — ту към мен, ту към Ел, ту към побърканата старица.

— Вирус на шанхайския грип, щамове Xi-o и Xi-f — изрича отчетливо Беатрис. — Температура четирийсет и два градуса, оток на белите дробове, спиране на сърцето! Половин час! В настоящия момент не съществуват лекарства!

— Това вярно ли е, Седемстотин и седемнайсети? — пита ме една от маските с гласа на Алекс.

— Не!

— Откъде знаете? — пристъпва към мен Беатрис. — Какво ви казаха онези, които ви изпратиха тук?

— Не е твоя работа, вещице!

Кой знае защо изваждам шокъра и го протягам напред. Беатрис е с една глава по-ниска от мен и двойно по-лека, но тя пристъпва уверено към мен и аз се разкрачвам по-широко, за да не ме отнесе.

— Не смей да разговаряш така с нея! — На боядисания му се иска да звучи решително и заплашително, но треперещият му глас разваля всичко.

— Затова пък е наша работа! — намесва се Ел. — Какво е това място, Ян?

— Млъкни — предупреждавам го аз.

— Отбой, момчета! — решава той. — Докато аз самият не получа потвърждение за тази задача...

— Там няма никакъв грип! — крещя аз. — Те са намерили лекарство против акселератора!

— Бълнувания на побъркан — спокойно възразява тя. Вие много добре знаете, че това е невъзможно при такива условия. Дайте ми този ваш...

Зз...

Беатрис се просва на пода, гърчейки се.

— Не! Не! — Изнемощялото конте докретва до нея, изправя пръстите ѝ, разделя ръцете ѝ. — Не, не, не! Любима, те...

— Лю-би-ма? — боботи някой с гласа на Бернар. — Дядка, къде си тръгнал пък ти?!

— Опаковайте я! — нареждам аз.

Но никой не ме слуша, всички са се вторачили в Ел.

Макаронената завеса се повдига и вътре изпълзява досадното джудже с петнистата плешивина — онзи същият, който беше решил да ни чете лекция за стъклените играчки.

— Всичко ли е наред, Беатрис? — скрибуца той. — Ние сме тук. Ако трябва нещо... Беатрис?!

— Разкарайте го оттук!

— Те са я убили! Убили са Беатрис! — извива плешивият.

Зад гумената завеса вяло се суеят сенки — паника в гробището. Вътре се пъхат изкривени от подагра пръсти, тресящи се колене, тракащи стъпала, синеещи вени, трепереци брадички... Беатрис Фукуяма не би могла да има по-жалки и по-безполезни защитници.

Но моят отряд, изплашен от блъфа на старата вещица, сякаш се е превърнал в солни стълбове. Трябва да разваля направената им магия.

Затова подскачам към полицата с колбите и помитам всичко на пода. Те падат една след друга като домино, политат надолу и се взривяват с кристални пръски като хвърлени върху камък късчета лед.

— Недейте... Недейте... — Боядисаният ухажор на вещицата опулва очи, клати глава. — Умолявам ви, не...

— Казах ви, че това не е опасно! — ръмжа аз на своите. — Изпълнявайте! Изпълнявайте!!!

Старецът започва да разкопчава копчетата на яката на ризата си, после се отказва, хваща се за сърцето, измучава нещо и се просва на пода.

— Какво разбиха те? — пита го джуджето. — Едуард, какво е това?! На Едуард му е лошо!

Ел стои, разглеждайки разбитите съдове, изтеклата от тях безцветна течност. Останалите го зяпат в устата; той твърде дълго е бил наш командир.

— Вик! Виктор! Двеста и двайсети! Назначавам те за дясна ръка. Ел, прекратявам пълномощията ти!

— Мръсник си ти! — отвърща ми той. — Как излиза така, че едни служат честно, рискуват си кожата, отдават се изцяло, и ги разкарват, а другите се занимават с дявол знае какво, и изведнъж — звеневи?! А?! Ти не си никакъв звеневи, разбра ли?!

— Чака те трибунал, гадино! — изкрещявам аз.

Ед се вслушва стреснато в думите ми. Останалите не помръдват. Местя погледа си върху тъмните пусти процепи. Къде са всичките?!

„Хайде, Двеста и двайсети! С теб сме замесени от една и съща кал! Ти създаде мен, а аз създадох теб!“ — крещя му безмълвно. И Двеста и двайсети ме чува.

Един от Аполоновците ми отдава чест — бавно, неуверено.

Но после събаря на пода цял стелаж с епруветки — те са от нечуплив материал — и се заема да ги троши с токове. Останалите също се размърдват, сякаш пробудили се. Чупят се принтери, искрят компютри, трошат се колби и контейнери.

Треперещите работници от цеха за играчки продължават да пълпят навътре — тях не ги е страх, че ще хванат шанхайския грип, но това не означава, че Беатрис е излъгала. Старостта е значително помъчителна болест. Дали не се стремят да се избавят от нея?

— Беатрис! Беатрис! Те са дошли за Беатрис!

— Разкарайте ги! Изхвърлете ги оттук! И се хващайте за работа!

Най-накрая започва погромът. Ходещите мъртъвци ги обработват с шокърите, мъкнат ги за краката по пода — главите им се мятат, подскочат — изхвърлят ги навън. Не знам как издържат на заряда; нашите сърца са гумени, техните са парцалени, могат да се скъсат. Но вече няма връщане назад.

Боядисаният старец рита известно време по пода и замира. Когато се навеждам над него, той вече не диша. Вкопчвам се в китката му, надявайки се да напипам под костенурковата му кожа потънала в студеното му месо пулсираща вена. Бия му шамари по бузите — не,

той е мъртъв, посинява. Навярно сърцето. Ами сега? Той не трябваше да умира!

— Ставай! Ставай, боклук!

Но с него е свършено — а аз съм безсилен, когато трябва да се възкресяват хора. Фред се опита да ми обясни това от разноцветния чувал, но аз все не искам да повярвам.

— Гадина! Пукни, гадино!

В цялата тази суматоха Беатрис се събужда и сяда на пода, мига, а после запълзява нанякъде — упорита старица. Покрай беснеещите маски, покрай безстрастния и безразличния към нашия шабат човек растение, обраснал с катетри и проводници — накъде? Но сега нямам време да се занимавам с нея — а и колко далеч може да избяга след удар с шокър?

И докато разнебитваме всичките им вектори, тя се добира до прозрачната камера в края на помещението, вмъква се в нея, шепне нещо — и входът на камерата се затваря, а тя идва на себе си и ни гледа оттам, гледа, гледа... Без сълзи, без викове, вцепенено.

Виктор запалва огнехвъргачката си, започва да разтапя с нея изпочупената техника, смляното оборудване. Останалите, опиянени от адреналина и озверяването, следват примера му.

— Излизайте! — Чукам по стъклото на аквариума с Беатрис Фукуяма. Тя клати глава.

— Ще изгорите тук жива!

— Какво стана с Едуард? — Тя се опитва да види зад гърба ми как е посинелият очилатко.

Чувам гласа й прекрасно — навярно вътре има микрофони.

— Не знам. Оказа се, че някой трябва да го прегледа.

— Лъжете ме. Той е умрял.

Тя ми е нужна жива. Беатрис Фукуяма 1Е, ръководител на групата, Нобелов лауреат и престъпница, ми е нужна жива. Това е точно половината от задачата ми — най-накрая точно тази задача, в чиято правилност и смисленост не се съмнявам ни най-малко.

— Ще почакам. Ще почакам половин час, докато действа вирусът.

— Сега сме квит — казвам й аз. — Лъжа за лъжа. Защото в епруветките нямаше никакъв грип, нали?

Беатрис мълчи. Огънят пълзи по купчината отломки, обхваща я от краищата и бавно я покрива, готвейки се да я смели. Аз не се боя от него — това е очистителен огън.

— Хайде! — тупа ме по рамото Виктор. — Изключихме пожарната сигнализация, трябва да се омитаме!

До него стърчи кльощавият хлапак, смотаният ерзац на моя Базил.

— Не мога. Имам заповед да я хвана жива.

— Време е! — настоява той. — Огънят се прехвърли върху шибаните им играчки... Сега целият квартал ще изгори!

Беатрис се извъръща и сядна на пода, сякаш всичко случващо се вече не я засяга.

— Тръгвайте — решавам аз. — Вземете инвалида и тръгвайте. Ти оставаш старши, Вик. А аз ще я измъкна и ще се присъединя към вас по-късно. Това нещо трябва все някак да се отваря...

— Защо не я зарежеш! — Виктор се увива с качулката, кашля.

— Казах вече! Хайде!

— Ти да не си се побъркал, Седемстотин и седемнайсет?! Не си рискувах кожата за това — ти тук да... — Той се обръща и изчезва.

Мебелите, апаратурата, изкуствените растения се заразяват от огъня. Лютата мъгла достига до очите ми.

— Аз ще изляза! Ще изляза! — крещя на останалите. — А вие — бягайте! Какво? Заповядвам ви!

И те отстъпват назад — бавно. Отмъкват трупа на грохналото конте с очилата, измъкват немия парализик, без да се интересуват дали е жив, или мъртъв.

Само малолетният хулиган се е залепил за пода и ме зяпа така, сякаш е оглушал.

— Ти също! Хайде! — Блъскам го по рамото.

— Аз не мога да ви оставя. Не бива да се изоставя звеневият! — Мъчително кашляйки, той се заинатява, сякаш се е враснал в това проклето място.

— Хайде!!! — Блъскам го по-силно. — Омитай се оттук!

Той клати глава и тогава го халосвам по бялата буза със страничен удар. Бия го и си мисля: напразно го ненавиждам. Тези, които ги познавам от двайсет и пет години, вече избягаха, а този остана.

Той се надига от пода, боботейки нещо, но аз добавям и ритник с бутонката по костеливия му задник и той най-накрая се омита.

Нека по-добре да живее. Той нали не е виновен, че са сменили с него Базил. Аз съм виновен за това.

Двамата с Беатрис оставаме сами.

— Нищо не ви заплашва! Само ще ви откараме в министерството! Чувате ли ме? Няма от какво да се боите!

Тя се прави, че не ме чува.

— Кълна ви се, че животът ви не е в опасност. Имам особени разпореждания относно вас...

На нея не ѝ пука за дадените ми разпореждания. Тя седи с гръб към мен и не се помръдва. Горящият композит изпуска отровен сивосинкав дим и ми е трудно да викам — дере ми се гърлото, вие ми се свят.

— Моля ви! — казвам. — В това, което правите, няма никакъв смисъл! Няма да си отида! Няма да ви оставя тук!

Аз вдишвам и издишвам дима. Налага се да млъкна, за да се изкашлям.

На прага като че ли се появява някой. За мен навярно... Вик? Оглеждам се през рамо — но силуетът е обгърнат от дим. Прималява ми. Съзнанието ми се замъглява. Обръщам се отново към старицата. Удрям по стъклото с отворена длан; тя се обръща.

— Мислиш, че ще избягаш оттук? Мислиш, че ще можеш да се скриеш все някъде? С това, което възнамеряваш да направиш? Да търгуваш с тази гадост! Знам защо си дошла тук, в тази проклета дупка! За да си по-близо до клиентите си! До инжектираните! Канели сте се да си отворите тук магазинче и да пробутвате на полуумрелите нелегална ваксина, а?! А светът нека пропада!

А въздухът в аквариума на Беатрис е прозрачен. Що за дяволско нещо?

Вдигам от пода крака на една маса — тежък, остроъгълен — и със замах го забивам в композитното стъкло. Прозрачният материал поглъща удара, като само леко потрепва. Не мога да го разбия, разбирам това, но настървено млатя по стената на камерата отново и отново.

— Чуваш ли ме? Чуваш ли ме? Мълчиш? Мълчи, вещице! Ние така или иначе ще се доберем до вас! Няма да ви позволим да

разрушите нашата Европа! Ясно ли е? Вие ще си пълните джобовете, а ние ще пукаме от глад?! Искате да ни върнете обратно в пещерите! Но нищо... Ще се доберем до всеки от вас! До всяка продажна отвратителна твар!

Отзад нещо пламва, в шията ми лъха горещина, опитва се да ме повали на колене, но аз не се поддавам, продължавам да стоя.

Превивам се, избухвам в кашлица.

Таванът изведнъж прави невероятен финт — изскача направо пред очите ми и увисва там вместо стъклената стена, зад която седи Беатрис Фукуяма. Опитвам се да се изправя, но пред очите ми тъмнее, ръцете ми не ми се подчиняват и...

— Мислиш си, че съм слабак? Мислиш си, че няма да издържа, ще си тръгна? По-скоро ще умра! Ще умра, но няма да те изпусна! — мърморя аз.

Наистина не мога да си тръгна. Къде са те? Къде е моята десетка, моите верни другари, къде са моите ръце и крака, моите очи и уши? Защо те не дойдат, не ме накарат да се предам, не ме отведат оттук насила? Нима не разбират, че не мога да изоставя сам поста си?! Къде е Вик? Къде е Даниел? Къде е Ел?!

През горещите сълзи и отровната мараня съзирам силуета на появяващ се в този задимен ад човек, следван от още един.

— Вик! — хриптя аз. — Ел!

Но не... Те нямат маски, те са бавни и приведени така, сякаш носят на раменете си гранитни обелиски. Това са старци — упорити и безмозъчни насекоми, те влизат в огъня, за да спасят своята кралица майка, кралица Беатрис.

Вглеждам се — те са безглави и прегърбени, намират пътя си опипом, защото са слепи. И разбирам — това са истинските ангели на смъртта, а не самозванци като нас.

Те идват за мен.

Аз умирам.

[1] Тук и по-нататък в текста „поп“ е съкращение на думата „популация“ и нейни производни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XII

БЕАТРИС-ЕЛЕН

— Момче... Чуваш ли ме, момче?

Тя е право над мен — тесните ѝ азиатски очи, миглите ѝ, слепени с туш, избръснатите ѝ слепоочия... Беатрис все пак е излязла, излязла е при мен.

Отблъсквам я, сядам и веднага падам настрани. Гади ми се. Трябва да я хвана, преди да е избягала, но съм твърде зает с моето гадене.

Виждам огъня наоколо, но въздухът е сладък, истински. Той може да се диша и аз дишам, колкото мога. А после се съсредоточавам и повръщам — в ъгъла, свил се засрамено, като болно животно. Успокоявам дишането си, избърсвам се... Беатрис седи срещу мен — разделя ни само метър и половина.

А по средата между нас лежи маската ми.

Хващам се за лицето — не може да бъде, как се е смъкнала от мен? Осъзнавам, че Беатрис гледа мен — не Аполон, а мен, голия. И няма къде да се дяна. Искам да се скрия, но пустотата зад гърба ми не ме пропуска, тя е отлята от прозрачен композит. Аз съм в клетка. В аквариума на Беатрис.

Оказва се, че тя не е излязла при мен, а аз съм се оказал вътре при нея. Как е могло да се случи такова нещо?

Първото, което правя, е да се пресегна към Аполон, да го хвана с треперещите си пръсти и да допра лицето му до кожата си — гореща, суха — като изцеляващ компрес; той веднага се сраства с мен и ми връща свободата и наглостта, връща ми самия себе си.

— Защо направи това? — произнасям тромаво думите с грапавия чужд език. — Ти ли ме вмъкна тук? Ти ли беше?

Беатрис въздъхва.

— Искях да те видя без глупавата ти маска.

— Не си мисли, че аз сега... Че съм ти задължен с нещо... Че няма да те отведа.

— Просто исках да видя лицето на човек, който с такава увереност дрънка такива отчаяни безумия.

— Безумия?!

— Както и предполагам, ти се оказа детенце.

— Млъквай! Откъде знаеш на колко години съм?!

Тя свива рамене.

Извън стъкления куб бушува пламък. Дяволската техника се е разгоряла и по никакъв начин няма да се укроти. Понякога през лещата на вихрещия се въздух, като през водопад, се вижда проходът към цеха, където всички тези нещастници правеха своята украса за елха; там също има пожар. Всичко гори и всичко се разтапя, нищо не е останало.

Беатрис съзерцава огъня така очаровано, сякаш това е просто огън. Зад стъклото пламти лабораторията ѝ, скоро цялото ѝ дело ще изгори, а лицето ѝ не изразява нищо.

Но ето че тя се пробужда — през стъклената пелена искат да преминат хора, същите онези, които бях взел за изпратени за моята душа дяволи. Старци, омотали главите си с безполезни парцали. Вървят, местейки своите вкочаняващи се крака, които не може да загрее дори хилядаградусова жега, опитват се да разгонят дима с неподчиняващите им се ръце. Падат, надигат се, отново тръгват.

— Беатрис... — вика слабо някой в огъня.

Защо те са готови да умрат за нея, защо пренебрегват себе си — и защо моите другари изоставиха мен? Да, аз сам им наредих да направят така, но няма моите заповеди имат такава сила? Защо не Безсмъртните напират към преизподнята, за да измъкнат оттам своя, а някакви жалки полуживи старци?

— С какво си ги омагьосала? — питам аз Беатрис. — Вещица!

Тя наблюдава разтревожено упоритите смъртници. Надига се, маха им с ръце, сякаш опитвайки се да ги прогони.

— Ти вече си ги зарбила с твоята гадост, нали? — досещам се аз. — Този препарат... Вие вече сте го създали. Вече ги подхранвате... Те всички са зависими! Те всички са твои роби...

Стягам се, допълзвавам до нея, хващам я за гушата.

— Успяхте ли вече да го предадете на контрабандистите? Казвай! Той вече на черния пазар ли е?!

— Пусни ме — казва тя спокойно, даже величествено. — Пусни ме, момче. Ти не разбираш ли какво става тук?

— Разбирам всичко прекрасно! Те идват тук за дозата си! Вие тук забърквате смрадливия наркотик, другите с него полумъртвите, пълните си джобове, а сигурно и с Партията на живота заигравате!

— Вървете си! — крещи тя на верните си мравки. — Моля ви, вървете си! С мен всичко е наред!

— Нищо! — прекъсвам я аз. — Ние въведохме ред тук. Край с твоята фабрика. Нека дойдат... Сега всичко тук хубаво ще изгори...

— Беатрис! — едва се чува от самата пещ и в този момент една от фигурите рухва.

Огънят я обгръща, милва я със страховитата си ласка — фигурата се гърчи, върти се по пода, врещи. Поглеждам към Беатрис — тя не плаче. Аз лея сълзите си — макар и бутафорни, предизвикани от пожара, а нейните очи остават сухи.

— Ти, мерзавцо — казва ми тя. — Ти, мерзавцо, току-що уби още един човек. Днес уби двама.

— Боядисаният сам си се гътна, ако говориш за него. Някакъв инфаркт, нямам нищо общо с това. Смятай, че е умрял от старост. Давай сега да стоварим всичко върху мен!

— Боядисаният? Той си има име! Убиваш човек и дори не искаш да знаеш кого си убил!

— А какво значение има?

— А аз ще ти го кажа. Едуард. Може би ще го запомниш. Той ме наричаше свое момиче...

— Пази си сополите за някого другиго!

— Казваше, че ще се оженим. Глупчо.

— Не ми пука за вашата полумъртва любов, ясно ли е? Да ти приличам на извратеняк?

Беатрис изхлипва, задавя се — сякаш съм я ударил в слънчевия сплит.

— Ти беше прав. Напразно те измъкнах...

Сочно се изплювам на пода — всичко, което мисля по този повод. Тя ме е спасила, защото е проявила слабост. Сега това е неин проблем.

— Нима Морис ще бъде същата гадина като теб? — кой знае защо ме пита тя после.

— Кой?!

— Такава гадина и такъв идиот... Такъв заблуден нещастен идиот... Как смееш да си помислиш, че търгуваме с лекарството? Че дори за миг сме възнамерявали да търгуваме с него?!

— Аха! Значи тук няма никакъв грип, нали? Ти блъфираше! — тържествувам аз. — Вие сте го създали, създали сте този шибан препарат! Всичко е правилно! Всичко, което направихме, е правилно!

— За доза... — Тя не може да откъсне поглед от пламтящото тяло вретено, докато то не спира да се върти. — Мислиш, че искаме да им продаваме това лекарство по дози? За да спечелим повече, така ли? И тези хора са се хвърлили в огъня заради наркотика?

— Да.

И тя изведнъж ми залепва шамар — само че бузата ми е под композитна броня, под чужда мраморна кожа и аз не усещам нищо. Хващам изсъхналата ѝ ръка, като по навик извивам китката. Прошарените коси се завихрят, заплитат се.

— Те се опитват да спасят мен! Мен, а не себе си! Мен, а не лекарството!

— Нека опитат! Жалко старческо...

— Жалко?! — Беатрис издърпва ръката си. — Какво право имаш да ги наричаш жалки?! Ти, дрипльо, вандал, страхливец с маска — ти си жалък, а не те!

Стоим един срещу друг. Отблясъците играят върху лицето ѝ и сякаш наливат кожата ѝ с младост — сребърната грива е разрошена, избръснатите слепоочия я карат да прилича не на азиатка, а на ирокезка. В личното ѝ досие пише, че е на осемдесет и една години; нашият акселератор вече я е докарал до биологическата ѝ възраст, но сега, под въздействието на анабола на яростта, тя е забравила това.

— Тези хора са най-смелите от всички, които съм срещала! — лае тя срещу мен. — Най-силните! Да се разлагаш жив! Да се окажеш човек и заради това да бъдеш осъден на смърт от собствената си държава! Мръсна касапска държава!

— Лъжеш! Те сами правят Избора! Европа им дава възможност...

— Европа! Най-хуманното и справедливо общество, нали? Та тя носи същата маска като теб! А под маската е същата такава гнусна муцуна! Това е твоята Европа!

— В Европа всички се раждат Безсмъртни! Няма защо да прехвърляш вината върху нас! Ние просто изпълняваме Закона, когато не искате да го изпълнявате вие!

— А кой е измислил такъв Закон! Кой е измислил да се дава на хората такъв сатанински избор? Ако поне ни екзекутираха веднага — но това ще бъде безчовечно, нали?! И на нас ни дават отсрочка, убиват ни бавно, карат ни да се мъчим... Знаеш ли какво е това старост? Какво е да се събудиш с паднал зъб в устата си? Да изгубиш косите си?

— Не ме интересува всичко това! — казвам аз.

— Да престанеш да виждаш онова, което е далеч, а после и това, което е близо, а накрая изобщо да ослепееш? Да забравиш вкуса на храната? Да чувстваш как силата изтича от ръцете ти? Знаеш ли какво е, когато всяка крачка ти се удава с болка? Знаеш ли какво е да си пробит чувал с гниещи вътрешности? Какво се мръщиш? Боиш ли се? Боиш се от старостта?

— Млъкни!

— Тя те изяжда... Лицето ти се превръща в отвратителна карикатура на онова, което си бил като млад, а мозъкът ти — в изсъхнала корава гъба...

— Твоята старост не ме интересува, ясно ли е?!

— Моята?!

Беатрис хваща ципа на своята работна престилка и го дърпа надолу. Смъква неловко пуловера си и се оказва до мен само по корсаж; бяла тъкан върху потъмняла посърнала плът. Кожата виси уморено, пъпът се е плъзнал надолу. И самата Беатрис, разсъблякла се пред мен, се смалява, прегърбва се, сякаш престилката е поддържала гордата ѝ осанка, сякаш тя наистина не е човек, а насекомо и вместо скелет е имала броня, бронята на престилката. А под нея има старо меко тяло.

Наблюдавам я омагьосано, с ужас.

Тя сваля от себе си корсажа, двете безформени гърди се изливат към мен, кафявите разлели се зърна гледат надолу.

— Какво правиш?

— Ето какво е останало от мен! Гледай! Ти отне младостта ми! Моята красота! Ти и такива като теб! И теб това не те засяга?

Беатрис пристъпва към мен и аз се притискам към стената.

— Нали ти ме дебнеш? Ти не ми даваш да се излекувам! Ти искаш смъртта ми! Защо това не те засяга?! Това не е моя, това е твоя старост!

— Недей — моля я аз.

— Докосни я! — Вещицата пристъпва към мен.

— Недей!

— Гнусиш се? Знаеш ли колко красива беше тя по-рано? Само преди седем години! Каква бях аз цялата? Какви бяха тези ръце? — Тя протяга към мен пръстите си в пергаментова кожа. — Какви оди пееха мъжете в краката ми? — Погалва се по спаруженото бедро. — Къде отиде всичко? Старостта ме изяжда, изяжда ме от сутрин до вечер! Нищо не помага! Кремове, спорт, диети! Всички тези средства са законни, само че кой знае защо безполезни!

— Ти сама си направила Избор!

— Не съм правила никакъв избор! При мен нахлуха посред нощ, извиха ми ръката и ми инжектираха акселератора, това е всичко!

— Не може да бъде... Това е нарушение на процедурата... Те са били длъжни... — неуверено възразявам аз.

— Те ми отнеха младостта и красотата и не ми оставиха нищо в замяна. Но най-важното — отнеха ми детето!

— Детето?

Тя стои разголена пред мен с поглед, обърнат към миналото; стените на камерата започват да се нагриват, усещам това с гърба си. Колко още ще издържи? И въздухът е на свършване... Върху шията, върху гърдите на Беатрис се събират капки пот, само напудреното ѝ лице не диша, то е по-свежо като моята маска.

— Биха ми упойката си и ме зарязаха. Мислех си, че всичко това ми се присънва. Че е кошмар — сякаш някъде плаче детето ми, а аз го търся и не мога да го намеря. Искам да се събудя и да му помогна, но не мога. А когато се събудих...

— Ти си имала дете?!

— ... осъзнах, че това не е било сън. Него го нямаше. Морис. Моят син. Още не вярвах, надявах се, че съм сънувала кошмар, отидох при съседите. Питях ги дали моят Морис не е при тях...

— Ти си се размножила незаконно? Не си декларирала бременността си? — сега всичко си идва на мястото.

— Той беше на два месеца. Плачеше наистина, молеше ме да го намеря, да го върна... А аз спях. Отнеха ми го. Вие ми го отнехте! Отнехте ми всичко! Младостта, красотата, сина!

— Ето значи каква е работата...

Изправям се; в ушите ми бучи, по ръцете ми тече ток, душата ми е изтръпнала от ярост и омерзение.

— И сега него го възпитават да стане същия главорез като теб! Същия кастриран мерзавец! Същото куче на кайшка...

— Ти знаеше ли?

— Такъв мръсник! Моето момченце... — продължава тя като опиянена.

— Ти знаеше ли?! Казвай, кучко! Знаеше ли какво ще стане с него, ако те хванат с незаконородено дете?! Знаеше ли, че ще го дадат в интернат?! Че всички незаконородени ги взимат в интернати?! Знаела си, нали? Знаела си, че ще го направят Безсмъртен!

Иска ми се да я ударя — без милост, като мъж — в скулата, да изкривя плоския ѝ нос, да я изритам в бедрата.

— Знаеше какво го чака в интерната, нали?! Знаеше и въпреки това не декларира бременността си! Ти си обречла своя Морис на това — и си знаела, че го обричаш!

Беатрис зиморничаво се загръща, скрива от мен зловещата си гръд, свива се. И пламъкът зад стените на куба спада — сякаш тя го е охранявала със своята ярост, а сега е изгоряла цялата заедно със своята лаборатория.

— Защо?! Защо си го родила незаконно? Защо не си направила Избора, докато си била бременна?!

— Какво ти влиза в работата?

— Ти си можела да останеш с него! Ако си декларирала бременността навреме, един от вас — ти или бащата на Морис — би могъл да остане с него цели десет години, а вторият — завинаги! Ти сама си виновна за всичко! Защо не си декларирала навреме?!

— Той си отиде! Той ме изостави веднага щом узна, че съм бременна! Изчезна!

— Трябвало е веднага да направиш аборт!

— Не исках. Не можех. Не можех да убия детето му. Надявах се, че той ще се върне...

— Идиотка!

— Млъкни! Аз го обичах! За първи път се влюбих истински в мъж — за седемдесет години! Не можеш да ме съдиш! Откъде знаеш какво е това любов! Та вие всички сте кастрати в това отношение!

— Е, да... — съгласявам се аз. — Ние всички сме кастрати в това отношение. А ти си просто курва, ето каква си. Безполезна уродлива курва. И ти сама си осъдила сина си. Любов! Набутай си тази любов в набръчканата суха...

— Мислех, че той ще се върне... — шепне тя. — Ще пожелае да види сина си...

— И какво, твоят боядисан герой, който току-що се гътна пред очите ти?

— Ед? Не... Запознах се с него, когато вече бях тук... Преди година... Той няма нищо общо...

— Уличница — отсичам аз.

Тя не спори, не се съпротивлява. Попаднал съм в болното й място, в слънчевия сплит, изкарал съм й въздуха, изкарал съм й свитки от очите. Тази стара кучка знае, знае, че сама си е виновна. Знае, затова капитулира. Сега може да късат парчета от старото й кисело месо, тя дори няма да вдигне глава. Нея я интересува само едно.

— Вие имате разлика... Във възрастта, нали? Но може би ти си го виждал там? Ти нали си съвсем млад, а? Може би си го виждал там? Може би сте били в един интернат? Момче на осем години с дръпнати очи, Морис?

Излизаното от пламъка стъкло на камерата се е окадило, почерняло и аз виждам в него своето лице. Мраморните къдрици, черните бойници на очите, благородния гръцки нос.

— Ето защо си ме измъкнала от огъня! — най-накрая осъзнавам аз.

Свалям маската на Аполон, сега доброволно, и се усмихвам. Усмихвам се на Беатрис Фукуяма толкова широко, колкото позволяват болящите ме мускули на лицето; толкова широко, колкото могат напуканите ми устни.

— Ето — казвам й аз. — Гледай. Искаш да го видиш още веднъж, преди да пукнеш? Тогава гледай мен. Като порасне — ще бъде като мен. Ние нали всичките сме еднакви.

И тя гледа. Брадичката й се тресе. Огънят и яростта са си отишли от нея и нищо повече не е останало.

— Когато той излезе от интерната, ти вече ще си пукнала. Ще се разминете. Но нищо. Имаш право на едно обаждане, казали ли са ти? Всички имат. Но ти може и да не се обаждаш. Ти вече си виждала мен, а на твоя Морис изобщо не му дреме. Той така или иначе не те помни. На двегодишна възраст те са просто парче месо.

Най-накрая ми се удава да я докарам до сълзи.

— Ревии! — казвам ѝ аз. — Ревии колкото си искаш! Ревии по-силно, а аз може би ще ти разкажа какво правят там с нас! Как наказват вашите деца за вашата мерзост! Как си плащаме за вашата кучешка любов!

И тя ридае с глас, отпуска се безсилно на пода и ридае безспирно, а пожарът в лабораторията ѝ угасва.

— Прости ми... — ломоти тя между хлипанията си. — Прости ми... Ти си прав. Това е моето наказание. И това, че Едуард умря, и това, което вие направихте с моята работа... Заслужила съм си го.

— Върви по дяволите!

Но сега, когато тя е угаснала, аз прегарям. Казах ѝ всичко, което трябваше, изпепелих я и изпепелих лабораторията ѝ, и себе си също изпепелих. И изведнъж чувствам нещо много неуместно за отношенията ни с Беатрис — вина.

Та нали тя не ми е майка, казвам си; тя просто е една нещастна чужда ми старица. Протягам ѝ ръка.

— Пригответи се. Тръгваме.

— Как се казваш?

— Джейкъб — отговарям ѝ не веднага.

Тя се изправя, закопчава се бавно, изтощена.

— Мина половин час, а аз все още съм жив — отбелязвам. — Къде е шанхайският ти грип?

— Нямаше грип — произнася приглушено Беатрис. — Надявах се, че това ще ви спре.

— Разбира се, че не е имало. Не биха ни изпратили на такава задача. Но препаратът го имаше, нали? Доза живот дневно, за да се вербува армия от ходещи мъртъвци и да се цоцат от тях пари?

— Ние не сме възнамерявали да го продаваме, Джейкъб. Нямахме право да търгуваме с него.

— О, със сигурност.

— Нямахме право да раздробяваме спасението на дози. Лекарството трябваше да се взема еднократно, да бъде лесно за използване... И лесно за производство. Тези, които щяха да започнат да го произвеждат, не трябваше да зависят от нас... Една лаборатория, трима души... Ние знаехме, че сме уязвими.

— Обучили ли сте още някого? Натоварили ли сте някоя партия?! Запазили ли сте рецептата?! Отваряй! Излизаме!

Беатрис се подчинява — дава команда и вратата се плъзва нагоре. В лицето ме удря жегата, задушлива жегата, парещи сажди като черен пух.

— Не успяхме да довършим работата си. Няма никакво лекарство, Джейкъб.

— Не може да бъде!

— Остават ни още няколко години, докато достигнем до успеха... Оставаха ни няколко години.

— Лъжеш.

Натъквам се на разтопила се буца; в нея няма нищо човешко, макар преди половин час да беше крещяла „Беатрис“. Заобикалям я.

— И защо твоите старци напиреха да влязат тук?! Ако няма лекарство и няма да има още няколко години... Те тогава вече ще са измрели като мухи! Защо да изпреварват събитията?! Ти и тях ли ги лъжеше? Обещала си да ги спасиш, ако те спасят теб?

— Ти не разбираш ли?

— Не, по дяволите!

— Те знаеха, че няма да успея да им помогна. Знаеха, че всички са обречени. Едуард знаеше и Грег, разбира се... Онзи в инвалидното кресло. Но аз може би щях да издържа до деня, в който щях да получа формулата... Тези жалки старци... — Тя поглежда към друга купчина парцали, воняща на изпечено месо. — Навярно си мислеха, че си струва да умрат, за да може някой друг някога да получи шанс.

Излизаме в цеха за играчки — напълно изгорял, черен. Под бутонките ми се плъзга разтопено и сгъстило се стъкло — играчките за елха са се превърнали в това, което и би трябвало да си останат. Беатрис се изгаря от нещо и изстенва — повдигам я на ръце и я пренасям през димящата локва.

— Нищо няма да ти направят. Онези, които ме изпратиха тук... Те просто искат да работиш за тях.

Защо ѝ казвам това? Тя не иска да я съжаляват, но кой знае защо изпитвам именно жалост. Тази нейна история — за двамата глупави старци, които се опитват да изпреварят смъртта в предварително изгубена надпревара... И ето че се появявам аз и ги изхвърлям от състезанието.

Те нали не бяха успели да направят нищо. И сега вече няма да успеят. Ако тя говори истината... Единият от нейните сподвижници вече се вкочанява, другият е в кома, а на нея самата са ѝ останали две-три години; ако сега я пусна, тя просто ще ги изживее в мир и вече няма да навреди с нищо. Прогонвам от себе си тези мисли, но те с жужене се връщат отново и отново.

Хващам Беатрис за ръката.

— Но ако не продавате... Какво тогава сте мислели да правите с този ваш препарат? Да го произвеждате за Партията на живота?

— Ние изобщо не сме възнамерявали да го произвеждаме.

Спомням си за последната ми среща с Шрайер. Думата на старица с прекършен гръбнак против думата на сенатора; на кого да повярвам? Може ли той да ме измами? Да преувеличи опасността, за да се усъмня в задачата си? Може. Задължен ли съм му все още в такъв случай.

Да. Обаче...

— Ние щяхме да сложим формулата на лекарството в мрежата. Общодостъпна.

— Какво?

— За да може всеки да си го распечата с молекулярен принтер. Никой не би трябвало да печели от такова нещо. Никой не бива да го чака и да умира, без да го дочака...

Притъмнява ми пред очите.

Тя не иска да запази рецептата в тайна. На нея не са ѝ нужни пари. Не са ѝ нужни слуги. Исква да раздаде панацеята на всички. Да изкълчи най-fino настроения механизъм, който управлява нашите инстинкти, позволявайки ни да останем хора. Да спаси всички и да унищожи всички.

Беатрис Фукуяма е доста по-опасна, отколкото предполага Ерих Шрайер. Тя не е терорист и не е спекулант; тя е шибана идеалистка. Пускам забралото си.

Стискам китката ѝ по-здраво, с всичка сила до посиняване, и я мъкна след себе си, както древните номади са мъкнели пленниците си, привързани за седлата на конете им, за да ги предадат в робство или да ги принесат в жертва.

На прага ме посреща тълпа от чумави старци и моята десетка. Старците ме проклинат, протягат се, за да изтръгнат от ръцете ми кралицата си, но Безсмъртните издържат без усилие хилавия им натиск.

Тръгваме си, преди да се появи пожарната, и никой не ни попречва да отнесем ранените си и скалповете си. Беатрис се инати, но Вик бързо я уговаря с лек заряд.

На аерошлюза ни чака полицейски турболет. Когато напъхвам Беатрис в търбуха му, тя бълнува; два удара с шокър биха изкарали всеки от строя.

— Променливата на Ефуни... Помниш ли какво е това? Още през двайсети век са мислели, че са разшифровали генома... Виждали са всички букви, но не можели да прочетат думите... После ги прочели и решили, че са разбрали смисъла... А се оказало, че всяка сричка има отделен смисъл, и то не един... И думите са многозначни... Един и същи ген те прави късокрак и щастлив, друг едновременно влияе върху потентността ти и върху цвета на очите и кой знае на какво още. Ние и досега не сме разшифровали всичко, не сме разбрали всички смисли... Напъхахме се там със скалпели, режем, пришиваме... Без да сме се научили да четем... И тези части на генома, които сме изменили... За да престанем да стареем... да отменим програмата. Юджин Ефуни... Биолог. Той е предположил, че този участък има и други функции, че не бива така веднага, но... кой му е повярвал? Никой не му е повярвал, Морис... Чуваш ли ме, Морис? — Тя се опитва да погледне в очите ми.

— Не.

Наливам си вода от чешмата.

Гърлото ми е пресъхнало; проклетият пожар е изпарил всички течности от мен. Водата изглежда сладка, но това е най-обикновена вода — тя подсладява жаждата ми. Изпивам чашата до дъно, наливам си още една. Глътка след глътка пресушавам и нея. Наливам си нова.

Пия, заливайки се, композитът се изплъзва от пръстите ми; ако това беше стъкло, чашата сигурно щеше да се пръсне в ръката ми.

Наливам четвърта чаша, изливам я в себе си. Вкусът на водата вече е същият както обикновено — влажен метал, предизвикващ леко гадене. Не ми се пие повече, но напълвам още веднъж чашата.

Натежал, се отпускам на леглото, пускам екрана.

Намирам благотворителен канал, който изстискава от зрителите сълзи и пари, като им разказва за живота в резерватите. Обаче хосписът е приличен — тук децата се занимават с разни неща заедно със стремително остаряващите си родители на синтетична полянка, имитират семейно щастие, правят се, че никой няма да умре след две-три години.

Заемам се с петата чаша.

— Без помощта на „Поколение“ щяхме едвам да свързваме двата края — признава си благоприличен старец, прегръщащ малката си дъщеря. — Но благодарение на вас можем да водим пълноценен живот. Такъв като вашия...

В този момент цигуларите, чиято музика звучи като фон, изсвирват някаква особена нота, от която те побиват тръпки. Отработен номер — неподготвеният зрител може да реши, че речта на стареца го е трогнала.

— Фондацията „Поколение“ се грижи за три милиона възрастни хора в цяла Европа — Заклучва приятен бас, докато на екрана се върти логотип на същата тази фондация. — Помогнете ни да помогнем на тези хора да живеят достойно...

— Майната ви — отговарям му аз, задавяйки се с водата.

В Средновековието е имало такова мъчение: в устата са слагали кожена фуния и са наливали в човека вода, докато стомахът му не се пръсне. Добре би било да имах такава фуния.

Този канал е същият лепрозориум, каквито са и самите резервати със старци; по всички останали се върти социалната реклама „Изборът на слабите“, която изследва в едър план гнилите зъби и редките коси на някакви слабоумни старици.

От това на човек му се повдига, но така и трябва. На Европа не са й нужни възрастни хора — те трябва да се издържат, лекуват, хранят; те не произвеждат нищо, освен лайна и играчки за елха, затова пък изразходват въздух, вода и пространство. И работата не е в

изгодата — порционът на всеки е разчетен така, че просто да оцелее. Европа и без това е претъпкана, не бива да се натоварва още повече.

Но нали да се остарее и да се умре, е конституционно право на всеки, толкова неприкосновено, колкото и правото човек да остане вечно млад. Всичко, което е по силите ни да направим, е да разубедим хората да стареят. И ние ги разубеждаваме, както можем.

Избралите да се размножават, да си останат животни, сами са си виновни. Еволюцията върви напред и онзи, който не умее да се променя, умира. Тези, които не желаят да променят себе си, еволюцията също няма да ги чака.

— Сами сте си виновни — мърморя аз и отпивам още една глътка. — Така че се заврете някъде.

Поглеждам часовника — до пресконференцията на Беринг остава само минута. На екрана на моя комуникатор все още мига съобщението на Шрайер: „Стотен канал, седем вечерта. Ще се зарадваш“.

Превключвам на Стотния.

Пол Беринг, министър на вътрешните работи и член на централния съвет на Партията на безсмъртието, излиза на малка трибуна и маха сдържано на познатите си репортери. Зад гърба му — европейските златни звезди върху синьото знаме, на трибуната — гербът на министерството с девиза „В служба на обществото“, но на ревера — значка във вид на Аполонова глава. Весел и слаб, кестеняв, с момчешки черти, Беринг прилича най-много на студент от панамерикански елитен колеж. Именно такъв човек трябва да отговаря за безопасността във вълшебната страна Утопия, чиито граждани не са застрашени от нищо по-страшно от отвратителното време. Беринг е леко разрошен, хванал е неприличен тен и се усмихва стеснително, макар че с такива зъби може и да не си затваря устата денонощно. Камерата го обича. Карвальо го обича. Всички го обичат. Аз го обичам.

— Благодаря, че дойдохте — казва Беринг. — Случаят е наистина важен. Днес пресяхохме дейността на престъпна групировка, на която се е удало да създаде нелегална ваксина срещу смъртта, препарат за вечна младост.

Журналистическият лагер се вълнува и роптае. Беринг кима сериозно на събралите се, прави пауза, позволява им да изпратят с

комуникаторите сензационната новина. Увеличавам звука и оставям настрани наполовина празната чаша.

— Случи се именно това, от което се опасявахме и за което се опитвахме да се подготвим. Дами и господа, днес ни се удаде да предотвратим истинска катастрофа.

Министър Беринг, с руменина по бузите, също си налива вода в чашата и успокоява вълнението си с нея. Пресата аплодира.

— Катастрофа от световен мащаб. Не преувеличавам. В плановете на групата, която обезвредихме, е било контрабандното пренасяне на лекарството в Панамерика, където с неговото незаконно разпространение би трябвало да се занимават наркокартелите. А спечелените средства са щели да се използват за финансиране на Партията на живота.

Така значи.

— Доказателства! — изисква репортер с явен панамерикански акцент.

— Но разбира се — кима му Беринг. — Дайте връзка с камерата, моля ви.

И на екрана се появява Беатрис Фукуяма.

Тя изглежда доста по-добре, отколкото когато я наблъсках в полицейския турболет. Спретнатата, измита, със сресани коси. Никакви следи от побой или изтезания — нали в Утопия няма изтезания.

— Това е Беатрис Фукуяма Едно Е, учен микробиолог, лауреат на Нобелова награда по медицина и физиология за две хиляди четиристотин и осемнайсега година — представя я Беринг. — Здравейте, Беатрис.

— Добър вечер! — Тя кимва с достойнство.

— Уважаеми колеги, Беатрис Фукуяма е на ваше разположение. — Беринг прави подканващ жест с ръка.

Приближавам се към екрана, вглеждайки се недоверчиво. Журналистите се нахвърлят върху моята Беатрис така, сякаш са им предложили да я пребият с камъни на пазарския площад на някое градче от времената на Галилей.

Но тя запазва самообладание и обяснява всичко съвсем спокойно: „Да, създадох го. Не, нищо не знам за продажбите. С продажбите би трябвало да се занимават активистите от Партията на

живота, не смейте да ги наричате терористи, те се опитват да ни спасят. Не, няма да назовавам имена. Не, за нищо не съжалявам“.

Усмивката не слиза от сухите ѝ устни, тя гледа уверено право в обектива, гласът ѝ не трепва нито веднъж, тя нито веднъж не дава да се разбере дори с таен знак, че е заложница, че не бива да се вярва на нищо от това, което казва.

Когато разпитът приключва, Беринг вдига пръста си.

— Още една подробност. Днешната операция беше проведена от звено на Безсмъртните. Броени минути преди операцията злодеите са били предупредени от някого, така че те унищожили лабораторията и се готвели да избягат. Полицията почти със сигурност не би успяла да се справи. За щастие се оказало, че наблизо има звено от доброволци на Фалангата.

— Господин министър! — провлачва някой от тълпата. — Президентът на Панамерика Тед Мендес е известен със своята критика към Партията на безсмъртието и особено към щурмовите ѝ отряди. Как ви се струва, няма ли да помогне тази операция да се изгладят отношенията?

Беринг разперва ръце.

— Щурмовите отряди? Това не е ли от историята на двайсети век? Не разбирам за какво говорите. Ние имаме нормални работни отношения с господин Мендес. Това е всичко, колеги, благодаря!

Завеса.

Комуникаторът пиука — съобщение от Шрайер.

„Е, как е?“

В устата ми става солено — прехапал съм си устната.

Това не е Беатрис, това е някаква кукла. Не вярвам, че тя би могла да каже такова нещо. Не вярвам, че би се усмихвала. Това, което произнесе куклата Беатрис, не може да е истина, защото всичко, което ми каза в стъклената камера истинската Беатрис, не може да бъде лъжа.

Какво значение има как са го извъртели, озаптявам се аз. Моята истина с нищо не е по-сладка от тези захаросани лъжи, с които те нахраниха заплесите по целия свят. Беатрис е значително по-опасна, отколкото я изобразиха. Не за Панамерика, а за Европа. И най-вече — за Партията на безсмъртието.

А ти постъпи правилно, казвам си аз. Това е! Правилно!

Спря побърканите, които се опитваха да разрушат живота ти и живота на сто и двайсет милиарда други хора. Защити закона и парира натиска срещу Фалангата. Плати с дела за провала, изчисти петното от своята репутация. Издигна се в службата и оправда доверието на началството.

Всичко е както трябва. Но защо Беатрис Фукуяма — почистена и усмихваща се — ми изглежда по-страшна от онази вещица, която вървеше срещу мен, извадила на показ своята старост? Защо думите, които чух тогава, са по-важни за мен от думите, които всички ние чухме току-що?

„Е, как е?“

Като употребен презерватив, господин сенатор. Радвам се, че свърших работа. Благодаря, че използвахте нашата марка.

Браво на мен. Аз съм добро момче. Спомням си как мирише изгорял жив човек.

Но тази миризма не означава, че Шрайер не е прав. Той ми избра подходяща роля и ми я обясни така, че да се справя с нея. Загуби време за това, вместо просто да ми даде заповедите си — на мене или на който и да е друг.

Гледам съобщението му и не знам какво да отговоря. В края на краищата набирам: „Защо аз?“. Шрайер отговаря веднага: „Глупав въпрос. Аз си задавам друг въпрос: ако не аз, то кой ДРУГ?“

А след минута добавя: „Можеш да си починеш, Ян. Заслужи си го“.

И ето че аз седя срещу разкошната му жена в кафене „Тера“ и около нас има савана и е вечер, която никога няма да стане нощ; на посетителите им харесва залязващото африканско слънце, а тъмнината могат да си я гледат, където си поискат. Затова жирафите — двама възрастни и тромаво детенце с преплитащи се крака — ще ходят непрестанно в кръг и никога няма да легнат да спят. На тях, разбира се, им е все едно — нали те отдавна са умрели.

— Виж какво е мило! — чурулика наблизко някаква девойка, показвайки на кавалера си малкото.

— Къде тръгнахте? — питам аз Елен Шрайер.

Тя вече е станала и се готви да потегля, а аз не бързам за никъде.

— И какво моят съпруг? — Елен свива устни; виждам в пилотските ѝ очила само себе си.

— Вашият съпруг се оказа прав във всичко. — Изливам в себе си чашата „Златен идол“ и не чувствам нищо.

— Той е прекрасен човек. Време е да тръгвам. Ще ме изпратите ли?

— Къде така... Няма ли да допиете водата си?

— Нека аз да платя? Разбирам, мястото не е от евтините... Но не искам да се насилвам само защото на вас ви е жал да оставяте недопита вода от чешмата.

Беатрис вече плати за вас, иска ми се да кажа. Не всички от нас изглеждат на двайсет. Казвате, че не се боите от старостта? Аз познавам един човек, Елен, който би се сменил с вас: вашата кокетна умора от вечността срещу нейните прошарени кичури, пигментни петна, увиснала гръд. Готова ли сте?

Гледам към чашата ѝ — тя е наполовина празна.

Обикновена вода, такава тече от крана във всеки дом. Два атома водород, един кислород, някакви случайни примеси и прилична концентрация от ретровируса, който, попаднал веднъж в организма на човека, денонощно преработва генома му, вписва белтъчините си в човешките ДНК, изчиства онези участъци, по вината на които остаряваме и умираме, и ги запълва със свои, които ни даряват младост. Ето я нея, ваксината срещу смъртта. Строго формално, безсмъртието е болест и нашият имунитет, неандерталец с тояга, се опитва да се бори с нея. Така че ние за всеки случай заразяваме себе си с безсмъртие всеки ден отново, като просто си наливаме вода от чешмата. Нима е възможно да се измисли по-удобен начин за ваксиниране?

— Уви, сметката ви вече е платена. — Аз се изправям. — И разбира се, че ще ви изпратя.

Пред рецепцията има редица тоалетни, стената на коридора е превърната в изкуствен водопад, подът е покрит с абанос, светлината е мътна — лампите са скрити в бичи мехури.

Блъскам една от черните врати,хващам Елен за ръката и я изблъсквам в тоалетната. Тя се дърпа, но ѝ затискам устата. Хващам я за котешката опашка, извивам главата ѝ назад. Ритам я с бутонките по претенциозните обувки, разкрачвам краката ѝ като при обиск. Тя мучи и аз пъхвам пръсти в устата ѝ. Със свободната си ръка напипвам коланчето ѝ, копчетата, ципа, суетливо, разгорещено разкопчавам,

разтварям, разкъсвам, спускам до коленете ѝ претенциозните панталони с джобове, пъхвам ръка в пликчетата ѝ, разпореждам се там — Елен се опитва да ме изрита, хапе ме, но аз не я пускам, упорствам, заставам я — и след няколко секунди до пръстите ми, в които тя до кръв е впила зъбите си, се докосва езикът ѝ, за да ги обезболи; без да отслабва конвулсивната си хватка, тя ме облизва, покорява се и допира задника си към мен, повдига се, разкрачва се, подмокря се и сляпо опипва слабините ми, опитва се да намери копчетата, шепне ми нещо сърдито, моли, стене, навежда се сама напред и повдига услужливо единия си крак и ми позволява да правя с нея каквото си искам. Очилата излитат от лицето ѝ, якето ѝ вече е паднало, тя е освободила гърдите си, очите ѝ са отворени, тя лиже огледалото, до което е допряла лицето си...

Аз съм яростен и ми е хубаво от това, че съм я хванал за косите и съм я свалил от Олимп нея, надменната богиня, че чегъртам позлатата от нея с нокти, че с всеки свой вик тя се спуска към хората, че съм я свалил до себе си.

И аз се блъскам в нея, блъскам се, докато не загубвам себе си, докато не се разтварям, и ето че ние двамата вече изобщо не сме хора, а две сношаващи се животни и именно така ни е най-хубаво.

ГЛАВА XIII

ЩАСТИЕ

— Харесва ли ти прическата ми? Толкова исках да ти хареса... Харесва ли ти, Волф?

Разбира се, никой не ѝ отговаря. В куба е почти съвсем тъмно. Едва блещука, с намалена почти до нулата яркост, отвореният прозорец към Тоскана, обичайната картина на домашния ми екран. Стоя на вратата и се вслушвам в угодническото ѝ мяукане. Анели е в дома ми; спи и разговаря насън.

Затварям вратата, присядам на ръба на леглото. Чувствам се така, сякаш съм дошъл да навестя ранен приятел в болнична стая. Полумрак, за да не болят очите, плътна тишина, защото всеки звук е като драскане с нож по стъкло, във въздуха — суспензия от неотдавнашна беда, думите на Анели са като трескаво бълнуване. Тя трябва да превъзмогне случилото се, да събере сили да продължи да живее. Докосвам предпазливо рамото ѝ.

— Анели... Събуди се. Донесох храна. И някакви парцалки...

Тя се върти, простенва, не желаейки да се раздели с Рокамора. После се опитва да потърка очите си, вместо на кожата си се натъква на стъкло и потрепва, сякаш са тикнали в нея шокър. Сяда в леглото, подвива коленете си и ги обгръща. Забелязва ме, настръхва.

— Не искам.

— Трябва да похапнеш.

— Кога Волф ще ме вземе?

— Тук имам скакалци с вкус на картофи и още салам...

— Не съм гладна, нали ти обясних. Мога ли да сваля тези очила?

— Не. Системата за разпознаване на лица работи непрекъснато. Достатъчно е да те засече — и след петнайсет минути тук ще дойде звено на Безсмъртните.

— Как ще ме видят тук? Та това е домът ти! Нали този куб е твой?

— Откъде да знам, че тук няма камери?

Тя седи прегърбена, сплела ръце върху коленете си. На нея са черната риза, воняща на Рокамора, и моите огледални очила; в тях виждам само себе си — заобиколен от рамката на вратата черен силует, умножен по две.

— Тук имам още някакви парцалки за теб... Преоблечи се с чисти дрехи.

— Искам да се обадя на Волф.

— Не си яла от два дни, почти не пиеш, така няма да издържиш дълго!

— Защо не ми разрешаваш да се свържа с Волф? Защитил си екрана си с парола... Дай ми комуникатора да му напиша поне едно писмо. Да му кажа, че с мен всичко е наред.

— Нали ти обясних... Не бива. Всичко ще престане да бъде наред веднага щом изпратиш това свое писмо. Разбери, те знаеха къде живеете. Значи са ви следили. Прихванали са разговорите и кореспонденцията ви. Сега чакат кой от вас няма да издържи първи. Ще ни хванат след секунда.

Тогава тя ляга обратно и се обръща с лице към стената.

— Анели?

Анели мълчи.

— Забравих вода. Ще изтичам за вода, става ли?

Тя мълчи.

Оставям скакалците на сгъваемата масичка и излизам.

На опашката за трейдомата през цялото време ме тупат по рамото и подвикват; не усещам как веригата от жадуващи да напазаруват се придвижва крачка по крачка напред, към лавката. Купувам й скакалци, планктонна паста, месо, зеленчуци — тя не докосва нищо. Може би чувства нещо, разбира, че е в плен.

Но аз не мога да пусна Анели. Докладвах на Шрайер за ликвидирането й, той ме потупа по рамото; обаче нямам никаква представа дали е приел думите ми на доверие. Нямам представа дали не е вкарал Анели в базата данни за издирвани лица след доклада ми, че съм я убил, дали хората с прекроени лица не са били негови резервни играчи, не търсят ли сега те Анели из цяла Европа и дали вече не знаят къде е тя в момента.

И разбира се, когато хората на Шрайер я намерят жива и здрава, господин сенаторът ще бъде неприятно изненадан. Още повече ако я

намерят в дома ми.

Да ѝ позволя да се върне при Рокамора?

Партията на живота е истинска съпротива, могъща и разклонена; десетилетия са били необходими, за да бъде притиснат най-накрая Рокамора, макар и да изглежда, че не можеш да се скриеш в Европа. Ако върна Анели на истинския ѝ собственик, той със сигурност ще може да направи така, че Шрайер никога да не успее да се добере до неговата жена, ще успее да я защити. Тогава ще се окажа добрата фея, любовта ще възтържествува, а кариерният асансьор, изпратен за мен на грешната земя от търпеливия ми благодетел, няма да хлопне вратата си право пред носа ми.

Ето това е идеалното решение. Не да я държа окована, не да я упойвам със сънотворни, не да я лъжа от начало до край за всичко — а просто да я пусна при Рокамора. Защото той знае какво да прави с нея, а аз си нямам никаква представа.

И нека той да я целува, нека да я чука, нека да я обладава. Нека този лъжлив очилат кучи син, този слабак, този дърдорко ползва Анели. Нали? Защото нали тя си мечтае за него, проглуши ми ушите с приказки за него, не иска да яде нищо и пак добре, че успявам да налея някаква вода в нея.

— Здравсти! Върнахте се? Забравихте ли нещо? — усмихва ми се остриганата като пони девойка.

— Да. Вода. Негазирана. Една бутилка.

— Разбира се. Още нещо? Не помня дали ви предлагам новите ни хапчета за щастие?

— Предлага ми ги. Ти нали ги предлагаш всеки път, а?

— Извинявайте, излетя ми от главата. Е, тогава това е всичко.

— Почакай... Как са те въобще? Добри ли са?

— О! Отлични! Всички са много доволни. Между другото, днес има специално предложение! Две опаковки на цената на една, ако купувате за първи път. Още ли не сте взимали?

— Ти нали знаеш какво съм взимал и какво не?

— Разбира се. Извинете. Какъв вкус ви харесва? Има ягодови, ментови, шоколадови, манго-лимонови...

— А има ли безвкусни? И бързоразтворими?

— Разбира се.

— Дай от тях. Обеща ми две опаковки! Между другото, днес изглеждаш прекрасно.

Хвърлям в бутилката две съскащи таблетки, след кратък размисъл добавям още две. Нека някой сега каже, че не знам как да направя една жена щастлива.

Когато се връщам, Анели лежи в същата поза. Тя не спи, просто гледа стената през тъмните очила. Взимам чашата, с престорено усилие отварям вече отворената бутилка, наливам ѝ.

— Ето вода. Пийни.

— Не искам.

— Слушай, аз отговарям за теб пред твоя Волф, ясно? Той ще търси сметка от мен, ако се гътнеш! Пий, моля те. Трябва да тръгвам, искам да хапнеш и пийнеш пред очите ми...

— Няма да вися повече тук.

— Ти не бива...

— Не можеш да ме държиш тук насила! — Анели скача върху леглото; стиска юмруци.

— Разбира се, че не!

— Защо не помня как се озовах тук?

— Ти изобщо спомняш ли си нещо? Беше мъртвопияна, когато те взех!

— Да, наистина се напих, но да изгубя съзнание за цяло денонощие?!

— Нагълтала се беше с някаква отрова, аз ти придържах косите и те носих на ръце и ето как се отблагодаряваш...

— Защо той не ме взема оттук?!

— Какво?

— Нищо!

— Успокой се. Моля те, успокой се. Хапни... Искаш ли да ти донеса още нещо? Само кажи и отивам...

— Искам да изляза. Да подишам. Как се казваш? — пита тя.

Как се казвам? Патрик? Николас? Теодор? Как се казва онова мое „аз“, което е стар приятел на Хесус Рокамора и е активист от Партията на живота и безкористен защитник на прекрасни девойки? От изненада едва не се саморазобличавам и не ѝ казвам името на аз-лигълото, аз-заигралия се кретен, аз-клетвоотстъпника. Аз нали даже ѝ се

представих веднъж с истинското си име и ако тя е запомнила гласа ми, би могла да запомни и него.

— Йожен. Нали ти казах — спасявам се аз в последната секунда.

— Не мога повече да стоя тук, Йожен. Тясно ми е, разбираш ли? Аз я разбирам.

— Добре, добре, слушай, нека да направим така — ти ще изядеш тези скакалци и ще изпиеш водата и отиваме да се разходим. Става ли?

Тя разкъсва пакета със скакалците, напълва си устата с тях, яде с хрущене, изпива половин чаша вода, набива си отново устата, пак отпива. Без никакъв апетит, просто изпълнявайки своята част от сделката. След минута бутилката е празна, а от двестате грама скакалци са останали само отлюспени крилца.

— Кога тръгваме? — пита тя.

— Бихме могли да се разходим из блока...

— Не. Искам да се разходя наистина. Изядох всичките твои братя по разум и съм заслужила нормална разходка.

— Това е опасно, нали ти казах...

А тя изведнъж сваля очилата ми и ги захвърля на пода, а после спуска краката си и с едно движение смачква стъклата, изкривява рамката.

— Оп! Сега е опасно да се стои вкъщи.

— Защо го направи?!

— Искам там! — Тя посочва с пръст екрана ми, хълмовете и небето на Тоскана. — Гледам тази твоя проклета картина две денонощия и през цялото време си мечтая да се измъкна оттук. Там!

— Това място отдавна го няма!

— Проверявал ли си?

— Не, но...

— Разблокирай екрана. Каква ти е паролата? Нека да попитаме!

Гласът ѝ звънти; дявол знае какво може да се случи с нея от четворна доза антидепресанти. Блестящата ми идея за миг започва да ми се струва не чак толкова блестяща. Разблокирам екрана.

— Да се намери локацията, изобразена на екрана — командва тя толкова просто, сякаш това не означава също като „да се намери светият Граал“ или „да се намери Атлантида“.

— Него го няма! Няма такова място!

— Проверката приключена. Локацията е открита — докладва екранът. — Време за път — три часа. Запишете координатите.

— Какви парцали си ми донесъл, я ми ги покажи! — нарежда Анели. — Бля... Добре, ще свършат работа. Е, обърни се, ще се преоблека.

— Какво? Почакай, ние не сме тръг...

Тя вече разкопчава ризата на Рокамора.

Разбирам едно — не бива да оставаме тук. Бях рискувал много, като доведох Анели в дома си — това е единственото ми кътче и нямаше къде другаде да я отведа. А след нейната постъпка трябва да се скрием и да изчакаме — няма друг начин да проверя дали съм параноик, или не. Разбира се, не в Тоскана...

Докато тя е заета със себе си, внимателно отварям вратата на шкафа — необходим ми е шокърът и комплект от униформата. Скришом и бързо пъхам в раницата си маската, черната безформена дреха, шокъра, контейнера...

— Охо! Бива си я маската!

Тя стои зад гърба ми — тениската ѝ е голяма, панталоните са къси, косите ѝ са разрошени, очите ѝ горят; гледа покрай грижливо сгънатите щурмови униформи към маската на Мики Маус, която сега виси на кукичка в шкафа — бях я прибрал по-надалеч от нея.

Маската е стара, отлята от някаква допотопна пластмаса, и боята на нея е потъмняла, напукала се е, набръчкала се е; с обтегнатата пергаментова жълта кожа Мики Маус изглежда на реалната си възраст. Едва ли някое дете би се съгласило да надене маската сега; но децата никой не ги и пита.

Опитвам се да си спомня как гледах на Мики Маус, когато бях съвсем малък. Когато живеех на първия от трите етажа на интерната. В анимационните филми мишката винаги се усмихваше и аз я имитирах. Много ми се искаше да разбера защо Мики Маус се весели, на какво се радва. Стараех се да почувствам онова, което чувства проклетият мишок, и не можех. Но на мен навярно и досега ми се струва, че той знае тайната на детското щастие. Търгувайки с нея, Мики Маус е построил своята империя за стотици милиарди. Преди триста години неговите развлекателни паркове са процъфтявали — през тях е минавал повече народ, отколкото през Ватикана. Но после и едните, и другите са останали без клиенти — вярващите се вразумили, а децата

изчезнали като вид. Църквите, джамиите и лунапарковете запустели, а търговските им площи били погълнати от по-доходни бизнеси.

— Откъде имаш тази гадост?

— От битака.

Империята рухнала, а от императора останала посмъртната маска, която бях купил за грошове от тъмнокож вехтошар в Небесните докове, пазар в облаците над Хамбургското пристанище. Тогава реших, че измъквам веселата мишка от небитието по същия начин, по който някога тя беше измъкнала мен. А сега тя е моя лична вещ редом с трите комплекта униформа на Безсмъртен, двете смени цивилно облекло и раницата.

— Дай я тук! — нарежда тя.

— От къде на къде?

Но Анели вече се пресяга през мен, смъква маската от кукичката и си я надява.

— Ами какво? Нали системата ни наблюдава! Как мислиш, него нали не го издирват? — Анели прекарва пръст през разтегнатите в усмивка устни на мишката. — Бррр... какъв е омазнен целият...

— По-внимателно! Това е антикварна вещ! Сигурно е на двеста години...

— Не обичам стари вещи. Те излъчват чужди души! — заявява тя.

— Та тя е весела. Маска. Това е Мики Маус.

— Не искам дори да мисля при какви случаи го надяваш!

— Това е просто сувенир...

— Не е ли време да тръгваме? Вече минаха десет минути, а ти обеща, че след петнайсет ще ни приберат!

— Врата... — неохотно командвам аз.

И след секунда Анели се оказва навън.

— Почакай... Пстой! — Но тя вече се отдалечава от мен по коридора и ми се налага да викам в движение: — Не бива! Аз не искам да ходя там!

— И защо? — поглежда към мен през рамо Мики Маус, без да забавя ход.

Защото за мен е затворен входът към тази вълшебна страна, Анели. Защото дори да отидем там, няма да намерим нищо. Аз не мога да попадна в страната на изумрудените хълмове. Там ще има руини

или залети с бетон котловини, или небостъргач на хиляди етажи. Но работата не е само в това...

— Не ми е интересно! Това е глупаво! Това е просто картинка! На това място може да има каквото и да е!

Анели достига края на коридора, хваща се за перилата и побягва по стълбите. Две площадки по-долу тя се спира за секунда. Вдига мишата муцуна нагоре и ми извиква:

— Но нали ние можем да избягаме оттук където и да е, а?

Часът е дванайсет през нощта; тепърва започва третата смяна на живота и едва свързали се от сънотворните сомнамбули изпълзват от своите кубове и смаяно гледат гоненицата ни. Контингентът в моя блок е най-обикновен — чиновници, кой от кой по-дребни; тези живеещи по разписание рибки не са свикнали да гледат скандали.

Анели е скочила настрани и е изчезнала, а на мен не ми се връща в моя гьол, така че се придържам към специалните си навици, старая се да не привличам излишно внимание, не бързам прекалено много, сдържам се; така ѝ се удава да се добере до изхода на блока и да се измъкне навън заедно с хилавата тълпа. Настигам я едва при самия хъб — защото тя започва да накуцва. Но когато я хващам за рамото, Анели се смее.

— Ти едва пълзиш! — вика ми тя, задъхвайки се. — Ти си костенурка! Хайде, костенурко, въвеждай координатите! Кой влак ни трябва?

Вече ни всмукват във вихъра на хъба, наоколо има милион души, те са опулили очи срещу девойката със старинна маска, обградили са ни с ушните си раковини и всеки наш шепот непременно ще влезе в този капан. Не мога да споря сега, не и при такова количество свидетели. Така че просто хващам Анели за ръката и послушно диктувам на комуникатора координатите, които тя е запомнила наизуст.

Тя сама ме тегли към гейта — на долното равнище, където са влаковете на далечни разстояния. Експресът „Римски орел“ тръгва на всеки дващест минути и се движи с хиляда километра в час; в Рим трябва да направим прекачване.

Влакът вече е обявен, до тръгването остават секунди. Той целият е в живачен цвят, двойно по-широк и висок от обикновените влакове и толкова дълъг, че началото му е свито от перспективата почти в точка. Последните пътници, допушили цигарите, изчезват в червото му.

— Чакай! Може и да не ходим там... Ти не бива да ходиш там!

— И защо?!

— Защото... Първо трябва да те отведе на лекар... Цялото легло беше в кръв... — Трябва да я разубедя от тази глупава идея и вече ми е все едно по какъв начин. — Какво са направили с теб? Безсмъртните?

Мики Маус ме гледа радостно с усмивка до ушите.

— Нищо. Нищо особено. И не искам да знам за това. Готов ли си?

— Но...

— Не разбираш, нали? Добре. Ето една весела игра — аз вече не съм Анели, а някой друг, става ли? — Тя почуква с пръст по черния си нос маслина. — Ако мъжът, с когото съм живяла половин година, се оказва, че не е Волф Цвибел, а някакъв терорист, защо аз съм длъжна да оставам себе си?

— Анели...

— Изобщо не знам какво е станало с тази твоя Анели. И ти бъди някой друг, не Йожен, а когото си поискаш. Анели остава тук, а аз тръгвам! — Тя се изтръгва и ми маха с ръка.

— Почакай! Не знам как да ти купя билет... За да не ни засекат. Хайде да изчакаме следващия!

— Няма никакъв следващ! Има го само този! — Тя се хвърля към най-близката врата.

Без да иска позволение, се притиска към някакъв дистрофик с дизайнерски очила и минава през турникета заедно с него. Аз едва успявам да скоча на стъпалото — затварящата се врата пици недоволно, като едва не ме прещипва. Анели в коридора благодари на изчервения се очилатко, мляска го с маската по бузата. Блъскам зубрача с рамо, хващам я и я повеждам напред.

— Ти си полудяла! А ако има кондуктори? На далечните дистанции се срещат! Може да те разпознаят...

Подът меко свети, стените са вишневи, по двете страни на коридора, зад огромни овални прозорци, са купетата с дивани от бяла кожа и мъхнати килими; външните стени отвън са непроницаеми, отвътре са прозрачни.

— Ще измислим нещо. О, виж, свободно купе!

— Та това е първа класа! Да отидем поне в другия вагон!

— Какво значение има? Така или иначе нямам билет. Ще смятаме, че нямам билет за първа класа!

И тя решително отмества встрани прозрачната врата. Първа класа до Рим струва цяло състояние и е предвидена за солидни хора; да искаш от такива билети означава да се усъмниш в порядъчността им. Тук всичко е на честна дума.

Първото, което прави Анели, е да свали кецовете си и да потопи босите си крака в мъха.

— Супер!

И едва след това затваря вратата, командва прозореца към коридора да се затъмни и сваля маската си. Под пергаментовата кожа на старата мишка е Анели — млада, поруменяла, трескаво весела.

— Тук няма камери.

— Искане ми се да вярвам.

— Стига с тая параноя, вече не е смешно. Не ти ли останаха скакалци?

Вадя втори пакет.

Тя бавно го отваря, изсипва всички скакалци върху фурнирована маса със сложна форма, после ги разделя с ръба на дланта си на две купчини, горе-долу еднакви, като си придърпва онази, която е мъничко по-голяма.

— Изведнъж страшно ми се прияде! — казва тя. — Хапвай.

Взимам си един скакалец, отлюспвам му крилцата.

— Много добри! — хвали Анели скакалците; натъпкала си е с тях устата и хруска всичко, забравила, че крилата се смятат за неядивни. — Хайде, разказвай! Какво толкова особено има в твоя пейзаж?

Дъвча насила — в устата ми е сухо, късчетата не влизат в гърлото ми.

Последвал белия заек, съм се промъкнал в черна дупка, в дупка, където възрастните хора не влизат; за едно дете всичко би се превърнало във вълшебно пътешествие в страната на фантазиите, а възрастният засяда и умира.

Това е изглед от прозореца на къща, направена от кубове, Анели. Когато бях малък, си въобразих, че това е моят дом, а идеалната двойка с летни дрехи, която се люлее в кресла пашкули на полянката, са моите родители.

Но моите приемни родители са отдавна починали второстепенни актьори и между тях не е имало нищо; в най-добрия случай са се натискали между снимките. Моят дом е декорация, построена в павилион. А тези зелени хълмове и параклисите, и лозята — това са...

— Добре, имам по-сериозен разговор с теб — прекъсва ме Анели; аз целият се стягам, готвейки се да лъжа.

— Да?

— Виждам, че имаш проблеми с апетита. Нали нямаш нищо против да изям и твоите скакалци? — И без да дочака отговор, тя вече загребва моята купчина и я придърпва към себе си.

— Вземи ги, разбира се — разсеяно казвам аз. — И за какво искаш да говорим?

— Отбой, разговорът вече се състоя. — Тя отправя в устата си поредната порция, вече от моите. — Ти какво си мислеше, че сега ще говорим за смисъла на живота?

Сигурно трябва да пробвам тези таблетки. С Анели направиха истинско чудо, на мен ще ми е достатъчен и някой фокус.

— Интересно защо ти е толкова кисела физиономията? Всеки ден ли се возиш из Европа в първа класа? — Анели се изтяга на дивана. — В сравнение с твоята бърлога това си е истински президентски апартамент! Жалко, че ще пътуваме само час и половина!

— Не!

— Не — в смисъл не е жалко?

Не, в първа класа съм бил само веднъж — за задържането на една двойка, която също искаше да избяга от проблемите си; и не, не се возя из Европа — обикновено не пресичам границите на сферата на отговорност на нашето звено.

— Жалко е. Жалко е, че се поддадох и тръгнах с теб.

— Ау! — Тя ме почуква с пръст по челото. — Там има ли други канали? Бих превключила.

— Къде?

— В главата ти. Ти през цялото време говориш едно и също. Едната програма е за това, че Йожен е в опасност, а другата, че Йожен — Йожен, нали? — не иска да ходи в Тоскана. Скука.

— Извинявай, но не мога да не мисля за това, че всеки момент ще ни хванат...

— Разбира се, че можеш. Защото ще хванат не нас, а Йожен и Анели, а ние сме съвсем други персонажи, ние не знаем нищичко за тях. Така че отпусни се.

— Глупости!

— А при теб изобщо наред ли са нещата с фантазията? — кикоти се тя.

Ставам от мястото си, приближавам се към стената прозорец. Двойният магнитен коловоз, по който се плъзга влакът ни, се вкопчва ту в една, ту в друга кула, впряга се във вираж, набира височина, издига се над смога, напоен със светлините на рекламите, и ни понася на югозапад; а срещу него в далечината се носи също такава могъща композиция, струя разтопен метал. Ето го обратния влак, казвам си. Човек може да се върне оттам. Това е просто малка екскурзия.

— Добре, ти не си Анели — съгласявам се аз. — А коя си тогава?

— Лиз. Лиз Педерсен. Деветнайсет А. От Стокхолм.

— И какво правиш в първа класа на римски експрес, Лиз?

Тя подвива крака под себе си, намига ми.

— Бягам от вкъщи.

— Защо?

— Влюбих се в италианец, който търгува с нелегални електроди невростимулатори. Татко каза, че мога да бъда с него само през трупа му.

— И какво, ти се избави от татко си?

— А какво друго ми оставаше? — смее се тя. — Но италианецът си заслужава това. Истински майстор на стимулирането.

— Завиждам му. Той ще те посрещне ли там, в Рим?

— Да. Но ние с теб разполагаме с още цял час! За час много неща могат да станат. Само че първо ми разкажи за себе си.

— Патрик.

— А каква ти е фамилията?

— Дюбоа.

— Прекрасна фамилия. В Париж всеки втори е с такава.

— Патрик Дюбоа Двайсет и пет Е — уточнявам аз и млъквам.

— Имаш дар слово, Патрик! Знаеш какво да кажеш на едно момиче.

Хапя бузата си, стараяйки се да не гледам омазаните ѝ с масло устни, коленете ѝ, тънката ѝ шия, стърчаща от кръглия отвор на

тениската.

— Ще се наложи да те попитам с какво се занимаваш, Патрик.

— Аз... съм лекар. Геронтолог. Изучавам проблемите на стареенето.

— Охо! А какво правиш в първа класа? Това е въпросът! Клиентите, които са ти останали, могат да се преброят на пръстите на едната ръка и всичките живеят от социални помощи. С такава работа трябва да заработваш колкото за скакалци и вода. Макар че... — Тя обръща празната опаковка, изтръсква парченцата на масата. — Не бих се учудила, ако всъщност не говориш за себе си. Надявам се, че си измисляш всичко това, нали? Защото иначе не е по правилата!

А ако сега ѝ предложи другото си „аз“? Ян. Ян Нахтигал Две Те. Безроден. Безсмъртен. Как ще си играе с мен след това?

— Но това изобщо дори е красиво — смее се тя. — Беден учен, който се занимава с някакви остарели глупости. Ти все пак си романтик. А на колко години си?

— Триста — казвам ѝ. — Когато започнах да се занимавам с тази работа, още не беше остаряла. Тогава геронтологията беше най-търсената наука.

— Браво! Толкова упорит! — хвали ме тя. — И изглеждаш отлично за възрастта си. Ехе, какво се изчерви?

— А ти на колко си... Лиз?

Тя живописно маха с ръка.

— Що за въпроси? Важно е само на колко изглеждаш, не е ли така? Е, да допуснем, петдесет. Но нали никога няма да ми ги дадеш?

Очите ѝ са живнали, блестят, бузите ѝ са порозовели.

— А помниш ли още майка си?

— Какво?

— Нали казваш, че си на петдесет и имаш баща? Значи майка ти е направила Избора, нали така? Защото преди петдесет години Законът за Избора вече е действал. Получава се, че ако баща ти е решил да се грижи за теб, майка ти е получила инжекция и е починала преди около четирийсет години, нали? Ти си била на десет. Та затова те питам: ти помниш ли я?

— А ти своята?

— Аз, Патрик Дюбоа Двайсет и пет Е, отлично помня как изглежда майка ми. Тя все още е жива, има мило апартаментче над

Хамбург с гледка към рибния завод и я навестявам в почивните дни. Изглежда не по-зле от теб. Една подробност — заради проклетия завод у тях винаги е такава воня, че ми притъмнява пред очите, но мама дори не я усеща. Затова пък навсякъде, където мирише на риба, се чувствам като у дома си.

— Ето, виждаш ли? Браво! — хвали ме Анели. — Фантазията ти заработи.

Тя прокарва по челото си опакото на дланта си, отмятайки косите си настрани, после сплита ръце върху корема си. Вдишва дълбоко, не изкарва въздуха дълго време, очите ѝ стават стъклени.

— Наред ли е всичко? — питам аз.

— Кафе... Сандвичи... Топъл обяд... — долита от коридора.

— Всичко е супер — усмихва се Анели. — Просто ме сви коремът. От глад навярно. — Тя поглежда в коридора и възкликва радостно: — Оха! Насам пристига робот с плюскане!

— Сега е твой ред — напомням ѝ аз.

— Ти какво, още ли не ти се е дояло?

— Та какво за майка ти, Лиз?

— Не мога да ти кажа! — свива рамене тя. — Защото вече не съм Лиз. Сега съм Сюзан Щорм Тринайсет Бе. Известна също и като Сюзан Щорм, грабителка и страшилище на железопътните линии!

Тя си надява маската на Мики Маус, прави пръста си на пистолет и изтичва боса в коридора.

— Стой! Това е грабеж! — развиква се там.

Хвърлям се подир нея; но вече е твърде късно. Сюзан Щорм мъкне опаковка топъл обяд, прехвърля я от ръка в ръка и духа изгорените си пръсти. Роботът объркано и унило я призовава към благоразумие, Мики Маус се смее с глас — игриво и щастливо.

Аз все пак плащам на работа въпреки протестите ѝ. Тя ми поръчва да пазя плячката („Имаш законен дял от това, Патрик!“), и отива в тоалетната. Оставам сам, вслушвайки се в себе си; чувам туптене — чук-чук-чук. Вътре в мен има яйце и нещо стърже в черупката му.

Стотиците кули отвъд стената прозорец при тази скорост се превръщат в една необхватна тъмна кула и огромните екрани с реклами на стотици стоки, без които е невъзможно човешкото щастие, се сливат в един стремителен разноцветен поток, в огромна река от

блещукащи огънове, в Амазонка на пикселните фантазии, която всъщност е това измислено щастие. Аз влизам в тази река, омагьосан, и плувам в нея, без да мисля за това, че когато влакът спре, тя ще пресъхне и отново ще се превърне в рекламни супербилборди на хапчета, дрехи, апартаменти и отпуски в други небостъргачи.

Никога не бива да се мисли за това какво ще стане, когато влакът спре.

— Уважаеми пътници! Моля, пригответе вашите билети и удостоверения за самоличност за проверка — обявява в коридора мелодичен женски глас.

Един миг и раницата е в ръцете ми, шокърът машинално ляга в дланта ми — тялото ми мисли вместо мен, то вече знае какво ще стане по-нататък. Но да се използва шокър срещу кондуктор... При това там трябва да има и полиция, те винаги дават дежурства на влаковете с далечни дестинации... Къде е Анели? Най-важното е сега да не ни разделят... Поглеждам към дивана, към нейното място...

— Предупреждаваме: пътниците без билет ще бъдат свалени от влака и наказани сурово! — обявява същият този глас вече от съвсем близо.

За кратко, сякаш съм под обстрел, надниквам в коридора. Анели стои там, веднага след прозореца, притиснала се към стената, криейки се от мен. Няма никого друго.

— Повярва ли? — усмихва се тя.

— Не, разбира се!

После ние излапваме горещия обяд — морска храна, японска салата от водорасли, мариновано морско зеле — като просто мълчим, седнали един срещу друг и гледащи през прозореца. Оказва се, че аз също съм изгладнял. С всичко се заразявам от нея.

Пейзажът не се променя — неоновочерната мъглявина на прелитащите кули на първи план, раздробено мяркащите се по-дребни кули на втори план, в редките пролуки — прескачащите силуети на съвсем далечни кули на трети план. Цяла Европа е еднаква — бетонирана и застроена; но аз вече започвам да забравям, че крайната точка на нашето пътешествие със сигурност ще прилича на началната. Започвам да забравям къде отиваме и защо сме се запътили натам. Добре би било да е околосветско пътешествие по кръгова линия. Добре би било това пътуване да продължи вечно.

Пред Рим експресът прави единственото си спиране — в Милано. При приближаването си към Милано-Чентрале влакът губи скорост, Анели се залепва за стената, а аз едва не излитам върху нея.

— Неизвестна сила ме тласка към теб — шегувам се аз.

— Забелязах — откликва тя. — Ако се беше учил, както трябва, щеше да знаеш как се нарича.

— Аз, между другото...

— Кондуктори!

— Какво?

— Кондуктори! Там, на платформата! Цяла дивизия са, мамка му!

И в този момент ги виждам — не дивизия, разбира се, но поне рота. С неугледни униформи и шапчици, веригата им е преградила перона, заели са позиции точно по маркировката — влакът ще спре с врати срещу всеки от тях, всички изходи ще бъдат блокирани.

— Нали ти казвах...

— Без паника! — Анели си надява маската на Мики Маус. — Ние сме в съпротивата, нали? Кървавият режим няма да ни хване толкова лесно!

Тя пъха нозе в сандалите си, хваща ме за ръката и ние побягваме към изхода. Но вратите се отварят, преди да успеем да се доберем до тях, и пътят ни е преграден от мургав дебелак с наподобяващи четка черни мустаци.

— Билетите!

— Билетите! — чува се от другата страна.

— Обкръжени сме — шепне ми Анели. — Но няма да им се дадем живи! Нали няма да се предадем?

Да примамя един от тях в празно купе, да го обработя там и да го оставя зад затъмнения прозорец, да спечеля време — и докато останалите не са се усетили какво става, да скочим от влака.

Но за целта ми е нужна помощта на Анели, а тя отново играе някаква своя игра; отваря вратите на всички купета подред, покланя се на притеснените пътници и продължава нататък, поглеждайки постоянно към приближаващия се кондуктор. Маневрите ѝ не са останали незабелязани за мустакатия дебелак, но той не може да пропусне нито едно купе.

— Какво правиш там, по дяволите? — съскам аз, но Анели не ми обръща внимание. Изведнъж тя изчезва. Започвам да щурмувам чуждите купета и я намирам едва в петото или шестото. Нищо не мога да разбера — Мики Маус седи до прозореца, а в прохода стои Анели — изчервила се, весела.

— Помахай на Патрик с ръка, Енрике! — Тя потупва по рамото човека с маската.

Мики послушно вдига ръка и ми помахва. Анели му изпраща въздушна целувка и се почуква по китката на лявата ръка — там, където е комуникаторът на всички нормални хора — с показалеца на дясната: „Обади ми се“.

— Сега спокойно... — Тя благоприлично ме хваща подръка, извежда ме в коридора и веднага ме вкарва в съседното купе, за щастие, празно.

— Кой е това? На кого даде маската ми?

— Шшт... — Тя допира пръст до устните си. — Твоят Маус пожертва себе си заради нашето спасение. Ще си потърсиш нещо подходящо за ролевите си игри!

— Уважаеми гости! „Римски експрес“ тръгва след една минута. Следващата станция е Рим — с приятен баритон ни осведомява старшият стюард.

— Ако сега не слезем, ще ни хванат!

Измъквам шокъра си, правя крачка към коридора, но Анели ме издърпва обратно.

— Имай малко търпение! Още малко и ще извадиш някое пушкало!

— Така си и знаех! — гърми от съседното купе. — Мислехте, че ще се скриете от нас? Хайде, свалете маската!

— За нищо на света! Да, нямам билет, но какво общо има тук маската?

— Сваляйте бързо тази гадост, защото ще повикам полицията! Това е незаконно!

— Протестирам! Мога да се маскирам като когото си искам, това е мое конституционно право! Аз ще повикам полицията!

— Да бягаме — дърпа ме Анели и ние се понасяме покрай купето, където хилавият човек мишка отчаяно се бори с дебелия

кондуктор, и успяваме да скочим на платформата секунда преди влакът да потегли за Рим.

— Кой беше това? — питам я аз, когато вече сме се смесили с тълпата. — Как го вербува?

— Онзи хлапак с очилата, който ме вкара във влака — смее се тя. — Толкова е мил, истински рицар.

— Ама ти изобщо... И му каза своето ай-ди?

— Аха.

— Та той може да ни издаде на полицията! — Но си мисля за съвсем друго — от къде на къде тя раздава своето ай-ди наляво и надясно.

— Така и предполагам, че ще ревнуваш, затова му дадох ай-дито на Сюзан Щорм — потупва ме по рамото Анели.

Каня се да споря — каква ревност, по дяволите? — но всъщност ми е приятно да чуя това, приятна ми е тази малка глупава закачка и забравям за възраженията си.

— О! Ти май даже искаш да се научиш да се усмихваш?

— Мога да се усмихвам — изричам отмерено. — Усмихвам си се съвсем нормално.

— Виждал ли си се в огледалото?

— Пред него съм се учил!

— О! Та ти умееш и да се шегуваш?

— Я се разкарай!

Тя ми показва среден пръст, аз показвам среден пръст на нея.

— Нещо не се държиш като тристагодишен. Прибавил си малко, за да изглеждаш по-солидно? — смее се тя.

Налага се да чакаме влака за Флоренция, и убиваме времето в кафене на гарата, където няма нищо друго, освен кафе и сладолед. Анели, криейки се зад едно списание, набива джелато, а аз търся из трейдоматите по-големи слънчеви очила — трябва отново да я крием от системата за наблюдение. Добре поне, че при регионалните маршрути могат да се купуват анонимни билети.

Във флорентинския хъб трябва да направим още едно прекачване — и отново да чакаме; някакви инциденти по трасето. В края на краищата влакът пристига, но кой знае защо е съвсем малък и овехтял, има надпис „Резервен“ върху хромирания борд, седалките са пухкави, тапицирани с червен плюш, дръжките са металически и целите

издраскани, прозорчетата са кръгли и замацани, половината лампи не работят. Този влак са го измъкнали някъде от миналото и са го дали на нас с Анели, защото новите композиции, излети от стъклокомполит, свръхскоростни, не ходят дотам, където се опитваме да попаднем.

— Трамвай! — казва уверено Анели, макар че, естествено, това не е никакъв трамвай.

И ето че този раздрънкан скърцащ влак се носи по чуждия маршрут и излъчва чужди души, но Анели спи на рамото ми и не чувства нищо, а на мен даже ми харесва излъчването му — струва ми се, че то ме сгрива. И аз сам, неусетно за самия себе си, започвам да вярвам, че нашият „трамвай“ ще успее да се добере през оградата от кули до небесата, да намери таен изход от този гигаполис — извън града, там, където ще се вижда хоризонтът, и където на хоризонта няма да видя нищо друго, освен нежнозелени хълмове, оранжевите кутийки на винарни и параклиси, освен небето, залято с градиент от тъмносиво към топло жълто. Навярно той ще спре право пред къщата, направена от кубове, ще ни свали и ще отпраши нататък.

Едва не заспивам, упоен от равномерното дишане на Анели, но ето че комуникаторът ми сигнализира, че пристигаме на местоназначението — и аз поглеждам през кръглия илюминатор. Искам да се убедя окончателно — резервният влак ме е откарал в друго измерение — там, където всичко е останало недокоснато от същия онзи ден, в който съм напуснал бащиния си дом.

Но точно на това място, където по нашите изчисления би трябвало да се разполагат къщата с развяващи се на вятъра завеси, копринената поляна с креслата пашкули, откъдето трябва да започва чезнещата във вечерната мъгла увенчана с параклиси редица от хълмове — разкъсала всичко това с чугунения си задник, стои най-огромната и най-уродлива кула, която някога съм виждал. Тя е толкова огромна, че под нея е загинала цялата околност, и няма ни най-малка надежда, че ако разкопая с лопата почвата при подножието ѝ и я прероя с археологическа четчица, ще намеря дори отломка от моите спомени и сънища.

— Кулата „Ла Белеца“ — бухти в микрофона машинистът. — Крайната спирка.

ГЛАВА XIV

РАЙ

— Тук няма нищо! Нали ти казвах — нищо не е останало. Да се връщаме!

През илюминатора се вижда станция „Ла Белеца“. Неочакван патос: черен гранит, златни букви с някакъв изкопаем шрифт, огромни портрети на някакви полузабравени кинозвезди — същите онези хаитянски зомбита, които наследничките им вдигат от гробовете, за да ги дадат под наем на видеостудията.

— Как ли пък не! — Анели скача от седалката и изтичва навън. — Не сме се мъкнали две хиляди километра дотук, за да вземем просто да си тръгнем!

— Къде отиваш?

Към противоположната платформа се приближава свръхсъвременен влак, от отворилите се врати на станцията се изливат хора с пъстри костюми; от тях ми се премрежват очите. Анели лавира между тях, разноцветни пионки върху разчертано на квадрати поле, аз съм длъжен да я догоня, да я спра — но в ръцете ми попадат само чужди, нямащи нищо общо с мен хора: брюнети с лъщящи коси, според модата завързани на опашки, с очи зад очила капки, мускулести южняци с тениски с качулки, а Анели все ми се изплъзва; улавям я едва при самия асансьор.

— Ето! — тържествуващо възкликва тя, сочейки с пръст някъде нагоре. — Нали ти казвах?

Повдигам глава и виждам висок три човешки ръста рекламен банер: „Парк и резерват «Флорентина»“, нулево равнище на кулата „Ла Белеца“. Отдолу е написано: „Тук е снимано видеото, станало легенда“.

— Чуй ме...

— Да вървим!

Аз не искам да ходя в този парк. Не бива да ходя. Почакай, моля те...

Но вече е дошъл асансьорът — голям, старинен, с кръгли бутони лампички за всеки от петстотинте етажа и със затъмнени огледала на стените. Срещу нулевото равнище наистина има малка месингова табелка: „Парк Флорентина“. Приглушеният високоговорител съска някакъв древен блус. В ъгъла се целува двойка — две девойки; едната от тях е светлоруса, с фрак и високи ботуши, другата е с момчешка прическа и бална рокля. В ръката ѝ се пени шампанско в трилитрова бутилка.

Анели веднага натиска нулевия; бутонът пропада, но кабината не помръдва от мястото си.

— Защо не ходи в парка? — нарушава Анели идилията на онези двете.

— Сега е затворено. За през нощта. — Откъсвайки се от своята изчервила се приятелка, девойката с фрака изглежда оценяващо Анели.

— А това защо?

— Защото е собственост на медия групата. Всички долни равнища са снимачни площадки. А в парка нали всичко е живо. Те трябва да спят.

— Всичко живо иска да спи! — смее се пиано иззад гърба ѝ девойката с балната рокля. — Направо не се издържа! Искате ли шампанско?

— Разбира се! — отговаря Анели.

— Не! — дърпам я аз. — Научихме каквото искахме. Паркът е затворен. Да си вървим вкъщи!

— Еее... — провлачва светлорусата, навивайки къдрица на пръста си. — Ние знаем тайни пътища, които водят дотам. Много ли искате да отидете?

— Много! — уверява я Анели.

— Виждаш ли, Силви, не само ти едвам издържаш! — кикоти се девойката. — Паркът... Адски романтично. Спуснете се до второ равнище, оттам — по пожарната стълба. На входа има код — четири нули. За климат контрола и осветлението кодът е същият.

Асансьорът вече пропада надолу.

— Вие сте просто добра вълшебница! — Анели целува ръката на светлорусата. — Чувствам се като Пепеляшка...

— Ти дори не можеш да си представиш какво чувстват нейните Пепеляшки... — кикоти се девойката с балната рокля.

— Само принцовете всичките се изгубиха — оплаква се вълшебницата с фрака, хвърляйки ми единствен скептичен поглед. — Ето ти един прощален съвет — премини на принцеси.

И вече сме на второ равнище.

Светлорусата натиска най-високия бутон, пъхва коляното си с ботуша между краката на по-младата си приятелка и двете се понасят към висините, а ние оставаме сами. Анели държи в ръката си трофей — огромна бутилка с шампанско.

— Отмъкна ли я?

— При тях и без виното всичко си е наред! — заявява тя. — На, поноси я, тежичка е!

— Аз по принцип не пия шампанско...

— Ето го пожарния вход! Кой ще дотича по-бързо?

Тя хуква и с лекота достига финала първа. Налага ми се да я гоня и по стълбите с тази бутилка, като броя площадките: пет, десет, петнайсет, двапет, двапет и пет... Между второто и нулевото равнище има сто метра. Аз вече се задъхвам, но Анели се весели и дивее и не чувства умора.

Най-накрая сме пред жадуваната врата; всичко е така, както ни го каза добрата вълшебница. Четирите нули отварят входа.

И ние се оказваме във вътрешността на нечий дом. На измазаните стени са окачени загадъчни инструменти — явно всички са музейни; разпознавам гребло и може би мотика. Голяма дървена маса, скована от дъски. Докосвам я. Съдове с изрисувани по тях наивни фигури; чинии, канчета... Прашна бутилка вино. Червени ябълки в плетена кошница. Малка лампа свети с жив огън. Всичко е приготвено за трапеза на восьъчни манекени, но стопаните ги няма вкъщи.

— Виж, като на кино! — Анели се протяга към ябълката.

— Недей. Не докосвай нищо тук.

— Ей! Трябва ни нещо към шампанското!

Тя прави лъжливо движение и все пак сграбчва ябълката. Докато я извеждам от дома през боядисана в синьо врата, успява да вземе и покривката на масата.

— За пикника! — обяснява тя. — Е, и къде е всичко тук?

Излизаме под черно звездно небе в безмълвието на дълбока нощ. Спомням си думите на светлорусата — тук всичко спи. Планетата на хората живее на три смени — би ни било твърде тясно, ако всички

синхронно заспивахме вечер и се събуждахме на сутринта. Затова една трета от нас живее сутрин, една трета — вечер, и една трета — през нощта. Европа никога не затваря очи. Но в този парк, изглежда, действа изкуствен режим. Комуникаторът показва три през нощта.

— Код за достъп: нула, нула, нула, нула! — крещи Анели. — Осветление!

Утро!

И подчинявайки ѝ се, небето избързва да стане алено, звездите преждевременно помръкват и слънчевият ореол обозначава границата между небето и земята; а после от самия край на земята бавно се повдига и самото светило.

Оглеждам се — и не разпознавам нищо. Къде е моето детство?

Къде е общото ни детство с Деветстотин и шести, моя побратим?

Няма ги изумрудените хълмове, няма ги параклисите и лозята; далеч пред мен се разстила долина, разделена от правоъгълниците и трапезите на частни владения. През долината тече криволичеща зелена рекичка. И под краката ми вместо трева има пясъчна площадка.

— Супер! — потрива ръце Анели. — Вкусът ти си го бива! Е, къде ще се базираме?

Аз не отговарям.

Подмамили са ме в детството ми и аз съм повярвал, че мога да се върна в него като турист. И изглежда, точно това е станало, но... Но това не е за мен. Главата ми бучи, в гърдите ми е пусто. Измамен съм и искам да разкрия измамата.

— Е? — побутва ме Анели. — Избирай! Това си е твоята картинка, ти решаваш!

Моята картинка. Съкровените места, където не мога да отида от толкова години. Обръщам глава наляво, избирайки от всичко това, което не желая и което не ми се нрави...

— Все едно ми е.

— Тогава давай там! — Тя посочва едно място под клонесто дърво със сребристи листа.

Разстила покривката върху земята и сяда върху нея по турски.

— Давай тук шампанското!

Машинално ѝ подавам бутилката. Тя я задържа пред себе си и я притиска към гърдите си...

— Нани-на, нани-на... — Люлее я като бебе в пелени и се кикоти.

През веселието ѝ прозира нещо зловещо.

— Защо, Анели, не бива така...

Слънцето вече е изгряло; повярвали му, цветята се разлистват и птичките зачуруликват. Земята наистина е жива, както и всичко по нея.

— Ние тук, изглежда, вдигнахме по тревога цял един свят — казвам разсеяно.

— Затова пък още четири часа той целият ще е наш! Помогни ми да я отворя, гърлото е тясно...

Изваждам тапата на бутилката, отпивам глътка, подавам шампанското на Анели. Тя го подкарва така, сякаш три денонощия съм я морил с жажда. Изважда от пазвата си откраднатата ябълка, избърсва я в тениската си и ми я подава.

— Замезвай, така ще е по-весело...

Хващам я, измервам я с длан, хапвам...

— Това е имитация, Анели. Композит. Не може да се яде.

— Вярно ли? По дяволите! Значи ще се наложи да пием на гладно! — тя отново надига бутилката.

Слънцето грее все по-ярко. Чувствам как ми напича темето.

— Нали нямаш нищо против да се попека, след като ми е изпаднал случай? — Анели скръства ръце в долната част на тениската си и я смъква от себе си.

Бегло виждам малките ѝ твърди гърди, острите ѝ зърна... Тя ляга по корем, подлагайки гърба си на изкуственото слънце. Обръща към мен лице, усмихва се с крайчеца на устата си. Гърбът ѝ е така нашарен с кошмарни драскотини, сякаш са насъсквали кучета срещу нея; но тя като че ли не си спомня за това.

Нежен вятър погалва косите ми.

Изведнъж ме връхлита чудовищна умора — заради цялото денонощие, което прекарах накрак, заради похода ми при старците и за унищожаването на тайното им оръжие, заради моя акт на омраза с Елен, който нито за миг не ме е накарал да забравя за Анели, заради провалената екзекуция на Рокамора, заради хилядите рейдове, в които правех всичко, както трябва, заради целия ми живот.

Полага ми се почивка, заслужил съм си я.

На разтворилото се глухарче право пред мен се спуска пеперуда с лимоненожълти криле; наблюдавам я очаровано. Пеперудата маха с крилца, от тях в очите ми се сипе сънен прашец, всичко се размива, звуците гаснат; пеперудата прелита от цвят на цвят и неочаквано капва на ръката ми.

В този момент светлината помръква. Заспивам.

Първата ми мисъл е: аз съм ослепял!

Извършил съм нещо нечувано и са ме наказали така, както не са наказвали никого. Докато съм бил в безсъзнание, са ми изгорили очите! Ще прекарам остатъка от живота си в тъмнина!

Така си мисля, защото за всичките си години в интерната все още не съм виждал тъмнина — тук никога не гасят лампите. Рязката бяла светлина с лекота прорязва тънките детски клепачи, пробужда превръзките за очите, които ни раздават преди лягане, протича между пръстите... Защото в тъмнината бихме останали насаме със себе си, а ние сме длъжни винаги да бъдем заедно. Така им е по-лесно да ни следят — и така винаги можем да се следим взаимно.

И ето че сега не виждам нищо. Около мен е съвършената чернота. Отварям очи — напразно. Затварям ги — никаква разлика. По-рано си бях мечтал за това светлината да отслабне, да си отиде. Но сега, когато вече я няма, ме е страх.

Правя рязко движение — за да седна! — но удрям челото си в метал веднага щом отлепвам глава от пода. Искам да потъркам удареното и не мога да вдигна ръката си. Не мога да превия крака в коленете! Те се опират в преграда — твърда, непреодолима.

Трябва да я отместя, да я отблъсна от себе си! Но успявам единствено да скърцам с нокти по гладкото желязо — отвратителен звук; не мога да направя нищо повече.

Таванът се е спуснал към мен, виси на няколко сантиметра над очите ми, над гърдите ми, почти докосва пръстите на краката ми.

Трябва да се изтъркалям, да се изтъркалям встрани! Но отляво и отдясно има стени и те са само на един пръст разстояние. Ако бях малко по-широк в раменете, щях да се опирам в тях, щях да съм като стиснат в менгеме. Ала и сега мога единствено да се извивам.

Таванът е непоклатим — просто е невъзможно той да бъде повдигнат, не се отваря, не би се помръднал, колкото и да бях силен; не мога да отместя и стените. Разбира се, аз не осъзнавам това веднага — отначало се мятам, дърпам се, въртя се, отново и отново си удрям челото, докато в очите ми не започва да се излива горещина, докато не счупвам всичките си нокти и на мястото им не остава само окървавена кожа. Спирам се, когато въздухът ми свършва — след по-малко от две минути.

— Пуснете ме!

Лежа в тесен железен сандък, дълъг и широк точно колкото мен, а височината му е такава, че дори не мога да си вдигна главата. Въздухът в него е бил много малко, а сега съвсем е свършил.

От задуха и ужаса се подмокрям, сърцето ми бие учестено, белите ми дробове започват да се свиват от липсата на въздух, те работят все по-бързо и по-бързо, опитвайки се да изсмучат поне малко кислород от бързо намаляващия въздух.

Отново драскам капака — пръстите ми се плъзгат, целият съм в пот.

— Пуснете ме!

Оглушавам от собствения си вик; желязото не пропуска звука навън и той, отразявайки се, ме удря в ушите. Оглушавам и крещя отново, докато въздухът не свършва изцяло. Тъмнината ме поглъща и известно време — може би минута, може би денонощие — се нося на сляпо из червата на някакъв безнадежден кошмар. С усилие намирам изход — и отново пропадам в железния сандък.

— Пуснете ме! Пуснете ме, твари!

Жаден съм.

Тук все още няма какво да дишам, но кой знае защо аз не умирам. Едва след като притихвам, намирам отговора — точно зад главата ми има дупка в желязото с ширината на медицинска игла. През нея вътре капка по капка се процежда топъл въздух. Един час се опитвам да се извъртя така, че струята да тече право в устата ми; после изоставям тези безнадеждни усилия. В края на краищата разбирам, че в моето положение най-добре е да не правя нищо, така ще остане достатъчно въздух, за да мисля. И застивам, и мисля, мисля, мислямислямисля.

Те просто се опитват да ме изплашат. Те чуват виковете ми — крещя така, че не може да не ме чуят. Те чакат кога ще замоля за прошка, кога ще се пречупя — за да могат, след като ме унижат, великодушно да опростят греха ми. Чакат да се превъзпитам и да стана ласкав като Трийсет и осми, безсъвестен като Двеста и двайсети и подобно на Триста и десети вече никога да не се съмнявам в нищо. Ето какво искат от мен.

Майната ви! Чувате ли?!

— Майната ви!

Няма да плача, няма да умолявам да ме пуснат, нямам никакво намерение да се унижавам повече. Ако ще да умра! Аз вече умрях веднъж, докато ме душаха макаките на Петстотин и трети. В тази смърт няма нищо подобно.

Ето ви я вашата гробница! Да го духате!

И всички, които се боят дори да си спомнят после за нея — също да го духате! Те не можах да сломят Деветстотин и шести, моя приятел — той умря, но не се предаде — няма да сломят и мен. Аз съм готов. И знаете ли какво?

— Благодаря, че ме вкарахте тук! Направихте най-страшното, което можехте да направите с мен! И какво? Да, аз съм в шибания сандък, но затова пък съм свободен! Защото сега мога да мисля за каквото си искам! Точно така! Свободен съм!

Започва да ме стърже коремът — време за закуска е. В интерната храненето е по строг режим — за деветте години, прекарани тук, стомахът ми е дресиран желязно. Той уверено произвежда стомашен сок и си иска полагащата се доза храна. В осем часа — закуска, в два през деня — обяд, в седем вечерта — вечеря, така е устроен светът, така е било открай време и винаги ще бъде така. След като не получава подаяние, той започва да ме смила отвътре.

Мога да изтърпя глада. Това не е моето тяло.

Мога да си отвлека вниманието. Мога да се опитам.

Деветстотин и шести го умориха, защото не искаше да разбере, че родителите му са престъпници. А нали това е всичко, което трябва да знаем за тях, казват ни ръководителите. Тяхната вина е в нашата кръв; ние сме отговорни за делата на родителите си от самото ни раждане. Ние изобщо нямаме право да съществуваме, но Европа ни

дава шанс да изкупим престъплението на родителите си, да се реабилитираме.

За целта трябва винаги да слушаме. Да си мечтаем само за това да служим на обществото. И да помним — да оправдаваме родителите си е престъпление. Да обичаме родителите си е престъпление. Да си спомняме за тях е престъпление.

Съблюдавай тези заповеди и някой ден, ако можеш да преминеш през изпитанията и да си вземеш всички изпити, интернатът ще те пусне.

Играх по правилата толкова, колкото можах. Но има неща, които не могат да се изтърпят.

Аз си останах аз, но сега съм в гробницата. И ето че всичко е загубено; и всичко е позволено.

Вече не могат да ме накажат по-тежко. Значи сега мога да направя най-тежкото злодеяние. Да направя така, както постъпи Деветстотин и шести. Да си спомня за своите родители... Да ги помена.

От абсолютната тъмнина започвам да обелвам ядрата на изтрити, забранени ми от самия мен образи. Подбирам скритите далеч-далеч избелели обвивки отломки — картини, гласове, сцени. Удава ми се трудно — толкова често съм се клел на всички, че не помня нищо за живота си преди интерната, че сам съм повярвал на клетвите си.

Успявам да събера малко — някакъв дом с шоколадени стени, отпуснало се в прозрачен чайник цветче от зелен чай, стълба към втория етаж... И малко разпятие, изсечено от черно дърво и висящо на най-видното място. Венецът от тръни е украсен с позлата. Цветчето се размива, пречупено от зелената вода и изтеклото време, но Христос, увиснал на кръста си, е изсечен твърдо в паметта ми — навярно дълго съм го гледал. „Не се бой, детенце, Господ е добър, той ще ни пази, той ще ни защити!“

Мама?

— Не бива! — чувам аз вик.

Разбирам, че е моят собствен. Срамувам се.

— Предател! Малка гадина! Изрод! — Крещя на себе си, крещя на глас — в мегафона на железния сандък.

Непоносимо срамно ми е, че искам да видя майка си.

Не мога да надмогна срама си. Отстъпвам. Отвлечам мислите си с друго.

Въртя се около Трийсет и осми — предал ли ме е, или ме е спасил? И около кучия син Двеста и двацети, отново и отново около Петстотин и трети. Връщам се в болничната стая, превъртам всичко отново, действам по различен начин с пистолета, принуждавам Петстотин и трети да ме моли за пощада — и след като го заплювам в очите, все пак го убивам; съзнавам, че в действителност не съм го убил, и заклевам бъдещото ми аз да му отмъсти, непременно да отмъсти и на Петстотин и трети, и на неговите слуги, готвя планове — ще го подлъжа, ще го издебна, ще го застигна; репетирам с него по роли унижаването му, наслаждавам се на смъртта му в три, пет, десет различни изпълнения. Но не мога да се занимавам с това дълго — яростта изяжда твърде много въздух. Започвам да се задъхвам и оставям Петстотин и трети на мира.

И в този момент се изяснява, че мислите за майка ми никъде не са си тръгвали, че просто съм ги затъмнил с цялата тази явно неосъществима кървава безсмислица. Веднага щом Петстотин и трети се разсейва, започва да се вижда фонът — тя. Моята майка.

Прехапвам устни.

Високи скули, вдигнати в различни посоки вежди, светлокафяви очи, меки устни, усмивка, матова кожа... Косите са тъмноруси, събрани отзад... Синя рокля, две хълмчета...

Отначало върви тегаво, но когато вече съм съставил фоторобота ѝ, ми се удава да го задържа без усилие в съзнанието си.

Тя ми се усмихва.

„Ние с теб винаги ще бъдем заедно. Иисус ми подари теб, ти си моето чудо. Аз му обещах да те пазя, и той ще пази нас... Винаги...“

Моделът на „Албатрос“ — кой знае защо, си спомням точно, че беше именно „Албатрос“. Роботът играчка пълзи по пода... Натъква се на крака ми, обут в бял детски сандал.

„Винаги.“

Това е.

Ето го истинския ми дом, това е мое, изконно, това — а не филмовата къща от кубове. Не креслата пашкули на вятъра. Не захвърленото колело. Не бялото мече. Това, а не чуждата жена с

шапката, не чуждият човек с лепената риза. Сега ми е разрешено онова, което си е мое.

Горещо и болезнено — през очните ми ябълки прекарват бодлива тел, в главата ми има цяла макара от тази тел и тя трябва да се размотае.

Излизай, мамо. Сега вече може.

Нещо се разтваря вътре в мен.

Но зад едната обвивка следва друга — те са залепени помежду си така, че не можеш да ги разлепиш, не можеш да ги откъснеш.

„Тихо, тихо... Тихо, детенце... Не плачи, недей да плачеш, моля те. Достатъчно. Достатъчно! Нали ти казах — Господ ще ни защити! Успокой се, успокой се... Хайде, хайде... Той ще ни защити от злите хора... Не плачи! Не плачи! Чуваш ли ме? Достатъчно! Моля те, достатъчно! Ян! Ян! Престани! Достатъчно!“

Разпятието на стената. Подпухналите клепачи. Гледа някъде надолу, встрани от мен. Какво интересно е намерил там? Чаеното цветче се люшва... Стъкленият съд трепери... Тропот, грохот, груби гласове...

Червата ми се свиват.

„Нека да избягаме! — умолявам аз мама. — Страх ме е!“

„Не! Не. Всичко ще бъде наред. Те няма да ни намерят. Ти само не плачи. Само не плачи, става ли?!“ „Страх ме е!“ „Тихо! Тихо!“

„Помогни — шепна му тихо аз тогава. — Скрий ни!“ Той, както винаги, само извърща поглед. Не искам да знам какво ще стане по-нататък.

Започвам да броя наум: едно, две, три... сто и четирийсет... седемстотин, докрай запълвам главата си с цифри, за да няма къде да влезе блуждаещата около мен моя майка. Броя на глас, гръмко, достигам до две хиляди и петстотин, после забравям докъде съм стигнал и се отказвам. Връща се гладът — до прерязване, до гърчове. Време е за вечеря. Но има и нещо по-лошо от глада.

Жаден съм. Все повече и повече.

Слюнката ми пресъхва, устните ми започват да горят. Поне чаша вода. Или в тоалетната просто да допра устни до чешмата. Да, така е по-добре — една чаша може и да не стигне. Нищо, ще потърпя.

Да допра устни до крана и да пия от него студена вода. После да си сипя в шепата, да се умия и да продължа да пия. Студена,

непременно студена.

— Дайте ми вода!

Те не ме чуват. Аз съм дявол знае къде, те са ме закопали в този сандък, бетонирали са ме, захвърлили са ме. И тази струйка въздух, тази нишка, за която се държа — това не е нарочно, това е просто от небрежност. Те нямат нужда аз да живея. Защото, ако се измъкна оттук, никой не може да ме застави да мълча.

— Дайте вода, гадове! Твари!

Те не ме чуват.

Започвам да пропадам в някакъв сън — но в този момент в тъмнината се появяват бели петна. Близо, все по-близо, обкръжават ме... Маски. Черни дупки вместо очи, черни калимявки вместо коси. Те са ни намерили. Намерили са мен. Никой няма да ни помогне.

„Ето къде сте. Излизайте.“

„Не! Вървете си! Вън! Нямате право...“

„Не се бойте, няма да направим нищо лошо.“

„Не ни докосвайте! Не докосвайте мама!“

„Просто проверка. Дайте си ръката.“

„Не! Не! Ще се оплача! Вие не знаете...“

„Дайте тук детето. Дайте тук детето!“

Мама се вкопчва в мен отчаяно, опитва се да не ме пуска — но не държи достатъчно здраво и някаква сила, многократно по-голяма, ме взима от нея, повдига ме към тавана... Гледам в черните дупки.

Няма нищо по-зловещо от тази маска. Струва ми се, че зад нея има пустота, че може да ме издърпат през тези дупки вътре и аз да пропадна в тях, и никога вече да не се върна при майка си.

После настава хаос; думи, които не знам, се сменят от думи, които нямат смисъл; нещо за зачеване, за рожден ден, някакви глупости за дясно^[1] и ляво.

Следя разговора от чуждите ръце, боли ме от това как ме стискат, и мразя тези пришълци и техните маски толкова свирепо, колкото може да е способно да мрази само едно четиригодишно момче.

Коремът ме боли глухо, стомахът с куркане яде собственото ми тяло, но аз вече не чувствам това.

„Кой е баща му?“

„Това не е ваша работа!“

„Значи ние сме длъжни...“

Може и да не е така. Може да съм пропуснал нещо или нещо да се е изтрило, или сам да съм го изтрил. Тази част от разговора изсъхва и се разпада на части, сякаш е залепена със слюнка. Опитвам се да преглътна — и не успявам. В устата ми е страшно сухо.

— Моля ви! Моля ви, дайте вода!

Приглушено. Мъртво.

Стрелката, показваща скоростта на времето, пада на нула. Бодърствам със затворени очи и спя с отворени. Мисля, че вече не може да стане по-лошо; а после усещам напън да си изпразня червата.

Удава ми се търпя известно време, защото си мисля, че ще е голям срам, когато най-накрая ме пуснат оттук. Ръководителите със сигурност ще разправят на всички, че съм се наакал от страх. Може би старшият ще го обяви направо на сутрешната проверка, ще ме изкара пред строя и ще разкаже на всички... Тази мисъл ме кара да успявам да се сдържам още няколко часа, макар че как може да се измери времето в тъмен железен сандък?

После изригвам и плача, и казвам: „Не, не, не“, а от мен въпреки това на тласъци излизат остро вонящи изпражнения. И всичко, което мога да направя, е гнусливо да повдигна ръце, за да не оцапам поне тях, и да престана да се мятам, за да не се омажа целият. Опитвам се да успокоявам себе си — не е кой знае какво, всичко това е било вътре в теб, голяма работа, че сега се валяш в него! Преставам да усещам вонята сравнително скоро — само след няколко часа. Лайната засъхват.

Потъвам някъде, за да изплувам пак по-късно.

— Вода! Моля ви! Вода!

Струва ти се, че ако не отпиеш поне глътка — глътка от каквото и да е, без значение — ще умреш.

Но изобщо не умираш.

— Поне глътка! Мръсници! Една глътка! Свиди ли ви се?! Свиди ли ви се?!

И ето че въздухът пак свършва и последните капки, които трябва да пестя, излизат през очите ми. А после очите ми пресъхват.

Съжалявам, че се бях напикал и не се бях досетил да събера пикнята си в шепя — може би щях да успея да я пренеса до устата си. Съжалявам, че не бях изтърпял да се постискам още и бях прахосал толкова влага, преди да склуча в тоалетната пакта си с Двеста и

двайсети. Мечтая си тя все още да беше в мен — солена, гореща, каквато и да е — но вече съм пресъхнал там.

Удрям главата си в капака, и пак: „На ти! На ти! На ти!“ — и губя съзнание, постигнал съм каквото съм целял. После през забравата прониква сън и сънят ми е за вода. Аз съм в тоалетната в навечерието на бягството и пия, пия от крана на чешмата нещо горещо. Тъмно е — така че не виждам нищо. Може би това е пикня, може би е кръв, а може и да е зелен чай.

Събуждам се с треска.

Във въздуха плава огромно чаено цветче. Аз се качвам по трапа на гордия „Албатрос“, междугалактически кораб...

Той ще ни защити. Дайте ми детето. Аз му обещах теб. Кой е баща му? Той ще ни защити от лошите хора. Принудени сме. Не се бой! Ела тук! Да не сте посмели! Не искам! Помогни ни! Не плачи! Скрий ни! Тихо! Млъкни! Не!

Той не ме чува! Той не ме чува, мамо!

Ти обеща, той обеща, всички обещаха и всички лъжат! Той спи или е умрял, или не му пука за нас двамата с теб, той не възнамерява да се намесва или е страхливец и слабак! Той не ме чува — а по-скоро се прави, че не чува, за да не се намеси! А те — те чуват всичко, те са ни намерили, нито ти успя да ни скриеш, нито той.

Дайте детето. Дайте го.

Кой е баща му? Не е ваша работа.

Кой е баща ми? Кой е баща ми?! Къде беше баща ми, когато ме взимаха?! Имал ли съм изобщо баща?!

Не се бой. Не плачи. Не се бой. Не плачи.

Той ще те защити. Той ще ни предпази. Той ни предаде. Той си е запушил ушите. Той си е затворил очите. Той позволи да ме вземат. Той ме предаде на тях. Той те погуби. И знаеш ли какво? Знаеш ли какво, мамо?!

Заслужаваш си го, глупачке! Как може да повярваш на този на кръста?! Той можеше да отпрати хората с маските и не го направи! Можеше да ни скрие — и не го направи. Що за бог е това? Що за нищожен страхлив бог? Шибан мъченик! „Иисус е търпял и иска и от нас същото“, така ми казваше ти!

Заради кого страдаш? Заради кого страдам аз? Кой е той?!

Не е ваша работа. Не е моя работа?!

Да беше признала, че просто не знаеш кой е той! Да беше признала, че нямам баща! Че изобщо не си ги броила твоите мъже! Че си пускала на всички наред и заради това не можеш да посочиш виновния! Така ти се пада, уличнице!

Но аз какво общо имам с това?! Защо и аз трябва да се мъча?

Аз се въртя, размазвам лайната — и крещя, крещя — а може би не издавам нито звук. После отново пропадам в черната пустота, и се мятам насред нищото, и се бия с Петстотин и трети, и бягам от маските, и ме насилват публично на утринната проверка, и се изкачвам по трапа на „Албатроса“, който никъде няма да полети, и ме бият в стая за събеседване, и съм заключен в дома с разпятието, и на вратата се почуква, и аз побягвам към втория етаж, за да се скрия там в гардероба, но стълбата не свършва, тя има милион стъпала и аз бягам, и бягам, и бягам, но въпреки това не успявам и падам долу, в ръцете на човек с маска...

Защо аз?! Защо аз трябва да плащам?! Какво съм направил?!

Защо ме вземат?! Защо ме затварят в интерната?! Несправедливо е! Нека тя да си плати за всичко сама! Нека шибаният ми баща се появи и той да си плати! Защо аз?! Защо те безобразничат, а наказват мен?!

Защо изобщо си ме създала, мамо? Защо си ме родила? Трябвало е да направиш аборт, трябвало е веднага да вземеш хапче и да ме изхвърлиш в кръвта си в пустотата, докато съм бил безмозъчна буца клетки, а ако си научила всичко по-късно, е трябвало да ме изчегърташ къс по къс с лъжичка и да ме изхвърлиш в торбичка на боклука! Защо си ми запазила живота? Нали си знаела какво ме чака, какво правят с такива като мен! Знаела си, че на мен ще ми се наложи да плащам за греховете ти!

— Пуснете ме! Пуснете ме! Пуснете ме оттук!

Деветстотин и шести не е молил за пощада — и е умрял, идиотът. А може и да е молил — и пак е умрял. Щом е такъв горд, не ми пука за него! Аз искам да се измъкна оттук! Трябва да се измъкна от този сандък!

— Умолявам ви! Пуснете ме! Моля ви! Ама моля ви...

Отново съм и отново този дом — масата за хранене, чаеното цветче, тъжният Иисус, веселият робот, моделът на звездолет, надигащата се беда, млатенето на юмруци по вратата. Аз вече знам

какво ще стане, искам да скоча през прозореца — там е окосената полянка, там са пашкулите кресла, там са хълмовете; скачам и се удрям и се порязвам от парчетата... Само че това е екран, зад него няма никакви хълмове, няма никаква полянка, няма никакви истински родители вместо майката уличница и бащата боклук и белите маски се приближават към мен все повече и повече...

— Пуснете ме!

Тясно ми е, тясно ми е, задушно ми е, задушно ми е тук!

Гласът ми спада, плача със сухи сълзи, въртя се в ковчега. Минали са три, четири или пет дни, как да се определи колко време е изминало в тъмен железен сандък?

Понякога си помислям за Деветстотин и шести — как е умирал? За какво е бълнувал? Какви са били последните му думи?

И отново този дом, отново този дом и аз не мога да избягам, и тази надменна гад на кръста няма да ми помогне, той отново е излъгал моята майка идиотка, а тя отново му е повярвала и отново ще ме вземат, и отново ще медушат, и отново ще ме сложат в железния сандък...

Навярно за хиляден път разбирам как да се спася от този кошмар — когато отново дойдат за мен хората с маски, трябва да престана да се дърпам, да хапя, да спра да настоявам да ни пуснат. Успокоявам се, смирявам се, предавам се — и когато ме поднасят към черните дупки, към които ме тегли чудовищна, непреодолима сила, се откъсвам от мама, кръжа и се нося към празните очни ябълки, преминавам в тях и умирам, и възкръсвам от другата страна на маската, и гледам с очите на чужд човек изплашеното момченце и русокосата му майка със синя хламида.

Не, не чужд.

Аз съм този, който отнема разреваното сополиво хлапе от истеричната му майка. Сега аз съм човекът с маска и не ми влиза в работата кой е този дребосък. Аз съм човекът с маска и сега мога да се измъкна от този омагьосан дом.

— Мразя те, уличнице! — Зашлевявам по лицето жената в синьо.

Вземам от стената разпятието и го запращам на пода. Затискам устата на ревящото хлапе.

— Ще дойдеш с нас!

Излизам от проклетия им дом — на свобода.

Не знам още колко часове минават — един или сто — преди да ме извадят от гробницата. Дори не разбирам, че са ме извадили — очите ми са изсъхнали и не виждат светлината, умът ми е изсъхнал и не осъзнава спасението, душата ми е обезводнена и не може да се радва.

После в мен наливат вода и свежа кръв и усещанията ми започват да се връщат. Ето го и първото — Деветстотин и шести е умрял, а аз съм оцелял, издържал съм!

Издържал съм гробницата и вече не могат да ме сломят с нищо. Ще се науча отново да ходя, да се боксирам и да говоря. Ще стана най-добър във всичко. Ще се занимавам възможно най-старателно. Ще правя всичко, каквото поискат от мен. Никога вече няма да си спомня нито за работа, нито за цветчето, нито за стълбите, нито за светлокафявите очи, нито за меката усмивка, нито за повдигнатите в двете посоки вежди, нито за синята рокля. Ще мина през всички изпитания. Ще стана Безсмъртен и никога повече няма да видя интерната.

В лазарета никой не ме закача, всички ме зяпат с благоговение; понякога след отбой някой ме пита шепнешком какво ѝ е толкова страшно на гробницата, но на мен ми става трудно да дишам дори когато просто чувам тази дума.

И как да им обясня кое там е толкова страшно? Там бях аз.

Така че мълча, не отговарям на никого.

Приличам на сянка, ръцете и краката ми не ме слушат; хранят ме с течности, освобождават ме от занятия. След два дни мога да ставам в леглото. Два дни около мен водят почетен хоровод всички момчета, дори по-големите, а добрият лекар се издокарва с най-хубавата си усмивка, когато ме преглежда — сякаш съм си изгубил не говора, а паметта, сякаш той не е гледал, пийвайки си кафенце, как медушат.

А на третия ден изведнъж ставам никому ненужен.

Всички мои почитатели зяпльовци се омитат, побягват вкупом, възбудено шепнейки си, да посрещнат в първата стая някой нов, някой по-интересен от мен. Питам какво толкова е станало там — но гласът ми още не е укрепнал, никой не ме чува. Тогава се спускам от леглото на своите крака клечки, премествам единия, после другия — искам да видя какво е това чудо... Но него вече го вкарват в нашата стая.

Докторът, който бута носилката му, е груб с него. Разгонват с бутане и шамари тълпата, която се опитва да го обкръжи, да го погледа.

Ако аз съм сянка — той е сянка на сянката. Целият в мръсотия, покрит със струпеи, косите му са сплетени и полепнали. От тялото му е останало толкова малко, че не е ясно как там се побира животът. От пъргавото игриво дете са останали само двете му очи. Но тези две очи горят упорито. Той не може нито да говори, нито да се движи, сандъкът е изсмукал всичките му сили, но в очите му няма нито мъгла, нито премреженост. Той е в пълно съзнание.

Необходими са ми няколко дълги секунди, докато го разпозная, и няколко минути, докато повярвам в това, което виждам. Това е Деветстотин и шести. Жив.

В чувала не е бил той. Може би там изобщо не е имало никого. Би трябвало да се радвам, че го виждам.

Слагат го на съседното легло. Ето я възможността, която някога бях пропуснал и за която толкова бях съжалявал — да направя признанието си, да му подам ръка, да стана негов приятел. Какво поестествено от това сега, когато сме преминали през едно и също, когато сме разбрали всичко за своето минало и своята глупост, най-накрая да станем приятели и съюзници?

Той обръща към мен главата си — смешно голяма в сравнение с изнемощялото му телце — и...

Усмивка се. Венците му кървят, зъбите му са пожълтели.

Усмивката му е като леден душ за мен, като токов удар. Всичко, което е можело да се усмивва в мен, е излязло в железния сандък заедно с потта, сълзите, кръвта и изпражненията. Останал е сух концентрат; нищо излишно. Защо тогава Деветстотин и шести още умее да прави това?

Той беззвучно ми казва нещо.

— Какво?! — питам го аз, може би твърде гръмка — така, че всички да чуят.

Той не се предава. Отново отваря спечените си устни и настойчиво хрипти, сякаш иска да ми каже нещо крайно важно.

— Не те чувам!

Той се облизва — устните му остават сухи. И повтаря, повтаря в своя диапазон, който ухото ми отказва да възприеме, докато не успявам

да разчета това, което казва, по устните му: „И глухите ще чуят“.

Същият този филм. Филмът, чието начало ние толкова пъти безмълвно бяхме гледали заедно с него. Въображаемото семейство с отсъстващото дете. Нашата мечта, обща за двама ни. Нашият общ заговор.

Сега разбирам защо не се радвам на Деветстотин и шести, защо ме е изплашила усмивката му. Почувствал съм в него това още при вкарването му в стаята.

Той иска да каже: „Да се измъкнем оттук и да ходим в кинозалата да гледаме «И глухите ще чуят»“, но това е твърде дълго и твърде трудно. Затова той упорито повтаря заглавието, докато не осъзнавам какво има предвид.

Кимам му.

Деветстотин и шести си мечтае все за същото. Него са го завинтили в сандъка дълго преди мен и са го измъкнали оттам два дни след мен, а той продължава да си търси своето.

На мен моят срок ми беше достатъчен, за да се отрека и от истинските, и от въображаемите родители; Деветстотин и шести иска да се върне в къщата от кубове, без да знае, че аз съм я изпепелил и съм стъпкал цялата трева, която е растяла около нея.

Той се напруга, напъва се до посиняване и изхриптява в болничния въздух: „Тя е добър човек. Не е престъпник. Майка ми“. Цялата зала задавя шепота си, а Деветстотин и шести победоносно се озъбва и оронва глава върху възглавницата си.

Ние не можем да станем приятели. Никога повече няма да гледаме заедно „Глухите“.

Ненавиждам го.

— Ей! Ти какво, заспа ли?

Една тревичка ме гали по бузата.

— Аз? Не!

— Не лъжи, заспа! Бързо казвай какво сънува! — Анели бърка с тревичката в носа ми.

— Остави ме! Какво значение има?

— Ти се усмихваше. Искам да знам какво приятно ти се е присънило.

— Брат ми. — Сядам, потривам очите си. — Колко време спях?

— Около минута. Извинявай, толкова ми е скучно да се излежавам сама. Имаш брат? Как се казва?

— Базил — произнасям аз това име за пръв път от дълго време.
— Базил.

— Далече ли е? Можем да повикаме и него, щом е такъв прекрасен?

— Няма да се получи.

— Защо?

— Искаш ли шампанско?

Протягам се за бутилката — и се усещам. Вече разбирам защо не съм признавал своята Тоскана, след като най-накрая съм попаднал в нея. Ние сега просто стоим на противоположната страна на този пейзаж. Ние сме излезли от измазания с теракота хамбар при лозята на един от хълмовете, които се виждат от моя прозорец, от моята картинка. Пожарната стълба ни е извела не в къщата от кубове, а право върху несбъднатите хълмове в далечината. Аз съм там сега, на един от тях.

От екрана прозорец в своя куб клетка аз, както се оказва, винаги съм гледал не в миналото си, а в бъдещето си, към мен и Анели, излежнати на върха на хълм под листата на гъвкаво безименно дърво.

Аз съм зад екрана.

Мога да помахам оттук на себе си — който неизменно седи в куба си два на два метра вечно в махмурлук, нагълтал се със сънотворни.

Ние вече сме там, където толкова мечтаех да избягам от интерната, когато бях малък. Където винаги сме мечтали да се озовем с Деветстотин и шести. Мечтата се е сбъднала, все пак най-накрая съм попаднал в желаното и несбъднато се детство, в рая — и нищо не съм разбрал.

Аз съм на хълма, който се вижда от креслата пашкули. Значи къщата от кубове, полянката, колелото, верандата — всичко това е от обратната страна, някъде там долу, в долината пред мен. Вглеждам се внимателно...

Виждам го! Виждам го!

— Да вървим! — извиквам на Анели. — По-скоро!

Хващам шампанското с едната ръка, кикотещата се девойка — с другата, и стремглаво се понасяме надолу по склона.

Реката я прегазваме, събули обувките си. Водата е топла, около краката ни сноват някакви рибки. Анели иска да се изкъпе, но аз я уговарям да потърпи — останало е съвсем малко.

Тя съвсем не се смущава от голотата си.

— Какво толкова видя там? — Анели засланя с длан очите си и се вглежда напред.

— Съвсем близо сме вече... Виждаш ли — къщата там? Право напред, едно правоъгълниче — виждаш ли? Хайде да се надбягваме дотам!

— Тогава нека този, който влезе пръв, си поиска едно желание! — поставя с хитра усмивка условието си Анели.

— Става!

И ние тичаме, както сме си мокри, бягаме към стоящата малко встрани от останалите вили постройка; тя е точно такава като в онзи филм — отворени прозорци, подаващи се навън прозрачни завеси...

Чуваш ли, Базил, аз все пак се върнах!

Върнах се, Базил! Ти вкъщи ли си? Ще те запозная с приятелката си, тя се казва Анели. Нали нямаш нищо против да поживеем малко тук? Взех си кратка отпуска... Как мислиш, дали това киностудио търси сътрудници? Бихме могли да работим като пазачи на плажа и да живеем направо в нашата къща...

Дори креслата са си на мястото. Празни, свободни — за мен и за нея. Последен напън... Още трийсет метра...

— Йожен! Спри!

Поглеждам към нея, без да забавям ход — и нещо се блъска в мен. Падам на земята, зашеметен, главата ме цепи, болка пронизва врата ми, ръката ми е навехната, коляното ми е изтръпнало. Нищо не мога да съобразя. Какво става? Сядам и тръсвам глава както след излизане от басейн.

— Та това е екран! — кикоти се тя. — Наистина ли не знаеше?

— Какво?

Пълзя напред, протягам ръка. Стена.

Стена, върху която се проектира цялата перспектива — остатъкът от долината, сградите с дворовете, платановите гори, мрежата от пътища, къщата от кубове и поляната с креслата.

Великолепен екран: границата на реалността — крайт на света — е почти незабележима.

Кулата „Ла Белеца“ навярно е най-голямата от всички, които съм виждал някога, но и тя не би побрала цял един свят. Домът на приемните ми родители почти е влязъл в този музей, почти се е спасил — не са му достигнали само няколко десетки метра. Той е загинал, останали са само снимките.

Не вярвам на очите си. Докосвам екрана.

— Така не е честно! — Анели дотичва до мен. — Там не може да се влезе. Излиза, че никой не може да си поиска желание! Ти мамиш!

Не мога да почукам на вратата, не мога да узная дали там има някого. Няма кого да излъжа, че някога отдавна съм живял тук. Не мога да се натрапя като гост или да вляза вътре през прозореца. Никой не може да си поиска желание.

Сядам на тревата, облягам гръб на стената, зад която свършва светът. Изгледът оттук е почти същият, както от поляната. Ето, Базил, аз все пак дойдох. Гледам тези хълмове и за двама ни.

— Стига си се хилил! — сръгва ме тя с пръст в хълбока. — Няма нищо смешно.

Но аз не мога да се спра. Смехът изригва от мен като кашлица на болен от туберкулоза — неспирно, раздирайки гърлото ми и бронхите ми. Смея се истерично, свива ми се стомахът от този смях, скулите ми изтръпват, очите ми сълзят, искам да престана, но от слънчевия ми сплит отново и отново тръгват конвулсии и аз продължавам да се превивам от смях. Анели ме гледа и също започва да се кикоти.

— Какво... Какво... е с-смешното? — опитва се да каже тя.

— Тази къща... Н-не... Аз нали... казва-ах... Това е г-глупаво...

— А... Какво... Каква е тази... къща?

— Това... Това... Когато бях... малък... Мислех, че това... това е моята къща... Че там... че там живеят... родителите ми... Ха... Ха-ха-ха...

— Ха-ха-ха!

— Това е смешно... З-защото... З-защото нямам р-родители... Р-разбираш ли? Нямам. Аз съм от и-интернат!

— Така ли? Хааа! Аз с-също!

— Нямам с-си никого... Нямам. Р-разбираш ли? З-затова е смешно!

— А б-брат ти?

— Той умря! Умря! Така че и него го няма... Ха-ха-ха...

— Ааа... Разбрах! А сега... А сега и къщата един вид я няма, а?
Ха-ха-ха!

— Аха? Смешно е, н-нали?

Тя само кима рязко — толкова е уморително всичко това. После маха с ръка, опитва се да се успокои, бърше сълзите си.

— А мен Безсмъртните ме из-знасилиха! — споделя тя, усмихвайки се широко като Мики Маус. — П-петима! П-представяш ли си?

— Оха! Ето това... Ето това... Ха-ха-ха!

— Аз б-бях... б-бях... б-б... — Тя се търкала по земята. — Ох, не мога. Бях б-бременна! Получих с-спонтанен аборт!

— С-стига, бе!

— Аха! Ха-ха... И м-моят... Съпруг... С-съпруг... Просто ме остави на тях... И из-збяга! З-загриваш ли?

— Яко! — задъхвам се аз. — П-просто с-супер!

— И мен това кой знае... кой знае защо... Всичко това... Съвсем не... съвсем... Ами това въобще не... По дяволите, смешно е някак...

— А моят б... брат... Той заради... з-заради мен... Ум... ум... Аз го... Пред... пред...

— Bravo! Bravo! Ха-ха-ха! А моят... Волф... не се... обажда... сякаш... Разбираш ли? Ха-ха-ха! Каква съм глупачка! Сякаш съм му... Чуж-жда!

— А аз... Аз знаеш ли какво? Мислех си... Представих си... Че ние тук... двамата... Ти и аз... Можем да живеем тук... В този... В този парк... А... Не съм ли идиот? Ха-ха-ха!

— Идиот! Идиот! Ох! Ох, край, достатъчно! Край, не мога повече!

— Ах... Аххааххх...

— Добре. Добре, край... Ххха... Край! Сама не знам... Какво ми стана...

Кимам неопределено; от моите гърди все още излиза „хххи... ххххи...“, но вече по-слабо. Поемам си повече въздух и най-накрая се усмирявам.

Анели лежи на тревата, гледа в небето. По хлътналия ѝ корем, по матовата ѝ кожа пробягват последните конвулсии, последните вълни на

стихващата буря. Лицето ѝ е полуобърнато към мен — в очите ѝ има лукав блясък.

— Ей... Защо ме гледаш така? — тихо ме пита тя.

— Аз... Не гледам.

— Харесвам ли ти?

— Ами... Ами да. Да.

— Искаш ли ме? Кажи честно.

— Не бива. Не бива, Анели. Не така...

— Защо не бива?

— Не бива. Не е редно.

— Заради Волф, нали? Или както там се... Ти си негов приятел, нали?

— Не. Тоест да, но...

— Ела тук. Ела при мен. Свали от мен тези кошмарни панталони, които ми купи...

— Почакай. Наистина аз... Ти не разбираш, аз те...

— Той ме остави на тях. А когато го пуснаха, просто си отиде. Не му пукаше какво ще направят с мен! Ясно ли е?! Не му пукаше за мен и за нашето дете!

— Анели...

— Ела тук! Искаш ли ме, или не?! Нуждая се от това сега, разбираш ли?! Нуждая се!

— Моля те...

Тя смъква от мен ризата, разкопчава панталоните ми.

— Искам да влезеш в мен.

— Аз те наблъсках с хапчета за щастие!

— Не ми пука!

— Изпаднала си в истерия!

— Сваляй проклетите си панталони, чуваш ли?! По-живо!

— Ти ми харесваш! Много ми харесваш! Честна дума! Ти си под влиянието на хапчета, Анели! Не искам с теб така...

— Млъкни! — шепне ми тя. — Ела тук...

Свива колене към брадичката си, сваля пликчетата си, остава гола върху зелената трева. Повдига таза си, протяга се към мен... Замайва ми се главата; слънцето е в зенита си. Тя сграбчва бельото ми и го смъква. Сега и двамата сме голи, бели. Сграбчва ме за задника, насочва ме...

— Виждаш ли... А ти казваш — не искаш... Ето...

— Защо... Защо... Не бива...

На един от хълмовете се появяват човешки фигурки — екскурзия. Навярно вече са отворили парка. Те ни забелязват, сочат към нас, махат ни с ръце.

— Там... ни гледат... — казвам на Анели.

А ръката ми сама я търси; пъхам два пръста в устата, облизвам ги, за да... И изведнъж магията изчезва.

— Имаш кръв, Анели. Там имаш кръв.

— Какво?

— Трябва да отидеш на лекар. Ставай. Трябва да отидем на лекар! Какво са направили с теб? Какво са направили с теб тези изроди?!

— Почакай... Поне ме прегърни. Моля те. Просто ме прегърни... И ще отидем... Ще отидем, където кажеш...

Към нас вече върви с широки крачки възмутен човек, твърдо решен да прекрати безобразието. Да върви по дяволите! Прекалено много дължа на тази девойка.

И аз се отпускам на земята до Анели и предпазливо, сякаш е направена от хартия, я прегръщам. А тя се притиска към мен с цялото си тяло — тресе я, сякаш умира, сякаш това е агония. Държа я, притискам я с ръце към себе си — гърди към гърди, корем към корем, бедра към бедра.

Тя най-накрая се разплаква.

С викове от нея излиза бесът на щастието, със сълзи излиза чистото, непожелано семе. Не остава нищо.

— Благодаря — едва чуто ми шепне тя. — Благодаря ти.

— Това е възмутително — развикват се над ушите ни. — Това е частно имение! Незабавно напуснете територията на парка.

Ние двамата, сащисани, някак се стягаме, хващаме се за ръце и тръгваме нагоре по хълма към изхода. Възбудените екскурзианти ни показват вдигнат палец, съпровождат ни с шеги.

Преди да напуснем рая, му хвърлям последен поглед.

Виждам къщата от кубове, спомням си проснатата на тревата девойка, нейните очи и зърна, коленете... Тя е прогонила от Тоскана призраците на моите въображаеми родители и моя побратим.

От тук насетне ще властва единствено тя. Анели.

[1] В оригинала — игра на думи с „право“, което на руски означава още и „дясно“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XV

АД

— Ти ми показва родния си дом, сега аз искам да ти покажа моя.

Анели не се шегува; помрачението е отминало и тя е станала самата себе си. Но това, което ми предлага, е чисто безумие.

— Няма да отидем в Барселона.

— Защото по новините през цялото време твърдят, че Барса е ад на земята?

— Защото там няма какво да правим! Защото спешно трябва да отидеш на лекар!

— Там има лекари!

— В Барселона? Шамани искаш да кажеш? Или някакви шарлатани кръвопускатели! А на теб ти е нужен добър специалист, който ще може...

— Вашите лекари не разбират нищо от болести, защото вие не боледувате. Добрите специалисти са в Барселона, защото в Барселона има живи хора!

Жителите на нашата славна Утопия почти не боледуват — в това тя е права. Инфекциите са победени, наследствените заболявания са изтрити от нашите гени, а останалите недъзи ги е донасяла старостта. Дори травмите са сведени до минимум — няма частен транспорт и навсякъде има мек композит, от който не можеш да си счупиш нищо. В резерватите за старци, естествено, е друго нещо — но това си е тяхна работа, не наша.

— Във всяка голяма клиника могат да те...

— Да отида в някоя голяма клиника и да кажа: нелегална бременност, групово изнасилване, изгубих детето си? В Барселона има отлични лекари и отивам там! А ти — както искаш!

Но лекарите са последното нещо, с което се слави Барселона. Много по-известна е като дяволска клоака. Цитадела на мошеничеството и наркотърговията. Полицията не се вре там и изобщо дава вид, че случващото се в Барселона никак не я засяга. Там не

действат никакви закони и главният от недействащите е Законът за Избора. Всички рейдове, които се е опитвала да провежда там Фалангата, не са приключвали добре. Ако на Безсмъртни им се случи да са там в по-малка численост от едно звено, просто ги улавят и ги обесват на видно място. А Безсмъртните не е редно да умират.

На раменете ми е раницата, в която има комплект от черната униформа, маската на Аполон, скенер за самоличност, шокър и инжектор. Нямам право да изхвърля никое от тези неща, нито пък да ги скриям — длъжен съм да ги имам в себе си в случай на спешно повикване. Ако ми е мил животът, не бива и да припарвам до Барселона с багажа си. Доводите ми са прости и разбираеми. Жалко, че не мога да ги озвуча.

Затова пък не съм длъжен да отивам с Анели. Тя също ми казва това: не си длъжен. Ако искаш, върви да си вършиш своята работа; аз си имам съпруг и той трябва да е тук, с мен, а не ти.

Всичко е логично. Време е да слеза от влака и да се върна към живота си... Обаче...

Някога гледах образователен филм по канал за живата природа... Има едни мухи пирати, забравих къде живеят, които снасят яйцата си в живи пчели. Яйцето се развива, превръща се в личинка, набъбва, расте вътре в пчелата... Завладява я. Пчелите, обикновено дисциплинирани като роботите в някой японски завод, живеещи строго по разписание, инстинктивно са длъжни да се връщат по залез-слънце в питата си, но изведнъж започват да се държат странно. Събуждат се нощем, напускат питата, политат неизвестно накъде и изчезват безследно; понякога ги виждат безумно да се удрят в лампи, сякаш не са пчели, а пеперуди или мушици. Това обезумяване завършва винаги по един и същи начин — паразитът надраства приемника, от пчелата се излюпва муха и разкъсва изяденото отвътре чуждо тяло като черупка.

Разбират ли пчелите какво става с тях? Опитват ли да се борят с чуждата личност, която се заселва в тях и започва да се разпорежда с тялото им? Или смятат, че те сами не могат да заспят нощем, че на тях самите им е необходимо нощем да избягат от своите казарми, да се стремят към светлината или към края на света?

Не мога да кажа. Аз самият съм такава пчела, но нямам отговор на този въпрос.

Личинката на мухата в мен се върти, дава безразсъдни команди и съм длъжен да удовлетворявам настойчивите ѝ желаня. Аз съм излетял от своята пита, когато би трябвало да спя, и с пиянски виражи се нося надолу, към земята. Умът ми е замъглен, приборите ми излизат от строя. Аз съм просто обвивка на непонятно, неизвестно същество, което расте и укрепва в мен и което иска да бъде с Анели, за да я пази и ѝ угажда във всичко.

Тя ме привлича, примамва ме като фенер през нощта, като гол пламък.

Но аз искам да изгоря и искам да пропадна.

Затова ние вече се приближаваме към Барселона с моята пчелна раница, така че се надявам никой да не погледне в нея там. Пътуваме дълго с регионални влакове, прекачваме се в някакви курортни кули, промъкваме се през тълпи туристи с джапанки и плажни кърпи, които се снимат на фона на проектирани палми и нарисуван океан.

— Как си? — Хващам я за ръката.

— Нормално — бледо се усмихва Анели.

Близо към Барселона контингентът се променя — мястото на загорелите пътешественици с джапанки на бос крак се заема от разноцветни типове с широки дрехи. На някои очите им се стрелкат, на други обратното — застинали са; трети седят на банди, жвакат апетитно някакви гадости и задяват минувачите. Някъде става бой; аз слягам ръка върху рамото на Анели, а с другата обгръщам раницата, в която лежи шокърът. Макар че тук шокърът няма да ме спаси.

През ред от нас меден арабин с избръснат тил се е вторачил в мен, дъвче дъвката си бавно и плюе на пода гъста зелена слюнка.

— Не гледай към тях, не ги вбесявай — съветва ме Анели. — Погледни през прозореца. Ето я!

Барселона е застроена с почти шестстотин цилиндрични кули близнаци, боядисани в ярки неоновы цветове и разположени върху огромна сребриста платформа, затиснала почти целия стар град. Всичко, което е останало от старата Барселона, от нейните улици и булеварди, префърцунени сгради и катедрали — всичко е покрито с тази платформа. Там, под високотехнологичната гробищна плоча, се намират най-зловещите европейски коптори.

Кулите са разположени през равни интервали, образувайки правоъгълник — двайсет и четири небостъргача на дължина, двайсет и четири на ширина. Всяка е маркирана с две огромни гръцки букви — „Алфа-Алфа“, „Сигма-Бета“, „Тета-Омега“ — това е името ѝ; всичките заедно приличат на колоните на античен храм, размит от времето и превърнат от настойчиви реставратори в детски увеселителен парк.

От едната страна Барселона се опира в океана, а от останалите е обхваната с двестаметрова прозрачна стена, която тук наричат стъклена. Разправят, че стената слиза на същата дълбочина и под земята — специално за умниците, опитващи се да прокопаят тайни проходи до Европа.

Само на едно място в тази гладка и непристъпна стена — не от стъкло, разбира се, а от непробиваем композит — е пробит отвор. Портата на Барселона. Под този единствен вход-изход има сто метра хлъзгава пустота, толкова има и над него. Към портата право по небето идват няколко магистрала, по които пристигат редките влакове. За жителите на Барселона няма друг път към Европа — и това гърло на бутилка може лесно да се запуши.

Ажурният мост през облаците пронизва прозрачната стена от земята до небето, продължава над земята сред разноцветните кули цилиндри, носи се, докато не се залепи за една от тях, снежнобяла — транспортния хъб на прекрасната весела Барселона.

Идеята е била да се накара това проклето гето да не прилича на гето — чрез оригинална архитектура в жизнеутвърждаваща гама. Защото нали Барселона е портата на Европа и именно отгук би трябвало да започне прекрасният нов живот за милионите клетки бежанци; мислели са да преформатират душата им чрез визуално изкуство; построили са на хлебарките разноцветни къщички. Идиоти — по-добре да ги бяха приучили да работят.

По-рано всички тези африканци, араби, индийци и руснаци са прииждали тук в още по-големи количества — в техните страни както измират милиарди, така и ще си измират, а тук всеки кран на чешма е извор на вечна младост. За тях рискът е оправдан — дори и ако след десет години учтиви разправиите те изпратят с извинение към родината, вече си ваксиниран против старост.

Когато Беринг стана министър, първата му работа беше да загради Барселона, както си трябва. Така че сега за тях където започва

пътят към Европа, там и приключва.

А после той им спря водата. Построиха им пречистватели — наоколо е море, изпийте го, ако щете, цялото! — но от нашия водопровод няма да получат нито капка повече. Резултатът беше незабавен: престанаха да раздават на нелегалните безсмъртие като безплатна супа на клошарите и притокът моментално намаля трикратно. На следващите избори Партията удвои местата си в парламента. Беринг знае какво прави.

В Барселона веднага Безсмъртните станаха по-малко, а живите — повече. Анели беше права.

Получиха си го паразитите.

Влакът се гмурка в дебелилото един метър композитно стъкло и попада в друго измерение. В паралелен свят, където смъртта все още властва.

„Уважаеми пътници! Влакът ни пристига в Барселона. Напомняме ви, че вкарването на всякакви течности, особено на питейна вода, на територията на Барселонския муниципалитет е строго забранено и се наказва със затвор до пет години!“

Навлизаме в станцията — всички стени са изписани с революционни лозунги и са изрисувани с мъжки полови органи. Вратите се отварят. Духът на протеста срещу вселенската несправедливост ме удря в носа — едно към едно спарена урина. От двете страни на платформата има буферни зони. Полицейски спецчасти, облечени с тъмносиня пластмаса, обискират пристигащите, като ги изтръскват от просторните им дрехи, проверяват ги с детектори.

— Добре поне, че не проверяват самоличността — казвам на Анели.

— Не се притеснявай, твоята самоличност ще я проверят, когато се опиташ да излезеш оттук.

Това не съм успял да го съобразя — през целия път насам съм мислел само за онова, което се случи в Тоскана.

— Защо тогава ме домъкна тук?

— Уморих се. Уморих се да бягам. Искам да се спра тук. Тук никой няма да ни търси. И видеонаблюдението със сигурност не работи.

Идва нашият ред да бъдем претърсени. Братият лейтенант с голям нос обхожда раницата ми с детектора си. Върху едното му око има окуляр монитор, на който излиза изображението от прибора и куп друга полезна информация. Отначало свободното око подозрително настръхва, после започва да се мести, сякаш на него също му е интересно какво има вътре.

— Да се отдръпнем — казва ми лейтенантът. — Лична проверка.

— Почакай ме! — викам аз на Анели.

— Ти пък какво търсиш тук? — шепне полицаят, докато ме вкарва в разглобяема кабина със стени паравани.

— Не е твоя работа — казвам аз.

— Всичко ли е наред, Хави? — пита някой от съседната кабинка.

— Кой е при теб? — отговаря с въпрос моят лейтенант.

— Магребски хулиган.

— Тегли му един бой, а ние тук ще поговорим.

— Тъй вярно. Хайде...

— Оу... Оу! Какво правиш, братко?! Аааа! Та аз не съм дете! ААААА! — креснат след няколко секунди.

— Няма да повярваш по какви начини вкарват тази проклетата вода — клати глава моят лейтенант и под акомпанимента от съседната кабина продължава: — Общо взето, да се разберем така: поемай на обратно, докато не е станало късно. Ти какво, не знаеш ли какво правят там с вашите? Дори няма да те намерим после!

— Благодаря — усмихвам му се аз. — Предупреденият е въоръжен.

Той клати глава; зад преградата страдалчески врещи младият арабин, осигурявайки ни дискретност. Най-накрая изчислителният процес в главата на моя лейтенант се прекратява.

— Ами нека тогава те смелят там. — Той шумно подсмърча. — Някой трябва да ви набие малко разум в главата.

Покланям му се, той се изхрачва на пода и с това се приключва.

Анели не е избягала — стои зад кордоните и се оглежда за мен в тълпата.

— Свали си комуникатора, че докато успееш да се огледаш, ще ти го свали някой друг — съветва ме тя. — Има майстори, които го свалят заедно с ръката под китката. А, и знам нормален лекар на десет минути път оттук.

Всичките кули са свързани помежду си с галерии травелатори с ширината на булевард — подовата настилка би трябвало да се движи като лента напред с прилична скорост, доставяйки имигрантите, възторжени и сащисани от технологиите на бъдещето, от някакво бюро по експресно трудоустрояване в някакъв център за приобщаване към европейските ценности. Но хлебарките се разпореждат с разноцветните куклени къщи по свой начин — те се изхождат в тях. Като начало са разгромили всички тези бюра и центрове, а после са строшили и травелаторите. Сега булевардите ленти стоят като мъртви, движението по тях става само със собствени крака, а прозрачният купол над травелаторите целият е издраскан с графити. Вътрешното осветление, естествено, не работи — лампите са отвинтени — така че трябва да пълзим от точка А до точка Б по тъмен тунел заедно с вонящата тълпа, като държа раницата на корема си и постоянно едната ми ръка е върху нея; с другата придържам Анели.

Климатичната система е открадната сигурно преди сто години, а вентилацията работи криво-ляво; където са могли, са прогорили или пробили дупки в композита и през тях отвън се всмуква дим. Затова пък отвсякъде се носи музика — някакви африкански племенни песни в груби ремикси, мюсюлмански рок, азиатски пулс и руско революционно техно. Всичко това се наслагва едно върху друго, образувайки кошмарна какофония, и върху нестихващия речитатив се залепва и глъчката на тълпата — ето това е химнът на хаоса. Добираме се живи до нужната ни кула и това ми се струва чудо.

Асансьорите също не работят, добре че трябва да се качим само няколко равнища. После се провираме през полутъмни коридори, в които хората спят и ядат направо на пода, и накрая се оказваме в самия край на опашка от двайсет души, сбутали се в стаичка три на три метра.

В нея мирише на спирт, хлор и още някакви древни средства, горчиви лекарства, човешко мляко и бебешки млечни изпражнения. В опашката няма мъже; има омотани в жълто-червени тюрбани африканки, арабки с шалвари, индийки с модърн-сари...

И деца.

Прилепили се към извадените навън гърди кърмачета; едвам ходещи, хванали се за пръста на майка си едногодишни; чевръсти

тригодишни. Мога да ги класифицирам от пръв поглед — окото ми е тренирано.

Ето че Анели щипва по бузката мургаво момиченце на около две години и половина с дълга черна коса. Момиченцето ме поглежда сериозно, навъсено. Майка ѝ е индийка — с неуместно благородна външност, тънко и строго начервена; ако не беше лепенката — трето око наред челото — тя би изглеждала като някаква царица в изгнание; гука си с дъщеря си, повтаряйки: „Европа, Европа...“.

Залагам си главата, че всички деца тук са незаконородени. Ако хванеш някое от тях и тикнеш в него скенера, дори няма да ги разпознае. Нито едно не е регистрирано. А майките им пращат от здраве и висят в приемната на гинеколога явно за да проверят как се развиват в огромните им кафяви коремни третите или четвъртите им рожби; а може би искат да узнаят как е най-правилно да забременеят още веднъж.

Кръвта ми пулсира в маршов ритъм.

Ръцете ми се свиват в юмруци.

Новодошлите ни отнемат от въздуха и водата. Ние се отказваме да продължим рода си — и заради какво? Мястото на нашите новородени деца се заема от немити просяци, разпространяващи отново инфекции, които Европа е победила преди триста години... Те се лекуват за наша сметка, по един или друг начин получават ваксината срещу смъртта, искат да паразитират над нас вечно. И ако не сложим край на това незабавно, още сега, Европа може да рухне.

На гърба ми е раницата. В нея е униформата на Безсмъртен и маската на Аполон. Скенерът за самоличност и инжекциите с акселератор. Забрави за смъртта. Забрави за смъртта. Забрави за смъртта.

— Ей!

— Какво?!

— Целият си се изпотил. Тясно ли ти е? — Това е Анели.

— Не... Аз... Да, прихвана ме... Извинявай...

Тъмнокожка жена с плитчици люлее върху коленете си момченце с месести устни и сплескан нос. Малкият ме гледа с огромните си очички, чиито ириси са заобиколени със снежнобяло, показва ми захарните си зъби. Ако не бях тук сам, а с другарите си, момченце, щеше да отидеш в интернат и там да се зъбиш. Там щяха да те

направят човек. А на майка ти щяхме да инжектираме акселератор. А ако ти провърви и някога се измъкнеш от интерната, от теб би станал отличен ловец на плъхове. Нюхът ти към себеподобните трябва да е добре развит и Фалангата би те използвала за нормален лов, би те пращала в най-тесните плъхски дупки, където никой друг не би се промъкнал, а ти би ни изнасял оттам хванати за врата врещящи кафяви дребосъци и на тях също щяхме да им промиваме паметта, да им избиваме от главата високомерието и да ги учим да ловят себеподобни — и така, докато не легализираме всички изродчета и не изведем родителите им, докато не защитим Европа от...

— Кой тук е Анели? — крещи черна медицинска сестра със зацапана престилка, излизайки от кабинета. — Лекарката каза, че вашият случай е спешен, не чакайте на опашката.

Взимат ми Анели и вече нямам на кого да се крепя.

— Ще имате ли детенце? — пита с усмивка индийката в сарито, навеждайки се към мен.

— Не знам — казвам аз.

— Вълнувате ли се? Вълнувате се, виждам! Не се притеснявайте, всичко ще бъде наред!

Говори, говори и гали по главата двегодишната си дъщеря. Очите на момиченцето са светлосиви, косите — твърди като от нановлакно и са събрани на две огромни черни опашки. Осъзнавам, че Европа е името ѝ.

— Когато бях бременна с Европа, много ме беше страх — кой знае защо ми съобщава индийката. — Работата на съпруга ми е опасна, понякога не знаеш дали е жив, или са го убили. Късат ти се нервите, докато го чакаш. Веднъж го донесоха на прага и го оставиха да умира, в корема му — дупка с големината на юмрук. Аз бях в шестия месец. Е, намерих сестра ми, хванахме го за ръцете и краката и го понесохме към лекаря дващест етажа по-нагоре. Когато го домъкнахме, си мислех — край, изгубих детето. Целите ми крака бяха в кръв. Но тя е силна. Издържа! Децата искат да живеят, да, сеньор, тях не можеш да ги умориш толкова лесно.

— Благодаря — изричам аз, макар да ми се иска да кажа: „Млъкни!“.

— Толкова е мило, че си дошъл тук със своето момиче. Тя е много красива! Обичаш ли я?

— Аз?

— Щом се притесняваш за нея, значи я обичаш! — заявява уверено индийката. — Сигурно ще имате красиви деца.

— Какво? Защо?

— Когато обичаш, се раждат красиви деца — усмихва се тя.

— Соня! — излиза медицинската сестра. — На преглед.

— Ще поседите ли с Европа? — изправя се индийката. — Нея не я е страх от вас.

— Защо трябва да я е страх? Но...

Ала преди да успее да кажа „не“, майката вече изчезва в един от кабинетите. Европа, без да пита, се настанява върху коленете ми. По слепоочията ми тече пот. Натискът върху коленете ми е такъв, сякаш върху тях седи не малко човече, а някакъв индийски демон.

— Как се казваш? — пита демонът, без да ме поглежда.

— Йожен — отговарям аз.

— Йожен, полюлей ме. Мо-ля-те! Хайде! Искам като него! — Тя посочва с пръст чернокожото момченце.

Тя тежи десет килограма, но ми се струва цял тон. Имам чувството, че ще ми се откъснат краката. Какво правя тук? Как попаднах тук? Повдигам коленете си нагоре и ги спускам надолу.

— Лошо ме люлееш — казва разочаровано демонът.

Чернокожото момченце показва на Европа лилавия си език. Нечие дете започва да риде, като се разхожда и издава оглушителни писъци. Майка му не може да го успокои и след две-три минути изоставя всякакви опити. Тънкият вой е като бормашина, която ми пробива черепа и прониква през ушите ми.

— Зле ли ти е? — изговаря с детския си акцент Европа.

— Аз съм в ада — отговарям честно.

— А какво е това?

Тук съм заради Анели. Защото не знам как да я оставя.

— Не боледувай, мо-ля-те — моли момиченцето и се протяга, за да ме погали по главата.

Пръстите ѝ са нагорещени. Тя докосва косите ми и те пламват. Искам да се махне от коленете ми. Гърбът ми е мокър.

Малкият бабуин с лилаво езиче се е възползвал от моя панически ступор, слязъл е от майка си, минал е зад гърба ми и разкопчава

раницата ми. Хващам го за ръката, издърпвам го от дивана и го пъхам под носа на зяплата.

— Дръжте го при себе си, ясно ли е? Той искаше да ме окраде! От деца ги отглеждат за...

— Йожен.

Анели стои пред мен — бледа, сериозна. Олюлява се.

— Наред ли е всичко?

— Не. Не е наред. — Тя прехапва устна. — Можеш ли да платиш за мен? Нямам комуникатор...

— А... Това. Разбира се. Теб...

Тя разсеяно следи устните ми, сякаш е оглушала и не чува гласа ми.

— Казаха ми, че няма да имам деца.

— ... пускат ли те, или трябва още... — довършвам аз започнатата фраза.

— Никога.

Опашката от едноклетъчни мигновено се превръща в единен организъм, състоящ се изцяло от уши и очи; синхронно насочва към нас многобройните си чувствителни мустачета, псевдоподи и всичко останало; отначало притихва, попивайки чутото, а после се заема с бърборене да го смилва. Всички ги засяга, че Анели вече не може да забременее.

— Ами... Добре. Аз ей сега. Слизай!

Освобождавам се от Европа и отивам да платя за прегледа.

Значи животът на Анели не е застрашен; а аз се притеснявах, че тези животни са ѝ причинили нещо по-сериозно. А децата... Куп народ се стерилизира доброволно, за да не рискува. Затова пък някаква твар като Рокамора няма да ѝ направи същия гаден номер още веднъж; затова пък Безсмъртните сега няма да има в какво да я упрекнат. Щом е безплодна, значи ще е вечно млада, красива и здрава. За всичко се налага да се плати, да. Но нима безсмъртието може да струва още по-евтино?

— Вие нейният съпруг ли сте? Много съжалявам — въздъхва медицинската сестра, приемайки заплащането.

— Много съжалявате?

— Тя не ви ли каза? — Сестрата прикрива голямата си уста с жълтата си длан. — Тя там... Направихме, каквото можахме, но...

— Вие за безплодието ли?

— Ние, разбира се, сме просто гинекологичен кабинет, но навсякъде ще ви кажат същото. Какво се е случило с нея? Така ми е жал за момичето... Можете да я отведете при друг специалист, разбира се... Професор, ако намерите... Но докторът казва, че няма шансове...

— Щом няма — няма. Поне няма да има и грижи по предпазването — свивам рамене аз.

Медицинската сестра не казва нищо, само издува широките си ноздри и се отдава на допотопния си компютър, без да ме забелязва повече.

Връщам се при Анели. Тя гледа в една точка; витае в методическите плакати, с които са облепени всички стени.

— Готов съм. Тръгваме ли?

Иска ми се да знам къде ще отидем сега.

Но не тръгваме наникъде — Анели изобщо не може да се откъсне от плакатите. Това са етапите на формиране на ембриона. Много интересно.

— Анели?

— Да, добре. — И тя не помръдва от мястото си.

Забравям за малката Европа, хващам Анели и тръгваме към изхода. Опашката не може да откъсне от нас своите мустачета очи — съчувствие ли е това в тях? Да се задавите дано със своето съчувствие. Хлопвам вратата.

Пристъпваме криво-ляво, краката не се подчиняват на Анели. След двайсетина метра тя изобщо се отпуска и сяда на пода.

— Лошо ли ти е?

— Той нали каза — никога?

— Какво е казал? За какво говориш?

— Той каза, че никога няма да имам деца.

— Ти заради това безплодие ли? Какво значение има...

— Аз нали не го исках. Изобщо не го исках... — Тя бърбори така, че почти нищо не ѝ се разбира, налага ми се да приклекна до нея. — Децата, на кого са нужни те...

— Именно. Помисли си само каква глупост!

— Получи се случайно. Забравих да си взема хапчето... Беше ме страх да кажа на Волф. Но по-рано не исках, сама не исках, а сега...

Решиха вместо мен. Решиха вместо мен, че никога няма да имам дете. Странно.

Спрели сме се неудачно — проходът е тъмен, вони на изпразнения, от двете страни се виждат отворите на някакви бърлоги, отвътре приижда сладък дим, навън се подават отвратителни мутри, любопитни с недобро, гладно любопитство.

— Ставай — казвам аз. — Ставай, трябва да тръгваме.

— Това е като присъда. Дори и ако поискам някога, пак няма да имам... Как можеш да вземеш такова решение вместо някого?

Те изскачат от бърлогата си един след друг — бледи чакали, обезцветени заради липсата на слънце, защото тези гадини са намазали върху слънцето и небето графити. Ръце до коленете, прегърбени — цял живот са били превити надве — те оглеждат мен и Анели, оценяват ни, преценяват как да ни се нахвърлят, къде да се впият, как да ни разкъсат.

— Анели!

— Никога няма да имам — повтаря тя. — Защо?

Трима, четирима, петима... Индийци. Техните кучки всяка година носят в полите си нови кутрета, тази ненаситна глутница трябва да се изхранва по някакъв начин. Ще ми свалят комуникатора — и нечия малка Европа цял месец щастливо ще набива планктон. А после ще ограбят някого другого.

— Ставай! Чуй ме... Медицинската сестра каза, че може да те прегледа друг лекар. Някой професор...

— Ей, турист! Изгуби ли се? — подвиква ми най-близкият от онези, с черна потна брада, навита на кръгчета. — Трябва ли ти гид?

— Интересно — отговаря ми Анели, — дали съм имала момче, или момиче?

— Почивай! — казвам на индиеца. — Сега си тръгваме.

— Едва ли! — Друг, със зелен тюрбан, по маймунски чешейки се между краката, изскача напред.

Смъквам раницата от рамо. Петима. С двама със сигурност ще се справя, като се започне от най-близкия, трябва ми шокърът...

И в този момент онзи с тюрбана плисва в очите ми някаква отрова. Изгаря като киселина, главата ми сякаш се разцепва надве, изтръгват раницата от ръцете ми, а самият аз падам.

— Гадовеее! — крещя.

Надигам се; трия очите си — текат ми сълзи като река, не ми достига кислород; залитам, не мога да разбера къде е нагоре и къде — надолу. Хвърлям се на сляпо в посока на гласовете, на техните охкания и ахания — загребвам пустота.

— А какво имаме в портфейлчето?

— Да не си посмял! Дай ми го, гнидо!

Ако той отвори раницата ми... Ако те я отворят...

Спомням си за онези обесените; десетката на Педро. Издути кореми, сини набъбнали гениталии — преди смъртта ги бяха разсъблекли, бяха им оставили само маските на Аполон. На всеки беше написано с маркер: „Казвах ви, че съм Безсмъртен“. За да бъдат прибрани труповете, специалните части бяха щурмували копторите. Срам и позор.

— Дръпнете се от него! — Нейният глас, на Анели.

— Анели! Махай се оттук! Бягай, чуваш ли?

— Ела тук, сладичка... Ние ще те отпушим... Твоят и без това сега дълго време няма да може да попадне в теб...

— Охо! Та тук...

— Анели!!!

— Виж какво имало у него...

Просто ще ме обесят. А какво ще направи тази измет с нея, с Анели? Мятам се, разперил пръсти, и в тях случайно попадат нечий коси — влажни, къдриви. Веднага се вкопчвам в тях, забивам лицето в коляното си — хрущене, вопъл, но веднага ме повалят на земята и някой тъпче с обувка челото ми, скулите, аз се предпазвам, доколкото мога, ребрата ми пламтят, сълзите се леят...

— Анели?!

— Радж! Радж, намеси се! — пищи някаква жена.

Изстрел, изстрел, изстрел.

— Мохамад! Убиха Мохамад!

— Хинди тук! Хинди тук! Викай нашите!

— Ей, блонд! Можеш ли да тичаш? — Един мъж ме хваща за ръката, вдига ме от пода.

Костите ми са като от бамбук, аз тежа сто килограма, а бамбукът е трева, костите не ме държат, но трябва да стоя. Трябва да бягам. Примигвам, кимам. Светът като че ли се е появил.

— Дръж го! — изграчва същият глас. — Да се махаме оттук!

Тънки пръсти върху моите пръсти. Познавам Анели по докосването.

— Раницата ми! В тях е раницата ми!

— Зарежи я! Трябва да се махаме!

— Не! Не! Раницата ми!

— Ти не разбираш!

Ти, хинди, ти не разбираш кой...

Изстрел. Някой се задавя, кашля, хрипти. Изстрел.

— Ето! — Някой тика в слепоочието ми тъканта на раницата ми.
— Да се махаме! Там има още от тях...

Бягам, накъдето ме водят, опипвам раницата — да, маската е там и плоският контейнер, и шокърът. Спасен съм! Местя краката си колкото мога по-бързо, Анели ме води, през цялото време около нас се чуват гласът на жената, която беше крещяла „Радж, намеси се!“ и пресипналите псувни на онзи човек, който ми беше помогнал да се изправа, който беше стрелял. А заедно с техните крачки чувам още нечий — леки, ситни. Кой е това? Кой са всички те?

— Ако се доберем до травелатора — смятай, че сме се измъкнали — обещава мъжът. — После още два блока и е нашата кула! Там няма да посмеят да си пъхнат носовете!

Отзад — викове, пукоти на самоделни пистолети; стрелят по нас. Спявам се, но не падам — не бива да падам, защото ако ни догонят, ще ни разкъсат.

— Ето! Там са нашите! Сомнат! Сомнаат! Паките идват! Паките!

— Това са те! Това е Радж със своите... — чувам аз отпред. — Това са нашите!

И срещу нас затропват обуца и полита вопъл от десет-двайсет гърла — и аз, още сляп, усещам с кожата, че отпред има цяла тълпа, която тича, за да ни помогне, взривна вълна, задвижвана от яростта си.

— Сомнаат! СОМНАААААТ!!!

Покрай нас прелитат невидими бесове, облъхват ни с горещ въздух и тръпчива пот, заглушават ни с боен вик и отминават. А после — ние вече сме скрити някъде — отзад, зад гърбовете ни, единият човешки вал налита върху другия и започва битка — свирепа, първобитна, отчаяна, в която със сигурност ей сега някой ще бъде убит. Но не Анели и не аз.

- Как са очите ти? По-добре?
— Да. Всичко виждам.
— Ще ядеш ли? Имаме ориз с белтък и къри.
— Благодаря, Соня.

Всичко тук е пропито с миризмата на къри.

Всичките пет стаи на този старинен апартамент са с високи тавани, напукани релефи, съдрани тапети с бледи вензели; на всичкото отгоре целият въздух освен обичайната си формула се състои и от молекули на къри и в къри са мариновани всички хора, които са натъпкани в този апартамент, не знам дали са сто или двеста.

И още холограми с изображението на някакъв древен храм или приказен замък, налепен навсякъде, където е възможно; тъмножълти стени, плоски куполи, осеяни със зъбци, дебела кула със закръглен връх и всичко сякаш е слепено от суров морски пясък — нали морето е под стените му. Над шапката на кулата се рее огромно триъгълно знаме. Този храм замък е повторен в хиляди варианти — нощем в светлината на прожектори, мрачен през деня, когато морето е направено от стомана, сутрин в проникващи през пясъчните му камъни червени лъчи на ранното слънце; на стари пощенски картички, на пожълтели политически плакати с надписи на неизвестен език, на снимки, на недодялани детски рисунки, на кухненски магнити и на триизмерни анимирани холограми — триъгълното знаме се развява на уловен в кадър вятър.

Просторът на петстайния апартамент е разбит на части — от арматура; железните прътове са заварени в истински клетки, които стигат от пода до тавана. Всяка е два-три метра на дължина и метър и половина на височина; клетките нямат врати и не се затварят, стените решетки са нужни само за да разграничат мястото. Така всеки сантиметър от този апартамент се използва — но при това въздухът на всички обитатели е общ, и през три клетки от пода се вижда таванът. Децата, ловки като макаци, сноват с весел смях нагоре-надолу по решетките, играят на гоненица, ходят на гости на приятелите си и на чужди хора, увисват надолу с главата, вкопчили се с крака за прътовете. От горните клетки ме разглеждат любопитни момичешки очи, долу старици хвърлят зарове, по тях се катерят дребосъци; в една

от клетките са се притиснали двама души и се целуват под акомпанимента на детския хор, който възторжено ги дразни с глупави стихчета, нещо за годеник и годеница. Всички са мургави, тъмнооки, чернокоси.

Няма електричество; под потъмнелия таван светят керосинови газеничета, готви се също на открит огън. В омазнената кухня има ведро с плесенясала вода и бъчва с керосин.

Седя в едно от помещенията зад голяма маса от бяла пластмаса; наред нея има скулптура на странно създание с човешко тяло и слонска глава.

До мен е Анели. От едната ни страна са синеоката Европа и майка ѝ, жената на име Соня, която беше казала, че на мен и Анели ще ни се роди красиво дете. От другата ни страна е боядисана блондинка, умопомрачително красива, макар и гримирана като уличница; под бойните си шарки изчаква последните дни на бременността си; отдръпнала се е назад от масата — коремът ѝ е твърде голям. Около нас седят още петнайсет души: белобрад старец с черни вежди, жена му — сбръчкана, кривоноса, с коси, събрани на кок, изправена и горда; и още хора на всякаква възраст от най-ранна до напреднала, и всички гълчат, ядат с шепи от каца с ориз, смеят се и ругаят едновременно.

Всеки неуловимо прилича с нещо на останалите. Това ме озадачава и ги сравнявам, измервам ги скришом, улавям общите им черти — очи, нос, уши — докато най-накрая не се досещам — та това е клан! Семейство! Три, а може би и четири поколения живеят заедно — като в каменната ера, като при пещерните хора. И апартаментът им, с който дявол знае как са се сдобили, не е апартамент, а именно пещера; само вместо рисунки по стените навсякъде е картинката на онзи храм. Деца, родители, баби и дядовци — всички са заедно, всички са наблъскани един до друг, диваци!

Някой ме докосва за ръката.

Отдръпвам я като ухапан.

— Стига, де! Можеш да се отпуснеш, тук си в безопасност, братко! — усмихват ми се.

Това е Радж. Онзи, който заради мен стреля по онези надрусани павиани. Измъкна ме от примката. Този, на когото не съм му никакъв. Як, остриган до кожа, с брада, сплетена в плитка, с кобур под мишницата — никелирана ръкохватка, черна от двете страни.

— Благодаря. — Езикът не ми се подчинява, но аз го принуждавам. — Ако не беше ти — край с мен.

— Паките ви бяха хвърлили око. — Той поклаща глава, хапвайки си от жълтия миризлив ориз. — Ако не бях посрещнал жена ми — Радж кима към Соня, — тя също можеше да загази...

— Как си? — обръща се Соня към Анели и я прегръща.

— Не знам — отговаря Анели.

— Няма значение какво е казал докторът! Един лекар казва едно, друг — друго. Искаш ли да намерим още някого да те прегледа?

Анели мълчи.

— Ей, момче! Хайде, яж! — крещи ми от другия край на масата старецът. — Какво ще кажат хората? Девендра приема гости и не ги угощава! Ние да не сме като пакистанците! Не ме позори, яж, моля те!

Докато говори, му се налага на всеки три думи да спира и да си поема дъх. При това така хрипти, че е ясно — белите му дробове са надупчени като гевгир.

— Набивай, не се притеснявай! — намига ми усмихнат младеж с очила, явен зубрач и някакъв бъдещ адвокат. — Как се казваш, приятелю?

— Я...

— Йожен! — отговаря вместо мен момиченцето Европа. — Казва се Йожен!

Удобно — повече не се налага да лъжа сам, сега другите лъжат вместо мен.

— Какво работиш, Йожен?

— Безработен съм.

Те нали всички тук са безработни; просто искам да бъда като останалите.

— А аз съм порнобарон! — гордо намества той очилата си. — Това е жена ми Бимби. — Той слага ударението на първата сричка; гали с пръсти седналата до него красавица с гигантски корем. — Ето, чакам да се появи наследникът ми!

Загребвам от ориза с мръсните си пръсти — както всички тях, от общото корито и го пъхвам в устата си. Зърната са залепени помежду си с жълта паста; по-добре да не мисля какви са тайните съставки. Белтъкът — това нали не е яйчен белтък, откъде у тях пари за яйца...

Вкусно е.

Пъхам отново ръка в кацата. Натъпквам си устата.

— Опитай! — мляскам аз, гледайки Анели, но тя не ме слуша.

— Хапни си, моля те — казва й Соня. — Не обиждай дядо.

Тогава Анели примигва, идва на себе си и пъха буца ориз в устата си.

Та ние не сме яли нищо цял ден освен онези проклети скакалци, сладоледа и бутафорната ябълка. Дъвча, не мога да се спра. Тук има и треви, и нещо морско... Как му казваха... Загребвам отново.

— Ето! — засмива се с усилие белобрадият старец. — Това е друго нещо! Откъде сте, деца?

— Аз съм местна, от Ешампле — казва Анели. — От ливанския квартал.

— Съвсем наблизо — кашля старият Девендра.

— Арабите не ни обичат — навъсва се Радж. — Те нали са за паките? Мюсюлманите се подкрепят...

Там, в прохода, бях взел пакистанците за индийци. Онези, които ми бяха плиснали реактива в лицето — цялата тази сган — са били пакистанци. А индийци са тези, които ни измъкнаха оттам. Радж и жена му Соня, Европа и всички останали тук.

Нищо чудно, че ги бях сбъркал — изобщо не се различават на външен вид, но няма по-непримирими врагове от тях. Индийците и пакистанците воюват помежду си вече трети век; и двете страни отдавна са превърнати в прах и пепел, но войната не престава нито за минута. Не са оцелели държавите и правителствата, поголовно са изтребени страховитите армии, изпепелени са градовете заедно с всичките им жители; сега трудолюбивите китайци постепенно усвояват радиоактивната пустиня, която някога е била велика единна Индия. От двата многомилиардни народа са останали само жалки групи от бегълци, разпилени по света, които се хвърлят в кървава схватка помежду си веднага щом се окажат заедно. Ние само си мислим, че Барселона е част от Европа; някъде тук, на улицата, по спечените тротоари, по стълбите от ниво на ниво се простира невидимата за нас граница между загиналата Индия и призрака на Пакистан.

Безумие.

— Тя не прилича на арабка, Радж — докосва го по ръката Соня.

— Не съм арабка — вдига поглед Анели. — Майка ми работи в мисията там. Червения кръст. Тя е лекар.

— А ти откъде казваш, че си? — Старецът допира длан до косматото си ухо. — А, момче?

Анели си има майка.

Майка ѝ работи в Червения кръст. Лекува безплатно нелегални. Майка ѝ е на няколко квартала оттук. Анели е била в интернат, но тя знае коя е майка ѝ и къде живее. Майка ѝ не е починала. Тук е домът ѝ.

Земята със скърцане забавя ход, надяната върху несмазана ос, океаните се плискат през бреговете, континентите се събират накуп, хората политат презглава. Тресе ме.

— Не лъжи! — изръмжавам аз. — Да не си посмяла!

— Не лъжа — отговаря спокойно Анели.

— Ей, момче, ти оглуша ли? Соня, вземи ми слуховия апарат, подари го на момчето...

— И ти не лъжи — поглежда ме Анели.

— Аз не съм оттук! Аз съм от Европа! От истинската Европа! — говоря така, че той да може да чуе това със старите си космати уши.

— О, така ли? И защо си се набутал в тази проклета дупка? — интересува се старецът.

— Не можех да оставя Анели сама. — Аз издържам погледа ѝ.

— Годеник и годеница! Годеник и годеница! — пее хор от тънки гласчета под масата.

— И какъв лекар е тя, майка ти? Хайде, импровизирай! — изхриптявам аз.

— Репродуктивна медицина.

— Какво съвпадение! И защо тогава не се обърнахме към нея с нашия проблем? На кого можеш да довериш това, ако не на мама?! — Аз вече не чувам себе си, но цялата маса се е вторачила в нас.

И в този момент тя ме зашлепява със замах с опакото на дланта си — по устните, по зъбите. Силно, рязко, болезнено, така че от очите ми потичат сълзи.

— А ти би ли доверил такова нещо на своята?! — изрича тя тихо и яростно.

— Моята е мъртва! Така ѝ се пада!

И цялата стая млъква, сякаш са им изключили звука. Старият Девендра се мръщи, Радж се надига, Соня разтревожено клати глава,

стариците върху наровете престават да хвърлят заровете.

— Как можеш да говориш така за родителите си? — изумено пита Радж, задъхвайки се.

— Не е твоя работа, ясно ли е?! — Аз също скачам. — Тя ме зарязва да умирам!

— Тече ти кръв. — Соня ми подава салфетка. — Притисни я отгоре.

— Няма нужда. — Отблъсквам ръката ѝ. — Време е да тръгваме.

— Ти си в дома ни! — Радж ме хваща за китката; хватката му е стоманена, гласът му трепери. — Ти си наш гост. Моля те, дръж се достойно.

— За чий...

За чий ти трябваше да ме спасяваш? За чий ти трябваше да ме довеждаш в дома си? За чий ти трябваше да ме храниш? Какво, очаквахте, че ще размахам опашка?

— Ей, момче! — хрипти към мен белобрадият. — Почакай! Ела тук! Не се нервирай така! Ела, рядко имаме гости! Разкажи на стареца как е там, във вашата Европа... Виждаш, скоро ще умра, а така и не съм бил там!

— Дядо! Стига си говорил глупости! — крещи му Радж през масата. — Като че ли ще ти позволим да умреш!

Старецът се изсвива приглушено.

— Колко пъти съм ти казал, момче! Не искам да живея вечно! Повдига ми се от тази вечност!

— Не го слушай стареца! — маха с ръка към Девендра бабата, неговата жена. — Лъже и кокетничи! На кого не му се живее?!

Анели разглежда ръката си — на нея има прорези от зъбите ми. Изправям се и се приближавам до Девендра.

— Хайде, къш! — Той гони от масата хитро хлапе с изкривен настрани нос.

Хлапето подсмърча непокорно, но старецът добродушно го шляпва по врата и то живо скача от мястото си.

— Сядай.

Освободеният стол е композитен, мръснобял; на самия Девендра не е същият — дъвен, железен, при това нямащ никаква стойност; целият е ръждив, издраскан и накривен, но старият индиец седи на него така, сякаш е трон. Блести мокър — явно Девендра го е полял,

докато си е наливал вода — и от него лъха странна миризма, позната ми отнякъде. Ръжда, спомням си аз. Така мирише ръждата.

— Дърлиш се с приятелката си — смее се той с болните си дробове. — Случва се. Приятно е да знам, че там, зад прозрачната стена, живеят същите хора като нас тук. Ще пийнеш ли с мен?

Под ръката му има малка бутилчица със сложна форма. Без да дочака отговора ми, Девендра процежда от нея нещо мътно в празна чаша, побутва я към мен, после налива и на себе си.

— Ти какво, старо? Какво ти рече докторът? — ахва едреносата му жена.

— Това не бива, онова не бива... За какво да живея тогава? А тези ми предлагат и вечно да охкам! — Той кимва към Радж, чуква се с мен и изпива на екс половин чаша. — За твое здраве!

Напитката вони ужасно. Но старецът избърсва вишневите си устни и ме поглежда с такава насмешка, че аз си поемам дъх и изливам тази гадост в себе си, изгаряйки разбитите си устни.

Сякаш съм глътнал вряла вода; усещам как отровата се спуска по хранопровода ми, как по пътя ѝ се свиват белтъчините и умират клетките на епитела.

— Седемдесет градуса! — заявява гордо старецът. — *О дьо ви, жива вода!*

— Менте! — креци Радж. — Жива вода пият буржоата в Европа!

— Нека си я пият сами! — креци му в отговор Девендра. — Ела тук, внуко!

Радж се приближава към нас; въпреки не поглежда към мен.

— Пийни си! — Старецът му налива половин чаша. — Виж на какво седа.

— На железен стол, дядо — провлачва Радж с досада, сякаш вече е чувал всичко това сто пъти.

— Точно така. А ти знаеш ли — Девендра се обръща към мен — защо седа на този стол, а? Той е изкривен, той скърца, както жена ми скърца със зъби, той целият е ръждясал, а аз седа на него.

Свивам рамене; живата вода се смесва с моите сокове, изпарява се и парите ѝ ми издуват главата.

Соня гали Анели по ръцете и тя ѝ кима; сигурен съм, че усеща погледа ми, но не иска да го срещне.

— Аз не обичам композита — обяснява старецът. — Композитът не ръждясва. И сто години да минат — вашите столове ще си бъдат същите. Ще се разрушат империи, човечеството ще измре, но наред пустинята ще си стои шибаният стол! — Той клати глава особено, по индийски — брадичката му се движи наляво и надясно, а темето му си остава намясто. — Нека да пийнем още.

— Спри се! — скърца гърбоносата старица.

Девендра само ѝ изпраца въздушна целувка. Налива на нас с Радж, после пълни и своята чаша.

— Това са столове за богове, а не за човека — разсъждава той. — За ваше здраве!

Радж пие, държи чашата с лявата ръка, но следи дядо си с безпокойство. А на мен вече ми е все едно.

— А ние не сме богове, момче! — Старецът доволно пъшка и присвива очи. — Каквито и химии да правим със своите вътрешности, всичко това е измама. Вечните пластмасови столове не са за нашите задници. На нас са ни нужни столове, които да ни напомнят за това-онова... Ръждивото желязо — ето това е хубав материал!

— Ние въпреки всичко ще ти намерим от тяхната вода, дядо! — упорства Радж. — Ще ти разреда с нея пиенето, ще се подмладиш с десет години и тогава си дърдори колкото си искаш за това колко е хубаво да се умре.

— Ти си този, който трябва да живее вечно! — смее се Девендра. — Ти си млад, а все не ти стига!

— Трябва! Защо само за буржоата да може? Та това е несправедливо! Виж го него! — Той ме побутва отстрани; но аз не се обиждам. — Той може и да е два пъти по-стар от теб, а ти все му викаш „момче“!

— Той ли? Какво, аз ли не мога да отлича момче от старец? Не, внуко, човек не старее отвън, а отвътре! А това момче го виждам като на длан! — Девендра ми разрошва косите!

В нормално състояние от това щяха да ми се изправят косъмчетата на врата, но индийската отрова ми е запарила мозъка, разредила ми е кръвта. Не мога да се ядосвам.

— Нека да се обзаложим! — разпалено крещи Радж. — На колко години си, приятелче?

— Не съм дете — казвам.

— На колко? Двайсет и три? Двайсет и шест? — изброява старецът.

— Двайсет и девет.

— Двайсет и девет! Хлапак! — смее се Девендра.

— Приятелче! А ти наистина ли си оттам? От голямата Европа? — пита ме някой. Студентът очилатко е приближил към нас стола на бременната си жена.

Тя седи и пърха с клепачите си с размерите на крило на пеперуда, кокетна, сякаш го няма тежкия ѝ товар.

— Наистина — казвам колебливо.

— Много яко! — потрива ръце студентът. — Слушай, имам една работа за теб! Нужен ми е партньор там, при вас!

— За да превозвам наркотици през границата? — шегувам се аз.

— Не, при нас с наркотиците се занимава Радж! Прави звезден прах. А аз снимам кино. Той се занимава с бизнес, а аз — с изкуство.

— Аз по принцип искам да се прехвърля на контрабанда с вода! — кой знае защо се оправдава Радж. — Но там всичко го държат арабите, а те се поддържат с паките, няма да ни пуснат... Дори не дават да купуваме.

— Не ме прекъсвай, братко! — Студентът го бута по рамото. — Накратко. При вас там, в Европа, на мъжете не им става, нали? Говоря за ли-би-до-то.

— Това пък защо? — обиждам се аз.

— Сигурно от добър живот! Всичко, което правим тук, отива при вас! Накратко, перспективите са страхотни! Да се запознаем!

Той бърка във вътрешния джоб на клубното си сако — краката му са обути в спортни панталони — и изважда оттам визитна картичка. Физическа, отпечатана на хартия. Връчва ми я с гордост. Хартията е тънка, некачествена, но буквите са позлатени. „Хему Тирак — пише на нея. — Порнобарон“. С уважение прибирам визитката в джоба на гърдите си.

— Дядо, налей ми и на мен! — моли Хему, порнобаронът отличник.

— Жена ти дали няма да има нещо против? — закача го Девендра. — Че моята цялата ще се изприщи, докато вляза в кондиция.

— Защото ти е останала само една четвърт от панкреаса, а ти искаш и нея да спиртосаш! — не издържа старицата.

— Ц-ц! — Девендра събира заедно гъстите си вежди. — Затова пък аз съм стопанинът вкъщи!

— При мен например всичко си е наред — настоявам аз. В главата ми шуми топло море.

— Ето още едно доказателство, че той е хлапак! — намесва се в разговора ни старият Девендра.

— Браво, какво друго мога да кажа? — Очилаткото ме тупа по рамото. — Само така! Но кой знае защо всички от вашите искат да гледат нашите. Може би защото знаят — при нас мандата, ако изглежда на седемнайсет, значи наистина е на седемнайсет. А може би защото при нас го правят с плам, сякаш им е за последен път...

Анели се е извърнала от мен, прегърбена е, занимава се с нещо. Искане ми се да се приближа към нея. Да я погледя по гърба. Да я хвана за ръката. Защо ѝ се развивах?

— Чичо ни Ганеша имаше тумор — казва Радж. — Рак на панкреаса.

— Това е брат ми — пояснява Девендра. — Добър човек беше. На нас на всички нещо не ни е наред с червата.

— Две години умираше — продължава Радж. — Беше на седемдесет. Докторите казаха два месеца, а той издържа цяла година. И искаше всяка нощ жена му да спи с него. Леля Аайюши. Негова връстничка, между другото. И тя спеше, разбираш ли? Толкова силен беше. Леля разправяше, че всеки път я е било страх — а ако вземе, че пукне право върху мен? Но не можеше да откаже.

— Не можеше? Не искаше! — развива се Девендра. — Ето такъв як мъжага беше! — Той ми показва вдигнат палец.

— Ти да беше взел пример от него! — тика възлестия си пръст в него белоколата жена.

— Ами ето, взимам! — Старецът гаврътва още една чаша.

— Общо взето, това ни е в кръвта. — Очилаткото Хему му протяга една чаена чаша. — Страстта, имам предвид.

— Не е трудно с такава красавица! — Девендра сръчква старицата с лакът, кимайки към бременната блондинка. — Ти наистина също не беше зле...

— Аз не бих отказала да пийна от тяхната вода! — кима старицата.

— И за теб ще намерим, бабо Чахна! — уверява я Радж.

— Искам да прием за това, Хему, твоята Бимби да ти роди як дебеланко! — усмихва се Девендра.

— Аз също ще пия за това! — подлага чашата си Радж. — За твоя син, братко! И за теб, Бимби! Нужни са ни момчета. На нашето семейство, на нашия народ...

Всички пият за гримираната Бимби; тя се кикоти предпазливо да не би случайно да роди.

— Ще отида малко да подишам! — Девендра става от очукания си стол. — Ей, старо, ще дойдеш ли с мен навън?

— Та така, приятел! Да се върнем към нашия бизнес! — дърпа ме за ръкава Хему. — Всички разправят, че вашите там вече са оглупели от виртуални партньори и от симулации... Но аз имам жестока идея. Вербуваме тук взвод девойки, слагаме ги пред камерите... Загриваш ли?

— Почакай! Аз ей сега...

Отдръпвам се от него, вдигам се на бамбуковите си крака и се затътрям към Анели. Трябва да ѝ обясня защо казах това. Пред очите ми е тя — разсъблечена, безумна, върху ярката и нежна трева... И после в онзи проклет кабинет, когато ѝ казаха...

— Чуй ме... — Докосвам рамото ѝ. — Чуй ме! Извини ме, аз...

Тя потрепва, сякаш съм я убол. Обръща се. В ръцете си държи нечий комуникатор.

— Взех го от Соня. Обадох му се. На Волф.

— Какво?

— Той не отговаря. Звънях му пет пъти, не отговаря. Писах му, дадох му адреса.

— Защо?!

— Нека знае къде съм. Нека ме вземе. Безсмъртните няма да се доберат до нас тук.

— Но ако...

— Не искам да чакам повече — казва Анели. — Нуждая се от това той да ме вземе. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Извинявай, че те ударих. Още ти тече кръв.

Избърсвам устата си. Върху ръцете ми има червено.

— Няма страшно — усмихвам се. — Дезинфекцирах го.

Вкусът на алкохола отминава, вкусът на кръв остава. Преглъщам
гъста слюнка. Издишвам през носа.

Кръвта ми мирише на ръждиво желязо.

ГЛАВА XVI

ПРЕРАЖДАНЕ

Двамата с Анели седим на балкона.

Под нас са „Рамблес“, запълнените с народ булеварди на старата Барселона. Милион огънчета се люлеят на дъното на света, сякаш хората са блещукащ планктон. Слънцето не прониква тук — зацапаният таван на хангара отсича старите сгради до шестия етаж и уличните лампи не работят; но всички осветяват пътя си сами — с комуникатори, с джобни диоди, с каквото им падне.

— Красиво. Сякаш на всеки му се вижда душата — шепне със сподавен глас Анели и ми подава свитата саморъчно цигара. — Искаш ли?

— Душите не съществуват! — Дърпам си от упойката й, започвам да кашлям.

— Не говори от името на всички.

Долу варят месо в огромни котели, пекат в мангали ядки и някакви кореноплодни, опашките са безкрайни, чуват се смях и глъчка, от всички краища на света приижда миризма на въглища и смесица от аромати. Ние просто седим и чакаме кога ще пристигне за Анели нейният рицар на бял кон, ще я качи пред себе си, ще я прегърне нежно и властно и ще я понесе към далечината. Очакването е мъчително; за да ускорим времето, използваме вълшебната трева на Радж.

— Единственото, което реално си е струвало да се модифицира генетично — хвали я Анели, изпусчайки дим.

Тя чака своя шибан спасител, а аз отлагам момента, в който ще ми се наложи да я пусна завинаги. Почти съм започнал да забравям, че държа Анели на къса каишка, и почти съм започнал да вярвам, че сме просто заедно. Но нейната памет е значително по-добра от моята.

— Йожен?

Едва ли Рокамора ще дойде за Анели сам; със сигурност ще заподозре капан и ще се яви с охрана. Момчетата със съшитите лица ще съдерат от мен моята маска на добряк заедно с кожата и ще ме

предадат на тълпата, за да бъде разкъсан. Така че сега би трябвало да стана, да изляза уж по нужда и да изчезна от живота на Анели. Но аз вися с нея на този балкон и пуша чужда трева. Просто не мога да стана. Искам да се нагледам на Анели на воля.

— Йожен!

Тя ме вика. Това е моето име. Аз сам съм си го измислил, така че трябва да отговоря.

— Извинявай, какво?

— А ти как избяга? — пита Анели. — От интерната?

— През прозореца. Там имаше един прозорец и аз измъкнах пистолета на доктора и пробих дупка в него.

Йожен е избягал от интерната и е станал активист от Партията на живота. В неговата съдба има много общо със съдбата на Анели. Те биха могли да станат приятели или даже...

Вече ми е време да изчезвам, а аз продължавам да лъжа Анели.

Нищо няма да получа от нея, нужен съм ѝ само за да ѝ минава по-бързо времето, за да я пазя, докато истинският ѝ мъж не дойде за нея и почесвайки своята собственост, не предяви лениво законните си права. Продължавам да я лъжа, защото с истината всичко ще приключи веднага.

Кой го е измислил, че е лесно да се говори истината? Това вече е лъжа.

А единственото неловко нещо при лъжата е, че изисква добра памет. Да лъжеш, е като да строиш къща от карти — всяка следваща карта трябва да се слага все по-предпазливо, да не се изпуска от поглед ненадеждната конструкция, на която възнамеряваш да се опреш. Ако не вземеш предвид дори най-малък детайл от по-рано натрупаните лъжи — всичко ще рухне. И при лъжите има една такава особеност — никога не ти върши работа само една карта.

Истината не би ни позволила да останем заедно нито секунда.

А с помощта на лъжата аз съм ѝ купил живот, а на себе си съм подарил романтично пътешествие.

За какво ми е да бъде Ян? Ян не бива да се среща с една жена повече от веднъж. Ян е давал обет за безбрачие, а за нарушаването на този обет го очаква трибунал. Ян е командвал бригада от насилници. Ян е разделил Анели от нейния възлюбен.

Моето истинско име е по-кратко; то би било удобно, ако на Анели ѝ се налагаше да го произнася по сто пъти дневно в продължение на цяла вечност — ако можех да живея с нея. А за еднократната любов е добре да се използват еднократно име и презервативи. Така е по-хигиенично.

Макар че на Рокамора превъзходно му се удавало да живее с нея и да я лъже всекидневно — ето това е талант. С Анели, общо взето, е живял не самият той, а някоя от неговите конспиративни легенди. И нея всичко това я е устройвало...

— А ти? Ти как избяга?

Анели си дърпа по-дълбоко. Дава ми цигарата. И вместо отговор казва:

— Веднага ли започна да ги търсиш?

— Кого? — Не разбирам веднага.

— Своите родители. Ти нали знаеш, че са умрели. Значи си ги търсил.

Пълня гърдите си с дим; обикновеният въздух не може да изкара от гласните ми струни необходимите думи. Димът е по-лек от въздуха. Димът ще ме повдигне над земята.

— Нямах баща. Само майка. Тя беше с мен, когато Безсмъртните дойдоха. На нея ѝ инжектираха акселератор.

— Ти видя ли това?

Видял ли съм това? Сигурен съм, че е станало така, защото самият аз съм правил това хиляди пъти с други жени и техните деца. Йожен не знае това, но аз не мога да бъда Йожен винаги.

— Не.

— А аз не исках да я търся — казва Анели. — Моята майка. Защо да го правя? Освен да се изплюя в лицето ѝ. Аз със сигурност знаех, че с нея всичко е наред. Защото татко каза да инжектират него. Отлично помня всичко. Седях в ръцете на мама, той ни прикри със себе си, навн ръкава си. Когато му направиха инжекцията, се изплю в краката им. Татко беше много спокоен. Той не знаеше, че мен така или иначе ще ме вземат. А мама през цялото това време пицеше като заклана, макар че никой не я пипаше. Пицеше ми право в ушите.

— Е, моята не знаеше дори кой ме е направил, така че нямаше на кого да прехвърли вината. Ето защо със сигурност са инжектирали нея. Не мога да бъда винаги Йожен.

— Не пробва ли да провериш в базата с ДНК?

Клатя глава.

Дори след като ни пуснат, ни е забранено да търсим родителите си — забранява го Кодексът на Безсмъртните. Но дори и да не ни преследваха заради това, пак нямаше да надникна в базата.

— Изобщо не ми пука кой там се е изпразнил в майка ми.

— А аз все чаках обаждането му, знаеш ли? Обаждането в интерната.

— Знаем. И... Той не се ли обади?

— Обади се. Когато бях на четиринайсет. Беше целият побелял, седеше в инвалиден стол. Казах му, че го обичам и че непременно ще се видим още веднъж, че ще се върна при него и ще го излекувам и че ще живеем заедно като семейство. Успях да му кажа всичко това за десет секунди, а после ми прекъснаха връзката.

— Ти... Ти не си минала проверката?

— Какво ме зяпаш така? Дреме ми за техните проверки!

— Та теб би трябвало да те...

— Не чаках да изяснявам. Избягах. Когато видях баща си, разбрах, че не мога да стоя така и да чакам, докато умре. Че тези десет секунди с него не са ми достатъчни. Подготвих се дълго... А се реших едва след обаждането му. Когато вече няха какво да губя.

Тя ме поглежда с насмешка, дръпва си от угарката за последен път, изгаря си пръстите — мръщи се, но продължава да дърпа.

— А ти как се измъкна оттам? — искам да изтръгна от нея истината.

— Провървя ми. — И това е всичко; напразно чакам от нея продължение.

— А... И баща ти какво? Завари ли го? — Кой знае защо ми е трудно да я попитам за това.

— Не. Затова пък мама беше в отлична форма.

— Как я намери? Говори ли с нея?

— В две стъпки. Дадох кръв за генни маркери, после я открих в базата.

Анели най-накрая пуска угарката; разпръсква се пепел.

— Баща ми е претърпял инфаркт. След нашия разговор. Така че се оказа, че напразно съм избягала.

Кимам. Представям си какво й е било.

— А майка ти?

— С нея всичко е отлично, благодаря. Тя сега изглежда по същия начин, както и в деня, в който ме взеха от нея. Нито с минута не е остаряла. По-млада е от мен.

— Ти си я намерила — казвам на себе си. — Как... беше? Тя... учуди ли се?

Анели плюе от балкона върху главите на хората долу. Някой се хваща за плешивината, проклина индийската уличница. Анели се смее.

— Тя каза, че случилото се е станало повратен момент за нея. Точно така се изрази: повратен момент. Каза, че след като ме е изгубила, решила да посвети живота си на това да помага на другите хора да имат деца. Че така се бори с нечовешката система, която ѝ е отнела детето и мъжа. Че работи безплатно и че през онази година петстотин жени са успели да забременеят и да родят благодарение на нейната помощ. Че се радва да ме види, но не е сигурна, че съм постъпила правилно, като съм избягала от интерната.

Аз също искам да ти разкажа много неща, Анели. Да ти разкажа за това каква лицемерна кучка и каква набожна уличница беше майка ми. Какъв безмозъчен и безсърдечен боклук е бил баща ми. Как те ме вкараха в интерната; как никога не се опитаха да ме намерят. Защо е нужно да ги търся?! Нима това трябва да е по-необходимо на мен, отколкото на тях?! Искам да ти разкажа за това, Анели, защото се уморих да плача за тази проститутка.

В самия край на булеварда, в струпването от електронни светлини, пламват оранжеви факли, издигат се над тълпата — един, два, десет.

— Там има някакво шествие...

— Петстотин жени за една година. Дете и половина на ден по нейните думи. Ето кой е добър специалист. Моята майка — отговаря Анели. — Ти си прав. Трябваше веднага да отида при нея.

— Слушай... Та аз не знаех...

— А с баща ми се е развела. Пет години след инжекцията. Той ѝ е казал, че не иска да ѝ бъде в тежест. И тя не възрази. Това е бил негов избор, така ми обясни. Та той нали е възрастен човек!

— Колко народ има там... Някакви знамена... Сигурно парад? — докладвам тъпо. А какво друго ми остава?

— А аз ѝ казвам: ти си тази, която е трябвало да пукне, мамо. Ти, а не татко. Всички тези чужди деца в чужди жени, цялото това твое храбро изучаване на нечии влагалища — всичко това няма нищо общо с мен. Или с татко. Можеш да продължаваш да се ровиш там, мамо, но по-добре тогава да беше запретила ръкав ти, а не татко, а аз сега да идвах при него, а не при теб.

Анели изговаря всичко това много леко, сякаш за хиляден път; сякаш изобщо не ѝ засядат в гърлото тези остри, ръбести думи.

А на мен ми се повдига — завиждам ѝ, на мен също ми е необходимо да се облекча, необходимо ми е да изчопля струпеите и да изстискам гнойта. Тясно ми е в Йожен, искам да бъда с Анели самия себе си — макар и за последно. Но през моето гърло не могат да минат такива думи.

— Аз... Аз всъщност така и не... Аз не...

— Добре. Извинявай, че си излях всичко върху теб. — Тя се изправя. — Ще отида при Соня, току-виж Волф е отговорил.

Така че мога да оставя откровенията си за себе си.

Тя се промъква покрай извадения на балкона гардероб, като леко притиска бедра към мен, разтуптявайки сърцето ми, и се прибира в апартамента. Факелното шествие се приближава; над главите на хората се реят зелени знамена. Сигурно някакъв местен празник.

Мисля си за Анели. За това, че тя не е минала проверката. За това как после ѝ се е удало да се измъкне от интерната. За това, че е намерила майка си. Как изобщо се е решила. Как е намерила нужните думи. Как е успяла да остане на свобода. Искам да разбера защо тя е станала такава, какъвто аз не съм успял.

Мога да се преструвам на Йожен колкото си искам, и тя няма да спори с мен — просто тъгува по своя Волф и това е. Просто ме мами и при първата възможност го повиква при себе си. Аз не съм заместител на Рокамора, не съм му съперник — Анели вижда имитацията, усеща с какво съм пълен отвътре.

Виж, ако бях Деветстотин и шести... Всичко щеше да е различно. Тя щеше да ми повярва и да забрави за Рокамора. Базил със сигурност щеше да ѝ хареса. Може би Анели щеше да го обикне.

Нали някаква жена беше обичала Базил, а той беше обичал нея.

И си беше платил за това.

— Смърт! Смърт! Смърт! — разнася се отдолу нечий гъгнив глас, усилен с мегафон. Стотиците пламтящи факли са точно под мен.

— Смърт на хинди! — крещи мегафонът.

— СМЪРТ НА ХИНДИ! — реве тълпата; и най-накрая аз разбирам.

— Хей! — скачам вътре, викам домакините. — Там дойдоха онези дяволи... Паките! Куп народ с факли!

Радж — с никелираното гангстерско дуло в лявата ръка — предпазливо надниква от балкона. Заревото от факлите вече е върху прозорците, от воя на тълпата стъклата треперят.

— Звъни на нашите! Там са поне сто! Барикадирай входа! — крещи Радж на своите. — Хему, Фалак, Тамал! С оръжията на балкона! Тапендра! Изведи старците! Къде е дядо?

— Излезе... — блее хилавият дългокос Тапендра. — Навън е...

— Ей! Крастави кучета? — гърми под апартамента високоговорителят. — Трябва ни оня, който е убил четирима наши в „Гама-Капа“! Остригания с брадата! Дайте го тук или ще изгорим цялата сграда!

— СМЪРТ НА ХИНДИ! СМЪРТ! СМЪРТ! СМЪРТ!

Те са дошли за Радж. Там, в прохода, в моята тъмнина, в схватката между бесовете нищо не се беше разрешило и нищо не беше приключило. Той се беше намесил заради мен, заради Анели и сега паките искаха главата му.

— А аз какво да правя? — питам Радж.

— Взимай момичето си и бягай. На тавана има черен изход...

— Не — казвам аз.

— Вие нямате нищо общо тук. Това си е между нас и паките, така че хайде! — И той забравя за мен. — Дядо със сигурност ли е навън? Фалак, погледни...

Аз нямам нищо общо. Черните мравки се бият с червените мравки. Техните мравешки войни са започнали преди хиляда години и ще продължат още хиляда и хората няма защо да се набъркват в тях. Ако Радж не беше застрелял заради Анели онези павиани в прохода, той щеше да намери повод да убие други четири седмици по-късно. Можем да си тръгваме с чиста съвест.

Анели държи за ръка малката Европа — Соня захлопва кепенците на прозорците, затваря ги с резета. Погледите ни се срещат.

— Радж е прав. Трябва да се махаме оттук.

Европа се вкопчва в ръката ѝ така, че пръстите ѝ побеляват — но не плаче. Анели я гали по главата.

— А я кой ни падна в ръцете! Гледайте! — кънти откъм улицата.

— Той е при тях. Девендра е при тях! — Дебелият мустакат Фалак мушка патрони в пълнителя на карабината си.

— Анели?

— Хвърлете това псе през прозореца? Или ей сега ще отрежем главата на стареца! — гърми мегафонът.

— Дядо! — Радж се показва на балкона. — Дядо, не се бой! Ние сега...

На улицата прогърмява изстрел, от тавана се посипва мазилка, Радж едва успява да се приведе.

— Хайде режете я, чакали! — крещи пресипнало навън Девендра и избухва в кашлица. — Главата ми няма никаква стойност! И без това скоро ще си ида. Направо ме уплашихте!

— СМЪРТ НА ХИНДИ! СМЪРТ! СМЪРТ! СМЪРТ!

— Не го пипайте, чувате ли?! — поглежда надолу Радж. Веднага следва нов изстрел.

— Щом тази прогнила катуна няма стойност, после ще се качим при вас! — крещи някой в тълпата. — Отдавна е време да изгорим това гнездо на оси!

— В кухнята има буре с керосин — шепне Хем. — Ако те щурмуват... Ще го измъкнем на балкона и ще го излеем върху тях... Те там имат факли...

— Там е дядо! Идиот! Трябва да измъкнем дядо! — ръмжи му Радж.

— Как?!

— Да изчакаме нашите! Тамал, ти обади ли се на Тапендра? Какво каза той?

— Казва, че им трябва двайсет минути, за да се съберат всички...

— Свалете го на колене! Али, дръж триона! — крещят отвън. — Те не ни вярват!

— Не! Не! Идвам! Слизам! — Радж отблъсква Соня, отваря вратата. — Пуснете го, идвам при вас!

Всичко това са мравешки сражения, казвам си аз. Не е твоя работа какво ще стане със стареца, с този брадат младеж, с техните коремести жени, с децата и внучетата голтаци. Ти си чужд тук, случайно си тук. Ти изобщо не трябваше да се оказваш в Барселона. Иди си и я вземи със себе си. Иди си.

Някаква фурия с прошарени разпуснати коси подлага на чуждо бебе изсъхналата си гръд, за да не плаче. Петгодишното хлапе с изкривения нос размахва юмруци, обещавайки да натупа тези паки, както трябва, баща му му затиска устата.

— Не можем да си тръгнем — казва ми Анели.

— Да не си посмял да идваш при тях, идиот! — крещи Девендра. — Не им отваряйте. Те ще те обесят! Всички ви ще избесят! Не им отваряйте!

Но Радж вече лети надолу по стълбите.

— Чакали! — хрипти яростно на улицата старецът. — Всичките ще горите в ада! Всичките! Ще дойде и този ден! Вие три пъти разрушавахте свещения храм Сомнат, но той си стои! В моето сърце! В нашите сърца! И ще стои винаги! Докато са живи децата ми! Внуците ми!

— СМЪРТ! СМЪРТ! СМЪРТ! СМЪРТ! — скандира тълпата.

— Мръсна мърша! Убий го! Убий това краставо куче! — призовава някой истерично.

Защо той го прави? Защо? Та те ще го убият, ей сега ще го убият, защо ги вбесява? В чудесната ми нова композитна глава започва да се напомпва ръждива кръв, а улеите са запушени, тя не слиза обратно. Чувствам, че в черепа ми няма повече място, той е препълнен, боли ме отвътре. Сега ръждата ще лисне от очите ми, от ушите ми...

— Ще се върнем там и ще го построим отново! А вие всички ще издъхнете в чужбина! Вие не сте народ, а сте измет, плъхове, зверове! Ние ще се върнем във великата Индия, а вашата проклета страна вече никога няма да я има!

— Дядо! Не бива, дядо! — крещи му Хему, но напразно.

Куршумите се удрят в тавана, кълват затворените кепенци, звъни разбито стъкло. Почувствали надвисналата беда, бебетата заврешяват.

— Не можем. — Хващам Анели за ръката. — Не можем.

— Там има само пепел! Сажди! Там дори костите на родителите ви не са останали! Няма го вече Пакистан! Никога не е трябвало да го

има и никога няма да го има! А великият Сомнат ще стои там, където винаги е стоял! Винаги! — дървото се старият Девендра.

— Убий го! Какво чакаш?! Дай на мен! Убий тази гадина! — реват сто гърла. Като насън изпълзвам на балкона. Стареца са го сложили на колене, трима го държат, притискат главата му, отметнали са белите му коси от жълтата набръчкана шия, а един, омотан до очите с черен шал, се е пригответил вече да реже главата му с назъбена ножовка.

— Ако вие веднага не... — крещи в микрофона някакъв тюрбан.

— Всички ще горите! Всички!!! — със страшен глас, хрипливо и бясно нарежда Девендра, опитвайки се да надигне сведената си глава.

— СМЪЪЪЪРТ! СМЪЪЪЪРТ!

— Недейте! Отварям! — разнася се от дъното на стълбището.

— Псе! Псе! Смърт на псетата!!! — изкрещява палачът, взима в шепата си сухите коси и дърпа ножовката, забивайки зъбците в сухата шия на стареца.

Аз се извързвам, пълзя назад.

— Сомнат? Сомнаааа... — грачи старецът, кашля, бълбука. — Аааааа...

— Сомнааат! — крещят децата, жените и стариците в нашия апартамент.

— Сомнаааат!!! — откликват съседите.

— Убиха го! Убиха го! Не отваряйте вратите! Не отваряйте вратите! Убиха го! — Думите ми се разнасят из сградата.

— Ето! Дръжте!

Нещо кръгло и тежко лети, въртейки се, във въздуха; целят се в балкона, но не улучват и белобрадата глава пада обратно в тълпата.

— Дядо! Дядо! — ридеае дебелият Фалак. — Гадове! Изроди!

— Трошете вратите! — нарежда мегафонът.

— Мамо, пишка ми се... — чувам изведнъж нечий тънък глас съвсем наблизко.

— Потърпи... — шепне жената.

— Мо-ля те! — детски шепот.

Съдират композитните листа от закованите прозорци на първия етаж. Колко време е останало на всички нас?

— Хей... — Бледият Хему ме хваща за врата. — Бъчвата... Да вървим... Не мога да я домъкна сам...

Този старец.
Техният ориз. Тяхното питие. Тяхната трева.
Те ме приеха заедно с раницата ми, дори не попитаха какво има вътре.

Ръждивият стол.

На колко години си, момче?

Анели, галеща по косата синеоката Европа. Всичко заедно.

През червената мъгла и биенето на барабани отивам след него в кухнята; бъчвата е там — пластмасова, бяла, пълна до средата. В нея има сто литра. Хему хваща дръжката от едната страна, аз от другата, замъкваме я в стаята, по пътя към нас се присъединява дългокосият Тамал, подхваща я за дъното. Чувам как долу ботуши ритат по барикадираната входна врата, която Радж така и не е успял да отвори.

Разтваряме встрани крилата на балконската врата, счупваме кепенците. В балкона се забиват куршуми. Туп, туп, туп. Хему сваля капака на бъчвата, поглежда ме.

— Ако уцелят бъчвата, край с нас. Затова бързо.

— Бързо — кимам аз.

— Едно... Две...

На „три“ изскачаме на балкона; долу вече не са сто, а двеста. Десетки огнени кълба над черни глави. Отворите на дула. Искри от изстрели. Грохот, вопли. Тамал сяда на пода, отпуска бъчвата, цялата ѝ тежест се стоварва върху мен и Хему. Отзад дотичва още някой, вдига дъното...

— Давайте! Ииии сега!

И прозрачно-разноцветната вода лисва надолу!

— Пускай я! Пускай!

Сто зинали уста.

— БЯГАЙТЕЕЕ!

Късно е.

Върху тях се излива керосин, дяволска вода, проклятието на Девендра. Оросява тълпата. Намокря косите им. Залива очите им. Докосва пламъците на факлите, които те са донесли със себе си, за да изгорят домовете ни. И там, където е бил мрак, става светло.

Облак на земята — в оранжево и черно. Воплите са такива, че земята се тресе от тях. Черен дим. Гръмва гръм. С ниско ехтене се разплисква огнено езеро и в него потъват онези, които са дошли да

убият нас, нашите старци и децата ни. Горят живи, превръщат се в смола.

В това винаги тъмно мазе, върху зазиданите булеварди „Рамблес“ за пръв път от двеста години става светло като през деня. Като в чистилицето.

Страшно и прекрасно.

И така е редно.

Ето, Девендра. Сега няма да бъдеш самотен.

После всички булеварди, целият хамбар, колкото и кубични метра да има в него, се запълва с рев и писъци, звук едновременно крайно висок и крайно нисък, ужасен и нечовешки. Гледката от балкона: черни плашила, обвити в пламъци, мятат се, хващат се за горящите си коси, врецят, спъват се, падат, търкалят се по земята, гърчат се и никак не могат да се успокоят.

— Цирк! Цирк!!!

Моят глас. Моето кикотене. Дишам сажди, омазнена пепел, техните вопли. Повръщам.

Издърпват ме оттам, оставят ме на пода да кашлям, да се кикотя и да се оригвам. Анели се навежда над мен, гали лицето ми.

— Всичко е наред — казва ми тя. — Всичко е наред. Всичко е наред. Всичко е наред.

Натиквам в ушите си мръсните си пръсти и натискам колкото имам сили. Млъкнете вие там, долу! Но ушните отвори не са само вход, те са също и изход... Всички тези гласове аз съм ги затворил вътре в главата си...

Нося огъня след себе си. Там, където отида, горят хора.

Затова ти ме повика, Девендра. Ти ме повика и аз те послушах.

Креця, съдирам си гърлото, за да ги заглуша.

Минават още няколко минути, преди навън най-накрая да стане тихо. После престава да бучи и ехото вътре в черепа ми.

Който е можело да бъде спасен, паките са го отмъкнали. Останалите лежат долу, догаряйки. Всичко е свършило. Към прозорците прииждат разяждащи катраненочерни кълба. Може би си права, Анели. Може би тук, на дъното, хората наистина имат души. Ето ги — искат да отидат на небето, но само цапат тавана.

От стаята, натъпкана с клетки, се разнася протяжен нисък стон. Обръщам се по корем, свивам крака под себе си и се изправям —

трябва да продължа битката; някои са ранени, други още умират.

Къде ми е раницата? Къде ми е шокърът? Или ми дайте пистолет, умея да използвам оръжие...

— Къде са паките, къде?! — Задържам Хему и поглеждам в запотените му стъкла. — Кого са ранили?!

— Това е жена ми! Това е Бимби! — Той се изтръгва от мен. — Тя ражда!

Анели примигва. Обръща се и с плахи крачки тръгва към писъците, сякаш я викат. Аз следвам Анели като вързан за нея.

Бимби се е забила в далечния ъгъл, запънала е крака, слабините ѝ са покрити с мръсен чаршаф, обтегнат върху коленете ѝ, и някаква баба, някаква лелка гледа отдолу, сякаш си играе на колибка с детенце.

— Хайде! Хайде, дъще! — подканва акушерката мократа от ужас и старание Бимби — боядисаните ѝ коси са се слепили, гримът ѝ е размазан от сълзи и пот.

Анели се спира право пред нея, омагьосана.

— Вода! Дай вода! Гореща! — крещи ѝ акушерката. И Анели отива за вода.

— Главата тръгна! — обявява бабката. — Къде е водата?!

— Главата тръгна! — тупа ме по рамото Хему. — Слушай, приятел... Аз сега май ще повърна от вълнение... Защо има толкова кръв? — изведнъж забелязва той. — Защо там има толкова много кръв?!

— А ти да не си беше чесал езика, а да беше дал вода! А? — озъбва му се акушерката. — Хайде, момиче! Давай!

Бимби крещи, бабката мушка глава в палатката, Анели мъкне чайник, фурията с разпуснати бели коси подава чисти чаршафи, Хему врещи за кръвта, а зад гърба ми стои Радж, целият в сажди, и в угасналите му очи отново се запалва огън — друг, жив.

— Ето го! Ето какъв е! — Акушерката измъква отдолу костелива сбръчкана кукичка с обвивка от кръв и прозрачна слуз, пляска я по червеното задниче и кукличката започва тънко да пищи.

— Юнак!

— Какво? Момче ли е? — пита Хему невярващо.

— Момче! — подсмърча с кривия си нос бабката.

— Аз ще го... Искам да го нарека... Нека бъде Девендра! — казва Хему. — Девендра!

— Нека бъде Девендра — съгласява се Радж.

Очите му блестят така, сякаш върху тях има плацента; а може би малкият Девендра се е родил от сълзите на Радж и Хему, от сълзите на працядо му.

— Подръж го... — Акушерката предава вресящото бебе на Анели. — Трябва да се пререже пъпната връв...

Анели се колебае, тя няма умения в държането на деца.

— Мен ме е страх! — клати глава Хему. — Ще го изпусна! Или ще му падне главата!

И тогава го вземам аз. Аз умея да ги държа.

То продължава да пици жално — сляпо котенце, цялото омазано дявол знае в какво; главата му е по-малка от юмука ми. Девендра.

— А той наистина прилича на дядо — изхлопва Хему. — Прилича, а, Радж?

После ми го взимат, мият го, връчват го на изтощената му майка, Хему целува Бимби по темето, внимателно се пресяга за първи път към сина си...

Ето така се плодят те, казвам си аз. Под носа ти.

Ненавиждаш ги? Съжаляваш, че не можеш да извадиш от раницата си скенера, да провериш всички тези лелки, девойки, дребосъци, брадати бандити тук? Че не можеш да раздадеш на всички смърт със спринцовката?

Кой знае защо вместо ненавист чувствам завист. Завиждам ти, мъничък Девендра — родителите ти няма да те дадат в интернат. А ако за теб дойдат Безсмъртните, тези брадати мъже ще стрелят по тях от прозорците и ще ги заливат с горящ керосин. Наистина ти няма да можеш да живееш вечно, мъничък Девендра, но няма да разбереш скоро това.

И ето какво още: за мен днешният ден е по-дълъг от целия ми досегашен живот на възрастен. Така че нашето безсмъртие може и да не ти е необходимо, Девендра.

Прегръщам Анели. Тя цялата се свива в обятията ми — но не иска да се освободи.

— Видя ли какъв е мъничък? — въздъхва тя. — Колко е мъничък...

И едва тогава, закъсняла, идва помощта. Обкръжават сградата, качват се в апартамента, поднасят съболезнованията си и поздравяват.

Жените слагат трапеза, сурови старчета с чалми изпълват стаите, пушат на стълбите, прегръщат обезумялата и онемяла Чахна, която само преди два часа още е имала съпруг. Сега той е там, долу, така се е слепил с враговете си, че не могат да го отлепят.

— Виж! Той си отвори очичките! Нима е възможно такова нещо, а, Джанаки? Колко рано!

Бимби люлее бебето, притиска го към пустата си гърд — стариците шепнат, че още няма мляко. Мъжете наливат в пластмасови чаши мътната, люта и пареща напитка, с която ме е угощавал добрият старец.

От всички нарове, от всички клетки изпълзяват юноши, дечурлига, старци. Киселата миризма на страх отминава, изветря се; заменя я нагарчащият въздух на победата.

— За Девендра! За вашия дядо! — изрича басово широкоплещест мъж със сраснали се вежди. — Простете, че не стигнахме навреме.

— Той умря като герой, като мъж — казва седящ тигър с ивици от бели белези. — Умря за Сомнат. Да прием за Девендра.

— Не мислеше той да умира! — извива старата Чахна. — Само лъжеше, лъжеше! Казвах му: млъкни, не разгневявай боговете! А той все — да умра, та да умра...

Но мъжете тигри не я слушат.

— Там е наша земя! Изконно наша! Не на вонящите паки и не на ония с дръпнатите очи, които са я ухапали. Там не е никакъв Индокитай и никога няма да бъде! За велика Индия! Ние ще се върнем!

— За Индия! За Сомнат! — гърмят гласовете.

— Защо го направи той?! — пита Радж. — Можеше да живее още! Щяхме да му намерим вода, почти се бях договорил...

— Защо... — Баба Чахна го поглежда, клати глава по особен начин. — Децата не бива да умират преди родителите си, Радж. Те щяха да те убият... Той нарочно ги разгневи.

— Аз не искам така! Не искам дядо да е платил с живота си заради мен! — Радж свива юмруци. — Ние вече се бяхме договорили! Намерихме му вода! На него и на теб! Намерихме!

— Аз... На мен не ми трябва... — изрича приглушено Чахна. — Къде аз без него...

— Какви ги говорите, бабо! — пляска с ръце Соня. — Какви ги говорите?

— Той знаеше — ако Радж отвори вратата, край с всички нас. Той вбеси паките. Нарочно го направи. За да не ги пусне Радж — въздъхва Хему.

— Кой чу думите му? — пита Радж. — Какво им каза той?

— Девендра каза: докато свещеният храм Сомнат се издига в сърцата на децата му, той се издига и в Индия — съобщавам аз.

— Кой е този? — мърморят брадатите, прекъсвайки разговора за това, че сега непременно ще има голяма война.

— Това е наш брат и приятел! — изрича твърдо Хему. — Той ми помогна с керосина. Заради нас се подложи на куршумите.

— Как се казваш? — чумери се прегърбен старец с буйна черна грива.

— Ян.

— Благодаря, че помогна на нашите. Ние не можахме, а ти успя.

Кимам му. Ако не бях аз, старецът щеше да е още жив, братко. Питай Радж — той знае с какво започна всичко, но и той пие за мое здраве заедно с останалите. И ако той ми е простил, ако всички хора тук са толкова великодушни, то...

И в този момент, изстивайки, осъзнавам, че съм се нарекъл с истинското си име.

Ти чу ли това, Анели?

Но Анели се е съсредоточила върху комуникатора на Соня, хапе устни.

— Ти сега си един от нас. — Хему ме потупва по рамото. — Знай, че тук винаги ще бъде дом за теб.

Вдигам чашата. Трябва да се напия. Да забравя всичко, което съм казал, и тогава и другите ще забравят какво са чули.

— Благодаря.

— Братя — вдига ръка Радж. — Дядо Девендра винаги казваше, че сме се родили в шибано време и на шибано място. Защо да се боим от смъртта, ако следващият живот може да бъде сто пъти по-красив? Ще се появя следващия път на бял свят тогава, когато нашият народ ще е щастлив. Така казваше.

Чахна плаче на глас.

— Но ето какво. Синът на Хему се роди точно в момента, в който тези мерзавци убиха дядо ни. Дядо беше праведник, не като нас. Мисля, че би трябвало веднага да се превъплъти и да стане човек. И мисля още, че брат ми неслучайно нарече детето си Девендра.

Брадатите слушат тези глупости и кимат одобрително. Не мога да се сдържа — хвърлям поглед към малкото румено бебе Девендра. Той е в ръцете на майка си, до мен, и гледа в пустотата — и погледът му е старчески; мътният поглед на умиращ. И изведнъж чувствам как ме побиват тръпки.

— Той, Девендра, е тук с нас. Неговата кръв е в този мъник, а може би и самият той е в него. Той нали не би искал да отива далеч от нас, от своите... — говори Радж и гласът му трепери. — А ако той е тук... Значи скоро ще дойде краят на този кучешки живот. Скоро ще се освободим. Нали дядо казваше, че ще се прероди тогава, когато народът ни стане щастлив.

— За Девендра! — провикват се в хор брадатите. — За твоя син, Хему!

Аз пия за Девендра. Анели също пие.

Може би някой ден, залъгвам аз себе си, ще се върна — или ще се върнем? — в този странен апартамент с чужди миризми и чужди храмове по стените и може би една от тези клетки ще стане наша. Защото нали това е единственото място, където са ме поканили да живея, позволили са ми да бъда свой, нарекли са ме приятел и брат дори и това да е просто ритуал.

Може би в следващия живот.

— Как си? — Слагам ръка на рамото ѝ.

— Волф не отговаря.

— Може би той просто...

— Той не отговаря. С мен се случва всичко това, а той не е до мен. Ти си тук, външен, случаен човек! Защо ти? Защо Волф не е тук?! — изхлипва тя.

Усмиввам се. Усмиввам се винаги, когато ме боли. Какво друго да направя?

— За малкия Девендра? — викат жените.

— Реших. — Анели потрива лице с юмрук. — Този лекар може да си избърше задника с тази диагноза. Не е възможно да не мога да имам деца. Просто не е възможно. Ще отида при майка ми. Ако твори

чудеса, нека помогне и на мен. Нека тази стара мизерница помогне и на своята дъщеря. Никой няма да решава вместо мен какъв ще бъде животът ми. Ясно?!

— Да.

— Ще дойдеш ли с мен? — Анели оставя чашата. — Сега?

— Но ние нали чакаме тук твоя... Волф?

— Ти си му приятел, нали? — Тя отмята косите си от челото. — Какво постоянно го защитаваш? Той това, той онова, него го преследват, той е в опасност! Що за човек може да остави жена си на насилници?! А?! Що за човек е той?

— Аз не... Не съм негов приятел.

— Тогава защо се мъкнеш с мен?!

Съвсем неотдавна бях пълен със сили и изобретателност и си мислех, че мога да я лъжа колкото си искам. А сега искам само да положа глава върху коленете ѝ и тя да гали косите ми. И всичко вътре в мен да се отпусне и затопли.

— Кой изобщо си ти, а?! Кой си ти, Йожен?

— Аз съм Ян. Казвам се Ян.

— Що за...

Тя млъква, присвива очи. После ги разтваря широко, зениците ѝ треперят.

— Значи не ми се е сторило. И твоят глас...

Не мога нито да потвърдя, нито да опровергая. Използвал съм цялата си храброст, за да ѝ кажа името си. Сега стоя студен, изплашен, зашеметен.

— Помня те.

Анели се оглежда за домакините.

Мъжете обсъждат войната и слуха, че в Барселона щял да дойде президентът на Панамерика, Тед Мендес, жените през глава съветват Бимби как да си докара млякото.

Раницата ми е при мен, а в нея са доказателствата за моята вина. Преди секунда им бях приятел и брат, но ако видят маската ми и инжектора, веднага ще ме линчуват. Аз съм в нейна власт.

Аз съм идиот.

Аз съм уморен жалък идиот.

— Ти пусна Волф? И ти...

Кимам.

Аз съм слабак. Слабак.

Светложълтите й очи потъмняват; ушите и бузите й почервяват. Усещам как косъмчетата на тила й се изправят. Обгражда я непристъпно електрическо поле.

— Значи... ти не си случаен човек.

— Аз...

— Това е капан, нали?! Ти чакаш Волф!

— Аз го пуснах, забрави ли? Работата не е в него...

Протягам й ръка, но тя отстъпва.

— Тук няма да можеш да ми направиш нищо!

— Не само... тук. — Усмиввам й се. — Никъде. Не се получава.

Скулите ме болят от тази усмивка. Болят ме и устните.

Анели примигва. Спомня си нещо... Край.

— Излиза, че ти и от интерната не си избягал? — произнася тя, вглеждайки се отново в мен.

— Опитах се — казвам. — Само че не ми се получи.

Тя гризе ноктите си. Брадатите индийци говорят за безполезния американски президент, жените им хвалят мълчаливото бебе. Така се решава съдбата ми.

— Защо се мъкнеш с мен? — пита повторно Анели, но гласът й е съвсем друг; тя почти шепне, сякаш сега това е наша обща тайна.

Свивам рамене. Чувствам, че ми трепери клепачът. Никога по-рано не ми се е случвало такова нещо.

— Не мога... Не мога да те пусна...

Минава навярно около минута — погледът на Анели е като тояга с нашийник за дресиране на зверове, тя ме е хванала за гърлото и ме държи на разстояние.

— Добре — изрича най-накрая тя. — Щом не можеш да ме пуснеш... Ще отидеш ли с мен — там? Ще отидеш ли? Ян... Ако не си тук заради Волф...

— Да.

Ще отида. Не защото иначе тя ще ме предаде на домакините ни, за да ме разкъсат — това сега ми изглежда безобидно и маловажно; а защото ме е помолила да тръгна с нея за втори път — с истинското ми име.

— Тогава да тръгваме.

Целуваме се със Соня, благодарим на Радж, обещаваме на Хему, че непременно ще се свържем с него, за да стартираме заедно бизнеса на мечтите му, пожелаваме на Девендра-младши щастие и здраве. Момиченцето Европа вече не ми изглежда демон; докосвам косите ѝ и нищо не се случва с мен.

Вдовицата Чахна стои на балкона и шепне нещо, гледайки пепелището.

Бих могъл да се простя и със стария Девендра — с него и със стотината хора, които помогнах да бъдат убити — но се боя, че ще повърна, ако погледна отново към изгорялото месо. Просто не искам пак онзи кисел вкус в устата си, това е.

Тръгваме.

По виещата се в спирала стълба се качваме на тавана при черния изход. Анели крачи пред мен мълчалива, без да се оглежда — и изведнъж се спира.

— Покажи ми. Покажи ми какво имаш в раницата.

Тя още не вярва; но сега вече е глупаво да се опитвам да изиграя всичко отначало. Бях против истината, но сега, когато всичко е разкрито, ми е леко като от антидепресанти. И аз смъквам раницата от рамото си, разкопчавам я и показвам на девойката главата на Горгоната.

Анели се вкаменява — но само за миг.

— Комуникаторът ти свети. Съобщение.

И сякаш забравила онова, което току-що е видяла, продължава нататък. Взимам в ръка комуникатора, вглеждам се в екрана. Наистина има съобщение. От Елен Шрайер. „Искам още“.

ГЛАВА XVII

ОБАЖДАНИЯ

Обаждането.

Простичка дума, но в интерната обикновените думи често имат необичаен смисъл: стая за събеседване, лазарет, изпитание.

Всеки трябва да премине през обаждането и всички ние знаем предварително какво се иска от нас; онези, които са преодолели това изпитание, вирват опашки, гледат на останалите в своята десетка отвисоко и споделят покровителствено с тях тайната — как е било, какво са почувствали. Въпрос на чест, разбира се, е веднага да се закълнат, че нищо не са почувствали.

Във всяка десетка има такива, на които им се обаждат, докато са още съвсем малки — на тях изпитанието им е по-трудно, отколкото на останалите, затова пък те стават голямата работа по-рано и по-нататък вече не им е толкова страшно. А онези, които ги проверяват през последните години, обикновено вече са съзрели — минават през обаждането значително по-леко, а и вече са се уморили да го чакат. С всяка следваща година мисълта за обаждането става все по-натрапчива — просто ти се иска най-накрая да се случи. Да кажеш всичко — и да повярваш в себе си, да ти падне камък от сърцето.

Обаждането се случва с всеки само веднъж и не се предоставя друг шанс да се мине през това изпитание. Тези, които са провалили обаждането, изчезват от интерната завинаги; забранено е да се обсъжда какво става с тях. Наистина такива не са много.

В нашата десетка всичко започна със Сто петдесет и пети. Тогава бяхме по на седем и бяхме чували за обажданията само зловещи среднощни приказки или отчаяни момчешки блъфове. И ето че един ден нас десетимата ни изкараха от занятия по история и ни повикаха при старшия ръководител.

— Имаш обаждане — съобщиха в коридора на Сто петдесет и пети. — Знаеш ли какво да правиш?

Той изобрази уверена усмивка; впрочем може би просто си се усмихваше. Сто петдесет и пети винаги толкова лъжеше, че всички приемаха като лъжи и редките истини, които казваше случайно или по недоразумение. Никога не съм се съмнявал, че ще се справи без проблем с обаждането.

Поведоха ни в редица по пустите бели коридори, качихме се нагоре с асансьора с три бутона, струпахме се в стерилната приемна на старшия — екран в стената, улеи в пода и нищо друго забележително.

Строиха ни с лице към екрана — черен, пуст — и затвориха вратата. Старшият така и не излезе при нас, макар че ние още тогава знаехме — той вижда всичко. Трябва просто никога да не забравяме за това и тогава нещата ще се получат.

Сто петдесет и пети се държеше мъжки. Правеше физиономии, закачаше се с Трийсет и осми, обменяше клюки с Двеста и двайсети. После се чу сигналът от обаждането.

Изображението не се включи веднага; отначало имаше само глас.
— Бернар?

Женски глас, млад. Някакъв... Препълнен сякаш. В него всичко беше твърде много, нещо такова. Зад всяка произнесена на глас дума беше скрито сто пъти повече в недостъпния за човешкото ухо диапазон. Ние не можехме да чуем това, но подобно на инфразвука, то веднага ни изкара от празничното настроение. Двеста и двайсети си глътна езика, Триста и десети се нацупи, Седми направо се разтрепери.

— Бернар?

Екранът примигна — вероятно там от началото бяха модерирани и звука, и картината, за да няма изненади — и към нас, към Сто и петдесети погледна жена, като че ли още не стара, но вече с първите си бръчки, с леко увиснала кожа — и при това твърде жива, по нашите мерки — твърде топла.

— Бернар, виждаш ли ме?

Сто петдесет и пети я посрещна мълчаливо.

— Боже, колко си пораснал! Бернар, любимо мое момче... Ти знаеш... Тези господа ни дават да се обадим само веднъж... Само веднъж. За цялото време. За цялото време, докато... Как си? Как си, мъник?

Попивах всичко. Стоях до него, така че видях — ушите му станаха яркочервени. Но камерата беше така насочена, че жената

виждаше само своя Бернар, а всички други оставахме зад кадър.

— Нищо ли не можеш да кажеш? Всичко ли е наред с теб? Как ви хранят, Бернар? Тормозят ли те по-големите момчета? Пробвах да направя запитване... чрез министерството... Но ми казаха — само едно обаждане. Вие сами си избирате кога... Чуваш ли ме? Кимни, ако ме чуваш...

И Сто петдесет и пети бавно й кимна. Нали беше само на седем.

— Слава богу, че ме чуваш... Не ти разрешават да говориш с мен, нали? Много ни липсваш на двамата с татко ти. Издържах три години... Казвах ми — не бива да се бърза, госпожо, няма да ви дадем повече такава възможност... Но аз не можех да изтърпя повече... Искам да знам, че с теб всичко е наред. Нали всичко с теб е наред, Бернар? Колко си пораснал... И си станал толкова красив... Запазихме всичките ти вещи! Дрънкалките ти и малкия турболет, и говорещото коте... Помниш ли го?

Погледнах към Сто петдесет и пети — бегло, защото жената на екрана привличаше погледа ми; всички ние бяхме онемели.

Ето го първото обаждане. Никой все още не може да се освободи от майчината магия. Ако Сто петдесет и пети не ни беше дал пример, кой знае...

— Нима нищичко не можеш да ми кажеш? Бернар... Много искам да ти се обадя пак, да те погледам... Но... Те няма да разрешат. Аз съм глупачка. Нетърпелива глупачка... Просто днес стават три години, откакто те... Откакто ти замина и... С баща ти всичко е наред. Три години. Кажи ми поне нещичко, Бернар! Моля те, времето вече изтича, а ти така и не каза нито дума.

Времето вече изтича, Сто петдесет и пети. Събуди се!

И той се сепна, избърса носа си с опакото на дланта и каза:

— Ти си глупачка и престъпница. Повече никога няма да те видя и не искам да те виждам. Ще порасна и ще стана Безсмъртен. И ще хващам такива като теб. Освен това ще имам нова фамилия. Няма да нося твоята.

— Какви ги говориш? — Тя веднага посърна. — Ти не можеш... Те те принуждават, нали? Принуждават те? Бернар! Ние с татко ти те обожаваме... Ние... Татко ти непременно ще те дочака и...

— Не искам никога да се срещам с вас. Вие сте престъпници! Довиждане!

— Какво означава, че времето е изтекло? Почакайте! Та това е единствената ми... Вие сами го казахте! Аз повече никога няма да го... Нямате право!

Последните й думи не бяха към нас. Гласът й заглъхна, екранът помръкна. Край. Сто петдесет и пети се изплю на пода и размаза плюнката си с крак.

Отвори се вратата, появи се старшият ръководител, а после и докторът ни със своята апаратура. Той измери пулса, температурата, потоотделянето на Сто петдесет и пети. Кимна на старшия.

— Минаваш! — Зевс потупа Сто петдесет и пети по рошовото теме. — Герой.

Край. От тук нататък за него — всеобща почит; да мине изпитанието на седем години!

— Фасул ска работа! — заяви на всички Сто петдесет и пети.

Обаждането може да се направи само от този родител, който е поел отговорността за раждането на детето. Този, на когото след отнемането му остава да живее най-много десет години. Трябва да са благодарни, обясняват ни ръководителите, и това се прави само защото Европа е цитадела на хуманизма. В Китай например не се церемонят с престъпниците.

Разрешава се само едно обаждане — и всеки родител е свободен сам да избере деня. Мнозина, разбира се, отлагат момента — искат да успеят да видят как ще изглежда синът им, когато порасне. Но това е напразно.

На Петстотин осемдесет и четвърти му се обаждат, когато сме на по девет. На екрана е мъж с хлътнали очи, черни торби под тях, оредели коси; но главното са ушите — едни такива глупави, щръкнали.

— Синко — казва той и облизва устните си. — Ти си толкова... По дяволите... Толкова здрав! Просто истински мъж! Израснал си!

Петстотин осемдесет и четвърти — хилав, нелеп дори без своите още непоявили се пъпки, бъдещ онанист и вечна мишена на подигравки, подсмърква, вторачвайки се в пода.

— Мъжага! — едвам сдържа смеха си Сто петдесет и пети. — Мъжище!

Петстотин осемдесет и четвърти се опитва да скрие между тесните си рамене своята ушата глава — но шията му е твърде дълга, няма къде да я събере.

— Ти там не си сам? Нас ни слушат, нали? — Мъжът върти локаторите си, сякаш наистина мисли, че ей сега ще му покажат останалите. — Не обръщай внимание. Времето е малко. Ти, общо взето, запомни, синко — аз бях добър човек. Обичах те. Просто се надявахме на късмет и... За мен винаги ще бъдеш този мъник, който...

— Мъниик... — Сто петдесет и пети всеки момент ще прихне.

— Да... Да... Ти не си ми баща! — крещи тънко Петстотин осемдесет и четвърти. — Ти си престъпник! Заради теб! Заради такива като теб! Ясно ли е?! Махай се! Не искам да говоря с теб! И ще имам друга фамилия! Не твоята! И ще бъда Безсмъртен! Махай се! Махай се!

Баща му отваря уста като риба на сухо, а Петстотин осемдесет и четвърти издържа изпитанието.

Аз се боя от обаждането и мечтая за него; виждам го насън толкова реалистично — щом се събудя, още дълго време не мога да повярвам, че срещата ми е отсрочена — какво облекчение! Не знам какво да кажа на майка си. Имам всичките думи, дали са ни ги, но как да ѝ ги кажа? Репетирам в сънищата: „Изобщо не ми липсваш! Много добре съм си тук! По-добре, отколкото беше вкъщи! Самият аз ще стана Безсмъртен и ще идвам при такива като теб!“ — казвам ѝ. А тя отговаря: „Ще си ходим ли вкъщи?“. И ме взима от интерната.

Това се повтаря, когато съм на седем и когато съм на осем, и когато съм на девет.

После се обаждат на Триста и десети. Баща му. Строг, плешив, червендалест, огромен. Говори с едната половина на лицето си; втората е мъртва.

— Ааз иимах инсууулт — проточва той глупаво и едва разбираемо. — Еееел. Неее знааам кооолко миии оостааава. Иии решиих — ааа акооо неее успееея...

— Татко! — ясно му отговаря десетгодишният Триста и десети. — Ти си извършил престъпление. Аз трябва да го изкупя. Аз ще стана Безсмъртен. Отказвам се от твоето име. Прощавай.

Докторът му мери пулса, показва вдигнат палец. Пулсът на Триста и десети е като на космонавт. На него всичко му е ясно — един

престъпник с инсулт си е просто престъпник с инсулт.

Когато сме на единайсет, се обаждат на Двеста и двайсети. Това е майка му — старица с бели кичури. Двеста и двайсети са го взели, когато е бил съвсем малък, и за майка му десетте години са приключили по-рано, отколкото за останалите. Ето че вече ѝ е време — отлагала е обаждането до последно.

Устата ѝ мляскат, очите се стрелкат тревожно; тя не го разпознава, нито пък той нея. Двеста и двайсети е тук от двегодишна възраст, всичко, на което се е научил — да доносничи, да се умилква, да хитрува — му го е дал интернатът. Не помни никаква майка — особено онази, която сега лигаво пелтечи на екрана.

— Ти ли си това, Виктор? Ти ли си това, Виктор? Ти ли си? — повтаря старицата. — Това не е той! Това не е моето синче!

— Ти не си ми майка! — изстрелва в скоропоговорка Двеста и двайсети. — Не ми е нужна твоята фамилия, ще ми дадат нова, аз ще изляза оттук и ще бъда Безсмъртен и не искам да виждам нито теб, нито баща ми, вие сте престъпници, ясно ли е?

Твърде бърза, мисля си аз. Едва ли от това, че сърцето му е трепнало — на кого, на Двеста и двайсети ли?! Не, просто го е гнус да гледа тази развалина и иска да приключи с всичко това по-бързо.

Но редът си е ред: формата е произволна, съдържанието — неизменно — да се обяви на родителите, че по своя воля се отказваш от тяхната фамилия, че им забраняваш да те търсят след излизането от интерната, че ги смяташ за престъпници и възнамеряваш да встъпиш в редовете на Безсмъртните. Най-важното, разбира се, е искреността — нея докторът я измерва със своите прибори, изчислява я по своята формула: количество пот плюс пулс плюс колебание на зениците плюс... Ние се молим на говорилите за подсказки, те ни обясняват как точно да преминем, и въпреки това се притесняваме.

Нашата десетка започва да се дели — тези, които са минали изпитанието на обаждането, сякаш встъпват в някакво тайно общество. Към нас, неговорилите, отношението е презрително — не сме помирисвали барут. Искане ми се вече да отида при тях, яките. Но все не ми се обаждат.

Продължавам тренировките. Думите са заучени: „престъпница“, „отричам се“, „Безсмъртен“. Ясно, четливо, с дебели печатни букви.

Но тези думи сякаш са отпечатани само от едната страна на листа. А от другата са написани други — те се виждат едва-едва, когато листът се вдигне към светлината. Не мога да ги прочета, но изразяват някакво объркване, обида, жалост. Така че аз, уплашен, преставам да гледам към светлината.

Когато всички сме на по дванайсет, Деветстотин и шести взема, че заявява, че не смята майка си за престъпница. Опитваме се да му налеем мозък в главата, но Двеста и двайсети успява да го предаде; Деветстотин и шести го прибират в гробницата, а аз бягам към екрана. И така се спасявам — не мога да избягам от интерната, затова пък сандъкът отлично ме лекува от глупостта ми. Когато ме пускат, вече знам — и какво да й кажа, и как. Обади ми се! Обади ми се, улици!

Обаждат се на Трийсет и осми — красив старец с плешивина, обрамчена с прошарени къдрици. Сигурно така би могъл да изглежда и самият Трийсет и осми някой ден, ако не беше решил да стане Безсмъртен. Но той решава.

— Възмъжал си — меко му се усмихва баща му, очите му блестят; после мълчи, губейки ценни секунди, за да каже всичко наведнъж. — Прости ми, че не ти се обадох по-рано. Хиляди пъти ми се искаше да го направя. Но... Аз, знаеш ли, мечтаех си да доживея до този ден, в който ще започнеш да порастваш. За да си представя... Какъв ще бъдеш. После. Когато... Е, после. Ти нали разбираш, че те няма да те пуснат, докато аз не... Докато съм жив.

— Възмъжал! — кикоти се Сто петдесет и пети. — Да кажем ли на татко ти, че търгуваш с дупето си? А?

Трийсет и осми разтваря крака на ширината на раменете си, застава стабилно и без да откъсва очи от екрана, произнася:

— Не съм възмъжал. Мен тук ме използват. От мен тук направиха кукла. Разбра ли? И ти си виновен за това. Това не бива да се случва с никого. Ще изляза оттук и ще отида във Фалангата. Ще имам нова фамилия и нов живот. И ако още веднъж някой кучи син ми напомни...

Той се извъръща от баща си и поглежда така Сто петдесет и пети, че онзи никога повече не се шегува с него.

Защо не ми се обаждат?! Защото така им е по-лесно — а аз трябва да чакам?!

На тринайсет сме. Идва ред на Деветстотния — бавния, мрачния, тромавия. Майка му ридае неудържимо, Деветстотният навъсено наблюдава истерията ѝ.

— Аз не те помня — казва той на майка си. — Изобщо не те помня.

Още по-лесно му е да изговори правилните думи.

Сто шейсет и трети — хиперактивният кретен, психар и побойник — вижда баща си, прояден от рак, омотан с някакви проводници, едва блеещ извинения — и се нахвърля върху него с ругатни:

— Умри! Умри, гадино! — После сваля панталоните и показва на умиращия хилавия си задник.

Зачот — преминава изпитанието.

Тя какво, иска да съм последният, на когото са се обадили?!

За хиляден път се заемам да изчислявам: в интерната съм от четиригодишна възраст; след инжекцията рядко живеят повече от десет години. Може да има и изключения, разбира се... Но излиза, че ѝ е останала само година, за да го направи най-накрая и да ме освободи! Искам да запратя върху нея всичко това, искам да я видя развалина и от предусещането ме засърбява под лъжичката — защо тя не ми се обажда?!

Когато сме на по петнайсет, сме останали само трима: укрепналият и непокорен Деветстотин и шести, на когото лесно са му зараснали всички кости, смазани в сандъка, туткавият ревльо Седми и аз.

Проверяват Седми.

Седми за последните години се е източил, хлътналите му бузи са се издули, той вече не хленчи, когато го бият, и не стене насън. Но щом вижда майка си, легнала върху възглавниците, никак не му се удава да я заговори. Седми се е появил в интерната, когато е бил на пет; би трябвало да я помни добре — млада, щастлива, изпълнена със сили.

— Герхард — вика го от възглавниците грохналата страшна старица; кожата ѝ е пергаментова, тънка и жълта, лицето ѝ е на петна; най-отвратителното е, че оплешивява. — Герхард, дете. Моето дете. Не си се променил.

— Ти също, мамо — казва изведнъж Седми.

Тя се усмихва уморено — явно е какви усилия ѝ коства разтягането на устните.

— Аз умирам — казва тя. — Останали са ми две-три седмици. Чаках, колкото можах.

Седми мълчи, устните му са увиснали навъсено, той издува гърди, за да изстреля залпа за Безсмъртните, за фамилията, за престъпниците, но никак не може да се реши.

— Добре че успях да те видя. Сега не е толкова страшно.

— А... А какво става с татко? — пита Седми с чужд писклив глас.

— Не знам. — Майка му завърта с усилие тежката си жълта глава. — Разделихме се отдавна. Той си има свой живот.

— Мамо, чуй ме — най-накрая се решава той. — Аз ще стана Безсмъртен.

— Добре — кима старицата. — Прави каквото е най-добре за теб. Прави каквото знаеш. Само... Искам да те помоля за прошка. Ще ми бъде много тежко там, на онзи свят, ако не ми простиш...

Седми се сепва, бори се с адамовата си ябълка. Десетката мълчи, дори Сто петдесет и пети не се намесва. Двеста и двасти е замрял в стойката на ловец. Мен ме тресе.

— Прощавам ти, мамо — казва Седми. — Прощавам ти.

— Идиот! — прошепвам аз.

Старицата се усмихва с благодарност, обляга се назад във възглавниците и в този момент връзката прекъсва. Няколко дълги минути при нас не влиза никой. После вратата се вдига нагоре и в отвора се появява докторът.

— Да отидем да направим няколко анализа, приятелче — привиква той Седми. — Ти, изглежда, нещо се поразвълнува.

И ние, и Седми — всички знаят какво означава това, но у него не са останали сили да се съпротивява. Цялата непокорност, която се е натрупала у него за десет години, е изразходвана при този разговор.

— До после, момчета — мърмори той.

— Хайде — отговаря му Деветстотин и шести.

Не го видяхме никога вече, а неговото място остана свободно до последната година, тази на дипломирането.

Става ми страшно — а аз ще съумея ли?

Когато тя ми се обади, ще мога ли да се изплюя в екрана? Ще съумея ли да не забележа сълзите ѝ, да не чуя гласа ѝ, ще успея ли да не я позная?

Но тя не се обажда.

Тя или е умряла, когато съм бил съвсем малък, или не е пожелала да разговаря с мен. Може би просто е забравила за мен. Осъдила ме е на дванайсет години строг режим и ме е зарязала да гния, и е преживяла чуден живот, а после е склонила ръце на корема си и се е споминала спокойно, така и без да си спомни, че някога там е раждала някого.

Нека да се случи чудо! Нека да се окаже, че тя има крепко здраве, нечовешки имунитет, нека полежи още година в някое болнично легло, отказвайки да умре — и нека да ми се обади през последната година! Ще ѝ напомня за нейното разпятие, за обещанията ѝ, за проклетите ѝ приказки, за утешенията ѝ; ще я прокълна и тогава най-накрая тя ще ме пусне!

Иначе как ще изляза оттук?!

Обаждат се на Деветстотин и шести.

Майка му. Същата тази, която дори в гробницата не можеха да го накарат да нарече престъпница. Тя едва диша, брадичката ѝ трепери и устата ѝ не се затваря; целият строй я зяпа, но всички потискат подигравките — от уважение към Деветстотин и шести. Не свалям от него поглед, сякаш това не е неговата майка, а моята. Как ще се справи? Боя се, че той сега ще се размекне като Седми или ще действа принципно, ще си спомни как е лежал в сандъка... Обаждането е дреболия в сравнение със сандъка.

— Оби... Об... — беззвучно изговаря старата жена.

Тя цялата е посърнала, пипетките са ѝ изсмукали кръвта, а очите ѝ не са се обезцветили. Едър план — същите очи като на Деветстотин и шести — кафяви с тъгълчета, изтеглени надолу. Сякаш се вглежда в самия себе си.

— Ти си престъпница. Отказвам да нося фамилията ти. Когато изляза оттук, ще стана Безсмъртен. Прощавай.

Ето в този момент очите ѝ се изчистват. Тя шепне с усилие още нещо, но нищо не се получава. Деветстотин и шести ѝ се усмихва.

Прекъсват я — може би и заради онова огромно количество писукаща апаратура; тя си е свършила работата, сега могат да си

спомнят и за икономииите.

В тази секунда прощавам на Деветстотин и шести за това, че е бил по-добър от мен. По-мъжествен, по-търпелив, по-твърд. Защото най-накрая се е отказал от самия себе си — както аз се бях отказал, докато лежах в проклетия сандък. Той е станал нов човек — също като мен. Ние отново можем да бъдем братя!

Докторът фиксира — показанията при Деветстотин и шести са каквито трябва. Изпитанието е преминато.

Когато се оказваме насаме с него, с възхищение го плясвам по врата.

— Как го направи?!

— Направих го — свива рамене той. — Просто го казах. Тя знае, че не е истина.

— Как?!

— Тя винаги знае — изрича уверено той.

— Ти какво... Баламоса ги?!

Той ме гледа, сякаш съм идиот.

— А ти какво, сериозно ли се канеше да кажеш на майка си, че е престъпница?

— Та нали те ни измерват?

— Това са глупости! — шепне ми той. — Има начини да се излъже техниката! Пулс, пот... Какво значение има?

Той ги беше изиграл. Беше се престорил и беше изиграл всички нас.

— Това го осъзнах в сандъка — казва той. — В гробницата. Те искат да те пречупят. А ако си гумен? Просто взимаш истинското си „аз“ и го криеш вътре в онова „аз“ с номера. Важното е така да го скриеш, че да не го намерят при обиска, разбираш ли? Дори и да ти гледат с фенерче в червата. Ти си си ти! Те искат да те преправят — просто им позволи да мислят, че са успели. И тогава ще изнесеш оттук истинското си „аз“, скрито във фалшивото. Карат ли те да се закълнеш — заклеваш се. Това са само думи, не значат нищо.

— Ти... Ти й прости? — казвам аз съвсем тихо — така че дори свръхчувствителните микрофони да не доловят нищо.

Но Деветстотин и шести ми кима.

— Тя така ми казваше: аз съм жив човек, Базил. Аз съм просто жив човек. Не очаквай от мен твърде много. И аз го запомних. Аз също

съм просто жив човек. Мисля, че тя ще ме разбере.

Прехапвам долната си устна, откъсвам тънка ивичка кожа — за да ме боли.

— Добре. Може да ни чуят. Да вървим.

За мен този начин не беше подходящ. Така или иначе щеше да ми се наложи да правя всичко сериозно. Ако ми се бяха обадили. Само че така и не ми се обадиха.

Веднъж, когато вече не можех да чакам, сам се добрах до старшия и настоях да ми дадат да позвъня на майка си и да премина изпитанието. Той ми съобщи, че обажданията от интерната са забранени за възпитаниците.

А след две седмици ми казаха, че съм освободен от изпитанието с обаждането.

Така и никога не се осмелих да направя дори това, което е направила Анели.

ГЛАВА XVIII

МАМА

Ешампле не е далеч. Макар че пътят минава по самото Дъно, през пушек и хаос, два пъти се опитват да ни ограбят, достигаме до мисията без особени загуби. Сградата със сложна форма се руши от времето и от липсата на поддържане, от разбитите прозорци е овесено сиво платнище с червен кръст и червен полумесец. Боята се е обезцветила, станала е сивкавокафява като отдавна пролята кръв.

Сега не мисля за посланието на Елен, Елен просто не се побира в мен — сега всичко е заето от Анели.

Момичето е марширувало упорито до самата врата, без да отрони нито дума, но на прага на мисията изведнъж застива. Поглежда към мен, който знае защо докосва корема си. После от вътрешността на сградата се разнася детски плач; Анели неясно защо оправя косите си и побутва вратата.

Дългият коридор — приемните стаи — прилича на военен лазарет от старите филми. Само че вместо ранени от двете страни на тесния проход седят и лежат бременни — измъчени, изпотени, с помътнели очи. Напрегнато скърцащите вентилатори нервно се клатят върху поставките си и напразно разкарват насам-натам въглеродния двуокис — те не могат да разреждат свирепия задух. Перките са прибрани зад решетки, към които са залепени развяващи се на хилавия вятър хартиени ленти — поне разгонват пълчищата мухи, които все напират да кацат върху бузите и гърдите на чакащите. Усеца се миризма на урина — жените ги е страх да напуснат опашката.

От двете страни — стаи. В едната влиза с писклив плач едно бебе, после още едно, после цял хор. От другата се чуват стонове и ругатни — някой ражда. Прекрачваме през изгубили съзнание дебели чернокожи, през измъчени червенкоси жени с прозрачни очи, отзад ни ругаят на някакъв мъртъв език — не сме се наредили на опашката.

Готов съм да приема като необходимост, че се е родил малкият Девендра — неговият народ и без това е малоброен, всеки воин е от

значение. Но защo са се залетели да раждат всички останали?

— Аз — при майка ми! — оправдава се Анели. — Майка ми е лекар.

Краката, преграждащи прохода, се отдръпват, ругатните се сменят с благоговеен шепот. Пропускат ни безпрекословно. Молят ни за благосклонност. Някой ни пъха смачкани банкноти на отдавна загинала държава, сякаш сме жреци, които са допуснати до някаква богиня, и нас също трябва да ни предразположат.

Ето го и кабинета.

Анели не почуква, просто дърпа ръчката и попадаме право на гинекологичен преглед. Жената с хирургическа маска се обръща към нас, почти притисната от два дебели надиплени шоколадови крака с жълти пети.

— Вън!

— Здравсти, мамо.

Тъмнокожата се разфучава, Анели скръства ръце на гърдите и прехапва устни, отказвайки да излезе, а майка ѝ упорито довежда прегледа до края. Аз оставам с Анели, но се чувствам като идиот и се старая да гледам встрани въпреки добре известната сила на притегляне на черните дупки.

Когато работата е приключена, а ние сме поръсени със слюнка и облъчени с негодувание и дебеланата се изтътря от кабинета, майката на Анели моли една тънка мулатка да я смени и най-накрая смъква намордника си.

Те изобщо не си приличат.

Белокожа брюнетка, тя е малко по-ниска от дъщеря си и може би дори по-изящна от нея, макар че ръцете ѝ са жилави и в пръстите ѝ се усеща сила. Не си личи, че е раждала — бедрата ѝ са тесни и цялата тя е слаба, суха, без тлъстини. Очите ѝ нямат особения разрез, който така ме беше привлякъл в Анели, няма същите остри високи скули. Но тя е наистина красива и зад умората ѝ си личи, че е млада. Повечето от нас ваксината ни спира на отметката за трийсетгодишна възраст, но майката на Анели изглежда на не повече от двайсет и две.

Може би грешка?

— Кой е това? — кима тя към мен.

— Това е Ян. Мой приятел.

— Марго. — Тя пъха в устата си бонбон. — Мил млад човек. Това новият ли е?

— Не ме интересува твоето мнение.

— Мислех си, че искаш да го запознаеш с родителите си.

— С какви родители?

— Ти пак не си в настроение. Ето, хапни си бонбон. Менгов.

— Предишния път ме почерпи с цигари. Отказа ли ги?

— Пациентите се оплакват.

— Може би е време някои от тях да се омитат оттук.

— Старая се да помагам на всички.

— И как върви? Преди се раждаше по дете и половина на ден.

— Сега две и половина. Показателите растат.

— Винаги ми е било интересно какво правите с тази половинка.

— Миличка, там ме чака опашка. Ти по работа ли, или просто да си побъбрим? Може би да дойдете вечерта при нас, ние с Джеймс...

— По работа съм, мамо. Искам да вдигна показателите ти още повече.

— Извинявай?

Анели я поглежда в упор. Нахапаната ѝ устна кърви.

— Ти какво? — започва Марго. — Самата ти?

— Не знам. Ти ще ми кажеш.

— Сега? Аз?

— Да. Точно сега. Докато не съм размислила.

— Ако искаш, може да те прегледа Франсоаз, тя също... — Марго се надига.

— Не. Ян... Излез, моля те. Ние тук ще си поиграем на майка и дъщеря.

И аз чакам в коридора, отново сам сред бременни. На ръката ми каца муха, вдигам длан, за да я размажа, но забравям защо съм направил това. Мухата трие предните си крачета едно в друго, две арабки с фереджета си говорят с мъжки гласове на своя език, състоящ се само от гласни. Веднъж в минута вентилаторът, разположен на три метра от мен, горещо издишва в моя посока и отново се извъръща, отвън долита нечие меланхолично пеене, в далечината удрят гонг, червенокоси глави блестят от пот. На едната от червенокосите ѝ е отсечена китката.

Мен ме няма тук. Аз съм там, с Анели.

Нека тази бледа усойница ѝ каже, че всичко с нея ще бъде наред. Не знам защо изведнъж това е станало толкова важно за мен; работата не е в някакво ревящо до посиняване бебе и определено не е в това, че Рокамора все пак е успял веднъж да ѝ го направи. Просто при Анели всичко трябва да бъде така, както тя го иска — поне веднъж. На това момиче му се събра твърде много. Ако има нужда да може да забременява — нека може.

На ръката ми каца втора муха, още по-тлъста от първата. Започва да лази, гъделичкайки ме отвратително, към своята приятелка. Дланта ми все още е вдигната над двете.

И Анели не ме прогони. Не издаде тайната ми на нашите новопоявили се братя. Може би защото още е рано да се избави от мен, защото още не е решила дали не може да ме използва по някакъв начин. А може би защото вижда в мен не само щурмовак, не само насилник, не само телохранител? Защото...

По-тлъстата муха се покатерва отзад на първата; тя се опитва да я изхвърли, но само се прави; двете жужат сладострастно, пърхат с крилца, уж за да излетят, но любовта ги приземява. Искане ми се да убия с един удар двете, но нещо ми пречи. Нещо ми пречи. Отдръпвам ръка и те се отправят да се гонят из въздуха, да се съвкупяват, докато си летят.

Вратата се отваря, Марго в своя намордник крещи на медицинската сестра, нужни са някакви анализи. Тя е още по-бледа от обичайно. Набитата азиатка с престилка вкарва в кабинета ѝ допотопен агрегат със сонди и монитори, той дрънчи по нащърбения под. Жената без китка с уважение размахва чукан към агрегата. Улавя погледа ми, обръща се към мен за одобрение:

— Това се вика техника! — Акцентът ѝ е такъв, сякаш отново я дялат с брадвата.

— Висша класа.

Отговорът ми я ободрява; явно ѝ се иска да си побъбри с някого.

— Ние в къщи имахме само един лекар за целия район. Лекарят беше добър, само че нямаше лекарства. А от техниката имаше само сребърна тръбичка. Останала му от баща му.

— Какво? — заслушвам се аз. — Каква тръбичка?

— Сребърна тръбичка. Лекува от дифтерия.

— Какво е това дифте... Как беше?

— Дифтерия. Когато по гърлото се образува налеп, една болест. И човек се задушава — охотно обяснява едноръката. — При нас много се разболяват от нея.

— А за какво е тръбичката?

— Нея я мушкат в гърлото на болния. Разкъсва налепа. И болният диша през тази тръбичка, докато не се излекува. Налепът го е страх от среброто.

— Суеверие някакво. Няма такава болест — уверено казвам аз.

— Щом няма, защо детенцето ми умря от нея? — цъка със зъби тя.

— И какво, докторът не го спаси със своята тръбичка?

— Не можа. Данъчните му я взеха. Сребро е все пак.

— Къде стават такива работи? — интересувам се аз.

— Ние сме от Русия — усмихва се едноръката.

— О! Знам, там при вас...

Но в този момент другата червенокоса се хваща за издутия си корем и светският ни разговор приключва. Те се заемат да бърборят на своя дърварски език, медицинската сестра азиатка изскача от кабинета с безизразно лице и повлича онази с двете ръце към родилното отделение или както се нарича там това помещение. Едноръката, тътрейки се, бърза подире ѝ, вероятно уговаряйки я да търпи.

Вратата към кабинета на Марго остава полуотворена, отвътре се разнасят гласове. Не са ме викали, но трябва да знам всичко. Прокрадвам се и подслушвам.

— Кой ти направи това? — тихо се обръща към Анели майка ѝ.
— Какво се е случило?

— Какво значение има? Просто кажи какво ми е.

— Трябва да се изчакат анализите, но... Но на сканирането...

— Стига си увъртала! Можеш просто...

— Всичко вътре ти е разкъсано, Анели. Органите ти са в ужасно състояние. Матката... Как го направиха?

Аз знам, мога да разкажа. Анели не бива да си спомня това.

— С юмрук. На ръката му имаше нещо. Пръстени. Гривна. И всичко останало — безгрижно произнася тя.

Майка ѝ няколко секунди навярно се опитва да имитира състрадание, но тонът, с който продължава, е хладен, делови.

— Започва инфекция. Трябва да се отстрани, Анели... Да се стерилизира...

— Какво означава „да се стерилизира“? Какво значи това?!

— Чуй ме... Това, което имаш там сега... Мисля, че... Не мисля, че някога...

— Мислиш или не мислиш?! Говори ми по човешки, затова дойдох тук! Никой няма да ми разкаже по-конкретно за това от майка ми! Ето кой няма да тръгне да ме обнадеждава напразно, нали? Говори!

— Боя се... — Марго шумоли с обвивка от бонбон. — По дяволите. Не можеш да забременееш. С тази каша вътре... Това е.

— И какво? Дори ти не можеш да направиш нищо? Ти, святата, чудотворната? А?! Ти, при която има опашка за сто години напред? Защо напират толкова да дойдат при теб, щом не можеш да помогнеш на собствената си дъщеря?

— Анели... Не можеш да си представиш колко ми е жал...

— Надявам се да ти е жал, защото твоята кръвна линия също ще се прекъсне! Не знам дали си искала да гледаш мои внуци, но сега, извинявай...

— Боже... — Марго млъква. — Как живееш? Как е могло да ти се случи такова нещо? Мислех, че си заминала за Европа... Устроила си се...

— Ще ти кажа как. Забременях от мъжа си и ни изпратиха Безсмъртните. Позната история? Само че вместо с инжекция, те решиха проблема с юмрук.

— Горкичката ми...

— Имаш ли цигари?

— Не пуша. Наистина, отказах ги. Искаш ли бонбон?

— Повдига ми се от твоите бонбони! С какво ще ми помогнат бонбоните?!

Да вляза. Да хвана тази бледолика кучка за шията, да й напълня устата с проклетите бонбони, да й ги натикам в гърлото.

— Безсмъртните... Какъв кошмар... Не биваше да тръгваш оттук... Те не се вясват тук... Ти би могла...

Сега знаеш къде да се криеш от тях, а? Сега, когато мъжът ти е в гроба, а дъщеря ти е минала през интернат, си се усетила! Защо си

пуснала Анели в нашата щастлива страна?! И защо сега ѝ четеш морал?

— Това вече се е случило! Не ми трябва твоите сценарии, мамо! И сама мога да си нарисувам щастлив живот, с въображението ми всичко е наред. Проблеми имам с матката! А ти не можеш да направиш нищо по въпроса, а? Дори не искаш да опиташ! Разбирам, че това няма да повдигне много показателите ти, но все пак! Нима съвсем нищичко?!

Нещо скрибуца.

— Почакай. Анализите дойдоха. Хормоните и... — Марго щрака по клавишите. — И бактериалният фон... Кръвта...

Стига си протакала! Говори какво има там?!

— Ще ти изпиша антибиотици... За да не започне инфекцията на кръвта, и... И ето още обезболяващи.

— И какво ще стане? Какво ще стане с мен после?

— Все пак препоръчвам операция. Отстраняване...

— Не!

— Ти така или иначе няма да имаш деца, Анели! Трябва да се минимизират рисковете...

— Дай тук шибаните си хапчета! Къде са?!

— Чуй ме...

— Не можеш да решаващ вместо мен. Това си е моят живот, ти никога нищо не си решавала в него и няма да решаващ какво ще стане и какво няма да стане с мен. Давай хапчетата. Тръгвам си.

— Наистина съжалявам. Ето... Дръж. И тези... Два пъти на ден. Почакай... Може би ти... вие ще дойдете днес при нас с Джеймс? Ние с него се събрахме. Сега живеем право тук, над мисията...

— Дай комуникатора.

— Какво?

— Дай ми комуникатора си.

Тя пак нейното си. Чувам как Марго сваля гривната си, как Анели упорито сумти, докато проверява пощата си.

— Благодаря ти. Благодаря ти за всичко, мамо.

— Ще наминете ли? Приключвам в десет...

Анели изхвърча в коридора и тръшва вратата така, че релефите се отчупват. Излизаме от сградата, тя с треперещи пръсти разкъсва опаковката, сипва си хапчета върху дланта, загребва ги със сухия си

език, с усилие ги гълта. Тя явно няма никаква представа какво да прави от тук нататък.

— Къде отиваме сега? — Аз докосвам лакътя ѝ.

— Аз — никъде. А ти — където искаш.

Срещу нас има лавка, търгуваща с ливански дюнери.

— Почакай ме тук.

Връщам се с чай и с два димящи свитъка. Вторият етаж над гостилницата е долнопробен секс мотел, чудовищно скъп, но със стаи за двама; добре че в тази адска навалица човек поне докато прави любов, може да се шири без свидетели.

— Нека просто да отпочинем, а?

На нея ѝ е все едно.

Няма портиер, плащането е автоматизирано. Стените са тънки, всичките са покрити с плакати на жени с разтворени бедра явно за да се създаде романтично настроение; стаята е с размерите на моя гардероб — леглото заема всичко. Затова пък има прозорец — неочаквано голям истински прозорец, който гледа право към вратата на мисията. Първата работа на Анели е да дръпне пердето.

Връчвам ѝ дюнера.

— Надявам се, че не са с човешко — шегувам се.

Тя отхапва и се заема да дъвче — само забравя да гълта.

— По-добре да беше пукнала като твоята — казва Анели. — Всеки път, когато я погледна, си мисля, че татко напразно взе инжекцията вместо нея. „При нас с Джеймс...“

— Вие с него... Ти обичаше ли го? — Неловко ми е да я питам за това.

— Тя изобщо не ме е искала. Татко е настоял. Те са живеели в Голяма Европа, в Стокхолм. Тя е забременяла, искала е да направи аборт. Татко е казал: „Не бива, ще избягаме в Барселона или където и да е, ще живеем, както хората са живели по-рано, като семейство“. Но мама тогава е чакала да се освободи работно място. В клиника за пластична хирургия. Голяма и скъпа. Чакала е от няколко години. И не е възнамерявала да ходи в никаква Барселона. Татко така е настоявал да имат дете, че е отстъпила. Това тя ми го каза. Колко честна, а? Но отказала да отпътуват от Стокхолм. Мястото в клиниката се освободило, когато ѝ оставал месец до раждането. Казали ѝ, че няма да

я чакат толкова. Тя намерила нелегално родилно, направила цезарово сечение. И на третия ден отишла на работа.

— Ти изобщо не приличаш на нея — казвам аз.

— От къде на къде ще приличам на нея? — усмихва се Анели. — Тя изобщо виждала ли ме е? Тя е работвала пари, а с мен е седял баща ми. Сменял ми е пелените, подмивал ме е, кърмел ме е от бутилка, учил ме е да пълзя, да седя, да стоя, да ходя, да пишкам в гърне, да си мия ръцете, да говоря, да чета, да пея, да рисувам. Вечер ме слагаше да спя и ми разказваше приказки за приспиване.

Натъпквам стомаха си със студено месо. Кой знае защо цялото тяло започва да ме сърби, а клепачът ми затреперва.

— Особено обичах една, за момиченцето Анели. Те бяха много за това момиченце, но една от тях беше за това как Анели узнала, че тя всъщност е принцеса, а баща ѝ и майка ѝ са крал и кралица. Тогава му се разсърдих. Казах му, че не ми трябва никакъв крал, че и с моя татко ми е добре. И започнах да разказвам приказката вместо него. А после поред я доизмисляхме. Весело се получи. Тази беше най-интересната от всичките. Но ми излетя от главата как завършва. Мислех си, че като избягам от интерната, ще го намеря и ще го попитам.

Оставям дюнера. Няма никакъв вкус. Отпивам от чая — студен е.

— Когато търсех мама, исках да узная от нея. Тя каза, че не е в течение, защото никога не е успявала да си дойде от работа преди единайсет и аз вече съм спяла, защото някой е трябвало да работва парите в този дом, а онзи, който не умеел нищо, освен да дърдори, стоял вкъщи и дърдорел. От къде на къде ще приличам на майка си? Аз съм копие на баща си.

— Провървяло ти е.

— Какво?

— Ти поне можеш да ѝ забиеш някой шамар.

— Изобщо няма да се реша. Макар че днес бях близо до това. „Мислех, че искаш да го запознаеш с родителите си...“

Отпивам от чая.

— Бих се запознал с баща ти.

Анели се усмихва.

— А със своя не би ли искал?

— Защо? Към моя нямам никакви въпроси. Освен защо имам такъв клюн.

Тя ляга назад в леглото. Гледа в тавана — нисък, с неравно жълти петна от протекла у съседите вода.

— Ти нали сега не бива да си тук, с мен? — пита ме Анели. — Нали сега нарушаваш някакви твои правила, а?

— Кодекса.

— И какво, никой ли няма да те пита какво си правил в Барса с приятелката на терорист?

— Сега не мисля за това.

— Правилно. Има неща, за които по-добре изобщо да не се мисли.

Анели въздъхва, обръща се по корем.

— Носът ти е нормален. Това е счупване, нали? — Тя докосва горната част на носа ми.

— Счупване е. — Аз се отдръпвам. — По време на работа...

— По време на работа. — Тя прибира ръката си. — Затова пък към майка ти сигурно са се натрупали доста въпроси.

Не възнамерявам да откровенича с нея, но тя по някакъв начин пробива дупка в бронята ми. Тази глупава история за приказката със забравен край... От дупката наднича Седемстотин и седемнайсети. Той се е уморил да ми се оплаква, той знае всичките ми отговори предварително.

— Защо тя не е заявила за бременността? — подмамва го Анели. — Защо те е предала на Безсмъртните?

— Като начало — защо не е взимала предпазни мерки? — усмихва й се Седемстотин и седемнайсети.

Тя кима.

— Защо не е взела хапче, когато съм бил буца от клетки и ми е било все едно.

Анели не прекъсва Седемстотин и седемнайсети и той добива увереност.

— Защо не ме е изчовъркала, докато още не съм имал уста — нямало е да възразя. И защо е трябвало да ме ражда вкъщи и да ме крие от всички. Защо е трябвало да чакаме, докато ме вземат Безсмъртните. Докато ме затворят в интерната.

Анели се опитва да вметне нещо, но на него вече не може да му се затвори устата. Пръстите ми се свиват, смачквам дюнера на каша

като женска шия, целите ми ръце се омазват в бял сос; през разкъсаното тесто се вижда месото.

— Където да ми чупят пръстите и да тикат пишките си в мен. Където да ме вкарват в сандъка! Където да изкарвам седмица, омазан в лайната си! Където да стана такъв като всички останали! Нима не можеше да ме декларира по човешки, за да мога да остана с нея поне десет години! Поне десетте шибани законни години!

Захвърлям дюнера в стената, белият сос се разлива по лицето на някакъв модел. Глупаво и пошло. Ядът ми минава. Цялата тази моя изповед е идиотизъм и самоунижение; на Анели и без мен има за какво да ѝ е зле.

— Теб са те държали в сандъка? — пита тя. — В гробницата?

— Да.

— За какво?

— Опитах се да избягам. Нали ти казах...

— Какъв ти беше номерът?

Отварям уста, за да ѝ кажа — и не се получава. По-лесно ми е да кажа името си, отколкото номера. А някога беше обратното. Напъвам се и процеждам:

— Седем. Едно. Седем.

— А аз бях Първа. Жестоко, нали?

— Красиво.

— Много. Предишната Първа беше провалила изпитанието с обаждането, така че я бяха изпратили в училище за ръководители. Номерът се освободи, но оставаха онези кобили, приятелките ѝ. Тези кучки всеки път ми съскаха: „Ти не си истинската Първа, ясно ли ти е?“. Обичаха да ме издебват в клозета и да ме влачат за косите по пода. Така че знаех каква ще стана, ако се задържа там твърде дълго.

— Кой ти го каза това за ръководителите? За това, което става с провалилите се на изпитанието?

— Нашата лекарка — усмихва се накриво Анели. — Обичаше да си бъбри с мен. Относно това при нас се носеха слухове — провалиш ли изпитанието, оставаш в интерната завинаги. Да си ръководител — това е пожизнено.

— А при нас имаше един... С три години по-голям от мен. Петстотин и трети. През цялото време се опитваше да ме опъне. Ако

не беше той, сигурно нямаше да се реша да бягам. Аз му отхапах ухото.

— Ухото?! — смее се тя.

— Ами да. Ухото. Отхапах му го и го скрих. И не му го дадох, докато не изсъхна.

И изведнъж и на мен това ми се сторва смешно — глупаво и смешно. Отхапах на мъчителя си ухото — и избягах с него в устата си. Такова не показват и по киното. После разбирам, че Анели също познава Петстотин и трети.

— А за пистолета... Това вярно ли е? Че си намерил прозорец, пробил си дупка?

— Ти все пак си ме слушала? Мислех, че все твоя Волф ти беше в главата...

— Слушах те.

— Да. За пистолета е истина. Само че се оказа, че това не е прозорец, а екран. Не можеше да се избяга далеч.

Дърпам пердето и отварям капаците на прозореца. Сядам на перваза.

— Ти по принцип бъркаш реалността с картинките, нали? — усмихва ми се Анели. — В райската градина също се натресе в екрана... В Тоскана.

— Случва се.

— Браво на теб. — Тя се приближава към мен, балансирайки по продънения дюшек. — Пистолет, прозорец. Герой.

— Идиот.

Тя се покатерва върху перваза, сяда с гръб към улицата.

— Герой. А при мен всичко беше по-просто. Мен ме харесваше нашата лекарка. Примерно както твоя Петстотин и трети. Тя цяла година се домогваше до мен. Вкарваше ме в лазарета, викаше ме на прегледи, лекуваше ме от несъществуващи болести. Събличаше ме по всякакъв повод. И веднъж ме помоли да ме полиже. Тя беше добра жена, не искаше да ме принуждава. Аз все се измъквах, но после се обади баща ми и аз ѝ казах „да“.

Не, Анели. Не така! Ти си намерила пролука, промъкнала си се покрай охраната, изключила си алармата... Успяла си да намериш изход, избягала си, успяла си да направиш това, което не успях аз и дори Деветстотин и шести... Ти нали си се оказала по-добра от него,

по-смела, ти си казала на баща си това, което си искала да кажеш, а не това, което са искали ръководителите...

— Ти си ѝ се отдала... И тя те пусна?

— Не.

В отсрещната сграда светват прозорците на втория етаж. Точно над мисията. Мъж с бакенбарди и подстригани мустаци сервира на масата.

— Ако просто ѝ се бях отдала, тя щеше да се възползва — и край с договора ни. Те имат добри заплати и двайсетгодишни договори, защо да рискува? Започнах една игра с нея. След обаждането трябваше да ме изпратят в училище за ръководители, но тя ме вкара в лазарета. Аз я понасях, а тя си мислеше, че има забранен роман с мен. Тя търсеше с езика си процепи в тялото ми, а аз с моя — в душата ѝ. При теб не би се получило — усмихва се тя. — Ти нали не вярваш в душата.

— При нас това се наричаше по друг начин.

— Виждаш ли какъв си гнуслив. Затова пък тя ми измисли продължително тежко заболяване, бореше се с него, но аз отслабвах всеки ден, тя не успя да се справи с една криза и в края на краищата умрях от мъчителна смърт. Горката. После тя изкара тялото ми за независима експертиза и го достави право в Бар-са. Тук ни беше последният път. Тя градеше планове за това как ще се срещаме после, когато всичко се уталожи, умоляваше ме да ѝ изпращам писма от чужд адрес. Аз, разбира се, не ѝ писах нито веднъж. Достатъчно ми беше и това, че тя ме използваше. Просто ми беше нужно да се измъкна и да намеря баща си.

Мустакатият мъж в отсрещния прозорец слага свещници, поднася запалка към фитилите. Прави някакви движения с ръце и в стаята започва да свири музика. Ние с Анели го следим през прозрачните завеси. Виждаме как се отваря входната врата и на прага се появява майка ѝ. Едва се държи на крака от умора, но изтръгва от себе си усмивка; той ѝ подава чаша вода, помага ѝ да се съблече.

В нашата стая свети малка бордейна нощна лампа — тя не ни издава; нито Марго, нито приятелят ѝ забелязват, че ги наблюдаваме.

— Понякога ми се присънва, че той седи в краката ми в леглото и ми разказва нашата приказка. И ето че насън си я спомням — цялата, докрай. Отварям очи — него го няма. Понякога го викам, макар и да

разбирам, че това е било сън. Защо го викам — аз нали знам с какво е свършило всичко: баща ми е получил инсулт и явно наблизно не е имало никого, който да му помогне. А мама си е намерила новия прекрасен Джеймс, който готви и се чука по-добре от предишния.

— Искаш ли да отидем при тях? — питам аз. — Кажи й всичко това. Тя нали е жива. Можеш да й кажеш всичко това.

— Защо? Да разваля вечерта на тези гълъбчета? Как да й го обясня?

— Много е ценно, когато просто можеш да кажеш всичко. Когато тя е жива и има какво да ти отговори. Когато не разговаряш сам със себе си.

Анели присвива очи.

— А ако твоята майка също не е умряла? — пита тя.

— Как? По какъв начин?!

— На колко си бил тогава? На две години?

— На четири.

Марго изчезва за няколко минути — Джейк спретва нещо в кухнята. После тя се връща в халат и с кърпа, обвита като тюрбан около главата й. Анели млъква, не може да откъсне очи от нея. Да можех и аз така, невидим, да гледам сега от отсрещния прозорец моята майка...

После тя отваря уста:

— А ако не помниш някои неща? Аз например съм забравила, че съм била в ръцете на мама при идването на Безсмъртните. Не знаех цялата тази история за това как две години е чакала да се освободи мястото в клиниката й. Не разбирах, че тя все пак е можела да направи аборт, ако съвсем не ме е искала.

Нищо ли не съм забравил?

Ето го комикса: чаеното цветче, робота, разпятието, вратата — „Бум-бум-бум“; женско лице: „Не се бой, бла-бла-бла“, вихър, щурм, маски, „Кой е баща му?“, „Не е ваша работа!“, „Идваш с нас!“, но никъде няма картинка, в която майка ми я хващат за ръката, допират до китката й инжектора, бият й инжекция.

„Не е ваша работа“ не означава непременно „Не знам!“.

Може би е знаела? Може би го е посочила?

Може би не тя е трябвало да ми звъни в интерната, а баща ми?!

Мустакатият Джеймс отмества един стол, помага на Марго да седне, прегръща я отзад. Шепне ѝ нещо в ухото — тя се смее и го отблъсква.

— Ще отидем ли при тях? — неочаквано моли Анели.

— Хайде.

Заклучваме стаята, прекосяваме улицата, изкачваме се по разпадащите се стълби, звъним. Отваря мустакатият с ръка зад гърба си — но после се появява Марго, успокоява го. Сложена е трапеза за двама, но Джеймс мигом сервира и на нас.

На него му е много приятно да се запознае с дъщерята на Марго, той само е слушал за нея. Двамата имат отделна стая с тоалетна, но площта, разбира се, принадлежи на мисията — те самите никога не биха намерили толкова пари — той също е в Червения кръст, заплата им стига само за храна и дрехи. Ниско над масата виси голяма лампа под теракотен абажур, стените са боядисани в тъмносиньо, от останалите мебели тук има легло персон и половина. Анели гледа Джеймс навъсено, той хвали прическата ѝ. Тя иска от майка си комуникатора, но там пак няма нищо. За вечеря има скариди с водорасли, но нашите кореми вече са натъпкани със студените дюнери от човешко месо. Джеймс, изглежда, не е лош тип, но никой вече не го е грижа за това. Анели не отговаря на въпросите му, не се смее на милите му шеги. Марго мълчи и хвърля на приятеля си виновни погледи — поканила е на вечеря чудовище, колко неловко. За да разведри обстановката, Джеймс изважда отнякъде бутилка — която, сигурен съм, са пазили за по-празничен случай. И тогава се случва всичко.

Той налива на себе си, но пропуска Марго.

— Не пиеш ли? — вирва брадичка Анели.

— Ти не си ли ѝ казала? — обръща се към майка ѝ Джеймс.

Тя едва забележимо поклаща глава; заема се да маже паста върху препечената филийка. Щом аз вече разбирам всичко, значи Анели — още повече.

— Какво не ми е казала?

Джеймс объркано измънка нещо неразбираемо.

— Не ми е казала — какво? Ти затова не пушиш, нали?

— Аз, разбира се, се канех да ти кажа, но като се има предвид твоята ситуация... — произнася сухо Марго.

— Ти си забременяла! От него! — Анели тика пръст в Джеймс.
— От него!
— Знаех си, че ще се разстроиш. Затова...
— Определено няма да тръгна да те поздравявам!
— Анели... Успокой се, моля те. По дяволите!
— Ти си бременна, ще имаш дете! За мен нищо не можеш да направиш, а ти самата...
— Какво общо имам тук аз?!
— Ти! За какво ти е то?! За какво ти е още едно?!
— Ние с майка ти отдавна искахме... — намесва се мустакатият.
— Вие с майка ми! Та тя е като богомолка! Ти ще я оплодиш, а тя ще те изяде!
— Престани! Не смей да разговаряш така с мен!
— Ти си в нашия дом, Анели... Така че...
— Във вашия дом! Това не е честно, ясно ли е?! Не е честно!
— Няма да говорим за това пред външни...
— Тя пак ще има деца, а на мен, значи, трябва да ми се изкормят всички карантии, така ли?
— Какво искаш от мен?!
— За какво ти е още едно дете, щом не знаеш какво да правиш с първото?!
— Не е моя вината, че си израснала такава...
— Не е твоя?! А чия е?! Моя?! Моя ли е вината, че са ме държали вкъщи до тригодишна възраст? Че са ме затворили в интернат? Знаеш ли колко е весело там?! Да не съм искала сама да отида?!
— Понеже баща ти...
— Баща ми е мъртъв, мамо! Мъртъв! Ти го изпрати на сметището и той пукна там! И теб ще те прати, Джеймс! Защото, когато дойдат Безсмъртните, ще се скрие зад гърба ти! Тя не те обича! Тя не го умее това!
— Това е лъжа! Лъжеш! Малка зловна кучка!
— Аз ли лъжа? А къде е той тогава? Къде е татко?!
— Ти не го познаваше! „Не искам да ти преча, ще си отида, за да не ти провалям живота!“ Не можех да го разубедя! Винаги се получаваше така, както той искаше, колкото и да се съпротивлявах! „Искам дете!“ Аз му казвах — не, аз си мечтая за тази работа, за кариера! За голям дом! За нормално обкръжение! А той — за своята

Барселона. Благотворителност! Социална отговорност! И какво?! Добре! Девет месеца живеене в една стая, за да не вижда никой корема ми. Работата, моята работа — чудо, освободи се място! Треперех от страх, че някой ще разбере, че някой ще узнае, а той все за своята Барселона! Той сам изскочи напред, за да го инжектират! Защо аз да съм виновна?! Правех всичко, както той казваше! Не съм го обичала ли?! Защо тогава?!

Те стоят прави една срещу друга; Марго е станала на петна и сякаш е израснала, сякаш се е пръснала красивата ѝ чиста кожа; Анели трепери.

— Остави това! Той си е тръгнал, а ти си се радвала! Не си го задържала! Мен ме взеха, а ти си била щастлива! Защото си можела да живееш така, както искаш!

— Къде съм сега, къде съм?! Къде?! Къде е светското ми обкръжение?! Къде е големият ми дом?! Къде е мъжът ми?! Къде е животът ми?! Аз и досега не живея своя живот, а неговия!

Джеймс, целият бял, седи зад масата.

— Да не мислиш, че на него сега му е по-леко от това?!

— А аз какво мога да направя?! Минаха шестнайсет години! Шестнайсет! Аз вися в тази дупка, помагам на хората, правя това, което искаше той! Винаги правя това, което искаше той. Хиляда жени годишно, хиляда деца! Какво още искаш от мен?!

— Любима, не бива да се вълнуваш така... — мърмори Джеймс.
— Време е да си тръгвате.

— Ти не си ми никакъв, ясно ли е? — отсича Анели. — Не смей да ми нареждаш.

— Какво искаш от мен?! — Марго избухва, гласът ѝ преграква, в очите ѝ трепери влага. — Какво?! Аз тогава да бях навила ръкава си, а не баща ти?!

— Да!

— Смяташ ли, че не мисля за това?! Вече съжалявам, че не го направих! Съжалявам! Но миналото не може да се върне! Не разбираш ли? Всичко се случило, както се случило! Той направи своя избор, а аз — моя, и сега трябва да живея с това!

— Лъжеш! Лъжеш!

— Съжалявам!

— Ти съжالياваш?! Тогава защо отново повтаряш всичко това?! Декларирайте ли бременността?

Марго млъква; Джеймс кашля, избърсва мустаците си, надига се.

— Решихме да не бързаме с това. Нали вашите Безсмъртни не идват тук, така че...

— Защо аз да нямам право на втори шанс? Защо да не се опитам да направя нещата правилно? — процежда дума по дума Марго. — Шестнайсет години не съм живяла. Сега искам дете — аз го искам, не той. Ясно ли е? Искам да се почувствам жена! Искам да се почувствам жива!

Анели кима. Кима пак. Изкривява лице.

— Тогава направи всичко правилно! Поеми отговорността! Декларирай детето. За да не го изпратят в интернат! Напиши го на свое име! Стига си изяждала мъже! Плати си сама!

— Бих го направила! Но това е Барселона и...

— И Безсмъртните не идват тук, така ли?! Значи отново всичко ще стане много удобно за теб?!

— Трябваше тогава да инжектират мен... Да ме бяха инжектирали, да ме бяха... — Марго хлипа, гласът ѝ скърца.

— Знаеш ли какво? Ето го втория ти шанс. Доведох ти Безсмъртен, мамо. Специално. Както искаше. Ян... Ян! Всичко ли е при теб? Вашите джаджи?

Раницата е в краката ми. Скенерът, шокърът, контейнерът с инжекциите... Всичките ни джаджи.

— Анели... — започвам аз.

— Как така?! Това е... — Джеймс скача на крака. — Помощ! Тук...

А това вече е от моята сфера на компетентност. Мускулите ми сами правят всичко. Ръката — в раницата, шокърът е включен, затискам с длан устата му, контакт в шията. Ззз. И той сяда на пода. Затварям прозореца. Отвътре ме изпълва предвкусане, чувствам се тревожно и противно. Може би ми е домъчняло за работата ми.

— Анели... — Гласът на Марго е спаднал. — Дъще.

— Ти какво? А? Какво?! — крещи Анели. — Ти какво, мамо? Ян... Няма какво да чакаш. Мама иска всичко най-накрая да стане правилно!

Вадя от раницата си и нареждам върху масата скенера, контейнера, маската. Отварям кутията — инжекторът си е на мястото, зареден догоре.

Пред очите ми всичко плува. Виждам ръцете си като през вода и ги помръдвам.

Какво става с мен? Същият случай, както и останалите. Доброволно повикване. Деклариране на бременността. Вкарване в базата. Инжекция. Оправдание за това какво съм правил в Барселона. Точка в историята на Анели и майка ѝ. Всичко е наред. Все пак това е нейната майка, не моята.

— Наистина ли си довела при мен палач? Тук?

Кръвта се отдръпва от лицето на Марго, от ръцете ѝ — а заедно с нея и силите.

— Той се казва Ян, мамо. Той е мой приятел.

Безцветната Марго се отпуска на стола.

— Добре — казва тя. — Хайде.

Сядам до нея.

— Запретнете си ръкава, моля. Трябва ми китката ви.

Допирам до кожата ѝ скенера: дзън-дзън.

— Марго Валин Четиринасет О. Родени деца: Анели Валин Двайсет и едно Пе. Други бременности не са регистрирани.

Марго не гледа към мен, към инструментите ми, аз съм просто приложение към дъщеря ѝ, край на тази история с двапетгодишна давност. А аз протакам. След като направя анализ на хормоните ѝ, бременността ѝ ще влезе в базата. И тогава вече не Анели ще решава дали майка ѝ да бъде наказана, или помилвана.

— Хайде — повтаря Марго. — Давай. Аз наистина искам това. Ти тогава беше права. Когато ме намери за първи път. Чуждите деца в чуждите жени нямат нищо общо с теб и баща ти. Те не помагат.

— Нищо не помага, мамо.

— Ами хайде, боцкайте ме. Може да ме отпусне. Искам да забравя всичко това, да го забравя и да живея нататък без него. Поне десет години без това. Да живея така, сякаш предишния път всичко се е получило.

— Така няма да се получи. Той не е баща ми.

— Знам, че не е баща ти. И детето няма да бъде същото като теб. Този път ще се постарая да направя всичко по различен начин. За да

израсне той различен. Не такъв като теб. Ти си права — за да се получи всичко правилно, трябва да се започне по правилния начин. От самото начало. Аз трябва да направя всичко. Аз.

Чакам Анели. Не се намесвам. Ако аз бях намерил майка си, щях да искам да ни дадат да поговорим спокойно, преди да я осъдя на смърт. Така съм се вкопчил в ръката на Марго, сякаш ще падна в пропаст, ако я пусна.

— Защо не направихте това тогава? Защо не подадохте декларация?

— Беше ни страх. — Марго не извърща поглед. — Страх ни беше да избираме кой от нас да умре след десет години. Някой от нас трябваше да избере вместо двамата. Всичко се получи случайно. Ти седеше в ръцете ми, баща ти направи крачка напред.

— Защо съм седяла в ръцете ти? — пита тихо Анели.

— Не знам — свива рамене Марго. — Помоли ме да те взема и аз те взех.

Анели се извърща.

— Нали е било вечер? Значи съм те дочакала. Татко каза, че мога да си легна по-късно, за да те посрещна. Дежурих до вратата. Всичко е точно така. Аз сама те помолих. Сега си спомних. А после отново позвъниха на вратата.

— Десет вечерта. Петък.

Джеймс тихо мучи, подритва с крака. Върху масата са спринцовката и маската — незабавната старост и вечната младост. Чакам присъдата.

— Не искам да започваш по този начин всичко отначало — въздъхва нервно Анели. — Не искам да остаряваш, мамо. Не искам да умираш. Не искам.

Марго не отговаря. От очите ѝ тече влага; тези очи са точно на толкова, колкото е и тя, не са на никакви двайсет и две. Тя не смее да издърпа ръката си от мен.

— Да вървим, Ян. Приключихме тук.

Изпъвам изтръпналите си пръсти — и оставям на китката на Марго синя гривна. Затварям контейнера, бавно прибирам в раницата си маската и скенера.

— Довиждане.

— Анели? Ще ми простиш ли, Анели? Ще ми простиш ли? Анели?

— Довиждане, мамо.

Хлопваме вратата, спускаме се, гмурваме се в тълпата.

— Трябва да се напия — решава Анели.

И ние си взимаме по една пластмасова бутилка с някаква гадост и започваме да си ги пием направо на улицата, като се блъскаме, отъркваме се в другите безделници и се оглеждаме встрани. Хората ни притискат един към друг, но ние и без това трябва да се държим заедно.

— Добре че не й направихме инжекция.

— Добре е — повтаря тя след мен. — Само ми се иска да се изкъпя. Ще ми купиш ли още една бутилка?

Пийваме си от тази гадост и вървим, хванати за ръце, за да не се изгубим. Димят помещения за опушване на месо, факири жонглират с ножове, мустакати жени продават пържени в синтетична мас хлебарки, мирише на прегоряло масло и риба и прекалено силни източни парфюми, улични танцьори в целомъдрени воали клатят лоените си бедра и кафявите си голи задници, проповедници и молли вербуват души, активисти на Партията на живота крещят в мегафони нещо за справедливостта, изпоцапани деца дърпат за пръстите дядовците си, пушещи ръчно свити цигари, и ги карат да им купуват долнокачествени вкуснотии, музиканти дрънкат на мандолини, блещукат разноцветни фенери, младежи се целуват пламенно, пречейки на останалите да минават.

— Какво си се вкопчил в мен? — Тя стиска пръстите ми. — Вкопчил си се и изобщо не ме пускаш...

Усмиввам се и свивам рамене; аз просто вървя и се оглеждам. Кой знае защо ми е удивително спокойно и мирно, настъпващите ме по крака голтаци изобщо не ме дразнят и смрадта от хилядите скарини не ми пречи да дишам.

Надписите на табелите се променят — арабските извивки отстъпват място на китайски йероглифи, руските букви се разреждат от латиница, обраснала с някакви опашчици и точици, от прозорците висят знамена на държави, намиращи се от обратната страна на земното кълбо, или отдавна загинали, или никога несъществуващи.

— Тук — казва Анели. — Няма къде другаде.

Вдигам поглед — бани. При направата на входа са се напъвали да постигнат японски стил, но вътре са забравили за това. Куп народ и всичко е омешано — мъже и жени заедно, старци и деца. Опашката е огромна, но се придвижва бързо. Анели не ме поглежда, а аз самият не мога да разбера защо ме е довела тук.

За да се мине, трябва да се купи билет. Анели взима още и комплект от гъба, сапун и самобръсначка. Съблекалните са общи — на Дъното не си падат по церемониите.

Тя смъква глупавите дрехи, които съм й купил от трейдомата. Действа бързо и рязко, съсредоточено и машинално — не се съблича заради мен, а заради това, което ще върши. Изобщо не се смуцава. Около нас има още куп голи тела: гърдести жени, насядали мъже с издути кореми, врещящи деца, старци с увиснали задници. Добре че шкафчетата се заключват — мога да оставя раницата си. Съдирам залепналата за кожата ми тениска, смъквам обувките й всичко останало. Анели продължава нататък, аз вървя след нея; синините на лопатките й и на бедрата от виолетови бавно стават жълти, коричката на драскотините е паднала, оставяйки бели белези, и дори косите й, изглежда, са пораснали, така че лежат на раменете й. Дали заради моя поглед или заради чуждите, гърбът й се разтреперва; трапчинките на задника й са същите, каквито децата имат по бузите. Надолу — тъмнина.

Вътрешността на банята: стени, облепени с плочки и бетонен под, гъста пара затуля картината. Хиляди души, всички на открито пространство, разделени с преградки. Тези бани дори не са евтин ерзац на нашите великолепни къпални, не са дори тяхна пародия, а преструващи се на санитарни блокове газови камери на някакви нацистки концлагери.

Шум, дрънкане на легени и гласове рикошират в хиляди стени и прегради, в ниския лъскав таван; наред голямата замъглена зала стоят отлети от бетон пейки, а на тях — дървени легени, в сапунената вода се плацикат деца, над тях са надвесени гърдите — тежки или увиснали — на майките им. Ето го Содом — но не изискан като нашия, а битов, по принуда; тук не даряват своята голота на другите, а я носят със себе си и я изсипват равнодушно просто защото няма къде другаде да я дянат.

Анели заема един душ, аз — следващия, зад преградата, и не я виждам. Просто отвивам крановете и заставам под водопада. Водата е твърда, мирише странно и съсича раменете ми безпощадно. На мен ми е необходимо това — да се измия. Добре би било да можех да си отворя и корема, да извадя поред всичките си вътрешности, да ги изтъркам с този сив груб сапун и да ги прибера обратно.

— Ян? Може ли?

Поглеждам.

Анели стои — косите ѝ са в пяна, тушът ѝ е отмит, очите ѝ са чисти. Без грим е друга — свежа, по-млада и сякаш по-обикновена; но и по-истинска.

— Влез.

Правя крачка. Трябва да се изкачвам към нея по наклон. Без обувки ръстът ми е такъв, че ако я прегърна, брадичката ми ще легне точно върху темето ѝ. Гръдта ѝ точно се вмести в дланта ми. Зърната ѝ са щръкнали, събрали са се бръчици от влагата. Коремът ѝ не е такъв, какъвто съм го сънувал: няма го този твърд скелет, мрежите от мускули. Ребрата се събират в остра арка; под нея има хлътване, сянка, и всичко е меко, уязвимо. Задникът ѝ е плосък, закръглен, девствен. Срам ме е пред погледа ѝ да се приближавам още повече — кръвта ми и без това цялата се е спуснала надолу.

— Ще ми помогнеш ли?

Тя ми дава самобръсначката от комплекта.

— Искам да си сменя прическата.

В този момент вече не се удържам.

— Идиот — усмихва ми се тя почти нежно. И навежда главата си, бяла от пяната.

— Как?

— До кожа.

— Да те обръсна до кожа? — повтарям аз. — Но на теб всичко ти е красиво... Защо?

— Не искам повече да бъда такава.

— Каква?

— Такава, каквато той се опита да ме направи. Не искам. Тази прическа, тези негови дрехи... Това изобщо не съм аз. Не искам повече.

В главата ми изплува онзи сън с нея, когато я бях затворил вкъщи.

И тогава хващам главата на Анели с лявата си длан, отмятам косите от челото ѝ и поглаждам корените ѝ със самобръсначката. Падат слепени къдрици — мокра жалка козина, скосеният бунтарски бретон — сапунените потоци отмиват рисунъка, който е правел Анели да бъде каквото беше. Тя примижава, за да не попадне сапунът в очите ѝ, изпръхтява, когато водата влиза в ноздрите ѝ.

Налага се да извъртя главата ѝ по-удобно — и покритите ѝ със скреж мускули не се затоплят веднага, не поддават веднага. Но тя започва да се вслушва в моите движения по-ясно, аз размачквам недоверието ѝ като пластилин; в това как шията ѝ откликва на знаците на моите пръсти има повече секс, отколкото във всеки от платените ми актове.

Зад гърбовете ни има куп народ, стари и млади, мъже и жени, които се шляят към нас, тръскайки своите гърди и членове, изстъргват от себе си вековна мръсотия, спират се, за да се почешат, да ни погледнат през кълбата пара, да изхъмкат и да зашляпат нататък. Не ми пука — в този свят се е натъпкал толкова народ, че никъде не можеш да се усамотиш с някого. И все пак тук, под чуждите погледи, преживявам най-голямата си близост от всички, които съм имал с жени.

Отначало ми се получава кошмарно, просеките от бръснача наподобяват следи от лишеи, недообръснатите кичури стърчат като върху болно куче, но тя търпи моята недодяланост, неумелост и от линеещото уродство се появява антично изящество, неподправена изначална красота, по-прецизна от която човек не е възможно да създаде.

Обрисувам със самобръсначката чистите линии на черепа ѝ, дялам ги от пяната и от нея излиза нова Анели, от която е отсечено всичко излишно, всичко чуждо, истинската Анели, вече гъвкава, вече послушна в ръцете ми.

Обръщам я с гръб към себе си. Насапунивам главата ѝ отново. Тя губи равновесие, докосва се до мен за миг с цялата си неправилна геометрия и ръката ми трепва — порязване. Но дори тогава Анели не ме отблъсква.

— По-внимателно с мен — само шепти тя.

Край — сега е свършена.

— Върви си — казва тя. — Дай ми самообръсначката и си иди.

И аз се подчинявам. Уединявам се в своята кабина и само стрелвам свирепо с поглед зяпльовците, които намаляват ход, докато минават покрай моята Афродита.

— Повече няма да те чакам — чувам как се обръща тя към пустотата. — Повече няма да чакам нищо.

После ме води през съблекалнята нагоре; оказва се, че там има стаи за отдых с поминутно заплащане. Вътре, разбира се, всичко е аскетично като в публичен дом. Но ние взимаме със себе си бутилка абсент, който смесваме с газирана вода, и стаята ни дава точно това, което ни е нужно — да бъдем насаме двамата.

Тя се съблича веднага. Съблича и мен. Оставаме по бельо; седим един срещу друг, тя ме разглежда — безсрамно, внимателно, и тогава и аз започвам да я гледам.

— Не бива да го правим. Ти не бива.

Тогава Анели се протяга към мен, хваща ме за шията и безмълвно ме привлича към себе си, натиска ме надолу, вкарва ме между краката си. Там тя също е гола, гладка, чиста. Влизам в нея, пробвам на вкус сока ѝ, целувам най-голямата мекота; тя диша дълбоко, тежко. Анели ми киселее на езика като контакта на батерия и от нейния слаб ток се запалва умът ми, овъгвяват се нервите ми.

— Ето сега... Сега...

Узряла, тя отблъсква лицето ми, призовава устните ми към своите, връзва нокти в задника ми, протяга най-горещото си към мен, подава ми себе си, умолява ме нетърпеливо най-сетне да я намеря, прегръща ме с прохладните си пръсти и ме насочва в себе си, и моли, и сама задава ритъма: така, така, така, по-силно, по-силно, по-силно, да, да, да, по-бързо, по-бързо, по-бързо, по-твърдо, не ме жали, давай, давай, още, още, не ми е нужна шибаната ти нежност, шибаната ти пощада, по-силно, хайде, хайде, де, ти нали искаше това, ти нали искаше това още тогава с всичките, с тях, хайде, хайде, получи си го, животно, изрод, на, на, на!!!

Искам да се измъкна, но тя не ме пуска и не мога да разбера дали плаче или стене, от щастие ли стене или от болка, аз ли я разкъсвам, или тя ме изяжда, сливане ли е това, или схватка. И сълзи, и кръв, и пот, и сок — всичко е солено, всичко е кисело. Тя се хваща за мен и

сама се плъзга по мен — още, още, още! — удря със своите кости по моите, души ме, пъха пръстите си в устата ми, вкопчва се в косите ми, ругае ме, лиже челото ми, затворените ми очи, крещи и аз потъвам в нея окончателно, разтапям се в нея и се разкъсвам, разкъсвам се на части.

Не ми достига малко за нея; и тогава тя сяда върху лицето ми с цялата моя, цялата своя мръсотия и се притиска към него, и стене, и ме души, докато не освобождавам и нея. И едва тогава между нас се възстановява тънкият както косъмчетата по ръката ѝ мир.

ГЛАВА ХІХ

БАЗИЛ

— Какво е това място? — Аз напрегнато се озъртам. — И защо трябваше да изключа комуникатора? Та нали ще ни търсят?

— Кино „Паласт“! — Базил хваща за самия рѣб стигащата до далечния таван завеса, дърпа я. — Берлинският Дворец на киното!

Завесата се съпротивлява, трака заплашително, изсипва върху главите ни килограми прах, но Базил упорства, отвежда долния ѝ край далеч, до самия край на сцената, докато най-накрая нещо отдолу не поддава със скърцане, и кулисите веднага се отдръпват встрани, оголвайки половината от мръснобял киноекран.

— Мисля, че това ни е достатъчно! — вика ми Базил.

— За какво?

— Трябва да поговорим.

Аз също трябва да поговоря с теб.

Дворецът е разорен: креслата са изпочупени и изнесени, паркетът е изтърбушен, през тъмносините стени са прераснали корените на великански пукнатини, а в самата сърцевина на огромната кинозала на пода лежи паднало огледало — бронзово, грамадно, многотонно, и всичко долу сега е в кристални пръски.

Зад стените се чува ниско бучене и отмерен грохот, от който целият свят се тресе. Пробиват дупка през земята и в пробитото гърло забиват костилка с диаметъра на Луната — ето на какво прилича. Старото здание не се налага дори да го събарят — то всеки момент само ще се разпадне, разтърсено от мощните вибрации.

— Та това е строителна площадка! — казвам аз на Базил. — За чий доходхме? Тук не бива да се влиза!

— Как не бива, щом ние сме тук? — Той се приближава към мен, усмихнат до ушите. — След месец на това място ще бъде основата на кулата „Новият Еверест“, ето тогава със сигурност няма да може да се влезе. А дотогава... — Базил, гостоприемният домакин, прави широк жест към двореца си.

— Слушай! Напразно постъпваш така с нашите — връщам се аз към недоизказаното. — Нали сме едно звено. Викат те заедно с останалите да се разтовариш след работа, да си прочистиш мозъка, а ти взимаш, че...

— Това може да изглежда странно — той прави физиономия, — но не ми се иска да гледам как Триста и десети ползва нашите сурови щатни проститутки. Той прави това унило до невъзможност само и само всички да знаят, че при него всичко с половия живот е както трябва. А всички останали стоят в кръг и подкрепят началството.

— Добре! — прекъсвам го аз. — Но ти нали не си длъжен да правиш това заедно с тях, и там има богат избор! Там е тази... Агния акробатката. Джейн също е добра, онази с трети размер.

— Много апетитно разказваш! — Базил пъха под носа ми юмука си с вдигнат палец. — Веднага си личи майсторът!

— Ти не разбираш ли, че това е подозрително? — Отблъсквам ръката му. — Че те все ме разпитват? Нали сме звено? Не бива да скриваме нищо един от друг!

— Аз имам какво да крия. Малка ми е пишката. Стеснявам се от нея. И не искам с вида ѝ да развалям апетита на Сто шейсет и трети, докато той извива ръцете на някоя девойка със замазани синини.

— О, я се разкарай! На мен самия сега вече ще ми се доповръща...

— Не, наистина, що за слабоумие — да ходим при курвите под строй и да се чукаме на раз-два, сякаш маршируваме на плаца? Замисли се. Записано ли е в Кодекса, че звеневият трябва да протоколира всеки мой оргазъм?

— Разправят, че си имаш история.

— История?

— Че са те видели с някаква жена.

— А ти им кажи, че пия хапчета за безгрижие вместо карамелки. Добре е за фигурата и е в духа на устава. Хубаво, стига за тия досадни неща. Виж по-добре какво изрових?

Той слага на пода някакво джобно устройство на триножник, насочва го, търси нещо в комуникатора...

— Але хоп!

Висящата във въздуха прах е обхваната от бял конус, а на мръсния екран изведнъж се появява цветен прозорец. Още в първия

момент разбирам всичко. Защото знам наизуст всеки кадър.

— Откъде?

Става ми неловко, срамно; чувствам се виновен дори само за това, че съм дошъл с него тук; за какво са му на него „Глухите“? Днес? Тук? С мен? Да ми напомни за всичко? Да ме унизи?

И все пак не се помръдвам от мястото си. Чакам да видя какво ще стане.

Базил не отговаря. Той сяда по турски право на пода. Гледа внимателно надписите. Усмивва се, обръща се към мен, тупа по прашния паркет до себе си.

— Хайде, сядай! Та това е филмът! Пълната версия!

И ето... Къщата, полянката, креслата пашкули, мечето, колелото, идеалната двойка, образцовите родители. Откога не съм ги виждал? Още откакто...

— Тате! Та-те! Ще отидем ли с колелата до станцията?

На екрана изскача петгодишно спретнато момче с шорти и поло, добре поддържани ръце — ноктите са равни и чисти. Повдига ми се.

— Що за сладникав задник!

— Ти също не си го представяше така, а? — хъмка Базил. — Не се притеснявай, ще го гръмнат след две-три минути.

— Заради това ли дойдохме на строителната площадка?

Базил не отговаря веднага.

— Добре, да спрем тук. Жалко за хлапето.

Той оставя видеото на пауза — пада ни се кадър с изглед от прозореца. Разрошените хълмове, параклисите, лозята, високото небе, перестите облаци.

Някъде навън с оглушителен вой се стоварва сонда с дължината на земната ос, потъва в дълбоката почва, върху която стои старият дворец, и стените му са обхванати от конвулсия. От тавана се откъртват парчета бетон, лети мазилка.

— Сега тази развалина ще рухне! — крещя му аз.

— Не се шашкай! — командва Базил. — На, пейни си за храброст!

И ми подава бутилка. Композитна, мека, черна. На етикета с бели букви пише „КАРТЕЛ“.

— Що за отрова е това?

— Текила!

— Текила? В два часа през деня?

— Да! Текила, момче! Текила в два часа през деня!

Той отпива голяма глътка и подава бутилката на мен. Изучавам я с недоверие — газирани коктейли, оризова бира — това го разбирам. Но текила?

Опитвам предпазливо. Киселата гадост одира езика и гърлото ми, възгорчивият вкус се всмуква в рецепторите ми. Текилата оцветява въздуха, който дишам, кратко и злобно ме удря в слънчевия сплит и още веднъж в тила, със замах.

— Е, как е?

— Гадост.

— Не бъди такъв педал! — Той ми взима бутилката, отпива още веднъж от нея, после ми я връща. — Хайде още! Как иначе ще почувстваш, че живееш?

Пия отново — и втория път текилата не става нито с грам по-добра; нали това е евтин боклук от трейдоматите — за онези, на които оризовата бира им се струва твърде бавна.

Деветстотин и шести оставя бутилката на пода и се обръща с коленете си към нея като към някакъв идол.

— Ние в аквариуми съществуваме — и набиваме планктон. Във вените ни черна кръв рибешка тече! — декламира той. — Отдавна сме изстинали, не можем без теб да оживеем. За да бъдем топлокръвни пак, преливане е нужно. И си преливам аз текила.

Тогава той пада пред черната бутилка, наистина приличаща на някакъв груб идол от каменния век.

— О, текила! В гърлото ми шмиргел! Ти, разтопен кехлибар! Ти, огън кисело жълт! Аз се моля, ти молитвите ми чуваш. Бил съм винаги хилава риба, но с теб станах човек!

— Що за глупости? — сумтя аз. — Добре, дай да отпия.

Вече и на мен ми се иска да вкарвам в себе си тази гадост, а после отново да му предам бутилката и да се приведа в общ знаменател с Деветстотин и шести. Да го разбере. Да се опитам да го разбере.

— Това е поезия! — обижда се Базил. — Това е моето признание в любов. Поне текилата никой не може да ми забрани да обичам.

— Клоун. Нито рими, нито ритъм.

— Клоуните имат право да обичат клоунки, а тези, които са поточаяни, задирият дори акробатките. Иска ми се да бях клоун.

— Можеш да искаш каквото си щещ, само не си и помисляй да говориш за това пред Триста и десети или пред Деветстотния...

— Или Седми, или Двеста и двацети, или Деветстотин деветдесет и девети. Най-добре, момче, да говориш за всичко със самия себе си. Само че, знаеш ли, не бива на глас, че току-виж...

Без да го чакам да довърши дрънканиците си, вземам бутилката от прашния й пиедестал и отпивам.

Базил сяда по турски на пода пред самия прозорец към Тоскана.

— Помниш ли деня, в който ни пуснаха от интерната? Най-първия? Бях сигурен, че веднага ще хукна натам, към това място. Да видя какво е всичко в действителност. Тези хълмове, небето...

Помня.

— И на теб ти предлагам да отидем там — кой знае защо ми напомня Базил. — Помниш ли?

Помня, разбира се.

— Не.

— А ти: „Слушай, сега не ми е до това, ще ни разпределят по кубове, трябва да си избира нормално жилище, преди другите да са разграбили всички прилични! Ще имаме стотици възможности за тази твоя Тоскана!“.

Точно така си беше. Първият ми ден на свобода.

— Е, и какво? Затова пък сега кубът ми е на нормално място, на две крачки от централния хъб, а не в някоя дупка, както е при други от нашите. Мога да се явя пръв на всяко повикване!

— Е, да, това да. А отиде ли до Тоскана поне веднъж? В онази, нашата?

— Та там сигурно няма нищо!

— Но ти провери ли?

— А ти самият да не би случайно да си проверил? — Ядосвам му се; текилата се ядосва.

— Не — клати глава Базил. — Не. Може би да отскочим? Още сега?

— Ти да не си откачил? Утре имаме дежурство! А и как изобщо може да се намери това място? Филма може да са го снимали в Канада!

Тоест аз нямам нищо против, но... Друг път, когато имаме повече време...

— Няма да има друг път — казва ми Базил.

— Това пък защо?

Той ме поглежда внимателно, изучаващо.

— Заминавам.

Не може да има по-голяма безсмислица от тези думи. Той, разбира се, се шегува или ми се подиграва; проверява реакцията ми.

— Къде заминаваш?

— Емигрирам. В Панамерика за начало.

— Какво?!

На Безсмъртните им е забранено да прекосяват границите на Европа; ние нямаме дори задгранични паспорти.

— Не мога да остана повече тук, Седемстотин и седемнайсети. Не можем да останем. Дай да отпия.

— Ние не можем?

— Те нали знаят. Ел и останалите. Те специално са те изпратили при мен. Ти си моят черен знак, Ян.

— Я се разкарай!

— История, нали? Да, имам история. Имам.

— Каква история? — Олюлявам се и разпервам ръце настрани като въжеиграч.

— С една новинарска кореспондентка.

— Що за глупости? Дай тук бутилката.

— Тя е новинарска кореспондентка. Казва се Киара. На италиански това означава „светла“ — съобщава ми Базил.

— Почакай! — С усилие насочвам към него показалеца си. — Ти какво, наистина ли си забърсал някъде мадама?! Срещате се?!

— Тоест по-рано беше репортерка. Сега я изхвърлиха от работа. Казали, че излиза от строя. Бръчки, уморен вид... Гърдите ѝ не са същите.

— Тя не е проститутка?! Ти се срещаш с жена? Идиот! Психар!

— Аз ѝ казвам: на света няма по-хубави бръчки. Обожавам бръчките ти. Всяка. Всички. И особено тези около очите. И няма пожелан ешафод от падината между зрелите ти гърди. Глупавата ми глава точно се вмести. Ти само ми позволи да притисна устни към нея и да

дочакам ножа. Ако любовта е гилотина, нека да ме съсече. Ако умра — значи съм живял.

— Базил? Ти чалнал ли си се?! Базил!

— И тя ми казва: „Как може да си такъв глупак?“. Това е цялата история, момче.

— Млъквай, ясно ли ти е? Не искам да знам за това. Това означава трибунал! И ако не докладвам за теб — и за мен също трибунал! Това си е между теб и тази... Защо ми разказваш всичко това?

— А на кого друго да го разкажа? На Ел?

Дишам, ухапвам бузата си отвътре, за да поизтрезнея, но текилата се е пропила във всичките ми клетки.

— Защо тя има бръчки?

— Има бръчки и очарователен син на тригодишна възраст. Казва се Чезаре. Научих го да ме нарича „чичо Базил“, но той няколко пъти сбърка и каза „тате“. Много конфузна ситуация беше.

— Спиш с инжектирана? — Прилошава ми от ужас; сякаш токущо ми е признал, че има рак в последен стадий.

— Киара. Обичам я. Нали няма да кажеш на никого?

— Не. Не, разбира се, че не! Но... аз не искам да знам това!

— Трябва да го знаеш, Седемстотин и седемнайсет. Извинявай.

— Защо?!

— Без теб ние с нея няма да можем да избягаме. Нужно ми е да ме прикриваш.

— Ти си се чалнал — повтарям аз. — Къде ще бягаш?! Никъде не можеш да избягаш от тях! Не смей дори да си го помисляш.

— А какво, да гледам ли как тя грохва? Остарява? Да я отведа в резерват? А в Панамерика, разправят, безсмъртието може да се купи... И там поне не гледат на старците като на чумави...

— Просто я остави! Остави я и Ел може би ще забрави за това! Аз ще говоря с него! Аз съм дясната му ръка! Кажи й, че повече никога няма да я видиш! Смени си ай-дито!

— Не мога — клати глава Базил. — Не мога и това е.

— Слабак!

— Ами да — свива рамене той. — Аз не съм супермен. Просто човек от плът и кръв. Жив. Нали мога да имам слабости?

— Млъкни!

Страх ме е за него — толкова ме е страх, колкото не ме е било от интерната от същия този ден, в който той спори с доносника Двеста и двайсети, отказа да заклеми майка си и го прибраха в гробницата.

— Нима на нищо не са те научили?! Няма къде да се денеш от тях, Деветстотин и шести! Няма! Ти дори нямаш паспорт! Ще те хванат на границата — и край с теб! Нали знаеш? Кастрация и раздробител! И ще ни накарат нас да ти причиним това!

Базил ми се усмихва:

— Ти може и да не го правиш. Чуй ме, всичко съм измислил!

— Не искам да слушам нищо!

— В Хамбург има хора, които ще ни измъкнат оттук. Киара ги познава. В Небесните докове. Малко съмнителни хора, разбира се — превозват тук нелегални от Русия, но този е единственият вариант. Има само един проблем...

— Млъкни!

— Мен ще ме следят. Вече ме следят. Засичат всичките ми придвижвания. Затова и те помолих да изключиш комуникатора си. Ако разберат, че Киара и Чезаре са с мен, че отиваме в Хамбург... Може да се провалим. Трябва да ги вземеш ти и да отидеш пръв.

— Аз?!

— Ако се случи нещо... По пътя или в Доковете... Какво може да направи тя? Някой трябва да ги защитава. Ако изведнъж Ел се опита... Ще тръгнете с първата лодка и когато минете границата, Киара ще ми даде сигнал. В Доковете е вечен бардак, теб никой не те следи, ще се промъкнете! Просто искам да съм сигурен, че с нея всичко е наред, че тя е в безопасност, преди да тръгна и аз самият. След денонощие ще бъда при вас.

— С вас? Кой са тези „вас“?

Базил ми протяга бутилката — почти празна.

— Нека да се махнем оттук. Да се махнем, Ян. Ще се махнем ли?

... Вие сондата, унищожавача берлинското кино „Паласт“; след два дни тук ще има грандиозен изкоп, в него ще разположат опорите на „Новия Еверест“, ще наляят езеро от еластичен цимент. Но засега всичко си е тук — съблечен наполовина парцален екран, уморено бронзово огледало, отломки от кристал върху изтърбушения паркет, стопкадърът на Тоскана и бутилката „Картел“ за нас двамата.

Поклащам глава:

— Ще те намерят. Ще има трибунал. Няма да избягаш от тях, Базил. Няма да те пуснат. Жената... за това могат да си затворят очите. Веднъж, два пъти... Но дезертъорство...

— Стига си хленчил — отговаря ми той. — Дай да си разделим напитката, почти нищо не остана.

И ние пресушаваме черната бутилка. Вече не чувствам вкуса.

— В Кодекса е казано, че службата във Фалангата е доброволна. Всеки има право...

— Работата в Якудза е доброволна! Чувал ли си за поне един човек, който да е напуснал службата?! Няма да дойда. Не. Няма да дойда.

Базил въздъхва пиански:

— Значи ще ми се наложи да рискувам сам, щом те е шубе.

— Какво общо има тук шубето?! А?! Какво общо има?! Какво ще правя там, в твоята Панамерика?! Тук си имам работа, занимание, смисъл! Кариера!

— Кариера! — изсумтява той.

— Да, кариера! Аз, между другото, съм заместник-звеневи!

— Ще минат още сто години — и ще станеш звеневи! И вместо куб два на два на два метра ще имаш три на три на три!

— И защо чак след сто?

— Слушай, момче... Струва ми се, че гледаш твърде сериозно на всичко това. Твърде много вярваш в него.

— В какво? Кое „това“?

— Всичко! Безсмъртните, Фалангата, Партията... — Той не се удържа и се оригва. Това ме обижда.

— Ако не е Партията, пренаселването би... Фалангата е единствената ѝ опора. Цялото общество, цялата идея за вечна младост... — Бял шум покрива мислите ми.

— Нали ти казвам, не бива да се отнасяш толкова сериозно към това! Вечната младост, пренаселването, всички тези глупости. Знаеш, че системата се държи, докато вярват в нея. Те се боят най-много от това хората да не започнат да се замислят.

— Какво има тук да се мисли! За пръв път в цялата история... човечеството... Ние имаме вечна младост!

— И какво те грее вечната младост?

— Това е благо!

— Това е бла-бла-благо. Искаш да се трудиш като акушер цял живот? Достойна за един мъж работа — да прави аборти на жените. Не работа, а мечта!

— Това не е работа, а служба. Ние служим на обществото. Служим!

— Да обиколиш света. Да воюваш за латинските въстаници, да похитиш едноместен хидроплан, пълен с оръжие, заедно с единствената дъщеря на някакъв диктатор, да се влюбиш в нея, да зарежеш всичко и да живееш на някакъв остров в Тихия океан, където изобщо не са чували за пренаселването. Или да усвояваш заедно с китайските санитарни радиоактивните джунгли на Индия, да отстрелваш тигри и да пращаш цялата си заработка на обикновена девойка от Макао, която лъжеш, че си чуждестранен принц! Или...

— За какво говориш изобщо?

— Имам още трийсет сценария за това как може да се пропилее нашата младост. Вече бяхме акушери, момче, може би е достатъчно? Или на теб всъщност тук всичко ти харесва? Като на останалите момчета?

— Какво значение има тук дали ми харесва, или не? Ние си имаме мисия!

— О, зарежи го това! И каква е тя?

— Защитаваме правото на хората на вечен живот!

— Точно. През цялото време го забравям. Отлична мисия.

Той взема бутилката и я праща в дъното на залата; за малко не улучва падналото огледало.

— Не разбирам. — Изплювам се на пода. — Заради какво трябва да рискуваш всичко?! Заради какво рискуваш живота си? Заради някаква мадама! Заради клоунка! Заради акробатиката?!

— Защото акробатиката изобщо е единственият смисъл, който има този живот! Какъв живот е това без нея — само съществуване. Като на гъбата или някаква инфузория. Всички останали, момче, от мухата до кита — само любов и живеят. Търсене и борба.

— Борба?

— Любовта, момче, е борба. Борба на две създания да станат едно!

— Ти си пиан.

— Ти си пиан. Аз съм като стъкло.

— Аз не искам да се боря. Не искам да съм едно цяло с друго създание. Да си рискувам заради това главата?! Как ли пък не!

Базил ме поглежда със съчувствие, тупа ме по рамото и ми поставя диагноза:

— Значи ти си гъба, момче.

Значи съм гъба. Обидно.

Помълчаваме малко и накрая аз не се сдържам:

— Къде изобщо я намери?

— Запознахме се в къпалните.

— Ние не бива да ходим там! Това е забранено!

— Забранено е — кима той. — И какво от това?

— Е, и... И как е там?

— Любопитният поглед на една девица, прекрасна и млада, си струва присъдата, която ще ти дадат. Тайното докосване в чашата с клокочеща вода си струва всички наказания на света. А за нейната целувка? Късайте ми пагоните. Карайте ме пред трибунала, гадове. Само за едно съжалявам — че не съм съгрешил за разстрел.

Изсеквам се.

— А те... Твоята Киара... Тя наистина ли е толкова... особена?

Деветстотин и шести се усмихва:

— Киара обича дългите свободни рокли — стеснява се от това, че напълнява. А на мен ми се замайва главата от нейния корем, от бедрата ѝ. И от историята ѝ — из Индокитай, из Панамерика, из Африка... Мога да я слушам с часове. Какво още да ти разкажа за нея? Искаш ли просто да ви запозная? Тя си има и приятелки. Знаеш ли какви кадри се срещат там, в новините!

— Млъкни, сатана — отвърщам му аз.

— Ти си сатана! — обижда се той.

— Всичко това е сериозно, Базил! Това е наистина! Осъзнай се! Това е твоят живот!

— Ето! Живот! Живот, разбираш ли? А не някакво там живуркане. По-добре така — да пламнеш и да изгориш, но пък да почувстваш нещо! Е! С мен ли си?!

Поглеждам към Тоскана и разбирам — това е. Вторият ми шанс. Това, които исках да му кажа, когато бяхме на по дванайсет, той ми го казва сега: „Хайде да избягаме! Ти и аз — заедно можем да го направим!“.

— Не знам — мънкам аз. — Не съм сигурен. Трябва да помисля. Нека да отидем някъде следващата седмица... Ще вземеш твоята текила... Дори може и да намерим тези хълмове... Пикник... И ще обсъдим всичко спокойно, а? Аз не мога така. Не мога толкова бързо.

— А аз не мога да чакам. Още малко — и ще ме спипат. Трябва сега. Ако ти не можеш да изведеш Киара, ще ми се наложи да го направя сам. Не мога да ѝ позволя да тръгне сама.

— Идиотски план!

— Извинявай, но нямах време да измисля по-добър. Едвам намерихме тези хора в Доковете...

— Не можеш да избягаш. Няма да ви се получи.

— С теб...

— Не. Не. Ще поговоря с Ел. Ще ти простят, Базил. Нищо няма да ти направят. Изпрати мадамата си сама. Нека отиде в своята Панамерика. Остани с нас. Моля те, Базил. Умолявам те. Не прави това. Не бива.

— Не мога. Нямам избор — казва той. — Не мога без нея. Ще ми се наложи. Само че не им казвай нищо, става ли?

— Добре.

Грохотът и воят навън утихват — сякаш са размислили да събарят Двореца на киното.

— Жалко за него — казвам. — За Двореца. Нищо няма да остане. И няма да се върнеш тук.

— Той ще отстъпи мястото си на прекрасна кула с хиляда нива — възразява Базил. Освен това смятай, че ние току-що сме го увековечили — ние с теб винаги ще го помним, нали? А ние нали сме Безсмъртни!

Може би, ако му бях помогнал да избяга, той сега щеше да е жив. Щеше да се къпе със своята Киара в Тихия океан, щеше да играе със сина си футбол или да пътува с него през целия Байкостал Сити с кабрио. А може би щеше да се раздели с нея и да отиде в Южна Америка, където да воюва на страната на някакви въстаници, защото се е влюбил в красивата дъщеря на вожд на тамошната революция.

Не, не може! Не може! Такова нещо не би могло да се случи!

Никъде не би избягал.

Никой никъде не може да избяга от тях.
Всичко приключи така, както и трябваше да приключи.
В раздробителя.
Ел ме освободи от участие в екзекуцията.

ГЛАВА XX

МОРЕ

Не знам дали сега е сутрин, или вечер. Пердетата са дръпнати, но зад тях има само стена, евтени тапети. В тъмнината светят цифрите на брояча за поминутното заплащане на стаята. Не посочват прекараното от нас тук време в часове; броячът показва 1276, после последната цифра с тихо щракане се сменя на 7. Хиляда двеста седемдесет и седем минути с Анели, която съм взел на кредит от Барселона. Колко е това? Скоро ще стане денонощие, струва ми се.

Замерям с възглавницата брояча. Тя скрива червената светлина, затъква и задушва тиктакането. Ето така.

Става тъмно и тихо. В съседните стаички няма никого — цените тук са както в Европа, на местните голтаци такава любов не им е по джоба. А аз мога да си го позволя — и едва ли е възможно да измисля по-добър начин да профукам заплатата си.

— Не можем да останем тук вечно — казва ми Анели. — Защо не ме слушаш?

— Ела тук — отговарям ѝ аз.

Анели на допир: отначало е напрегната като пружина, тялото ѝ спори с мен; после — когато я покривам с целувките си — омеква, решимостта ѝ да стане, да се облече, да отиде някъде (Къде? За какво?) отминава. Моите докосвания премахват спазмите, тя забравя какво е искала току-що и започва да желае това, което искам аз. Тук нищо не може да се обясни с биологията; работата навярно е във физиката — или микрогравитация, или магнетизъм, или статично електричество привлича коленете ми към нейните колене, моите гърди към нейните, моите длани към нейните. Необходимо ни е да се докосваме с всичко и разкъсването на това докосване е болезнено. Физиката учи, че ако се поднесат атомите на различни тела достатъчно близо, те могат да влязат във взаимодействие и двете тела да станат едно. Лягам върху Анели — устни към устни, бедра към бедра, гърди към гърди — и се насочвам към вътрешността ѝ.

Тя ми се открива веднага отгоре и отдолу, ние се съединяваме един с друг и образуваме безкрайност. И отново всичко е различно — не като в щурмовия първи път, не като в безкрайния и изтощителен втори, не като в бавния предпазлив трети. Сега се съчетаваме, сливаме се. В тъмнината няма очертания, и на нас ни остават само докосванията, плъзгането, гъделичкането, галенето и нарастващият сърбеж на плътта, слепите облизвания, драскания и ухапвания, триенето и желаната болка. Треската. Шепотът — умоляващ, жален, подканващ. Нея я няма, мен също; ние крещим синхронно, дишаме синхронно, пулсът ни се синхронизира. Когато действам неловко и случайно се разпадаме, Анели изпада в паника: „Не-не-не-не-не-не!“ — и сама ми помага по-бързо да се върна в нея. Пръстите ѝ се опитват да обхванат задника ми, натискат ме толкова дълбоко, колкото е възможно, държат ме там — „Остани!“ — и без да ми позволява повече да се движа, тя се разперва, търка се в мен, движи се в ритъма ми по женски неумело. Мисли си, че така може да бъде по-близо до мен. После това ѝ става малко, тя иска да се слеем още повече, още по-сигурно и отчаяно, пръстът ѝ напипва струящата пот в улея между двете ми половини, първо ме гали и изведнъж се врязва в мен, право вътре; аз се дърпам — закачен на кукичка — но другата ръка на Анели прегръща тила ми, притиска лицето ми към своето с внезапна сила и се смее през стоновете си. И за да я накажа, аз ѝ отвърщам по същия начин — но по-яростно, настойчиво. Тя нечуто извиква. Хващам обръснатата ѝ глава, вкарвам пръсти в устата ѝ. И така, сраснали се с корените си един в друг, вече лишени от подвижност, ние стенем, борим се, раздразваме се взаимно. Анели свършва първа — и тя повече не се нуждае от това, любовната краста е отстъпила, сега тя чувства всичко прекомерно — но аз не я оставям, докато не получи своето. И вече я изтезвам, изтезвам — докато нейната болка не изгаря най-накрая и мен.

Ние се просваме, контузени или убити, нашите откъснати крайници са разхвърляни по черния под, нощта е нашето одеяло. Шумоли климатикът, потта изстива и охлажда изтънялата ни кожа, щракането на платените минути от моя живот не се чува зад атлазената бордейна възглавница, аз разбирам, че съм спрял времето.

После Анели ме хваща за ръката, ние заспиваме и ни се присънва как отново и отново се занимаваме с любов, упорито и безплодно

опитвайки се да станем едно същество.

Буди ме пулсът на брояча; вече през клепачите виждам заревото на цифрите. Отварям очи против волята си. Анели седи в леглото, гледа към мен. Силуетът ѝ е очертан в червено. Изминали са още дявол знае колко минути.

— Стомахът ми се свива от глад — казва тя.

— Добре — предавам се аз. — Да отидем да се поразходим.

Плащам сметката — няма значение колко е. Изтичваме навън.

И отново вървим, хванати за ръце. Лавираме между телата — бели, жълти, черни, полуголи и прикрити с всевъзможни парцали.

Още от попадането ми в Барселона ме е преследвала вонята на застояла пот. Сега тя е изчезнала. Разбрал съм, че тълпата си има свой особен аромат, примесен с подправки, масла и човешки изпарения. Той е тръпчив и силен, остър и непривичен за мен — в Европа не е прието да имаш миризма — но не може да се нарече неприятен или отблъскващ. Той е естествен — следователно с него се свиква. И аз свиквам бързо.

За вечеря си взимаме пластмасова кофичка с пържени скариди и бира от водорасли.

— В Европа тези скариди биха стрували цяло състояние! — Анели неприлично мляска, изтрива течащата по нея мазнина с опакото на дланта си, усмихва се. — А тук са грошове! По вашите мерки, разбира се...

— При вас всичко е толкова евтино, защото всичко е крадено — съдържано обяснявам аз. — Живеят от нашите помощи и на всичкото отгоре откъват всичко, до което се докопат!

— Така ви се пада, буржоа! Обещали сте на хората хубав живот, а сами сте ги затворили в утайник!

— Нищо не сме обещавали!

— Разбира се! Постоянно се чува: най-хуманната държава, най-справедливото общество, безсмъртие за всеки, щастие на входа! Нищо чудно, че тук се изсипват хора от целия свят! Ако не ги лъжехте, тези хора щяха да си стоят вкъщи!

— Добре, добре! Какво взе от кофичката? Аз също искам!

В едната посока през немислимата блъсканица се промъква китайско карнавално шествие с огромен композитен дракон, който плава над хората, бавно местейки насам-натам боядисаната си глава и

мигайки със зелените си лампички; съпровожда го някаква сган, удряща гонгове и тъпани. От другата посока, срещу карнавала, се движи погребално шествие — покойникът, загърнат в бял саван, е в носилка, подир тялото крачи молла, напяващ нещо вяло и зловещо, по-нататък слепва ескорт от ридаещи жени с ямурлуци и неми навъсени брадатковци с халати.

Изглежда, сякаш сега двете колони ще се сблъскат и ще настъпи взаимна аниhilация; как изобщо могат да съжителстват тук, в едно и също измерение? Тъпаните заглушават моллата и женските оплаквания, драконовата паст надвисва над човека в парцала и само чакам: кога ще го глътне! А скърбящите ще се нахвърлят с юмруци върху празнуващите — ще има касапница... Но те мирно се разминават, драконът не докосва мъртвеца, гонговете аранжират пеенето на моллата, китайците се кланят на арабите и всяка от процесите продължава нататък, в противоположната посока, пробива си път през тълпата, затопля онези, които току-що е изстудил мъртвецът, и напомня на всички веселящи се какъв ще е неизбежният край на живота им.

— Да отидем на море! — вика ми Анели.

— На море?

— Разбира се! Тук има огромно пристанище и крайбрежна — знаеш ли каква!

Излизаме от хангара и се издигаме, едвам успокояваме дишането си, на двайсет и някое ниво; старата, изконна Барселона не се вижда оттук, прибрана е в метален калъф. Тук са само разноцветните стълбове цилиндри, показното щастие на безоблачна Европа, фар, към който се стремят претърпелите корабокрушение от всички океани.

Макар че пътят до пристанището не е малко, така и повече не се опитват да ни ограбят.

— Трябва да се държим по-надалеч от кулите — инструктира ме Анели. — И изобщо добре е да се знае в кой район кой управлява. Къде са паките, къде — индийците, къде — руснаците, къде — китайците, къде — сенегалците... А още по-добре — и името на главатаря им. Винаги можеш да се договориш с някого. Та тук живеят нормални хора, а не някакви варвари!

— Да, тук при вас политиката е по-чиста от нашата — казвам й. — Международни конфликти на всеки квадратен метър. Някакъв

Вавилон!

— Не можеш да си представиш какво е! — подхваща тя. — Китайците и индийците — пак добре, но тук има такива квартали... Ето, в тази кула провъзгласиха независима Палестина, а в онази, синята, има асирийски квартал. Чувал ли си за Асирия? А аз не знаех нищо за нея, докато случайно не се изгубих там. На картата на света няма такава държава вече от хиляди години — само тук, в Барса, я има. Намира се право под Съветския съюз и над Руската империя. Там на всеки етаж има по едно правителство в изгнание. Един познат лъжеше, че е видял посолство на Атлантида. Влязъл, даже му направили виза и му сменили парите с някакви обвивки от бонбони!

Скаридите свършват точно в момента, в който се добираме до пристанището. Морето се плиска към нас; заобикаляме закриващата го яркооранжева кула — и ето че то изпълва цялото ни полезрение. Претъпканата търговска улица с безброй сергии — търгуващи с кокаин, семки, транссексуални проститутки, шишчета, национални носии и огнестрелно оръжие — се издига на стотина метра над водната повърхност. Зад нея има стена до небесата, композитните канари на гигаполиса.

Странно е да се види място, където земята свършва.

Бил съм при морето и по-рано. Обикновено то прилича на оризови ниви или на венецианските канали — цялото изпълнено със селскостопански платформи. Целият океан е една градина, в която човечеството си развъжда всякаква храна: тук съомга, там мекотели, там планктон.

Но сега пред мен се открива огромна пустош. Никой няма да тръгне да строи тук морски платформи — местните банди ще разграбят всяка ферма още в първия ден. Край брега гъмжи от промишлени съдове и рибарски лодки, но хоризонтът е чист.

И въздухът тук е съвсем друг.

Сякаш не е въздух, а хелий. Поемаш два балона от него в гърдите си и можеш да летиш.

Изгонваме от огъната пейка някаква малолетна хулиганка и сядаме с лице към синевата. Бризът гали лицата ни. Слънчевите лъчи нагряват композита, от който са излети петстотин седемдесет и шестте еднакви кули на новия град. И някъде в неговите подземия живее старият град, който...

— Е, и как ти се струва Барса? — присвива очи срещу слънцето Анели. — Истински ад, а?

Обръсната до кожа, тя ми изглежда необичайно крехка, чуплива — и още моя собствена; нали аз я бях направил такава... каквато би могла да стане моя. Наша.

Не, моите мисли за това да получа работа в резервата Фиорентина, да стана страж на своите детски спомени, да замъкна в този хербарий Анели и в неработните часове на парка да си играя с нея на Адам и Ева, са мечти на малоумник. Един ден, след като не се явя на повикване, ще ме намерят и ще ме изправят пред трибунала на Фалангата и тогава...

Черна зала, кръг от маски, кастриране и раздробител; ще се превърна в компост, а моето място в звеното ще се заеме от стажант, когото бързо ще научат на всичко. Но Барселона...

Безсмъртните няма да се доберат дотук. Тук можем да се укрием така, че никога да не ни намерят. Аз съм живял в Европа, ваксиниран съм срещу старостта, Анели също. Не ни заплашват нито остаряване, нито смърт. На първо време наш дом би могъл да стане апартаментът на Радж... А по-нататък — кой знае? — може да се сдобием с истински дом и истински живот?

Барселона. Клоака. Карнавал. Шум. Опасност. Живот.

Всичко, което трябва да направя, е да взема раницата си с комплекта палачески принадлежности и да ги запратя още веднага в морето. След няколко секунди тя ще плъосне във водата, приборите ще се завъртят и аз вече няма да бъда Седемстотин и седемнайсети. Мога да стана Йожен, а мога и да си остана Ян.

— Барса? — пробвам на вкус името на нашия дом.

— Барса! — поглежда ме палаво Анели. — Какво ще кажеш?

Широката ѝ тениска плющи на вятъра, ту прилепва и обрисова линиите ѝ, ту се издува и ги заличава. Анели гледа отегчено изцапаните си с масло ръце.

— Слушай! Нали си носиш униформата? Тя е черна, нали? На нея нищо няма да си личи. Може ли да си избърша ръцете? Само веднъж! Бързо!

Тя се протяга към раницата ми, аз я хващам за китката и поклащам глава в знак на отрицание. Изсумтява и се извърща.

Слънцето се скрива зад облак. Неловко ми е. Барселона — това си ти, Анели.

— В Русия има една странна болест. От нея в гърлото се образува налеп и заболелият се задъхва. Остава му все по-малко въздух, докато не умре.

— Не променяй темата! — казва ми тя строго.

— Лекуват я с едно странно нещо — продължавам аз. — Сребърна тръбичка. Налепът се бои от среброто. Лекарят мушка в гърлото на болния малката сребърна тръбичка и той диша през нея, докато не победи болестта.

Анели не ме прекъсва.

— Ти си моята сребърна тръбичка. С теб започнах да дишам.

Тя ми се усмихва, полуобърната, после се навежда и ме целува по устните.

А след това си избърсва ръцете в панталоните ми.

— Ти си поет, а?

— Извинявай. Дрънкам всякакви глупости. Идио...

Но тя отново ме целува.

— Оправяй се. Не ми се иска да се задъхваш.

— Как мислиш, дали бихме могли да поживеем у Радж? — казвам това сякаш на нищото, сякаш на морето.

— Ти какво, да дезертираш ли се каниш?

Свивам рамене.

— Няма да можеш! — уверено казва тя.

— И защо?

— Та ти се боиш дори да си изцапаш униформата! — цъка с език Анели. — Мислиш ли, че съм глупачка? Сега си в почивка и си се размечтал. А ако те призоват на служба, веднага ще козируваш. Какво, не е ли така?

Не знам. Не знам как е.

— Искам да бъда с теб.

— Детска градина. — Тя ме потупва по рамото. — Направо ясли.

— Какво?

— Ти си глупав. Даже е странно.

Бъркам в раницата си и изваждам оттам дрехата.

— На — казвам й. — Избърши си ръцете. Моля те.

— Няма нужда от жертви — усмихва се тя. — Скрый я, докато не са ти размазали физиономията. Хората тук имат алергия към вашата униформа.

— Искам да остана. В Барселона. С теб.

— Ето това вече са абсолютни глупости.

— Можем да поживеем у Радж — твърдя аз. — Можем да си вземем квартира... Кътче... Може да е близо до майка ти... Ще намеря някаква работа. Охрана или... И... Радж може да ми намери нещо или с онази идея на Хему... Няма значение. Просто не искам да се връщам там. Трябва да съм с теб... — Крия очите си, горещо ми е, срамувам се, не мога да си затворя устата.

Тя изпълва себе си с хелий. Замижава. Пресича бърборенето ми.

— Как е пълното ти име?

— Ян.

— Пълното. С идентификатора.

Това ми се удава трудно. В концлагерната публична баня се чувствах по-малко гол, отколкото в тази минута, когато ми се налага да изрека за пръв път от дълго време на глас пълното си име. Но аз съм длъжен да се разголя наистина пред нея, защото иначе тя няма да ми повярва, няма да повярва в мен. Това е изпитание.

— Ян. Нахтигал. Две Те.

— Нах-те-гал? Н-А-Х-Т-Е-Г-А-Л?

— С „и“. Нахтигал. „Славей“ на немски. И още е имало такава нацистка дивизия. Падна ми се по разпределение, когато ме уволняваха.

— Красота! Много ти отива! — Анели скача от пейката, пхва ръце в джобовете на панталона, тръгва нанякъде.

— Къде отиваш? — Налага ми се да я догонвам.

— Имам дълг — отговаря тя. — Искам да ти го върна.

Настигам я при комуникационния терминал — яркозелен, в дебел антивандалски корпус. Европа е сложила такива в образцово показните куклени къщички, за да могат най-умните диваци да се интегрират в общото информационно пространство и да се приобщят към прекрасното. Обикновеният комуникатор тук е лукс...

— Запитване за търсене на членове на семейство — казва Анели.

— Какво правиш?

— Идентифицирайте се — иска терминалът.

— Анели Валин Двайсет и едно Пе — ясно произнася тя, преди аз да успея да разбера какво става.

— Прието. За чие име искате да осъществите запитването?

— Търсене на родители. На името на Ян Нахтигал Две Те.

— Защо? Какво правиш?! — Хващам я за ръката, отдръпвам я от терминала; пронизва ме студ, пред очите ми притъмнява, сърцето ми препуска. — Защо?! Аз не съм те молил! И защо се представи?!

— Запитването се изпълнява.

— Ти не можеш да търсиш от свое име. На теб ти е забранено да узнаваш каквото и да било за родителите ти. Аз ти помагам.

— Защо? Аз не искам да знам нищо за тях! Тях ги няма! Защо се излагаш на опасност?! Те може да разберат, че не си умряла!

— Това е Барселона! — Анели ми прави физиономия. — Нека опитат да ме измъкнат оттук!

— Ян Нахтигал Две Те — казва терминалът. — Резултати от търсенето. Личността на бащата не е установена. Майка — Ана...

Длъжен съм да дам команда „Отмяна!“ — но сухият ми език е прилепнал към гръкляна; този проклет зелен нисък стълб, груб идол на вандалите, се е превърнал в истински оракул, Господ говори с мен от гърдата на композита.

— Грешка.

Екранът примигва и угасва, терминалът се презарежда. А моите неврони вече са враснали в неговите микросхеми и аз също излизам от строя. Парализиран, се опитвам да вдишам.

— Направи го още веднъж! То вече беше започнало да говори!

— Анели Валин Двайсет и едно Пе. Запитване за търсене на членове на семейството. Ян Нахтигал Две Те.

— Запитването се изпълнява... Ян Нахтигал Две Те. Резултат от търсенето: личността на бащата не е установена. Майка... Грешка.

И той отново претърпява инсулт, следва безпомощното мигане, зануляването и забравата.

— Не разбирам. Не разбирам! — Млатя по екрана с юмрук, но терминалът е защитен срещу такива като мен.

— Нека да опитаме още веднъж...

— Млъкни!

Тя млъква и тогава аз чувам жужене. Вибрация. В раницата ми. Повикване. Повикване. Да го вземат дяволите, който и да е там! Заври

се в задника си! В задника! Поглеждам.

Ерих Шрайер. Лично. Захвърлям комуникатора обратно вътре. Стоя пред онемелия зелен идол, шията ми е схваната, главата ми всеки момент ще се пръсне, юмруците ми са стиснати, кокалчетата са ожулени, бум-бум-бум...

— Ян?

— Да се махаме. Да се махаме оттук! — На прощаване изригвам терминала с бутонката си; той си стои на мястото като истуканите от остров Пасха.

Тръгваме, а комуникаторът продължава да звъни, да звъни, да жужи в раницата ми, да ме притеснява, да бучи като насекомо, да ми действа на нервите. Не, господин сенатор. Извинявайте. Каквото и да искате от мен този път...

Какво?

Не може да са ви доложили толкова бързо, че момичето на Рокамора, което съм убил и пуснал през раздробителя, прави запитвания към базите данни от Барселона. Не може, нали? Коя е тя в края на краищата? Просто досадна грапавина върху един от милионите детайли на безупречно работещия механизъм, който вие управлявате! Всичко е заради мен и моята параноя — да си мисля, че Анели е нужна и на някого друго, освен на мен...

Комуникаторът продължава да звъни, натрапчива гадост.

— Виж! — Анели заслания очи от слънцето, посочва нагоре. — Не там! Ей там, зад кулите! Високо!

Мазна черна точка. Още една. И още. И още. Далечен утробен вой.

— Какво е това?

— Турболети. Транспортни.

Тлъсти пури с дребни крилца. В града рядко се забелязват такива. Не черни, а тъмносини с бели цифри на бордовете. Известна разцветка.

— Оттук не се вижда нищо. Да се приближим, а?

Те се спускат — един след друг, десет, двайсет — приземяват се между пъстрите металически кули; тежки машини с малки крилца, безоки и дебелокраки. Разпознавам ги. Щурмовите отряди на полицията. Тълпата се разпръсква.

— Край. Повече не можем да се приближим.

— Какво ли търсят тук?

Комуникаторът с прерязани гласни струни все още се друса на дъното на раницата ми, не може да се успокои. Едва доловимите вибрации се разпръскват по тъканите, по моите тъкани.

Отварят се люковете трапове, от бременните летящи твари се раждат сини лъскави личинки, оттук изглеждат малки; строят се в редица, образуват кръг, после двоен кръг. Стотици са, може би са хиляда.

Тълпата се намагнетизира — заредена със страх и любопитство, тя първо се разтича встрани, но после се стабилизира и започва да се сгъстява. Ехото се носи от епицентъра към покрайнините и само след минута до нас достига:

— Полиция. Полиция. Полиция. Полиция.

— Какво се е случило? Каква е тази операция? — питам го аз. Ехото повтаря въпроса ми и прехвърляйки се от един език на друг, го отнася някъде в най-гъстото струпване от глави, за да се върне след известно време с отговор:

— Разправят, че президентът на Панамерика лети към нас. Мендес. Заедно с нашия, европейския.

— Какво? Защо?

— Виж в новините — моли ме Анели.

Принуден съм да взема комуникатора в ръка и да откажа повикването на Шрайер, за да прослушам последните новини.

„Господин Мендес е изказал желанието си да посети територията на Барселонския муниципалитет в хода на преговорите с президента на Единна Европа Салвадор Карвальо. Молбата е била изказана в отговор на забележка на президента Карвальо относно хуманността на мерките за граничен контрол по периметъра на така наречената Стофутова стена, която отделя Панамерика от южноамериканския континент...“

— Какво обясняват там? — взира се в мен чернокож туарег с къдрава прошарена брада.

— Той просто иска да натика носа ни в собствените ни лайна. Приятелско посещение — обяснявам аз. — Карвальо го упреква за касапницата покрай стената, а Мендес му отвръща: да отидем в Барселона, братко, и да видим какви се вършат под носа ви.

— Виж ти! Разправят, че Мендес сега ще му даде на нашия да се разбере! — споделя туарегът с всеки, с когото се сблъска.

— Това е шанс! — Анели, изглежда, е зарадвана.

— Шанс?

— Какво виждаш обикновено в новините, когато стане въпрос за Барселона? Разправи, плантации за псилоцибин, тунели на контрабандисти, които се опитват да се доберат до скъпоценната ви вода! А всичко останало като че ли тук го няма! Та ние сме страната на поголовното щастие!

— И ти смяташ, че сега специално заради Мендес всички канали ще хукнат да хвалят вашия блажен оазис? Не ме размивай!

— Смятам, че Мендес може за един ден да промени това, пред което европейските дъртаци си затварят очите вече от сто години! Това, че няма никаква Единна Европа! Че има затвор за осъдените — и го има вашия лайнян Олимп! Че цялото това шибано равенство, което през цялото време тикат пред камерите, е пълна глупост! Ето това трябва да им покажат, а не че хората минават улицата на червено!

— Няма да има нищо такова — казвам уверено. — Няма да му дадат да направи и крачка. Виж колко полиция има.

Качваме се до надвисналия над земята травелатор, промъкваме се между пакистанските търговци, както ни падне; тук сме като зверове на водопой, нямаме време да си спомняме за нашата война.

От травелатора изгледът към площада на петстотинте кули е похубав; синята окръжност се разтяга встрани, допират се до човешкия рояк и леко го притиска, разгонва го. В пустотата по средата кацат нови турболети, навън се изсипват пластмасови войничета, строят се в редици, вливат се във верига, която се разширява все повече и повече, включвайки нови звена.

— Въпреки това няма да им стигнат силите, за да задушат цялата Барса — упорства Анели.

— Ти не познаваш Беринг.

Още десетина турболета увисват над Барселона. Високоговорителите увещават гражданите, молят ги да си останат у дома.

— Това е нашият дом! — крещи някой от тълпата. — Разкарайте се вие!

Ехото от воя на турбините се разлива из града на мечтите, наводнява го и от всички пукнатини навън изпълзят навъсените обитатели на пременените куклени небостъргачи. Мръсните ручей се

вливат в неспокойното кафяво море, в средата на което е обрамченото в синьо парче суша.

Но жителите на копторите се качват тук не за да се сблъскат с полицията; онзи, който крещеше, засега е самотен. Те се приближават към мълчаливите полицаи в пластмасови доспехи така, както индианците са вървели към окованите в ризници конкистадори, слизащи от огромните галеони с бели платна — от любопитство.

Над тълпата се реят телевизионни дронове, зад двойния кръг сноват репортери, без да се осмеляват да влязат сред народа, и снимат иззад сините широки гърбове и кръглите матови шлемове.

— Ето го! Ето там лети! — раздвижва се морето, тръгва вълна от вдигнати ръце.

Издад искрящите кули изплава величав бял съд, ескортиран от маневрени малки турболети.

— Мамка му! — възхитено шепнат хора на триста различни езика. И още как. Такива важни птици тук по-рано не са се показвали.

Белият въздушен кораб застива в небето, а после бавно се снижава точно към средата на пригответената за него площадка. Отваря се вратата, изкарва се трап и дребничкият президент на Панамерика маха с ръката си — кибритена клечка, на кафявото напрегнато море. Наоколо не се вижда дори охрана — само журналисти, журналисти, журналисти.

След него на трапа се появява още една фигурка — навярно нашият Карвальо.

На земята се суетят помощници, операторът насочва камерата към Мендес — и внезапно над отцепения от полицията площад се появява негова проекция, изтъкана от въздух и лазерни лъчи. Огромен триизмерен бюст — главата и раменете. Мендес се усмихва ослепително и гърми от надвисналите над тълпата високоговорители:

— Приятели! Благодаря ви, че ми позволихте да намина при вас на гости.

Паките се споглеждат, почесват четината си и наместват висящите от коланите криви ножове.

— Когато европейските ми приятели ме поканят при себе си, обикновено виждам само Лондон или Париж. Но аз съм любопитен и неспокоен човек. Нека да видим нещо ново, помолих ги. Нека да наминем към Барселона! Но кой знае защо моят приятел Салвадор

започна да ме разубеждава. В Барселона няма какво да се прави, каза ми той. Съгласни ли сте с това!

— Хитра твар е този задник Карвальо! — бухти човек с чалма.

— А на мен ми се искаше да дойда тук. Да се запозная с вас. Само че ако мислите, че така ще си стърча тук, на трапа, слабо ме познавате! — И Мендес започва да се спуска надолу по стъпалата.

— Смел човек, мамка му — подсмърча едноок пак с разпран джоб.

Втората фигура остава залепена за трапа — Карвальо не бърза да влезе в клетката с тигрите.

Камерите се обръщат, за да задържат в кадър движещия се към хората президент. След като се добира до земята, Мендес — това се вика номер! — наистина тръгва към отбранителната линия на полицията. Огромни чернокожи с черни костюми и слънчеви очила правят кръг около него — и всички заедно разкъсват полицейския кордон. Журналистите, превъзможвайки ужаса си, се плъзват след него. Чудо — човешкото море се отдръпва пред безумеца и той, като Мойсей, стъпва върху сушата.

— Вие навярно знаете, че ние с моя приятел Салвадор се придържаме към различни мнения за това как да се процедира с безсмъртието. Аз съм републиканец, стар консерватор. Безсмъртието, ще ме попитате? Прекрасно нещо! Но няма има нещо по-важно от семейството? Любовта към децата? Възможността да ги отгледаш, да ги научиш на всичко, да ги люлееш на коленете си? Уважението към родителите ви, благодарение на които сте се появили на бял свят?

Тълпата боботи неразбираемо; а аз слушам Мендес с половин ухо, мислите ми са заети с друго. Искам да намеря още един информационен терминал. Да го намеря и да направя ново запитване за съдбата и местонахождението на моята майка, която се казва Ана. Да прегледам сто хиляди шибани зелени терминали, докато не намеря един работещ.

Ана?

Не помня. А и откъде да помня? Просто — мама.

— Човекът е самотен! — произнася Мендес. — И няма нищо лошо от самотата, ето какво мислим ние в Панамерика. А кой може да ни бъде по-близък от нашите родители и деца, братя и сестри? Само с тях ни е наистина хубаво. С тях и с любимите ни жени, мъже. Всички

казват, че политиците баламосват обикновените хора — но аз самият съм обикновен човек и вярвам в ето такива прости неща. Да! На мен ми е лесно да живея, защото вярвам в разбираемите неща. Но Панамерика е страна на многото мнения. Ние сме свободни и нас ни учат да уважаваме хората, които не мислят по същия начин като нас!

Вестта за визитата на Мендес наистина вече е достигнала до най-далечните краища и най-тъмните кътчета на двете Барселони — и вътрешната, и външната. Стълпотворението е невероятно — не му се вижда края. Хората мълчат, вслушват се.

— Да, безсмъртието при нас струва пари. Да, не всички могат да си го позволят. Това е вярно. Панамерика също е пренаселена. Но нашата страна не е страна на всеобщото равенство, а страна на равните възможности. Всеки може да заработи за квота.

Изведнъж обемната проекция, огромният дубликат на държащия реч президент потреперва и примигва; през нея за миг прозира нещо друго — но ликът на Мендес веднага се връща. Самият оратор, изглежда, не забелязва нищо.

— Но тук, в Европа, наричат нашата система грабителска. Да, моят приятел Салвадор така казва! И аз не споря — нас са ни учили да уважаваме чуждото мнение. Салвадор твърди, че европейската система е много по-справедлива, защото тя е основана на истинското равенство. При нас всички са равни, казва Салвадор, и всеки се ражда с право на безсмъртие!

Анели се размърдва. Народът се вълнува — смътният ромон е прераснал в глъчка. Думите на Мендес се превеждат на триста езика, хората обясняват на съседите си и става задушно като пред буря. Чувствам с кожата натрупващото се в атмосферата електричество и предусещам приближаващите гърмежи. Но Мендес, буревестникът, живее чрез тях.

— При вас, в Барселона, живеят обикновени хора. Такива като мен самия! Хора, които вярват в простички, разбираеми неща. Аз ви уважавам. Вие избирате истинското равенство. Вие избирате безсмъртието. Европа ви го дава. Вие имате това право и вие сте щастливи хора. Нали, Салвадор?

Най-накрая разбирам какво прави той. Шрайер ненапразно се опасяваше от него. Камерите се прехвърлят на президента Карвальо — почервенял, потен, ядосан.

— Аз... — започва Карвальо, но картината се разкъсва отново.

Карвальо се дезинтегрира и вместо него над народа се появява човек, застанал до искряща жълта стена. Човекът има лице, което ми е познато и непознато. А Анели го разпознава — и притиска устата си с ръка.

— Обичах едно момиче — изговаря тежко човекът. — А тя обичаше мен. Наричах я своя съпруга, а тя мен — свой съпруг. Това е просто и разбираемо нещо, господин президент Мендес. Това как обичате.

— Какво? Кой? — бучи тълпата.

— Моето момиче забременя. Какво по-разбираемо от това? Но не тя ми разказа за това. Не успя. Когато нашето бъдещо дете беше на няколко седмици, при нас нахлуха бандити. Вие сте чували за тях. В Европа бандитите действат под крилото на държавата. Наричат ги Безсмъртните.

Тълпата започва да реве — слято, многоезично. Поглеждам към Анели и я хващам за ръката.

— Анели! Чуй ме...

— Тези бандити дойдоха при нас през нощта. Те ни казаха, че сме нарушили Закона за Избора. Закона, който принуждава родителите да изберат или убийството на нероденото си дете, или самоубийството.

— Той е някъде тук — озадачено пъшка пакито с чалмата. — Та това е „Омега-Тета“, жълтата!

Помощниците на Мендес са обърнали проектора и най-накрая изключват изображението, но Рокамора продължава да вещае от десетките реещи се над мръсното море полицейски турболети. Звукът се лее отвсякъде и отникъде, сякаш самите небеса говорят с хората.

— Според този Закон те можеха или да я принудят да направи аборт, или да ѝ направят инжекция, която ще я превърне в старица и ще я погуби. Този закон са го писали човекоядци. Садисти и човекоядци. Но и той се оказа мек за Безсмъртните. Те направиха всичко по свой начин. Те изнасиха жена ми и я убиха. Аз се спасих по чудо.

— Долу! — пици някаква жена. И веднага звучен бас подхваща вика ѝ:

— Долу! Долу Карвальо!

— Анели?! Анели!

— По чудо, казвам. По чудо! — Високоговорителите се изключват един след друг, но засега не успяват да изтребят напълно Рокамора. — Да, проклинам се за това, че останах жив! Трябваше да умра там. Да умра, за да може моята Анели да остане невредима. Длъжен бях — и не го направих. Опитах се да се договоря с тези убийци, да ги вразумя. Та ние сме в Европа! При нас има върховенство на закона!

Какво отговаря Мендес, как възразява Карвальо — хората не чуват това; инженерите са безсилни, тяхната техника е завладяна от Рокамора, той я е хакнал и си я е присвоил.

— Прости ми — шепне тя почти беззвучно. И ръката ѝ се изплъзва.

— Анели! Не му вярвай!

Но тя изчезва в тълпата като вода в пясък.

— Долу Карвальо! До-лу! До-лу!

— И още нещо. Няма никакво равенство, господин Мендес. Това е мит. Пропаганда. Барселона преди много години беше отрязана от европейското водоснабдяване. Тези, които живеят тук, не могат да попаднат в истинската Европа, макар че са им обещали убежище.

— Долу Беринг!

— ДОЛУ ПАРТИЯТА НА БЕЗСМЪРТИЕТО!

— Анели! Анели, върни се! Умолявам те! Моля те! Къде си?!

Заглъхват всички високоговорители освен един — последния турболет, чийто екипаж изобщо не може да се справи с хакнатото оборудване, го прогонват по-надалеч — но ехото преразказва думите на Рокамора на всеки тук.

— Митовете са нужни, за да прикрият човекоядската система, господин Мендес. Аз се борех срещу тях и по-рано, преди да... Моята фамилия е Рокамора, хората ме познават! Посветил съм целия си живот на тази борба. Не ѝ казвах кой съм. Искях да я предпазя. Но въпреки това моята Анели я наказаха — заради мен. А сега... Само да можех да я върна... Бих се отказал от всичко. Но те я убиха. Те не ми оставиха нищо друго. Долу Партията на безсмъртието! Долу лъжците!

— ДОЛУ ПАРТИЯТА НА БЕЗСМЪРТИЕТО! ДОЛУ
КАРВАЛЬО! ДОЛУУУ!

— Анели?! Анели!

Обзема ме страх — никога няма да я намеря в тази блъсканица, в този град, в този живот. Горещо и студено ми е, в очите ми се лее киселина; отнели са ми моята сребърна тръбичка и мръсният налеп се увеличава, сгъстява се, обхваща гърлото ми; мислех си, че съм се излекувал, но се оказва, че просто съм дишал през нея, през моята Анели.

И в този момент се получава верижна реакция.

Милион, два милиона, три милиона гласа скандират в синхрон; и на тези хора им става твърде тясно с тяхната омраза. Тълпата се нагрива, разширява се, разплисква се и с някаква невъобразима лекота изяжда Мендес заедно с огромните му телохранители; като мехур се пръска двойният полицейски кордон, цунами забърсва небрежно кацналите на чуждата земя турболети, изпълва ги, троши ги, осакатява ги. Сините плувки на полицейските шлемове отначало се виждат в калните потоци, после ги отнасят нанякъде, влачат ги, потопяват ги.

Секунда преди момента, в който вече нищо няма да може да се направи, горделивият бял съд рязко и бързо се откъсва от мястото си, олюлява се и едва запазва равновесие; излетелите турболети кръжат, пръскат тълпата със сълзотворен газ, но на този народ вече му се е налагало да лее сълзи, няма никакъв ефект.

В тази каша вече не може да бъде намерен никой, нищо.

— Анели! — крещя аз, раздирайки гърлото си.

— Анели! — крещи от вертолета Рокамора, преди най-накрая да му запушат устата.

ГЛАВА ХХІ

ЧИСТИЛИЩЕ

— Ааанееееелиии!

Отпред в тълпата има женска глава, обръсната до кожа. Пробивам си път през телата, промъквам се, разблъсквам ги, премазвам крака, стъпвам върху паднали; някой отдолу ме хваща за панталоните, за бутонките, спъвам се и едва не падам.

Не, тези хора не са море, тези хора са лава. Барселона се е пробудила и е изригнала, къса се по шевовете и от цепнатините изригва омраза, нагорещена до червено, способна да изпепели земята и да разтопи композитната ни държава.

Греба през кипящия камък, ужасът ме държи за гърлото със стоманена хватка; длъжен съм да се добера до нея, ето, това е тя, само на десет крачки! Някакъв дебелак не иска да се отдръпне, прегражда пътя ми към Анели — ритам го в корема; отблъсквам старица; крача върху задушен човек, който, дори умирайки, крещи: „Долу!“.

Тук вече не са три милиона, нито пък пет. Всички, които са седели в дупките си, в арматурните си клетки, изскачат навън, спомнили си изведнъж, че клетките им не са заключени. И всички тези милиони са изгубили разсъдъка си, забравили са самите себе си, слепили са се в едно огромно чудовище, хранят го със своите тела и своите души и то расте, издига се, набъбва, призовава от процепите все нови и нови хора, слепва се с тях и реве така, че земята се тресе.

— ДОООЛУУУ!

— Анели!

Изкривено от злоба лице; това не е тя! Това дори не е девойка, а някакъв нежен тип с изскубани вежди. Чудовището е изсмукало от хилавата, лишена от вежди обвивка онзи педал, който е живеел в нея по-рано, и е пуснало в кожата му своята същност. И сега това телце крещи с бас, на който предишният му обитател не е бил способен: „Дооолуу!“.

Залепвам му шамар — сочен, но къс; нямам място да замахна. Той не усеща нищо, нищо не разбира. Завъртам глава, пълзя нанякъде, воювам с чудовището — един против десет милиона озъбени гулове. Задушаването — страхът на тълпата — отново е с мен. Трябва да скрия главата между колене си, да се омотая като какавида и да започна да вия, но вместо това се мятам, затъвам, притискан от рамене, кореми, бесни погледи, и пресявам, пресявам, пресявам лица.

Всеки крещи, скандира, тропа с крака, бие по тенджери и надува свирки. Главата ми е съд под налягане, забравен на печката. Погледът ми е замъглен от непрекъснато разбъркващата се мозайка. Едно от тези лица е нейното, моят шанс е едно на петдесет милиона.

— Анели!

Изплюват ме на малка площадка, където линчуват попаднали им полицаи.

Изгърбушват ги — живи, меки — от синята им коруба и ги разкъсват с трясък и хрущене, те вият от ужас и нечовешка болка, аз се извърщам от тях и побягвам намясто — по-нататък. А на раменете ми виси моята собствена смърт — с равнодушно Аполоново лице и с дупки вместо очи, аз я нося навсякъде със себе си в раницата. Ако някой ме заподозре — чудовището ще ме глътне за миг, както е изяло хилядата полицаи и лъснатия президент на супердържавата, който го беше призовал.

Само че аз не мисля за това.

Нужно ми е да те намеря, Анели.

Защо ме изостави, защо ме изостави с такава лекота?! Аз не се подчиних на Шрайер, наруших дадените ми заповеди, изгаврих се с нашия свят Кодекс, не можех да те убия, скрих те в дома си, изгубих си ума, виждах те във всичките си сънища, не тръгнах да те чукам, когато беше дрогирана и ми се предлагаше, защото не исках да те чукам, а да правя любов с теб, противно на всички забрани се видях с теб два пъти и три пъти, мечтаех си да живея с теб — размечтах се! — мислейки си как заради това ще ме кастрират и ще ме напъхат жив в раздробителя на боклук! Как можа да ме оставиш там сам? Та аз не мога без теб! Чуваш ли ме?!

Тълпата ме носи нанякъде. Изгубил съм се сред хората.

Изсипвам се в нечия дупка, озовавам се в някакви коридори, жилища, в мен тикат мръсни мазни пръсти, крещят ми нещо на

неизвестен език прошарени, космати, плешиви, с дръпнати очи, чернокожи, червенкоси, аз крещя в отговор, отблъсквам ги, бягам нататък — и отново се озовавам на мястото, откъдето съм избягал. Не ми достига въздух.

Не. Не. Не бива. Не бива така.

Ти не си виновна.

Тя не е виновна.

Всичко е заради Рокамора. Лъжец, манипулатор, страхливец.

Длъжен съм да намеря Анели, за да ѝ разкажа цялата истина за това нищожество. Да ѝ разкажа как спаси кожата си, оставяйки Безсмъртните да се забавляват с нея. Как докато Петстотин и трети я дълбаеше с юмрука си, Рокамора се прикриваше зад виковете ѝ, за да ми отвлече вниманието и да извади пистолета си. Тази година не се колеба нито секунда, преди да ни предаде бъдещото си дете, за което сега така скърби. И дори когато оръжието беше в ръцете му, той не си помисли да освободи Анели. Той лъже, маже, Анели, той за нищо не съжалява, той целият е прогнил, не умее да съжалява за нищо!

Ще те намеря, ще ти разкажа това и ти ще разбереш, ще ме чуеш.

Ще ме чуеш. Ще ме чуеш.

Намазани на ивици, гримирани, кривозъби, мустакати, с увиснали джуки, с хлътнали очи, с тройни брадички, с месести африкански устни — прехвърлям, прехвърлям чуждите физиономии, търся сред тях едно лице, търся спасението си.

В главата ми е мъгла, решавам, че ми е необходимо да се кача на една разноцветна кула — защото отвисоко непременно ще видя Анели! И аз се катеря по витата стълба, обливайки се с пот — ниво след ниво, докато краката ми не пламват — към върха, но силите ми стигат да се изкача само до средата. Облягам се на прозрачната стена, белите ми дробове всеки момент ще се пръснат, тениската ми е залепнала за кожата. Мигам, вкопчен в перилата, за да не падна.

Поглеждам надолу.

От Средиземно море до стъклената стена не може да се намери място дори за един човек повече — всички места са заети. Развяват се кървавочервени флагове — знамената на Партията на живота, поклащат се наскоро боядисани транспаранти; хората искат справедливост, искат нашата вода, искат безсмъртие за всеки и за всички. Стърчат дула, колове, тояги. Не, тукашните обитатели не са

хлебарки, те са оси, отровни оси, а Мендес и Рокамора са разбутали гнездото им.

Струваше ми се, че жителите на Барселона живеят в мир със смъртта, на тях не им трябва лайнияният ни Олимп, те безмълвно приемат съдбата си, животът им на едnodневки ги учи да се наслаждават на всяка минута. Мислех, че са готови да крадат безсмъртието, да търгуват с него на черния пазар — но никога няма да рискуват да се бият за него.

Не е така.

Просто те са ни ненавиждали поотделно, всеки по свой начин; тяхната ненавист понякога ни е стопляла, понякога ни е парела — но разсеяно, като лъчите на обедното слънце. А Мендес е събрал милионите лъчи в сноп, пречупил ги е със своята реч и после Рокамора е взел от него лещата и сега иска да подпали света.

В раницата вреци нещо.

Нали ти е изключен звукът, как става това?

Отдръпвам се от стълбите, от прозореца, и все пак изваждам комуникатора. Екранът пулсира ярък, червен. Режим тревога.

Тук никой не ме вижда; кулата е опустяла, последните обитатели с викове са хукнали надолу, прескачайки през три стъпала. Приближавам комуникатора към себе си.

Мига съобщение: „ВСЕОБЩА МОБИЛИЗАЦИЯ“ — за пръв път, откакто съм на служба. Отварям го — на всички Безсмъртни се нарежда незабавно да пристигнат на границата на муниципалния окръг Барселона. Подписано лично от Беринг.

Всички. Значи и аз. Вцепенено препрочитам съобщението.

Във Фалангата има пет хиляди звена. Петстотин стотици. Петдесет хиляди Безсмъртни.

Никога не съм виждал всичките да се събират заедно — защото по-рано не се е случвало такова нещо. Какво ще става? Кръстоносен поход срещу бунтовниците?

Опитвам се да прочета новините — но в този момент комуникаторът губи мрежата си и връзката пропада.

Отвън се гърми. Взрив? Не, засега още не.

През панорамния прозорец се мяркат тройка армейски изтребители — черни, с небесносиньо дъно — носещи се точно над кулите. Виждам как завиват над морето и се връщат в Европа. А от

континента срещу тях идва още една тройка. Грохот — на минимална височина изтребителите преодоляват звуковата бариера. Тълпата пъстри лица — варварите са вирнали глави, притихнали са. Разузнаване? Едва ли — от спътниците и така всичко се вижда...

Напразно се опитвам да хвана мрежата — изглежда, са прекъснали връзката.

Из опустелите етажи — изпаднали в кома информационни терминали. Докосвам екраните — те показват безумна разноцветна картина. Добре че не съм епилептик — от такова нещо бих могъл и да получа припадък.

Обхождам композитните пещери, всичките със скална живопис. Искам да проверя — да не би някой да има комуникатор, свързан с друг мобилен оператор?

Но всичко е изоставено.

Минават още няколко минути и в цялата кула изгасва електричеството. Навярно и в останалите е същото. Отрязват Барселона от света. Осъзнавам — ще щурмуват града.

Трябва да намеря Анели преди петдесетте хиляди Безсмъртни да влязат с маршова стъпка в Барселона; всеки момент тук ще започне кървава баня, каквато Европа не е виждала от времената на Войната на обречените. Трябва да я измъкна от касапницата, да я върна, поне да поговоря с нея!

Разполагам с броени минути.

Ако не намеря Анели сега, може да я изгубя завинаги.

Анели, Анели, Анели, нали ти казвах, че искам да бъда с теб, та аз ти казах истинското си име, дезертирах в мечтите си, почти вече се реших на това, което бях забранявал на Деветстотин и шести! Защо не ми повярва? Защо повярва на терориста, афериста, клоуна, а не повярва на мен?

С какво те покори този мерзавец?

Какво прави той по-добре от мен?! Чука се?! Грижи се за теб? Защишава те?!

Та нали ти му писа, Анели! Ти му се обаждаше! Той казва, че те е погребал и оплакал — а комуникаторът му е препълнен с твои съобщения! Той знаеше, че си жива, че го чакаш, викаш го, опитваш се да се срещнеш с него! Но ето че устройва това шибано представление,

обяснява ти се в любов пред целия честен народ и ти се разтапяш, ти се разтапяш и бягаш през глава към тази гадина!

Къде беше той по-рано, а?! Къде?!

Защо не отговори? Защо не изпрати своите типове със закърпените лица тук, при теб — да те спаси от мен? Какво чакаше?

Защото ти повече не си му нужна, Анели! Не си му нужна жива!

Виж каква трагедия разигра той! Виж как купи петдесет милиона щика с една история за това как са те изнасилили и убили! Той те продаде, и то как! Мечтата на всеки сутеньор!

Дявол, ето как Ерих Шрайер нарече Рокамора. Дявол. Тогава ми се стори, че драматизира. Сега не мисля така. Каква власт трябва да имаш над един човек, за да тича към теб при щракване с пръсти, след като си го предал и се гавриш с него?

Става ми страшно за нея.

Какво ще стане с Анели, когато се върне при него?

Та нали Рокамора вече разказа на града и света историята с печален край. Анели е мъченица и самият Рокамора е мъченик. В техните страдания жителите на Барселона разпознават себе си. Тяхното въстание започва там, където свършва животът на Анели.

Гледам алените знамена над многомилионната тълпа. Този край е началото на Рокамора.

Ако Анели го намери, Рокамора ще я целуне, а после един от типовете с чужда кожа ще извие ръцете на девойката, а друг ще надене върху главата ѝ найлоново пликче и ще седне върху краката ѝ, за да не се дърпа тя твърде много. Всичко това ще отнеме две минути. Рокамора сигурно ще се извърне. Той нали е толкова чувствителен.

Отново побягвам — спускам се надолу по стълбите, намирам изхода, отново се озовавам в кипящата лава, отново стискам главата си с ръце, защото от световъртежа имам чувството, че ще се откъсне.

Рокамора примамва Анели в капан.

Тя е в опасност. Моята Анели е в опасност.

И аз се нося, преглеждам хората,хващам ги, отмествам ги, падам и пак се изправям...

Докато бях с Анели, Барселона ми се струваше разбираема, бях започнал да я чувствам; сега местните отново ме зяпат така, както се пулят на чужденците, и аз бъркам посоката, не разпознавам местата, през които току-що съм минал — и ги оглеждам отново. Не разбирам

какво крещят хората, не мога да прочета надписите на плакатите; Анели се е извърнала от мен — и Барселона се извъръща.

— Анели!!!

Да се успокоя. Трябва да се успокоя. Трябва да нормализирам дишането си. Да се скрия от всички и да се надишам.

Намирам изоставена лавка, търгуваща с газирана вода. Затварям се вътре, сядам на пода и си спомням как бяхме смесвали същата такава газирана вода с абсент — току-що. Лавката се поклаща от човешките вълни, те всеки момент ще я строшат, сякаш е черупка. Замиждавам — пред мен се мяркат лица, лица, лица, лица на чужди хора. Гади ми се — устата ми се изпълва със солена слюнка. Не издържам и си изпразвам стомаха в ъгъла.

И едва тогава си признавам — няма да я намеря. Ще изгубя сто години, за да проверя всеки в този проклет град, а когато най-накрая се добера до Анели, няма да я позная, защото чуждите очи ще изтрият ретината ми и ще бъда ослепял.

Сядам на пода до локвата си, обвил коленете си с ръце, вторачил се в етикета на газираната вода, спомняйки си как Анели смешно се мръщеше, докато отпиваше от разредения абсент през сламката. Не знам колко време минава — приборът на тълпата ме унася и аз спя с отворени очи.

Буди ме възторжен вопъл.

— Ро-ка-мо-ра! — чува се отнякъде.

— Ро-ка-мо-ра! — подхващат в другия край.

— РО-КА-МО-РА!

С треперещи пръсти вдигам райбера.

Веднага го виждам. В далечината — проекция; Рокамора в обкръжението на свирепи брадати типове със строшени носове и накичени с картечни ленти. Пред тях е Мендес — пребледнял, хартиенобял, жив.

По някакъв начин са успели да го измъкнат от мелето, изпод обувките, изтупали са го и сега го показват — не на бунтовниците, а на петдесетте хиляди Безсмъртни и онези, които са ги изпратили тук.

Това трябва да е онзи проектор, който преди няколко часа бяха обърнали помощниците на Мендес; автономен е — нали никъде няма ток. Слънцето вече залязва и скоро тук ще бъде пълен мрак.

— Ро-ка-мо-ра! Ро-ка-мо-ра! Ро-ка-мо-ра!

— Искаме преговори! — произнася Рокамора, гледайки ме в очите. — Стига кръв! Тук живеят хора, а не добитък! Всичко, за което молим, е да се отнасят с нас като с хора!

— РО-КА-МО-РА!

— Ние заслужаваме да живеем! Искаме да отглеждаме децата си!

— РОКАААМОООРААА!!! — заглушава го тълпата.

— Искаме да си останем хора и да останем живи!

— СМЪРТ НА ЕВРОПА!!!

Той си мисли, че ще може да ги управлява. Не, просто неговата глава е станала петдесет милион и първата глава на чудовището и това е всичко.

Той е тук. Той е точно тук — осъзнавам със закъснение. Някъде наблизо. И всички местни знаят къде; Анели също знае. Нея не мога да я намеря, но намирането на Рокамора ми е по силите. А там ще се добера и до нея...

Измъквам се от лодчицата си и се гмурвам сред хората.

Слушам разсеяно ехото на тълпата.

Ехото казва, че в морето се виждат някакви грамадни кораби, каквито тук никога не са се мяркали — целият хоризонт е черен; че всички очакват щурма и всички са готови да се бият до последно; че Рокамора заедно със зложниците е на Дъното, под платформата, в някакви цитадели на тамошните наркобарони, като че ли на площад „Каталония“, под кулата „Омега-Омега“ или някъде наблизо, и че наоколо има хиляда бойци, половината — паки фундаменталисти, другата половина — сикхи, че те барикадират проходите, че там не може да се попадне по никакъв начин. Казват още, че проклетият Беринг е изпратил тук половин милион Безсмъртни, въоръжил ги е и им е наредил да стрелят на месо; разправят, че Барселона ще я бомбардират едва ли не с напалм — но никого не го е страх, когато и да питаш, всички са готови да умрат. И наистина — изстребителите като сенки се носят по сумрачното небе, гърмят, пукат тъпанчетата на хората, тренират за бомбардировката. А аз ще бъде правилно да умра от напалм, мисля си изведнъж. Вчера изгорих живи двеста души, а днес ще изгорят мен — също толкова безлично, без да вникват много-много. Правилно, но зловещо. Не искам да прилепна като мазутно петно към друг човек. Не към тези хора. Не тук.

Повтарям това. Произнасям си го. И се досещам.

Аз воня на чужденец — и дори да прекарам тук години, вместо два дни, пак няма да стана свой. Аз съм чужд на Барселона и чужд на Анели. И тя е усещала това в мен. И е помнила, през цялото време е помнила какъв съм аз.

— Анели... — шепна аз. — Анели... Къде си?

— Защото ние сме хора! — крещи Рокамора, размахвайки юмрук.

— Рокамора! — скандират онези, които са застанали в кръг наоколо.

— РОКАМОРА! — откликва площадът.

И сякаш заклинанието ми е подействало, операторът случайно го блъска в лакътя — камерата подскача — тълпата ахва, а аз виждам... Розов мрамор. Изсечените от мен от пяната чисти линии. Моите очи. Влюбеният поглед е прикован, зациклен върху този жалък демагог. Тя е жива. Тя вече го е намерила.

Не са наметнали върху главата ѝ пликче, тя не е посиняла, не се е напикала, не е събрала крака; ето я — стои до него, помага му да лъже тези идиоти.

— Тя е жива — казвам аз наум, но това не ми е достатъчно и изкрещявам: — Тя е жива! Това е лъжа! Тя не е загинала, виждате ли?! Той ви лъже!

— Млъквай! — шъткат ми. — Не ни пречи да слушаме!

Подмамила ме е от колибката, свалила е протрилия шията ми строг нашийник, почесала ме е зад ухото и ме е отвела на разходка. А аз си мислех, че имам нова стопанка — и то каква! — а тя се е наиграла с мен и просто ме е зарязала в парка. Върнала се е при шибания си пудел. А аз какво да правя? Какво да правя?! Аз не съм електронен домашен любимец, не може да ме изключи и да ме захвърли на антресола, ако изведнъж твърде страстно, по кучешки съм атакувал крака ѝ и съм го изпоцапал целия!

Аз съм жив, ясно ли е?!

— Шибаният пудел... — чувам собственото си бърборене.

Мяркат се разни картини, аз крача нанякъде. Не си давам сметка накъде, но към мен сама се приближава онази кула, в която пристигнах с влака от Тоскана.

Тази, където е гарата, от която тръгва тунелът към стъклената стена. От едната страна е Барселона, от другата — нашите.

Изкачвам се по пустите стълби, краката ми не тежат нищо, в черепа ми също няма нищо излишно. По тъмния проход, в който тогава двамата с Анели заседнахме, в който ми отнеха раницата — леви, десни, раз, два! — марширувам край обхванатите от упойващ дим шейтани. От мен сега прииждат съвсем други вълни и шейтаните дори и не си помислят да ми подвикват.

По угасналите указатели е трудно да се намери гарата, но аз съм метална пращинка и електромагнитът сам ме привлича към себе си. Там, зад транспортния хъб, зад прехвърления през облаците ажурен мост, сега се събират петдесет хиляди Безсмъртни, строява се Фалангата и аз искам да съм с тях, искам да съм в строя.

Как ще попаднат те в Барселона? Стъклената стена с единствената порта на трийсететажна височина е направила Европа непристъпна за нелегалните — но тя е превърнала и този град в крепост, чиято обсада може да продължи месеци или години.

Разбира ли Беринг на какво ги изпраща? Тук, в Барселона, всеки мъж има оръжие и мнозина са готови да платят с живота си за безсмъртието. Какво могат да направят петдесет хиляди Безсмъртни с шокъри против пет милиона въоръжени варвари? Защо не пратят като авангард военни спецчасти?

Не знам. И навярно не трябва и да знам.

Най-накрая станцията — тъмно е. При входа като дюшек е проснат син полицай, ръцете му са разперени встрани, шлемът му е изчезнал, главата му е извита, забил е нос в черна локва, сякаш това нещо не е изтекло от него, а е допълзлял да полочи.

Отпред шумоли някой, вадя комуникатора — за да осветя — и шокъра — за да посрещна новите стопани. Подскача лъчът на фенерче, чува се арабска реч, ругатни — звучи така, сякаш някой нещастник си раздира собствените черва.

Комуникаторът пици — опитва се през смущенията да се закачи за слабия сигнал на някаква мрежа. Улавя я и веднага се пръсва от съобщения. Прелиствам ги набързо — всичките са кодирани. Безсмъртните ще влизат оттук, през гарата. До началото на операцията остават броени минути.

Осветявайки си пътя, се прокрадвам през черната станция. Спявам се в нови тела — някои в синьо, други в кафяво. Леко блестят

плочките по стените, изписани с искания за равенство и проклетия по адрес на Партията. Мирише на сажди и дим от звезден прах.

Фенерче в очите — заслепява ме. Вдигам ръце. Боя се да не се натъкна на истински гарнизон — нали очакват щурм — но полицаите, изглежда, скъпо са продали кожата си. Всичките защитници на тази барикада са петима.

— Това ти ли си? — питат неуверено и мъчително бавно; разпознавам звездния прах.

— Да, аз! Аз съм!

— Къде са останалите? Нали ти казахме да пращаш насам всички подред! Тук сега ще стане горещо! — разтягат думите и забравят да престанат да ми изгарят зениците с шибания си фенер.

— Да, идват, идват! — Опитвам се да говоря по същия начин като него. Със сигурност идват. Но засега тук са само петима.

— А онези, които отидоха за пластик? Не ги ли видя? Нещо много се забавиха!

— Де да знам — подсмърчам аз и свивам рамене. — Нямате ли малко дрога и за мен? Че така ми е нещо терсене.

— Не се шашкай! — Най-накрая лъчът слиза от очите ми. — Ей с'а тоя мост ще го облепят с пластик, безродните ще нахлуят, а ние — бум!

Пластик. Говорят за пластични експлозиви. Всеки момент ще домъкнат отнякъде експлозиви и ще минират единствения мост. Колко от нашите ще полетят в пропастта, когато го гръмнат?

— Но с прах мога да те черпя, братко! Все пак тук вършим общо дело. — Арабинът се изхрочва сочно. — Ела да пушим за справедливостта!

Виждам, че са затворили портата, входовете към станцията са запечатани. Портата е мощна — сложили са я тук, за да сдържат натиска на вандалите срещу цивилизована Европа. Защитниците на Барселона са направили насип от сините трупове, крият се зад тях, облегли са дулата си върху чуждите мъртви гърбове. Тук е цял интернационал — дрогираният арабин тъпче заоблени патрони в револвер ръчна изработка, чернокож с раста до кръста люлее рязана пушка с широко дуло; двама мустакати дървеняци се целят в портата с винтовки. Тип с дръпнати очи налива от туба керосин в бутилки, които затъква с парцалени фитили — получават се порции коктейл Молотов.

— Нещо те много дълго... — подсмърча китаецът. — Казаха за половин час ще се върнат!

Чувам как пиука комуникаторът в джоба ми.

— К'во има? — интересува се арабинът.

— Дай да си дръпна! — моля аз.

— Ей! На барикадата! Да бяхте помогнали! Едва домъкнахме тук тази гадост! Тук са четири пуда^[1], мамка му! — чува се от тъмнината.

— Това не само моста, а и всичко наоколо ще отнесе! — кикоти се другият. Дървеняците се измъкват иззад синия насип и се затърят към гласа.

Край. Дай им още петнайсет минути, и ще превърнат станцията в бойна глава, а шибаната кула в ракета; шейсет килограма пластичен експлозив... Комуникаторът звъни отново, все по-настойчиво... Арабинът изпуска кълбо тръпчив дим, от който въздуха става като вода, подава ми чудновата резбована лула — тумбесто джудже, застанало на колене и вперило издълбаните си очи в онзи, който го пуши; мундшукът на лулата е огромният му крив член.

— Почерпи се.

Тикам шокъра в шията му. Зззз. После дръпнатия — той замахва към мен с бутилката си, идиот — в бузата: зззз! Чернокожият примигва изненадано, надига се и насочва към мен дулото на резеняка си толкова бавно, сякаш това е стотонното оръдие на дъвен линкор — удрям го с ръба на дланта си по шията, той жвака и кашля, щрака спусъка — резенякът е с вдигнат предпазител; налагам го с шокъра където ми падне.

В този момент се чува трясък — атакуват портата с таран. Бум! Бум! Бум!

Значи сигналът за настъпление вече е даден. Те са изчакали тъмнината и са се придвижили по моста, когато вече не са се виждали отдолу... Сега със сигурност целият тунел е изпълнен с наши...

— К'во става там? — развикват се онези с пластичния експлозив.

— Няма значение — викам им в отговор.

БУМ! БУМ! Само че портата тежи сигурно десет тона. Колко ли още време ще им отнеме?!

— Да помогна?! — тичам срещу четиримата, които едва мъкнат две огромни раници, шарейки наоколо със слаби светодиоди.

БУМ! Осъзнали, че портата не е по зъбите на тарана, от онази страна домъкват лазерна резачка и ослепително ярко зайче се промъква през композитния пласт, впуска се в дълго пътешествие, оставяйки зад себе си пустота и следа от разтопено, сякаш прекарват гореща лъжичка през шоколад.

Ако не аз, то кой? Така казва Ерих Шрайер.

Нареждам се последен, придържам раницата с гнева божий, докато пъхам контактите на шокъра в ухото на единия дървеняк, после ги премествам към друг, даже не виждам лицето му. Лъчът скача, търкулва се нанякъде, вторият дървар пуска товара си и замахва с ножа си, жегва ме по рамото. Раницата пада, прегърбеният тип, който я е мъкнал дотук, хрипливо си поема въздух, но изминава милисекунда, а ние все още сме тук. Ножът продължава да свисти, прегърбеният се взема в ръце, мята два пуда Геена върху уморените си рамене и с усилие побягва към портата.

БУУУМ!

— Стойте! Стойте!!!

Инстинктивно отскачам от невидимото острие и побягвам след прегърбения. Той се спира на няколко крачки от крилата на портата, пуска товара си и се заема да шари в раницата, готвейки се да изпари всички ни. Успявам да го изпреваря с един миг; хващам го за косата и го отдръпвам от детонатора, пъхам шокъра направо в зиналата му уста — умри!!! В този момент до нас се добира оцелелият дървеняк, виждам замаха му в лъча на мъртвешки вторачения диод в ъгъла. Мога да се предпазя само с ръка — хващам ножа за острието, едва успявам да си помисля, че ей сега отрязаните ми пръсти ще се посипят по пода; дървенякът се изненадва, аз пускам ножа, омазвам с кръв лицето му, после се нахвърлям отгоре му — аз съм по-тежък — бавно отмествам острието встрани и по-надалеч от себе си, а после — ззз! — улучвам мига. Край... Сега...

Къде е раницата ми?! Къде е маската ми?! Залитам като пиан; из пещерите се носи ехо — далечни гласове, идва подкрепление. А, ето я... Ето я маската, зад гърба ми. В раницата. Надявам я криво-ляво, тичам към портата, намирам ключалките...

Не си ли спомням тогава за Радж, за Девендра, за Соня, за Фалак, за Марго, за Джеймс? Не. Затова пък си спомням как изкормваха полицаите в стоманените им брони, които бяха домъкнали тук заради

онзи лъскав панамерикански кретен. Как не ми повярва Анели. Как показваха по всички канали сините подути обесени, които бяха от звеното на Педро. Как Фалангата — всички ние — преглътна това тогава. Как Анели отиде при лъжливия пудел, любителя на телевизионните камери.

— Свой! Свой!

Така пускам Безсмъртните в Барселона.

Отварям и сядам на земята. Те не виждат това под маската на Аполон, но аз се усмихвам.

Шрайер ме пусна да отпочина. Това беше заслужена почивка — за онова, което направих с Беатрис и с нейните дъртаци, с вълшебните й лекарства и вещерските й проекти. Но почивката свърши; време е за работа.

Заобикалят ме родните маски; вдигам ръкава от китката — разпознайте ме, аз съм свой! Аз съм такъв като вас! Дзън-дзън — и ми протягат ръка за помощ.

— Ян. Ян Нахтигал 2Г — казвам им аз.

— Какво правиш тук, по дяволите?!

— Стигнах... По-рано... Преди да са затворили... Внимавайте... Там има пластик... И подкрепление... Идва им помощ... Насам... С оръжие... Чувате ли?!

— Изпратете го на континента! — нарежда някой. — Навоюва се, герой.

— Там... Те имат оръжие... Всички тук имат оръжие — мърморя аз. — Защо не изпратят армията? На всеки от нашите тук има хиляда!

— Армията си върши работата — отговарят ми. — Дайте му противогаз!

— Какво?

Цялата станция вече е претъпкана с Безсмъртни; от хилядата фенери тук вече е светло като в ден.

— Пригответе се! — викат отнякъде. — Три минути!

И бледите Аполонови лица едновременно падат от човешките. За кратък миг виждам пред себе си не антично войнство, не преродената Фаланга на Александър, а тълпа — разпалена, развълнувана, такава като онази, която бушува долу. А после вместо отчуждените, прекрасни маски всички си надяват чужди, черни — с огледални

илюминатори вместо очи и с филтри вместо уста. Изчезват мярналите се хора, превръщайки се в зли духове; започва бал с маски.

Лицата на всички са ми непознати; петдесет хиляди — как да ги запомниш?

Всичко освен едно. В самия край на полезрението ми някой скрива в черния каучук главата си, обрасла с твърда къдрава коса. Потрепвам. Изумително даже, че успявам да го забележа — той се е извърнал от мен, гледа настрани.

Смачкана червена буца с дупка вместо ухо. Вместо ухото, което бях отхапал.

— Този да се евакуира! — разпореждат се с мен.

И отново както в онзи ден; наоколо са еднакви маски, само че на друго божество, и пак Петстотин и трети ще прави вместо мен онова, на което не съм способен.

— Не! Не! Ще отида там! — Изтръгвам се, дори паренето в порязаните пръсти угасва. — Аз знам къде е Рокамора! Къде е Мендес! Аз ще ви вода!

— Добре, добре... Сложете му противогаз! Защо той досега...

И аз суетливо се събличам и крадешком се озъртам за човека без ухо — успял ли е да ме познае? — но сега всички тук са и безухи, и безоки...

— Две минути!

В този момент някой се намесва:

— Беринг ще държи реч! За нас!

Беринг е в лявата китка на всеки — в комуникатора; седи на това място, където може да слуша пулса ни или да му задава ритъм. Всички усилват звука — и Беринг ни говори:

— Ние бяхме търпеливи с тях! А те взеха нашето търпение за страх! Ние бяхме добри с тях! Но те взеха нашата доброта за слабост! Ние ги спасявахме от войните им! Ние им давахме нашия хляб и нашата кръв, нашата вода и нашия въздух! Ние сме се отказали да продължаваме рода си! А те се плодят тук като хлебарки. Ние им подарихме нов дом, а те го оградиха и сега се стремят към нас.

Въртя се, опитвам се да определя кой е Петстотин и трети — безполезно. Всички са еднакви, всички са щамповани, всички са се прилепили към Беринг като деца към майчината си гръд.

— Хиляда момчета от полицията загинаха днес. Те ги убиха! Изклаха ги като животни! Наши момчета! Мои! Чакахме твърде дълго... Те наводняваха Европа с наркотици — ние чакахме. Крадяха нашето — чакахме. Сега те колят нас! Взели са за заложник президента на Панамерика, искат да им дадем безсмъртието! Ако изтърпим това, край с нашата Европа! Или ние, или те!

Това със сигурност е неговият глас, на Беринг; но е изчезнала цялата му маниерност, цялата му престореност. Той отсича така, както би могъл да отсича всеки звеневи — и цялата Фаланга мълчи, внимателно вслушвайки се във всяка негова дума.

— Те там са петдесет милиона, тези неблагоприятни ненаситни твари! Бихме могли да хвърлим срещу тях армията, да ги изтребим, да изпепелим това проклето място! Но ние няма да слезем до равнището на тези зверове! Европа няма да позволи да бъде оскотена! Нас ни изпитват, но ние трябва да докажем, че не могат да ни сломят! Хуманност! Нравственост! Закон! Ето на какво се държи нашата велика държава! Братя! Сега ни гледа целият свят! Именно вие сте длъжни да влезете в Барселона първо! Вие трябва да покажете какво означава да си Безсмъртен! Днес вие ще се покриете със слава!

Виждам как гърбовете се изпъват, как черните фигури се строят в редици. А Беринг довършва:

— Ние няма да пролеем мръсната им кръв! Но кракът им повече няма да стъпи в нашата страна! Всички те подлежат на депортиране! Сред тях има мнозина, които са откраднали нашето безсмъртие! И ако не вземем мерки, те ще се върнат! Като хлебарки, като плъхове! Затова... преди... да изпратим... тези... зверове... обратно... в джунглата... на всеки... ще инжектираме... акселератор! Достатъчно сме търпели!

— Достатъчно сме търпели! — повтарят глухо наоколо.

— Забрави за смъртта! — отсича Беринг.

— Забрави за смъртта! — повтаря Фалангата.

— Маааарш! — реват мегафоните.

Така се озовавам на острието на копието; отпред е лавина.

Ще те намеря, Рокамора. Теб и твоята Анели. Ти си се скрил на Дъното, в самото леговище на звяра, ти си се заобиколил с главорези с автомати, мислиш си, че няма да се добера до теб, ще отстъпя, че сега ще ви позволя да живеете спокойно?!

Не ни пука, че сте хиляда пъти повече. Не ни пука, че сте вьоръжени.

Ние идваме.

Изнасят ме от станцията — връхлитаме Барселона отгоре. Гледам напред, но гърбът през цялото време ме сърби — Петстотин и трети е някъде наблизко, някъде тук. Гледа ме, изгаря ме с поглед.

Хората продължават да стоят на площада. Сега в тъмнината, когато бунтовниците са запалили факли и фенери, площадът наистина изглежда като тънката земна кора, пропукваща се и разтичаща се под натиска на огнена лава отдолу.

Панорамните прозорци на неоновата кула, стигащи от пода до тавана; в тъмносиньото лятно небе като съсиреци от мрак летят армейски ескадрили. От континента срещу метежния град се надига въздушен флот. А от морето — от мястото си виждам хоризонта — се приближават съдове и са неизброими. Обръчът се затяга, но Барселона не трепва — от площада се надига, расте, раздува се:

— ДО-ЛУ! ДО-ЛУ! ДО-ЛУ!

И още:

— РО-КА-МО-РА!

Аз вече смятах този Вавилон за свой, но той ми измени с Рокамора по същия начин, по който ми изменя с него Анели. Град курва, град предател. Горда курва и явен предател, но аз го мразя толкова много, колкото и исках да се самозалъжа с него.

Това ще бъде велик щурм, велика битка. Не усещам как тече кръвта от разрязаните ми пръсти и разпореното ми рамо, забравил съм за болката.

— Забрави за смъртта! — крещя.

И хиляда гърла тръбно подхващат възгласа ми.

Ще тикам контактите на шокъра в жива плът, докато не свърши зарядът, а после ще удрям, ожулвайки кокалчетата си, ще хапя, ще драскам така, че ще ми се чупят ноктите. И нека мен също ме мушкат, ритат, да дробят костите ми, нека изкарат от мен цялата гадост, нека умра чист, непорочен, празен; тук, със своите, не е страшно да загинеш.

Искам да умра в боя, искам да пролея върху Барселона кипяща сяра, искам да изпратя върху нея стълбове огън, да изтребя всяка душа тук, която съм обикнал и която ме е измамила.

Но аз не съм бог, аз съм метална прашинка и небесата са безоблачни и звездни.

— Анели — мърморя във филтрите на противогаза.

Нищо не излиза навън — филтрите задържат мръсотията. А после широките крила на бомбардировачите засланят светлината на звездите; те се носят стремително като ангели мечоносци и там, където е паднала тъмната им сянка, всичко млъква. Отделят се и валят надолу бомби, разкъсват се, преди да са достигнали земята, над главите. При пръсването си всяка от тях изпуска газ. Хората се превиват, падат, прегръщат се, уплашени, готвят се да умрат в пламъци — но само вдъхват невидимия и безвкусен газ и падат на земята.

Когато излизаме на площада, ни посрещат милиони неподвижни тела. Но никой не умира — нали в прекрасната страна Утопия няма нищо по-висше от закона и нравствеността.

— Сънен газ! — обяснява ми черно лице с непроницаемите очи на муха.

Колко мило. Всички просто спят и чакат да ги събудим.

Това е просто вълшебна приказка, просто някаква гадна вълшебна приказка.

На площада няма място за нас, всичко е затрупано с тела. И ние вървим върху телата — отначало стъпваме внимателно, а после както ни падне. Те са меки и вероломни; да се ходи по тях е сложно — вероятно така се е ходело по блатата и по пясъците, преди да залеем пустините и тресавищата с еластичния цимент, с който сме покрили и цялата останала част от земята. Защото земята е твърде крехка за нашите небостъргачи.

— Накъде? — питат ме. — Води ни при Рокамора.

Над спящото кралство, като врани над полесражение, кръжат турболети, тикат в телата дебелите лъчи на прожекторите си — дали някой не се помръдва? Всички лежат мирно.

Прожекторите разглеждат кулите и заедно с тях аз виждам това, което не бих видял в тъмнината: две гръцки букви „омега“. Онази кула, за която говореха в тълпата. Същият този обелиск, който притиска гърдите на погребания отдолу стар площад „Каталония“. Някъде там.

— Там — соча към обелиска. — Отдолу!

Комуникаторът ми отново е жив, залива ме със съобщения за това как върви операцията: в пристанището на Барселона навлизат

празни мегатанкери — именно тях сме видели на хоризонта. „Тук има огромно пристанище и крайбрежна — знаеш ли каква!“, нейният глас. Тръсвам глава — махай се оттук!

— По-живо — командвам аз командирите си. — Докато газът действа! Там при тях е Мендес — трябва да го измъкнем!

Там при тях е Анели имам предвид. Нея трябва... Трябва... Дявол знае какво.

И ние скачаме по гърбовете и коремите, по краката и по главите — към кулата „Омега-Омега“. По-скоро, докато не е станало късно! А гърбът все ме сърби, пари, чувствам натиск и не знам дали в нашия авангард не е той, Петстотин и трети, и не го ли вода към Анели — сам, отново...

Ето я и нея, „Омега-Омега“, ето го входа, ето ги стълбите; отровният облак се е спуснал на земята, промъкнал е пръстите си в процепите на хлебарките, шава там, напипва, мачка паразитите.

Крачим по стъпалата — на всяко лежат паднали бойци, до очи омотани с арабски кърпи, препасани с патрондаши. Никой не ни се съпротивява. Така и на смъртта някога ѝ е било лесно да работи с хората.

Мечта, а не работа — но ръцете сърбят, иска ти се да влезеш в бой.

Ставайте! Бийте се! Какво сте налягали?!

Ритам брадат муджахидин по скулата — главата му отскача и като гутаперча се връща на мястото си. Бий се! Бий се, кучи сине!

Отдръпват ме от него, увлякъл съм се, насъскват ме: „Гърси! По следата!“ — и аз продължавам спускането.

Площад „Каталония“ е средновековен пазар, застигнат от чумата. Модернистките шестетажни сгради от уморен камък целите са в сажди, ограденото от тях пространство — самият площад — издишва последния си дъх. Всички са заспали — налягали са на земята кой както свари, кой където го е застигнала отровата. В скарите догарят овъглени шишове, досвирват мелодиите си акумулаторни автомати, в стените са се забили жужащи унило електрокари. Мократа настилка под краката ни е покрита с търговски палатки и във всяка от тях има тела. Тъмнината е такава, сякаш цялата вселена се е свила и не е останало нищо освен Земята — за нашата Земя са забравили. Такава

тъмнина, като че ли съм се спуснал в самия Хадес при умрелите стари гърци.

— Е, и къде тук?! Светват фенери. Търси.

— Някъде тук. При някакви наркобарони... В базата им... Тук...

— Ясно... — поглежда ме без никакво изражение един от тях. — Да се разделим! Да обискираме всички сгради! Мендес ни е нужен! Останалите — разпознаване, инжектиране — и в танкерите!

И ние се разделяме и търсим.

Дават ми антисептик, за да не гноят раните ми, лепенки, за да не ги виждам повече, и обезболяващи, за да не си спомням за тях. И аз повече не си спомням за тях.

Анели...

Не те намерих в царството на живите, искам да те намеря в царството на мъртвите. Сграда след сграда, апартамент след апартамент, коридор след коридор, клетка след клетка, стъпало след стъпало, мазе след мазе. Колко хора има тук. Колко хора има тук.

Решихме да влезем в Барселона, знаейки, че на всеки наш се падат по хиляда бунтовници. По хиляда озлобени, отчаяни, крещящи, въоръжени души, които няма какво да губят.

Сега те лежат сковани, дишат едва забележимо, ръцете и краката им са направени от податлива мека гума и въпреки това са твърде много, чудовищно много; по хиляда на един! Сега разбирам какво означава това число.

Имам си своя работа, но трябва да правя и другото, общото: да тикна скенера в китката на всеки спящ, да узная името му или да му присвоя номер, да му инжектирам акселератора, да надяна на ръката му етикет, че е обработен, после да го товаря на носилка, да го нося горе. Там действат други бригади: сортират телата, освобождават пътя за вече пристигналите камиони, трупат живите мъртъвци на купчини — главата свободна, с лицето надолу, за да не се задушат при повръщане — и ги карат в пристанището, където чакат мегатанкери, супербаржи, всички съдове, които Беринг е успял да реквизира за нашата операция.

И аз се ровя, ровя се в чуждите домове, поглеждам в лицата на приспаните старци, мъже, жени; свършват батериите на скенерите — раздават ни нови. Свършва зарядът на инжекторите — донасят ни заредени. Гърбът ме боли зловещо — работа в приведено положение,

приспаните тежат като мъртви, а мъртвите са тройно по-тежки от живите. Приспаните ни се съпротивяват — със своята тежест, със своето безволие.

Молах се за сражение, исках да воювам — но това прилича не на битка, а на безкрайно погребение. Какво да правя? Воювам с тях, както умея — превъртам ги, вдигам им ръкавите, намествам изсипалите се гърди, почиствам зацапаните устни, светя в очите им с фенерче. Никой няма да се събуди — химията е отишла далеч напред. Какво ли сънуват? Може би всичките виждат едно и също? Пустота?

Минава денят, минава и нощта. Остават деветстотин на един.

Защо никой не ни помага?

Анели я няма сред тях. Няма го Рокамора. Няма го Мендес. Няма я Марго. Няма го Джеймс. Всички са външни хора.

Падам от умора, заспивам върху приспаните — някой друг ги разгребва, докато съм в състояние на забрава. Монтират за нас херметични палатки, в които да можем да свалим противогаза поне за няколко минути, да хапнем, да пийнем. Ядем мълчаливо, не разговаряме помежду си — няма за какво да си говорим.

Та няма да тръгнем да говорим за това, че с всяка инжекция отмерваме на някого последните десет години от живота му, без да разследваме, без да се опитваме да изясним нещо, нали? Те не спорят с нас, това е добре, чудесно. Действа извънредно законодателство, Беринг е обяснил по новините всичко изчерпателно на Европа и на целия свят — ако не бъде инжектиран всеки, те ще се върнат. Правим това не за да ги наказваме. Правим го, за да ги възпитаме. За да избегнем повтарянето на подобно нещо в бъдеще. Европа има право на бъдеще, казва Беринг.

Аз търся Анели, търся я, търся я, разгребвам и разгребвам. Минава още една нощ и още един ден и още една нощ — старая се да работя по-технично, прехвърлям инжектора от кървящата си дясна ръка в неумелата лява и обратно, сядам върху нечии гърбове, защото нямам сила да се навеждам повече, коланът ме е протрил, краката ми са отекли, приключили сме с площад „Каталония“ и се движим по булевардите „Рамблес“, и трябва да побързаме, защото те ще започнат да се събуждат, и не успяваме, и отново върху земята пада тежък облак, който обгръща всички и ги завлича в тъмнината, и ние преобръщаме дебелите, слагаме в носилки изнемоощелите, носим

момичетата стръкчета, хващаме за ръцете и краката старците и ги подхвърляме, разпознаваме-инжектираме-разпознаваме-инжектираме-инжектираме-инжектираме и отдавна преситен с мъст, аз не мога повече да те мразя, Барселона, защото не мога изобщо да чувствам нищо повече, а те все още са по петстотин на всеки от нас, да бяха свършили да бяха свършили, и проклетите танкери се приближават към пристанището един след друг, ние ги храним с месо, те пълнят търбусите си и си тръгват, а ние изстъргваме карантията на Барселона, населваме шибания Хадес, адът се закрива, ние сега ще боядисаме всичко тук в бяло и ще разкараме вонята от вашия звезден прах и вашата пикня, и от вашето кърви, и от вашите спарени тела, и от сега нататък всичко тук ще ухае на синтетични рози, а вие се махайте в Африка, нека танкерите ви разтоварват, където им падне, не е наша работа, само се махайте оттук, само свършвайте вече, моля ви, но те мълчат, аз говоря с тях от умопомрачение, от изтощение, а те мълчат, сякаш са напълнили устата си с вода, и аз прехвърлям, преобръщам, инжектирам, разпознавам, инжектирам, а Анели все я няма и няма никого от моите познати, макар и аз вече да не се боя от среща с Радж или с Бимби, не се боя да вземам решения, не се боя да ги инжектирам — не се боя от нищо, освен от едно: че когато телата секнат, когато изляза оттук и отида горе, когато ме пуснат от Барселона, така и никога повече няма да почувствам нищо, защото съм изтрил всичките си нерви в кръвта и вместо тях са поникнали струпеи, които после ще станат на дебели непробиваеми мазоли; а когато остават само сто души за мен, за всеки от нас, аз вече не се боя и от това; и когато отваряме християнския приют за сираци — двайсет момичета от три до десет години, сбръчканите монахини едва дишат, мърдат под клепачите с изпъкналите си зеници, ние извикваме спецотряда, всичко по протокол, с децата трябва да се оправят жени, такива ни е създала природата, и след час те пристигат — женска десетка, жилести мадами в черно с маските на Атина Палада вместо лица, и аз трябва да стоя встрани и да гледам как те бързо и ловко се справят с детските телца, и не мисля за това, че ето онази с късите къдрави косици, тя е на три — цък! — ще умре като дребна изсъхнала старица на тринайсетгодишна възраст, а онази черничката, тя е на пет — цък! — ще доживее до петнайсет, може да успее да се влюби, а тази седемгодишна красавица с дългата гъста коса почти ще пробва живота, но ранната старост ще

свари и изяде цялата ѝ красота, преди тя да успее да разцъфне наистина, а после те отнасят спящите момиченца на ръце, майчински прегърнали ги, някъде в тъмнината.

Една от монахините тревожно мучи, хваща се за сърцето и изведнъж сяда, вирайки се в мен с полуслепите си очи.

— Какво?! Какво?! — пресипнало крещи тя и ме кръсти, кръсти, сякаш аз сега от това ще изрева, ще се завъртя като пумпал, ще се подпаля и ще умра.

— Шшшт... — приближавам се към нея и я погалвам по главата, преди за кратко да допра до нея шокъра. — Всичко е наред. Спете. Спете.

[1] Пуд — остаряла мерна единица за тежест, равна на 16,38 кг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXII

БОГОВЕ

Опаковката е празна.

Отварям вратата, за да отида до трейдомата, и пред мен се изсипва куриер с покана. Истински, жив куриер с ръце и крака.

Поканата е разпечатана на превъзходна дебела пластмаса: върху черен фон златни букви със завъртулки. Поименна — за да не се съмнявам; защото аз, разбира се, се съмнявам. След няколко часа по комуникатора идва и електронно известие, потвърждаващо, че това не е номер.

Министър Беринг... Членовете на Съвета... Имат честта... Вас, многоуважаемия... Почетен гост... Конгрес на Партията на безсмъртието... Кулата „Пантеон“... Някаква дата... Точно в... Не е необходимо...

Ето я и нея, изненадата, която ми обеща Шрайер.

Наслушах се на твоите подвизи, каза ми той.

Подвизи? Не съм извършил нито един.

Нищо такова, което не са правили и останалите. Ние всички висяхме на това гробище почти две седмици. Товарихме хората като торби, а после товарихме вода, да не би, не дай боже, някой да умре не по план. Всички заедно. Но останалите се задоволиха с похвала от Беринг по новините („Разрешавайки Барселонския проблем, Фалангата доказва своята незаменимост!“) и голяма премия — а на мен ми дадоха месец за възстановяване и ми обещаха изненада.

Не спорих. Използвах месеца, както трябва — всеки ден ходех в Градините на Ешер и гледах как хората си подхвърлят дискове. Чаках някой да ме покани да се присъединя, но никой не ме покани.

Освен това ядях. И спях.

Не ми се искаше особено да ям, спя и да хвърлям диск, но нали трябва с нещо да се занимавам. Да, и направих две открития. Първо: когато дните си приличат един с друг, часовете минават по-бързо. И

второ: ако пиеш едновременно хапче за щастие и успокоително, скоростта на протичане на времето се увеличава четирикратно.

И разбира се, гледах новините. Настроих ги така, че да получавам всички съобщения с ключови думи „Рокамора“ и „Партията на живота“. Все чакам тази гадина да я намерят или убият, но той сякаш е пропаднал вдън земя. И той, и Анели. Хванат е тайно и лежи в карцера? Не е идентифициран и като обикновен нелегален емигрант е изпратен в Африка, за да крета през останалите му десет години в хуманитарна палатка? Случайно е умрял и е бил изключен от статистиката?

Мендес го намериха — това да, това беше топновината за цяла седмица по всички канали. Мендес е жив, Мендес дойде в съзнание, Мендес помоли за вода, Мендес хапна каша, Мендес се изака, Мендес помахаша с ръка, Мендес отлетя у дома.

Но нали не аз намерих Мендес, а някой друг.

Така че на мен ми е неизвестно изпод чии тела са го извадили; не ми е известно дали заедно с него е бил най-търсеният терорист на планетата; не ми е известно лежала ли е там девойка, обръсната до кожа — а в новините няма нищо за това; сто пъти се обаждах на Шрайер, той ми нареди да се успокоя, даде ми месец за възстановяване и ми обеща изненада за моите подвизи.

Моите подвизи. Интересно какво има предвид той? Аз обещах да отведа нашите при Рокамора — и не ги отведох.

Затова пък пристигнах в Барселона с девойка, която трябваше да съм ликвидирал. Затова пък тази девойка направи запитване за местонахождението на майка ми, използвайки собственото си име. Затова пък не отговарях на повикванията на своя партиен куратор.

Казват ни, че не ни следят. Зарежете тази работа: не можеш да направиш така, че петдесет хиляди души денонощно да следят други петдесет хиляди — а от чий джоб ще се плаща това?

Но ако изведнъж някой се интересува особено много от един от тези петдесет хиляди...

Аз отворих на Безсмъртните портата на Барселона. Аз се сражавах със сънените трупове, без да изклинчвам нито за секунда.

Не мислех, че това може да изкупи всичко, което съм забърквал — просто правех каквото трябваше. То няма и да го изкупи; затова,

когато Шрайер ми обеща изненада, реших, че говори за показна екзекуция.

Но нямах сили да бягам. Нямах — и туй то. Нямах сили и нямах убежище, където да се скрия. Нямах място, което бих могъл да нарека свое. Нямах хора, които да ме чакат. На тях им бях инжектирал акселератора и ги бях изпратил в Африка.

Нямах сили да съобразявам, нямах доверие на тази девойка, която ме измами, нямах желание да търся майка си чрез скапващите се автомати; изобщо нищо не ми се правеше.

Затова цял месец прибавях антидепресанти към успокоителните, спях и гледах как си подхвърлят диск.

Това е като подписка за ненапускане на местожителството. Като менгеметата, в които затискат гъските, за да не се дърпат, докато ги тъпчат насила с храна и докарват черния им дроб до цироза. После дроба им го мажат на препечени филийки и наричат този деликатес фoa-гра.

Ето някаква такава изненада очаквам. Като това фoa-гра.

Месецът мина бързо. Не безрезултатно — ръката ми зарасна, пръстите ми се свиват, наддал съм шест кила. Можем да смятаме, че съм се възстановил. Задачата е изпълнена.

И ето я и изненадата. Почетен гост на конгреса. Или жертвено агне, на което жреците днес тържествено ще прережат гърлото.

Разбира се, аз приемам поканата и в уречения час се оказвам в подножието на кулата „Пантеон“. Щабквартирата на Партията на безсмъртието. Една от най-големите сгради на континента.

Важен ден, мисля си. Днес ще минем без хапчета.

„Пантеон“ е колона от мраморнобял композит с един километър диаметър, издигаща се високо над останалите небостъргачи; гостите на конгреса ги посрещат на парадния вход — почти при самата повърхност, на нищожното десето равнище; изкачването към върха на света не бива да започва от средата на пътя.

Огромен вход — един турболет би могъл да влети вътре, а стълбите са с такава ширина, че петдесет души могат да се изкачат в редица, без да докосват лактите си. Дори каменните стъпала са повисоки и широки, отколкото е нужно на обикновените простосмъртни; това е и идеята. Върху стълбите са постлани килими и на всяко второ стъпало стои Безсмъртен с черен хитон и маска.

Светлината е нежна и се лее от недрата на самия псевдомрамор, с който е застлано всичко тук.

Странна миризма — древни храмови благовония, забравени, но открити отново и синтезирани специално за „Пантеон“. „Това е миро“ — обяснява ми на първата спирка къдравият идол, който приема моето мрачно цивилно облекло и ми връчва бял хитон.

После — още двеста стъпала нагоре с музикален съпровод, с почтителното шумолене на останалите гости, преодоляващи това безкрайно неудобно стълбище заедно с мен.

Тук има и юноши, и девойки — млади, превъзходно сложени, прекрасни. Всички са в хитони — такива са правилата. Това не е каприз и не е карнавал, а скромна дан към историята.

Партията на безсмъртието ни връща в най-щастливата от епохите, преживени от човечеството, откакто се е изправило на два крака до наши дни, казва Шрайер.

Партията на безсмъртието провъзгласява новата античност.

Възражда се великата древност. Ера наистина безсмъртна, оказала се по-млада от по-късните железни векове, които отдавна са ръждясали и са се разпаднали на прах. Заразила с вируса на своята нетленна красота всички следващи цивилизации и проявяваща се във всички тях стотици поколения по-късно. Гените на днешна Европа са пропити с този вирус и именно той я е направил вечно млада. Ние всички носим него в себе си, ние сме естествен резервоар. Това също е от Шрайер. Умее ги тези неща.

Асансьорите ни чакат чак на втората спирка от входа — триста неловки стъпала, които са доста големи за хората. Тук е също и почетният караул на Безсмъртните — възможно е сред тях да са онези, които две седмици рамо до рамо с мен разчистваха Барселона, но как да ги разпозная по Аполоновите лица?

Аз самият не нося маска. Без нея ми е някак неловко, неудобно — как ще гледам в бонзите на Партията, нейните дарители, функционери, нейните влиятелни приятели, членовете на Съвета. Ние ги виждаме само по новините — и далеч не всички; а нали, ако има истински Безсмъртни, в чиито ръце днес е Европа, това са те.

Юноши. Вечни юноши.

Златният асансьор се вдига бавно, зад стъклените врати се сменят равнищата: строги холове за строева подготовка, лабиринти за

игри, амфитеатри на брега на Егейско море. Храмове на Аполон на скалите и храмове на Афродита в зелените гори — като дан на естетиката, разбира се, защото Безсмъртните не се нуждаят от богове. Тайните къпални, Партенон, уголемени трикратно, върнатия от небитието Колос и безброй зали — за събрания, за слушане на симфонична музика, за гледане на видео; маслинови горички под ласкавото слънце; басейни с живи делфини; гимнастически зали; музеи; а някъде зад всичко това на всеки от двете хиляди нива — кабинети, приемни, конферентни зали; и кой знае какво още там. Някъде на самия връх е разположен Великият Наос, зала с циклопски размери, където се провеждат самите конгреси.

Шрайер ми е определил среща в банкетните зали на равнището под Наос. На влизане Безсмъртните сверяват поканите на гостите с база данни.

Ето това е.

Чакам да ми извият ръцете и да ме отведат в стая за изтезания някъде под басейна с делфините или да ме обесят на маслиново дърво, но ми кимат и ме пускат вътре.

Налага се да се събуя. Под краката ми има меки килими с живи рисунки, на стените — изображения на разсъблечени атлети. Зад прозорците — скалисти брегове, покрити подобно на птичи гнезда със закръглени бели паянтови къщи, и прашна лятна зеленина, и сънно море, оцветено в лазур. Окичени с лимони клони гаят прозорците.

Намирам Шрайер в дъното на помещението зад маса с ястия.

Сенаторът е заобиколен с добре поддържащи се млади хора в ярки хитони със заплетени рисунки; под ръка го е хванала Елен, косите ѝ са събрани на тила, облечена е с обикновена бяла рокля до глезените, но платът е закрепен небрежно и в прореза наднича от сенките преднамерено уязвимият ѝ хълбок, а по-надолу е бедрото — полирана мед.

Елен скучае, Ерих е увлечен. Но той ме забелязва веднага, а тя ме игнорира. Когато се приближавам до тях, тя се отдръпва встрани, но на него не му пука.

— Наистина, Ерих, защо през цялото време мъкнеш със себе си тази кранта? — някакъв къдрав Пан тупа по рамото Шрайер, без дори да дочака Елен да се окаже извън обхват.

— Тя е моята съпруга, Филип — разперва ръце Шрайер.

— Съпруга! Ти сигурно си последният човек в партията, който все още спи винаги с една и съща мадама! — поклаща глава закачливият Филип.

— Аз съм стар и сантиментален — шегува се Шрайер. — Ян! Ето те най-накрая и теб. Господа, това е Ян, мой млад и даващ големи надежди приятел.

— О! Наслушали сме се — усмихва ми се породист красавец с буйна грива. — Най-накрая свежи лица! Не можете да си представите колко изтощително е това — в продължение на двеста години да гледаш на конгресите едни и същи физиономии! Аз сигурно мога да назова всички членове на партията по имена, нещо повече — да кажа кой с кого е спал и в кой век!

— Знаех си, че жадуваш нова кръв! — смее се Шрайер. — Кръволок! Това е Максимилиан, той е в борда на директорите на „Клауд Кънстракшън“, те са застроили половината континент и напират да застроят и втората половина...

— Ако престанете да ни слагате прът в колелата! — кикоти се Максимилиан.

— Разбира се, аз съм в течение — кимам.

— А това е Рик — продължава Шрайер, посочвайки благороден герой, току-що захвърлил доспехите на хоплит и не успял да се обръсне. — Запознайте се, Рик. Рик отговаря за връзките с правителството в „ТермоАтомик“...

— Тоест в „ТермоАтомик“ ли е, или при нас? — усмихвам се аз на Рик.

— Ха, ти си веселяк! — намига ми Рик.

Елен гледа в прозореца; в екрана.

— Ще отида да поздравя съпругата ви — съобщавам аз на Шрайер.

— Оставете! — маха с ръка Рик. — Каква полза?

— Ерих, уверявам те, хората вече си шепнат зад гърба ти... — подкрепя го Максимилиан. — Женен... Може би ще се сдобиеш и с деца?

— Слушай, старче, но ти нали имаш котка вкъщи? — смее се Шрайер.

— На мен, между другото, ми се наложи да я стерилизирам — беше такава воня, вопли и козина, видях се в чудо! Затова пък сега при

нас е пълна хармония.

— Мисля и аз да направя същото — усмихва се ослепително Шрайер. — Но да я изхвърлям? Това е жестоко!

— Позволете — покланям им се, — аз все пак ще я поздравя. На мен не ми е съпруга.

Взимам от масата две чаши с вино и се приближавам към Елен.

— Започвам да ви разбирам.

— Не мисля. — Тя не се обръща.

Опитвам се да съобразя какво друго да кажа; Елен не си и помисля да ми помогне. В залата има превъзходна акустика — тя чува всичко, за което си говори сега Шрайер с приятелите си. И ми се струва, че не ѝ се налага за първи път да подслушва подобни неща.

— Казват, че сенатор Шрайер е последният женен човек в Партията — провлачвам аз. — Навярно това все пак струва нещо.

— Имате предвид какво струва това на мен?

Шрайер ми маха с ръка — стига там, ела при нас, тук е весело!

— Извинявайте, че не ви отговарях — казвам. — Имах труден период.

— Представям си. А аз пък не зная как да се боря със скуката. Също проблем.

— Сменете обстановката — предлагам. — Отидете някъде, разсейте се. В Русия.

— Какви ги говорите? — произнася тя равнодушно, така и без да се обръща към мен. — Каишката ми не ме пуска на повече от три метра.

Какво още мога да кажа? Покланям се на възхитителния ѝ тил и се връщам при Шрайер и приятелите му с двете пълни чаши.

— Виждам, че днес тя не е благосклонна и към теб — добродушно ми се надсмива Шрайер. — Хормонална буря! Всички в укритията! Виждаш ли какво става с хората, които отказват да вземат хапчета за безгрижие? Рано или късно им се налага да минат на успокоителни.

— Вие умеете да убеждавате — усмихвам му се аз.

— Ян! Какво е това „вие“? Нали се разбрахме... — Той ме поглежда с упрек. — Нека да се разходим. Извинете ни, момчета... — И изоставили Елен, ние плаваме по безкрайната анфилада на стаите, сякаш разположени по едната стена на някакъв несъществуващ дворец

в несъществуваща Древна Гърция. — „Клауд“ настояват да се смекчат мерките по ограничаване на раждаемостта, представяш ли си? Разправят, че за настоящата популация жилищният въпрос е решен, няма накъде да се развиват! И все хленчат, хленчат...

— Но нали последният проблем е в жилищата — отбелязвам аз.
— А водата? А енергията? А храната?

— Следващия път ще бъдеш мой адвокат. — Шрайер ми показва вдигнат палец. — Но тези негодници ги интересуват само неполучените милиарди. Казвам му: ние с такова усилие прибрахме джина в бутилката, не си и помисляйте да повдигате този въпрос! Искате ли да препоръчам компанията ви на нашите индийски колеги? Отличен, перспективен пазар! Жалко, че те нямаше да видиш как ме зяпна той. И-индия? Нима там не са радиоактивни джунгли? Именно, отговарям му аз. Джунглите и пустинята са там, където са били Индия и Пакистан. Само защото някой е позволил на хората да се размножават неконтролиреумо! Резултатът? Пренаселване, война със съседите за територии с благословията на религията, което, между другото, е много характерно, а после, разбира се, ядрен конфликт и сто милиарда жертви. Сега тези джунгли ги усвоява Китай, защото в мъдрия Китай цялото население поголовно е било подложено на кастрация преди двеста години и тези двеста години при тях са епоха на стабилност. А последните живи индийци са при нас, в Барселона...

— Бяха.

— Какво? Е, да. А знаеш ли какво ми казва той? Казва ми: затова пък Индия има накъде да се развива. — Сенаторът се смее. — Е, не е ли циничен мерзавец?

— Той е делови човек.

— Деловите хора са напълно бездушни — съкрушено клати глава Шрайер. — Светът не се управлява от парите. Светът се управлява от емоциите. Затова — намигва ми той — бъдещето не е на тези динозаври, бъдещето е на фармацевтиката. От петимата нови членове, които приемаме тази година в Партията, трима са акционери на едри фармацевтични компании. Ще получаваме антидепресанти с отстъпка. И между другото, хапчета за безгрижие! — той ме тупа по рамото. — Чуй ме — продължава със същия тон, — ти нали се избави от онази девойка, а?

— Избавих се — отговарям аз.

Изстивам, осъзнавайки — той знае, че останките й не са били в раздробителя, и със сигурност са му показали записите от гаровите камери, а може би и от шпионски устройства в дома ми.

— Избавих се, но по-късно. Там имаше някакви хора и ми се наложи да я отведа в Барселона, защото...

Уж не възнамерявах да лъжа и да се оправдавам, а започвам именно да се оправдавам и лъжа. Всичко веднага ми се подрежда в главата — убил съм я, но не в Европа, решил съм да я отведа в Барселона, защото такава е било последното й желание, не, глупости, защото там е било по-лесно да унищожа тялото, така че да не остане нищо...

— Няма нужда от подробности — въздъхва той. — Напълно ми е достатъчна твоята дума, Ян. Вярвам ти.

Ние мълчим и просто мигрираме от стая в стая — покрай прекрасни юноши и девойки, смеещи се и щастливи, пируващи и любезнически помежду си.

— Рокамора — разказва Шрайер сякаш на себе си. — Нали за него работят изключително талантиливи хакери. Изтрили са всичките му данни от базата... Сега никой не може да го разпознае. А тази комедия с проектора на Мендес, с турболетите... — Сенаторът клати глава. — Затова пък той не е скучен противник. Мендес, между другото, възнамерява да държи реч в Обществото на народите. Ще обвини Партията в безчовечност и ще настоява за отмяна на Закона за Избора. Не е ли железен?

— Ще има ли гласуване? Това застрашава ли ни с нещо?

— Мендес? Нас?

Той се изкикотва — отлична шега. Явно няма смисъл да отговаря на този въпрос.

— Чу какво каза Максимилиан, нали? За последен път са се появявали нови лица в Партията преди няколко десетки години, Ян. И повярвай ми, за мен да те представя пред тези хора е важно решение. Очаква те блестящо бъдеще.

Неловко ми е от всичко това — от моето несъответствие с тези хора, това място, тази роля.

— И на какво дължа вниманието? — питам.

Сенаторът ме поглежда странно — както тогава, при първата ни среща, когато от него за пръв път падна маската му. Не отговаря на

въпроса ми, той дори не го е чул и е размишлявал съвсем не за това, което е произнесъл на глас.

— Знаеш ли, Ян... — Той слага ръка на рамото ми. — Това, което ще ти кажа сега, е глупаво, сантиментално и... И ако някой от Съвета го чуе, може да стане скандал. Но...

Спираме се. Стаята е празна. Смехът едва се чува някъде в далечината. Въображаемият бриз помръдва рисуваните клони зад фалшивите прозорци. Шрайер присвива очи, дълго време не се решава да заговори.

— Ти знаеш защо нямаме деца. На вас, Безсмъртните, ви е забранено да имате отношения с жени... В Партията няма такива ограничения, но децата не са ни позволени. Не е разрешено да ги имаме и дори само да ги пожелаваме... Но...

Той се запъва като малко дете.

И изведнъж цялата многокилометрова кула отгоре се изпълва със звуков потоп — зазвучават утробно мощни тръби, които го прекъсват.

— Ти... Ти си този син, който не съм имал, Ян — сконфузено мънка Ерих Шрайер. — Който не мога да имам. Прости ми. Да вървим, чакат ме.

Не, почакай... Постой... Какво? Какво имаше предвид той?!

Но сенаторът не казва нито дума повече по тази тема; той се носи като вихър напред из проходи и помещения, в които, ако бях сам, непременно щях да се изгубя. Не мога да разбера нищо; бързам след него, искам да го задържа, да го накарам да каже всичко докрай!

Изведнъж всичко, което ми се е случило от първата ни среща насам, престава да ми се струва съвпадение; неговото внимание, неговата опека, неговото търпение, доверието, което бях излъгал — и неговата готовност да бъде лъган още...

Може би това не е кредит, който той се опитва да ми пробута, а... връщане на отдавнашен дълг? Сякаш той много отдавна ме е изгубил, а сега ме е намерил и не иска повече да ме изпуска. Сякаш...

Шрайер ме въвежда в Наос през малък страничен вход, докато в същото време останалите още се тълпят при вратата. Досега не съм идвал тук. Безсмъртните обикновено ги допускат на това място само като охрана.

Великият Наос е квадрат, вписан в окръжността на кулата, и дължината му е стотици метри. Колоните се издигат до самия небосвод

и го подпират. Подът е облицован с мрамор — истински, очукан и издраскан, стар. Ние стъпваме с боси крака по същите такива плочки, каквито преди три хиляди години са охлаждали стъпалата на древните елини. Когато са правели храм от такъв камък, те са вярвали, че той ще стане убежище на Атина, Аполон или Зевс. И изведнъж — ние. Странно усещане.

Може ли това място да стане мое?

Търся погледа на Шрайер. Той ми се усмихва — не особено весело, стеснително.

Отново тръбят гръмогласно — не са ли това същите онези тръби, които би трябвало да възвестят Апокалипсиса, но са били пропити от изоставените ангели и придобити от хората на безценица на някой битак? Няма да има край на света. Ние ще пребъдем на тази земя неизменно от днес до веки веков.

Залата се изпълва с млади хора в хитони. Те тук са десетки хиляди, може би всичките сто хиляди — цветът на Партията. Шестима се изкачват на дългата трибуна, разположена в дълбината на залата.

Шрайер ме поглажда по ръката и ме оставя в най-близката редица. Неговото място е там, в Съвета. Той е седмият от тях.

Сред тях няма Върховен — Съветът взима всичките си решения съвместно. И гласът на Ерих Шрайер, сенатора, тежи не по-малко от останалите. Беринг скромно застава накрая, средата предоставят на гордата и пряма Стема Дамато, министър на социалната политика. До нея е Нуньо Перейра, ръководителят на Министерството на културата. Франсоаз Понсар — образование и наука. Гвидо ван дер Бил — здравеопазване. Илиана Меир замества говорителя на парламента.

Не е важно каква длъжност има всеки от тях в момента. Всичко може да се промени. Всички те са равни помежду си — но конгресът на партията се открива от сенатор Ерих Шрайер.

— Братя! — той пристъпва напред и шепотът, с който е била изпълнена залата, изтича в мрамора. — На нас се е паднала честта да се родим във велика епоха. Да станем първи от хората, които са осъществили всички завети и мечти на безчислените ни предци. Всички те са искали да преодолеят смъртта, тлението, забравата. От стотици милиарди умрели ние помним имената само на няколко хиляди. От другите не е останало нищо. Те не са и живели, а са се мярнали и са загинали.

Вдигам поглед... Във Великия Наос сякаш няма таван. Над главата ми, над главите на всички нас има бездна. Черен космос, безброй звезди. Раждащи се свръхнови и загиващи звезди джуджета. Завъртени в спирали далечни галактики. Флуоресциращи мъглявини. Закача залата с невероятно огромния си крайчец Слънцето — алхимичен тиган, препълнен с кипящо злато, и аз виждам как се пукат мехурите на протуберансите... Какво е това? Камери, разположени на Меркурий и Юпитер? Анимация? Изглед от вакантния офис на Господ Бог?

Космосът изпълва и пространството между колоните — той е навсякъде наоколо, сякаш Великият Наос е разположен върху някоя комета; тук няма нито гравитация, нито въздух, но аз не искам нито едното, нито другото.

— Разправят, че ако мравките умееха да предават натрупаните познания за света на следващото поколение — продължава Шрайер, — планетата щеше да принадлежи на тях и за човека нямаше да се намери място. Но и човечеството някога е било подобно на мравките. Всичко, което са творили, мислели, чувствали стотици милиарди — всичко е изчезнало безследно, всичко е било напразно. Ние сме минавали през едни и същи уроци отново и отново, строили сме Вавилонската кула от сух пясък. Само вечната младост е направила от нас, мравките, хора. Учените и композиторите от миналото са грохвали и оглушавали, едва успели да разберат природата и тайните на хармонията. Мислителите се вдетинявали, художниците ослепявали, преди да успеят да създадат най-великите си творби. Така наречените обикновени кора, притиснати от старостта и смъртта в робията на правенето на деца, размножаването, не са имали достатъчно време, за да се замислят за живота си, да намерят истинския си талант и да го разгърнат. Страхът от смъртта ни е правел товарни добичета. Старостта ни е лишавала от ум и сила веднага след като наберем опит. Не сме можели да мислим за нищо друго, освен за това колко бързо отлита животът, и недоразвити, сме теглили ярема, към който е била привързана гробищната ни плоча. Така е било до неотдавна. И мнозина от нас още помнят това време. На мнозина им се е наложило да погребват своите майки и бащи, на които не им стигнало съвсем мъничко да доживеят до освобождението.

Великият Наос слуша онемял. Над нас беззвучно се въртят галактики. Слънцето бог излиза иззад колоните и лицето на Ерих Шрайер се озарява в алено.

— Освобождение! Безсмъртието ни даде свобода. След милион години робство. Петдесет хиляди поколения роби е трябвало да се родят и да умрат! Ние сме първите, които живеят в ерата на истинска свобода. Никой вече не бива да се страхува, че няма да доведе докрай делото на живота си. Ние можем да създаваме! Можем да творим неща, каквито не се били сътворявани досега! Можем да изпитаме всички чувства, достъпни на човека, и да изобретим нови! Можем да променим облика на Земята и да заселим Космоса. Ако Бетовен можеше да доживее появата на синтетичните оркестри! Ако Коперник можеше да доживее до междузвездните полети... Ние можем. Ние ще направим открития, които след хиляда години ще променят Вселената, и ние самите след хиляда години ще видим каква ще стане тя благодарение на тези открития!

Залата не може вече да се сдържа. Аплодисментите прекъсват Шрайер за дълги секунди. Той спира гърменето им с махване на ръката като средновековен светец, творящ чудеса.

— Това е най-великото завоевание! Завоевание, казвам, а завоеванията не се извършват без жертви. Родените като роби тъгуват по оковите и полудяват от тази тъга. Войните на обречените, Революцията на справедливостта — на Европа ѝ се наложи да пролее немалко кръв, докато не стана такава, каквата е днес. Континент на равенството. Континент на безсмъртието. Континент на свободата.

Залата отново ръкопляска. И моите ръце, вкочанени, отлети от твърд композит, се разтварят встрани и се удрят една в друга.

— Но борбата продължава. Вие знаете всичко за предателството на Барселона, за тази драма, която потресе цяла Европа. За тази решителност, която прояви Пол Беринг. Но цялата му решителност не би струвала нищо без героизма на десетките хиляди Безсмъртни, бойния авангард на нашата Партия. Без тяхното мъжество и хуманност! Не на нас — на тях им се удаде — безкръвно! — да пресекат бунта, да спрат хаоса, който беше готов да изяде Европа; да запазят стабилността и мира, да съхранят нашите завоевания!

Шрайер облизва устни.

— Петдесет хиляди герои с маските на вечно младо и прекрасно божество. Уви, тази зала не може да ги побере всичките. Това са смели и скромни хора, те не търсят слава, не обичат да свалят маските си. Но един от тях трябва да познавате по лице. Операцията би струвала на нашата вярна Фаланга хиляди животи, ако не беше той. Задачата така или иначе щеше да бъде изпълнена, но на каква цена! Този човек прояви хитроумие и храброст, достойни за самия Одисей. Сам отвори портата на Барселона от вътрешната страна. Позволи ни да влезем в града безпрепятствено и по тази начин спаси и главите на клетите бунтовници, и нашите бойци. Моля да се качи на трибуната Ян Нахтигал.

С усилие задвижвам схванатите си стави и пристъпвайки криволяво, се промъквам през оваците, тътря се по стъпалата към трибуната, излизам под изпепеляващия стълб светлина, падаща от прожекторите... Посреща ме самият Беринг. Стиска ми ръката — силно, решително. Казва — на мен и не само на мен:

— Ян Нахтигал беше ранен, но настоя да му позволят да участва в операцията наравно с останалите. Той има званието звеневи, но се сражаваше като редови Безсмъртен, забравил за званията и привилегиите. Такива хора трябва да дават пример на останалите. Днес назначавам Ян Нахтигал за хилядник на Фалангата.

Какво чувствам?

— Благодаря!

— Благодаря на вас! — Шрайер ме прегръща; докосва с благоуханната си гладка буза моята буза; останалите членове на Съвета кимат, усмихват се.

Слизам, връщам се на мястото си. От всички страни към мен се протягат, поздравяват, стремят се да се хванат за заздравялата ми длан. Аз съм герой. Аз съм звезда. Аз съм хилядник. Аз аплодирам сам себе си. Какво чувствам?

— Но да се влезе в Барселона, не беше достатъчно — укротява обожателите ми Шрайер. — Бунтовниците бяха хванали и държаха Теодор Мендес, президента на Панамериканската федерация. Какво би станало, ако президентът Мендес беше загинал? Изчезнал безследно? Депортиран по погрешка заедно с нелегалните в Африка? Получил инжекция с акселератор? Господин Мендес не ни обича особено... Но това все пак не е повод... Навярно... — лукаво се усмихва сенаторът и

залата сдържано се смее. — Ако има човек, чийто подвиг може да се сравни с извършеното от Ян Нахтигал, това е този, който намери сред петдесетте милиона нелегални взетия за заложник президент, влезе в бой с бандитите и го освободи. По този начин той изпълни по великолепен начин дълга си към Европа и да се надяваме, е превърнал господин Мендес от наш отдавнашен неприятел във възможен съюзник. Безпогрешен нюх, беззаветна преданост и безгранична храброст — това са трите главни качества на Безсмъртния. Този човек ги прояви и трите.

Намерил е Мендес, чувам. Ето кой ще ми разкаже как е станало всичко!

— Братя, сестри... Каня на трибуната Артуро де Филипис. Човека, който спаси президента на Панамерика и мира между нашите държави!

Шрайер ръкопляска с такъв ентузиазъм, че изглежда сякаш ще си откъсне ръцете.

Някой крачи по прохода, някой се качва на трибуната — на мен ми е все едно. Стискам нечия влажна длан — но какво правите, няма нужда! — вдигам поглед.

Големи зелени очи, леко сплескан нос, широка уста и твърди черни коси. В неговата външност няма нищо отвратително — и все пак сред прекрасните млади вождове на Партията той изглежда като изрод, чудовище. Те са съвършени, без дефекти, а на него — много добре виждам — му липсва едното ухо.

Петстотин и трети показва кривата си усмивка — получава се отвратително. Светлината на прожекторите не го заслепява. Не поглежда към мен, но аз съм сигурен, че той вече ме е разгледал добре, докато мижам на трибуната.

Какво е това? Какво означава всичко това?!

Шрайер разтърсва ръката му, прегръща го, благодари му. Петстотин и трети изглежда толкова естествено, колкото вампир посред бял ден. След Шрайер идва ред и на Беринг да го прегръща.

— Артуро! Някой би могъл да каже, че просто ви е провървяло. Че всеки би могъл да намери Мендес. Но ако не бяхте проявили упорство, самоотверженост, принципност — всичко би могло да се развие по друг начин. Това не е случайност, Артуро. И този подвиг

увенчава всичките ви останали усилия. Позволете ми да ви поздравя с присвояването на званието хилядник на Фалангата.

В устата ми пресъхва.

Без да чувам аплодисментите, без да гледам как те ще се целуват с този вампир, аз скачам от мястото си и излизам. Старая се да крача маршово, за да не изглежда като бягство.

Едва завил встрани от десетметровото крило на входната врата, изкрещявам и дишам, дишам, дишам.

Защо той постъпва така с мен? Защо е тази мръсна игра?! За какво е мнимото осиновяване?! Това превземане?! Драматичното придихание в накъсания шепот?

Да ме превъзнася пред хората — за да повярвам на признанията му — и веднага да постави редом с мен Петстотин и трети?

Петстотин и трети?!

Иска ми се да му се изплюя в лицето, да се изплюя в собственото си лице. Шрайер сякаш ме е изнасилил със сонда с камера и датчици; плаче ми се и ми се повръща.

В просторното фойе е пусто и студено.

Стои, облегат на стената, огромният Аполон Белведерски — същият този, на когото сме откраднали самоличността, тиражирали сме я и зад когото сега се прикриваме по време на нашите погроми. Това не е умаленият модел, който са изсекли гърците. Нашият е в естествена големина. Десет етажа висок.

Към стъпалото на монумента се е облегнала девойка в бял хитон. Освен нея във фойето няма жива душа.

И все пак тук е шумно.

Големи екрани ретранслират новините на основните канали; на всичките дават конгреса на Партията. Навсякъде — в пряко излъчване. Сега показват Петстотин и трети, а пет минути по-рано из цяла Европа е прелетяла моята потна физиономия, изкривена от неочаквано щастие.

Животът ми ще се промени.

Дошла е всенародната слава.

Шрайер ми е надянал маска, която вече никога няма да съдера от лицето си. От днес нататък ще ме разпознават в моя бокс, във влаковете, в къпалните.

Сега не мога да се престоря на някого друго. Моят арсенал с фалшиви имена и личности сега е изгубил смисъл; мога да ги изпратя

всичките в раздробителя.

Задължили са ме завинаги да бъда този Ян, който е извършил велик подвиг, като е отворил на Безсмъртните портата на Барселона.

Идиотски и безполезен подвиг; газовата атака е била планирана от самото начало, до нея оставаха само няколко минути, Безсмъртните така или иначе биха попаднали в града безпрепятствено.

Подвиг?

Затова пък сега съм хилядник. Човешко заплащане, човешко жилище. Всичко, за което съм си мечтал. Асансьорът от небесата, който толкова отчаяно злобно и толкова дълго съм викал, най-накрая е пристигнал.

Приближавам се към Елен Шрайер, натрапвам ѝ себе си.

— Какво? Да ви поздравявам ли? — изрича тя без никакво изражение.

— Вашият съпруг е мерзавец и лъжец.

— Вие просто още не го познавате добре — разтяга устни Елен.

— И аз възнамерявам да му го кажа.

— Защо така? А как ще продължи да живее той с това? — Тя дори не се опитва да се маскира.

— Жал ми е за вас, Елен. Жал ми е, че сте се събрали с това чудовище.

Тя накланя главата си настрани. Устните ѝ са полуотворени. Едното ѝ рамо е голо.

— Жалостта е най-лошото от чувствата, които бих могла да предизвикам у вас.

Хващам я за ръката. Тя не ми се съпротивява.

— Да вървим — казвам аз.

— С едно условие — вирва брадичката си тя.

— Каквото и да е. — Стискам пръстите ѝ по-силно.

И след час ние влизаме в кабина с паркетен под — от руско дърво, вече от сто години окончателно изчезнало и поради това извънредно ценно. Портiererът не е на мястото си — тя му се е обадила и го е отпратила; по пътя не ни вижда никой, освен, разбира се, камерите, с които би трябвало да е натъпкан домът на Ерих Шрайер. Нека гледат.

Крилата на асансьора се разтварят и ние се оказваме в светлата приемна. Нападам я веднага, но тя се отдръпва и ме повежда с ръка

към вътрешността на апартамента.

— Не тук.

Сенките се редят като акордеон: арка-стая, арка-стая... Под тавана шумят месинговите перки на вентилаторите, сякаш те са перките, които поддържат този летящ остров в облаците. Приятна прохлада; ухае на щавена кожа и книжна прах, вишнев тютюн и ажурни женски парфюми.

— Къде? — шепна аз нетърпеливо.

Отминаваме протрития диван под златния Буда — Елен ме дърпа за ръката и ме вкарва в спалнята. Огромно съпружеско легло, стени в кафяво-златисти ивици, резбовани дървени панели; огледало — кристален фонтан. Всичко излъчва благоприличие и приемственост между поколенията. На скрина с каменен плот има обемна снимка — Ерих Шрайер прегръща красивата си жена отзад, застанал зад гърба ѝ; и двамата сияят. Със сигурност тази снимка е била на главната страница на някой ресурс за охолния живот на знаменитостите.

— Ето го моето условие — казва тя, докато съблича роклята си през главата и застава на колене пред мен. — Тук.

— Ръце зад гърба — отговарям ѝ глухо; гласът им е пресипнал. — Сложи ръце зад гърба.

И тя ги слага; завързвам ги при лактите ми здраво — тениската ми пращи. Изправям се. Елен ме гледа от долу нагоре. Какво крехко лице — изящна основа на носа, вежди линии, детска брадичка и невероятно големи очи — но не изумрудени, както ми се беше сторило, когато я видях за първи път. Изумрудът е наситен, а очите на Елен Шрайер са от най-фино стъкло.

Изваждам фибата от косите ѝ и те се разсипват по слабите ѝ кафяви рамене — течен мед. А после ги събирам в юмука си — така, че тя тихичко изстенва. Това са моите юзди, Елен. Тя все още иска да се прави на господарка — протяга се към токата ми, но аз отлепвам пръстите ѝ. Ще направя всичко сам.

Вече няма да ти бъда верен, Анели.

Разкопчавам се, изправям се.

— Не. Не така. Аз сам.

Сега не са ми нужни тънкости, не са ми нужни нейните куртоазни методи.

Тук съм, за да се изгавря с Ерих Шрайер. И тя е тук заради същото.

Зашлевявам я — леко, но това ѝ е достатъчно. Тя ахва, а аз я хващам със своите твърди вкочанени пръсти за челюстта — цялото ѝ лице е в моята длан — и натискам с палеца и показалеца в трапчинките на бузите ѝ. Тя отваря за мен устата си и аз навлизам до откат. Елен пробва да изобрази удоволствие, опитва да се движи сама, но не успява да влезе в ритъм с мен. И тогава аз просто стискам главата ѝ като в менгеме, превръщам я в предмет, в машина, използвам я, употребявам я, нанизвам я, отблъсквам я, отново я нанизвам — тя кашля, плюе, едва не повръща, но ме гледа в очите, както ѝ е било казано. Не отмества поглед нито за секунда. Не усещам зъбите ѝ, може би тя също ми причинява болка скришом, но смятам, че сега е твърде погълната от себе си, за да мисли за мен. Стремя се да стигна още по-надълбоко, трия се в нейни места, непредназначени от природата за съвкупление — съвсем меки, толкова тънки, че ми се струва, че мога да ги скъсам. Затиквам ѝ гърлото, тя се дърпа — няма с какво да диша, и аз я отпускам да вземе дъх за секунда. За секунда.

Виждам сълзи в очите ѝ — но козметиката ѝ е влагоустойчива, няма да се размаже. Гладките чисти бузи блестят, намокрени. Вдигам я нагоре, целувам я по устните. После я блъскам върху леглото — откъм страната на господин Шрайер, ако се съди по нощното шкафче — с лицето надолу, а самият аз се качвам зад нея, сядам с голия си задник върху сенаторската възглавница, дърпам и спускам до коленете бялата дантелена лентичка, в която Елен крие голите си слабини, шляпвам я по разтворилите се устни, потапям в нея пръсти, хващам я под корема, повдигам я към себе си и я дърпам назад.

Те вече ми е простила прелюдията ни и сама ме търси, трепери нетърпеливо, моли за нещо неразбираемо. Задникът ѝ е малък, слаб — не знам как Елен побира в себе си мъжете — но от това само ставам по-жаден за нея. Разтварям я, надявам я на себе си, прониквам в Елен и се изгарям от нея. Тя извършва някакви дребни неправилни движения — може би се синхронизира с мен, а може би се опитва да се докосне до мен с всичките свои късчета, да си спомни за тях, да ги разбуди. Тя прави това твърде плахо, твърде внимателно, сякаш е забравила за какво сме тук, и е заровила лице в леглото, в смачканото одеяло — крие се от Шрайер, който с усмивка подслушва стоновите ѝ от

щастливата снимка. Тогава я повдигам по-високо, за косите — така, че Ерих да вижда всичко, разтварям я, почти разкъсвам неговата Елен, плюя в нея и се връзвам, без да питам, в страхливо потрепващия кафяво-розов пръстен. Тя се извива, крещи с глас, опитва се да се освободи, но аз през цялото време я придърпвам по-близо, по-близо, навлизам, внедрявам се в нея, разработвам я, правя я своя. Усмивката на Шрайер е засъхнала на устните му, лицето му се е вкочанило. Елен най-накрая се решава да погледне в очите му, а после, без да сваля поглед, тя престава да се свива, повече не се опитва да се измъкне, да ме прогони от себе си, омеква, а после ме моли да освободя едната ѝ ръка и се заема — отначало срамежливо, а после все по-настойчиво — да се търка все по-страстно и по-страстно и ето че накрая усеща моя ритъм и се вслушва в него, и се отдава на това, което допреди малко е било болезнено за нея, синхронизира се с мен и вече не крещи — стене тънко, протяжно, научила се все пак да се отдава така, както една жена трябва да се отдава.

Елен стига до края преди мен, но не престава да се движи дори когато аз вече агонизирам, усещам се късно и я омазвам цялата — отвътре, отвън, омазвам съпругеските им чаршафи, омазвам ръцете си.

Тя поглежда към мен през рамо и облизва пръста ми. А аз избърсвам своите остро миришещи длани в косите ѝ и се смея.

В банята — черен мрамор, стъкло — Елен е немногословна.

— Това беше глупаво — съобщава ми тя.

— Това беше необходимо — възразявам аз.

— Не бива да се срещаме повече.

— Значи няма да се срещаме.

Тя гледа някъде настрани и съвсем случайно улавям погледа ѝ, два пъти отразен в стъклата на душкабината. Странно изражение — уплаха? Разочарование? Но това е двойно отражение, на него не бива да му се вярва. Капките пръскат по стъклото и видението изчезва.

Не ѝ помагам да се изтрие.

— Теб нали те заплашва трибунал, ако някой узнае... А мен...

— Да.

— Излиза, че сега ние сме заговорници... — кой знае защо ми напомня тя.

— Все ми е едно.

— Значи само аз трябва да се страхувам?

Долавям кокетството в гласа ѝ и естествено, долавям желанието ѝ да бъде разубедена — и успокоена, но не усещам нищо в себе си. Какво чувствам?

Елен се загръща в черен халат и ние бавно преминаваме от една стая в друга.

Ето, Ерих Шрайер. Сега вече не чувствам нищо нито към теб, нито към жена ти. Изпирайте сплетените си чаршафи, делете имуществото си надве и се развеждайте. А аз ще стана свободен астероид и ще се отправя към най-близката черна дупка.

Ние отново сме в стаята с продънения диван и огромното лице на тлъстия златен Буда на стената.

— Защо не го напуснеш? — питам аз.

Тя не може да обясни нищо, клати глава и продължава нататък.

В следващото помещение — полутъмно, една от стените е драпирана с кадифена завеса, останалите са свободни, в ъгъла има петно светлина — я настигам, хващам я за ръката.

— Той взема онези свои хапчета, нали? Слушай, тук нещата не могат да се оправят с никакви романтични забежки. И аз не съм човекът, който...

— Недей! — тя се изтръгва. — Да се махаме оттук. Не обичам тази стая.

— Защо? Коя?

Тя ме баламосва, опитва се да ме оплете или... Петното светлина в ъгъла.

Приближавам се. То изобщо не се е виждало от коридора. Вътре. Вътре в това петно като под лъча на прожектор... Разпятие.

— Ян?

Кръстът не е голям, с размерите на длан, от някакъв тъмен материал, целият несъвършен — криво скован, повърхността на кръста и прикованата към нея фигурка не са гладки, а сякаш се състоят от хиляди дребни повърхности. Сякаш не са го събирали от молекули композит, а са го изсекли, както в древността, с нож от къс дърво...

Докосвам го — возя се в първия вагон на влакче на ужасите, прява завъртане през глава, нося се надолу към пропастта.

... От къс дърво. А на челото на фигурката има венец, наподобяващ къс бодлива тел — позлатена.

Това ми е познато. Това. Тази статуя ми е позната. Това е разпятие. То ми е познато.

— Какво е това? — обръщам се аз към Елен. — Откъде е? Откъде е това?!

— Какво? Кое „това“?

— Откъде е тук това?! А?!

Не е копие. Няма други такива. Това е то. То.

— Що за стая е това?

Озверял, оглеждам всички кътчета — хващам кадифеното перде, дърпам го встрани. Зад него има стена. Цялата — от пода до тавана — е излята от дебело непробиваемо стъкло. Точно срещу петното с разпятието.

— Не знам какво е това... Не знам, Ян... Заклевам се, аз...

Приближавам се към стъклото, притискам чело към него, поглеждам вътре.

Там има малка спалня — подредена, удивително семпла и бледа за този дом, построен специално, за да се вмести в него цялото възможно разточителство. Празна и необитаема. Прах върху масата. Тясно легло, оправено строго. Натъпкана с пера възглавница. Врата без ръчка. И нито един прозорец, фалшив или истински, освен този прозорец стена, единствената гледка от който е към петното светлина с малкото разпятие от моите сънища.

С разпятието, което е принадлежало на майка ми.

Искам да го взема, да го хвана в ръце и не мога дори да го докосна.

— Откъде той е взел това?!

ГЛАВА XXIII

ПРОШКА

Тя повика охраната.

Не възнамерявах да ѝ правя нищо, нужно ми беше само да ми каже истината, да ми каже какво знае. А тя само мънкаше нещо, мънкаше и хленчеше и по никакъв начин не можех да получа от нея онова, което ми беше необходимо да чуя. А и не съм я бил — само я зашлевих веднъж с длан по бузата, запратих я на пода и това беше всичко. Всичко.

Елен ми позволи да избягам — асансьорът дойде празен, портиерът го нямаше на мястото му. Но ако тя размисли, мен така или иначе ще ме намерят, където и да е. Така че не се крия — прибирам се вкъщи. Вървя и гледам разпятието, което съм оставил в дома на Шрайер, но което продължава да виси пред очите ми.

Кой е Ерих Шрайер? Каква ми се пада жена му?!

Ще изясня това. Така или иначе ще го изясня. С набег или хитрост, с шантаж или откровен разговор. Ще изясня защо сенаторът разиграва тази гнусна комедия, наричайки ме свой син, защо ми се обажда секунди след като съм потърсил данни за майка ми и защо в дома му се съхранява този шибан кръст.

В края на краищата аз сега съм хилядник, напомням си, докато отварям вратата на куба си. Хилядниците си имат свои привилегии. Ззззз.

Всичко се случва толкова стремително, че не успявам да разбера нищо. Просто чувам жуженето на шокър — само за миг — и цялото ми тяло е обхванато от гърчове, болката е дива, после потъвам надолу с главата в някаква мътилка.

Правя прорез в срасналите ми се клепачи и бавно го разширявам. Черепът ме цепи. Колко ли време е минало?

Лежа в леглото си, ръцете и краката ми са завързани, устата ми е залепена — да речем, със скок — не може да се отвори. Светлината е

загасена, свети приглушено само картинката на домашния ми екран — тосканските хълмове в ранното лято.

В краката ми седи човек с маската на Аполон и черна безформена дреха.

— Събуди ли се, момченце?

Моментално го разпознавам, макар че откъснатото ухо е скрито под качулката.

Хвърлям се с цялото си тяло да го ритна със завързаните си крака, да го ударя с глава — но вместо мускули имам замразена кайма и се просвам като дюшек на пода. Лежа с лицето надолу, муча, извивам се, опитвам се да разкъсам омотаната няколко пъти около китките ми изолационна лента, да прогриза дупка в скоча, който вони на някаква евтина химия.

— Смешно се мяташе — казва ми Петстотин и трети. — Много ми се иска да те думна още веднъж, но трябва да поговорим.

Ще съжаляваш, крещя му аз. Как посмя да нахлуеш в дома ми! Да нападнеш друг Безсмъртен! Хилядник! Очаква те трибунал! Мерзавец! Гадина! Вече не сме в шибания интернат!

Но всичките ми вопли си остават в устата ми.

— Отдавна беше време да се видим. Последния път се получи малко набързо, а? А ние трябва да си поговорим.

И в гласа му има нещо зловещо, такова, че изстисквам всичко от замразеното си месо, усуквам се като вретено и някак си успявам да се превъртя по гръб — само и само да виждам какво прави той там.

— Не се шашкай — казва ми Аполон. — Нямам предвид това. Ти вече не ми харесваш.

Стържене; Петстотин и трети разкопчава раницата си — черна, обикновена, същата като моята. Вади нашите инструменти. Скенер. Инжектор.

— Детската любов отмина — сумти той. — Ти си станал възрастен и уродлив. Станал си хилядник. Така че разговорът ни ще бъде делови.

Той се приближава, стъпва с релефната си подметка върху гърлото ми, натиска го и издърпва с ръка ръкава ми. Оголва китката ми!

Той не може! Не може! Ако някой узнае... Ако доложи на Шрайер... На Беринг... Ти нямаш право, твар!

Той проверява инжектора — зареден е; допира жилото му към вената ми. Аз се дърпам — отчаяно, нелепо, безсилно. Махни това, гадино! Гнида! Изрод!

— Дикцията ти не е много наред — забавлява се той. — Но аз и така те разбирам добре. Нямам право, а?

Кимвам му настървено изпод обувката му.

Толкова ли е просто да дойде при мен и да ми инжектира акселератора?! Не. Той блъфира. За това нещо — със сигурност трибунал! Ще те пратя в раздробителя! Сам ще натисна бутона! Ще станеш на прах, на паста, разбра ли, гад?!

Петстотин и трети натиска малко по-силно; адамовата ми ябълка се сплесква, пред очите ми причернява, аз вече се гърча, а не се дърпам и той леко ме отпуска.

— Обаче аз имам, момченце. Имам. Невероятно, но факт.

Той хваща скенера, допира го до ръката ми. Дзън-дзън. Ухапване от комар.

— Ян Нахтигал Две Те — произнася скенерът. — Регистрирана бременност.

Петстотин и трети щрака с пръсти; на ръцете му има тънки ръкавици.

— Невероятно, но факт — повтаря той.

Стаята става с размера на главата ми — свива се към мен като някакво древнокитайско устройство за изтезания, намокрена във вода кожена торба, която изсъхва пред очите ми, свива се, облепва ме и ме удушва.

Парализиран съм, сякаш Петстотин и трети още веднъж ме е ударил с шокъра.

Регистрирана бременност, повтарям си аз. На себе си.

Лъжа! Това не може да бъде! Как?!

— Как? — пита вместо мен Петстотин и трети. — И на мен ми е интересно. Как? Героят от освобождаването на Барселона! Хилядник! Как?!

Той е нагласил това по някакъв начин! Скенерът е хакнат, пренастроен! Петстотин и трети търси начини... Повод... Но защо? Защо той просто не ме удуши тук? Защо?!

Потиснатите от шокъра нервни окончания постепенно се оправят — ръцете и краката ми стават мои. Трябва да изчакам... Да изчакам

и... Да го хвана за шията. Да го стисна с колене. Ще разполагам само с един опит.

— И на чие име е регистрирана бременността? — пита Петстотин и трети.

— Анели Валин Двайсет и едно Пе — отговаря му скенерът.

— Тадам! — пропява Петстотин и трети. — Изненада!

Анели?! Анели?!

Това е измама, това не може да бъде, та тя е пуста, безплодна, та нали пред очите ми...

— ДНК анализ за установяване на бащинство — нарежда Петстотин и трети на скенера, като отново притиска прибора към ръката ми.

Проверката отнема секунда.

Каквото и да извреци тази дяволска машинка, всичко това е незаконно, той не може да нахлува тук без повикване, той е длъжен да доведе със себе си звеното си, свидетели, това е произвол, с мен не бива да се отнасят като към обикновен смъртен, не бива!

— Потвърдена е генетичната връзка с плода.

— Съгласно пета точка от Закона за Избора при своевременна регистрация на бременността жената има право да запише бъдещото си дете на свое име или на името на бащата на това дете, ако ДНК тестът потвърди бащинството — цитира Петстотин и трети. — Както е в нашия случай.

Лъжа! Всичко това е лъжа! Машинации!

— А съгласно точка пет-три, ако детето се запише на името на бащата, инжекцията с акселератор се прави на бащата. Всичко е правилно, нали?

Не! Да не си посмял да правиш това! Махни това от мен!!!

— Ммммм!!!

— Всичко е правилно, момченце. Аз и сам го знам.

И той натиска бутона.

Ужилва ме отново — не болезнено, почти незабележимо, не успявам да вместя случилото се в главата си. Той отстъпва, а аз се извивам, търкалям се по пода, напъвам се да го изритам, мятам глава, съпротивлявайки се на това, което вече се е случило.

— Ами ето — казва ми Петстотин и трети. — Ето че сега с теб сме квит. Мир?

И той с кратък замах ме изритва с бутонка в челюстта — зъбите ми скърцат и се раздробяват, езикът ми мляска в горещта ръжда, пред очите ми е притъмняло. Муча, опитвам се да се скрия под леглото, ровя с език из кашата от костици, преглъщам кървави сополи.

Но Петстотин и трети ме намира, вдига маската си, пробожда ме със зелените си очи, навежда се над мен, притиска с лакът главата ми към пода и горещо шепне в ухото ми:

— Е, какво, глист? Прощаваш ли ми сега? Ти си мислеше, че всичко ще стане по друг начин, нали? Мислеше си, че няма да се видим повече, а, гадино? Нищо... Нищо... Бих ти строшил врата, но ти, лайно, не заслужаваш такова нещо... Ти нали си добър, а? Постъпваш правилно... Аз сега си тръгвам... А ти продължавай да живееш... Ходи на работа... Докладвай за успехите си... Не се бой, на никого няма да кажа, че си инжектиран... Чаках това твърде дълго, разбираш ли? Чаках го шибано дълго време... И сега искам да разтегля удоволствието... Да видя как ще боядисваш прошарените си коси... Как ще маскираш бръчките си... Как ще лъжеш своите татковци от Партията... Началниците... Как ща остаряааваш, ще се разпааадаш, как ще се стесняваш да се разсъбличаш пред твоите хора в бордеите... Как ще развиваш кариерата си, глист... И ще умираш бааавно... Какъв номер ще бъде, а? Но ти също не разказвай на никого. Това ще бъде наша обща тайна — че ти си развратник, щастлив татко и че остаряааваш... Не казвай на никого... Ако те пъкнат преждевременно в раздробителя, ще се разстроооя...

Стягам се, дърпам се и го измлатвам със слепоочието в носа. Върху мен покапва нещо горещо; изглежда, съм го разбил.

— Кучи син... — гъгниво се смее той и ме изритва по ребрата. — Ама че кучи син... Знаеш ли какво? Няма да го оправям. Това е като ухото. За да не забравям за теб. Когато пукнеш, тогава ще го ремонтирам.

Петстотин и трети ме хваща за ушите с двете си ръце, дърпа ги, чува се хрущене, той обръща лицето ми нагоре. Прекарва показалеца си под носа — там всичко е черно и блести от свежа кръв — и я маже като мастило върху изолиращата лента, с която е залепена устата ми.

— Ето. Сега отново ми харесваш. Като в детството.

Той прибира в раницата си скенера, инжектора, маската.

Гъгниво се кикоти, пускайки от разбития си нос червени мехури, и хлопва вратата. Аз оставам сам, на пода, да плакна устата си с кръвта с отломки от зъби, да докопам с език пречупените остри краища, да усуквам крака и да се опитвам да напипам с непослушните си пръсти прилепналия край на изолиращата лента. Мисля си за Анели. За това дали е възможно всичко онова, което беше казал Петстотин и трети. За това защо тази кучка ме е предала. Записала е ембриона на мое име, за да избяга с Рокамора?

Или това е блъф? Цялата история е блъф? Просто той е решил да ме накара да напълня гащи от страх? Заредил е инжектора с някакъв боклук, прочете ми откъси от Закона, тегли ми един бой — и това е всичко! Шега!

А? Може би е така? Може би нищо няма да се промени? Може би ще продължа да живея като преди?

Ти не може да си забременяла, Анели! Не може да си забременяла от мен! Аз сам чух как майка ти казваше, че твоите вътрешности са разкъсани и мъртви!

Тя не може да е забременяла!!!

Мятам се, мятам се, опитвам да седна. Не се получава. Не мога да се откъсна от пода, да дам команда на домашната ми система да повика „Бърза помощ“ или полицията. Защо?

Въртя се, въртя се, докато не изразходвам всичко във себе си, а после изпадам във вцепенение и гледам в тъмнината. Попадам в интерната. В сънищата си винаги попадам в интерната; може би защото не би трябвало да съм излязъл от него.

През последната година престават да ни мъчат и дресират — в края ни чакат дипломните изпити и от нас се иска само да учим. Този, когото го скъсат на дори един, остава да повтаря годината и попада в чужда десетка при необучени зловни дребосъци. Тези, които си вземат всичките, ги подлагат на следващото изпитание. Казват, че то е просто. Не по-трудно от обаждането. Не по-трудно, отколкото да се назубри историята на Европа от Римската империя до победата на Партията на безсмъртието, отколкото да се устои в три боксови мача и три срещи по борба. Но на изпитите можеш да се явяваш до безкрай, а през изпитанието ти се позволява да минеш само веднъж. Провалиш ли се — никога не излизаш оттук.

От деня, в който взеха Седми, мястото му е пусто. Запълват дупката едва в първия ден на последната ни година — довеждат новак.

— Това е Пет-Нула-Три — представя ни го ръководителят. — Три години подред не може да си вземе изпита по език и алгебра. Надявам се, че при вас ще се почувства като у дома си. Не се дръжете зле с него.

Зевсовите отвори за гледане са обърнати към мен и ясно долавям подигравката, скрита зад слепените устни на композитния бог.

Петстотин и трети — той е на осемнайсет — е двойно по-широк от мен в раменете, ръцете му са хълмисти като наяли се питони, отхапаното му ухо е залято с виолетова боя и изглежда като някакъв чужд орган, нечовешки, странен и неприличен.

— Здравсти, глист — казва ми той.

Минали са три години от деня, в който ме пуснаха от сандъка. През цялото време Петстотин и трети се правеше, че смъртната присъда, която ми е дал, е отменена или отложена. Неговите слуги ме игнорираха, аз самият изобщо не се мярках пред очите му. Знаех, разбира се, че Петстотин и трети има проблеми с изпитите — на всяка първа проверка от нова учебна го търсех сред по-големите. Винаги десетката му беше завършвала, а той си беше оставал. И така докато класовете ни не се изравниха.

Ръководителят си отива.

— Кой тук е главатарят? — пита Петстотин и трети останалите, без да поглежда никого.

— Ами аз, 'що? — откликва Триста и десети и се хваща за разбитата си устна. Кърви силно — кръвта се лее направо между пръстите му, това е напълно достатъчно, но Петстотин и трети добавя и коляно в слабините му.

Деветстотният — той е по-едър от Петстотин и трети, но дебел — се опитва да му отвърне с по мечешки тежък и непохватен удар, но Петстотин и трети хваща ръката му и я извива до хрущене.

— Равнявайте се на Седем-Едно-Седем, гниди. — Той изтрива в панталона си омазаните си с кървави сополи кокалчета. — Той ме знае. Знае, че ако някой си отвори устата срещу мен, край с него. Така ли е, глист?

И пред всички ме хваща през панталоните за топките. Стиска със стоманените си пръсти, болката е такава, че всеки момент ще

припадна; ръцете ми висят, по нервите ми дълбае зъболекарска машинка, изгарям от срам.

— Така е! Така е! — крещя аз.

— Ти какво си такъв тъжен? Усмиввай се! — Казва ми той, озъбвайки се, и стиска скротума ми така, че топките ми всеки момент ще се пръснат. — Та аз си спомням какъв веселяк си!

И аз се усмихвам.

— А ти какво си се опулил? — Петстотин и трети ме оставя и забива на Деветстотин и шести един шамар по врата — слаб като на дете, просто за да го унизи. — Искаш ли да бъдеш моята кукла?

Сто шейсет и трети се хвърля върху него — но онзи е тройно по-як и силата в ръцете му питони само се увеличава от всеки халосан, всеки повален. И ето че Сто шейсет и трети стене, повален на пода и хванал се за гърлото си. Останалите клюмат, извързчат се от своите, мърморят нещо.

Така Петстотин и трети става нашият главатар. Така започва последната ми година в интерната. Най-важното е да се доизуча, най-важното е да си взема изпитите. Да изтърпя само една година, да се измъкна оттук и никога повече в живота си да не видя тази твар.

Само една година.

Така си мисля, докато старшият ръководител не ни обяснява същността на заключителното изпитание.

— За тези години интернатът стана вашето голямо семейство — диктува той, строил пред себе си всички десетки, на които им предстои да се дипломират. — Вие се отрекохте от престъпниците, които се наричаха ваши родители. Нима сега ще останете сами? На човек му е тежко да бъде сам във външния свят! А? Не си струва да се боите. С вас винаги ще бъдат най-близките ви хора. Момчетата от вашата десетка. Интернатските десетки стават звена на Фалангата. Вие винаги ще се биете рамо до рамо. Цял живот. Ще си помагате един на друг, ще делите радости. Жени... — Той провлачва тази дума и не бърза да продължи, знаейки каква сила има това обещание. — Жените ще си ги делите всичките. Но разбира се, никой няма да поиска да бъде свързан за цял живот с човек, който не му се харесва. Интернатите са устроени справедливо, както и Фалангата. Вие винаги трябва да сте уверени в момчетата от своето звено. Винаги. Последното изпитание е такова: когато си вземете изпитите, всеки от вас трябва да ми каже дали

всички в неговата десетка трябва да излязат оттук. Ако против някого има дори един глас, този човек ще остане тук завинаги. Много е просто, нали? Смятайте го за игра.

Много е просто — сега ние всичките сме зложници на Петстотин и трети. И аз нямам никакви шансове да се измъкна оттук — освен ако не му угаждам във всичко.

— Кой е умникът при вас? — изхрива се той, когато ни събира в коридора преди лягане. — Ще ме учи на шибания език и шибаната алгебра. Това ще му спаси задника. Е?

Трийсет и осми вдига ръка. Сто петдесет и пети също. Единият иска да си спаси задника, другият — да се подмаже на главатаря.

— Един е достатъчен. А ти — Петстотин и трети навива една ангелска къдрица на задебелия си пръст, — ти ще ми свършиш работа за друго. И още ти. — Той протяга към мен устните си, свити на тръбичка.

— Я се разкарай!

Ударът е с такава скорост, че болката не успява да го последва; първо се просвам на земята, светът се обръща надолу с главата и едва след това ме застига тежкото кънтене в черепа.

— Недоволен ли си от нещо? А? — крещи ми Петстотин и трети, смазвайки ребрата ми. — Хайде, усмихни се, лайно! Усмихвай се! Усмихвай се!

И аз се усмихвам.

Усмихвам се, когато той пред всички съблича Трийсет и осми и го кара да пълзи на колене до банята — защото на Петстотин и трети му се струва, че не ми е достатъчно весело. Усмихвам се, когато го уча на история.

— Харесва ми твоята усмивка — казва ми той. — Искам да виждам около себе си щастливи лица, глист, а ти вечно си с кисела физиономия. Усмихвай се по-често.

Няма къде да се скрия от него. Всички ние няма къде да се скрием от него. Та нали това е собствената ни десетка. Нашето бъдещо звено. И Сто петдесет и пети го учи на език, и Трийсет и осми го обслужва, и Триста и десети си завира главата в пясъка, и Деветстотин и шести крие себе си — истинския себе си — в калъф. А аз се усмихвам.

Той ме учи да се усмихвам, когато съм бесен. Да се усмихвам, когато ме е страх. Когато ми се повдига. Когато ми се иска да умра. Когато не знам къде да се дяна. Работи упорито над мен един месец, втори, трети и аз постепенно си изработвам нов рефлекс. Обучението ни върви успешно, докато той не измисля нещо ново.

— Разкажи ми как те взеха от семейството ти — моли ме той веднъж преди отбой. — Че ми е скучно. Разкажи за мама, за тате.

— Я се разкарай.

И той ме извлича в коридорите. Ръководителите, сякаш нарочно, ги няма. Петстотин и трети ме държи за косите и ме шамари по бузите — пляс, пляс, пляс — нареждайки:

— Ти не можеш да имаш тайни от мен, глист! Забрави ли? Забрави ли, че присъдата ти беше произнесена още тогава? Всичко ще правиш, всичко ще казваш. Разбра ли? Всичко!

— Разбрах!

— Какъв си такъв тъжен? — Той ме удря все по-силно, все по-сочно. — Усмихай се! Та ти по-рано беше усмихнат! И помни — ти никога няма да излезеш оттук. Е? Усмихай се!

Не мога да му угодя. Не мога да измоля прошка от него. Не мога да му дам ново ухо вместо отхапаното. Той ще се освободи от интерната, а мен ще ме остави тук вовеки веков.

Не мога да се справя сам с него и няма с кого да вляза в заговор. Той ни е раздробил, унижавайки всеки един поотделно и принуждавайки всеки от нас да иска сепаративен мир с него.

И отивам при Деветстотин и шести.

— Не мога повече.

— Аз също. — На него не е нужно да му се обяснява нищо.

Той дружи с Триста и десети, а на мен все още са ми останали някакви връзки с Трийсет и осми; Двеста и дваисети, доносникът, който ме предаде на него, сега не е на почит — той е длъжен да гъделичка петите на командира преди лягане, Петстотин и трети не иска да му търси друго приложение, и доносникът е обиден. Триста и десети довежда Деветстотния, който си таи своя обида от първата среща. Сто шейсет и трети го вербувам сам — той напире да отмъщава; само да не ни издаде, преди да е настъпил моментът. Останалите идват сами.

Разпределяме си ролите: Трийсет и осми примадва Петстотин и трети на среща, Деветстотин и шести стои на пост, Триста и десети командва операцията.

Хвърляме се върху нашия главатар смело — осмина, в тоалетната — и го пребиваме диво, страшно. Трошим му пръстите, късаме му хрущялите, млатим го по ребрата, по бърбреците, по лицето, захвърляме го да умира на пода.

Когато ръководителите се опитват да узнаят какво се е случило, ни оправдава Двеста и двацети. Вярват му — в края на краищата той изрядно им е докладвал за нас дълги четиринайсет години.

В лазарета Петстотин и трети заздравява бавно. Изпълзва оттам след месец и половина бесен. Веднага се нахвърля върху мен. Той го има онзи животински усет.

Но през това време ние станали точно онези, които е искал да направи от нас старшият ръководител. Повече от десетка. Повече от бъдещо звено. Семейство.

Всички се хвърлят да ми помагат. Петстотин и трети го унищожават, размазват го и той отново изчезва в лазарета. А когато се връща при нас — след още месец и половина — не можем да го познаем.

Той вече не се опитва да закача никого. Мълчи, оградил се с учебници, виси в кинозалата, стои отделно от другите. За трите месеца в болницата мускулите му са атрофирали, стопила се е цялата му надутост, погледът му е угаснал. Само зубри уроците си — отчаяно сам.

Когато всички като че ли забравят какъв е бил по-рано Петстотин и трети, той моли Триста и десети да ни събере всичките.

— Момчета — приглушено и някак неловко произнася той, свил се в ъгъла прегърбен, безух. — Аз сам съм си виновен за всичко. Държах се като гадина. Като изрод. Вие тук си имате своя десетка. Свои правила. Не биваше да се пъна да ви командвам. Накратко, не съм прав. Моля ви, момчета. Извинявайте. Вие ми дадохте урок. Научих го. Наистина.

Всички мълчат, никой не иска дори да го поглежда. На всички им е ясно за какво е цялата работа. До изпитанието остава само месец. Ако Петстотин и трети по някакъв начин си вземе изпитите, то неговата кожа е в ръцете ни.

— Я се таковай — казвам му аз.

Той примигва, преглъща — но не се предава.

Идва при всеки от нас. Извинява се. Уговаря. Кланя се. Обещава. Измолва извинение — и глас от Триста и десети, Сто петдесет и пети, дори от Трийсет и осми. Вика мен.

— Чуй ме — куцука той подире ми в коридора. — Седем-Едно-Седем! Почакай! Почакай, де! Хайде! Моля те!

Обръщам се, изправям се срещу него.

— Наистина се извинявам искрено. Аз съм лайно. Но и ти също — сам знаеш какво направи с мен! Всичко се случва, нали? Интернат е все пак! Всички са като зверове. Ти, аз... Мир? — Петстотин и трети ми подава ръка.

Усмиввам му се.

Но той не се отчайва — лепва се за Деветстотния, за Деветстотин и шести, за Сто шейсет и трети, за Двеста и двайсети... Всички разговори в десетката ни са за него. Да му простим?

— Ти наистина ли няма да го пуснеш? — шепне ми веднъж Триста и десети.

— Той ще пукне тук.

— А той нали също има право на глас. Също като нас. Той може да остави всички ни тук. Всички. Разбираш ли? Завинаги. А ни остава само месец до свободата.

— Ти какво, искаш цял живот да си в едно звено с него?

— Не! Аз — не!

— Забрави ли как те преби? А? Или това ти хареса?

— Мамка му — мръщи се Триста и десети. — Но разбери... Та той може да ни... това... шантажира. А той моли, уговаря, унижава се...

— Ако ще и да ни духа! Закриваме темата.

Две седмици преди изпитите на Петстотин и трети му се удало да уговори почти всички от нашите; с него отново разговарят, пускат го на общата маса. Той не наглее, за всичко се допитва до Триста и десети, нашия справедлив крал, а в моя посока изпраща сигнали на вина и смирение.

— Прости му — казва ми Деветстотин и шести. — Прости му.

— Остави ме на мира! — Свалям ръката му от рамото ми. — И теб ли те е купил?

— Аз заради теб. Ти си ми приятел. Ще ти бъде по-леко.

— Ще ми бъде по-леко, когато той пукне, ясно ли е? Жалко, че не го убихме от бой.

— Чуй ме. — Деветстотин и шести ме спира. — Та той е жив човек. Как да го оставим тук? Завинаги? Тук не бива да се оставя никой...

— Жив човек съм аз! Аз! А той е гадина!

— Ти също си жив. На себе си прощаваш ли?

— Ти не знаеш какво е станало! Какво стана, когато се опитах да избягам! В лазарета...

— Знам — клати глава Деветстотин и шести. — Момчетата ми разказаха. Просто разбери... Ти можеш да сложиш край на това. Той ти протяга ръка.

— Какъв си добричък, а? На всички прощаваш! Мамка му, това... си е твоя работа! Но веднага щом тази гадина се измъкне оттук... — Трудно ми е да говоря, дишането ми се накъсва. — Веднага щом престъпи прага... Той ще ни изяде всичките. И мен — пръв!

— Няма да ни изяде... Не мисля. Ако всичките го пуснат. В него вече нещо е изщракало. Не е същият.

— Нека да му изщрака гръбнакът. Тогава ще поговоря с него.

— Не го прави заради него. Пусни себе си. Как после ще живееш с това?

— Сладко. От сладко по-сладко! — И аз се изплювам.

Идват изпитите.

Аз си взимам почти всичките с „отличен“, изоставям само с един бал от Триста и десети, нашия рекордър. Деветстотин и шести не си дава много зор, но все пак успява да събере колкото да завърши, останалите са някъде между нас.

Петстотин и трети извършва невъзможното.

Взима си алгебрата и езика така, както и всеки друг от десетката ни. Той дори не е на последното място. Когато обявяват резултатите от изпитите, целият искри от щастие. Поглеждам го — и се усмихвам. Той, без да се усети, ми се усмихва в отговор.

И отново се приближава към мен с протегнатата ръка.

— Наистина, Седем-Едно-Седем... Мир, а? Мир? Да забравим — и край! Ти ще ме освободиш, а аз — теб. Така ми се иска да изляза!

Да излезем, а? Да излезем заедно! Защо да оставаме тук? А? Прощаваш ли ми? Мир?

Ето я ръката му. Тази ръка, с която мастурбираше, докато мен ме душаша с ризите си. Тази, с която ми биеше шамари. Същата.

— Мир — въздъхвам аз. — Мир.

— Хо! Хоо! — Той ме тупа по рамото. — Ти си нормално момче! Знаех си!

Не го слушам — опитвам се да разбера къде е то, онова облекчение, което ми е обещал Деветстотин и шести. Няма го.

Настъпва денят, в който си мислим, че всичко вече е зад гърба ни.

Ръководителите вкарват десетката ни в асансьора; оказва се, че тук все пак има други етажи — просто няма бутони, които биха ни позволили да отидем там. Така са устроени асансьорите; да можех да науча това по-рано.

Всички вече почти вярват, че ни пускат, ръгат се с лакти и си шепнат възторжено; пред нас е животът! И почти вече обичат ръководителите — за това, че повече никога няма да ги видят — и най-накрая се чувстват братя с всички свои, от десетката. Защото мечтата да се измъкнем ни е споила, споила ни е в едно цяло.

Асансьорът се движи — или нагоре, или надолу, бавно, продължително — и изведнъж ни обхваща ужас. А ако това е измама? А ако вместо да ни отведат да си даваме гласовете, се озовем в някаква зала, стерилна, лесно измиваща се, ослепително ярко осветена като операционната, като целия останал интернат? А ако там ни чакат десет стола с ремъци и нашийници със закопчалки?

Да, разправят, че миналите изпитанието ги изпращат във външния свят. Но защо това трябва да е истина? Разливат ни просто с черпаците по чиниите ястие мечта, пъхат ни в устата по един изсъхнал крайшник от разбираема и достижима за всеки цел. Мечтателите се управляват по-лесно — мечтателите смятат, че имат какво да губят. С тези, на които не им трябва нищо, не можеш да търгуваш. Няма да ни пуснат, никога няма да ни пуснат, просто сме станали твърде възрастни, за да останем в едни помещения с малолетните, и ни прехвърлят на ново равнище. За следващите десет години.

И изведнъж ми хрумва, че етажите в интерната, за които няма бутон, може да са повече от един — три или трийсет, или триста. И че

може да не отиваме нагоре, към повърхността, а надолу...

Но вратата се отваря — няма операционна, няма камера за изтезания.

Асансьорът ни откарва на равнище, за което никой нищо не е чувал. Колонна зала, цялата облицована с черен камък, осветена от истински факли. По средата, от стена до стена, тя е пресечена от дълбок басейн с тъмна вода.

На единия бряг са двама — старшият ръководител и още деветима с маските на Зевс. От другата страна са непознати фигури; придружителите ни към онзи, истинския свят, чакат.

Останало ни е само да преплуваме през тъмната вода.

Останало ни е да минем последното изпитание.

Заставаме в кръг по ред на числата си и се хващаме за ръце — аз съм между Петстотин осемдесет и четвърти и Деветстотния. Според правилата, които сме научили предварително, произнасяме в хор:

— Няма никой по-близък за брата от брат му. Няма друго семейство за Безсмъртния, освен Безсмъртен. Тези, с които си тръгна оттук, ще бъдат с мен завинаги и аз ще бъда с тях.

Старшият ни кимва важно.

— Три-Осем! — изрича той басово. — Има ли сред твоята десетка такъв, който не бива да напуска интерната, който не е достоен да попълни великата Фаланга?

— Не — ломоти Трийсет и осми, постоянно спирайки поглед върху Петстотин и трети.

— Едно-Пет-Пет! Има ли сред твоята десетка такъв, който не бива...

Не. За добрия Сто петдесет и пети такива хора няма. И за Сто шейсет и трети — той клати глава така, че изглежда, сякаш всеки момент тя ще падне. Така се движат по кръга, по номера — идва ред на спасилия ни от ръководителите доносник Двеста и дващсет, после — на отличника и бъдещ наш звеневи Триста и десети.

— Пет-Нула-Три! — обръща огромната си глава към нашия сатана композитният бог. — Има ли сред твоята десетка такъв, който не бива да напуска интерната, който не е достоен да попълни великата Фаланга?

Петстотин и трети не отговаря веднага. Оглежда с припламващи зелени очи онези, които следват подир него, които още не са му дарили

прошката си. Най-дълго се спира върху мен. Аз издържам погледа му. Усмиввам му се спокойно — всичко е в сила.

— Не — хрипливо произнася Петстотин и трети, разбирайки, че от ръцете му се изплъзва последната власт, която е имал — разделя се с нея неохотно, по принуда. И после повтаря още веднъж, сякаш някой му е дал възможността да размисли: — Не.

Брадатият бог му кима равнодушно и идва редът на ушатия онанист Петстотин осемдесет и четвърти.

— Не — отговаря той.

— Седем-Едно-седем! — Сега в мен са вперили погледи не само Петстотин и трети, но и всеки друг от десетката; Петстотин осемдесет и четвърти е извил тънката си шия с ушатата си тиква колкото може по-надалеч, Деветстотният се е извърнал с целия си торс.

— Има ли сред твоята десетка такъв, който не бива да напуска интерната...

— Да. Да.

— Кучи син! Кучи син! Предател! — крещи Петстотин и трети, без да дочака да посоча него, измъква юмука си от потната длан на Петстотин осемдесет и четвърти и се хвърля към мен.

— Дръжте го! Дръжте го! — реве старшият и трима ръководители мигновено сграбчват Петстотин и трети; той дори не успява да ме закачи. — Кой е това? Назови номера му.

— Пет-Нула-Три! — изговарям аз, задъхвайки се.

— Предател! Ще си разчистим сметките с теб! Изрод!

— Известно ли ти е, че този, който си посочил, ще остане завинаги в интерната? — уточнява брадатият бог.

— Да!

— Той ме измами! Той ме измами! Момчета! Някой! Защо ви е такава гнида! Оставете ми го! Тук! Деветстотен! Деветстотин и шести! Хайде! Само една ваша дума! Оставете този гад тук, аз ще го разкъсам! Не искам да умирам тук сам!

— Тишина! — нарежда старшият и на Петстотин и трети му затискат устата.

Кръгът е разрушен. Аз протягам дланите си на Деветстотния и на Петстотин осемдесет и четвърти; те присвиват очи, не са сигурни дали сега могат да се докосват до мен — дали няма да прихванат от мен проказата на предателството.

Стоя така с разперени ръце — сам.

Лицемери! Знам, че всъщност сега всички те са изпитали облекчение — кой от тях би желал да дели вечността и жените с този вампир? Никой! Какво джентълменство, по дяволите! Аз направих всичко заради вас, заради вас поех този грях на душата си.

Но те се извързват от мен. Нашият кръг така и не се среща. Аз не се опитвам да се защита — ако произнеса всичко това на глас, ще ги настроя окончателно против себе си.

Петстотин и трети се извива, но не може да пребори ръководителите. И вече нищо не може да се промени — скоро те като дяволи ще го понесат със себе си на най-долните кръгове на ада, откъдето той вече никога няма да се измъкне на бял свят. Той се бори, но вече всичко е решено.

Става ми ясно колко жалък е той, Петстотин и трети.

Жалките е трудно да ги ненавиждаш, и ми се налага да се старая.

Направих това, което бях длъжен да направя! Това, за което винаги си бях мечтал! Отмъстих на тази твар!

Победата не горчи!

Но нещо ме дърпа отвътре — или червата, или стомахът — когато поглеждам към него, изгорелия. Добре би било това да е съвестта — тогава първото нещо след излизането ми оттук ще е да се изходя.

— Девет-Нула-Нула — продължава, кашлюкайки, Зевс. — Има ли сред твоята десетка такъв...

Деветстотният бучи нещо навъсено. Петстотин и трети, със затисната уста, го гледа с надежда. А Деветстотният повтаря за него и за мен — членоразделно, ясно:

— Такива хора при нас няма.

Край! Край! Остана за мен да гласува Деветстотин и шести — и всичко ще бъде приключено. Ще изляза оттук и повече никога в живота си няма да си спомня за това място, за звяра човекоядец, когото бях унищожил.

Няма да си спомня! Няма да си спомня.

— Девет-Нула-Шест — затваряйки кръга, изрича старшият, без да забелязва как ръководителите извиват и притискат към земята беснеещия Петстотин и трети. — Има ли сред твоята десетка такъв,

който не бива да напуска интерната, който не е достоен да попълни великата Фаланга?

— Да — внезапно отсича Деветстотин и шести.

Той гледа към мен — спокойно, уверено. Към мен?!

Не! Аз вече почти излязох оттук! За какво ти е това?! Не ме предавай — не и ти! Не ме оставяй на този звяр! Защо? Защо? Сговор? Отмъщение?! Аз мълча.

— И кой е той? Назови номера му — ласкателно се интересува от него старият композитен бог.

Деветстотин и шести ми се усмихва, както аз току-що се бях усмихвал на Петстотин и трети.

Ти не можеш да направиш това с мен. Ние гледахме заедно „Глухите“, заедно лежахме в железните сандъци, ти ме учеше да лъжа, ти ме учеше да прощавам, аз исках да бъда твой приятел, исках да бъда теб!

Нали няма да ме оставиш тук само за да ме накажеш! Аз предадох враг! Не мога да простя на неразкаял се!

Нима всички те тайно са ми дали присъда и той просто отлага огласяването й?

Мина една секунда.

— Кой е той? — напомня старшият.

— Пет-Нула-Три — казва Деветстотин и шести. Петстотин и трети! Не аз! Петстотин и трети!

И ето сега го чувствам.

Сега ще се издигна към тавана. Сега гърдите ми ще се пръснат. Сега ще заплача. Не разбирам Деветстотин и шести, но съм му благодарен — дълбоко, смаяно благодарен.

— Така да бъде — приема присъдата ни старшият. — Изведете номер Пет-Нула-Три.

И Петстотин и трети го извеждат от моя сияещ с милион огньове нов живот — в мрака, в миналото — завинаги.

На единия бряг на рова оставяме интернатската униформа и номерата си. На другия ни чакат думите на клетва за вярност към Фалангата, черните мундири и маската на Аполон. Отвътре на всяка маска е записано по нещо. Аз взимам за себе си тази, на която е означено: „Ян Нахтигал“. Връщат ми моето име и на прощаване ми подаряват фамилия.

Моята деветка ме поглежда под око — но аз знам, че те тайно са ми благодарни, че няма да ми напомнят за това, което направих днес; та нали те са ми в дълг. Аз ги разбирам — и те мен. И сега, когато заедно с мен към юдите се присъедини и Деветстотин и шести, аз няма да бъда черна овца. Всичко ще се оправи. Всичко ще се забрави.

Не разбирам само Деветстотин и шести. Не го разбирам — и го обожавам.

— Какво направи? — изписквам му изпод новичката си маска, подмилкващо размахвайки опашка. — Защо го направи?

— Нищо особено. — Той ме поглежда внимателно през процепите. — Простих ти.

Най-накрая ми се удава да се надигна от пода, да се изправя — сядам на леглото и се заемам да раздирам тънката лента на китките си. Виждам своето отражение — в Тоскана.

Косите ми са разрошени, очите ми са опулени. Устата ми е залепена с широка ивица изолираща лента, върху нея с кафяво-червеникава изсъхнала кръв е нарисувана весела усмивка.

ГЛАВА XXIV

ВРЕМЕ

Раздирам изолиращата лента, с която са вързани краката ми. Вече съм се успокоил. Вече имам план. Намерил съм пролука. Няма да се дам на старостта, няма да позволя на тази плесен да превърне в гнилоч вътрешностите ми и да оглозга лицето ми.

— Законът за Избора, точка десета — разказвам си с бодър глас; нарисуваната усмивка се е отлепила от единия край и виси от устата ми. — Точка десета. „Ако преди настъпването на двайсетата седмица от регистрирана бременност двамата родители на плода вземат решение за аборт и прекъснат бременността в Центъра за планиране на семейството в Брюксел в присъствието на представители на закона, Министерството на здравеопазването и Фалангата, може да им бъде назначена антивирусна терапия, преустановяваща действието на акселератора за стареене.“

Трябва просто да я намеря. Да намеря Анели и да я уговоря да направи аборт. Да я отведе в Брюксел, в този проклет център. Представителят на Фалангата сигурно ще се учуди, но аз нали сега съм хилядник и герой от новините, така че сигурно ще успеем да се договорим мирно и тихо... Но всичко това по-късно, а сега — да се добера до нея; отново я търся.

Една от сто и двайсет милиарда. Как да я намеря?

Защо е записала плода на мое име? Защо аз съм длъжен да плащам за това?

Дори и да не е грешка, ако се е случило шибано чудо и тя наистина е забременяла, защо аз да отговарям за това? Защо тя ме е осъдила задочно и дори не се е опитала да ми пише или да ми се обади?! С какво право?

Значи тя възнамерява да даде живот на малък сбръчкан Ян, а големият Ян да умира? Да изпълзи в някоя пукнатина, в резерват, да виси сред вонящите на пикня старци и да си прекара там отсрочката преди екзекуцията? Защо?!

После първата вълна отминава и аз си спомням Анели — истинската. Нейната усмивка, нашето пътуване до Тоскана, скакалците, претичването през реката сред пръските, булевардите и скаридите в кофичката. Не мога да разбера защо си го направила. Може би Петстотин и трети те е принудил? Точно така — той е. Ти не би го направила сама. Ти знаеш какво рискувах заради теб. Ще ти се моля, Анели. Ще те умолявам. Ти няма да пожелаеш да ме погубиш. Ние не сме врагове. Ще отидеш да направиш аборт, за да ме спасиш.

Петстотин и трети. Той нали е успял да я намери, може да знае къде е тя сега. Ще го притисна и всичко ще се разреши. Сега ще се обадя на Шрайер и...

На вратата се звъни.

— Полиция.

Неловко е да им отварям в такъв вид. Ще има въпроси, на които не ми се иска да отговарям. Трескаво се вкопчвам с нокти в залепените краища на изолиращата лента; трябва да се приведа във вид, преди да посрещна тези момчета, каквото и да искат от мен.

— Чуваме, че сте там! — съобщават ми иззад вратата. — Ще използваме универсален ключ!

— Минутка!

Но те проникват вътре доста преди минутата да е изтекла.

— Какво, по дяволите?! — Скачам със завързани крака, от устата ми все още се клатушка скочът с усмивката. — Какво си позволявате?!

— Ян Нахтигал Две Те? Арестуван сте по подозрение в убийството на Магнус Янсен Трийсет и едно А.

— На кого?!

Те са трима, и тримата се целят в мен с извадените си пистолети. Изглежда, аз съм опасен престъпник. Що за идиотски номер?!

Момчета, преди месец и половина облях с керосин двеста души, но нито един от тях не изглеждаше като Магнус Янсен. И едва ли роднините ще се оплачат от мен в полицията — освен може би в африканската. А освен тях не съм убивал никого.

— Ще дойдете с нас.

Това не е покана. Те разрязват изолиращата лента на краката ми, стягат китките ми с пластмасовите примки на белезниците и ме изблъскват в коридора. Целият блок се пули в мен — отново съм им

доставил развлечение. Някой тика пръсти в мен, други ме снимат с комуникаторите си; та аз съм звезда от екрана.

— Нямате право! Аз съм Безсмъртен, хилядник от Фалангата!

С побутвания ме водят към аерошлюза, където ни чака турболет с включен двигател.

— Нямате си представа с кого се забърквате! В комуникатора ми има номер на сенатор. Едно обаждане до министъра... Аз освобождавах Барселона...

— Конфискувай му комуникатора — казва един от полицаите на друг. — Ще го приложим към документацията по случая.

И ми взимат гривната.

— Край с всички вас! С всички! — Аз се мятам. — Когато Беринг узнае за това...

— В Европа всички са равни. — Той маха с ръка, шлюзът се затваря, турболетът отлита към пропастта.

— И в Барселона от вашите дори не раниха никого за разлика от нашите — напомня ми на ухо онзи, който ми извива ръцете. — Вашите се сражаваха със спящи.

Аз омеквам.

— Кой е този Магнус Янсен? Кога съм успял да го убия?

— В къпалните „Извор“. Дълго те търсихме, Никълъс Ортнър Двайсет и едно Ка.

— Фред? — изричам аз на глас.

Абсурд! Те не могат да ми лепнат тази идиотска смърт! Съдете ме за това, че изгорих живи двеста крещящи бандарлоги^[1] и ме оправдайте, защото защитавах жени и деца — но защото се опитах да спася този дебелак? За това, че правих изкуствено дишане на мъртвеца Фред?!

— Той се удави, исках да го спася!

— На нас ни е все едно, момче. Ние те хванахме, вече думата има съдът.

Сега не бива да се явявам пред съда. Не бива да се явявам пред камерите. Часовникът ми тиктака, за три месеца трябва да пресея сто и двайсет милиарда души, нямам нито една излишна секунда!

Затова пък те имат колкото си искат време.

Турболетът лети към шлюза на снежнобяла сляпа кула. Позната ми е — затворът и изолаторът за предварителен арест.

Водят ме по коридора, вкарват ме в стаичка без екрани, някаква безлика мишка едва чуто промърморва обвинението: убийство; член от закона; възможна присъда; после обявяват, че съдът ще бъде дявол знае кога, че във връзка с тежестта на предявените обвинения ще се наложи да ме държат в следствения изолатор, че ако си сътруднича със следствието, това ще бъде взето под внимание, че нея не я интересува защо са ме намерили в дома ми целия омотан в изолираща лента, че личният живот на гражданите си е техен личен живот, че могат колкото си искат да ме показват по новините и да ме награждават, че моите празни приказки нямат отношение към делото, че мога да се обадя, ако искам, на римския папа, по закон ми се полагат три обаждания, но ако продължавам да се държа агресивно, ще бъдат принудени да ме преместят в индивидуална килия и да ми назначат успокоителни препарати, че тя говори напълно сериозно, че търпението ѝ се изчерпва, че ме е предупредила и повече няма да се церемонят с мен и че сам съм си виновен за всичко.

С мен наистина не се церемонят повече.

Събличат ме гол, обливат ме с дезинфектанти като някой въшлив барселонски клошар, а после ме качват с кран по километрова гладка стена с милион врати, излизаци право в бездната. Кранът ме приближава до една от милионите клетки, вкарва ме в индивидуалната ми килия внимателно, вратата се затваря и аз вече стоя в лястовиче гнездо на ръба на километрова бездна; ето откъде не може да се избяга.

Килията е с размерите на домашния ми куб. За да запълня неясно колко дългото очакване, докато назначат дата за разглеждане на моето дело, мога да се вирам в малко екранче, по което вървят новинарски емисии, и аз сядам плътно до него, за да не мисля за това колко тясно ми е тук.

Но аз не възнамерявам да дочаквам глупавия им съд; за всеки ден, в който остана тук, ще остарея със седмица, а времето, необходимо ми, за да намеря Анели и да я уговоря да се избави от зародиша, който се храни с моя живот, изтича.

Незабавно се възползвам от правото си на шибани обаждания и набирам Шрайер. Нямам в себе си личното му ай-ди, налага се да го търся през приемната. Там ме питат за фамилията ми буква по буква, сякаш я чуват за първи път, и обещават, че непременно ще доложат на господин сенатора.

Сядам на пода по турски и чакам отговора на обаждането си. Останали са ми само още две — може би за цялата вечност — така че съм длъжен да ги икономисвам. Хайде де, казвам на Шрайер. Знам, че имаше време, когато ти се опитваше да се добереш до мен, а аз не отговарях — но си имах основателни причини за това. Хайде, узнай от своя секретар педал дали някой не те е търсил, учуди се сдържано и се обади. Та аз съм синът, който никога не си имал, та ти днес ме произведе в хилядник, та ти ме разцелува пред цялото земно кълбо! Да, веднага след това аз опънах жена ти, но ти нали още не си успял да научиш за това!

Разговарям с него наум, после шепнешком, после с викове — но Шрайер не отговаря. Той има държавни дела или скандал с жена си, или е умрял, но този ден така и не ми се обажда.

Нито през следващия.

След два дни се обаждам отново и пак говоря със секретаря му. Той отново записва буква по буква фамилията ми, отново учтиво се учудва, извинява се, казва, че сигурно е забравил да съобщи за обаждането, че този път непременно ще предаде всичко на господин сенатора, изслушва проклятията ми докрай и ми разрешава да се надявам, че просто е станало недоразумение.

Господин сенаторът не ми се обажда цяла седмица. Остава ми само едно обаждане и трябва много внимателно да преценя с кого искам да поговоря за последен път. С Беринг? С Ел? С Петстотин и трети? С Анели? С Фред? Със самия себе си отпреди двацет и пет години, в интерната?

Идва говорещ хомяк с вратовръзка: съобщиха ми, че искате да поговорите със съдебен представител? За съжаление, засега датата за началото на съдебното производство още не е назначена. Уви, не мога да ви съобщя нищо повече. Вие сте в списъка на чакащите, затрупани сме с работа, не се справяме, при нас има съкращения, знаете, Берниг току-що постигна увеличаване на бюджета на своето министерство, сега издръжката на Фалангата се поема от данъкоплатеца заради заслуги към народа на Европа и решиха да орежат нас, да, уволненията вече се задават, пълен хаос е, така че извинявайте...

Изчислявам колко ми е останало, за да намеря Анели — дните се стопяват. Разбира се, те не могат да отлагат съда до безкрайност, ще ми останат още два месеца — аз, естествено, ще докажа на тези кретени,

че съм спасявал Фред, а не съм го давил; те трябва да имат записи от видеокамерите си, просто проклетият „Извор“ плете интриги, не иска да си признае, че при тях хората се давят, а спасителите умеят само да носят труповете, но в съда всичко ще стане ясно — и да съм виновен в нещо, не е точно това. Два месеца. Ще притиснат Петстотин и трети, той ще ме насочи към Анели, а по-нататък — ще успея да я убедя.

Кой знае защо все още съм уверен, че ще успея; макар че си спомням как я посече диагнозата проклетие, как се бунтуваше тя против майка си. Не, на нея ѝ беше тежко, че няма да може да забременее нито веднъж някога в бъдещето, по принцип — а не тук и сега, не от този тип от Фалангата, когото е познавала от седмица, който е командвал изнасилването ѝ и е трябвало да убие любимия ѝ. Не от мен.

Мярка се надежда — може би тя вече е направила аборт? Посочила е мен просто за да се застрахова, а тя самата е отишла в Брюксел, изчистила е всичко там и ме е помилвала? Тя е само на двайсет и пет, за какво ѝ е сега дете, червено вонящо джудже, защо да си превръща корема в търбух, а гърдите — в мехове? Аз не съм ти направил нищо лошо, Анели, пожали ме!

Изпращам ѝ космически сигнал — моля те, опомни се, ти нали също знаеш за десета точка, Рокамора-Цвигел ни я каза пред теб, трябва да си спомняш! Ти даже няма да почувстваш нищо, Анели — те ще направят всичко под наркоза, ти ще заспиш, а когато се събудиш, няма да ги има нито прилошаванията сутрин, нито вечно препълнения пикочен мехур, нито растящия всеки ден корем със седящо вътре същество, което вече те тормози и ще те тормози винаги!

Нека да изляза на свобода оттук и да ми съобщят веднага, че бременността, която ти ми окачи, е анулирана! Че ми оставят моята младост!

Още две седмици — Шрайер се е провалил вдън земя, датата на съда още не е назначена, бръснат ме насила, назначават ми сънотворно, защото не мога да заспя сам. Умножавам всеки ден по седем, всеки ден убива живота в мен, не ми се получава да не помня това. Нима е възможно животът да свършва?

Една нощ ме събужда мисълта, че ще умра. Че Шрайер не възнамерява да ми помага, че му е известно за връзката ми с жена му, че той по този начин ме наказва — без да си цапа ръцете, той все пак е

държавен човек и вместо него това ще направи държавата, платени от бюджета палачи, хилядократно забавена гилотина на изпадналото в слабоумие правосъдие.

Едно обаждане. Как да го изразходвам?

По новините казват, че Обществото на народите ще разгледа проект за конвенция на забрана на акселерацията на стареенето — Мендес си гони своето. В този ден трябва да ме изведат на разходка из нарисувана гора с озониран въздух, но аз отказвам — искам да видя това изказване. Току-виж му се получи? Току-виж Мендес съумее да убеди азиатците, събере нужните гласове и погне Обществото? На Европа тогава ще ѝ се наложи да се подчини, международните конвенции са над националните закони. Тогава ще получа шанс.

И аз слушам речта на Мендес в пряк ефир. Аз бях в Барселона, казва той, и видях нещастни хора, които молеха за справедливост и които получиха смъртна присъда. Които молеха да останат млади завинаги и които за това ги наказаха със старост. Сред тях имаше възрастни хора, които акселераторът ще убие за една година, и малки деца, които ще загинат след десет години, превърнали се в сбръчкани старци. Преди петстотин години човечеството, току-що минало през касапницата на Първата световна война, е имало достатъчно мъдрост да забрани химическото и бактериологичното оръжие. Тогава сме осъзнали, че още малко и ще загубим правото да се наричаме хора. Защо петстотин години по-късно ние отново употребяваме бактериологично оръжие, макар и то да не убива веднага, макар и да не поражява масово, а избирателно? Нима преди пет века сме били по-мъдри? По-добри? Как се получава така, че Европа, която нарича себе си цитадела на хуманизма, унищожава собственото си население, подлага на геноцид онези, които я молят за убежище? Акселераторите на стареенето трябва да бъдат забранени днес, дами и господа. Това е решение, което трябва да вземе не Европа, не Панамерика, не Индокитай. Това решение трябва да вземе цялото човечество.

Ръкопляскаят му — разбира се, не в онези ложи, в които седят европейските истукани; после на трибуната излизат някакви африканци, извънредният посланик на Гватемала в национален костюм, самурай от Японска Океания; всеки има какво да каже. Те отварят уста, но като саундтрак към картината до мен достига тихо сумтене, детско дишане и звънтенето на моя скенер — това, което

чувам, е как дишат упоените момиченца в католическия приют, как действат жените с маски на Атина Палада, допираци към китката на всяко от момичетата инжектора, как децата спят, нищо не чувстват и нищо не знаят, как тяхното детство и юношество се разтварят в киселина, как превръщат живота им, изпълнен с глупави надежди и мечти, в кошмар, в който те ще се събудят и от който вече няма да могат да се махнат.

Когато говори специалният посланик на Европа — ние бяхме подложени на агресия, решението беше трудно, бяхме принудени, нямахме алтернативи, няма никаква връзка между барселонския инцидент и начина, по който се борим срещу пренаселването вътре в държавата — се улавям, че повтарям шепнешком: „Млъкни, млъкни, млъкни“.

Ще дам своя глас на безделника Мендес. Спаси ме, старче, и спаси всички онези, които някога ще се озоват случайно в нашата щастлива страна, както и всички онези, които инжектирахме в Барселона. Не ми пука за пренаселването, искам да живея.

Обществото бушува, дебатите приличат на ръкопашен бой, гласуването се проваля на два пъти от някакви клоуни, но в края на краищата Мендес губи — зад Европа застават Индокитай и от солидарност — издокаралите се с очила африкански вождове; навярно онези, които Партията е затрупала със стъклени огърлици срещу създаване на лагери за инжектирани на тяхна територия.

Мендес е оскърбен от това потъпкване на общочовешките ценности, на устоите на цивилизацията, на универсалния морал. Европа върви към поп-фашизъм, Хитлер би могъл с успех да приложи талантите си в нейна служба, надвиква той нашите дресирани съюзници. Щастлив съм, че живея във великата Панамерика, държава, в която няма нищо по-висше от правото на човека да си остане човек.

Край на филма.

Разбира се, нашите новинарски коментатори веднага разнищват Мендес и показват на започналите да се намръщват европейци неговата гнила същност: остават му два месеца до президентските избори, съперникът му демократ се придържа към европейските възгледи за поп-контрола, смята системата с квотите за остаряла и несправедлива, Мендес използва трибуната на Обществото на

народите, залпът от всичките му оръдия е насочен не против Европа, а против Демократичната партия на Панамерика...

Глупаво беше дори да си представям, че може да постигне успех. И все пак си представях.

Пиша петиция до Беринг, до командващия на Фалангата — Рикардо, настоявам да ми предоставят безплатен адвокат, остава ми само месец, за да намеря Анели, а все още не ми назначават изслушване; започвам да бъркам деня с нощта — в самота между тях няма никаква разлика, по цели денонощия гледам новините и нищо не разбирам.

Най-накрая ми изпращат безплатен държавен адвокат. Ленив задник от онези, които някога са мечтаели да направят света по-добър, и заради това са се навили да защитават всякакви отрепки, но скоро ги е ударило предозирането от трагични истории, изработили са имунитет срещу тях и вече самите те не разбират защо се мъкнат по затвори и съдилища. Този така наречен адвокат мънка някакви глупости за това, че на видеозаписа аз уж чупя ребрата и парализирам сърцето на жертвата с множество удари, че обвинението има основания да смята, че при пристигането в моя басейн жертвата е била още жива и че травмите, които съм ѝ нанесъл, са абсолютно несъвместими с живота. Линията на защитата ще се гради върху това, че убийството е било извършено в състояние на афект; той си бърка в носа и маже топченцата върху леглото ми. После узнава, че съм хилядник на Фалангата, изхриптява, дърпа се, пада на пода, вика охраната, проклина мен, фашистката гад, и обещава, че никога няма да изляза на свобода.

Той излиза, а аз, обезсилен, гледам мяркащите се картинки и размишлявам тъпо за това, че всеки идва на този свят по своя потребност и със свое предназначение; ако опита да прави неща, които не са му свойствени, от това не се получава нищо добро. Аз съм тук, за да погубвам хората, на мен това ми се получава прекрасно, освен това добре си взаимодействам с огъня. И дори да се опитам да съживя някого, пак го умъртвявам.

Във Фалангата бях на точното си място. Само че това място, изглежда, вече е заето от някого друго; във всеки случай нито Рикардо, нито Беринг, нито Шрайер не забелязват моето отсъствие и не откликват на десетките послания, които им отправям. Сякаш са ме

изтрили от базите данни и всички, които са ме познавали, които са ме поздравявали, които са ме поддържали, заедно с онези, които са ме мразели, са примигнали и са отминали нататък — в света без мен.

Никой от моите — нито Ел, нито Йозеф, нито Виктор — не идва да ме навести; навярно им е наредено да мислят, че никога не ме е имало. Дисциплина. Така оставам без братя. Нищо, всички те ме познават от почти трийсет години — имат още триста, за да изтрият това от паметта си.

Дните ми, умножени по седем, изтичат в канализацията; изхождам живота си, издишвам го, изпарявам го през порите на кожата си. Плодът на Анели вече би трябвало да е на осемнайсет седмици, а на мен ми се струва, че е изминала цяла геологическа епоха от деня, в който прикрих с възглавницата брояча на минутите и се триех като сляпо кутре в гърдите ѝ. Още четиринайсет дни — и ще стане късно да ходим в Брюксел. Плодът официално ще стане човек и ще ме свалят от шахматната дъска със сто и двацет милиарда полета, защото синът ми ще ме изяде.

Последното ми обаждане е до Елен Шрайер — колкото и да е странно, не ми е останал никой по-близък от нея. Тя не отговаря, но аз провеждам задушевен разговор с телефонния ѝ секретар. Елен също не ми се обажда в отговор.

Аз съм в подводница, а екранчето е перископ, през който гледам към земята.

В новините — репортаж за това как Китай усвоява купения от руските власти Източен Сибир. Седя на леглото, наведен към екрана, за да ми изглежда по-голям, и гледам тъпо как трудолюбивите китайци вкарват строителна техника в обезкървените, пустинни земи. Целият Сибир е вечен мраз, дори в по-добри времена плодородният слой не е надвишавал един метър, съобщава нашият кореспондент Фриц Фриш. Някога тук е имало богати залежи на нефт, природен газ, злато, елмаз и редки метали, но към средата на двацет и втори век техните запаси са били напълно изчерпани, както и на цялата останала територия на Русия. Както е известно, след разпродаването на полезните си изкопаеми Москва е живяла още петдесет години, изсичайки дърветата си, а когато и те свършили, към Китай и Европа били обърнати и реките — цивилизованите страни се развивали бурно и изпитвали остър недостиг на прясна вода. Фриц Фриш се оплаква —

екологичният баланс бил нарушен и тук сега е мъртва пустиня. Но китайските колонисти, които усвояват активно дори радиоактивните джунгли на Индия и Пакистан, не могат да бъдат спрени от вечния мраз. После следва интервю с някакъв с дръпнати очи, обещаващ, че тук скоро ще цъфтят градини и ще се издигат кули, после кадри: екскаватори гризат суровата неподатлива земя, наистина всичко е само лед, но китайците явно просто хапват вледенена почва за закуска. Именно тук, в басейна на река Ян, е било направено шокиращо откритие, увлича зрителите кореспондентът. Операторът се катери след репортера към върха на един склон, онзи сочи надолу, в разлома...

Отначало дори не разбирам какво има там.

Някакви сиво-бели буци вместо кафява земя. Почвата се е напукала, отмила се е, склонът се е отворил... И се е оказал огромна могила. Вътре — хиляди човешки тела, облечени с разкъсани роби или съвсем голи... Камерата се приближава, гражданинът на Утопия знае колко е важно понякога да се играе по нервите на зрителя... Хлътнали очи, сива кожа с кървави ивици, обръснати черепи и всичките изнемощели, почти без месо, умрели от гладна смърт или застреляни — операторът с интереса на археолог издирва отверстията от куршуми в гърбовете и главите. Обърнете внимание колко добре са се запазили телата, възторгва се Фриц Фриш, създава се впечатлението, че всички тези хора са умрели току-що, а те са лежали на това място петстотин години! Да, несъмнено сме намерили масов гроб на така наречените зекове, политическите и углавни престъпници, изпращани в Сибир през двайсет и първи, простете, двайсети век от руския диктатор Йосиф Сталин, за да разработват богатите запаси от полезни изкопаеми. И ето, драматично вдига вежди Фриц Фриш, изкопаеми са станали самите клетки затворници. Защо те изглеждат така, сякаш току-що са умрели? Аномалия? Чудо? Съвсем не, цялата работа е във вечния мраз, в който са погребани телата, обяснява загадката репортерът. Дори в топлото сибирско лято вечният мраз не се разтопява на по-голяма дълбочина от метър, затова и зековете са в такава великолепно състояние — мразът е изиграл ролята на естествен хладилник! Какво възнамеряват да правят с тази страшна находка новите колониални власти, интересува се Фриц Фриш от главния китаец. О, уверява го онзи, Китай винаги е подходдал към

наследството от присъединените земи с изключително уважение. Възможно е в чест на находката да създадем руски етнографски музей в един от небостъргачите, които ще бъдат издигнати тук. Намерените тела ще станат ценни експонати и със сигурност ще привличат туристи, макар че, естествено, на нас те не са ни толкова потребни... Да, да, и нали казвахте, че това не е единствената подобна могила, подхваща Фриц Фриш. О, не, наоколо е пълно с такива, кима китаецът. Предстоят ни още много подобни скръбни находки. Китаецът се покланя, репортерът изрича още нещо многозначително и се прощава със зрителите, десет хиляди души остават да треперят в своя фризер, а аз продължавам да седя пред екрана, почти опрял чело в него.

Това е същият този ден, в който моето дете чудовище навършва двайсет седмици. Същият този ден, след който вече няма на кого да има да подавам апелации.

Продължават да не ми назначават дата за съд — извинявайте, при нас има такива пертурбации, куп народ е уволнен, единствената възможност е да ви освободят под гаранция, но като се има предвид тежестта на обвиненията...

Сумата е такава, че би ми се наложило да се превивам от работа цял век, за да я събера, а аз вече не разполагам с век. Чакайте, казват ми, чакайте, ето ви успокоително, за да ви е по-лесно да чакате, пийте, пийте го и престанете да крещите денонощно, иначе ще изключим екрана ви.

После в новините се промъква, че вирусологът Беатрис Фукуяма, арестувана за създаване на нелегални модификатори на остаряването, е била похитена от неизвестни лица от кулата на Европейския институт по геронтология, където е работела в последно време в рамките на сделка със следствието... Заподозрени за похищението са бойците от Партията на живота, която в последно време все повече и повече... Коментар на някого от полицията: отдавна е време да престанем да се церемоним с тези терористи, напълно очевидно е, че когато в лапите им попада учен от такава величина, мотивите им са най...

Освободили са я, съобразявам аз. Нашите са я затворили, за да прави някакви разработки за тях, искат да изстискат от нея всичко, преди старицата да пукне, а хората на Рокамора са я измъкнали оттам. Радвам се за Беатрис — може би тя ще успее още да види небето, някой град, може би ще я изведат от континента... Жалко, че аз не

представлявам никаква ценност за тях, жалко, че не представлявам никаква ценност за никого — и затова ще умра в тази шибана воняща дупка!

Обзема ме такъв пристъп, какъвто никога по-рано не съм имал; нахлуват надзирателите, увиват ме в чаршафи, натъпкват ме с успокоителни и вкарват в черепа ми огромна допотопна микросхема, която стърчи от мен във всички посоки и по която електроните пълзят като охлюви в лабиринт; пришиват към езика ми нещо чуждо, той съвсем престава да ме слуша — просто заема място в устата ми.

Къде си сега, Анели? Къде си, Анели? Къде?

Гледам в плоската възглавница, представям си я със закръглен корем; интересно дали е пуснала косата си, дали е сменила прическата си отново на онази, която се харесва на Рокамора?

Защо постъпваш така с мен? Какво лошо съм ти направил? Исках ти да живееш, Анели, двамата да живеем заедно... Бях готов да остана в Барселона, бях готов да я обикна заради теб, и нищо че усещах това за кратко време — ден-два — та нали ние с теб прекарахме заедно малко повече от седмица.

Ти нали се вмъкна вътре в мен, Анели — ти собственоръчно стискаше и отпускаше сърцето ми, ти мачкаше артериите ми и караше кръвта ми да се движи, когато си искаше; ту заставяше главата ми да натежи, ту я изпразваше и преливаше всичко от нея в други съдове; ти парализираше белите ми дробове само като се докоснеш до мен — и когато ме пускаше, отново ми позволяваше да дишам; ти слагаше направо в зениците ми диапозитиви със своето изображение и аз никого, никого и нищо не можех да видя; освен теб. Ти беше моята централна нервна система, Анели, и аз мислех, че без теб няма да мога да дишам, да усещам, да живея. Как да нарека това чувство?

Познавах те за по-малко от две седмици, Анели. И за тези две седмици забравих себе си.

Ти ми показва свободата.

Така и не успях да избягам от интерната, Анели, и според условията на освобождаването ми съм длъжен винаги да се връщам, за да нощувам в него. На теб ти се е наложило да продадеш тялото си, за да съхраниш душата си — нали ти вярваш в нея. Гледах те със завист и възхищение, защото аз самият мога да се гордея само с това, че съм запазил тялото си, а моята душа е залежала стока, никой не я купи.

Така и си останах в килията. Пъхнах крака между прътите — и така си ходя, мъкна я със себе си и свикнах да живея така, и се научих да не виждам решетките, които се мяркат пред очите ми. И едва когато исках да се притисна към теб, се опрях в тези решетки.

Едва тогава поисках да изляза навън. Но не разбирам.

Защо ти ме съблазни, обеща ми свобода — и ми взе всичко, което имах? Защо всяка секунда отдавам седем секунди от живота си — за да можеш ти да останеш такава млада, такава жива? Това е несправедливо, Анели. Ти ме вкара в капан. Твоята свобода е видение, мираж. Аз се търкалям в пашкул от паяжина, а ти капка по капка изсмукваш от мен сока, жизнената ми сила.

Пуснете ме.

Лежа на леглото, спуснал надолу отметната си назад глава, и гледам новините надолу с главата. Преобърнатият Тед Мендес печели изборите в преобърнатата Панамерика. Демократите, които са защитавали европейския модел — „безсмъртие за всеки“ — след приключенията на Мендес в Барселона и онази героична битка, която той проведе в Обществото на държавите, са посрамени, преобърнати милиони излизат на преобърнати демонстрации, призовавайки да не се превръща преобърнатата Панамерика в преобърнатата Европа. Мързи ме да сменя ракурса, за да се порадвам сериозно за човека. Преобърнато влизане в длъжност на преобърнатия президент. Мендес показва с пръсти преобърнатия знак за победа. Хепиенд. Повръщам.

Повръщам убежденията си, романтичните си заблуждения, повръщам остатъците си от вяра в Шрайер, във Фалангата, в Партията, в проидохата Мендес. Как, по дяволите, се получава така, че всички излизат победители от безмилостната им схватка? Рокамора се сдобива със световна слава и си връща Анели, Беринг стерилизира Барселона, Шрайер изкрънква държавни пари за издръжката на Фалангата, Мендес печели шибаните си избори, рейтингът на Партията непрекъснато расте!

Само аз изгубих. Аз и още петдесет милиона жители на Барселона. Онези момиченца, които убивахме в съня им.

После вече не се случва нищо. Всеки ден — три еднакви кадъра: аз лежа на леглото и гледам в тавана, аз си взимам дажбата от разносвача, аз пия хапчета. По-нататък всичко е слято в цикъл — лежа на леглото, взимам си дажбата, гълтам хапчета, лежа на леглото,

взимам си дажбата, гълтам хапчета, лентата се върти все по-бързо, по-бързо, по-бързо, дните кадри се сливат ведно: лежа на леглото, лежа на леглото, лежа на леглото, дългите ми коси се сплитат, прорастват като корени във възглавницата, привързват ме към леглото, новините не млъкват нито за минута, но аз не ги чувам и не ги виждам, аз пребивавам в постоянна треска; търся Анели на Барселонския площад, проверявам лицата едно след друго, преобръщам заспалите върху паважа на площад „Каталония“, търся Анели сред хилядите бързаци пътници в блъсканицата пред някакви непознати хъбове; търся я на разкошните острови покриви, където за такива като мен входът е забранен; търся я, изнемощявам, отслабвам — и по някакъв начин виждам как в корема ѝ расте, подхранва се с моите сили странно създание с огромна глава и защити очи и с тези свои очи то ме усеща и разбира, че аз искам неговата смърт, и гони Анели нататък, нататък, надалеч — макар че може би тя самата иска да бъде намерена, но то я командва, то я владее — и Анели, която току-що е била само на крачка от мен, отново изчезва, а аз съм длъжен да я преследвам, да тичам след нея в странни чужди земи, където няма слънце и няма вода, където е суха мъртва пустиня, където от студената неплодна почва не може да излезе нито стръкче, но аз кой знае защо копая там, търся я, къде си се скрила тук, излизай — и разкопавам тях, тези нетленни мъртъвци, умрели вчера и преди петстотин години, на тях дори очите не са им посърнали; отворени са, блестят, гледат; а защо имате такива ивици, откъде са? — а, това са въшки, въшки и чесане, мислехме, че сърбежът ще отmine, когато умрем, мислехме, че болката от куршумите ще отmine и гладът също, но не минава, разбираш ли?; а не сте ли виждали тук красива девойка с чудовище в корема — не, не сме виждали, но ти не тичай, не я търси, остани с нас, братко, ти нали неслучайно си ни намерил, ти вече не си техен, ти си наш, в тебе също има смърт, макар и да бяга, да се крие, а ти се успокой, охлади се, ела при нас, ние ще се отместим, почеша ни засега гърбовете, ние не можем да ги достигнем сами, а мъртвите въшки ни хапят, ти не се бой от нищо, настанявай се и се приготви, няма да почувстваш разлика, всичко е същото, тук при нас е вечен мраз, при нас хората не се променят, все така ще я обичаш, любовта нали и тук е същият сърбеж, същият глад; не, не искам при вас, аз съм жив, аз съм топъл, имам си работа, трябва да успея — глупости, нямаш никаква работа, ти какво,

не разбираш ли, че цялото ти тичане, цялата суета — това е нещо излишно, че ти си вече мъртъв, а нали мъртвите са истински Безсмъртни, не като вас — само по името, ти нали идваше при нас, при нас, а не при своето момиче; интересно, кога съм умрял? — ами тогава, тогава, когато смъртта те целуна; аз не помня такова нещо, това е някаква глупост, тръгвам — не, няма да тръгнеш и това изобщо не е глупост, нима си забравил този ден, когато всичко започна, когато се отпрати от любовна мъка в проклетите къпални и изпратиха при теб мъртъв човечец и човечецът помоли да го целунеш — по устните, силно — и ти не му отказа и го целуна, а той целуна теб, ето тогава и си се отдал на смъртта, тогава се е заселила в теб, така че сега, юли или не, трябва да се умира, така че стига си увъртал и побързай, защото при нас също има пренаселване, както и при вас, днес има местенце, а утре вашите и оттук ще ни изгонят, ще построят кули и тогава вече няма да има покой, ще направят от теб чучело за етнографския музей; не, не, не, не — е, добре, разходи се още малко, щом си такъв упорит, така или иначе ще дойдеш при нас, само че първо си помисли, преди да тръгнеш, нищо ли не си забравил, ти нали искаше да ни попиташ нещо, не за твоето момиче с корема, а друго, за друго, макар че те много си приличат; и какво е то? — ами за майка си!; наистина кажете ми вие там, в земята, не сте ли виждали моята майка?

Дън!

Закуска!

[1] Бандар-лог — измислен маймунски народ от „Книга за джунглата“ на Ръдиърд Киплинг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XV

ПОЛЕТ

— Това той ли е?

— Вие по-добре знаете, мадам. Това ли е този, за когото искахте да внесете гаранция?

— Защо изглежда така?

— Ако искате, можем да го обръснем. Той отказваше, а правилата не ни позволяват...

— Аз не за това... Няма значение. Няма нужда. А той... Той разбира ли какво става?

— О, не се безпокойте, той е под въздействието на препарати, то скоро ще отmine. Знаете ли, в последно време беше малко буен...

— В последно време? Колко дълго беше при вас?

— Седем месеца, мадам. Първото слушане по делото му още не е назначено, но автоматът разреши да се внесе гаранция. Не бива да напуска пределите на Европа, но това, разбира се, ви е известно.

— Известно ми е. Чуйте, а не може ли да му се бие нещо ободряващо? Нямам много време, не мога да чакам, докато дойде на себе си.

— Разбира се, мадам. Шарл! Шарл!

Приближава се един санитар, тика в безчувствената ми ръка инжектор и само след минута аз вече мога да прибера увисналата си челюст и да избърша точещите ми се слюнки.

— Елен.

— Да се махаме оттук. Ще поговорим по пътя.

Дават ми дрехите ми, комуникатора, окачват на крака ми проследяваща гривна и ме извеждат от буферната зона. Светът веднага се разгръща във всички посоки, аз се превръщам в бълха, чувствам се зле, ако гледам на по-далеч от три метра пред себе си. Изглежда, индивидуалната килия е успяла да направи това, с което така и не се справи докрай Анели — аз съм победил клаустрофобията си, научил съм се да живея с нея.

Сега имам нужда да ме хванат за ръката, но Елен, която крачи до мен, не ме докосва и с пръст; носи очилата си, наподобяващи очи на водно конче, през които не мога да разбера нищо.

До пристана чака малък частен турболет, тя сама сяда зад кормилото.

— Прости ми. Нямахте как по-рано.

Кимам безмълвно — изобщо не съм уверен, че това не е сюжетно разклонение на някой от моите кошмари, а с техните персонажи по-добре дори да не се опитвам да говоря.

— Ерих ме следеше. Възползвах се от първата възможност.

— Той знае ли? — процеждам думите с неумел език.

— Той винаги знае. — Елен отдръпва апарата от пристана и ние увисваме над бездната. — Научи още същия ден.

— Той с теб... направи ли нещо? Би ли те?

— Не. Ерих не ме бие. Той...

Елен не довършва. Реем се над композитните дефилета, навлизаме между композитните скали; тя е съсредоточена върху управлението. Завива ми се свят; а по-рано не съм страдал от люлеенето, даже имахме кратки курсове за управление на турболети.

— Къде летим? В дома ви?

— В никакъв случай! — Тя уплашено клати глава. — Когато му доложат, че съм те пустила... Ян... Аз се опитах да ти обясня... Ако той просто ме биеше...

— Значи той е знаел, че ме държат в изолатора? Обаждах му се, похарчих две от трите си обаждания за твоя съпруг, но неговият секретар, този лъскав...

— Ерих ми каза, че ти никога няма да излезеш оттам. И аз... Господи, какво правя...

— Той заплашваше ли те? Вие през цялото време сте пред погледите на хората, той няма да посмее!

— Ерих? Няма да посмее?

Турболетът се носи в промеждутъка между две кули — но Елен завива по-наляво, отколкото е нужно; скоростта е огромна и аз едва успявам да съобразя, че тя сега ще убие и двамата. Преодолявам световъртежа си и я хващам за ръката.

— Елен!

— Боже! Прости ми... Прости ми, аз... — Тя избягва сблъсъка в последния момент. — Аз...

— Всичко ли е наред? Може би да довършим разговора си, когато кацнем?

— Не. Не.

Елен не си и помисля да търси място за кацане. Тя управлява нервно, зле — това със сигурност е служебен турболет на Шрайер, даже е странно, че тя умее да го управлява.

— През септември ще станат петнайсет години, откакто съм с Ерих.

— Елен, говоря сериозно.

— Нали знаеш, че не съм първата му съпруга?

И всичко се връща като вълна при мен. Последният ни разговор. Домът им. Моето разпятие на стената. Онази стая зад кадифената завеса.

— Не. Аз... Коя е била първата?

— Казвала се е Ана. Тя е изчезнала безследно. Единайсет години преди да се запознаем с него. Той самият ми разказа за това скоро след като започнахме да се срещаме. Ерих много я е обичал. И това ми го каза веднага.

— Изчезнала? Нищо не съм чувал за това.

— Пресата си е мълчала.

— Странно. Да изчезне съпругата на такъв политик... Гореща история.

— Той не успя ли да те запознае със собственика на „Медия Корп“ там, на конгреса?

Лавираме между кулите — турболетът се носи толкова бързо, сякаш ни преследват. Наближават и отминават огромни рекламни пана: хапчета за щастие; ваканции в кулата „Парадайз“; околосветски полет за десет часа, електронен домашен любимец „Доги-Дог“: „Обичайте, когато искате“; задраскан ембрион: „Не позволявай на инстинктите да погубят живота ти!“.

— И какво... Какво за тази Ана? — питам аз предпазливо.

— Той веднъж ми каза... когато се бяхме скарали... Когато си събирах багажа... Че Ана също е опитала да го напусне. И че той въпреки това я е намерил. Това е отнело известно време, но я е намерил.

— Това... Това нейната стая ли е? — Гърлото ми е пресъхнало.
— Това е нейната стая, нали? И нейното разпятие? Кръстът на стената
— той е неин?

— Аз никога не съм я познавала, Ян. Искях да махна кръста...
Но той ми забрани. И нямам право да влизам в тази стая.

— Те заедно ли са живеели там? На острова?

Не мога да разбера нищо — в моите сънища, в отломките от спомени е съвсем друг дом. Двуетажен, светъл, с шоколадови стени; не замъкът бунгало на Шрайерови. Но разпятието е същото и...

— Защо това е толкова важно за теб? — пита тя.

— Аз съм негов син, нали? Каж ми! Ти нали знаеш! Негов син ли съм?!

Тя мълчи, пръстите ѝ са побелели, не се обръща към мен.

— Приземи най-накрая тази гадост и нека да поговорим по човешки, Елен!

— Ерих не може да има деца.

— Знам! Той ми го каза! Голямата тайна! Ако си в Партията...

— Той не може да има деца, Ян. Той е неплоден.

Смилам това.

— Той просто гълта онези свои хапчета! Цялата работа е в хапчетата!

— Не, не е в тях. Аз... Не бива да говоря за това.

— Ще се приземим ли изобщо някога, или не? Накъде летим?

— Не знам, Ян! Не знам!

— Ето там... Там има площадка. Моля те, Елен.

— Ти трябва да се махаш. Трябва да се скриеш. Той ще побеснее, когато му доложат...

— Не възнамерявам да се крия. Имам куп въпроси към него.

— Не е нужно, Ян. Ти не разбираш ли какво рискувам? Това е просто за да те измъкна, за да имаш шанс... Махай се оттук, бягай от тази проклета страна!

— Не мога. Имам работа тук. Много недовършена работа. А ти... Ти бягай.

— Той няма да ме пусне. Нито за ден. Задължена съм всяка нощ да спя в леглото му. Всяка. Той така или иначе ще ме намери. Така ще стане много по-лошо. Той ще си помисли, че съм си тръгнала от него при друг...

— Нима може да бъде по-лошо? — Докосвам я по шията. Тя се свива.

— Не бива, моля те.

— Аз никъде няма да ходя. Ще остана тук, Елен. Приземи турболета.

Но тя не ме слуша. Турболетът набира скорост, небостъргачите прелитат покрай нас, междините между тях се мяркат все по-често, Елен се е вкопчила в кормилото — и аз не знам дали тя наистина иска да се промъкне между кулите, или да увеличи до такава скорост, при която вече нищо няма да е в нейна власт.

— Приземи турболета! — Отблъсквам я, хващам кормилото, турболетът полита вертикално нагоре покрай черната стена, в която е трябвало да се разбием. — Какво ти става?!

— Остави! Пусни ме! — Тя крещи, впива нокти в ръцете ми; едвам успявам да я отблъсна от себе си, очилата ѝ отлитат в ъгъла.

Спускам се — накъсано, накриво, дрънкайки с мачкащата се обвивка — върху някакъв покрив. Отварям с юмрук люка. Елен остава вътре, плаче.

— Коя е тя?

— Какво?!

— Коя е тя, Ян? Заради коя остаряваш? От коя имаш дете?

— Откъде знаеш? Той ти е казал, нали?! Твоят Ерих?!

Тя ме гледа от рухналия си турболет като вълчица от бърлогата си.

— Половината ти коса е прошарена, Ян.

— Я се разкарай! Какво ти пука изобщо?!

— Това не е честно — казва тихо тя, очите ѝ блестят. — Това е толкова нечестно!

— Престани, Елен, достатъчно! Благодарен съм ти за това, че ти...

— Млъкни. Млъкни. Върви си.

— Защо така? На мен наистина не ми е все едно какво ще стане с теб...

— С мен нищо няма да стане! С мен никога нищо няма да стане! Ще си вися в своя разкошен пентхаус под стъкления покрив млада и красива вечно като шибана муха в кехлибар и с мен никога нищо няма да се случи. Махай се оттук, чуваш ли?! Махай се!!!

Свивам рамене като страхлив идиот, подчинявам се на нареждането и отстъпвам.

— Ти не ми предложи да избягаме заедно... — шепне тя подире ми, но аз вече не я слушам.

Прости ми, Елен. Аз не мога да те спася. Ти ме спаси, а аз нямам с какво да ти се отблагодаря. Ние просто полудувахме. Заедно ядосахме съпруга ти. Ти скучаеше, аз те развличах. Не можем да избягаме заедно.

Пропадам с асансьора. И през цялото време се опитвам да изчисля: петнайсет години плюс единайсет. Двайсет и шест. Толкова години са минали от изчезването на първата съпруга на сенатор Шрайер. И също толкова от деня, в който са ме докарали в интерната. Какво се получава?

Моята майка е първата съпруга на Ерих Шрайер? Напуснала го, намерена от него, и... И изчезнала безследно? Ако той е неплоден, защо тогава ме беше нарекъл свой син?

Не, нищо не се получава — та аз съм на дваайсет и девет. Така ми се струва.

Не ми достигат силите да съобразявам. Не ми достигат силите да разкривам истината, да търся спешно Шрайер и да пронизвам гърдите му със свещено копие. Инжектирали са ми някакъв стимулатор, но той не е изчистил цялата тази гадост, с която ме тъпчеха в затвора. Успокоителните и сънотворните са смесени с всички течности на организма ми.

Уморен съм. Необходим ми е кратък отдих; поне за миг отново да се почувствам човек.

Не мисля, че домът ми все още е мой; наемът не е плащан седем месеца, там със сигурност вече живее някой друг тип с маска. А на прага същите такива момчета ме чакат с нетърпение. Впрочем с тази гадост на крака ми могат да ме намерят, когато си поискат.

Нямам представа къде да търся убежище.

А краката ми сами ме носят натам, където съм го намирал по-рано. В „Извор“. Просто искам да се потопя в тези води, просто искам да затворя очи, да видя смеещи се хора, искам щипките, сграбчили вътрешностите ми, да се опуснат.

Да, в „Извор“. Няма къде другаде.

Макар че сега съм и с брада, хората не можеш да ги излъжеш; те са се вторачили в мен изумено — явно още си спомнят за бенефиса ми на конгреса на Партията. Някой понечва да докосне моя комуникатор със своя, отдръпвам ръката му. Срещат се всякакви мошеници.

Банковата ми сметка още не е опустошена окончателно и мога да си позволя и входната цена на „Извор“, и добър обяд.

Добирам се до къпалните; гони ме див глад. Първо хапване, после отдих.

Избирам си място на кръгла маса в самото подножие на знаменития кристален баобаб, огромното дърво на плътските наслаждения. По неговите клони текат лепкави сокове на похот и любоване, възделение и удовлетворение; цветята басейни пулсират, привличайки хората към себе си.

В черепа ми кънти, плясъкът на водата го изпълва докрай. Примижавам срещу нарисуваното планинско слънце. Прохладният вятър разрошва кичурите ми.

Табло с преливащи цветове: „Добре дошли в «Извор»! Днес е 24 август 2455 година“... Тук всичко е същото като преди година — или колко време е изминало? — и същото, каквото ще бъде след десет години и след сто, и след триста. Ще идват да лудуват, за удоволствие, за игри същите тези богчета, които и сега са тук.

Поръчвам си бифтек — и ми донасят превъзходен; по-рано не бих си позволил такова нещо, но сега навярно няма никакъв смисъл да отлагам за бъдещето. Той се разтапя в устата ми, посолен идеално, топвам си късчетата в лучения сос и за никъде не бързам. Ще си доям, ще се кача на самия връх на стъкленото дърво и ще се спусна надолу от чаша в чаша. Просто ще си гледам насам-натам.

Защо съм тук?

Дойдох, за да се разсея. Да се преструвам, че съм си същият; да зяпам тези безгрижни момчета и особено момичетата, прекрасните им млади тела. За да си спомням какво съм чувствал при вида им по-рано. Да се подхраня от тяхната младост. И да изкарам от главата си тази целувка с удавника.

Източени, стройни, загорели, с прилепнали прозрачни бански — те плуват намясто, докосват се помежду си, сливат уста и въздухът мирише на сладка плът.

Гледам ги — и те също ме гледат с любопитство.

С тази работа всичко е наред, глупак беше този студент, братът на Радж, който мислеше да продава в Европа транскации на барселонските блудници... Как там се казваше? Момент... Спомням си нещо и напипвам в джоба на гърдите си визитната му картичка: „Хему Тирак. Порнобарон“. Изпитвам странно чувство. Сякаш седя на масата им, старецът Девендра е жив и ме пои със своята изгаряща *о дьо ви*, и бабката Чахна му нарежда да престане, и Радж се мръщи — дали ние не сме с арабите, с пакитата, и очилаткото Хему ме залива с приказки за това как ще процъфтяваме, когато започнем съвместния си бизнес.

Всичко това вече го няма. И няма да го има.

Гордата стерилна Барселона си стои на мястото чиста, опустяла и дезинфектирана, „Летящият холандец“, изхвърлен на брега.

— Моля за извинение? — някой слага ръка на рамото ми.

— Нямате ли *о дьо ви*? — Не поглеждам назад; не искам да изплувам.

— Извинявайте, ще се наложи да си платите и да напуснете къпалните ни.

— А?

Охранител в бял плажен костюм, на гърдите му — нашивка, логотип на „Извор“.

— Моля, платете си и напуснете нашите къпални.

— А какъв е проблемът?

— Вие смущавате клиентите ни. Видът ви... — Той кашля.

— Моят вид?

— Вие сте извън възрастовата група, която е добре дошла тук. Предстои ни да изясним защо изобщо са ви пуснали.

— Що за идиотщина? Аз съм на дваисет и девет...

В този момент съобразявам, че сега е август, а рожденият ми ден е през юни. Та аз съм вече на трийсет. Само на трийсет.

— За остаряващи хора влизането в „Извор“ е забранено. Това се прави, за да не се засягат чувствата на клиентите. Необходимо ли е да викам колегите си?

— Не, не е.

Отблъсквам го, в движение плащам на сервитъора и се опитвам да определя кой от къпещите се е тварта, която се е оплакала от мен. Какво им пречех?!

— Дайте поне да отида в тоалетната! Аз между другото си платих пълната цена за входа!

— Много съжалявам, такава е политиката на заведението ни...

Все пак успявам да се добера до тоалетната. Стоя пред огледалото, изучавам отражението си — за пръв път от седем месеца, отблясъците в перископа на затворническия екран не се броят. Не мога да се позная! Хващам се за косите, за гривата си, за брадата си — за пръв път от дълги месеци усещам как съм обрасъл. Не мога да повярвам. Поднасям кичур коса към очите си — той е прошарен, страшен. Елен не ми го беше казала, за да ме стресне. Не беше преувеличила. Слепоочията ми са обезцветени, състарени, тесен обръч стиска главата ми; и в сплетената брада също има сол.

Защо съм се прошарил толкова рано?! Нали е минала само половин година — малко повече...

Залитам и изведнъж ме пробужда в тила непознато усещане, сякаш са сложили нагорещен шлем право върху мозъка ми. Главоболие? Откога?

Отвъртам крана, наплисквам си лицето със студена вода, не ми помага с нищо. Не се разсънвам, главата не ме отпуска и брадата ми си остава все така прошарена и разрошена. Трябва да се обръсна до кожа, мисля си аз. Трябва да сваля цялата тази гадост, всички тези плесенясали водорасли.

Ето защо хората ме зяпаха така във влака. А с допира на комуникаторите... Нима са искали да ми подхвърлят милостиня?

— Ей! Скоро ли ще свършите?

Не бива да се бръсна. С такава рошава коса и с брада до очите системата за разпознаване на лица може и да ме пропусне, но ако съм с голо лице, веднага ще ме засекат. Разбира се, има я проследяващата гривна на крака ми — но има и хора, които са се специализирали в срязването им. Ако преди това не ме приберат, може и да успея да намеря такива.

— Ей! Не ме карайте да ви измъквам от тоалетната!

Появявам се — сресан толкова добре, колкото съм могъл. Изплювам му се в краката.

— Я ми се махай от главата!

На изхода тази гнида все пак ме изритва отзад.

Задавам на комуникатора търсене на най-близкия фризьорски салон. Три равнища по-надолу има цял салон за красота. Отлично. Дори и красотата да не спаси света, мен ще ме отърве.

Кулата „Престиж плаза“, в която се намира „Извор“, е изцяло развлекателен център. Хиляди етажи магазини, спа центрове, барове, игрални автомати с пряко невросвързване, тайски масаж с пълен контакт, кафе с молекулярни сокове, зона за пушене, океанариуми с живи акули, виртуални туристически агенции и скокове с бърнджи надолу с главата от двеста нива височина. Всичко това кънти, жужи с лазерни лъчи указатели, прелива във всички цветове на видимия спектър, дрънка, пее истерично с гласовете на безименни естрадни звезди и герои на видеоигри. Тълпата — ярки летни потничета, бицепси-трицепси, поли до пъпа, пъстър брилянтин, отчаяна козметика, силуети на здрави девически гърди под опънати платове — е кухня, веселяща се. Промъквам се през тях, целият набоден с погледите им като свети Себастиан от стрелите на езичниците. Чувстват в мен чужденеца.

Аз и сам разбирам, че тук не ми е мястото. Тази тълпа ми напомня за друга, през която се промъквахме с Анели на булевардите „Рамблес“, под ниския измазан таван. Бучаха вяли вентилатори, всичко беше в дим и сажди, наоколо бяха само просяци, но кой знае защо ги усещах като истински хора; а тази неонова младеж е щампована, излята от композит. В какво е проблемът?

Салонът за красота се намира до клиника за смяна на пола, за малко да сбъркам вратите. На входа има няколко пъстри травестити с пропорциите на сумо борци. Подмамват ме към себе си, обещават ми отстъпка, после осъзнават, че цветът ми не е някакъв каприз, и се заемат да си шушукат, да кудкудякат, да прикриват кокетно разтегнатите си начервени устни с юмруци с размерите на пъпеша. Те са по-нормални от мен в нашата неостаряваща и доскучаваща държава; преглъщам сополите си, промъквам се покрай тези муцуни и попадам в салона.

— Мога ли да се боядисам?

Всички мадами, на които им правят еднофутов кок, на които им слагат магнитен пиърсинг на езика, на които им татуират крилати пениси върху целия гръб — всичките се опулват срещу мен.

И персоналът, който смело би могъл да се вкара в междугалактически зверилник — ако космосът не се окаже толкова мъртъв, колкото онези земи в Сибир — всички тези изроди също опулват гримираните си очи с драматични ресници и контактни лещи с протиеестествени цветове, с вертикални змийски зеници или изобщо без зеници. Бал при сатаната — и аз съм се оказал изродът на бала.

— Ами не знааам... — провлачва девойка със загоряло до черно лице, покрито с шарките на бяло боне. — А това к'во, да не е от старост? Ти к'во, боцнали са те?

— Боцнат — промърморвам аз.

— Ами не знааам... — повтаря тя. — Няаамаме оборудване за еднокраатна употребееба. А ти мож' да си зарааазен.

— Идиотка! Това не е заразно! И стига сте ме зяпали всичките!

— Изобщо повикай полицията! — Шепне ѝ на висок глас нейната приятелка — едната ѝ гръд е разголена, има пиърсинг на зърното.

— Кучки! — Хлопвам вратата, отблъсквам един тлъст транс, врязвам се в тълпата, пробивам си път през тези месести дебри, главата ме цепи.

От къде на къде тези кокошки ще правят от мен посмешище! Аз не съм чулав, не съм идиот, не съм сантиментален слабак, не съм животно, което не умее да контролира инстинктите си! Аз не съм правил този шибан Избор, ясно?! Направиха го вместо мен, предадоха ме и аз узнах за това постфактум! Не искам никакво дете, никога не съм искал! Ние и без това сме твърде много, оставаше и такива като мен да започнат да се размножават!

Просто искам да си боядисам прошарените коси. Има ли в този град място, където ще ме боядисат без излишни въпроси, където няма да се погнусят от проказата ми, където ще се осмелят да ме докоснат?

Резерватите. Резерватите.

Там никой няма дори да ми обърне внимание. Там ще бъде неприлично млад. Със сигурност те и боядисват, и премахват бръчки, и опъват кожата. Като начало просто да маскират тази уродливост, да я облепят отгоре... Ще надяна маската на Аполон, вечно младия и вечно прекрасния. Ще бъде като всички. Отново ще бъде като всички.

Търсене на резерват — до най-близкия има половин час път, затова пък кулата е отлична: половината нива се заемат от прекупвачи

на крадени вещи, пластични хирурзи и етнически бордеи.

Купувам си суитшърт с качулка и тъмни очила; оглеждам се в огледалото на пробната — около очите ми има бръчки, торбичките ми са натежали, челото ми е подчертано. Надявам очилата, слагам си качулката. Но когато влизам във влака, не мога да се отърва от чувството, че останалите пътници гледат да се отдръпнат от мен, сякаш воня. Може би проблемът е в ръцете ми? Кожата на тях е спаружена? Скривам дланите си в джобовете на корема.

Кула „Секвоя“. Пристигнахме.

А сега на триста нива по-долу, към земята, там, където е по-евтино — резерватите винаги се намират там, където е по-евтино, защото старците не могат да заработят за нищо прилично.

В асансьора имам куп спътници — чернокож с избелено лице, девойка с изкуствено уголемени очи, гърдеста псевдобразилка с издути шорти, остригана старица с тояжка; после влизат още десетина момчета с безформени черни дрехи и с раници.

Трудно е да се преструвам, че ги няма; самите те не знаят къде да се наместват, изяждат с поглед старицата, облизват ми се. Бабката се надува, поглежда ме умолително — ние с нея сме една кръв, но аз още съм пълен със сили, ще се застъпя за нея, ако се наложи, нали така?

Нали така?

Чуждото звено слиза на същото равнище, закъдето съм и аз. Там, където е резерватът. Ние със старицата оставаме в асансьора, пропускаме ги да минат.

— Ще слизате ли? — пита ме тя.

— Не, за по-нататък съм — лъжа аз.

— Аз също — лъже тя. Избираме си произволно равнище.

— Какъв ужас — оплаква се бабката. — Обиски всеки ден. Порано не беше така. Не дават на хората да си умрат спокойно.

— Какво търсят?

— Нашите момчета. От партията.

Със сигурност няма предвид нашата Партия. Но мен това вече не ме засяга, господин сенатор. Това са вашите кучешки игрички, на вас и вашето панамериканско приятелче. Всичко започва като въпрос на принципи и въпрос, касаещ бъдещето на планетата, а завършва с бюджет и министерски кресла. Хилядният на Фалангата Ян Нахтигал седи в следствения изолатор в очакване на съд по кретенско обвинение

— съд, който никога няма да бъде назначен. А в асансьорите заедно със съчувстваща на престъпни елементи старица се вози неустановено частно лице, обрасло до очите с прошарена брада.

Аз не възнамерявам да забравям за вас, господин сенатор. Та вие сте мой приеман баща, нали така? Как бих могъл да забравя за вас! За вас — и за вашата първа съпруга. Дайте ми само отново да се разтворя в тълпата, да стана незабележим, и някой път аз непременно ще ви потупам по рамото. Няма да ви се наложи да чакате дълго този ден. Аз бързам.

— Не знаете ли къде тук мога да се боядисам? — Докосвам косите си.

— При нас в резервата навсякъде го правят — усмихва се с разбиране старицата. — Но сега не си струва да се ходи там, нали? Вие отдавна ли?

— Половин година.

— Почти не ви личи — любезничи тя. — Като махнете прошареното — никой не би ви дал повече от трийсет. На седемдесет и шесто равнище има отлични кабинети. Естетическа хирургия и така нататък. Аз ходех при тях, докато имах пари. „Втора младост“, запишете си.

И аз вече натискам цифрите 7 и 6 и след като се прощavam с тази мила старица, слизам на етаж с таван на височина два метра, крача покрай жилищни блокове, покрай работилници за ремонт на виртуални очила, магазинчета, където предлагат комуникатори втора ръка, покрай неугледни на вид будки, където за колекционери фетишисти се пазят под тезгяха хартиени комикси и несглобявани четиристотин години конструктори „Лего“ в недокосвани опаковки, магазини за електронни домашни любимци с асортимент от най-добрите приятели на човека — електронни кучета, котки, мишки, папагалчета, плюшени или във вид на програмен код. Най-добрите приятели гледат от витрините и екранчетата с неподвижни очи, затова пък не крънкат ядене, не мърсят, където им падне, и не се налага да се плаща за тях драконовски социален данък.

„Втора младост“ е разположен плътно до магазин за бастуни, инвалидни кресла и старчески ходилки. Сега знам откъде да купувам всичко това.

Рецепция. Опашка: пръскащи се по шевовите побеляващи, напълняващи, оплешивящи, с двойни брадички, с разтягаща се парцалена кожа — такива по-рано са ги наричали хора на средна възраст. Старостта гробница набъбва в тях, протегнала е нишки към ръцете и краката им, оплела е органите им, храни се с тях, преработва телата им в гнилоч — а те седят тук и харчат всичките си спестявания, за да замажат с грим всевъзможните си декубитуси и плешивини.

И ето че аз съм сред свои.

Бъди проклет, Петстотин и трети. Правя всичко така, както ти каза. Затова пък тук най-накрая съм добре дошъл. Докато косите ми ги мият, мажат с боя, докато те изсъхват в пакет, след което отново ги мият и боядисват, учтивото бърборене на фризьора масажира свития ми от спазъма мозък. Предлагат ми опъване на лицето, колагенови инжекции, подмладителни инхалации, солариум.

Аз не съм идиот. Не съм от онези, които смятат, че козметиката лекува болестите. Така и съобщавам на Хосе — тип с грижливо поддържани мустачки и с удивително чиста бяла престилка.

— Разбирам. Естествено! — Той ми кима сериозно, после се навежда към ухото ми. — Но има и други средства, по-радикални. Не външни. — Той преминава в шепот.

— Какво имаш предвид?

— Не бива тук... Пред всички. — Хосе сканира залата през огледалото — дали не подслушва някой? И предлага: — Не искате ли кафе? Ние имаме мъничка кухня...

Вървя след него, върху главата ми е пакетът, в който лежат новите ми коси — пробождащо рижи, дори не юношески, а детски. Наливат ми кафе — хубаво, ароматно.

— Това не е напълно законно, нали разбирате... Всичко, което е свързано с вирусна терапия, е под надзора на Партията на безсмъртието, онези главорези от Фалангата... Просто бих искал да се уверя, че имате наистина сериозен интерес...

Разбира се, наслушал съм се за шарлатаните, които пробутват плацебо на отчаяли се старци, и за екстрасенсите, които се кълнат, че могат да обърнат процеса на стареене с биополето си, но този тип не прилича на измамник.

— Сериозен интерес? — повтарям аз. — Преди седем месеца бях нормален човек, а сега във влака ме сочат с пръст. Изобщо не знаех, че

имам глава, а днес цял ден ме цепи.

— Съдовете — въздъхва Хосе. — Възрастови изменения.

— Слушай, ти да нямаш намерение да ми пробуташ някакви вълшебни тибетски топчета?

— Не, разбира се! — Той зашепва още по-тихо. — Просто има едни хора, които преливат кръв. Източват твоята, заразената, и я заменят с донорска. С антивирусни препарати. Истински. Контрабандни, от Панамерика. Процедурата е скъпа, естествено... Но си струва. Баща ми... Общо взето, и досега е жив.

— От Панамерика?

— Превозват ги в дипломатическата класа, не ги преглеждат.

Не му вярвам. Но разглеждам юмруците си — и забелязвам върху тях дребни жълти петънца, които не съм виждал по-рано. Пигментация. Като при деветдесетгодишните. По-рано всеки е имал свое темпо на стареене — някои на шейсет години вече изглеждали като на осемдесет и умирали от някакви дреболии. Цялата работа е в гените. Моята собствена наследственост, изглежда, е пълен боклук. Не разполагам с десет години. Благодаря, мамо! Благодаря, татко! Който и да си бил ти.

— Защо го правят? Има ли гаранция?

— Вие не ме разбрахте правилно. Това не е мой бизнес, аз просто виждам приличен човек и му давам съвет.

— Ще ме отведеш ли при тях? Бих искал да хвърля един поглед.

Хосе се съгласява.

Вървим по закътани пътища — тесни технически коридори, сервизни коридори, и изведнъж се озоваваме на километрова оризова нива на стотния етаж, където от зелените връхчета до халогенното небе има половин метър; където плоски работи сноват по релси и събират, наторяват, бръмчат; където е толкова влажно, че видимостта е три крачки; където в тъмнината жужат безброй комари и се разлитат из вентилацията из цялата огромна кула — отминаваме, стигаме до някаква промишлена зона, по-нататък минаваме през производствените линии, тук отливат нещо от безброй разновидности на композита и в края на краищата стигаме до черна врата без брава, без табелка и дори без видеофон.

Хосе чука по вратата.

— Никакви преговори по комуникатора — обяснява той. — Министерството подслушва всичко.

После той маха с ръка някъде към ъгъла. Камери.

Отварят навъсени личности с кобури под мишниците върху бели потници и пънкарски четки върху изчегъртаните черепи.

— Дотук се стига само с връзки — обяснява ми тихо той, докато отминаваме охраната. — Безсмъртните най-накрая са озверели. Довършват Партията на живота. Слуховете са, че ще въведат за тях екзекуции.

— Не може да бъде!

— Може и да не може, а може и да може — възразява Хосе. — Ето в Барселона биха акселератора на когото им падне, и нищо, на кого му пука дали са спазени правата на човека, или не.

Помещението прилича на коридора на някаква медицинска клиника: пейки за чакащите, на стената — плакати за здравословния начин на живот, само дето осветлението почти не работи: два ситни диода за цялата тази пещера, лицата на пациентите не могат да се различат, но въпреки това те се крият зад шапките си, зад таблетите, зад видеоочилата.

— Тук всичко е анонимно. — Хосе се спъва в отлепил се ламинат. — Завиваме!

Вкарват ме в кабинета, без да чакам, и иззад таблетите се разнася недоволно съскане. Вътре всичко изглежда наред. Стерилна процедурна, съвременна оборудване, апарат за преливане на кръв, прозрачен сейф с епруветки, интелигентни лица. Майката на Анели би умряла от завист.

— Вашата инжекция е някъде отпреди година, нали? — пита ме делово лекарят със сресана напът коса и с изпъкнала космата бенка на бузата.

Той седи зад бюро, отрупано със снимки, вирусни карти, разпечатки на анализи и дявол знае какво още. На малка табелка е написано „Джон“. Стената зад гърба му е облепена с графики, жълти стикери бележки и снимки.

— Седем месеца.

— Значи имате ниска съпротивляемост срещу акселератора. Ако бездействате, са ви останали пет-шест години.

— Пет-шест?!

— Ако бездействате. Но вие сте дошли при нас, нали така?

Една от снимките привлича погледа ми. Познато лице, само че... само че по-младо.

— Това Беатрис Фукуяма ли е? — Аз се надигам.

— Да, тя е. Следите новините, а? Ние с нея започнахме заедно. Но на нея ѝ провървя по-малко.

— Работили сте с нея?

— Петнайсет плодотворни години. Тя, разбира се, ме познава под друго име, но...

Само да имах представа къде да я търся! Разбира се, бих отишъл право при нея. Толкова години изследвания — със сигурност са ѝ останали някакви разработки! Но сега тя е с Рокамора... Той ще я скрие от мен, както е скрил Анели, и аз никога няма да се добера до нея. Може би тя би ме познала, аз бих ѝ поднесъл искрените си извинения, по някакъв начин бих загладил вината си, бих ѝ помогнал, бих я охранявал. И бих дочакал тя да създаде чудодейното си средство. Онова същото, което ѝ бях попречил да създаде.

— Вие също ли сте нобелов лауреат в изгнание?

— Не, всички лаври останаха за нея. Затова пък по вида ми никога няма да познаеш възрастта ми. — Джон се усмихва. — Да пристъпим към работа?

Еднократната процедура ще опустоши сметката ми; но това няма значение, защото би трябвало да имам открит кредитен лимит. Цената се образува от пет еднолитрови пакета донорска кръв, подкуп за панамериканските служби за поп-контрол и митничарите, а също така и от стойността на всички мерки за безопасност, които се взимат тук. Няма гаранция, че ще има резултат, но при повечето пациенти ремисията продължава години и дори десетилетия.

— Понякога се налага да се повтаря, не се удава да се изчисти напълно вирусът, няма да ви лъжа...

И в този момент погледът му пада върху повдигнатия ми нагоре крачол. Под него е изпъзлялата върху глезена ми проследяваща гривна.

— Вие какво? Какво е това? — Той скача от стола, неговата внушителност го напуска мигновено. — Как дойдохте тук с това? Фернандо! Раул! Кого си довел тук! — нахвърля се той върху пребледнелия Хосе.

— Не, чуйте ме...

Нахлуват онези двамата с пънкарските прически, дулата им се насочени, не искат да слушат нищо.

— Няма да ви лекуваме. Ние тук нямаме нищо. Това е грешка — произнася ясно Джон, обръщайки се към глезена ми.

— Аз не съм провокатор! Заклевам се, че не съм провокатор! Пуснаха ме под гаранция, тази шайба просто следи никой да не напуска пределите на Европа!

Изведнъж ми става необходимо те непременно да ми направят шибаното си преливане; това е може би единственият ми шанс, макар и да е нищожен.

— Вие ме подведохте. — Хосе отстъпва към изхода. — Вие страшно ме подведохте.

— Прибраха ме по обвинение в убийство, бях седем месеца в изолатор, момичето ми е записало на мое име детето, без да иска разрешение от мен! За тези седем месеца остарях със седем години, а вие не искате да ми помогнете?! Що за лекар сте вие?! Къде да ида сега?! При народни лечители? При африкански магьосници?! При Фукуяма?! Не искам да умирам, какво странно има в това?!

Доктор Джон отваря уста, за да ме прекъсне в самото начало, но ми позволява да довърша; на Фернандо и Раул не им пука за моите проблеми, на тях им е нужна само една дума, за да ме направят на решето или да ме изхвърлят навън.

Огласяването на присъдата се забавя. Хосе пристъпва от крак на крак при вратата, докторът почесва брадатата си бенка.

— Добре. Ще свалим от вас тази дрънкулка и ще я огледаме. Ако няма камера или бръмбар, имаме сделка.

Раул донася някакво сложно устройство, удря гривната ми с ток, а после я прерязва с лазерна резачка с изумителна ловкост — навярно на бивш хирург или патоанатом. После я счупват, въртят я под лупа, доста нервен момент, и накрая ми опрощават греховете.

— Просто геолокационен модул.

— Ще си го оправяте сам — сухо ми се усмихва доктор Джон. — Да се заемем с процедурата.

Почистват ми банковата сметка предварително, вадят от хладилника пакети с кръв, наподобяваща доматиен сок, мушкат ми игли и ме отправят на плаване — инжектират ме, аз заспивам и виждам усмихващата ми се Анели и себе си с нея — не червенокос, а

предишния, още недокоснат от урочасването. Вървим по крайбрежната на Барселона и ядем пържени скариди.

— Готово, да се събуждаме! — Докторът ме пляска по бузата. — Да се събуждаме!

Примижавам, тръскам глава — колко ли време е минало? По ръцете и краката ми вече има лепенки, всичко е свършило.

— Е, какво, да се надяваме, че повече никога няма да се видим с вас! — шегува се Джон на прощаване, докато ми разтърсва ръката. — А... Комуникаторът ви пиукаше, докато бяхте под наркоза.

Сигурно Елен.

Трябва да ѝ се обадя. Глупаво се получи — и неудобно. Тя нали наистина рискува всичко, за да ме измъкне от решетките, а аз бягам от нея като малко дете, възползвайки се от истерията ѝ...

Поднасям комуникатора към очите си, допирам пръст до него.

Ай-дито е непознато.

„Много си ми нужен. А“.

— Всичко ли е наред? — безпокои се докторът. — Нещо ви има на зениците. Да не ви се вие свят? Поседнете де, поседнете.

„Къде си?! — набирам отговора, като едвам уцелвам буквите с треперещите си пръсти. — След час ще бъда където кажеш.“

ГЛАВА XXVI

АНЕЛИ

Пътуването ми отнема два часа и четирийсет и три минути — кулата „Промпарк 4451“ се намира някъде в покрайнините на цивилизования свят. Утилитарна конструкция — тъмносив паралелепипед без тераси, без рекламни табла, без прозорци, два̀сет пъти по-голям от всяка жилищна кула, която съм виждал до момента.

Когато приближаваме това чудовище, влакът се гмурва под земята и по-нататък се носи през безпросветни тунели. Дотук има само една линия и по нея рядко минават влакове — „Промпарк 4451“ е почти изцяло роботизиран. Тук са наели равнища най-различни предприятия — от произвеждащи турбини до щамповачи хапчета за щастие. Жилищният сектор, ако изобщо има такъв, не е обозначен в асансьорите.

Идеалното място за убийство, мисля си аз. Това със сигурност е капан. Подмамват ме — Рокамора, Петстотин и трети, Шрайер — за да ме довършат. Разбирам това — и продължавам да летя към срещата с Анели, за да си разбия главата в парещата крушка на нощната лампа.

Тя не може да говори по комуникатора, да ми обясни всичко. Ето ти адреса, чакам те.

Тукашните асансьори не са създадени за хора — това са огромни индустриални подѐмници с тавани на височина десет метра, направени са от мръсен дебел композит, по-здрав от всякакви метали; вместо двукрилни врати има истински порти, през които може да мине самосвал. Но тукашните автомати товарачи едва̀м се вмъкват в тях. Странно е, че изобщо има панел за управление на височината на човешки ръст.

Вътре е почти пълен мрак — на роботите не им е нужна светлина, те са слепи. Притискам се към стените, за да не ме размажат камионите със своите колела, всяко от които е двойно по-високо от мен.

Триста и два̀сето равнище.

„Бизонът Били“ е едно от местните подразделения на „Ортега и Ортега Фудс Ко“, продоволствен гигант, който храни половината свят. Спомням си логотипа им — анимационен рунтав бик, намигащ на камерата. Зад гърба на Били има волни прерии и залязващо слънце. Целият спектър месни продукти от бизонско месо — хранително и диетично. Включително, между другото, предварително нарязани бифтеци за ресторантите. Надявам се, че на триста и двасти етажи нямат кланица. Наистина сега рядко се срещат кланици.

Макар че ми е все едно. Дори и да е кланица. Само да не се окаже измама.

Само наистина Анели да ме чака тук.

Пропускам напред безок циклоп — и влизам внимателно след него в пещерата му. Това не е коридор — това е широк път, по който с оглушителен тропот се движат черни грамади, окичени с десетки тонове неизвестни товари. Таванът се губи в мрака, диодите се срещат с честота един на петдесет метра, тътря се в тъмнината покрай стената, приближавайки се крачка след крачка към мигащите координати на екрана на моя комуникатор.

Тя ме е повикала. Тя си е спомнила за мен и ме е повикала.

Навярно Рокамора я е зарязал. Не е искал да отглежда чудо дете.

Вървя край стената, нужната ми точка е все по-близо, пристъпвам все по-бавно. Под ребрата усещам тревожно пробождање, избърсвам от челото си избилата пот. Страх ме е. Задушавам се. Какво да й кажа? Как ще й крещя, искайки обяснения? Как ще я обвиня в това, че е погубила живота ми, че ми е отнела младостта?

А може и да не е имало никакво дете — когато се е върнала при Рокамора, тя просто е направила аборта, за който аз я молах от килията си, и се е избавила от пожизненото напомняне за нашето падение, за своята невярност. Или изобщо не е имало нищо, а Шрайер ми е отмъстил за романа ми с неговата съпруга, като ми е изпратил Петстотин и трети. Всичко ще се реши сега. Всички отговори ще бъдат дадени.

Тези отговори са ми нужни, но ако тя си замълчи и ме изгони, аз пак ще бъда доволен — защото съм се видял с нея. Просто трябва да я погледна — от толкова отдавна искам това.

Указател — „Бизонът Били. Ферма 72/40“.

Завивам зад ъгъла.

Пред мен е изрязана в огромна порта за циклопи вратичка с човешки мащаби. Тя е отворена, сияещ правоъгълник, в рамката — силует.

Сянката се простира по пода, издължена на много метри напред от вратата, сякаш размазана с огромно колело. Изглежда, тя е в рокля.

— Анели!

— Елате тук!

Това не е Анели; някакъв мъж. Чертите му са неразличими за мен — светлината бие в лицето ми. Обзема ме безпокойство, преминавам в бяг. Той не се плаши, не се опитва да се скрие от мен. Засада, решавам аз. Нищо, нека.

— Къде е тя?

Хващам го за врата, вмъквам го вътре. Той не се съпротивлява.

Младеж, красив и малко женствен, имам набито око за такива неща. Това, което съм взел за рокля, е черно расо. Свещеник?! Мургава кожа, сресан напът, грижливо подстригана брадичка, едри тъжни очи. Иисус след фризьорски салон.

— Къде я криете?!

— Вие приятелят на Анели ли сте? Този, когото тя повика? Тя ви писа от моя комуникатор, аз...

— Къде е Петстотин и трети?! — Стискам шията му. — Или това е Рокамора?

— Почакайте! Нищо не разбирам, заклевам се! Аз съм Андре, отец Андре. Анели е под моя опека.

— Под твоя?! Що за глу-пост?! Къде е тя?

— Изключете комуникатора и да вървим. Ще ви отведе.

Разтварям пръстите си, не се получава веднага, той разтрива гърлото си, кашля по старчески, усмихва ми се злобно унижено, приканва ме да го последвам. Изключвам комуникатора.

Озъртам се.

Това сигурно е най-странното място от всички, където някога съм бил.

Ние сме в зала с размерите на футболно игрище, таваните са толкова високо, че под тях биха се побрали десетина жилищни етажа. Тук е светло — но светлината е странна, тревожна, неприятна. И цялата тази зала е запълнена с едно нещо: от горе до долу, от край до край — с големи прозрачни вани с налята в тях мътна течност, в която

се къпят огромни безформени червени буци. Някои с дължина един метър, други три метра, те лежат неподвижно в своите легени, обливани с полупрозрачна влага, наподобяваща нещо средно между лимфна течност и кръв. Под тавана и между всеки от десетките редици с тези стъклени легени висят бели светилници, но техните лъчи се замърсяват от сукървицата и достигат до пода и до стените червеникавожълти, трепереци и несигурни.

Миризмата тук е тежка, влажна, силна.

Ваните са свързани с тръби, по които струят течности — чисти и мръсни — снабдявайки червените буци с храна и отнемайки от тях преработените вещества. Дори и човек да не опитва да вникне в процеса, още със самото влизане кожата усеща — тези неща са живи.

— Не се бойте. Това е просто месо — казва ми меко отец Андре.

Ами да. Същото онова бизонско месо. Няма да тръгнат да отглеждат живи биволи в нашия пренаселен свят. За да израсне такава твар, ще се наложи за нея да се похарчи трева, хиляди пъти надхвърляща собственото ѝ тегло, и още вода, и слънчева светлина. С чревните си газове всяка от тях може да пробие дупка в озоновия слой, а ние и без това имаме проблеми с него. Не, истински говеда отглеждат само в някои недоразвити страни, в Латиноамерика. Старият свят се опитва да отглежда чиста мускулна тъкан, клетъчна култура. Нито рога, нито копита, нито печални умни очи, никакви отпадни продукти. Само месо.

— Какво е това? Защо тя е тук? Защо не излезе сама?

От някои от тези тежки червени пластове излизат мехурчета, хранителната водичка около тях потрепва, шурти, лъчите се пречупват в струйките и хвърлят страховити проекции на пода. Между редиците с легени има празнини, из които се носят назад-напред, нагоре-надолу автомати — тикат в месото сонди, измерват нещо. Те не ни забелязват.

— Тук никой няма да тръгне да ни търси — обяснява отец Андре. — Всичко е механично, а системата за разкриване на нарушители е хакната. Ние отдавна живеем тук, вече няколко години.

— „Ние“?

— Ние. Имам си мисия. Католическа.

— Мисия значи? — Стискам юмруци.

— Ще я покажа. После. Тя едвам ви дочака.

— Какво имаш предвид?

Прекосяваме залата и намираме вратичка сякаш към миша дупка, попадаме в малко техническо помещение, където би трябвало да стои санитарната техника. Прилича на скуат — между тънки пластмасови преградки са устроени малки жилища, мизерстващи хорица спят право на пода върху тънки нарове, разнасят се някакви писъци... Деца. Точно скуат.

— Тя какво?

— Ян!

Анели е бледа и измъчена и косите ѝ са пораснали, но красотата не я е напуснала — моите очи, моите тънки вежди, моите остри скули, моите устни...

— Слава богу!

Спускам се пред нея на колене.

— Анели. Анели.

Тя има огромен, просто гигантски корем. Още не е родила, но всеки момент ще се случи. Изчислявам — осем месеца и половина.

Би трябвало да я мразя за всичко това. Вече го правех, получаваше ми се! Но сега не мога — просто я гледам, гледам я и не мога да ѝ се нагледам.

— Анели.

Тук са ѝ отделили собствено кътче: двоен дюшек, смачкано одеяло, стол, до постелята е сложена някаква кутия, върху нея — димяща чашка и нощна лампа. Друга светлина няма.

— Започнаха болките.

— Анели искаше да бъдете до нея — обяснява вместо нея отецът.

— Вън отгук! — изръмжавам му аз.

Той се избърсва и смирено се измъква от нашето кътче. Аз присядам, но не издържам седнал и половин минута.

— Благодаря, че дойде. Толкова е страшно...

— Глупости! — решително произнасям аз, забравил, че възнамерявах да започна с разследване, че исках незабавно да настоя да махне това... — Защо не си в болница? Защо не си в родилен дом?

— С барселонска регистрация? Аз съм тук нелегално, Ян. Мен веднага ще ме предадат на полицията или на твоите Безсмъртни.

— Те вече не са мои. Аз се уволних... Уволнен съм.

— Не исках да те... забърквам във всичко това. Извинявай. — Тя не изпуска погледа ми. — Но когато узнах — от бившите твои... че

съм бременна... След всичко, което ми наговориха мама и онзи лекар... Помислих си — това е чудо. Ако сега изчегъртам това чудо от себе си, вече никога, нищо...

Спомням си, когато я видях за първи път с такъв малък, спретнат чужд корем, си помислих: колко се различава тя от всички бременни — занемарени, размъкнати, отекли. Но ето че тя има този огромен корем — и кой знае защо не ми е отвратителна. Готов съм да ѝ простя всичко, дори и това предателство.

— Аз... Защо ти... Защо ти не ме попита? Ти трябваше да ме попиташ. Това решение... Аз или ти. По правилата, разбира се... Аз и сам бих... Но... Мен ме намериха, инжектираха ми акселератор, Анели.

— На мен също.

— Какво?!

Не мога да съобразя; ако вече ѝ е била направена на нея, то втората, моята, е била незаконна! Значи един от нас всъщност е имал право да остане млад — аз... Или тя.

— Те там са две, Ян.

— Къде? — Главата ми е пълна с пенопласт.

— Ще имам близнаци.

— Близнаци — повтарям аз. — Близнаци.

По един живот за всеки. Тя не ме е издавала на Петстотин и трети. Не се е опитвала да ми отмъсти. Не е стоварвала върху мен цялата отговорност — просто я е разделила поравно.

Кой знае защо ми става леко, макар само преди минута да са ми казали, че произнесената ми присъда е окончателна и не подлежи на обжалване. Тя също е инжектирана. Ние сме заедно в тази лодка.

При това осветление не се вижда дали косата ѝ е започнала да се прошарва; лицето ѝ е леко отекло и под очите ѝ са се появили торби, но това е от друга болест — навярно от бременността.

Все пак имаме още десет години. А може би, ако кръвопреливането сработи — и повече.

Анели ми се обади. Тя иска да бъде с мен. Тя не ме е предавала.

— Липсваше ми.

— Твоето ай-ди беше блокирано. Опитах се да те намеря порано.

— Бях в затвора. Идиотска история. Няма значение.

За нея това също няма значение.

— А какво... Какво стана с Рокамора? С Волф? — Аз внимателно оглеждам кутията подложка. Тя е от кухненски комбайн, много интересно.

— Напуснах го. — Тя се изправя по-високо в леглото, хваща се за корема с двете ръце; чертите ѝ се изострят, ожесточават се.

— Разбирам.

Над паравана откъм съседите надолу към нас поглежда някакво хлапе на около четири години. Явно се е качило на стол.

— Здравсти! Кога раждаме?

— Я се махай! — Правя се, че го замервам с нещо; момченцето възкликва уплашено и пада назад, но не се чува трясък.

— Това е Георг, мой приятел. — Анели ме поглежда с упрек.

— Падрето също ли ти е приятел? — питам аз с подозрение; изведнъж съм започнал да я ревнувам от всички.

— Приятел е. Той... На него жените не са му интересни — усмихва се бледо тя. — Той е добър.

Изведнъж забелязвам — изпод яката на ризата ѝ наднича с едно око Иисус на малък сребърен кръст.

— Той е чудесен! — казвам аз. — Твоето падре. Продавач на души и на собствения си задник.

— Не бива така. Аз живея тук вече половин година, те ме пуснаха просто така, защото съм бременна.

— Защото прекъсването на живота на плода в утробата е страшен грях, равен на убийство — вкочанено ѝ кимам аз.

Вече съм чувал такова нещо от една жена. Затова и се озовах в интерната, защото тя се боеше да не съгреша.

— Защото нямаше къде да отида.

Хубаво. Добре, Анели. Заради теб — примирие. Ако той ти е осигурил спокойствие, ще го търпя.

— Освен Рокамора не познавам тук никого.

Рокамора. Тя е престанала да го нарича Волф.

— И с инжекцията... Къде другаде можех да отида?

— Аз също те търсих. Там, в Барселона. Две седмици те търсих.

— Ние бяхме в бункер. На площад „Каталония“. Цял месец. Докато всичко не свърши.

— Значи си била някъде наблизно. Можел съм да те намеря. Още тогава. Веднага. Защо не те намерих?

— Не знам. Може би е било още рано?

— А те... Петстотин и трети? Безсмъртните? Как се добраха до теб?

— Когато всичко се успокои, излязох от бункера да проверя. И се натъкнах на тях. Рокамора ме спаси, неговите хора, но онези все пак... успяха. А после отидохме в Европа. През морето.

— Защо тогава е било рано? А?

Анели поглажда корема си, мръщи се, хапе устната си.

— Ритат. Бият се там, проклетниците. Искаш ли да пипнеш?

Клатя глава. Сега нямам ни най-малко желание да докосвам това същество — дори през Анели.

— Не можеш? — плахо ми се усмихва тя. — Ясно. Хората, разбира се, не са можели да измислят по-идиотски начин за размножаване. За последно видях такова нещо във филма „Пришълецът“. Гледал ли си го в интерната?

— Не.

— Жалко. Щеше да разбереш как се чувствам.

Засрамвам се. Посягам — може би наистина да я докосна, да й доставя удоволствие? Но не успявам да превъзмогна себе си.

— Рано, защото тогава още исках да бъда с него. С Рокамора. Защото още не бях разбрала.

Сигурно вече мога и да не слушам това. Достатъчно ми е, че тя ми се обади и че ме е търсила през всичките тези месеци. Може и да не обяснява. Вече съм ти простил, Анели. А как иначе?

— Още не бях разбрала каква глупачка съм била. Върнах се при него. Исках да забравя всичко. Как той ме предаде. Как лъжеше. Мислех си, че сме квит — аз нали... е, с теб. Той нали знаеше за... за детето. Това е съвсем друго нещо, разбира се, но... Общо взето, исках да започна всичко отначало. На чисто. Нуждаех се просто от това той да ми каже: ти и само ти. Никой друг. Никога. Като тогава, с онези турболети. Защо той може да каже това пред десетки милиони чужди хора и не може да ми го повтори очи в очи?

Извързвам се; трудно, досадно и неприлично ми е да слушам това.

— А той... Когато се измъкнахме, ми каза: искам с теб всичко да е честно... Не ти се сърдя, Анели. Всичко ти прощавам. Нищо, че си ми изменила. Ти си млада. Кръвта ти е буйна. А аз съм старец. Знаеш ли какво ми е минало пред очите...

Иска ми се да избода очите на този Рокамора. А тя има нужда да си довърши приказката.

— Реших, че той хленчи, за да го утеша. Не, какви ги говориш, ти изобщо не си старец. А той...

Лицето на Анели се изкривява, тя се плъзга върху дюшека си, хваща се за корема.

— Недей повече. Зле ли ти е? Да повикам ли още някого?

— Трябва. Някога отдавна, когато бях млад, каза той, имах момиче. Бях влюбен в нея до безумие. Нещата между нас свършиха зле. По моя вина. Исках да си я върна, но беше късно. Това беше в допотопни времена, но не мога да я забравя.

— Защо ми разказваш това? — Цъкам раздражено; на страната на Анели съм.

— Бинго. Аз не искам да знам нищо за неговите бивши жени, тях не ги е имало! А той отговаря: работата е там, че ти имаш същото лице като нея. Когато те видях, реших, че тя се е върнала на земята. Смотан романтик.

Очите ѝ блестят трескаво; тя се надига в постелята.

— Тогава разбрах защо ме молеше да се подстрижа старомодно. И през цялото време ми пробутваше някакви странни парцалки. Защото обича не мен, а спомена за някаква негова мацка! Точно това ми беше необходимо да чуя от него! Бях готова да забравя всичко — всичко! — но той трябваше да ми каже, че за него е важно да бъде именно с мен. С мен, а не с нечий клонинг!

Кимам. Езикът ми се е схванал.

— Извинявай. Неприятно ти е, нали? Но имах нужда да ти кажа честно всичко. Ето: съжалявам, че тогава избягах от теб. Съжалявам, че му повярвах. Съжалявам, че не повярвах на теб. Прости ми, моля те.

— Не... Не. Как би могла да ми повярваш? На Безсмъртен? След всичко, което...

— Знаеш ли... — Тя ми се усмихва, търси ръката ми. — Никога не ме е било страх от теб. Дори тогава, през онзи ден. Когато... Когато ти още беше с маска. Знаех, че няма да можеш да ми направиш нищо.

И после, когато ме взимаше от апартамента. Усещам ги тези неща. И ти ми се стори познат. От самото начало. Може би заради гласа. Гласът ти е един такъв... Близък. Свой.

— А аз теб те виждах в сънищата си... Глупаво е... В съня си аз... Накратко, обясних ти се в любов. След тази история... Е... Първата. Виждам те насън... Хм. Това е, общо взето.

— В съня си ми се обяснил? А в живота какво? Уплаши ли се? — Тя се смее и се мръщи.

— Не. Ами... Мога ли направо сега?

— Давай направо сега.

— Така. Добре. Накратко, аз те обичам.

— И винаги ли си ме обичал? Каж ми, че винаги. Нека да бъде глупачка, че не съм го разбрала по-рано.

— Ами... Когато научих... За това, че си го записала на мое име... Честно казано, исках да те убия. Нали не знаех, че са две...

— Две са. — Тя се поглажда по корема. — Не знам само дали са момчета или момичета.

— Нямам си никаква представа какво да правим с тях — признавам си.

— Аз също. Нищо, ще попитаме момчетата. Тук мнозина имат деца. Казват, че просто трябва да ги обичаш.

— Просто?

— А аз също съм те сънувала. Често. Откакто съм тук. Представяш ли си? — тя се смее. — Сякаш ние с теб живеем в онзи резерват с реката, където ме замъкна.

— Ти мен ме замъкна там! — протестирам аз.

— Само че няма стени с екрани и можем да отидем, където си поискаме. И имаме деца.

— Искаш ли да се устроим там, когато родиш? — Аз почти вярвам, че това е възможно. — Или да се махнем някъде? Аз нали вече не съм Безсмъртен, сигурно ще ме пуснат.

— А къде?

— Не знам. На някой остров в Океания? Или, ако искаш, в Панамерика?

— Аз бих искала в Барселона — казва тя тихо. — Там беше толкова хубаво.

— И аз.

— Това... Видях в новините... че ти си им отворил портата. Това... вярно ли е?

Кимам. Каня се да излъжа — но кимам.

Искам сега повече нищо да не застава между нас, нищо да не ни пречи да се свържем един с друг, да се слеем — а лъжата ще се вмъкне между нас и ще ни попречи да се сраснем.

— Аз... Когато ти си тръгна... ми се искаше... да я няма. Барселона. Аз я обикнах — само заради теб. И когато... Отворих портата. Аз. Аз съм идиот. Аз съм злобен идиот. Бихме могли да отидем сега с теб там, ако не бях отворил.

— Не — въздъхва Анели. — Не е заради теб. Какво значение има? Щяха да минат откъм морето. Заради Хесус е. Той е. Той и неговите приказки. Той е виновен.

Извързвам се, прекарвам пръсти през мокрите си очи.

— Благодаря. Аз... Благодаря.

Ето я прошката.

— Благодаря ти — повтарям. — Аз така или иначе съм виновен. Но...

— Обичам те — казва Анели. — Исках да успея да ти го кажа.

— Да успееш?

Тя стиска пръстите ми. После шепне:

— Страх ме е. Тук няма акушери. Струва ми се, че ще умра. — Пръстите ѝ бродят по шията ѝ, напипват кръстчето, успокояват се.

— Глупости! — махам аз с ръка. — Ще родиш тези твои близнаци, не се притеснявай. Ще ги изстреляш като с картучница.

— Наши — казва тя.

Навярно са наши. Така се получава, че са наши. Но как да побера това в съзнанието си?

— Благодаря, че дойде — отново повтаря тя. — Аз, нали знаеш, съм като бременна котка, която се шляе кой знае къде, но идва да роди при стопанина си.

— Не знам — усмихвам се аз. — В интерната не сме имали такива филми.

После тя затваря очи, а аз просто седя и я държа за ръката.

След два часа ѝ изтичат водите; наоколо се носят всички местни лелки, дават безполезни съвети, едвам намират изпрани парцали и гореща вода, не знам откъде взимат всичко това. Отец Андре е в

центъра на кръговрата. Готов съм да го изхвърля веднага щом започне проповед, но той минава без наставнически речи или цитати от Писанието, всичко е делово. Само че не може да направи кой знае какво — условията са лоши.

Нас са ни учили как е устроено всичко при жените, все пак в нашата работа има и нещо от гинекологията. Но когато Анели се извива и започва да крещи, забравям всичко, което съм знаел.

Раждането продължава безкрайно. Анели се поти, лежи върху подгизналия си дюшек, разперила крака, бухналите ѝ гърди надничат от разкъсаната нощница, някой виси над чаршафите, наоколо сноват чужди деца, отец Андре командва — вода, дезинфектирани ножици, суха кърпа, напъвай, напъвай! Тя плаче, отмята глава и гледа към мен. Аз галя косите ѝ, целувам я по соленото чело, разказвам ѝ как ще се махнем от тази шибана страна веднага щом тя се оправи. Страшно е, страх ме е.

Показва се главица — някаква девойка ме вика да погледна, аз не мога да пусна ръката на Анели, тя реве така, сякаш от нея прогонват бесове, лелките изпадат в апатия, аз се премествам — и виждам как то я разкъсва, разкъсва моята Анели, същите тези нейни места, дребни, тесни, нежни. „Не дърпай за раменете! Не за раменцата!“. И все пак излиза — пурпурно, цялото покрито със слуз, странно миришещо, неподвижно; спомням си раждането в дома на Девендра, крещя: „Вържи пъпната връв! Вържи я!“ и сам правя възелчетата — едното при червения надут корем, а другото по-надалеч, а свещеникът реже змията връв с ножици и се лее кръв, ярка-ярка, Анели крещи, лелките ѝ пригласят, безполезни твари, а отецът обръща това същество, шляпва го по микроскопичното сбръчкано задниче и то оживява и запищява. Едва сега виждам, че е момиченце. Страшничка, сляпа, червена. Защо си мислех, че ще бъде момче?

— Дай, дай на мен! — Вземам го в ръце; не тежи нищо, главицата е по-малка от юмука ми, цялото заедно с краката се помещава от дланта до лакътя ми. — Момиче! — показвам я аз на Анели; но тя нищо не разбира.

Тя диша, диша, детето врещи и трябва да го дам на някого. Анели е бледа, от челото ѝ се лее пот, някой взима от мен безименното момиченце, отнася го — отецът? — а аз сега съм нужен на Анели.

— Ами ето. Виждаш ли, едното вече излезе. Напъваме се малко — и готово!

Отец Андре наднича безцеремонно в жена ми и произнася непонятното: „Лежи неправилно!“.

— Какво значи неправилно?

— Второто. Краката му са напред. Няма да можем да го измъкнем.

— Ще го измъкнем! Само ще излезе!

Анели плаче, гърдта ѝ се вдига високо и спада, сърцето ѝ тупти така, сякаш тя мъкне натоварен вагон, сякаш се е качила пеша на хилядното ниво, второто дете не може да излезе по никакъв начин, някой се хвърля да помага, Анели шари с поглед около себе си: „Ян, Ян, стой с мен, стой с мен, страх ме е, Ян...“.

Отново взимам треперещите ѝ, гърчещи се ръце в своите и ѝ казвам какво ми се е присънило — как се разхождаме из Барселона, из живата, ароматна Барселона, из онзи проклет панаир, как се вираме в пустия хоризонт, как гризем пържени скариди; и небето над главите ни е бездънно, и морето е пълно с рибарски лодки, а някъде под краката ни кипи „Рамблес“, още незаспал, с факирите, танцьорите, скарите с всевъзможни глупости, с китайските карнавални шествия, с индийците и тяхното къри и мечтите им да се върнат в земите, където е свещеният им храм; ще живеем там, с тях, в този град и ще се къпем в морето, и ще танцуваме на улицата, и ще правим слънчеви бани на чуждите покриви, от къде на къде трябва да се държим прилично, та ние двамата още нямаме трийсет...

Говоря, шепна, смее се, плача, галя ръцете ѝ, челото, корема — не помня даже кога тя престава да ме слуша, кога замира. Пръв забелязва това отецът — отблъсква ме встрани, аз падам по очи на пода, скачам, за да се бия, а той: „Тя не диша! Кретен, къде гледаше?!“. Слушам сърцето ѝ: тишина, и в корема ѝ никой не помръдва.

— Как така?! Какво?! Защо така?!

— Сърцето ѝ! Сърцето ѝ е спряло! Трябва да се направи нещо с детето! Дайте нож! Някой да даде нож!

— Не! Не! Няма да позволя да я режете! Тя е жива! Заслушай се! Просто бие слабо! Слабо!

Някаква жена донася огледалце и го доближават до устните на Анели — целите сини — и на него не се появява нито капка роса, няма

замъгляване, няма живот.

— Махай се! Махай се, кучко! — Аз държа огледалцето сам; никаква полза.

Отец Андре иска да ѝ разреже корема, но не знае как. И аз не знам. И ме е страх да не навредя на детето, а то вече не се дърпа там, то вече е утихнало, докато ние сме се суетили и сме викали един на друг.

После, когато аз вече се извъръщам, по някакъв начин го изваждат. Момче. Мъртво.

— Сърцето ѝ. Сърцето ѝ е спряло — бърбори в ухото ми отецът. — Ние тук без лекари нямаше какво да направим. Така или иначе не бихме успели.

Удрям го с юмрук, без да се обръщам към него, гледам към жена си, към Анели — разпорена, премазана, опустошена. Спускам се пред нея на колене, отмятам косата от челото ѝ, намествам по-удобно главата ѝ — тежка като гуле, зловещо послушна. Шепна ѝ в ухото това, което не съм ѝ казал на глас: „Обичам те. Недей, моля те. Обичам те. Току-що те намерих. Не искам да те губя“. Целувам я по устните — горещината е отминала и целият ѝ живот е пропаднал, и устните ѝ вече са толкова студени, каквито хората нямат. Докосвам гърдите ѝ — хладно желе, потта ѝ изсъхва.

Не разбирам.

Това тя ли е? Тя ли е, или някоя чужда кукла?

— Господ прибра душата ѝ.

— Млъкнете! Млъкнете, твари!

Някой прерязва мъртвата пъпна връв, загръща сгърченото малиново телце в парцали, някой покрива Анели с чаршаф.

— Не бива! — крещя аз. — Не бива! Искам да я погледам още малко.

— Тя трябва да се кърми! — звънтят над ухото ми.

— Тя? — обръщам се неразбиращо към звука, очите ми са затъкнати с вода.

— Детето иска да яде! Едното ти се роди живо!

— Така ли?

— Аз ще я накърмя! — викат някъде наблизо. — Остана ми още!

— На, дръпни си! — Подават ми ръчно свита цигара. — Дръпни си, ще ти олекне.

Правя дупка между устните си, пъхат в нея цигарата, аз си дърпам по команда, димът се налива в мен, помещението започва да плува, стените се отдръпват, чертите на Анели се изглаждат, нея не я боли и на мен ми става по-спокойно, аз също затварям очи.

Защо е по-лесно да си искрен с мъртвите?

Не знам. Ние тук не знаем нищо за мъртвите, съвсем нищо.

Прекарвам нощта заедно с нея. Не се осмелявам да легна на дюшека ѝ — седя на стол. Сутринта ще измислим нещо за тялото ѝ, казва отецът. За какво тяло говори? Все ми е едно.

Някъде там съществува нейното дете, което е и мое, така каза Анели, но аз не искам да го виждам, страхувам се да не го потроша. Кой е виновен за това, че тя умря? Аз? Момичето? Момчето? Сакатите акушерки? На кого да откъщавам?

Махам чаршафа от лицето ѝ.

Гледам — не, това не е Анели. А къде е тя?

Над паравана ме гледа съседският Георг, качил се на стола.

Прекарвам нощта без сън, в странен унес, понякога ми се струва, че тя ме гледа, отместила е клепачи и зениците ѝ блестят, и устните ѝ сякаш се движат, но не долавям думи. Нещо не е успяла да ми каже, разсъждавам в това опиянение. Нищо не е успяла да ми каже.

На сутринта около нас се събира целият скуат — двайсет души. Тук има още двама мъже, останалите са жени и деца.

— Бих искал да я оплача — предпазливо казва отец Андре.

— Слушай, ти! — Скачам към него, вкопчвам се в гърлото му. — Тя заради теб! Защо твоите кръстове не ѝ помогнаха, а? А сега защо?! Да не си я докоснал, чуваш ли? Да не си посмял!

Отблъсквам го, той се плъзва встрани. Някой продължава вместо него:

— Според християнските обичаи покойникът трябва да бъде предаден на земята. Но тук няма къде. Няма земя.

В Европа няма земя, само бетон и композит, а растенията с всичките си корени се плискат в хранителна течност. Как да стане?

— На двеста и пето равнище има раздробители. За боклук — спомнят си други.

Раздробители. Да се изгори, означава да се пилее енергия и органика. Няма друг изход за решилите да умрат, освен да бъдат стрити на тор. Все пак раздробителят.

Не искам. Какво да правя?

Всички сме за там, рано или късно.

Опитах се да те спася от него, Анели, но ми се удаде само да отложа този ден. Измъкнах девет месеца отсрочка за теб, но всичко приключва по същия начин.

— Нека — отговарям аз; някой друг решава вместо мен.

Жените се опитват да ми покажат детето ми — я каква е мъничка! — загърната в парцал кегла, прилепнала към чужда изнурена гръд.

— Да, да.

Не мога да се приближа към нея.

Изнасяме с още трима души Анели, омотана с чаршафи, жените са направили така, че само лицето ѝ да се вижда. Мъртвото момченце са го сложили върху корема ѝ омотано, скрито. Аз вървя отпред, вдясно от мен е отец Андре, не искам да го виждам, отзад са другите двама мъже. Преминаваме през залата с безмозъчните, пускащи мехури туловища, изцапаната със сукървица светлина играе върху челото на жена ми. Вървим по коридора, насреща ни се носят слепи гиганти, заплашвайки да ни размажат за миг, някъде зад стените дишат и се въртят невидими могъщи механизми, нещо щамповат, отливат, сглобяват, произвеждат. Животът следва своя ход.

Качваме се във великанския асансьор, слизаме надолу заедно с равнодушните работи, докато не се добираме до нужния етаж. Там е фабриката за утилизиране на органика. Аз съм като у дома си — тези устройства са ми познати. Намираме свободен саркофаг — крадешком, докато боклукчиите са заети в другия ъгъл.

Отецът скришом я прекръства, мърда устни — но аз съм зает. Казвам на Анели: „Довиждане“. Той през това време тръгва из залата и се връща с цветя. Увехнали, смачкани жълти цветя.

Слагаме букета на гърдите ѝ и спускаме тежкия прозрачен капак.

После аз избягвам, страхливец, слабак.

Страх ме е да запомням как тя се превръща в прах. Няма да я помня и вчерашната. Съхранявам я такава, каквато беше в Барселона. На булевардите, на крайбрежната. Смееща се, ядосана, жива. Къде да я дявам мъртва? Как да я мъкна със себе си?

Излизам в коридора, падам на колене. Стриването на краката и ръцете на Анели от раздробителя остават да наблюдават външни хора.

— Къде е тя? — питам аз отец Андре, когато се връщаме в скуата през залата с ваните с месо.

— За какво говорите? — той се спира.

— Това, което носихме в чаршафите... не е тя. Това, с което стоях през нощта — не е тя. Не е Анели. Това в раздробителя... Това нали не е тя? А къде е тя тогава? Къде е човекът? Къде изчезна?

Другите двама отиват при жените и децата си.

Отец Андре не бърза да отговори.

— Къде изчезва всичко това?

Той вдига ръка, маха към строените в редици, в ескадрили легени с огромни червени буци. Късове месо, несъстояли се мускули на огромно нищо; те лежат тежко, поглъщат вода, отделят шлага. Нищо не чувстват, за нищо не помислят, за никъде не бързат и не се боят от нищо — те са без нерви, без сухожилия. Пропиват въздуха с гъст вездесъщ дъх на месо.

— Ти ми кажи.

— Откъде да знам? — поклаща глава той. — Навярно ще ги нарежат, ще ги изпекат и ще ги изядат, после ще отидат да се изходят и да си избършат задниците.

— Я стига! — Хващам го за гърдите. — Ти, гадино, ми казваш, че тя е месо?! Че моята Анели е просто месо?!

Той се освобождава, отблъсква ме.

— Стой тук! — нарежда ми. — Стой тук и ги гледай! Сам си отговори на въпроса къде е тя, кретен. Ако не виждаш разликата между тях и човека, между тях и една девойка, която те е обичала, която е обичала да живее, която ти е родила дъщеря... В такъв случай се махай оттук. Аз няма да ти дам детето.

Той се завърта на токовете си и метейки пода с расото си, се отдалечава от мен.

Не може да бъде, не може да сме такива, мисля си аз. Тези туловища — та това е мърша, в тях няма душа, в тях няма нищо освен клетки, освен молекули, освен химични реакции. Ако ние сме такива, как тогава ще се срещнем с Анели?

От някакви недра на залата с бучене излиза огромна щипка и необяснимо, като съдбата, избира един от късовете месо, впива се в него, измъква го от ваната утроба и го отнася в нищото като ноктите на гигантски орел, като смъртта.

Не искам така.

Гледам ръцете си, целите в пигментни петна, в бръчки. Просто не е възможно това да е всичко.

Скривам ръцете си в джобовете и тръгвам нататък, към хората — бързо, все по-бързо, докато не преминавам в бяг. С крайчеца на окото си виждам, че някаква буца се напържа в стъкления си купел, надига се — но така и недостигнала до нищо, пада и се отпуска отново.

— Не може да е така! — дръпвам отеца за ръкава, задъхвайки се.
— Не вярвам!

— И аз не вярвам — кима той. — Но кой знае как е в действителност?

Оказва се, че той също нищо не разбира.

Как ще я карам така? Как ще я карам сам?

— Покажете ми го. Искам да видя детето.

ГЛАВА XXVII

ТЯ

— Не знам какво да правя с него.

— Това не „той“, това е „тя“. Момиче! — обидено изрича луничавата Берта, същата онази, на която ѝ беше останало излишно мляко след собственото ѝ сукалче.

— Не знам какво да правя с нея. Трябва да тръгвам. Имам работа за вършене. Ще се върна. Трябва да видя Шрайер. Петстотин и трети. Трябва да науча...

— Каква работа? Какви ги измисляш? Взимай си я, ясно ли е? Това е твоя дъщеря и няма какво да изклинчваш! Мислиш ли, че ще взема и да я приспивам? Та аз с моя едвам се справям!

И тя ми връчва плътно увития снаряд.

Дъщеря ми се състои само от уста. Очите ѝ не се отварят, челото и бузите ѝ са обрасли с дребни тънки власинки, сякаш е зачената от шимпанзе. Много странно, че хората изглеждат така в началото.

Първото, което ми идва наум, е, че няма да мога да отида никъде с нея. Няма да се добера до Шрайер, няма да измъкна от него истината, няма да си разчистя сметките с Петстотин и трети, няма да се извиня на Елен. Прошарените коси на обществени места предизвикват недоумение, но да се кача във влак с бебе в ръцете — това е все едно да вмъкна там жираф на каишка.

Второ, това е за цял живот. За всеки от дните, които са ми останали. Ако не я оставя тук, в приюта, и не избягам, всичко ще тръгне на зло. Няма да мога да взема нито едно решение — всички решение вместо мен ще взема *то*.

И трето — аз наистина не знам какво да правя с *него*. С *нея*. Изобщо.

— Как ще я кръстиш? — пита ме Берта.

— Не знам.

Имам само половин час, за да обмисля ситуацията. След изтичането на този срок то започва да пици. Отваря огромната си уста,

присвива очички и плаче, плаче. Опитвам се да го сложа на дюшека — *то* започва да пици още по-жално, още по-гръмко. Направили са ми трепанация и притискат поялник към мозъчните ми гънки.

— Вземай! — Тикам го на Берта. — Аз не мога.

— Майната ти! — Тя ми показва среден пръст.

— Аз го люлея, *то* не заспива. Поне го нахрани.

— *То* се е наакало — казва ми Берта. — И това не му харесва.

Мога да го разбера.

— Ами... Направи нещо!

— Сам си го направи. На моето му никнат зъбки, сега не ми е до такива неща.

— Какви зъбки?

— Подръж! — В ръката ми се озовава по-тежко вързопче, недоволно от това, че са го опаковали, напирасо да изскочи и да падне. — Ето, гледай. Взимаш, подмиваш — чешмата ни е там, пробвай водата с лакът, кожата на дланите е дебела, не дай боже да я опариш или простудиш — подмиваш, значи, и я омотаваш в чисто. А това го переш. Ще ти дам парцали за един ден. Айде, чао.

— А колко трябва за един ден? — Аз, разбира се, не съм запомнил как трябва да го омотавам.

— Колкото пъти се наака, толкова и трябва. Шест. Седем. Както ти провърви.

— Ще ми провърви, ако изобщо не се случи — опитвам се да се пошегувам аз.

— Ако изобщо не се случи, тя така ще започне да реве, че ще се обесиш — заявява Берта. — Това е, давай тук моето.

— А твоят не е толкова... пухкав — казвам аз. — С него... С нея всичко ли е наред? Да не е някакво отклонение? Защо цялата й мутра е в козина?

— Родила се е преждевременно — отговаря Берта. — Скоро ще й опада. Мутра! Между другото, прилича на теб. Кога ще я кръстиш?

Взимам си *го* и си отивам.

Със своето яркочервено сбръчкано лице, лющещата се кожа и тънките крайници на гънки, издутия корем и власинките на гърба и на челото *то* не прилича нито на мен, нито на когото и да е друг. Берта се стареа напразно — не чувствам, че това същество е мое. То е чуждо, ничие.

Но все пак аз не го изоставям и не избягвам. Може би защото този изрод е всичко, което е останало от Анели. От мен с Анели.

Дори не го оставям само на дюшека. То така или иначе не тежи нищо, по-лесно ми е да го държа в ръце.

— Да го храниш след час! — казва Берта. — Ела при мен, ще ти изцедя мляко.

Но аз отивам при нея след половин час, защото *то* се е събудило и пици, а аз още не съм се научил да го люлея.

Прието е да се смята, че бебетата ядат мляко. Всъщност те ядат време. Млякото, разбира се, също го поглъщат — когато не се въртят, опитвайки се да се изходят, или не са се уморили от първите две действия и не са изпаднали в кратък тревожен сън. Изяждат и мислите — всички освен мислите за тях. Така оцеляват.

Отначало си мисля, че *то* паразитира върху мен. После стигам до извода, че не — това е симбиоза.

Веднага щом ми се отваря свободно време, се замислям за Анели, за това, че тя не беше обречена, че всичко би могло да се развие по друг начин, да се оправи, че нейните думи за смъртта са били не предчувствие за неизбежното, а кокетен страх, че бих могъл да намеря частен лекар, хирург, ако разполагах поне с едно денонощие повече, ако имах някаква представа колко трудно и колко жестоко ще бъде.

И веднага *то* се събужда и ми отнема видението за Анели. То изяжда свободното ми време, предназначено, за да глосгам себе си. Смила способността ми да разсъждавам, да си спомням, превръща всичко в своите жълти течни изпражнения, миришеци глупаво и безобидно. То ми разрешава да мисля само за него, да се грижа само за него, *то* не иска да ме дели с никого, дори с мъртвата си майка. То ме ревнува от нея, от Шрайер, от Петстотин и трети и от Рокамора. Длъжен съм да мисля само за *него* — или да не мисля изобщо. Така *то* ме избавя от съмненията и от тъгата, а аз не му позволявам да умре.

Берта ми предлага още веднъж да го кръстя, но аз не я бия, защото тя дава мляко.

Когато Берта няма мляко, *то* тика своята уста смукало в мен — и ми се налага да го притискам към себе си, и *то*, глупавото, се прилепва към сухата ми гръд и се блъска, хапе я с беззъбите си венци — не разбира защо там няма живот, но не се предава. Смуче на празен ход и се успокоява за малко.

— Потърпи, потърпи — моля го аз; така започвам да разговарям с него.

Никой не иска да го взема. А аз нямам право да го оставям да умира. Нали *то* не е само мое. Това е детето, което не би трябвало да се появява на бял свят. Всички лекари го бяха отказали на Анели — но то настървено е искало да го има и е изиграло всичките.

— Засега можеш да останеш тук — разрешава ми отец Андре.

Не съм му простил това, че Анели е умряла, но няма къде да се дяна. На свещеника поне му стига усет да не ми натяква, че детето трябва да се кръсти, и аз оставам.

Под савана на реещите се буци месо живеят двайсетина души. Хранят се с това, което успеят да откраднат от ваните, водата я крадат от авточистачите, устроили са жилищата си в складовете. Някой от предишните скуатъри дори е умеел да се оправя с техниката и е хакнал механизмите така, че да не забелязват хората, и ето че мисията на отец Андре си съществува тук щастливо като в пазвата на Христос. Като гнездо на плъхове в човешки дом. Един от тези плъхове сега съм аз.

Само дето аз съм им чужд.

Те се събират за молитви, имат си специално кътче за целта, изповядват на отца мислите си, защо пред очите на всички не можеш да скриеш никакви дела, а той им дърдори нещо всеопрощаващо. На няколко пъти ме викат да се помоля, но аз ги поглеждам така, че те съвсем се отказват от такива опити.

Неуютно ми е тук, но не мога да измисля друго кътче за себе си. За нас.

Дори и някой да приеме едно захвърлено дете... Мога ли да им го поверя? Да позволя *то* да израсне такава като тях? Като този грешник с расото?

След няколко дни *то* отваря очи, но гледа настрани нефокусирано, блуждаещо — странен поглед, виждал съм такива само в резерватите у старците, изживяващи последните си дни.

— Защо тя не ме гледа? — питам аз Берта, стеснявайки се да кажа пред нея „то“. — Нали не е сляпа? Тя изобщо чува ли ме?

— Защото не си й дал име — отговаря сериозно жената. — Дай й име и всичко ще се оправи.

Име. Трябва да нарека някак друг човек. Човек, който ще ме надживее. Това е странно. За някакъв миг у мен се появява чувството,

че това е най-отговорното решение от всички, които съм вземал. Спомням си как новороденото в Барселона го бяха нарекли Девендра в чест на току-що убития Девендра, но на мен не ми се иска тя да се казва Анели. Не мога да реша.

— Хубаво! — мръщи се Берта. — Тя и без това ще започне да те гледа. Първите дни пред погледа ѝ всичко е разфокусирано и надолу с главата като през очила пет диоптъра. Дай ѝ време. И стига си я наричал „то“, аз всичко чувам!

— Нека да се договорим — шепна аз на детето. — Аз ще престана да те наричам „то“, а ти започвай да се фокусираш, само недоразвито дете ми липсваше!

И *тя* започва да се фокусира, и да се обръща към звука, и да улавя погледа ми.

Първия път ме поглежда право в очите. Очите ѝ са светлокафяви, почти жълти, едва сега забелязвам това. Почти жълти, въпреки че всички бебета трябва да имат тъмносини, казва ми Берта.

Тя има очите на Анели. И макар да знам, че този, който гледа отвътре, през зениците ѝ, е друг човек, а и изобщо не е човек, това ме парализира, приковава, аз не мога да се откъсна от нея, не мога да се нагледам.

Побиват ме тръпки — мислех, че когато сме затворили Анели под капака на раздробителя, когато той я е разбил на молекули, в този свят не е останало нищо от нея. И изведнъж се оказва, че зад малките подутти слепени клепащи, на най-неподходящото място на света, са очите на Анели. Резервно копие. Направено специално за мен.

Но това не е всичко.

Още и пръстите. Нейните юмручета са с размерите на гръцки орех, а пръстчетата ѝ са толкова малки, че не е ясно защо сами не хрущят и не се чупят. И тези пръстчета са точно копие на моите. Забелязвам това случайно — когато тя сграбчва с цялата си длан показалеца ми и едва ѝ стига дължината, за да го обхване целия. Същото разширение на средните стави, същите удебелявания при ноктите; и самият нокът е същият, само че смален десет пъти.

Лицето ѝ остава ничие, червенината е отстъпила място на жълтото, тя изглежда мургава и не прилича нито на мен, нито на Анели — но ето че пръстите ѝ са на възрастен човек.

Моите пръсти — у това лемуриче. За какво са му?

Тя отменя за мен дните и нощите — а сама съществува по някакъв див график; събужда се, яде и се изхожда на всеки три часа и след като е измита, заспива отново, сякаш изобщо не е от Земята, а от някакъв астероид, който извършва осем оборота около оста си за едно земно денонощие. Може би и изглежда като извънземно.

И аз също живея така: спя един час, после два не спя — кърмя, мия, приспивам, пера.

Ядосвам ѝ се като на възрастен, когато тя не иска да заспи. Викам, когато капризнични ненужно.

После Берта или Инга, или Сара ми обясняват — тя не може да се оригне, събрал ѝ се е въздух, поноси я права, на нея ѝ е лошо, нея я боли.

Така аз разширявам списъка си от неща, от които може да ѝ е лошо и да я боли. Уча се да правя така, че от чуждото мляко да не я болят котешките микроскопични черва — слагам я на голия си корем, от топлината спазмите отминават.

След две седмици за пръв път се озовавам пред огледало. Очаквам да видя там развалина, боя се дори да погледна себе си и изведнъж забелязвам, че бръчките ми се изглаждат, кожата се подмладява. Това странно лекарство, чуждата кръв, която са ми прелели, работи.

Старостта отстъпва.

— Ще повоюваме още! — обещавам ѝ аз. — Няма да се предаваме.

Тя не ми отговаря нищо. Тя не разбира думите ми, но когато ѝ говоря, се успокоява.

Уча се да я подмивам — първо отзад, обяснява ми Инга или Берта, или Сара, иначе чревните бактерии могат да попаднат вътре и да стане възпаление; преставам да обръщам внимание, че тя там е устроена като момиче, като жена, а не като безполовото същество, каквото е всъщност; преставам да се гнуся от жълтите ѝ изпражнения, от киселото ѝ оригване, от безкрайното пране. Правя това, което трябва да правя.

Веднага щом я развия от пелените, тя се опитва да пълзи — като червей, без да умее да повдига глава и да я обърне встрани, притиснала ръчички към тялото си, отблъсквайки се едновременно с двата си

крака, цепейки като с таран пространството с огромната си плешива глава. Рефлекс, казва ми Сара.

— Жалко, че мама не може да те види — казвам ѝ аз.

Наричам Анели „мама“. Това е и неловко, и непривично, и неуместно.

През цялото това време аз не съм докоснал вещите на Анели. Те така и си лежат в кутията от кухненски комбайн и аз дори не поглеждам вътре може би защото се боя да не намеря там нейните спомени за Рокамора, а може би защото не искам да се натъкна на своите спомени за нея. Заобикалям кутията, сякаш нея я няма там, но и не позволявам никой друг да я докосва.

С отец Андре известно време се придържаме към един вид пакт за ненападение, но веднъж той все пак го нарушава.

— Добре би било да я кръстите — казва ми той. — Детето не е представено на Бога. Ако му се случи нещо...

Това не биваше да го прави; почти бях свикнал с него.

— Слушай, ти. — Старая се да не променям интонацията — тя усеща когато съм ядосан. — Слушай, ти! Аз съм ти на гости, затова няма да си отпускам ръцете. Но твоята застраховка не ми е нужна.

— Направете го заради детето — настоява той.

— Аз точно заради детето го правя. Искаш да го вербуваш още от дете, а?

— Оставете, аз...

— За какво ти е това? На вас там начисляват ли ви бонус за всеки вербуван?

— Просто искам да ви помогна. Виждам, че ви боли...

— Да помогнеш? — Оставям я на дюшека и избутвам отеча от нашето кътче. — Да помогнеш, значи. Ами да, разбира се. Моето момиче умря — крещя аз, изкривил уродливо лице, — и твоята шарлатанщина не я спаси. Но аз сякаш не забелязах това, а? Аз съм в скръб? Аз съм тъп! Самият аз съм инжектиран, също скоро ще свия перки. По всички признаци — твоя клиентела, а? Мисля за смъртта. Значи трябва да ми се пробута душа, нали? За да се съхраня благодарение на нея. Нали?! Ти си като лешояд. Надушваш смъртта — и се приближаваш, приближаваш към нея. Че и детето искаш да прилапаш. Какво си мислиш, че аз съм като твоите? — Кимам към разтревожените Сара-Инга-Берта. — Като твоите заблудени овци,

които преследваш с твоето богче? Ти тук имаш и ферма, а? И то месна. Само че аз не съм се превърнал в овен заради това, че са ми инжектирали акселератор. Няма да хукна към твоето богче само защото утре ще заумирам.

— Мислиш си, че си силен? — Иисусът издържа нападението; аз го отблъсквам, той се връща, упорит е. — Мислиш, че Бог е нужен само на смъртните? Та на Безсмъртните той им е още по-нужен!

— И за какво им е?! На тях не им е нужен гнилият му товар! Те са си отлично и без душа! Ходи да проповядваш на своите овци! Ако още веднъж се приближиш към детето ми...

— Ти какво се захвана с него, а? — подскача към мен Олга, психясала каспийка. — Я да се махаш от нашето кюре! Махай се, ти казвам, че ще повикам мъжа си!

— На теб нима би ти било спокойно да живееш, без да знаеш защо? — Отец Андре спира с жест безумката. — Още повече — вечно! Без смисъл...

— Неуютно ми е да умирам без смисъл! На Анели ѝ беше неуютно! А на мен — не особено! А с живота все някак се справят! Живеят си сто и двайсет милиарда и хич не им пука!

— И изяждат цели вагони хапчета! — Той се разпалва, нежната му кожа се облива от червенина, той изоставя благоприличните си маниери. — Защо всички те вместо витамини гълтат антидепресанти? От хубав живот?

— А какво богчето им повелява?!

— Защото човек не може без смисъл, без цел. Защото това му е нужно. А те какво са измислили? Хапчета за предназначение! Извлекли са някаква гадост от гъбите — заповядайте! Вземаш я — оттам в рецептора в мозъка и изведнъж всичко наоколо придобива смисъл, във всичко се вижда промисъл. Само че хората трябва да привикнат към това. Към смисъла на живота. Трябва нова доза. Ето къде е бизнесът! При фармацевтите!

— Аха! — крещя аз. — Сам си признаваш, че е достатъчно да се вземе едно хапче! И ето ти го: просветлението, смисъла, покоя! Всичко е химия! Каква разлика дали атакуваш рецептора с хормон, или хапче?

— Разликата е там, че поощряват мързела. Че правят от нас ленив добитък. Тъпчат ни с висококачествен фураж. Какъв ти фураж, с хранителна течност. Като тези бизони. — Той кимва към залата с

месото. — На душата ѝ е нужна работа. А вярата — това е работа. Постоянна работа над себе си. Упражнение. За да не оскотееш, да не се превърнеш в месо. Какво бихте правили без своите хапчета?

— А твоето богче е за онези, на които не им помагат хапчетата! За безнадеждните!! За неизлечимо болните! Които трябва да се хванат поне за нещо! За които няма спасение! А той е ловък — раз-два — и им е пробутал душа. Тялото ти, значи, ще умре, но няма значение!

Отецът тика пръст в носа ми, сякаш ме е спипал. Успокоява се и продължава вече победно:

— Да! Той е за тези, на които хапчетата не помагат. Именно това е утехата.

— Каква утеха има тук? Раздава празни обещания! Търгува с въздух!

— Празни?!

— А ти ходил ли си да проверяваш какво има след смъртта? Още никой не се е връщал оттам! И с всичките му обещания е така. Няма нищо!

— Ти защо така се палиш? Той длъжен ли ти е с нещо?

Какво?! Защита! Спасение! Покровителство! Всичко да бъде, както си е било! Да остана с нея, с моята майка! Обеща на мен и на нея!

А Анели? Моята Анели? Спасение? Здрави деца?

— Я се разкарай! — Искан ми да му набия изящния нос навътре, така че да се умие с кръвта си. — За тебе ще е най-добре, педал, да няма нищо там, след смъртта. Нали ти там ще има да гориш заради своите слабости!

— Как смееш да разговаряш така с нашия падре?! — Надига се от стола си един от мъжете, Луис, който по размерите и прическата си прилича на бизона Били. — Не такъв като теб ще го съди, ясно?!

Не ми пука за тях; готов съм веднага да ги разкатая всичките. В моето кътче зад паравана пици тя — чувам я с крайчеца на ухото си, но барабаненето е по-силно.

Отец Андре почервенява, ударил съм го под кръста, но той издържа. Произнася тихо и уверено:

— Аз не съм избирал това. Той ме е създал такъв. Той ме е създал хомосексуален.

— Защо?! От скука?!

— За да отида при него. За да му служа.

— Та ти нямаш право дори да му служиш! Ти си грешник! Твоят бог те е създал грешник? Защо?!

— За да съм винаги виновен. Каквото и да правя, винаги да съм виновен.

— Отлично!

— Защото светът е безбожен — казва твърдо Андре. — Как иначе би могъл да призове? Как иначе да ме застави да заема мястото си.

— Какво място?!

— Да спасявам хората.

— И за какво ти е това? Така или иначе няма да се разплатиш с него! Поне си спести усилията, едното не изкупва другото!

— Не изкупва — кима спокойно отецът. — Знам. Прикрепих са тежест към краката ми. Леген с цимент. И аз трябва да изплувам. За да дишам. Не мога да изплувам, знам, но въпреки това плувам. И ще го правя колкото мога.

— И къде е неговата любов, за която пишете във всичките си реклами?! Защо той те прави педал? Защо на мен ми отнема Анели?!

— Това е изпитание. Той ме изпитва. Той изпитва всички нас. Винаги. И това е смисълът. Как да се опознаеш без изпитания? Как да се измениш?

Поемам си повечко въздух, за да натикам лицето на този свети отец в собствените му лайна, но се спирам. Детето плаче все по-силно — аз го тревожа. Нищо, просто... Просто съм чул позната дума.

Изпитание.

Може би всеки си има свое.

— Аз знам — създаден съм такъв, защото съм длъжен да стана негово оръжие. Аз не мога да заслужа опрощение, не мога да се успокоя. Значи, докато съм жив — ще му служа. Бих могъл да се отчая. Бих могъл да се скрия от него. Но това би означавало да се предам. Затова ще продължавам да гребя.

— Гребя — въздъхвам аз. — И се бори. Искаш да бъдеш негово оръдие — давай. А на мен такъв смисъл не ми е нужен. Аз не съм опитен плъх. Не съм инструмент. Ничий съм и определено не съм на вас с него. Не съм предназначен, за да ме използват. Ясно?! И вече не

разполагам с шибаната вечност, така че няма да ми се наложи да скучая!

В този момент трябва да изоставя полесражението и да бягам — тя започва да плаче толкова силно, че половин час не мога да я успокоя с никакви присядания и маймунджилъци.

След кавгата ни с падрето Берта не иска да разговаря повече с мен. Нищо, кърми си мълчаливо и от омразата ѝ към мен млякото ѝ не секва.

Странно, но след това нямам какво повече да кажа на Андре. Ето че избълвах, каквото имаше, и пресъхнах.

Всъщност дори усещам у себе си уважение към него. Той е като Трийсет и осми, който не се побоя в единствения свой разговор с баща си да му признае всичко. Слабаците не умеят това.

Старая се да съществувам отделно от тях, макар че те великодушно прощават на мен, богохулника, и всяка вечер ме викат, за да разделят с мен откраднатото месо от летящите бизони. Взимам си късчето и отивам в кътчето си да я люлея, приспивам, подмивам и пера.

Тя сигурно е на месец, когато това се случва. Започва да повдига глава. По-рано главата ѝ беше твърде тежка, притискаше я към завивките. И изведнъж от Бертиното излишно мляко, от моето време и безсънни нощи тя натрупва достатъчно сили, за да откъсне глава от земята — тресейки се от напрежение и съвсем за кратко.

И на мен това ми изглежда като победа — нали сега нямам никакви други победи.

Искам да се похваля с това на Анели — и ѝ се похвалявам, когато никой друг не ме слуша.

Разбирам още, че съм започнал да забелязвам чуждите деца и дори съм научил имената им. На Берта е Хенрик, десетмесечен. На Сара е момиченце на две години, Наташа. Георг е синът на косматия Луис. А на самотната Инга е малкият Ксавие, на когото тя през цялото време разказва как би постъпил на негово място баща му.

Георг и Ксавие лаят без разрешение по стелажите с ваните с месо, бъркат с пръсти в червеното и рисуват на пода космически кораби, които ще отнесат всички излишни хора от Земята да завоюват далечни планети, и спорят могат ли да се строят градове на морското дъно; Георг смята, че е възможно да се получи кислород направо от

водата, и измисля приборче, което можеш да вземеш със себе си в морето вместо акваланг. Ксавие казва, че ако хората летяха в космоса, баща му непременно щеше да е астронавт и би го взел със себе си да живеят на Луната. После идва Инга и взима сина си да обядват.

— Нещо не изглеждаш много добре — гледа ме Инга, мръщейки се. — Изтощило те е малкото. Виж какво ти е лицето. И косите.

— От един месец не съм спал — свивам рамене аз.

Но когато отивам при огледалото, се изплашвам от изображението си.

Работата не е в недостигането. Изпод момчешките червени коси на показната ми младост излизат безжизнени бели корени. Не само по слепоочията, както беше съвсем неотдавна — а и по-нагоре, на челото, на тила. И което е още по-лошо, челото ми се е уголемило, вдига се все по-високо, с две очертаващи се плешивини се стреми към темето.

От двете страни на носа към устата някой ми е направил с нож два дълбоки разреза, набраздил е челото ми. Кожата ми е посивяла и цялата е в набола четина — дори там, където никога нищо не ми е растяло.

Глупости, казвам си. Това не може да бъде. Имам още десет години. Минимум десет години — нали минах през онази терапия, в мен нали струи дадената ми на заем млада кръв.

За да не гадая много-много, започвам да избягвам огледалата — но всичките ми мисли, за каквото и да са били, в края на краищата като топчета от пинбол неизбежно се събират във вдлъбнатината на приближаващата старост.

Ако можех да намеря Беатрис Фукуяма... Само ако имах някаква представа къде да я търся! Хората на Рокамора са я освободили, понеже са имали някакви планове, свързани с нея. Защото тя разработваше лекарство, което би могло да неутрализира акселератора, да излекува неизлечимите. Със сигурност сега отново работи, за пореден път се уверявам аз. Със сигурност.

Но как да се махна оттук? Къде да я търся?

И аз продължавам да си живея както по-рано — във вечно безсъние, в полумрак.

Една нощ *тя* ме буди с викове на всеки половин час. Отначало, както си му е редът, се опитвам да я нахраня, да ѝ дам да се оригне, масажирам корема ѝ, държа я с разтворени крака, за да се изходи. Тя

като че ли се успокоява; но ме измамва и едва съм затворил очи, когато отново чувам плача ѝ. Пак и още веднъж, и още веднъж — всичко се повтаря.

Не мога да си отдъхна, не мога да дойда на себе си, не мога да се надишам.

И когато *тя* ме тормози някъде за десети път — Защо? За нищо! — скачам бесен, хващам я за ръката и вместо да я залюлея меко, нежно, започвам да я треса бясно — нека ѝ се завие свят, нека ѝ стане лошо, само и само да заспи! — и сам чувам виковете си:

— Спи! Спи! Млъкни!

Влита Берта — неугледна, сънена, възмутена, безмълвно ми взема детето, отблъсква ме встрани, поиграва валс с нея, нежно напявайки ѝ нещо, дава ѝ гърдта си и *тя* бавно, неохотно се успокоява. Малка, нещастна, жалка. Хлипа още известно време тежко, печално — но все пак се успокоява.

Гледам ги и осъзнавам, че ме е срам.

Не пред Берта. Срам ме е пред моето дете. Срам ме е, че съм се държал като неуравновесен кретен. Срам ме е, че съм можел да ѝ причиня болка. Да усещаш вина пред едно пънче — какво може да е по-глупаво от това? Но не мога да се отърся от срама.

— Тя усеща, когато психяваш и когато се ядосваш — твърди Берта. — Страх я е — затова и реве. Да ме беше повикал веднага!

— Каква глупост! — отговарям аз.

Но когато Берта ми връща моето пънче, шепнешком се извинявам.

После отец Андре довежда при нас Анастасия. Взел я е някъде от междинна станция, когато е отивал за лекарства.

Анастасия е изядена от акселератора горе-долу наполовина, очите ѝ през цялото време шарят настрани, тя не млъква, постоянно дърдори безсмислици.

Трудно е да се разберат приказките ѝ, но изглежда, тя е от голям скуат, който се е намирал в нелегално заселени мазета на една от жилищните кули на минус някой си кръг на ада. С нас беше Клаузевиц, казва тя, номер едно в Партията на живота, плюс неговото семейство и охраната му. Преди три дни скуатът е бил превзет с щурм от Безсмъртните, Клаузевиц го пребили до смърт, избягали само

четирима, промъкнали се през канализацията. Какво се е случило с останалите — не се знае.

Анастасия е оставила там съпруга си и две деца — момче и момиче. Момчето се казва Лука, а момичето — Паола. Второто дете е нелегално, не се решили да го регистрират.

Когато Безсмъртните нахлули, съпругът ѝ взел децата и се втурнал напред, хванали го. Анастасия объркала коридорите и затова се спасила. Сега тя е полудяла.

Не знам как стои въпросът с децата ѝ, но за Клаузевиц не ѝ вярвам нито дума — новините стигат до нас редовно и не е имало никакви репортажи за ликвидирането и ареста му, а уж са минали три дни.

Не, такова събитие не може да се премълчи.

Анастасия не иска да дойде да живее в нашето гнездо, тя остава в залата с месото, гледа непрекъснато сочните червени буци и разговаря беззвучно с тях. Когато я хранят — яде, когато я поят — пие, но в нея има не повече воля, отколкото в тези буци.

В друга нощ детето има колики, тя се превръща в стоманен ресор и вреци така, че започват да ми шъткат всичките двайсет обитатели на скуата. След като ги пращам поименно по дяволите, аз я изнасям в залата с месото и обикалям там с нея, разказвайки ѝ поукрасената история на запознанството ми с майка ѝ. И така се натъквам на Анастасия.

Тя не спи; изглежда, не е затваряла възпалените си очи през трите дни, които е прекарала тук. Вторачила се е в мен очарована, слуша тремавата ми импровизирана приспивна песен и ми се усмихва — разчорлена, прошарена, все още не стара, но вече цялата изсъхнала. Искам да я разпитам по-подробно за Клаузевиц, но тя не ме слуша. Започва да подпява — не в синхрон с фалшивите ми ноти, пее някаква собствена песен, сладникава и досадна.

Обръщам се и си тръгвам, оставяйки я да приспива реещото се стадо.

На следващия ден отец Андре се връща от пътуването си с пакет антибиотици и сънотворно; казва, че в новините жената на Клаузевиц разправяла за неговото самоубийство: редовите членове на Партията на живота до един се предават на властите, моят клет Улрих падна духом, не му помогнаха дори антидепресантите, той ден и нощ

твърдеше, че няма сили да продължи борбата, бла-бла-бла, моят клет Улрих. Беринг проявява великодушие, пуска я с мир.

Сега Рокамора ще бъде вторият по значимост в тяхната организация, ако не първи, размишлявам аз. Ако, разбира се, той вече не е убит и не пазят скалпа му за някой подходящ случай, например избори.

Но ако той е жив, то като първи номер би трябвало да знае всичко за делата на Партията. Би трябвало да знае къде е Беатрис. Ако се добера до него...

Но как да си тръгна? И къде да го търся?

Вечерта оставям детето под надзора на Инга, коремът ме е свил, невъзможно е да ям само месо, стомахът ми в последно време не се справя.

Връщам се след пет минути; Инга се опитва да утеша собственото си момче — паднало е и разбило коляното си до кръв, вие невъобразимо, тя му привежда в пример характера на баща му, когото момчето не е виждало през живота си; моят дюшек е пуст.

Дюшекът е пуст!

Там, където съм оставил детето, няма нищо! Чаршафът е леко измачкан, лампата е отместена. Паднала е?! Изпълзяла е?!

Хващам лампата, вдигам я над главата си като някой идиот, светя по всички ъгли — макар че е ясно, че тя все още не умее да пълзи така, че съм я оставил омотана — специално за да не се дене някъде.

— Къде е тя?! Къде е тя?! — Подскачам към Инга. — Къде е детето ми?!

— Там си е, лежи на дюшека, моят Ксавие падна, виж как си е одраскал коляното, нямаш ли с какво да го избърша? — Тя дори не ме поглежда.

— Къде... Е... Моето... Дете?!

Изскачам в общата стая и изведнъж ме обзема такъв страх, какъвто никога по-рано не съм изпитвал. Не ме беше толкова страх, когато ме биеха паките в Барселона, когато Петстотин и трети ми инжектираше акселератор; а сега в мен се е отворила язва пропаст и в нея се изливат всичките ми гаранции. Хвърлям се към една от майките — къде е тя? — към друга, поглеждам в лицето нейното бебе, хващам за гърдите смаяния Луис, влизам в бърлогата на Берта, искам отговор

от Андре. Никой нищо не е видял, никой нищо не знае, а къде може да се изпари бебе на месец и половина от затворено помещение?!

Тя е като моята ръка, като краката ми — събуждам се и изведнъж ги няма, отнели са ми ги; също толкова зловещо е и даже още по-страшно.

Влитам в залата, вече обкръжен от съчувстваща кудкудякаща свита — и я намирам.

На края на една вана с месо седи Анастасия.

Тя не ме вижда, не забелязва никого от нас. Гледа само във вързопчето, лежащо в ръцете ѝ. Там е моята дъщеря.

— Нани-на, нани-на, спи, Паола, заспивааай...

Приближавам се към нея предпазливо, за да не я подплаша, за да не падне във ваната, да не потопи в утробната течност детето ми.

— Анастасия?

Тя вдига към мен очи — те са искрящи. Анастасия плаче. От щастие.

— Ето я! Намерих я все пак! Чудо! Намерих мъничката си!

— Ще ми дадеш ли да я подържа? Каква е красива! — изговарям аз високо, изкуствено.

— Само за секунда! — Анастасия се усмихва и мръщи недоверчиво поласкано.

— Разбира се. Разбира се.

Приемам вързопчето — детето спи. Искам да бутна тази безумна жена в легена, при месото, да притисна лицето ѝ с длан и да я удавя във ваната, в сукървицата, но нещо ме загризва отвътре и просто си отивам.

Жал ми е за нея. Явно ръждата ме разяжда.

Анастасия дори не разбира как са я излъгали — гледа подир мен обидено, объркано, кудкудяка: „Къде? Къде пак?“.

— Ако не я махнеш оттук, не отговарям за себе си — предупреждавам аз отец Андре.

И на следващата сутрин той я изпраща някъде.

Не знам кога това вързопче се е сраснало с мен. Не мога да назова един ден. Това става нощ след нощ с всеки следващ плач, с всяка следваща пелена. Отстрани изглежда така: детето похабява родителя, хаби нервите му, силите му, живота му — за себе си, и когато

изразходва всичко, то просто изхвърля изсмуканите мама-тате на боклука и край.

Отвътре не е така — но не те изяжда, а те попива. И всяка минута, която си провел с него, не се превръща в жълти изпражнения, в мръсотия. Аз съм сгрешил. Всеки час остава в него, става хиляди клетки, които то прибавя. Ти виждаш цялото свое време, всичките си усилия в него — ето ги, тук са, никъде не са се дянали. Детето, както се оказва, се състои от теб — колкото повече от себе си му даваш, толкова по-скъпо ти е.

Странно. Не можеш да повярваш в това, докато сам не го пробваш.

Започна се с това, че обикнах в нея Анели. Но сега обичам в нея себе си.

Лицето ѝ се променя всяка седмица и ако бях заминал за месец, вероятно не бих я познал. Преминава жълтото, мнимият тен, в кожата ѝ се появява млечнорозов оттенък и вече отдавна са изчезнали бръчиците от челото и бузите ѝ, от гърба. Главата ѝ е надраснала юмука ми и дъщеря ми е станала двойно по-тежка.

Минали са само два месеца от смъртта на Анели.

Ние с нея като че ли взаимодействаме: когато аз се ядосвам, тя плаче, аз я приспивам — може да заспи; тя издава някакви звуци и ме гледа в очите. Понякога гледа дълго — пет, шест секунди. Но това не е човек. Зверче навярно. Зверче което отглеждам и се опитвам да дресирам. Когато хапне, се усмихва, но това е просто така, рефлекс — ъгълчетата на устните плъзват нагоре от само себе си, ала в това няма нищо човешко, просто изразяване на ситост, животинско задоволство.

А после идва взривът.

Тя ме буди през нощта — напикала е пелените и иска да яде, аз се събуждам с първото ѝ хлипане, защото сега така съм устроен, измъквам се от неприятния лош сън. Обръщам я, избърсвам я, хващам я в ръце.

Бях в интерната, отново бях в интерната; и пак се опитах да избягам. Това виждам най-често от всичко, моето идиотско бягство през стросения екран. С вариации — понякога Двеста и дваисети не ме предава, понякога се скитам по безкрайни бели коридори с хиляди врати, дърпам ги всичките — и всичките са заключени понякога бягаме заедно с Деветстотин и шести — но винаги завършва по един и

същ начин: мен ме хващат, моите съучастници гласуват за смъртта ми и мен ме екзекутират в болничната стая,душат ме, завързали ме с парцали за леглото, а Петстотин и трети изсмуква с тръбичка живота ми и за острота на усещането мастурбира.

Спомням си съня си, забравил, че трябва да я храня, че е време да измъкна бутилката с млякото от спящата Берта, че всеки момент детето ще се разсъни и тогава няма да ми бъде толкова лесно да го приспя.

Спомням си го, Петстотин и трети, пияния му поглед, лакеите му, думите му. „Усмихвай се...“ — разрешава ми той преди смъртта. Скулите са ми се свили. Усмихвам се, усмихвам се наяве от самото си събуждане и обичайната ми усмивка гърч, моят отговор на всички въпроси стои уверено върху лицето ми.

А после...

Нещо ми пречи. Нещо ме отвлича от кошмара. Долу. В ръцете ми. Тя ме гледа в очите, в устата. И също се усмихва.

Отговаря със своя усмивка на моята. Връща ми за пръв път това, което приема за радост. Тя ме разбира — мисли си, че ме разбира. В нея се е пробудил човекът.

Побиват ме тръпки по тила, по мозъчната кора.

Тя нещо гука тихичко, гледа ме и се усмихва. Забравила е за млякото си. Учи се да се усмихва. От мен.

Измъкнали са от тила ми, от основата на черепа гръбнака ми, забили са главата ми на хилядаволтов кабел, върху нагорещен железен кол — и я набиват, набиват я по-надълбоко.

Усмивката ѝ е забавна — недовършена, крива, беззъба. Но не е онази, която е от ситост, не е машинална, а е истинска. Вярвам, че сега тя за пръв път е почувствала радост. Събудила се е посред нощ мокра, видяла ме е, аз съм я избърсал, накарал съм я да се почувства добре, тя ме е познала — и се радва, че съм тук. Аз съм ѝ се усмихнал — и тя на мен.

Някаква смешна е. И красива.

И аз ѝ се усмихвам в отговор.

А после разбирам — най-накрая мога да отпусна устните си. Конвулсията е отминала.

През остатъка от нощта сънувам Анели, нашето пътуване до Тоскана, пикника на тревата, как сякаш живеем в караулна къщичка на върха на хълма, там има таен вход и скована от дъски маса, живеем тримата — аз, тя и нашата дъщеря, която в съня си има някакво име — и е красиво. Разхождаме се из долината, Анели я кърми с гърдта си, аз обещавам някой път да ги отведе на другия бряг на реката, за да им покажа дома, в който съм израснал. Освен това кося трева — висока, сочна, докато не ме заболява кръстът, а ме спасява Анели — вика ме за обяд. Ядем скакалци, да си оближеш пръстите. Аз старателно запомням как се казва тя, дъщеря ни, но на сутринта от името не е останало нищо — само застоял въздух — както от Анели, така и от щастливия ни живот в Тоскана.

Когато се събудям, не мога да разбера, че това е било сън — гърбът ме боли, боли ме наистина! Това е защото съм косил трева, няма от какво друго да е.

С усилие сядам, някак си се изправям. Не, не съм косил, не съм обядвал, не съм живял. Просто ме боли гърбът. За първи път без причина.

Върху възглавницата лежат коси — червен отблясък, бледото сребро е израснало.

Отивам да се мия, взимам я със себе си, гледам двама ни в затъмненото огледало. Стъклото е омагьосано — то отразява детето точно такава, каквото го виждам, а с моето отражение нещо не е наред.

Торби под очите, плешивините се вклиняват все по-навътре, побелялата коса е толкова, че веселата детска шапчица вече не я побира. Сресвам се с едната ръка — между пръстите ми остават да стърчат окапали коси. И червата ме болят, болят ме от това проклето месо.

Измамили са ме.

Каквото и да са ми вкарали вместо ръждивата ми кръв, то ме отравя. Дало ми е кратък отдых, фалшива надежда и е издъхнало; а старостта се е заела за мен с утроена сила.

А може би те така правят експерименти с хората като алхимици. Смесват живак с лайна и доматиен сок и сипват това във вените на отчаяните. Току-виж сработи при някого. И да не сработи — какво, продали са пет пакета доматиен сок на цената на злато със същата тежест.

Аз се различавам, чупя се, деградирам. Гърбът, коремът, косите. В старите филми така изглеждат онези, които са на над четирийсет, а още не е минала и година от инжекцията!

Тя плаче.

Люлея я, люлея я, шепна ѝ някакви безсмислици, но тя не разбира думите, а само интонацията — и се разридава още побезутешно.

Да се върна в кабинета им, да го различа, да удуша занизания лекар? Но той така или иначе не знае как да ми върне годините. А аз напразно ще рискувам себе си.

Не. Трябва да отида при нея. При Беатрис.

Ако тя не съумее да направи чудо с мен, никой няма да може.

Търтя се през залата с месните вани към моето кътче. В най-гъстите сенки се натъквам на двегодишната Наташа, дъщерята на Сара. Тя има малка жълта рокличка и в нея изглежда като истинско малко момиче, въпреки че майка ѝ я е остригана накриво като момче.

Наташа е разперила ръце, вирнала е глава и се върти, върти се.

— Небе-небе-небе-небе. Небе-небе-небе-небе — тънко пее тя и се смее.

Аз няма да успея да видя как дъщеря ми ще се научи да говори и танцува.

Имам само една възможност.

Не знам къде да търся Беатрис, но мога да се добера до Рокамора.

Анели не се е разделила с него веднага. Те са живели още известно време заедно тук, в Европа. В някаква тайна квартира, в убежище... Може би сред вещите ѝ има нещо... Някакъв намек. Указание.

— Небе-небе-небе-небе-небе...

Влизам в нашето кътче, настанявам малката на дюшека, потривам пръсти, отварям кутията. Евтини дрънкулки, бельо, комуникаторът. Ето това е.

Забравил за всичко на света, го включвам. Преглеждам обаяданията, снимките, посетените локации. Проверявам датите.

Дрън. Съобщение от Рокамора. Дрън. Още едно. Дрън. Още. Дрън. Те са десетки за последните месеци. Изглежда, комуникаторът е бил изключен още от момента на бягството ѝ. Дрън. Дрън.

Отмяна. Отмяна. Не искам да чета шибаните му заплахи, шибаните му съжаления, шибаните молби. Изтриване. Изтриване на всичко.

Преглеждам видеото и снимките.

Три, пет, десет снимки, направени точно в нужното време на едно и също място — скована от дъски колиба с изгорен силует на кенгуру на дървена табелка. Муцуната на Рокамора. Кулата „Вертиго“, осемстотно равнище. Изпращам координатите на своя комуникатор.

Изключвам нейния. Потърпи, Хесус.

Ще дойда — и ще поговорим.

ГЛАВА XXVIII

ИЗБАВЛЕНИЕ

Станцията „Промпарк 4451“ е погребана под земята — платформите ѝ са предназначени за тежки товарни влакове, а не за крехките кабините на пътническите мотриси; всички товарни трасета в Европа са скрити от очите на жителите.

Тук, долу, детекторите за присъствие работят изправно. Достатъчно е вратите на асансьора да се плъзнат встрани, и по далечния таван вълнообразно се палят светодиоди, измъквайки от свършената, космическа тъмнина невъобразимо мрачно пространство с голи стени, непрестанно работещи автоматични товарни кранове и широки коловози за мрачните товарни влакове, наподобяващи гигантски стеножки. От гърлото на единия тунел до другия има поне километър, но стеножките не влизат вътре и наполовина. Натъпкват с каквото им падне множеството си кореми, пропълзят малко по-нататък — и крановете се заемат да тъпчат с неизвестни вехтории празните им сегменти. Всички те се справят прекрасно без хора; изглежда, сякаш съм попаднал на колониална база на земляните в чужда галактика от невъплътените кинопропощества. Човечеството е създало този аванпост, възнамерявайки да управлява вселената, но преди милион години по случайност е измряло, а машините си работят, сякаш нищо не е станало, а и не им е особено мъчно за нас.

Седя сам на дългата половин километър пейка в самата ѝ среда с лице към единствения празен коловоз — чакам пристигането на пътническия влак. Над главата ми прелитат многобройни контейнери, по релсите на тавана сноват щипките на манипулатори и освен твърдата безкрайна пейка и надписът „Промпарк 4451“ пред носа ми тук няма нищо, предназначено за хората.

От тук до кулата „Вертиго“ има пряка линия; пътува се един час, при това без прехвърляния. Навярно Анели просто се е качила на първия попаднал ѝ влак и е тръгнала на пътешествие към нищото.

Това място наистина изглежда като нищо и никъде. Представям си как влакът ѝ е спрял наред черната пустота, как се е запалило осветлението — роботите са забелязали човека — и как тя е излязла, държейки се за корема си, и как е седнала на празната половинкилометрова пейка под високото бетонно небе.

Нашето дете го оставих на отец Андре. Той обеща да го гледа няколко часа, докато си върша работата. На мен не ми беше лесно да го помоля, а на него — да се съгласи. Но той знае, че ако мога да се върна, непременно ще се върна.

Сега тя навярно се е събудила — вече ѝ е време, колко може да спи. Хленчи, моли да ѝ сменят пелените, а на Берта не ѝ е до нея — нейният е прилепнал към гърдата ѝ. Добре, отецът ще накара някого друго да направи това, а в най-лошия случай и самият той ще се справи.

И все пак ми е неспокойно.

От тунела без предупреждение изскача стъклен влак — пътнически. Пристигащ пътник се блещи на голата станция — бетон, бетон, бетон, — която няма за кого да се преструва на райско кътче.

Влакът ме всмуква и веднага щом кракът ми престава да оказва натиск върху платформата, диодите в цялото помещение започват да помръкват, докато целият товарен терминал не изчезва напълно, сякаш никога не е съществувал.

Сега един час по права линия.

Разполагам с един час, за да изрепетирам разпита на Рокамора и молитвата си към Беатрис и за стотен път да прегледам простите уравнения, да изчисля на колко години съм бил, когато Ерих Шрайер е намерил избягалата си съпруга, за да си изясня — готов ли съм да повярвам в това, че тя е моята майка, за да посмея да мисля, че може и да е жива.

Един час, за да превъртя най-накрая в главата си всичко онова, което не съм успявал да осмисля докрай, защото на ръцете ми или край хълбока ми се е въртял някой плачещ, гукащ, отвличащ ме, искайки вниманието ми за себе си и само за себе си.

Час тишина! Най-накрая!

И аз незабавно заспивам.

Сънувам, че съм намерил майка си — в Барселона, че тя през цялото време е работела в мисията на Червения кръст и е живеела в

къща с бели стени, онази същата, със стълбата към втория етаж и чаеното цветче, и модела на „Албатрос“. Сънувам, че съм с маската на Аполон и че с мен е цялото ми звено — също с пълна униформа, без лица, но аз знам — това са мои момчета, сигурни. Постъпил е сигнал срещу майка ми, мой дълг е да я сканирам, да установя незаконородените деца и да ѝ инжектирам акселератор. Тя отваря вратата, аз затискам устата ѝ, нашите претърсват двата етажа, а на мен ми позволяват да свърша работата — това е моята майка в края на краищата. Майка ми прилича на Анели — същите жълти очи, същите остри скули, същите устни, само прическата ѝ е съвсем друга — дългите ѝ коси са отменати назад. Дзън-дзън! — установена е родствена връзка с Ян Нахтигал Две Те, бременността не е била регистрирана, назначена ви е инжекция, всичко е по Закона, а вашия син ще трябва да го вземем в интернат, такива са правилата. Почакай, но нали ти си моят син, аз те чаках тук през всичките тези години, чаках да ме намериш, сега можем да поговорим, толкова много неща имаме да обсъждаме, разкажи ми как си живял сам, мое клето момче, господи, как можах да позволя да ни разделят, прости ми, прости ми. Чакайте, госпожо, ако вие си мислите, че ще ме трогнете със своите плачове, можете да забравите това, дайте си тук ръката — цък! — а сега вече всичко е по Закона, сега вече всичко е правилно. И в този момент останалите маски се нахвърлят върху мен — Ел, Виктор, Йозеф, Даниел — завързват ме, мъкнат ме нанякъде, взимат ме от майка ми, ей, къде ме мъкнете, пуснете ме, ами как, Ян, обратно в интерната, нали знаеш какъв е Законът, ти сега си длъжен да седиш в интерната, докато майка ти не умре от старост! Но аз не искам, не искам да съм там, не искам тя да остарява, не искам да умира, не искам да не можем да се видим повече никога, та аз толкова дълго я търсих. Но мен въпреки това ме отвеждат, безсилен съм да променя това. Единственото, на което се оказвам способен, за да не попадна отново в интерната, е да се събудя.

Точно минута преди влакът да пристигне в кулата „Вертиго“.

Вагонът се оказва натъпкан с народ — всичките в приповдигнат дух, някои подпийнали — и всички те слизат именно тук, във „Вертиго“, заедно с мен.

На станцията се смесваме с тълпи екскурзианти и компании от безделници в модни костюми. Тук, съдейки по всичко, има някакви

казина и тропически хотели; под краката ми има жълт пясък, право от платформата стърчат палми, на които стоят изкуствени какаду, а вместо стени се вижда панорама на Сейшелския рай. Асансьорите в „Вертиго“ са огромно множество, отвътре изглеждат като изплетени от бамбук кошници със стъклен покрив или като самоделни дървени колиби и във всеки на входа ти връчват безплатна напитка с невинен плодос вкус. Гълтам — яркостта се увеличава, яснотата на изображението намалява. Две-три пътувания с такива асансьори — и в казиното би трябвало да се чувстваш много по-свободно.

Осемстотното равнище е недостъпно. Ремонт.

Информационната служба ми оказва помощ, налага се да търся обиколни пътища. От покрива на хотел „Ривиера“ — бели триетажни сгради с яркосини капаци на прозорците, разположени край стометров отрязък от павирана крайбрежна алея с газови фенери и тлъсти чайки пешеходци — има подвижна стълба към люк в тавана; небето на ремонта. „Ривиера“ е на седемстотин деветдесет и девети и тя вече е затворена, но ми се удава да попадна там с бригада работници с промишлени респиратори. С един от тях се уединявам в склада, за да взема назаем работната му униформа.

Качвам се по стъпалата, преминавам на следващото равнище, затварям люка след себе си.

Измъквам се в противоположната страна на земното кълбо — някъде в Австралия; дъсчен хостел на океанския бряг, на стигация до хоризонта плаж са проснати изоставени дъски за сърф, голяма надуваема костенурка се тика в морския пясък под натиска на влялия изкуствен прибой. Недалеч от брега е увиснала в зелената вода перката на акула, стои намясто като закована.

Небето е включено, но е неизправно и е зациклило — едни и същи облаци плуват в кръг като завързани за верига, а слънцето се гмурва зад ръба на морето и изскача иззад далечните червени планини от обратната страна на всеки две минути. Извинявайте, имаме профилактични дейности.

Прозорците на хостела — „Кенгуру на плажа“ — са с дръпнати пердета, на първия етаж има тераса с навес и покрит с платнище барплот, стените са облепени с етикети от бира, прашните чаши са наредени в пирамиди. От евтини колонки приглушено свири китара — нещо ваканционно и романтично. Срещу мен се спуска някакъв тип с

тъмни очила, ръце в джобовете, клатеща се походка, кожа цялата на петна и белези, присадена. Излиза, че съм дошъл на точното място.

— Дядка, изгубил ли си нещо?

Нося гащеризона на работник, вместо уста и нос съм с респиратор. Произнасям нещо неразбираемо, махам с ръка към сградата. Сиреч мога ли да погледна.

Повече го интересува люкът, от който съм се изтърсил при него в Австралия. Ако след мен от другия край на Земята изпълзи още някой, той трябва да стреля пръв. Ако там няма никого, може наистина да се окажа заблудил се работник.

Сякаш не го забелязвам, веднага пристъпвам към оглед на постройката — аз си имам работа тук, момче, ти си играй сам на война. Почуквам с делови вид по стената, отварям някакви клапани. Дърпам за дръжката входната врата — тя поддава. Като че ли нищо не е станало, влизам вътре, а когато той се пъха след мен, му смазвам ръката с вратата, тежкият му малък пистолет се удря в пода, вдигам го пръв, с ръкохватката — по шията. Той се срутва, а аз чакам — нима е само един? Слаба работа.

Може би Рокамора го няма тук? Не е възможно да не го охраняват! След случилото се с Клаузевиц.

— Кой е там? — Някаква старица от горния етаж. — Хесус?

Разпознавам Беатрис.

Не разпознавам Беатрис.

Онзи глас, който съм чувал по-рано, са го сложили като чаша в чувал и са го разбили с чук; по-рано беше звън, а сега е скърцане и стържене.

— Върна ли се вече?

Бях очаквал многоходова комбинация — и се бях излъгал. Рокамора дори не се беше досетил да скрие Беатрис на друго място. Само той самият липсва — тръгнал си е? — но някак ще го дочакам.

Опитвайки се да успокоя дишането си, се изкачвам по стълбите на втория етаж, пригответил пистолета за стрелба; увисналата във въздуха прах пламва и гасне в лъчите на слънцето въртележка, стъпалата стенат под подметките ми; на стената — снимки на белозъби сърфисти и морски карти.

Единствената врата е заключена. Почуквам.

— Хесус?

— Аз съм, Беатрис, отворете.

И тя се хваща.

Веднага щом ключалката щраква, дърпам ръчката към себе си и Беатрис пада в обятията ми. Иска да се изтръгне — аз я притискам към себе си, прегръщам я по мечешки.

— Шшт... Почакайте... Няма да ви навредя...

Тя тихо вика нещо в гърдите ми, после, изразходвала целия си въздух, се предава, тогава внимателно охлабвам хватката си, настанявам я в плетеното кресло.

Стаята е превърната в лаборатория. Компютърна станция, молекулярен принтер, хладилен контейнер с някакви стъкленици. Тя продължава да работи! Прав съм — Рокамора е отвлякъл Беатрис, за да доведе тя делото си докрай за него!

— Кой сте вие?

Затварям вратата, свалям намордника си и работната шапка с козирка.

— Кой? Това... Олаф! Олаф! Помощ!

— Олаф спи — казвам й аз.

Тя здравата е изнемощяла за тази година. Гърбът ѝ се е превил, лицето ѝ се е спекло. Кожата е изтъняла, изсъхнала — по-рано Беатрис Фукуяма беше цялата от твърдо и сухо месо, сега вътрешностите ѝ са презряла мекота. Тя иска да се държи още, но оста ѝ е изгнила. Обръснатите слепоочия, нейният бунт срещу старостта, са обрасли занемарено. Очите ѝ са предишните — живи, разумни, но ги покриват спаружени клепачи.

— Да не сте посмели да ме пипате! — Тя говори така, сякаш тези устни — уморени, непослушни — са ѝ чужди. — Те сега ще се върнат и тогава на вас...

— Няма да ви направя нищо лошо! Нужна ми е помощта ви... Само вие ще можете...

— Помощ? — Тя присвива очи с подозрение. — С какво мога да ти помогна?

— Аз остарявам. Инжектиран съм. Знаем, че вие разработвате средство... Лекарство против акселератора... Против старост. Аз... Аз видях в новините и... Накратко, едва успях да ви намеря.

— Лекарство?

Беатрис ми кима. Очите ѝ се впиват в мен като рибарски кукички, тя пробива с погледа си остарялата ми кожа, двата сантиметра зима в червените ми коси, пронизва зениците ми.

— Помня те.

Стоя неподвижно. Имах надежда, че тези десет години за една, огънят и отровният дим ще ме изтрият от паметта ѝ, че тя ще ме сбърка с някого, както сбърка гласа ми с този на Рокамора.

— Ти си онзи бандит. Онзи бандит с маската, който разгроми лабораторията ми. Същият.

— Аз не съм бандит. Вече не съм Безсмъртен...

— Това го виждам — изрича тя. — Дори аз го виждам.

— Чуйте ме... Много съжалявам, че тогава се получи така. С лабораторията. Че ми се наложи да ви задържа. Че тези хора загинаха...

— Едуард — прекъсва ме тя. — Вие убихте Едуард.

— Не сме го убивали. Той получи инфаркт.

— Ти уби Едуард — упорито повтаря тя. — И ти ме предаде на тези садисти.

— Те... Те направиха ли ви нещо? Гледах новините... Стори ми се...

Устните ѝ се разтягат в крива уморена усмивка.

— В новините беше мое цифрово чучело. Триизмерен модел. Заснеха ме, докато все още бях чиста. Без синини, без изгаряния, без следи от инжекции. Сега картинката може да прави всякакви признания от мое име.

— Наистина съжалявам. Мислех си за вас... Спомнях си...

Беатрис кима — ободрява ме, докато не осъзнавам, че тя кима не на мен, а на себе си.

— А ти наистина остаряваш — усмихва се тя. — Това не е грим.

— Биха ми инжекция, нали ви казах!

— Добре — поклаща тя доволно глава. — Значи на света има справедливост.

— Можете ли да ми помогнете? Моля ви! Та вие сте работили над формулата... Виждам, че продължавате... Цялото това оборудване...

Беатрис се вкопчва в страничните облегалки, с усилие се вдига на крака, прогонвайки ме от мястото ми.

— Ти се казваш Джейкъб, нали? Аз също си спомнях за теб. Ти ме научи на много неща.

— Ян. Всъщност се казвам Ян — признавам си аз.

— Все едно ми е как се казваш всъщност. За мен си Джейкъб.

До закрития с перде прозорец стои инвалидно кресло. Беатрис стои тежко, коленете ѝ треперят, но тя стои — и ме гледа не от долу нагоре, а като равна.

— Моля ви. Вкараха ми някаква гадост. Някакъв ваш колега, с когото сте започнали заедно, с бенка ето тук. Старееето ми върви многократно по-бързо!

— Не познавам такъв. Някой мошеник е.

— Длъжна сте да спрете това.

— Длъжна съм?

— Моля ви! Може би имате някакви експериментални образци... Може би са ви нужни доброволци, за да ги изпробват...

— Аз съм длъжна да ти помогна, така ли?

— Ако вие не ми помогнете, няма кой друг!

Беатрис държи главата си изправена, макар че тя е тежка като цялото земно кълбо; думите ѝ не са съвсем ясни, но гласът ѝ е твърд:

— Значи никой няма да може да ти помогне. Ти изгори всичко, което бях направила. Строши го, изтри го и го изгори. Няма никакво лекарство. Няма и няма да има.

— Имам дете. Затова ме инжектираха. Вече не съм с тях, заклевам се. Не съм с Безсмъртните! Преминах през същия ад, през който сте минали и вие! Вкараха ме в затвора, аз...

— Не мисля. — Тя бавно и внимателно клати хилядатонната си глава. — През същия ад? Не мисля.

— Момиченце. Роди ми се дъщеря. Майка ѝ е моята... Тя умря при раждането. Аз съм сам. Заради това преливане всичко става много по-бързо. Не разполагам с десет години. Нямам на кого да я оставя. Нямам на кого да оставя детето си. Длъжна сте да ме разберете! Длъжна сте да ме разберете!

Тя мълчи. Приближава се към прозореца — крачка, още една, още една. Спира се.

— Обадох се на Морис. Обадох се на Морис в интерната. Същото онова обаждане, единственото. Ти не ме съветваше да го

правя, помниш ли? А аз не те послушах. Видях го. Видях го как е израснал. Не ми трябваше да правя това. Ти беше прав, Джейкъб.

Ето каква е работата — тя е чула всичко от своя Морис. Трябва да ѝ обясня, може да омекне...

— Да. Да, знам. Знам какво ви е казал. Отрекъл се е от вас, нали? Но това нищо не значи! Това е изпитание, имаме такова изпитание. Ако той не ви каже тези думи, никога няма да го пуснат оттам! Всички ги казват!

Беатрис Фукуяма свива рамене — и като старица, и като царица.

— Горедолу така си го представях. Но това нищо не променя. Той е чужд човек. Аз не го познавам и той не ме познава. И никога няма да можем да се запознаем. Ти тогава ми каза, че той е бил парче месо, когато са го взели. Той беше на два месеца. На колко е сега дъщеря ти?

— На два месеца — казвам аз.

— Тя няма да те запомни — произнася натъртено тя. — Ти ще умреш, а дъщеря ти няма да те помни. Нямам нищо за теб.

— Лъжеш! — Подскачам към нея, замахвам, едва удържам ръката си. — Ти лъжеш!!!

— Какво ще ми направиш? — Тя не мига. — Ще ме убиеш? Убий ме. Все ми е едно. Аз и сама ще умра. Няма лекарство. Ти унищожи всичко, каквото имаше.

— Какво приготвяш тогава?! Какво е това?! — Аз подскачам към колбите, към епруветките. — Не искаш да го споделиш с мен?! Тогава ще си го взема сам!

— Вземи го — казва тя.

— Какво е това?!

— Това, което заслужаваш. Ти и тези като теб. Това, което заслужаваме всички ние! На! Вземи го! Гълтай! — Тя хваща някаква стъкленица от масата, подава ми я; вените на ръцете ѝ са като гробищни червеи, предварително намерили убежище под кожата ѝ. — Е?!

— Какво е това?

— Това, за което си мислех, докато ме държаха там. Това, което... приготвих... тук. Бързах. Мислех, че няма да успея, но успях. Това е нещо, което ще ни направи отново хора. Хора. Противоотрова.

Дори не мога да разбера веднага за какво говори тя, но от първата догадка ми става задушно, а на челото ми избива мазна пот.

— Нарекох го „Джейкъб“. В твоя чест. То връща всичко на мястото си. Размножава се в теб незабележимо. Само един ден — и започваш да заразяваш другите. Незабележимо. То умее да се крие. У него няма симптоми. Срещу него не помага нищо. След месец убива в теб вируса на младостта. Прогонва го. Дава ти имунитет към него. Завинаги. Лекува те. Прави те отново смъртен. Сложи го във вода — ще изцели всички, които пият от нея. Намери централен водоизточник. Излей го във водопровода — ще спасиш милиарди.

— Вещица... — Имам сили само за шепот. — Вещица. Това е тероризъм... Това... Това е масово убийство! Ти говориш глупости! Няма да можеш! Ти отново блъфираш, блъфираш като тогава с шанхайския грип!

— Изпий го и провери — казва твърдо тя.

— Ще доведе тук полицията! Безсмъртните...

— Те и без това скоро ще бъдат тук. На Хесус не му е останало много. Те почти довършиха него и хората му. — Тя звучи уморено и равнодушно. — Глупак, той също ме молеше да му направя средство против стареене. Но това е доста по-добро. Това е истинска панацея.

Тя се опитва да махне тапата на епруветката, но не ѝ достигат силите и аз успявам да изтръгна дяволското семе от червивите ѝ ръце.

— Пий! — смее се тя хрипливо. — Пий! Нали искаше да се излекуваш? Пий!

— Ти си полудяла!

— Аз?! — Тя пристъпва към мен и ме отблъсква назад. — Аз?! Та аз най-накрая прозрях! Благодаря ти, Джейкъб! Благодаря!

— Това е тероризъм. Да заразиш водопровода... Ти и Рокамора...

Не знам къде да дяна това нещо, за да не го отворя случайно, за да не пусна смъртта на свобода.

— Ти се боиш. Боиш се от старостта, боиш се от смъртта. Ти си просто пале, глупаво пале. — Беатрис се усмихва с трепереци устни. — Не бива да се боиш от нея. Аз я виждам оттук. Тя е на две крачки. Тя не е страшна.

Отдолу се разнася някакво тихо суетене — навярно Олаф презарежда мозъка си, след като без малко не строших врата му.

— Говоря му на него и на теб ти го казвам — на нас ни е нужна смъртта! Ние не бива да живеем вечно! Нас не са ни създали такива! Ние сме твърде глупави за вечността. Твърде егоистични. Твърде самонадеяни. Ние не сме готови да живеем безкрайно. На нас ни е нужна смъртта, Джейкъб. Ние не можем без смъртта.

Беатрис се приближава до прозореца, дърпа завесите, опира се на перваза и гледа към носещото се по небето слънце.

— Вие просто сте уморена... Това е от възрастта... Старостта... Ако сега се чувствахте като млада... Вие не бихте говорили така!

— А заради кого бих живяла? На мен не ми е останал никой. — Беатрис не се откъсва от прозореца.

Залез, изгрев, зенит, залез, изгрев, зенит, залез.

— Престанала съм да се вкопчвам в живота, това е вярно. Смъртта ме направи свободна. Аз няма какво да губя, Джейкъб. Ти не можеш да ми направиш нищо. Нито ти, нито вашата партия, нито Хесус. Само бих искала — тя се обръща към бюрото си — моето дете да види този свят.

— Беатрис! — крещят отдолу. — Беатрис, всичко ли е наред с вас?

— Сто и двама милиарда ще умрат! Какво ще промените с това?!

— И всички те са длъжни да умрат. Всичко живо умира. Ние не сме богове. И не можем да станем богове. Ние сме се опрели в тавана. Ние не можем да променим нищо, защото самите ние не можем да се променим. Еволюцията е спряла — за нас. Смъртта ни даваше обновление. Зануляване. А сега ние сме я забранили.

Заклучвам вратата.

Грохот от крачки по дървените стълби. Изгрев-залез-изгрев. Завесите висят безсилно. Въздухът не се движи. Главата ми ще се пръсне.

— Ние не правим нищо със своята вечност — шумоли Беатрис. — Кой велик роман е бил написан през последните сто години? Кой велик филм е заснет? Какво велико откритие е направено? Идват ми наум само стари неща. Ние не сме направили нищо със своята вечност. Смъртта ни е пришпорвала, Джейкъб. Смъртта ни е карала да бързаме. Карала ни е да използваме живота. Смъртта по-рано се е виждала

навсякъде. Всички са си спомняли за нея. Това е структурата — ето началото, ето края.

— Беатрис?! Той там ли е? Кой е това?! — Дръжката на вратата подскача, трака.

— Един нещастен идиот — отговаря му Беатрис. — Иска от мен лекарство против старост.

— Дръпнете се от вратата!

Едва успявам да отскоча встрани — изстрелът отнася ключалката заедно с част от вратата. Но когато този Олаф — свински очички, пришита кожа, масивно чело — избива вратата, аз вече съм зад Беатрис, преградил съм се с нея и съм насочил дулото напред.

— Не си и помисляй!

— Не би могъл да намериш по-безполезен заложник — смее се Беатрис; миризмата ѝ е старческа, кисела. — Убийте ме и да се приключва. Аз самата искам покой.

Олаф се плъзва така, че да му е по-удобно да стреля в мен. Гледа ме през прицела на тежкия си автоматичен пистолет.

— Ако с нея се случи нещо, Рокамора ще ти откъсне главата — казвам му аз. — Така че не помръдвай.

Той замира, примижава, сякаш се е замислил, но аз не му вярвам.

— Хесус... Добър човек. Изоставя всичко и се носи накрай света заради своето момиче... Жив човек. И това е неговата слабост. Не му е останало много — мърмори Беатрис. — Той няма да успее да направи нищо. Той загуби.

— Заради какво момиче? Къде е той?!

— Как се каваше тя? Анели? Каза, че най-накрая я е намерил...

Олаф стреля.

Вместо да спра куршумите с тялото на Беатрис, вместо да ѝ дам облекчение, аз успявам да я избутам, да я предпазя — и поемам куршума вместо нея. Лявото рамо. Отново лявото ми рамо. После — дум, дум, дум — дулото подскача, тъпанчетата ми се разтягат, в ушите ми звънти, Олаф се олюлява, превива се, ляга да спи по лице.

Беатрис пада върху масата, стъклениците се разклащат, изсипват се на пода, тя ги подхваща тежко, странично, сяда.

— Той има душа, Хесус. Бездушният човек не слуша съвестта си, не съжалява за нищо, а Хесус е самото разкаяние.

Обръщам Олаф с лицето нагоре, вдигам изпуснатия от него пистолет. Той е жив, макар и целият му корем да е червено-черен.

— Рокамора е отишъл при Анели?! Къде?! Говори!

Олаф мълчи, диша тежко, диша бързо и плитко и с всяко издишване от него изскачат слаби струйки.

Рокамора е отишъл там. Шрайер говореше, че за него работят хакери... Той може да е засякъл локацията, в която включих комуникатора на Анели. Ето защо го няма... Самия него и хората му.

Трябва да узная от отец Андре дали всичко е наред. Дали всичко е наред с нея...

— Знаеш ли го това нещо? — мърмори Беатрис. — Променливата на Ефуни... Той е казвал, че същите тези сегменти от ДНК, които са отговаряли за стареенето, са имали и друга функция. Отговаряли са за душата. А ние сме ги прекодирали. И никой не знае какво сме вкарали там на мястото на душата.

Бъркам в джоба, намирам отец Андре — ай-дито му се е запазило, Анели ми е писала от неговия комуникатор. Той не отговаря веднага.

— Ян! Ян! В сградата има Безсмъртни! Ние трябва... — Картината се накъсва, Андре заговаря пискливо. — Твоето дете... Те ни намериха! Къде си?!

— Какво? Какво се е случило?!

Връзката прекъсва; екранът угасва.

— Трябва да си върна душата обратно... — шепне Беатрис и пие от епруветка. — Ние трябва да си я върнем...

Пие от отворена епруветка!

Отблъсквам се от Олаф, хлъзгам се по сгъстяващото се огледало, което е изтекло от него, и изскачам от тази страшна стая, стъпвам накриво върху стълбите, прелитам няколко стъпала, хлопвам входната врата, затъвам в пясъка, хвърлям последен поглед към постройката на плажа.

Беатрис стои на отворения прозорец, прегорелите ѝ очи ме съпровождат, върху устните ѝ има усмивка, слънцето се върти бясно около неподвижната земя.

Не мога да съобразявам нищо. Сърцето ми тупти така, че ме болят ребрата, в черепа ми помръдва нещо бодливо, целите ми бели

дробове са залети със страх и бяс и бесът ще прелее навън през устата ми, стига някой да застане на пътя ми.

Разблъсквам, разхвърлям застаналите намясто зяпльовци, всички тези лъскави безделници, които пилеят безсмъртието си в казината и го пекаат под нарисуваното слънце, втурвам се в асансьора, като обезумял дълбая по бутоните и твърде бавните сензори на екрана, тичам толкова бързо, колкото мога, колкото ми позволяват бодливата буца в гърдите ми, препълнените бели дробове, дупката, прогорена от Олаф на няколко сантиметра от моя бутон за изключване.

Влакът пристига веднага, единственото ми изпълнено желание, утешителната цигара преди разстрела.

Работното ми кепе е останало при Беатрис, зяпльовците във влака се пулят срещу мен, подхилкват се подигравателно, отдръпват се с опасение и погнуса. Впервам изсъхналите си очи в мяркащата се зад прозореца социална реклама: „Високите данъци? Заради онези, които са решили да се сдобият с деца!“ — на картинката има ултрасъвременна учебна стая, поругана от малки пъпчиви вандали.

Само опитайте.

Само опитайте, мръсни гниди.

Само опитайте да я докоснете.

Мисля си само за нея, за двумесечното момиченце без име, което искат да ми отнемат. Обаждам се на отца още веднъж и още веднъж...

— Щурмуват... Скакалците... Към скакалците... — крещи ми той през смущенията и след това повече не ми отговаря.

Най-накрая „Промпарк“; влакът пристига наред чернотата. Вратите се отварят встрани — трябва да изляза във вакуума, в мястото, което го няма. Така тук някога е пристигнала Анели с моето дете в утробата си. Затова тя е слязла тук.

Пристъпвам напред, на платформата, залата тъкмо започва да се появява, а аз вече тичам по границата между пустотата и света към подемниците. Хвърлям се под колелата на слепите гигантски камиони и те набиват спирачки изплашено, слонове пред мишка; крещя до прегракване на тежките и бавни асансьори, кълна ръждивите им мозъци, млатя с юмрук по контролните панели, подемниците се носят нагоре, вмъквам се в едва образувалия се процеп. Хуквам през глава — по тъмните коридори нататък, където е портата на фермата, където са слепите и глухи бизони, тъпото месо; нататък, където е моето дете,

където са онези твари, моят клет храбър педал, отец Андре, където е Берта, където е Борис, където е малката Наташа, където е моето дете, където е моето дете.

Вратата е разпорена с лазерна резачка. Залата е пуста.

— Къде сте?! Къде сте?!

През хриптенето — вой, в ръцете ми е пистолетът, подаръкът от Олаф, на първия срещнат — куршум между очите; само че тук няма никого. Нашият скуат е разнебитен и пуст, дюшеците са разхвърляни, разпятията са изтръгнати от стените, по пода има парцали, червени пръски.

— Къде стееее?!

Един час. Пътувал съм дотук един час. За това време е можело да се случи всичко, всичко може да е приключило. Закъснял съм, закъснял съм! Но аз продължавам да търся, поглеждам навсякъде. Отново в залата с месото, при стадото — не може да няма никакви следи! Тичам покрай стените, затискам раната си с длан. В ъгъла виждам дупката за чистачите, капакът е откъснат. Заставам на четири крака, лазя по тръбата, натъквам се на скъсан детски биберон, в кръвта ми впръскват ускорител, аз не усещам болката, само потта в очите ми пречи, лее се и се лее, проклетата!

Първата зала — покорните бизони. Били ги прехвърлят на огромна като мирозданието конвейерна линия, превръщайки ги във всевъзможни видове месна продукция — от кренвирши до бургери, придавайки смисъл на земния им живот.

— Не... Той каза нещо за скакалци. За скакалци.

Продължавам да пълзя нататък, по-бързо, по-бързо! Покрай цехове, в които отглеждат хляб, покрай цехове, където щамповат псевдозеленчуци, по-нататък, по-нататък, тук-там се натъквам на следи от релефните подметки на щурмовите бутонки, на късове пелени, на бели капки мляко.

Но мен ме води друго — нарастващ шум, странен, зловещ, не жив и не механичен, нещо средно между цвърчене, шепот и хрущене.

Комуникаторът свети все по-слабо, почти на нулата съм. Той свършва, а аз оставам.

Една пролука ме отвежда в помещение, чиито километрови стени са облепени с фототапети, изобразяващи сочна зелена трева. Само трева, трева, трева — нищо друго. А покрай тези зелени стени

Къде е детето ми? Къде е тя?!

Отецът ми крещи нещо, но скакалците заглушават вика му.

Излизам на галерията и насочвам дулото към онези, които са по-близо. Безсмъртните имат само шокъри, битката ще бъде нечестна и кратка.

Един от тях е висок повече от два метра, човек кула — почти толкова мощен, колкото нашия Даниел. Ще започна с него. Улавям широкото му мраморнобяло чело с мерника.

На пет крачки Безсмъртните застиват. Разбират, че...

— Седемстотин и седемнайсети?

— Ян?!

Те сигурно крещят това с всичка сила — но до мен достига едва чуто хриптене. Не мога да позная гласа, скакалците го заглушават, изтриват интонацията, тембъра, оставят само празната черупка на думите.

Най-близкият сваля маската си. Това е Ел.

Излиза, че онзи, здравият, е наистина Даниел?!

Това е моето звено! Моята родна, собствена десетка!

Какво правят те тук?! Каква е била вероятността да изпратят именно тях за моето дете?!

— Ян! Наведи дулото, братко! — шумоли Ел.

Кой е десетият? С кого са запълнили дупката? С кого са ме заменили?! Ел пристъпва към мен — а аз отстъпвам назад. Как да стрелям в него? Как да убия Даниел? Как да убия брат си?

Останалите седем, разбрали, че отстъпвам, се вклиняват в групата обсадени.

— Стойте! — Стрелям във въздуха, скакалците изгриват звука от изстрела.

Ел и неговите двама се спират, но зад тях черните с маските изваждат шокърите си. Някой едва не пада долу, с усилие го задържат върху галерията. И когато съм готов да стрелям в своите, някой ми маха.

Една от маските държи в ръцете си бебе.

Загърнато в парцал, който по-рано беше рокля на Анели.

Тази твар я изтръсква от пелените, хваща я гола за крака, за крачето, надвесва я над пропастта. Моето дете! Моето! Моето дете!

Разтварям пръсти — гледайте! Пистолетът полита надолу. Вдигам ръце — предавам се! Какво още ти трябва?! Не смей да го правиш! Който и да си! Йозеф? Виктор? Алекс?

Той ми показва с жест — отстъпи назад бавно, без резки движения.

И ние се спускаме един след друг: аз, Ел, Даниел, останалите Безсмъртни, предалите се клетки скуатъри, онази гадина, която държи в ръце дъщеря ми. Изглежда, той командва всичките. Не Ел, а той.

Спускаме се надолу, той дирижира — посочва на десетката ми какво да прави.

Мъжете — с шокъра, жените — да им се извият ръцете, децата — встрани с ритници.

Гледам голото дете, което беше загърнато с парцала от роклята на Анели. Не съществува никой и нищо освен дъщеря ми.

Ел се приближава към мен, протяга ми пластмасовите белезници лента — сиреч сложи си ги сам, братко. Приемам, без да изпускам от поглед онзи с маската, в чиито ръце е дъщеря ми. Той все още я държи за единия крак с главата надолу, тя цялата е малинена, кръвта е придошла; дере се и аз рязко чувам плача ѝ през заглушаващото всичко останало цвъркане.

Той се прави, че се кани да удари главата ѝ в цистерната, да я размаже — и се спира в последния момент. Хвърлям се към него, но Даниел ми застава на пътя, отблъсква ме назад, извива ми китката.

Онзи, който я е държал, след като се е позабавлявал, предава детето ми на друг.

От прилива на сила и злоба се изтръгвам, дори Даниел не успява да се справи. Влагам всичко в един ъперкът, пръстите ми се трошат, трошат се и зъбите му — той подскача и сяда, а аз вече съм при онази гадина, при онзи мерзавец.

Повалям го, като забивам чело в Аполоновото чело, нахвърлям се отгоре му, блъскам го с разкъсаните си юмруци, омазвам маската с кръвта си — той се опитва да се измъкне изпод мен, ритаме ме в слабините, вкопчва пръсти в шията ми, но аз не забелязвам нищо — нито болката, нито душенето. От мен изпада вторият пистолет — малък, тежък — хващам го, първия попаднал ми предмет, и започвам да млатя изверга с ръкохватката като с камък, млатя го, без да спирам, по очите, по темето, по носа, по процепа на устата, вбивам, забивам в

него маската. Налитат върху мен, опитват се да ме издърпат, а аз продължавам да млатя, млатя, млатя. После смъквам от него лицето му — бяло, натрошено, разцепило се.

Под него е Петстотин и трети.

Край с него. Челото му е счупено, от червената каша стърчи бяла кост. Но аз не мога да се спра. Не мога. Не мога. Петстотин и трети.

Нищо не може да се оправи! Няма да има мир! Няма да има прошка! Няма сега и няма да има! Пукни, гадино! Пукни!

Издърпват ме от него, изгарят ме с шокър, притискат ме към земята.

Би трябвало да се изключа, но не мога; просто ме парализират и аз гледам безмълвно как слагат детето ми при останалите, как Ел вика спецотряд, за да изпрати всичките в интернат, как насочва комуникатора към мен, показва ме на някого, докладва за успеха.

И в тази секунда един от онези, които седят върху краката ми, пада по лице на пода. Жените се хвърлят към децата си, една от тях пада, Ел вдига пред мен малкия пистолет, натиска спусъка.

Откъм края на залата тичат трима. В шлифери; протегнатите им напред ръце подскочат — откати. Един от Аполоновците се хваща за хълбока, друг се премята през глава, скакалците изяждат отлетелите им души, после Ел уцелва и един от хората в шлифери се строполява само на няколко десетки метра от нас. На останалите им свършват патроните, Безсмъртните се хвърлят напред, аз се търкалям по пода, трябва да се изправа, двамата с шлифери са срещу шестима с маски, завърта се вихър.

— Анели! Къде си?! Анели!

Бегло виждам едно познато и непознато лице с плаващи неуловими черти — това същото, в което бях стрелял със засеклия пистолет, това същото, което бяха гледали милиони на барселонския площад.

— Анели!

Рокамора е тук! Намерил ни е. Намерил е Анели.

Той не знае нищо, мисли си, че тя е жива, дошъл е за нея. И сега ще го убият. Ето, някой вече го е възседнал, тикнал е в него шокъра си, души го с лентата на пластмасовите белезници, неговият спътник вече не помръдва.

Събирам цялата си ярост и отчаяние — стига ми колкото да се обърна настрана. И наблюдавам как отец Андре вдига хвърления от мен от мостика автоматичен пистолет. Цели се покрай биещите се, не уцелва, не може да се справи с отката, стреля пак и пак — къде? Не засяга нито един от Безсмъртните, всичко е напразно...

Изведнъж една от прозрачните цистерни се пука като мехур, разпада се на лъскаво кълбо, взривява се като паднала дъждовна капка и цялото видимо пространство се покрива от цвърчащ жив килим. Едрите твари изпълват земята и въздуха, скачат за пръв неочакван път в своя предварително програмиран живот, разтварят крилца, шумят, цвърчат, влизат в очите, в устата, в ушите, стържат с хитина си по кожата ни — египетско наказание, гняв божи.

Съседната цистерна също се разрушава и вече не се вижда нищо.

Аз пълзя — мога да пълзя! — опипом нататък, където е било детето ми. Не знам какво става с Рокамора, с отец Андре, с останалите.

И я намирам, сякаш в мен е вграден навигатор, сякаш двамата сме намагнитени. Прегръщам я, скривам я от гризящите ни скакалци и на сяло търся укритие, олюлявайки се върху омекналите си крака.

Някаква врата; блъскам я, скривам се вътре — тесен склад.

Разтварям вързопчето. Жива е.

Целувам я, прегръщам я, тя пищи, плаче, посиняла от налягане. Сядам в ъгъла, люлея я, мажа я със своята и с чужда кръв. По пода скачат опиянени от свобода скакалци — в стената, в тавана, в лицето ми.

Вратата се отваря, някой се появява на прага, отворът се запълва от скакалци.

— Затвори! Затвори вратата! — крещя му аз.

Той скача вътре, дърпа към себе си вратата, мачка налетелите насекоми, заключва, пада безсилно на пода, диша шумно, разтривайки премазаната си шия.

Това е Рокамора.

ГЛАВА XXIX

РОКАМОРА

— Там имаше ли едно момиче? Късо подстригано? — кашля Рокамора на всяка дума. — Анели?

Би трябвало да го удуша още сега, но Петстотин и трети е изразходвал всичките ми сили. Твърде съм зает с онова, което е ръждясало, и с усилие осъзнавам — току-що съм убил безвъзвратно Петстотин и трети. Всичко между него и мен е приключено. Край на историята, продължила четвърт век — и то толкова кратък край.

А детето плаче.

Люлея я, приспивам я. На Рокамора му се налага да ме разтърсва, за да ми зададе глупавите си въпроси.

Той все още е в своя шлифер, по-голям с два номера от размерите му; отслабнал е, изхабил се е — целият блясък се е изтрил от него, отлетял е. Но той е все още толкова млад, както и при първата ни среща. Почти момченце.

— Тя нали беше с вас в този скуат? Нали? Аз знам. Можете да ми се доверите, аз съм свой. Аз съм нейният съпруг...

— Съпруг? — питам го аз.

— Съпруг — отговаря твърдо той.

Не мога да я оставя никъде дори за секунда. Наоколо са само голият студен под и обезумелите скакалци.

— Тя нямаше съпруг. Беше сама.

— Ние се разделихме... За кратко. Заради глупост. Къде е тя?!

— Разделили сте се — кимам му аз, люлеейки плачещото дете; да можеше сега някой да полюее мен. — За кратко. Може би си я изоставил?

Длъжен съм да изкрещя това, длъжен съм да го зашлевя с обвиненията си през лицето — но съм плиснал цялата си ярост в Петстотин и трети. Думите излизат тихо, безлично.

— Какво значение има за теб? — той се изправя. — Тя си отиде сама. Къде е тя? Знаеш ли, или не?!

— Може би си я изоставил, когато са я изнасилвали Безсмъртните? — питам аз.

— Тя ли ти каза това? Не вярвам!

— Може би си избягал, за да си спасиш жалката кожа? Може би тя така и не ти е простила това?

— Млъкни! — Той пристъпва към мен; но детето в ръцете ми му пречи да направи още една крачка и пречи на мен да удуша тази гнида. — Къде е тя?! Тя там ли беше?!

— А ти къде беше цяла година?

— Не е минала година! Десет месеца, по-малко! Аз я търсих! През цялото това време! Комуникаторът ѝ беше изключен! Как иначе да я намеря?!

— Комуникаторът беше изключен, защото тя не искаше да я намираш. Ти не ѝ беше нужен.

— Кой си ти, а? — Той пуска фенера на комуникатора, свети ми в лицето. — Кой си ти?!

— А и тя никога не ти е била нужна, нали? Ти просто си си играел с нея? Тя просто ти е напомняла някаква твоя стара приятелка, която е пукнала преди сто години? Тя ти е била нужна, а не Анели, нали?

Не виждам лицето му; в пълната тъмнина на тази стаичка комуникаторът в ръката му гори ярко като звезда. Скакалците с копнеж скачат върху тази студена звезда.

— Познавам ли те? — прогонвайки с ръка напастта, казва Рокамора. — Къде съм те виждал? От къде на къде тя ти е разказала това?

Воплите отвън не стихват. Някой удря по затворената врата; ние не помръдваме. Там има двацет скуатъри, звено на Безсмъртните и двама полумъртви бойци; може да ни моли да влезе всеки от тях. Рулетка.

— Тя се нуждае от помощ! Тя е инжектирана! Тя е бременна! — Той прави още един опит.

— А ти какво, можеш ли да ѝ помогнеш? — питам аз. — Може би имаш лекарство?

— Какво се е случило с нея?! Къде е тя?!

— Какво си се притеснил за нея? Може би това е било твоето дете? С твоето дете ли беше бременна?

— Какво ти влиза в работата? И какво значи — беше?!

Продължават да стържат по вратата — отчаяно, истерично. Женски глас; изглежда, това е Берта.

— ... моля...

— Кой е там? — питам аз вратата.

— ... аз!... волите!

Разговорът ни не би трябвало да има свидетели. Но Берта... Берта...

— Какво правиш?! Та тук сега...

Късно е. Щракам ключалката. Вътре се изсипва Берта, като ризница обвила отвсякъде своя Хенрик. Момчето плаче — живо е.

— Ян! Ти... Слава богу!

Трябва да се затвори, но в процепа като клин се връзва щурмова бутонка и не отстъпва, а след него се вмъква черно рамо.

— Вратата. Вратата! — крещя аз на вцепенения Рокамора. — Помогни ми, кретен!

Но той съобразява твърде бавно и черната фигура успява да се вмъкне при нас, в нашата стаичка три на три метра. Към лицето му е прилепен Аполон, но аз го познавам по пистолета — моя, малкия. Това е Ел.

Връзвам се във вратата с гръб — тя с хрущене застава на мястото си. Берта със своето момченце се плъзва по стената до пода, Хенрик пици, моята дъщеря си дере гърлото. Ел в движение тика дулото в Рокамора. Добра реакция.

— Ръцете горе! — И крещи в комуникатора си: — Тук е Рокамора. Хванах Рокамора!

Онзи прави крачка назад, още една — стига до стената, опира се с гръб в нея и разтваря шлифера си; под него има широк черен колан с джобове, из които са разхвърляни омотани с проводници брикети. Рокамора бавно вдига ръце нагоре — в пръстите си държи нещо, наподобяващо гумичка за стискане.

— Хайде! — казва той. — Ако я опусна, от теб ще остане само мокро петно.

От всички нас. Ако това е наистина експлозив, е достатъчен, за да отнесе целия цех.

По външността на Ел не си личи, но съм сигурен, че сега се е изпотил. Аз съм се изпотил. Рокамора също се е изпотил.

— Да не си посмял! — казвам му аз.

— Ох, не бива! — плаче Берта. — Аз тук имам малко дете! Не бива!

— Ей, приятел! — Ел не сваля дулото от него. — Недей да нервничиш. Нищо няма да ти направя. Такива клечки като теб са нужни живи.

— Жив няма да ме хванете — клати глава Рокамора.

— Не бива! Не е нужно! Моля ви! — нарежда Берта.

— Какво става? Какво става при теб? — бучи нечий глас в комуникатора на Ел.

— Кажу ми там, че намерих Рокамора! И Нахтигал също е тук! Да, Ян! С детето! Плюс някаква жена с кърмаче!

— Нахтигал? — пита Рокамора. — Ян Нахтигал?

— Здравсти, Ел — казвам на Ел.

— Доложихме на командването! Дръж се! — съска комуникаторът.

— Сложи пистолета на пода! — надвиква комуникатора Рокамора. — Сложи го на пода, животно, или пускам. Едно...

— Не ти стиска!

Моето дете преминава в писък:

— Аааааа! Аааааа!

— Те така или иначе ще ме убият, след като ме дигитализират! По-добре така. Две!

— Добре, добре. Само че това няма да ти помогне... — Ел прикляка и оставя пистолета на пода.

— И кажи на своите, кажи им! Хайде! — Рокамора си играе с детонатора, сякаш наистина е гумичка за стискане.

— По-спокойно там! — крещи Ел в комуникатора. — Този психар целият е омотан с експлозив! Изчакайте с щурма!

— Петима заложници, две деца, Рокамора има бомба, прието — бучи комуникаторът.

— Поддръж и моето. — Сядам до свилата се Берта. — Изобщо не мога да я успокоя. Хайде, не се притеснявай. Всичко ще бъде наред.

Ел си играе на гледаница с Рокамора. Аз го прегръщам отзад, стискам го със стоманена хватка, дърпам го, събарям го на пода. Той ритва с крака, Берта ридае, децата пищят, скакалците се носят насам-натам. Рокамора примигва смаяно, аз напипвам пистолета — лепкав,

омазан — и с един удар приспивам Ел. После намирам в джоба му белезниците лента, стискам китките му и го настанявам като чувал в ъгъла.

— Нахтигал — повтаря тъпо Рокамора, наблюдавайки манипулациите ми. — Същият онзи Нахтигал. Героят от освобождаването на Барселона. Хилядник. Гадина.

— Слушай, ти! — Насочвам дулото към челото му — на половин метър е, но рискът така или иначе е твърде голям. — Да. Аз бях там. Бях в Барселона. Видях всичко. Чух. Аз отворих портата наистина. Но ги уби ти. Всичките петдесет милиона души. Накисна ги. Използва ги. Поведе ги към касапница. Аз бях там, когато ти подбуждаше...

— Лъжа! Искан да ги освободя! Те заслужаваха справедливост! Аз само...

— Бях там, когато лъжеше за Анели.

— Какво?!

— Когато се кълнеше в любовта си към нея, казваше, че мечтаеш всичко да се върне...

— Не лъжех! А на теб какво ти влиза в работата това? Кой си ти?! Къде е тя?

Аз мълча.

— Къде е тя?!

— Това за нашата Анели ли? — помага ми притихналата до момента Берта. — Умря тя. Умря при раждането, вече трети месец оттогава.

Рокамора въздъхва, смее се, хлипа.

— Какво?

— Ти само се успокой, не ни взривявай, става ли? Умря. Питай него, нали това е нейното дете. Обичаше ли Анели? Нали няма да погубиш детето й?

— Умряла е?

— Умря — признавам аз.

Ел се върти в ъгъла, бучи нещо.

— Защо детето й е у теб? — Рокамора прехвърля върху мен опулените си червени кълба. — Защо ти знаеш всичко за нея... Това си ти, нали? Ти си бил там с нея. Това й е от теб?

Пръстите му се плъзват по пружината на ръкохватката на детонатора и той едва го удържа. Аз продължавам да държа челото му

на мушка.

— От Безсмъртен. От изрод. От убиец.

— А от кого трябваше? От страхливец? От предател? От слабак?
— питам го аз. — Виж ме! Може би ще ме познаеш?! — Смъквам маската на Ел, той мига замаяно, слагам я на своето лице. — Помниш ли как ми разказваше, че там, под маската, аз съм нормален човек, че не искам да те убивам? Безсмъртните биеха жена ти, а ти подви опашка и избяга веднага щом те пуснах! Помниш ли?! Ето ме и мен!
— Свалям маската. — Ето го нормалния човек! Трябваше да те убия преди една година, още там!

— Ти? Това си ти?

— Защо я остави тогава?! Защо не я взе със себе си, щом толкова я обичаш?! Защо ме остави да я убия?! Два пъти можех да я убия! Остави я там и чакаше! Какво чакаше!

— Аз изпратих хора за нея!

— Ако беше дошъл сам, нямаше да мога да я отведа! Но ти си твърде загрижен за кожата си. Ти обичаш себе си, а не нея! Ти не я заслужаваш!

— Затваряй си устата, разбра ли?! — Той пристъпва към мен, забравил за бомбата, за пистолета. — Аз я обичах! Аз я обичам!

— Не нея! Някаква друга жена! Ти нали й призна? Призна й! Тя просто е приличала на някоя друга! Ти си я използвал като заместител!

— А ти какво разбираш, пале! — ръмжи той.

Берта дава на дъщеря ми гърдата си и тя най-накрая се успокоява. Скакалците цвърчат. Ел стене и мучи. Комуникаторът му отново се пробужда.

— Доложихме на командването. Молят за връзка. Сенатор Шрайер е на линията. Приеми повикването!

— Отмени! — Премествам дулото към Ел; но той още не може да съобрази нищо.

— Хесус! Там ли си? — казва Шрайер от ръката на Ел.

— Шрайер?! Защо Шрайер?! — Рокамора облизва устни, изтрива потта от челото си с ръката, в която е стиснат детонатора. — Какво общо има тук Шрайер?!

— Там ли си, Хесус? — продължава сенаторът. — Какъв късмет! Търсех Ян, а намерих теб. Това се казва подарък! След толкова години!

Какво правиш там? Срещнахте се, за да обсъдите чувствата си към тази клетница? Как беше, Анели?

— Той откъде знае? Откъде знае всичко?!

— Чух, че се каниш да се взривиш? — В гласа на Шрайер има учтив интерес — просто още един светски разговор.

— Прекъсни! Прекъсни го! — нарежда Рокамора.

— Не бързай — казва сенаторът. — Имам толкова новини за теб. И за теб, Ян. Между другото, извинявай, че не се обадох по-рано. Беше ми много плътен графикът.

Зад вратата се чува някакво суетене; после — пробен удар с нещо тежко.

— Какво правят те там? Отзови ги! Отзови кучетата си, Шрайер! — крещи Рокамора. — Сега всичко тук ще излети във въздуха! Чуваш ли?! Не отговарям за себе си!

— Не е нужно, не е нужно — уговаря себе си Берта.

— И никога не си отговарял, а? — отбелязва Шрайер и добавя на някого встрани: — Рикардо, сложи момчетата на пауза. Ще опитам да проведа преговори с терориста.

— С терориста?!

— Ами да. Пусни новините. Хесус Рокамора е взел пет заложници и заплашва да ги взриви заедно със себе си. Сред пленените са жена и две кърмачета. Не е ли прекрасно? Ръководителят на Партията на живота убива две бебета. Достоен финал.

Ударите престават, но сега иззад вратата се разнася приглушено стържене, сякаш по пода мъкнат нещо тежко.

— Това е лъжа! Никой няма да повярва!

— Мислиш ли, че някой ще те пусне да се появиш с опровержението? Това е край, Хесус, и ти сам се пъкна в капана. Въпросът е само дали искаш да си отидеш като терорист, или да се предадеш и да се разкаеш?

— Да се разкая? За какво?! За това, че трийсет години спасявах човешки живот?! За това, че се борех с човекоядци?! Че се опитвах да предпазя децата от вашите костотрошачки?!

— Ако това ти се удава толкова трудно, може вместо теб да се разкае триизмерният ти модел. За целта, разбира се, е желателно да те получим цял, за да можем да те дигитализираме.

— Както и очаквах. — Рокамора облизва устните си. — Да пуснете по новините моята електронна кукла. Да ви лиже задниците и да призовава нашите да се предадат. Като с Фукуяма. Като с жената на Клаузевиц.

— Вече няма никакви ваши, Хесус. Нима не ти доложиха? А, на теб навярно не ти работи комуникаторът. А междувременно точно в момента се щурмува леговището ви в кулата „Вертиго“, това също е в новините. Остана само ти.

Щурм? Нима Беатрис и Олаф могат да окажат някаква съпротива? Как са намерили това място толкова бързо? Засекли са мен, когато се обаждах на отец Андре?

— А моята кожа няма да ви падне. Ще си я стържете от стените. — От челото на Рокамора се лее пот. — Няма да ви дам да направите от мен чучело, ясно ли е?

— Рикардо, може ли да помолите всички да освободят помещението? — казва Шрайер някъде настрани. — И да ме прехвърлите на защитена линия, бъдете така добър. Бих искал да поговоря с терориста самоубиец насаме. Така да се каже, психология в действие. Последен опит да бъдат спасени детските животи.

— Аз не искам смъртта на тези хора! — крещи Рокамора. — Не му вярвайте! И аз не съм самоубиец. Ние все още можем да се спасим оттук! Ако някой ме чува... Аз винаги съм се борел и сега се боря за правото на хората да си останат хора, за нашето право за продължаване на рода, за това да не ни отнемат децата, да не ни принуждават да правим този нечовешки избор...

Отдалечавам се странично към вратата. Рокамора не ми обръща никакво внимание; може би ще ни се удаде да се измъкнем оттук, докато... Пробвам ключалката. Блъскам бавно, тихо... Вратата не поддава. Затисната е с нещо отвън.

— Край. Можеш повече да не си дереш гърлото, изключиха те — прекъсва го Шрайер. — Сега можем да си поговорим насаме. Ти и аз. Е, и твоите заложници, разбира се, но те не се броят. Ти нали ще ги убиеш.

— Гадина! Лъжец!

Рокамора гледа с омраза Ел, който седи като пленник в ъгъла със завързани ръце и кървящо чело. И оттам, от Ел, идва чужд глас, сякаш

той е изпаднал в транс медиум, чрез който в нашия свят се обажда някакъв демон.

— Трийсет години, Хесус. Трийсет години отлагаше нашия разговор, а? Ти си бил много зает, разбирам. Ти нали се сражаваше със системата! Търсих те трийсет години. Ти си майстор в криенето. Трийсет години спасяваше от мен, човекоядеца, розови мили дечица. Чужди дечица. С твоите нещо не ти се получи, а?

— Аз...

— И трийсет години настояваше да се отмени Законът за Избора. Може би защото не можа да направиш правилния избор, само затова?

— Аз не бях длъжен... Никой не е длъжен...

— Защото ти просто се уплаши? Постъпи с нея като обикновен мерзавец?

— Изключи го! Изключи го! — крещи Рокамора на Ел.

— Не се дръж като истеричка — казва Шрайер. — Ти трийсет години избягваше този разговор. На теб ти е по-лесно да умреш, отколкото да говориш с мен? Знаеш ли кое ми е досадно? Това, че тя ми измени с такъв страхливец. Не ми пука, че беше жиголо и просяк. Обидно ми е, че искаше да избяга от мен при такова нищожество като теб.

Стаята започва да се размива и да пропада, малкият зъл пистолет плава във влажните ми пръсти и аз го отклонявам от Рокамора, за да не го прекъсна, преди да съм го доизслушал.

— Тя нали те чакаше, Хесус. Чакаше те през всичките тези четири години, докато я търсех. Ти появи ли се поне веднъж? Обади ли й се?

Четири години, повтарям си аз. Чакала е четири години, докато не...

— Не искам да говоря за това! — Рокамора поглежда към мен, към Ел, към Берта.

— Може би те е било страх от засада? Но нали по онова време ти съвсем не беше терорист номер едно? Ти беше просто стриптийзър, съблазнител на богати скучаещи дами, вонящо нищожно псе. Псе, изчукало чужда кучка.

— Ти сам си си виновен, Шрайер! Сам си си виновен! Ти я доведе!

— Всички около теб са виновни, само не и ти.

— Аз я обичах!

— И затова я остави сама. Тя избяга при теб от съпруга си, а ти?

— Какво направи с нея?

— Какъв внезапен интерес! Трийсет години ти се удаваше да сдържиш любопитството си, и изведнъж — да ти поднасям всичко в сребърно блюдо!

— Аз я търсих! Опитах се да ги намеря!

— И не ги намери. Ти с твоите възможности, с твоите приятелчета-хакери — не я намери. Чуваш ли, Ян? Ама че несполука!

Аз чувам. Всичко чувам и не мога да разбера нищо. Лицето ми цялото е мокро, струва ми се, че струи кръв от ушите ми. Берта се визира към мен безмълвно, притиснала към едната си гърд Хенрих, а към другата — дъщеря ми. Един скакалец подскача към Рокамора, попада върху бузата му. Той се дърпа, ръката с детонатора се свива, аз замиждавам.

— Какво направи с нея?!

— Нищо. Просто я върнах вкъщи, Хесус. Всичко останало с нея направи ти.

— А детето?!

— Детето?

— Тя нали роди?!

— Тя роди, Хесус. Макар че аз доста я разубеждавах. Бях готов да ѝ простя, знаеш ли? Защото е глупаво да ревнуваш жена, с която си живял петдесет години, от някакъв жиголо, от курва в панталони. Избави се от ембриона, молех я. Махни това от себе си, изчисти се и ще забравим всичко. И ще си живеем, както преди. Нали не мислиш, че е избягала заради теб? Не, тя непременно искаше да запази проклетия ембрион.

Да съхрани проклетия ембрион. Непременно да съхрани проклетия ембрион.

Избави се от ембриона, молех я.

Повтарям само с устни тези думи след Шрайер.

— Ти си я държал цели петдесет години и си искал да я държиш още толкова! Ти не можеше да ѝ дадеш нищо, Шрайер! Тя беше нещастна с теб! Тя не би тръгнала...

— Затова пък ти, разбира се, ѝ даде всичко.

— Ана си мечтаеше за дете!

— Така че ти ѝ изду корема и избяга. Благодетел. Благодаря ти.

— Колко години тя се е опитвала да забременее от теб?! Тя всичко ми разказа, тя ми казваше всичко... Нищо не се е получавало!

— И ето — чудо! Чудо на чудесата! Светият дух я осени. Получи се непорочно зачатие! Това, за което тя молеше Господ Бог, когато си мислеше, че не чувам! Дете!

— Тя мислеше, че проблемът е в нея! Мислеше, че е неплодна, затова се молеше, и... Но ти знаеш всичко това! Ти нали знаеш!

— Проблем? Аз не виждам никакъв проблем! Не виждах тогава, не виждам и сега! Проблемът е, когато някои се поддават на животинските си инстинкти! Проблемът е, когато не знаят какво да правят със своята похот и се отдават на първия срещнат! Когато си въобразяват дявол знае какво и вземат банално сношение за божествена намеса. Ето това наричам аз проблем.

— Ти си този, който я докара до това! Ти! До това побъркване! Тя не беше такава!

— Каква? Не разговаряше със своя Иисус така, сякаш той ѝ отговаря? Да, това се случи по-късно с нея. През тези години, в които я търсех. Напомням ти — аз я търсех, а не ти, Хесус. И ти смееш да ми говориш за това, че не съм я обичал? Нима ще се стараеш така заради жена, която не обичаш?

— Какво направи с нея?

— Това, което е длъжен да направи всеки любящ мъж и порядъчен човек. Не я изоставих като теб. Не я изгоних от дома си. Аз се грижих за нея до края, Хесус.

Слушам ги замрял, онемял, без да се намесвам. Гледам Хесус Рокамора.

Този поглед, който ми се стори познат някога отдавна, преди година. Очите.

Зад целия негов грим, изкуствени вежди, скули, нос... Някъде там съм аз.

— До края! Ти си я убил! — хрипти Рокамора.

— Ние с нея направихме всичко по закона, Хесус. Тя сама пожела това. Избра да остави детето, избра да заплати за него с красотата си и младостта си, и живота си. Аз ѝ предлагам да размисли. Но тя избра старостта и смъртта. Избра да остави детето.

Кръвта в мен е станала мазна и бавна като онази, която беше изтекла от клетия Олаф. На сърцето му е трудно да я изпомпва, то е грохнало за последната година. Едва вдига сгъстената ми кръв от далечните тежки крака, едва я прокарва в крехките съдове на вкаменелия ми мозък, не се справя. Аз не се справям.

— Какво направи с моето дете?!

— О! Подходих към този въпрос напълно отговорно, Хесус. Аз го отгледах. Възпитах го. Та това е синът на любимата ми жена.

— Син?

Всичките ми години в интерната. Всичките години, през които мечтаех да се измъкна, да избягам, и разбивах с глава екрани. Всичките години, през които очаквах обаждането от майка си.

Всичко това не е било случайно. Първата ми среща с Шрайер. Задачата, която той ми даде. Неговото търпение. Неговата готовност да не обръща внимание на грешките ми. Вечерите и коктейлите. Отгледал ме е и ме е възпитал.

— Имаш ли други деца, Хесус?

— Не! Какво ти влиза в работата?!

— Ти толкова обичаш децата, Хесус! Ти си посветил живота си да защитаваш клетниците, които са решили непременно да се размножават. А с твоите собствени как е?

— Млъкни!

— Общуваш ли с тях? Едва ли. Та ти бягах от своите жени веднага щом забременеят! Това не предполага дружба с деца. Ти познаваш ли ги изобщо?

— Не бива — казвам тихо.

— Нека да те запозная с твоя син! Още повече, че и без това почти се познавате. Ян, това е Хесус. Хесус, това е Ян.

Ето, имам в себе си пистолет. Но в кого да стрелям? В Шрайер? В Рокамора? В себе си?

— А така! — казва Берта.

— Това е той? Този?!

— И ето какъв е казусът — казва Ерих Шрайер. — Тъй като нито ти, нито твоят син не успяхте да се справите с животинските си инстинкти, сега сте се събрали цялото щастливо семейство. Три поколения в една стая. Така че ако гръмнеш със своята бомба, ще убиеш закуп и сина си, и внучката си.

— Какво?! — Рокамора изобщо не може да смели това. — Ти...
Човекоядец...

— Забавно, а? Ти трийсет години се бориш за правото на хората да продължават рода си, Хесус! Вместо това да отгледаш собствения си син. Вместо да бъдеш до жената, която ти го е родила. Трийсет години демагогия и страх! И ето го момента на истината. Оказва се, че имаш и деца, и внуци. И какво? Ти ще ги взривиш със себе си — заради своята свещена борба!

— Това не е вярно! Това е лъжа!

— Поучителна история, а, Хесус? Човек, който толкова ревностно е отстоявал правото на продължаване на рода, унищожава потомците си заедно със себе си!

— Ти си нагласил това...

— Може би все пак не си е струвало да се размножаваш?

Рокамора избърсва потта от челото си, хваща детонатора с другата ръка, дава на отеκληте си пръсти да си починат. Примигва, поглеждайки към мен.

— Той?!

— Именно той, Хесус! Ти се срещна със сина си! Опитах се да ви запозная и по-рано, но...

— По-рано? Когато... Когато той трябваше да ме убие? Нали ти си го изпратил?! Ти си нагласил всичко това! Насочвал си го към мен...

— А би излязло забавно, нали? И също доста поучително. Срещал съм подобни неща само в глупавото фантастично кино. Напълно по твоя вкус.

— Всичко това е само за да ми отмъстиш?

Всичко, което се е случило с мен през последната година, всички тези странни, несвързани едно с друго събития, започват да придобиват смисъл. Животът ми започва да придобива нов смисъл. Само че какъв?

— Да си отмъстя? Да отмъстя на жиголо, страхливец и нищожество? Не, по-скоро да ти дам урок.

— Взел си моя син... Сина на Ана... Отгледал си от него чудовище... Трийсет години да го готвиш за това... Ти си безумец! Ти си болен човек!

— Чудовище? Та той е мил. Аз само съвсем леко му помагах да се придвижва по служебната стълбица. Ян сега е хилядник на

Фалангата, герой от освобождаването на Барселона! Нима не се гордееш със сина си? Сина, когото така искаше горката ми жена?

Горката ми жена. Върнах я вкъщи. Грижих се докрай.

Малкото дървено разпятие от моите спомени кошмари. Разпятието на стената в замъка бунгало, в омагьосания дом на острова на сред небето. Това е същото разпятие, към което винаги се е обръщала майка ми. От което е търсела покровителство и защита.

То виси точно срещу странната малка стая, от която толкова се бои Елен Шрайер. Стая с тесен креват, с врата без ръчка и със стена от бронбойно стъкло, което може да се скрие зад завеса или разкрие откъм коридора — но не и отвътре.

— Ти... — Гърлото ми е пресъхнало. — Ти...

Но Шрайер не ме слуша. Гласът му е изчезнал.

— Ти! — крещя му аз. — Ти си я държал там! В тази стая! Това е затвор! Това е килия!

Без прозорци, без екрани, без възможност да се скрие — ако стопанинът реши да остави завесата дръпната встрани. Това е камера. Клетка, в която Ана Шрайер е излежавала доживотния си затвор и откъдето не е можела да излезе. И оттам се е виждало само разпятието, лежащо на отсрещната стена. Онова същото, с което ме учеше да разговарям, когато ми беше лошо или страшно.

Аз се грижех за нея до края.

Тя е проседяла всичките тези години, всичките тези десет години в шибана клетка?! Моята майка?!

— Ти, гнида... Нищожество... Садист...

— Аз? — Той се смее сухо през говорителя. — Нима? Ние трябваше да сме заедно. Тя и аз. Винаги. Истинска вечна любов. Чиста, без примеси. Какво получих? Предателство. Проявих великодушие. Умолявах я да се откаже от детето. А тя те запази напук на мен. Нейното богче ѝ било повелило. Тя си мислеше, че ще ме излъже. Че ще може да избяга. Че той ще ѝ помогне, дървеният покровител. Тя сама си избра старостта. И аз ѝ подарих старостта. Но тя не беше сама. Аз всеки ден ходех до стъклото и правех снимка. Това не беше трудно. Тя през цялото време висеше на стъклото, чакаше да ѝ отворя. Искаше да се види със своя Иисус. А аз ѝ показвах как остарява.

— И защо си постъпвал така с нея? Всичките тези мъки — за какво?! — шепне Рокамора. — Аз не знаех... Господи, ако знаех...

Защо не можа просто да ѝ дадеш развод?!

— Аз съм много верен мъж. Не съм имал връзки с други жени, докато Ана беше жива. И не съм садист. Не съм я измъчвал! Тя винаги беше в добро настроение, Хесус. Не исках да посърне преждевременно, затова във водата, която тя пиеше, винаги бяха разтворени хапчета за щастие. Жалко, че не мога да ти покажа снимките. На тях тя винаги се усмихваше.

— Няма да оставя това да ти се размине така! Мерзавец!

— Човекоядец! — подсказва Рокамора на Шрайер. — Но какво можеш да направиш? Да натиснеш бутона? Всичко свърши, Хесус. Ненапразно чаках трийсет години. Ти, разбира се, си свободен да избираш — ще те накарат ли децата ти да станеш цифрова кукла и да се присъединиш към трупата на останалите изтърбушени революционери, или ще ги превърнеш в горещо месо. Аз бих гласувал за първия вариант. Харесвам Ян. Вече някак свикнах с него. Но твоя воля.

— Ти си ме използвал — казвам аз. — Като оръдие. Като инструмент. Използвал си ме и си ме захвърлил да умирам.

— То пък един инструмент — отвръща Шрайер. — Нищо не можа да направиш, както трябва. Завъртя роман с девойка, която трябваше да отстраниш, а също и тази история с Елен. Крушата не пада по-далеч от дървото, а, Ян?

— Ти знаеше?

— Аз преглеждам записите от охранителните камери. А нима вие не дойдохте вкъщи точно затова?

— Да не си посмял да я докоснеш!

— Още един любител на празните заплахи. Не се притеснявай, Ян. Та нали аз ви запознах, забрави ли? Елен упорства, не иска да пие хапчета. Наложил се да ѝ намеря временно забавление. Имитатор.

Ел седи в ъгъла — червен като рак, мъчително озвучава дявола. Но той не се осмелява да прекъсне сенатор Ерих Шрайер. Зад вратата настъпва някакво суетене, лаят неразбираемо, нещо издрънчава.

— Много мило, че така се тревожиш за Елен, но наистина не си струва. Тя е моя, Ян. Тя никъде няма да се дене от мен. Тя винаги ще бъде до мен. Тя знае какво се е случило с Ана и не иска да седи в онази стая, оставайки вечно млада и прекрасна. Това, че си се помушкал в нея, не ти дава право да си въобразяваш нещо. Не бъди като баща си.

Като безмозъчно животно. Така се надявах, че ще можеш да бъдеш по-добър. Че ще отгледам от мръсното му семе по-висше същество за назидание на тази маймуна и в памет на любимата ми жена. Така се надявах, че ще можеш да станеш достоен за вечността, Ян!

— Мислиш си, че ти си достоен за нея?! И можеш да си играеш с хората? Мислиш си, че си бог? Мислиш, че ти си бог? — крещя му аз.

— Ако не аз, то кой? — смее се Ерих Шрайер. — О, почакайте... Идват съобщения от „Вертиго“. Хесус, твоите приятели току-що са гръмнали три равнища на кулата. Кой беше там? Улрих? Пенета? Само пепел е останала.

Рокамора мълчи. Ръката му трепери от умора. Той гледа Ел, гледа мен — и мълчи.

— А, Хесус? Какво млъкна? Хайде, натискай бутона. Истинският революционер трябва да умеє да си отива красиво, за да живее през вековете! Натисни бутона, стани Че Гевара!

Черни точки на бетонния под. Рокамора диша тежко.

Замъгленият поглед на Беатрис от прозореца на втория етаж. Бясно въртящото се слънце. Надуваемата костенурка в смаления океан. Лабораторията. Всичко е загинало. Олаф с дупките в корема. Той нямаше какво да губи.

— Искаш ли да ти помогна? Там, отвън, вече всичко е минирано. Надписите за новините вече са приготвени, Хесус. Ти вече си извършил този атентат. Никой няма да се учуди.

Дъщеря ми, която така славно е мълчала, съсредоточена върху гърдата на Берта, отново започва да пици все по-силно и по-силно.

— Тя се е наакала — съобщава Берта. — Поддръж малко моето, аз ще опитам да я оправя някак.

— Изключи комуникатора, Ел — казвам аз, помагайки си с пистолета. — От толкова информация ще ми се пръсне главата. Хайде, изключи го.

И Ел ме послушва.

— Дай я тук — казвам на Берта, пъхайки пистолета в джоба си. — Сам ще направя всичко. Имаш ли сух парцал?

— По-добре да се бяхте предали — хрипти Ел. — Напразно ще пукнем.

Рокамора облизва устните си, отпуска детонатора надолу, внимателно го прехвърля от изтръпналите пръсти на едната си ръка в

другата.

Гледа ме непрекъснато. Аз избързвам жълтото. По дяволите, да имаше вода. Тя ме е познала, успокоила се е, следи лицето ми.

Времето минава. Зад вратата мълчат. Ел се поти беззвучно, само тръска глава, за да прогони кацналите по косите му скакалци.

Вселената се свива. Към Земята лети огромен метеорит и след няколко минути нищо няма да остане. Аз бърша детското ако.

— Аз не знаех — казва ми Рокамора. — Не знаех, че е направил това с нея. И с теб.

Нима този човек е мой баща? Същият този, когото винаги съм презирал и ненавиждал? Та аз никога не съм го търсил. Защо го намерих?

Всичко е заради Анели. Тя ме накара да мисля, че майка ми е жива. Тя ми даде пример за прошка. Измами ме. Измами ме и също умря.

Майка ми я няма. Напразно съм я търсил и напразно не съм я търсил.

Нещо такова: надяваш се, че светът е плосък и безкраен, а той се оказва кълбо, носещо се в пустотата, и накъдето и да плаваш, в края на краищата ще се върнеш в изходната точка. Всичко за него е известно. В него няма тайни.

— Те двамата са умрели — казвам аз на Рокамора. — Никой не е останал.

— Никой. — Той облизва устните си; очите му са от стъкло — и започват да се топят.

— Това е внучката ви, излиза! — посочва Берта голото малко момиченце, което увивам в къс чужда рокля.

— Не разбирам — казва Рокамора.

Аз също не разбирам.

Той гледа детето в ръцете ми.

— Как я нарекохте?

— Никак.

— Това е нейно дете — обяснява той на себе си. — Нейно, на Анели.

— Но не е твое — напомням му аз. — Ти нали тогава ме помоли да се направи аборт на Анели. Твоето дете остана там, върху кърпите. Аз не успях да им попреча. Бях зает. Разговарях с теб.

— Не бива. Не бива така.

— Ти направи с нея същото, каквото и с моята майка. Просто на мен ми провървя малко повече.

— Покажи ми я — моли ме той.

— Как ли пък не.

Той примигва.

— Ти можеше ли да умреш вместо нея? — питам аз баща си. —
Вместо тях?

— Трябваше — отговаря той. — По-добре да бях умрял тогава.

Хващам я по-удобно. Поне на нея сега мога да съм от полза.

Тя ме гледа сериозно, навъсено. Сигурно се готви да заспи.

— Разкажи ми за нея. За майка ми.

Той кашля. Потърква със свободната си ръка потъмнялата ивица на гърлото. Кой знае защо докосва брикетите на експлозивите на кръста си — внимателно, замислено. Държи се за тях, сякаш се зарежда.

— Аз я изоставих — изрича той.

— Не това...

— Да, аз я изоставих. Да, хвана ме страх. Когато тя ми каза за бременността. Да поема отговорността. Да започна да старея. Болести. Импотентност. Слабоумие. Това е като смъртоносна болест, като проказа, като присъда. Защо? Защо аз?

— Аааа.

Нани-на.

— Просто не исках да остарявам! Какво странно има?! Още не бях живял достатъчно! Нищо не бях успял да видя! Да почувствам! Да направя! Не бях изпитал всички жени! Не бях излизал от Европа! Защо съм длъжен да слагам кръст на себе си? Аз не исках дете! Това не беше мой копнеж! Не знаех, че тя не взема предпазни мерки! Да се откажа от целия живот, от себе си, от бъдещето само за да я задоволя? За да може тя само да отглежда някого? Защо?! Къде е справедливостта?! Къде е смисълът?! Бях твърде млад! Трябваше да поживея още! За себе си! Аз умея да се наслаждавам на живота! На храната! На виното. На жените. Приключенията. Обичам тялото си! — Той свива и разпъва пръстите на свободната си ръка. — Нямаме нищо, освен това. Аз нямам. Как бих могъл да сменя всичко за едно дете? За плачещо малко животинче? Защо?

— Животно си ти, ето какъв си! — казва му Берта.

— Разбира се, аз избягах. Реших да не мисля какво става с нея. С Ана. Това нейно побъркване... Господ се смили. Чудо беше, че е бременна след петдесет години. И всичко останало. Тя беше толкова щастлива. Дори не намекнах за аборт. Просто си тръгнах и си смених ай-дито.

Кимам. Прошарените ми коси ме болят, бръчките ме болят при най-малкото движение, когато му кимам.

— Ясно.

— Тя... Казвала ли ти е кой съм? Спомняла ли си е за мен?

— Не.

— Никога? Нито веднъж?

— Не.

— А аз си спомнях за нея всеки ден. Отначало ме беше страх, че тя ще ме посочи на Безсмъртните. После разбрах, че се е оказала по-добра от мен. По-смела, по-благородна. Броях дните — ето сега сигурно ражда. Ето сега детето е на месец. Сега е на година. Не мога да се обадя. И с течение на времето ставаше все по-лошо. Как да го направя? Ако не се е получило веднага, после става все по-сложно. На другите не им помнех имената, постоянно ги бърках, лицата избледняваха. А нея... Не можех да си я изхвърля от главата. Знаеш ли как беше с нея?

Ел си чопли носа, не му е много интересно да слуша чуждите излияния. Той нали си е нормален тип, Ел, само е малко тъпичък — изобщо не може да проумее кое на света не е нито добро, нито лошо.

— Тя имаше такъв силен вкус, че след нея всички останали изглеждаха блудкави. Та тя заради мен се отказа от целия си живот. Пентхауса, приеми, балове, околосветски пътешествия. Красота. Тя беше много красива.

— Помня.

— Всичко после беше леко, празно, случайно просто за да се убие времето. Такова нещо като с Ана не се повтори. Как тя във вечерната си рокля идваше с влака направо от Шрайер, от Виенски бал, в моята стаичка. Как я учех да пие водка. Как тя ме учеше в Сардиния да скачам в морето от скала. Как ме отведе при християните, в подземие то на някаква кула, и как там един старец свещеник ни

венча. Спомням си всичко толкова ясно, сякаш е било вчера. Онова, което е било преди година, избледнява, а това си остава ясно и ярко.

Комуникаторът на Ел започва да пиука и да мига. Но Хесус Рокамора ме е хипнотизирал, вкарал ме е в транс; слушам гласа му като кобра — флейта.

— Шрайер. — Ел завърта към мен вързаните си китки.

— Не бива — казвам му.

— И ето, гледай — аз съм млад. По-млад съм от сина си. Момче. А отвътре — гнилоч. Все се опитвам, опитвам се да изпитам същото като тогава... Нищо. Всичко е някаква глупост, празна работа. Душата остарява. Тялото е младо, може всичко, а душата се е изтрила. Не се получава да чувстваш така, да виждаш света така, да се радваш така, както тогава. Цветовете са посърнали. Не прилича на реалността. Не е същото. Изобщо не е същото. Излиза, че напразно съм избягал? Не ми се случи нищо по-хубаво от Ана. Само Анели.

Ако това беше само Хесус Рокамора, отдавна да съм го прекъснал. Но са ми казали, че той е моят баща. И изведнъж у него се е появила някаква власт над мен. Просто са ми казали, а аз дори не съм тикнал в него скенера. Защо се получава така?

— Анели. Тя невероятно прилича на майка ти. Сякаш Ана е оживяла. И още името й... Като реинкарнация. Разбираш ли? Сякаш съм я намерил.

— Мъжаги... Може ли да си довършите разговора без мен? — пита Ел.

— Все тая — отговаря разсеяно Рокамора. — Оттук няма изход. Не разбираш ли?

Комуникаторът отново звъни.

— Живее ми се — казва Ел.

— Той няма да ни взриви — убедена е Берта. — Той още не е изгубил цялата си съвест.

— Млъкнете — моли Рокамора.

— Анели не е моята майка.

— Знам. Аз се опитвах да я направя като Ана. Прическата... Дрехите... Наех апартамент за нас. Сякаш изживявам с нея онова, което не съм изживял с Ана. Сякаш тогава не съм избягал от нея, от твоята майка. Сякаш тези трийсет години ги е нямало.

— А после ти избяга от Анели.

— Не от Анели! От детето! От старостта!

— Не можеш да се спасиш от старостта.

— Анели ме спасяваше. С нея се чувствах по друг начин... Едва когато тя изчезна, осъзнах — нужна ми е тя, а не реинкарнацията. Отново се влюбих. Опитах се да ѝ кажа това... След Барселона. Но бях пиян. Започнах да ѝ обяснявам цялата история... Но тя не ме доизслуша. Отиде си. И така... Отново и отново. Нещо не е наред с мен.

— Ти си просто страхливец — казвам му. — Страхливец и кретен.

— По-късно осъзнах какво съм ѝ казал. Десет месеца се опитвах да я намеря. Звънях ѝ всеки ден. Обиколих всички известни скуатове. И когато комуникаторът ѝ се включи... Днес... Първото, което си помислих, беше: това е капан. И веднага: какво значение има? Ако я изпусна още веднъж, как после ще живея цял живот в пустота? Взех всички със себе си, последните — и тук. Ето... Застраховах се. — Той оглежда колана си, усмихва се накриво.

— Да — кима му аз. — Аз също си помислих, че е капан. И също дойдох.

— Прости ми. — Пръстите му треперят от напрежение. — Прости ми, че провалих живота ти. Прости ми, че загубих майка ти. И за Анели... Аз я обичах. Ако ти също я обичаш, ще разбереш. Какво имаме да делим сега? Исках да оправя всичко. Но не мога да направя нищо.

Нямам сили да го мразя. Нямам сили дори да го презирам. Той е идиот, аз съм идиот. Ние сме двама нещастни идиоти, които не могат да си поделят две мъртви жени.

— Искаш ли да я подържиш? — Люшвам вързопчето.

— Благодаря. Не мога — казва той. — Ръката ми е заета.

— Вярно. Забравих.

Усмихвам се. И той се усмихва. Засмиваме се.

— Вие сте откачалки — клати глава Берта.

— Слушай, ти. — Рокамора се обръща към Ел. — Свържи ме с онзи.

Шрайер се връща при нас в стаята.

— Е, как сте там?

— Нужни са ми гаранции. Искам да знам, че ще ги пуснеш. Живи. Моя син и моята внучка. Иначе няма никакъв смисъл.

— Обещавам — казва Ерих Шрайер. — Ти се предаваш с непокътната кожа, Ян си взима детето и може да ходи, където си ще.

— И тази жена, която седи тук с нас — добавям аз. — Може ли и тя да си отиде? Заедно с детето?

— Това не е по Закона — ръмжи Ел. — Тя трябва да се инжектира.

— Гадина си ти! — плюе към него Берта. — Мълчи, когато хората разговарят.

— Все ми е едно — казва Шрайер. — Тя няма да стигне далеч.

— Това не е правилно — настоява Ел. — Законът си е закон!

— Дайте ми още пет минути със семейството ми — моли Рокамора. — А после можете да влизате.

С лявата си ръка той запретва десния си ръкав и внимателно измъква от детонатора тънки като косъмчета проводници. После примигва и бавно разтваря пръсти.

— Отекли са, по дяволите. — Той ги тръска. — Ще ми дадеш ли да я поддържа?

Внимателно я взема в ръце, поглежда я в лицето.

— Красива е.

— Сега не се вижда добре. Има очите на Анели. И на майка ми.

— Усмива се.

— Сънува нещо хубаво.

— Доповръща ми се от вас — казва Ел.

Зад вратата се чува стържене — махат барикадата, разминират вратата. Идват за Рокамора. За всички нас. Мушвам ръка в джоба си.

ГЛАВА XXX

ПОРАЖЕНИЕ

Тромавите армейски сапъори, приличащи на космонавти, сякаш реещи се в безтегловност, разсъбличат Рокамора. Той стои, вдигнал ръце, с усмивка върху едната половина на лицето си като получил инсулт. Ние засега оставаме тук, при него — сапъорите се боят, че ще размисли.

Двама бойци от спецчастите в брони и шлемове товарят на носилка Ел, мушкат го с главата напред в черен чувал, избърсват си ръцете. Горкият Ел.

Стоим и чакаме всичко да свърши.

Рокамора го отвеждат. Той се обръща, хвърля последен поглед през рамо, кима ми. Оставаме двамата с Берта — насред цеха, засипан с измрели скакалци; насекомите явно са ги убили с газ. Роботи изтребват скакалците, отровили се от своята свобода, и ги карат към саркофазите за утилизиране — те сега не могат да се използват за храна.

Тук няма никого от скуата на отец Андре. Всички са ги прибрали; на Луис, Сара, Инга — инжекции; Георг и Борис, фантазьорите, които измисляха как да се оправи всичко в нашето заклнено рушащо се мироздание — интернат, за да ги форматират. Наташа, която пееше „Небе-небе-небе“ — в интернат, за да се учи да отнема деца от родителите им и да инжектира старост на спящите.

А аз държа дъщеря си в ръце. При мен не идва никой, никой не ми я отнема. Правя крачка към изхода, после още една и още една — никой не се опитва да ме спре; сякаш изобщо не ме забелязват.

И все пак аз се движа бавно, боейки се да не скъсам с твърде рязко движение този сапунен мехур, който ме прави невидим и неуязвим. Покрай Безсмъртните с маски, които се точат във фронт пред черния чувал и извързват от мен своите процепи, покрай дебелите смешни сапъори, блъскащи се в своята безтегловност, покрай непознати хора с цивилно облекло, които снимат разгромения цех с

дребни шпионски камери, покрай пулещите се иззад стъклата към фототапетите скакалци, на които им е провървяло, че никой не ги е освободил.

Берта върви след мен със ситни крачки като кученце на каишка; наистина тя няма къде другаде да се дене или си мисли, че обещанието за свобода, което ѝ е дал Шрайер, е прикрепено към онова, което даде на мен.

— Трябва да се скриеш — казвам на Берта. — Бягай.

Но тя продължава да ситни след мен.

Подемникът идва празен, ние с Берта сме единствените му пътници и двамата общо заемаме една хилядна част от него. Вървим спокойно, сякаш в „Промпарк“ не се е случило нищо, сякаш никой не знае за нашето съществуване. Никакви репортери, никакво отцепване на района. Комуникаторът ми се е изключил, никой не може да ми се обади. А и кой би поискал?

Пристигаме на товарния терминал — тук е тъмно както винаги. Донасяме светлината със себе си, сядаме безмълвно на половинкилометровата пейка. Чакаме влака. Крановете и конвейерите продължават да работят. Сигурно и минута преди края на света все така ще си работят в обичайния режим.

Дъщеря ми спи, не чува тракането на контейнерите и бученето на електромоторите. Интересно, как ли се казва тя?

Двамата с Берта седим почти с гръб един към друг, тя се е извърнала — извадила е едната си гръд и ми изцежда мляко за из път.

Долита сияещ влак, пълен с народ, всички се изливат право върху нас. Ето ги — журналята, кибиците, полицаите. Понасят се като табун покрай нас, но ние успяваме да се прегърбим, да скрием децата. Пренасяме ги контрабандно в изпразнените вагони. Потегляме от „Промпарк“.

Берта ми дава бутилчицата с млякото. Скривам я в джоба си. Джобовете ми са издути с важни неща. Похапваме безмълвно.

На следващата спирка Берта слиза. Никой не я преследва. Тя ми маха от отдалечаващата се станция, аз ѝ махам в отговор.

Човекът, който е дремел срещу мен, младеж с мило и открито лице, се събужда. Усмива ми се.

— Търсят ви — съобщава той, сваля комуникатора си и ми го подава.

— Какво?

— Господин Шрайер иска да говори с вас.

Взимам комуникатора му с пръсти, които парят и са така изтръпнали, сякаш един час съм стискал детонатора и кръвта едва започва да се връща в пресъхналите си русла.

— Здравей! — Гласът на Ерих Шрайер е енергичен и жизнерадостен. — Как си?

— Какво искаш от мен? Ти обеща да ни пуснеш!

— Ти си свободен, Ян! — смее се той. — Аз съм човек на думата! Извинявай, ако те отвличам от нещо важно. Просто исках да ти направя още едно предложение...

— Не. — Връщам комуникатора на усмихнатия младеж; той клати глава, отказва да го вземе.

— Разбирам, че си ми ядосан. Тази история с Петстотин и трети, твоите обаждания от затвора... Този панаир, който спретна баща ти. Просто исках да ти дам урок, Ян. Да се поучиш. Струва ми се, че вече си си направил изводите.

— Изводи?!

— На теб сигурно ти се струва, че си в отчаяно положение, нали? С дете в ръцете, без дом, без пари, остаряваш... Но това не е така, Ян. Съвсем не е така. Нали не си мислеше, че ще те изоставя в такова положение?

Той говори с мен от протегнатата ми ръка, неудобно ми е да я държа така и затова пускам комуникатора на пода. Това изобщо не смущава Шрайер.

— Нека да забравим всичко, което ти се е случило, а? Като страшен сън. Сякаш нищо не е било, става ли? И твоят роман с моята жена, и твоите нарушения на Кодекса, и провалените мисии, и тази гнусна история с жената на твоя баща, и твоята старост?

— Да забравим?!

— Да забравим. Всяко правило си има своите изключения! Знаеш, че имам връзки в онзи Център в Брюксел. Можем да ти назначим онова тяхно лечение. То, разбира се, е скъпо и сложно, но... Дори още от утре. Ще спре стареенето, ще се обърне хода му. И дори не е нужно да жертваш кариерата си. Ще те възстановим във Фалангата. Нали никой там не знае какво ти се е случило.

— Що за глупост?!

Но против волята си чувствам, че вътре в мен се завърта някакво цилиндърче, късат се някакви струни, звучи някаква трепереща мелодия — плахо, притеснено. Нима това е възможно?! Нима това е възможно?! Забранявам си да я слушам; да слушам него.

— Истина е. И в това няма нищо сложно, повярвай ми. Просто ми е нужно да ми докажеш, че си научил урока ми. Че си минал изпитанието.

Люлея я, за да не се събуди. Люлея я. Люлея я. Люлея я. Опитвам се да успя себе си.

— Изпитание?!

— Да.

— И да насъскаш срещу мен собственото ми звено?! И да пуснеш Петстотин и трети, за да ми прегризе гърлото?! Това също?!

— Изпитанията не приключват с излизането от интерната, Ян. Те не приключват никога. Не бива да се боиш от тях. Изпитанията ни правят по-силни. Аз те закалявах.

Ето, значи. Ето какво било. Всичко това е закаляване. Просто закаляване.

— И какво трябва да направя, за да го мина?

— Предай детето.

— Детето? Моето дете?

— Точно така.

— Къде? На теб?

— Не! На мен за какво ми е? Мислиш ли, че наистина ги ям? — Той се смее. — Ще я настаним в интернат. Разбира се, анонимно, така че повече няма да можеш да я видиш, но бъдещето ѝ е гарантирано.

— Бъдещето?

— Та ти няма какво да направиш с нея, Ян! Няма с какво да я храниш, няма къде да живееш с нея, няма с какво да я възпитаващ, да я обучаващ, а и на самия теб ти предстоят още куп разходи — здравето ти, сам разбираш... Какво можеш да ѝ дадеш? Живот в месокомбината? В копторите?

— Тоест аз просто ще ти дам дъщеря си и всичко ще се върне в нормалния коловоз? Ще бъде такава, каквото си е било?

— Да! Точно така.

Внимателно я слагам на седалката, бавно се навеждам и взимам от пода падналия комуникатор. Младежът ми се усмихва одобрително

— браво, правиш всичко както трябва.

— Трябва да помисля.

— Помисли. Помисли, Ян. Един ден достатъчен ли ти е?

— Трябва да ми е достатъчен — отговарям аз не веднага.

— Прекрасно! Знаеш ли какво? Остави си този комуникатор при теб. Току-виж решиш по-рано? Или ми се прииска да си побъбря с теб. Или просто да узная къде си, какво става с теб. Остави го.

— Имам едно условие.

— Ти през цялото време поставяш условия, Ян, а? Висиш на ръба на пропастта, аз ти подавам ръка и ми поставяш условията си? Добре, говори.

— Ще ми кажеш къде е тя. Къде е сега майка ми.

— О! Никакъв проблем. Ще ти пратя адреса. Това ли е всичко?

— Да.

Надявам гривната на ръката си, стягам ремъчето. Взимам детето.

— Едно нещо не разбирам — питам Шрайер след кратко мълчание. — За какво ти е това? Какво струва обещанието, което даваш на врага си? Ти би могъл просто да ни убиеш там. Всичките. За какво ти е тази игра?

— Игра? — Сега, когато съм с гривната, се получава така, че Шрайер говори право в ухото на детето ми. — Какви ти игри! Всичко е сериозно. Ако не направиш този избор сам, никога няма да бъдеш на моя страна. Мислиш ли, че твоето тяло — или това на биологичния ти баща — има някаква ценност? Остави, моите момчета биха могли да нарисуват великолепен негов модел по кадрите от барселонския му концерт. Исках той сам да реши това. И за мен е важно да вземеш сам своето решение. На мен не са ми нужни тела, не са ми нужни роби, Ян.

— Какво, ти души ли събираш? — усмихвам се аз.

— Ама че куриоз! А някой ми казваше, че не вярваш в душата — отговоря ми през смях той.

Някой? Самият аз. Само че не на него, а на Анели.

— Всичко е честно, Ян. Всички карти са открити. Предложението ми е в сила един ден. След това забравям завинаги за съществуването ти. — Едва накрая той престава да играе и гласът му става подобен на истинския: празен, композитен. — Сега ще отпратя Андрес. Вярвам в теб, Ян. Не ме подвеждай.

Младежът ми отдава чест и слиза на най-близката станция. Дъщеря ми се събужда — не от гласа на Шрайер, а от това, че той млъква.

Мяучи, мига с жълтите си очички. Моли за храна. И трябва да я преоблека в сухо.

Слизам на следващата спирка, дявол знае каква е тази кула там. По указателите намирам трейдомат, купувам си с чуждия комуникатор някакви евтини парцали, не виждам чуждите погледи, люлея детето, търся тоалетна. Затварям се в кабинката за инвалиди — бели стени, парапет, идеална чистота; в Европа почти не са останали инвалиди и скоро няма да останат съвсем.

Хлопвам клозетната чиния, разстилам парцалите върху капака, подмивам я, повивам я — машинално, всички движения са отдавна отработени. Тя ми се усмихва благодарно, гугука нещо. Пъхам ръка в джоба си.

Да вземеш решението си сам. Да вземеш решението си сам.

В съседната кабина някой кашля.

В комуникатора седи, праметнал крак връз крак, Ерих Шрайер и слуша дали няма да заговоря на глас сам със себе си — или с нея. Той любезно ми предоставя избор — но на практика нямам никакъв избор.

След като я нахранвам — не, не докрай, още цял ден трябва да ядем все нещо! — прибирам обратно бутилчицата и се измъквам от своята раковина. Дрън! — идва съобщение от сенатор Ерих Шрайер.

Гробище „Пакс“, кула „Центурия“. Под името Ана Аминская 1К. Гробище.

Не знам на какво съм се надявал. Отново и отново ми обясняваха — тя е умряла. Умряла. Умряла. А на мен едва-едва, тайничко, ми се струваше, че не, пъпната връв не е разкъсана — тя води, извивайки се, като стар телефонен кабел, някъде към противоположния край на Галактиката, като пипетка, и по нея към мен капе кръв, приижда топлина.

Ето. Всичко се оказа по-просто.

В кулата „Центурия“ няма нищо забележително. Някакви пошли алюзии на римски стил, неловки статуи на легионери с къси мечове, охраняващи асансьорите. Платформата е препълнена, тълпите се сблъскват като пехотинци, влезли в ръкопашен бой.

Всичките сто души, сместили се в кабината, започват да шепнат, когато избирам равнището, на което е гробището, и настръхват, отстъпвайки от мен. Сякаш това не е гробище, а ров, в който са хвърлени разлагащи се трупове, събрани след чумата.

Определено никой от тях не е ходил на гробище досега.

Аз не съм изключение.

Гробищата в цяла Европа изглеждат еднакво. Това е закон на двеста години, вероятно нещо там за унификацията на стандартите за местата на покой. Логиката е пределно ясна — в нашия свят и за живите няма достатъчно място, да се пилее и за мъртвите, е престъпно. Затова за всеки умрял човек на гробищата се полага точно толкова място, колкото е необходимо, за да се съхрани генетичната му информация и да се остави от него нещо зримо — за онези, които поискат да го навестят. Никакви паметници, никакви надгробни плочи — всичко това е поклонение пред смъртта. Некрофилия. Гробищата са гета за мъртъвци и нищо повече.

Всичките сто души отскачат от вратата, когато асансьорът спира на нужното ниво. Там, зад вратата, има бяла стена и само един надпис без пояснения: „РАХ — Пакс“ с ясни делови черни букви върху осветена жълта табелка, на каквито в хъбовете правят указателите за тоалетните. На гробищата им е забранено да рекламират услугите си на обществени места, но тези, които пътуват в асансьора, го знаят заради съседството си с него.

Оставаме двама в коридора — аз и тя.

Тя бодърства, впила е в мен очичките си и когато я забелязвам, започва да гука нещо. Усмиввам ѝ се — и тя се усмивва на мен.

Вървя по пустия бял коридор и стигам до матова стъклена врата. Тук има терминал — трябва да назова името си и името на този, когото ще посетя. Всички посещения се регистрират, за зяпачите и смъртопоклонниците входът е забранен.

Ана Аминская Едно Ка. Ян Нахтигал Две Те.

Прието. Ерих Шрайер е човек на думата.

Крилата на вратата безшумно се разтварят встрани; пред мен е полумрак. Пристъпвам — и ми спира дъхът. Струва ми се, че ей сега ще пропадна. После разбирам — вървя по настилка от дебел прозрачен композит, подобен на онзи, зад който е стояла, натъпкана с лекарства, майка ми. Под прозрачния под има пустота, яма, ров. Под него, в самия

му край, са застинали малки хромирани манипулатори, наподобяващи хирургични инструменти. Гробарите.

Път по въздуха.

Скована от лед река.

Извивайки се лениво, тази река води и надясно, и наляво от входа. Светят само слаби диоди — на дъното; таванът и стените са черни, голи.

Няма нито музика, нито каквито и да било други звуци — запечатали са входа и не се чува дори скърцането на асансьорите в шахтите. Ако на света има наистина тихо място, това е то.

Тя се безпокои — върти се, криви муцунка така, сякаш тъжи или страда; хленчи, разсънва се. Не ѝ харесва тук.

Стъпвам бавно, гръмко по стъклото лед, свървам след първия кръгъл завой и вратата остава някъде назад. Гледам под краката си — тук рядко идва някой, на леда няма нито една драскотина.

И ето че започват — те.

Един, втори, трети — отначало почти неразличими, почти разтворени в светлината на лампите по дъното, после все по-гъсти и по-гъсти... Косъмчета.

По едно за всеки мъртъв човек. Всичко, което можем да си позволим да съхраним. Всичко, за което ни е останало свободно място.

Всяко косъмче е носител на ДНК. Така сме успокоявали умиращите — някой ден човечеството ще се научи да възстановява хората по генния код и тогава всички мъртви ще възкръснат и ще се върнат при живите и от този момент завинаги ще останат заедно с нас.

Разбира се, излъгали са ги — ние и живите няма къде да ги денем.

По едно косъмче от всеки от милионите умрели. Гробището не е голямо, но на космите не им е тясно. Червените, светлите и тъмните се губят в сребърната маса.

Под стъклото подухва лек ветрец — вентилацията. Гали, разрошва косите на отдавна утилизирани хора.

Цялото дъно е покрито като подводна трева с тях. Под леда тече призрак ручей, разрошва избледнели стари водорасли със своето въздушно течение — и след смъртта протича някакъв тих, странен живот.

Дъното сияе равномерно, бяло. Лъчите се провират през помръдващата подводна трева, удрят в кръглия таван на коридора тунел и там, по тавана, струи втора река от светлина и сенки.

Крача предпазливо, сякаш за да не пропадна под леда, после се спирам на случайно място.

Едно от тези косъмчета е на моята майка. Ана Аминская Едно Ка. Странна фамилия. Странно име. Какво отношение има всичко това към онези отломки в паметта ми?

Всяко косъмче стои в свое гнездо, всяко си има номерче. Можеш да помолиш терминала да посочи кое е онова, което ти трябва, и манипулаторът ще те отведе, ще го освети, ще ви запознае. Но аз не моля. Не искам. А и после — за колко време мога да го задържа, да го отделям от останалите в това подводно поле. Там е и работата — с какво се различават мъртвите един от друг?

Сядам на пода. Слагам я върху леда до себе си. Докосвам прозрачния композит — пустотата не пропуска ръката ми. Здравсти, мамо. Ето ме и мен. Намерих те.

Не исках да те намирам. Страх ме беше, че срещата ми с теб ще бъде именно такава, затова я отлагах колкото можех.

Нямам представа за какво да говоря с мъртвите и как.

Нека да бъде все едно ти се обаждам. Все едно разговаряме по телефона.

Здравсти. Не съм те чувал от сто години. Как си? Аз съм добре. Бях се устроил, припечелвах, имах всички шансове за кариера. После се влюбих. В добро момиче. Ето го и целия ми живот. Как се казва? Анели. Не, знаеш ли, не искам да говоря сега за това. Нека някой друг път.

Добре че най-накрая се чухме. Аз, разбира се, мислех, че това ще се случи по-рано. Но ти нали така и не ми се обади в интерната. Не ми позволи да се откажа от тебе. Не ме освободи. Не ме прекъсвай. Това е важно.

Нямах шанса да ти кажа колко те мразя за всичко, което си направила. За това как осакати, похаби, зачеркна живота ми. Как те презирам за мимолетната ти слабост, която ми костваше дванайсет години унижение. Каква глупачка си била, че си се доверила на дървеното си богче, че си уговаряла глухия истукан да се смили, да ни защити и да ни спаси.

Ти не ми се обади и аз не научих дали си умряла, или просто не ти пука за мен. На всички до един им се обаждаха родителите, само на мен не.

Разбира се, аз реших, че не ти пука за мен. Че си се избавила от мен и си ме забравила с радост. В това ми беше по-лесно да повярвам и по-сладко, и по-болно. Когато си по-малък, е по-лесно да страдаш от това, че не те обичат, отколкото да знаеш, че няма кой да те обича.

Растях и чаках твоето обаждане, мамо, чаках възможността да поговоря с теб, да те видя, да те прокълна и да се изтръгна на свобода. Но ти не се обаждаше.

Ти си седяла зад бронираното стъкло, зад кадифените завеси в своя собствен дом, подпирала си чело в това стъкло и си чакала съпругът ти да дръпне завесите и да можеш да поговориш със своя бог, когото той е разпънал там още веднъж — специално за теб.

Навярно и ти си разговаряла с мен така, мамо — както аз сега разговарям с теб. Навярно си разговаряла с мен непрестанно през тези десет години, докато не си остаряла и не си умряла. Само че аз не чувах твоя глас, както ти сега не чуваш моя — стъклото е твърде дебело.

Някъде отзад съска вратата, разтваря се, пропускайки вътре още един посетител. Подметките му тракат по композита, аз се оглеждам — но онзи, другият, замира някъде зад завоя, не иска да идва при мен. А аз няма да отида при него.

Детето се върти неспокойно, неуютно му е върху твърдия лед и аз го вземам в ръце. Ето, мамо. Това е твоята внучка. Тя е на два месеца и си няма име. Тя умее да държи главата си вдигната, усмихва се и издава звуци, за които не са измислени букви. Засега тя не умее нищо друго. И аз никога няма да видя как тя сяда, как става, как прави първата си крачка, няма да чуя как ще ми каже „тате“, а тя няма майка.

Помня, че те наричах кучка и уличница и те проклинах затова, че не си ме изчегъртала от себе си с лъжица, че си ме заченала като уличница и си ме родила като уличница — потайно, в мръсотията, в движение. Кълнях те за това, че не си пожелала да ме регистрираш и да ме предпазиш от интерната. Нали така щяхме да имаме цели десет години заедно.

Ето я моята дъщеря, мамо, тя не умее да говори, но ми обясни нещо.

Оказва се, че това е страшно — да си назначиш ден, когато ще умреш. Когато ще се разделиш с детето си завинаги. Страшно е да си помислиш, че няма да можеш да бъдеш с него, когато ще се учи да ходи и бяга, да танцува тромаво и да пее фалшиво. Че няма да чуеш първите му разсъждения. Няма да можеш да го бършеш, да го храниш, да го закриляш. Тя е само на два месеца и аз тъкмо започвам да разбирам това. Не мога да си представя какво щеше да ми е, ако съпругът ти ми беше направил предложението си след година.

Ти не си можела да ме изчегърташ, защото си ме обичала и си ме искала.

Не си могла да ме регистрираш, както е редно, защото си се бояла дори да си помислиш за това, че някога ще ме разделят с теб.

Аз съм бил чудо за теб. Аз, мокрото злобно плъхче, съм бил чудо за някого.

Чаках твоето обаждане дванайсет години. Боях се, че ще ме помолиш за прошка, а аз няма да успея да се сдържа и ще ти я дам. Ще се окажа слабак и никога няма да се излюпя от проклетото яйце. Беше ми толкова досадно, че дори не се опита да ми се извиниш, защото тайно бях готов да ти простя. Противно на всякакви забрани, разбираш ли? А ти не ми се обади.

Нещо на ръката ми пиука, проблясва и пиука.

Комуникаторът. Шрайер.

Той нарочно звъни, отвлича ме, намесва се. Нарочно. Налага ми се да говоря наум, защото неговият комуникатор със сигурност работи като подслушващо устройство — но този човек, изглежда, чете мислите ми.

Отказвам да му отговоря. Той умее да чака, нека да почака още малко. Остана ми да кажа съвсем мъничко.

Прости ми, мамо.

Не ти трябва да искаш прошка от мен, а аз от теб. За това, че исках да си ме изчегъртала. За това, че те проклинах. За това, че си мечтаех да се отрека от теб и да избягам, че исках да ти причиня болка, че ти се сърдех, че бях безмозъчен идиот, че бях простак, боклук, пале. Моля те, прости ми.

Едва сега започвам да разбирам какво е да си дадеш детето. Да си разпориш корема, да разсечеш диафрагмата си, да изтръгнеш биещото си сърце от себе си — и да го дадеш. На някого. Завинаги. Ти

не си могла. Значи не можеш да ме научиш на това. А на мен ми е нужно да знам как да го направя.

Прости ми. Ще ми простиш ли?

Докосвам композита, чукам ти, искам да те погалья по главата — и не мога да проникна през стъклото. Под леда се мърда сухата трева, безкрайната прошарена грива. Коси, навсякъде само коси и никъде няма скрито сред тях лице. Сякаш си се извърнала от мен. Аз се вирам, вирам в тях — и не мога да я намеря.

Коя от тези тревички е нейната? Всичките.

— Мамо!

Тишина. Тревата помръдва безшумно. Тя не ми отговаря нищо. Не може да ми прости.

Сигнал заето. Няма свързване.

Целувам леда на прощаване. Той не се разтапя от устните ми.

Трудно ми е да намеря сила да стана — подхлъзвам се, но се изправям. Взимам в ръце дъщеря си, нейната внучка. Вървя, залитайки, в кръг по течението на двата ручея: единия под краката ми, другия над главата ми, и някой пред мен бързо избягва, чул тежките ми стъпки. Шрайер ги е изпратил — да бъдат до мен, да ме следят, да ме контролират.

Излизам по коридора река там, при матовата стъклена врата, тръгвам си и повече не поглеждам назад.

Отново звъни той. Отговарям.

— Дълго стоя там — изрича Ерих загрижено. — Знаеш, че това е просто неин косъм. Един вид символ. Може би имам няколко такива в прахосмукачката си.

— Можем ли да се срещнем?

— Не сега, Ян. И не преди детето ти да се окаже в интерната. Аз съм склонен да се доверявам на хората, Ян, но ти сега си в сложно положение. Взе ли решение?

— Нужно ми е още време. Искам да се ориентирам в себе си.

Идва асансьорът; двама или трима пътници ме гледат така, сякаш вече знаят всичко, което съм правил на гробището. Опитвам се да се скрия, да се изгубя сред човешките тела, но Ерих Шрайер ме гледа през всички камери за наблюдение, неговото ухо е закачено за китката ми, той следи всяка моя крачка.

Не мога да му откажа. Нямам никакъв избор.

Целувам я по челото.

— Пфу! — мръщи се дългокрака девойка с изскубани вежди.

— Млъкни — казвам аз. — Млъкни, кучко.

Притискам я към себе си по-силно. Силно-силно...

А после отиваме там, където по-рано е бил град Страсбург. Има още нещо, което трябва да направя, докато сме заедно.

Не съм спал едно денонощие освен онази кратка дрямка по пътя към Беатрис, когато се срещнах с майка си. Но съня го няма. Седя, прегърнат с нея, фъфля някакви безсмислици, на нея ѝ харесва, отново ми подават милостиня или съскат в гърба ми, че нямам право да нося деца в обществения транспорт, но на мен вече ми е все едно.

Докато се добера до кулата „Левиатан“, една четвърт от срока, даден ми от Шрайер, вече е изтекъл. Излизам и срещу лицето ми се изправят камери и някой топурка подире ми, шепне нещо в радиопредавателя си, в тълпата има маскирани, Ерих Шрайер барабани с пръсти по бюрото си в кабинета, заобиколено от празно пространство.

Спускам се на нулевото равнище.

Хлопвам дървената врата на входа, скачам по паважа. Огледално черното небе над Страсбург е все така изключено, сляпо и глухо. Вечна нощ — колкото по-ярко светят червените фенери, толкова по-уютна е светлината в прозорчетата на къщичките курабийки. Но дори и тук да цареше пълен мрак, пак бих открил пътя към „Либфрауенмюнстер“ за миг — опипом.

Катедралата на Страсбургската богородица се извисява над целия квартал като Гъливер над лилипутски град макет, на когото му се налага да се превие, за да се промъкне под небето покрив. Тук е любимият ми бордей; идвам тук както обикновено, без дори да се замисля, че може да не ме пуснат с детето. Днес не съм тук, за да се ползвам от услугите на тази катедрала, нужно ми е нещо друго от нея.

Почуквам на портата; чакам метрдотела в ливрея, чакам да ме поканят в клуб „Фетиш“. Но никой не обръща внимание на почукването ми. „Мюнстер“ изглежда нежив, монолитен като скала — сякаш в него няма никакви кухни, в които могат да се заселят светци или костюмирани блудници.

Побутвам дървеното крило на портата, прониквам вътре.

Пустота; масата на рецепцията на метрдотела е изоставена, по пода са разхвърляни визитни картички на блудници, няма осветление и никакъв отглас от музика, смях или стонове. Навсякъде само прах и изпращания от плъхове.

В тишината ми е значително по-лесно да чувам себе си.

Вървя, люлеейки в ръце дъщеря си, между полираните с векове дървени пейки. Нишите, в които проститутките съживяваха Библията, са изоставени. Огромният кръгъл витраж над входа изглежда в нощта като черно петно — сигурно такъв е видът на затвореното око на Бога.

Всяка моя стъпка излита под сводовете, ехото се блъска в тавана, аз сам запълвам със своите малки звуци — кашляне, приспивна песен без думи, въпроси „Има ли някого тук?“ — цялата огромна катедрала.

— Светлина! — нареждам аз.

— Светлина! — нарежда ехото. Нищо. И никой.

Нито един клиент, на когото би му било интересно да оскверни свящото място. Нито една продажна жена, която да търгува със себе си в храма. Нито упорити сектанти, нито побъркани воители, стремящи се към това място, за да разобличат богохулниците.

Осветявам си пътя с комуникатора на Ерих Шрайер.

Намирам на пода известие от съдебните пристави: затворено заради дългове.

Клуб „Фетиш“ се е разорил. Дори сериалът за живота на Христос не го е спасил. Не е можел да си плаща сметките за наем, ток, ремонт. Наглото дребно раче, вмъкнало се във вкаменената броня на гигантското праисторическото мекотело, се е повъртяло, повъртяло и е избягало.

Аз съм сам тук. Последният и най-верният клиент.

Тя отново се върти, плаче — и някой плаче на небето. Рита с крачета — отново е огладняла. Нищо, нищо, тихо-тихо-тихо, тук имаме още млекце, леля Берта ни е запасила. Вече си изяла една трета, така че не бъди лакома, трябва да икономисваме.

Тя не иска да пуска биберона, гримасничи, хленчи; измъквам го насила. По-добре малко сега и малко после. Отнемам й млякото, повдигам я, нося я изправена — за да изкара въздуха, с който се е нагълтала от лакомия.

Крача напред-назад по разнищения неф, тупам я по гръбчето, докато тя най-накрая не изпуска със смешен звук излишното и не

престава да хленчи страдалчески. Едва тогава спуска тежката си глава над тънката си слаба шия върху рамото ми.

Но не заспива, а се взира в тъмнината, гука, подръпва лапичките си — живее. Кой знае защо не ѝ е страшно тук. Галя я по главата, по прозрачните течни къдрици внимателно, за да не натисна пулсиращото теменце. Тя мълчи, разрешава ми да остана насаме със себе си.

Като двайсетметров айсберг в нощния океан срещу мен изплува старинният астрономически часовник, гордостта на клуб „Фетиш“ и на всички предишни обитатели на тази вкаменелост. Същият този, при който винаги по-рано, когато съм идвал тук, съм спирал. Два кръгли циферблата: на долния — римски цифри, на горния — шест позлатени планети от Слънчевата система на шест черни стрелки. И още една — тази, която показва прецесията на земната ос. Тази, чийто пълен оборот отнема двайсет и шест хиляди години. Помня, че си биех главата над тази загадка: защо му е било на часовникаря да създава механизъм, който толкова го унижава, който му показва цената и дължината на целия му живот — един жалък градус, едно от триста и шейсет деления на циферблата.

Когато идвах тук, бях вечно млад. Тогава смятах, че часовникарят е въртял ръчно планетата, прехвърлял е десетки хиляди години, както му падне — за да спори по този начин със своята кратковременност, с безсмислието на земния си срок.

И ето че отново гледам този часовник. Той е спрял. Някой трябва да го навие — а аз не умея.

В „Либфрауенмюнстер“ времето е спряло. Застинали са минутите, заседнали са планетите.

А моето собствено слънце сега се носи около Земята като онова побесняло светило в прозореца на Беатрис Фукуяма; за всеки ден ми се начисляват сто. И са ми останали съвсем малко от тези профучаващи години, ако не приема предложението на Ерих Шрайер.

Сега разбирам по друг начин часовникаря. Той е посегнал на времето, но по друг начин.

Да въртиш стрелките, да си играеш със зъбни колела — това е детинщина. Та нали ти винаги ще помниш, че си влязъл във вътрешността на часовника; че мошеничестваш, и то глупаво. Само тригодишните биха повярвали, че стрелките могат да ръководят времето.

Но да създадеш механизъм, само един цикъл от който трае триста и шейсет пъти по-дълго от самия теб! Със своя ум — угасващ въглен, искра от огнище — да измислиш и със своите ръце, непослушни, нежни, направени от слабо гниещо месо, да сглобиш от метал нещо, което да посегне ако не на вечността, то поне на двайсет и шест хиляди години! Сто поколения от твоите потомци ще изживеят живота си и ще умрат, а стрелката, която си пуснал, няма да е завършила и една трета от оборота си!

Ето така е: часовникарят се е вмъкнал в часовника си и в него е надживял смъртта си. А ако аз умра, няма да оставя нищо след себе си. Само нея.

Някъде над парализираните планети трябва да е театърът с кукли на пружини: на долното балконче Смъртта с косата подкарва оцветени човечета, на горния фигурката на Исус наставлява своите апостоли.

С тънък лъч изтръгвам Исус от мрака. Той присвива очи — те са отвикнали от светлината. Как се чувстваш тук сам? Кога разговаряха с теб за последен път? Поговори с мен — аз също няма с кого да говоря.

Не, ние не се познаваме.

Но майка ми ми е разказвала много за теб, когато бях малък: „Не се бой, Той ще те защити. Някога Той също е бил бебе и Него също са се опитвали да го намерят воините на могъщ и лош цар, който се е боял, че бебето ще порасне и някой ден ще го измести. Исус се родил успешно, имал велико предназначение и Господ Го защитил от злите хора. Така Той ще защити и теб; злите хора, които се опитват да те намерят и да те отнемат от мен, ще бъдат объркани и отведени от нас. Той ще те защити и Неговият баща ще те наглежда винаги, защото ти също си се появил на света чрез чудо, и ти също си предназначен за велики дела. Ще властваш над умовете, ще вдъхновяваш хората и ще ни спасиш“. Аз не разбирах и половината от тези думи, но ги запомних всичките, толкова често ми ги повтаряше.

И какво?

Нас ни намериха, мен ме затвориха в интернат, а майка ми ме изостави и никога повече не се появи в живота ми.

Ти винаги си ми бил като брат — по-голям брат, на когото всичко му се е получавало. Теб не са те взели лошите хора, ти си пораснал и си станал бог; а при мен, виждаш ли, нищо не се получава.

Единственото, което ми се удаде да постигна, беше да си опазя задника. Затова пък над душата ми властваше който си поиска, така че просто реших, че я нямам, и следователно не ми вредят по никакъв начин.

Аз не знаех, че Ти си просто боядисана фигурка в хитроумен механизъм и без пружината ще спреш. Ти сигурно си искал да ми помогнеш, искал си да помогнеш на майка ми, която те е викала иззад стъклото — само че какво си можел да направиш?

Комуникаторът звъни.

— Ян? — Шрайер ме следи. — Какво правиш там?

— Дойдох в бордея.

— В бордея — констатира гласът ми под сводовете.

— Знам къде си. Питам какво правиш там. Той нали е затворен.

Свивам рамене.

— Свърши! Дори като публичен не е нужен на никого — казва Ерих Шрайер. — Когато толкова векове наред мамиш хората, някой ден те разкриват!

Мълча.

— Тя нали е успяла да ти напълни главата с всичките тези глупости, а, Ян? Отдавна съм забелязал. Вечно в главата ти се въртят някакви фразички, някакви картинки от Библията за деца, а? Какво? Тя сигурно и на теб ти е внушавала, че твоето раждане е чудо на чудесата? Че нейното богче я е целунало? Не е богче. Няма никакво чудо, Ян. Аз не мога да имам деца. Шестстотин милиона сперматозоиди на всяка еякулация — и всичките мъртви, винаги е било така. И аз винаги съм смятал това за благословия. А Рокамора взе, че направи на майка ти дете без никакви усилия. Голямото чудо, а? Но този лъжец на кръста, този скапан мъченик — той не е способен на никакви други. Тя дори и да си беше разбила главата в стъклото, мислиш ли, че той щеше да си мръдне пръста?

Той така бърза, че ехото не успява да разбере всичките му думи, и от тъмните ъгълчета, от окадения таван до мен се връща отразено неразбираемо безсмислено бърборене.

— На него не му пука — за нея, за теб, за всички нас! По дяволите, как ми досади тя със своите молитви, ако знаеш! Всяка сутрин, всяка вечер, винаги, по всякакъв повод! Тя полудя, Ян! Тя беше побъркана! Това е заради него, този търговец на души, той я

подлуди! Трябваше да я изпратя в лудница, за да завърши дните си сред други психичноболни в усмирителна риза, привързана към леглото! Но аз я обичах. Не можех да я пусна от себе си. Мислиш си, че съм бил жесток към нея?

Търговец на души. Мъченик. Лъжец на кръста.

Разпознавам своите думи. И не ги разпознавам. Кой ги е сложил в мен?

Насочвам лъча към фигурата на Христос и не искам да Го пускам от себе си. Протегни ми ръка, притегли ме към себе си. Или искаш да Ти протегна своята и да слезеш оттам?

Може би работата е там, че съм отслабнал? Може би аз, като Анели, съм разбрал нещо едва сега?

Шрайер крещи още нещо, беснее, сякаш му е лошо в това здание, той иска незабавно да изляза оттук. А аз като ехото вече не разбирам думите му. Мисля си за свои неща.

Спомням си думите на отец Андре. Клетника, който се е родил в грях, виновен — за да изкупва през целия си безкраен живот вината си със своята служба. Справедливо ли е? Не, но на него не му и беше нужна справедливост. Оръдие Господне. Ето за какъв се смяташе. Най-нелепото оръдие, което може да съществува. И що за човек е този, който може да е щастлив да бъде инструмент? Ето, аз не съм инструмент — казах му. А се оказах инструмент.

Начин да се разчистят сметките. Актьор с една роля. Оръдие и инструмент.

Но не в твърдите дървени длани на Бог, а в парфюмираните меки ръце на Ерих Шрайер. Човека, който е уморил майка ми, който сега прави чучело от баща ми и на когото съм длъжен да дам детето си. Той е този, който е изпълнил живота ми със смисъл. За него съм танцувал, в неговия личен механичен театър съм се въртял, за да не му е скучно на сенатора да превърта вечността.

Той е този, който може да ми подари вечността. А Иисус не може нищо.

— Ян?! Чуваш ли ме?!

— Да. Вече излизам.

— Вече излизам.

— Не ме подвеждай, Ян.

Шрайер прекъсва връзката, а аз оставам. Тя е заспала и аз я настанявам по-удобно. Сега. Сега. Вече е време.

Сред иконите има една, главната — с Богородица. Любима и омразна. При нея идвах винаги. При нея, а не при блудниците, не при клетия Христос, когото все го молят за нещо, забравили, че Той е просто човек от дърво.

Ето я нея.

Гледам Майката, гледам Сина.

Аз, както и Ерих Шрайер, не вярвам в чудеса.

Но Тя спаси моята Анели. Спаси Анели от мен и спаси мен от самия себе си.

В безбожния свят можеш да призовеш грешници, за да служат, и можеш да заставиш хората да съгрешават, за да ги призовеш, както казваше отец Андре. Във войната няма непозволени средства.

Аз не вярвам в чудеса, но лекарите казваха на Анели, че е невъзможно да забременее, а тя зачена.

Отдръпвам малката от моята гръд и я протягам към Богородица.

— Ето — казвам. — Аз ѝ измислих име. Нали на вас там ви е нужно име? Нека да се казва Ана.

— Нека да се казва Ана.

— Като моята майка.

— Като моята майка.

Говоря с Тях, забравил, че тук е пусто, че ние сме разгонили всички; говоря така, сякаш стопанинът на тази гигантска раковина не е изчезнал преди сто милиона години. Те не ме чуват, затова пък Ерих Шрайер чува всичко. В интерната ни взимат фамилиите, но ни разрешават да си оставим имената.

На изхода на „Мюнстер“ ме чакат, предрешени като гуляйджии; но аз съм сигурен, че на тях не им трябва нито мъже, нито жени — те, както и господаря им, вземат хапчета за безгрижие, за да остават винаги трезви.

Поглеждам часовника — още има време.

Вървя, спъвайки се в процепите между паветата, към вратата на една от четириетажните сгради; завивам не където трябва и се натъквам на себе си, отразен в черното огледало, в изключения екран. Брадата ми е занемарена, косите ми са сплетени, под очите ми има

торбички, в ръката ми — бебе; аз съм черен и светът е черен — черно на черен фон.

В асансьора — екрани с новинарски емисии. Течащ надпис — за това, че последният от лидерите и идеологът на Партията на живота Хесус Рокамора е решил да прекрати борбата и да се предаде на властите.

— Не пропускай вечерното му обръщение! — обажда ми се Шрайер.

— Какво направихте с него?

— С оригинала имаш предвид? — пита той. — Нима има значение? Казвам ти, телата нямат особена ценност.

— Той... Той още ли е жив?

— Ако на някого изведнъж му домъчнее за Рокамора, може да се обърне към мен. Моите момчета могат да изобразят каквото си поискат. Дори неща, на които Хесус никога не е бил способен. От разкажание до бащина любов. — Той се смее. — Какви са плановете ти, Ян?

— Бих искал да прекарам още малко с детето си.

— Още малко — подчертава Шрайер и изчезва.

Бих искал да отведа малката Ана в Барселона, още веднъж да ѝ разкажа там за майка ѝ, да ѝ покажа къде там ние с нея се разхождахме, но тази Барселона, която ни трябва, вече я няма; там сега всичко е чисто и мирише на рози или свежа мента; няма задимени булеварди, няма скариди, опържени в синтетично масло, няма улични танцьори, жонгльори и гълтачи на шпаги, карнавални шествия, семейни вечери, където една тава с ориз с къри стига за трийсет гърла; няма деца, седящи на коленете на дядовците си, няма графити с искания за справедливост по стените, няма раждания и няма смърт. Няма я бабата на Ана, младата Марго, няма го Радж, който обеща да ни приеме като родни хора. Всичко това го няма. Саждите са изчегъртани, лайната са изчистени, децата са депортирани. Аз самият унищожих Барселона, предадох я и я унищожих; в отговор на моите молитви върху нея бяха изсипани потоци кипяща сярна. Но самият аз не си отидох от нея, така и не успях да си отида. Останах там, сярата се изливаше върху главата ми, аз изгорях там и останах там завинаги, призрак в град на призраци.

И всичко, което мога да ти разкажа, малка Ана, нямам право да го произнасям на глас. Мога само да си го мисля, защото иначе този човек, който иска да те вземе от мен, ще чуе всичко. Ще си говоря с теб беззвучно, Ана; ти няма да усетиш разликата — ти нали така или иначе няма да ме запомниш, няма да запомниш нито една моя дума. Може би у теб ще останат усещания — топлината на моето тяло, отзвучите от моя глас, чуждото мляко, с което те храних последния ден. Обичам те и ще се постарая да прекарам с теб колкото се може повече време, преди да те дам завинаги.

В кафенето не ни обслужват, ами да си гледат работата; отиваме в Градините на Ешер и си устройваме пикник на тревата. Ядем сандвичи от трейдомата, позволявам си малко текила — разбира се, „Картел“. Здравсти, Базил. По дяволите, сега страшно ми е нужна малко текила. Сандвичи с хранителна каша, тревата не може да се мачка — ами нека; всичко това е по-добре от нищо. Не обръщам внимание на младежите, които се пулят в нас, снимат ни — нас, изродите — с комуникаторите си.

Не обръщам внимание и на това, че около нас — на близко разстояние — в тревата седят няколко такива, на които Шрайер може смело да доверява особените си поръчения: пришита кожа, пластмасови очни ябълки.

Разбира се, нас никой няма да ни пусне.

Разстилам униформата си, разгъвам я... Избърсвам Ана, оставям я да подиша — прости ми, през последното денонощия постоянно са ти вързани ръцете и краката.

Тя гледа към прехвърчащите дискове, усмихва се на увисналите във въздуха портокалови дървета, маха със смешните си малки ръчички и крачета, опитва се да се преобърне по гръб. Хубав ден за нея — толкова ярки цветове.

А всъщност днес е първият ден, в който тя напуска цеха за месо, осъзнавам аз. Животът ѝ тъкмо започва.

Давам ѝ още малко мляко — но не всичкото. Разтеглям го, колкото мога, сякаш от това мляко зависи всичко.

Някой повиква полицията, за да ме изхвърлят с вонящото ми дете от благоуханния рай, но пришитите хора не допускат патрулните до мен — показват им някакви документи, отправят ги. Ние с теб сме под закрила, Ана.

После ние заспиваме — тя отстрани до мен, под ръката ми. Не, не ме е страх, че посланиците на Шрайер ще ми я откраднат — нали тялото няма особена ценност, аз съм длъжен да я дам сам. Просто така ни е по-уютно.

Надявам се, че ще ми се присъни Анели — така ние тримата ще бъдем заедно още веднъж, преди да се разделим. Но Анели не иска да се прощава с нея и аз не виждам нищо. На теб ти е по-лесно, Анели — ти си умряла.

Събуждам се — все още е ден; нали тук винаги е ден.

Нашият ден завършва; времето изтича, ние седим, прегърнати. Как мога да изразходвам това, което е останало? Не знам. Не съм много добре с въображението.

Надигам се, стараяйки се да не събудя малката Ана. Хората с пришити лица се надигат след нас.

Качваме се във влака на станция „Октаедър“ и се понасяме със скорост четиристотин километра в час, повтаряйки наопаки друго мое пътуване — онова същото, което трябваше да завърши със смъртта на Рокамора и Анели. Всичко се получи, виждате ли, господин сенатор, в по-добър вариант, макар и малко по-късно, вие можете да разчитате на мен и занапред.

Пристигаме на седемдесет и втори гейт, онзи, който предишния път избрах погрешно — спомних си страха от тълпата, световъртежа, паниката.

Пристигаме точно навреме, за да хванем началото на телевизионното обръщение на Хесус Рокамора по най-големия куполен екран в Европа. Баща ми е огромен, той заема целия небосвод — и е пресъздаден изключително прецизно. Не забелязвам нищо фалшиво в него — това е той, мъжът на моята жена, мой враг и мой съюзник, той казва на света, че делото на Партията на живота е стигнало до задънена улица, че Партията твърде дълго е отказвала да се примири с реалността, да признае, че Законът за Избора е единственият начин да се избегне демографската катастрофа. Това беше самоизмама и измамване на всеки, който ни е повярвал, казва той. Но не е възможно да мамиш хората безкрайно дълго — някой ден лъжата така или иначе ще стане очевидна. Народът се отвръща от нас, скуатовеите се закриват, финансирането секна. Нямам повече сили да продължавам едно дело, което не е нужно никому. Затова аз, като лидер

на Партията на живота, обявявам днес нейното разпускане. На всички наши активисти препоръчвам да си сътрудничат с властите — гарантирана им е неприкосновеност. Времето за борба отмина, настана ера на конструктивно сътрудничество за благото на нашето бъдеще. Бъдещето на Европа.

Край. Последното действие е изиграно.

Жвакащата тази дъвка многомилionenна тълпа, притихнала по време на покаянието на сатаната, отново преминава в движение; онлайн капитулацията само е фиксирала състоянието на нещата — Европа се е преродила. В нея вече няма място за Хесус Рокамора, за Радж и Девендра, за Анели Валин и нейната майка, няма място за мен и дъщеря ми. И това устройва всички. Всички са „за“.

Стоя сред десетте милиона души. Всички бързат за някъде, само не и аз. Те дишат моя въздух, трият се в мен, докосват ръцете ми, краката ми, лицето ми, те са ме облепили — но това ми харесва. Няма световъртеж, няма гадене. Излекувал съм се от страха си към тълпата. Искам да бъда в тълпата, длъжен съм да бъда в тълпата. Живея чрез нея, аз съм част от нея, отдавам ѝ душата си. Нека вземат моите изпарения и въздуха, който издишвам, нека изчегъртат люспи от кожата ми и ги отнесат със себе си — в Париж, в Берлин, в Лондон, в Лисабон, в Мадрид, във Варшава. Нека ме разкъсат на малки частици. Аз се къпя във вас. Аз дишам с вас. Аз ви обичам.

Някъде наблизко навярно са се цопнали и агентите на Шрайер — само че в тази тълпа не е толкова лесно да ме видят и да ме хванат.

Всяка секунда от главния хъб потеглят сияещи стъклени спринцовки влакове към всички краища на Европа. Да скоча на един от тях — на който и да е от тях — и да изчезна завинаги?

Но колко е това — завинаги? Няколко кратки жалки години.

Здраво притискам към себе си Ана.

Останало е да направя едно обаждане. Набирам го.

Шрайер се бави; мълчанието става напрегнато, очакването е запълнено с рекламата на „Илюминат“ — хапчетата за предназначение. Най-накрая отговаря — когато вече съм се отчаял да го чакам.

— Гледах обръщението на Рокамора — съобщавам му аз. — Поздравления.

— Елен умря — отговаря той.

— Елен? Какво?

— Умря.

Нашите виражи на малкия черен турболет; тя се е вкопчила в кормилото и се носи към стената; тази стена закрива от нас цялата земя.

Очуканият апарат, който едва съм приземил тронаво. Отвореният люк. Елен, изплашена, настръхнала.

— Как? Как умря?

— Скочила е долу. Измъкнала се е в открит сектор на покрива и е скочила. — Той ми докладва за това така, сякаш го разказва на следовател. — В нашия дом. Размазала се е — кой знае защо добавя той.

„Ще вися в своя пентхаус под стъкления покрив, млада и красива, вечно като муха в кехлибар...“

„Тя е моя, Ян. Тя никога никъде няма да се дене. Тя винаги ще бъде до мен. Тя знае какво се е случило с Ана и не иска да стои в онази стая...“

Вината за това е моя, тъпо съобразявам аз.

„Ти не ми предложи да избягаме заедно...“

Хората ме блъскат, промъквайки се покрай мен, питат ме сърдито защо съм се забил тук. Аз само прикривам с ръце Ана, оплитам я с твърдия си скелет и се нося с нея безцелно, откъсната от бурята шамандура върху мътни вълни.

— Колко глупаво — изрича с композитен глас Ерих Шрайер. — Колко глупаво. Колко глупаво.

Издраскана грамофонна плоча, подскачаща игла, безкрайно повторение. Елен.

Ти се оказа по-силна от майка ми. Ти разчупи кехлибарения къс отвътре. Разби го и избяга. Избяга там, където Ерих Шрайер няма да може да те върне.

— Тя ме остави сам — изрича той. — Сам.

Шумолене, а не глас. Шум, а не глас.

— Теб те е страх — изведнъж разбирам аз. — Ти също се боиш от вечността. Боиш се да не останеш сам — завинаги.

— Глупости! — крещи той. — Безсмислици!

И прекъсва връзката.

Елен не е готова за вечността. Ерих не е готов за вечността. Ян не е готов за вечността.

Горката Елен. Горката храбра Елен.

Опустошение.

Вътре в мен няма нищо: няма сили, няма кости, няма месо, няма с какво да устоявам. Аз дори не съм чучело, натъпкано с пълнеж, дори не съм кожа върху изкуствен скелет, аз съм празен така, както е празна обвивката на нарисованите триизмерни модели.

Моята малка Ана плаче безшумно: отново е огладняла. Останало ми е още мляко, съвсем мъничко — това, което съм запазил, откъсвайки я от биберона. Вадя от джоба си бутилчицата, свалям със зъби капака, поднасям биберона, тя го всмуква с устните си, мляска, предвкусвайки. Прави глътка, настръхва, извърта се. Подушвам биберона — млякото е прокиснало.

Нямам с какво да я храня.

Това е краят. Времето ми е изтекло.

Ерих Шрайер се обажда.

— Е, какво? — изрича той твърдо, строго. — Какво реши, Ян?

— Тя нищо ли не остави? — питам го аз. — Бележка?

— Не искам да говоря за тази кучка — отсича Шрайер. — Тя ме предаде. Мислеше, че така ще ми докара неприятности. Че ще ми даде някакъв урок. Но знаеш ли какво? Тя няма да ме повлече подир себе си. Не чувствам почти нищо, Ян. Аз най-накрая съм надраснал това.

Кимам му.

— Най-накрая си станал достоен за безсмъртието?

— Време е да решиш, Ян. Време е и ти да решиш. Какво си забравил там, на гарата? Нали не мислиш, че ще можеш да избягаш? И какво ще промени бягството ти? Стига вече. И без това бях твърде търпелив с теб.

— Какъв избор имам? Ти нали си решил всичко вместо мен? Твоите хора се мъкнат подире ми през целия ден. Ти въпреки всичко няма да ми дадеш да си тръгна. Вкопчил си се в мен като в Елен, като в майка ми. Какво ще стане, ако ти кажа „не“?

Питам го просто така. На Ерих Шрайер не може да се каже „не“ и това ми е много добре известно.

В тълпата като двайсет и пети кадър се мярка защито лице с пластмасови очи; всеки момент ще ни открият пак.

Време е да се прощаваме, мъничка Ана.

Вече не споря с Ерих Шрайер. Просто прекъсвам връзката и набирам уговорения ай-ди. Никой не отговаря, но така и трябва да бъде. След секунда получавам съобщение: „48“.

— Не можеш да избягаш, Ян. — Комуникаторът ми се включва сам. Той, както и самия аз, принадлежи на Шрайер. — Колко пъти вече се опита, а? Няма да можеш. Сега няма и къде. Няма кой да ви крие повече. Ти си мой, Ян. Просто искам сам да разбереш това. Искам ти също да надраснеш човека. Вечността, Ян! Аз ти дарявам вечност, младост, безсмъртие, а в замяна искам само...

Измъквам комуникатора си и го хвърлям на земята и десет милиона души го стъпкват, заглушават гласа на Ерих Шрайер, разсипват го на прах, на нищо.

Скривам Ана под дрехата си, слагам си качулката, присъединявам се към тълпата, но не се сражавам с нея, не я разсичам с „ледоразбивача“; тълпата е моята стихия, позволявам ѝ да ме отнесе ту в една, ту в друга посока — и въпреки това все повече се приближавам към дванайсети гейт.

Когато най-накрая се добирам там, вече спира влакът за Андалусия, кулата „Тарифа“, от която през Гибралтар ходят фериботи до Мароко. Значи, Африка.

Тупат ме по рамото — „Праща ме Хесус“ — ние клякаме, потапяме се и там, сред телата и краката, аз намествам Ана в продълговат спортен сак. Това е красива девойка, на вид арабка, очите ѝ са зад огледални очила, твърдите ѝ коси са сплетени в стотина расти. Странно, но кой знае защо си мислех, че хакерът на Рокамора ще бъде мъж и азиатец.

— Тя с вас ли е? — питам.

— Берта? Ще се качи в Париж. Не беше лесно да се отървем от „опашката“.

— Казва се Ана — съобщавам ѝ, преди да покрия с марля лицето на дъщеря си. — Вие нали имате връзки в лагерите за депортирани? Намерете там Марго Валим Четиринасет О. Това е баба ѝ. Тя си няма никого другиго.

— Така или иначе няма да я изоставя — кима ми тя. — Та това е дете на Хесус.

Най-големият куполен екран на Европа провъзгласява новина: сенатор Ерих Шрайер възнамерява да участва в президентските

избори.

Черния сак го отнасят подводни течения. Аз изплувам — и виждам онези лица маски, онези блуждаещи очи; търсят ме, търсят Ана. Искам да предупредя девойката с огледалните очила, но тя и сама вече вижда всичко.

Поднася към устните си комуникатора, шепне нещо и в целия хъб моментално изгасват лампите, изключва се, хакнат, куполният екран. В тъмнината се чува как се хлопат синхронно десетките врати на дълъг влак и той се отправя от тъмната утроба на хъба към светлината, към живота.

Ето го подаръка на Хесус Рокамора по случай кръщаването на внучката му.

Таен подарък.

Прости ми, Ел. Ти беше нормален тип. Само че светът не се дели на черно и бяло, не се дели на добро и зло. Само да можеше да разбереш. Да застреляш човек, когото познаваш от четвърт век само защото той може да издаде плана за спасение на детето ти, с което се познаваш от два месеца — това правилно ли е, или неправилно? Не знам, Ел, не съм сигурен.

В нищо не съм сигурен.

Около мен — обезпокоен шепот, женски писъци.

Но само след няколко минути екранът светва отново, примигват сънено лампите и отмерен баритон съобщава от небето, че малката техническа неизправност е отстранена, че няма причини за паника, че всички тези десет милиона души могат да живеят, както са живели по-рано, и да вървят, където им скимне.

И те вярват, и се успокояват, и бързат към влаковете си, които се приближават към гейтовете, натъпкват се в тях и отлитат със скорост петстотин километра в час — към всички краища на континента, към Варшава, към Мадрид, към Лисабон, към Амстердам, към София, към Нант, към Рим и Милано, към Хамбург, към Прага, към Стокхолм и Хелзинки и къде ли не още.

Само аз оставам на мястото си.

Толкова заминаващи и аз трябва да ги изпращам всичките. На добър час!

Комуникаторът отдавна е смазан и мога да говоря на глас каквото си искам. В тази блъсканица, в това вавилонско стълпотворение така

или иначе никой няма да ме чуе и никой няма да ме разбере — но тези, с които ми е нужно да говоря, ги няма тук.

Ерих Шрайер.

Поздравявам те, Ерих. Ти вкара в задника на баща ми огромен ключ, за да му навиеш пружината, ти сам умори майка ми, ти доведе до самоубийство жената, която беше готова да я замени, ти изби всички, които ти пречеха, ти превърна всички чужди грешки в свои победи, ти ще станеш президент на Европа, а чучелата на твоите врагове и чучелата на твоите приятели ще ти пеят „Осанна“.

Ти ще бъдеш мъдър президент, ти ще бъдеш безсмислен президент, ти никога няма да напуснеш поста си и твоята Партия няма да слезе от власт; вие ще управлявате безкрайно, както драконът управлява приказните царства, както Големият змей управлява Русия.

Ти си неуязвим за емоциите. Теб не могат да те надхитрят. Чест е човек да бъде твой инструмент и е велико щастие да бъде твой съюзник.

Благодарен съм за предложението ти, но аз съм пас.

Ти ми предложи да забравя всичко, което се е случило, и да си върна всичко обратно. Но аз не мога да забравя нищо от онова, което се случи, и не искам да го забравям: Анели, нашето пътуване в страната на моето несбъдвало се детство и нашата щастлива нощ в бордея, където всяка минута ми е таксувана с цена, която никога не бих могъл да заплатя, нашите разходки по смрадливите и задушни булеварди и посещението ни при бременната й майка — без което не бих могъл да простя на своя баща; моята собствена майка и онази стая в твоя дом, Ерих, стая зад толкова дебело стъкло, че тя не би могла да бъде чута през него нито от мен, нито от Рокамора, нито от Иисус Христос; моя баща, на когото ти жив му съдра кожата, с когото ме запозна час преди екзекуцията му, когото се опита да екзекутираш чрез собствените ми ръце; интерната, в която ме възпитавах и закалявах; моята служба във Фалангата; млечните тъмни петна върху синята рокля; спящите момиченца в барселонския католически приют; целия град, отрупан с бъдещи трупове.

Кое от всичко това бих могъл да забравя? Нищо. Всички те умряха и не са изчезнали никъде. А аз как да живея толкова, помнейки, че съм ги предал?

Или дъщеря ми? Как да я забравя? И как да забравя себе си — който е продал дъщеря си?

Нищо не може да се върне обратно.

Мен няма да ме приемат сред боговете. Аз не съм го заслужил и дори няма да се старая. Закъде съм аз? Аз съм пес, звяр. Ти ми нареди да убия животното в себе си, но най-хубавите неща, които съм направил, са тези, продиктувани ми от моите инстинкти.

И ти не си по-добър; мислиш, че твоето желание за вечност е желание да си равен на боговете? Не, Ерих. Та това е просто инстинкт за самосъхранение, раздул се, хипертрофирал, уродлив — и най-простият, най-вулгарният от всички инстинкти. Ти просто не пускаш другите да живеят вместо теб, Ерих. В това има нещо от влечугото, от бактерията, от гъбата. Но какво от боговете има в него?

Можех да ти го кажа по-рано, но си го пазех за прощалната реч.

А сега прощавай — трябва да кажа няколко думи на още някого.

На моята дъщеря.

Ана.

Колкото и да си напомням, че ти си мое дете, все никак не мога да повярвам в това. Малката Ана Рокамора. Рокамора — това е истинската ми фамилия, нали така? Значи е и твоята.

Ти ще растеш сама. Не трябваше да те давам и не исках, но те дадох, наложи ми се. Може би това е грешка; най-вероятно е така. Цял живот съм трупал грешка върху грешка и никога не съм умеел да си ги признавам. Не знам какъв баща бих станал, ако ми бяха позволили. Нямам много таланти. Всъщност като се замисля, само един — умея да разрушавам, нищо повече. След мен няма да тръгнат милиони, няма да мога да запаля сърцата им и да нарисувам пред тях бъдещето, заради което ще бъдат готови да пожертват настоящето. Нищо не съм създал — освен теб, а дори теб те създадох по случайност.

Живях кратък и нелеп идиотски живот, Ана. Не виня никого за това, дори Шрайер, страшния старец, който мушна своите меки костеливи пръсти във вътрешностите ми, надяна ме на ръката си като ръкавица и живя вместо мен. Аз и без това твърде дълго съм обвинявал за своята нищожност другите, а всичките се оказаха невинни.

Вече не мога да оправя нищо.

Тези, на които бих искал да се извиня, вече са мъртви или никога не са съществували. Тези, на които бих искал да простя, съм ги убил.

Опитах се да спася момичето, което обичах — и не можах. Не ми се получи да живея с нея дълъг и щастлив живот.

Влюбен съм в мъртвец, дружа с мъртвец и родителите ми са мъртъвци. Аз самият съм три четвърти мъртъв, Ана, а ти едва започваш да живееш. Бих искал първите ти крачки да са от майка ти към мен, бих искал да чуя как казваш тези думи: „тате“, „мамо“, бих искал да си говоря с теб, а ти всичко да разбираш; но няма да дочакам нищо от това. Ти ще растеш без мен.

Ще ти се наложи да започнеш всичко от празна страница. На цялото ти поколение ще му се наложи.

Вие ще съборите стените, които ние вече дори не виждаме. По-рано светът е бил друг — горите не са били разбити на пиксели, бизоните са били на свобода, а старите хора не са умирали сами като чумави. Ние не познаваме този свят, а на вас ще ви се наложи да го изграждате наново. Вие ще изобретявате, вие ще търсите, вие ще се опитвате да разберете как човечеството да върви напред и как да съхрани в себе си главното. Вие ще живеете, защото ние вече сме се вкаменили.

Земята се е спряла, Ана. И именно ти си длъжна да я побутнеш напред.

Сигурен съм, че ще направиш всичко правилно. А не както постъпвах аз.

Ти може би ще ме проклинаш, но аз исках да имаш избор.

Може би ще ви се удаде — в космоса или под водата — да създадете свят, където няма да ни се наложи да правим избор между себе си и децата ни. И на теб няма да ти са наложи да умреш, за да живеят внуците ми.

В хъба е чудовищна блъсканица; хората на Шрайер по никакъв начин не могат да ме открият. Нищо, аз не бързам за никъде. Ще стърча в тази тъпканица колкото ме държат краката. В края на краищата, естествено, ще ме намерят, при всички случаи ще направят от мен усмихнато цифрово чучело, а после ще ме застрелят. А може да ме застрелят веднага — още тук, щом разберат, че съм ги измамил. И в това няма нищо страшно. Може да се каже, че към това се стремях.

Само че трябва да успея да направя още нещо — да призова един дух.

Деветстотин и шести. Базил.

Ти винаги си бил по-добър от мен, Базил. Ти имаше наглостта да правиш това, за което аз се боях да мисля. Исках да бъда като теб. Ако не беше ти, не бих се решил. Завиждах ти за това какъв беше като жив дори когато вече беше умрял. Напразно умря, Деветстотин и шести. Искан ми се сега да беше до мен. За да ме подкрепиш — или поне да ми простиш.

Помниш ли как спорихме? Аз ти казвах, че от тях не може да се избяга, а ти махаше с ръка, отвърщаше, че нещата ще се получат, че не бива да се отнасям толкова сериозно към тях, към всичко. Помниш ли? Но на мен никога не ми се получаваше като при теб — да се преструвам, да не ми пука, да си кажа: всичко това са игри, аз няма да ги играя, ще скрия истинското си „аз“ в онова с номера. Има само един „аз“. Твърде тъп, за да хитрува, и твърде сериозен, за да играе. И знаеш ли, и досега смятам, че няма смисъл да се бяга.

Стоя в главния хъб, оттук мога да отида, където си искам. Но аз няма да бягам от тях. Съвсем съм останал без сили и не искам повече да се крия от тях. Вместо това измислих нещо по-добро, Базил. Готов ли си? Слушай.

Докато те ме търсят тук, всеки, който се докосва до мен случайно, който случайно споделя с мен една глътка въздух, всеки от тези хиляди отнася със себе си част от мен — отнася моя дар. Взима го в Букурещ, в Лондон, в Бремен, в Лисабон, в Осло.

Онази епруветка, която отнех от Беатрис.

Нейният вирус. Аз не го изхвърлих. Пазих го в джоба си. А после — в себе си. Кърмех с млякото на Берта своето дете, а самият аз смучех от отровеното мляко на Беатрис.

Денят измина. Този ден, който ми беше дал Шрайер, за да направя избор. Аз го направих веднага. Още в първата минута. За себе си и за всички нас.

Изчаках един ден, както препоръчваше Беатрис, и сега аз вдъхвам смъртта; смъртта е във всяка капка пот на челото ми, във всяко случайно докосване на моите пръсти, в моята урина и в моите целувки.

Смъртта — и животът.

Затова аз съм тук; не мога да измисля по-добро място. Шрайер напразно се безпокоеше — не съм си и помислял да се скриям. Оттук вирусът ще плъзне по целия континент, а след ден онези, които са

дишали един и същ въздух с мен, ще го разпространяват по-нататък, у дома си.

След седмица всичко ще стане такова, каквото е било преди петстотин години. А през следващия половин век сто и двайсет милиарда ще измрат от старост — ако така и не измислят нищо.

Мен ще ме нарекат терорист. Но нали първата намеса в нашето ДНК е била именно имунизацията срещу смъртта. Тя е първичната болест, а аз се опитвам да я лекувам.

Ние сме в задънена улица. Системата показва фатална грешка.

Ние нямаме решение — значи ще отстъпим мястото си на онези, които ще го намерят.

Аз просто занулявам човечеството. Презареждам го.

Иска ми се да мисля, че съм оръдие в твърдите дървени ръце на онзи, който разбира: хората са се заблудили. Нас трябва да ни пробудят, нас трябва да ни разтърсят, на нас трябва да ни напомнят кои сме и откъде сме. Трябва да напомнят на теб, Ерих Шрайер, гнидо.

Иска ми се да мисля, че нищо в моята история не е случайно — моето раждане, думите, които ми е шепнела майка ми, намесата, която не ми позволи да извърша убийство, зачатиято, което се извърши въпреки науката, детето, което не заслужавам и никога не би трябвало да отглеждам. Че такъв е бил промисълът на онзи, когото съм свикнал да ненавиждам и отхвърлям.

Но аз поемам цялата отговорност върху себе си.

Може и да греша — но на хората им е свойствено да грешат.

НАЧАЛО

Издание:

Автор: Дмитрий Глуховски

Заглавие: Бъдеще

Преводач: Васил Велчев

Език, от който е преведено: руски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: руска

Печатница: Алианс Принт

Отговорен редактор: Христо Блажев

Редактор: Ганка Филиповска

Художник: Живко Петров

Коректор: Стойчо Иванов

ISBN: 978-954-28-1888-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1197>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.